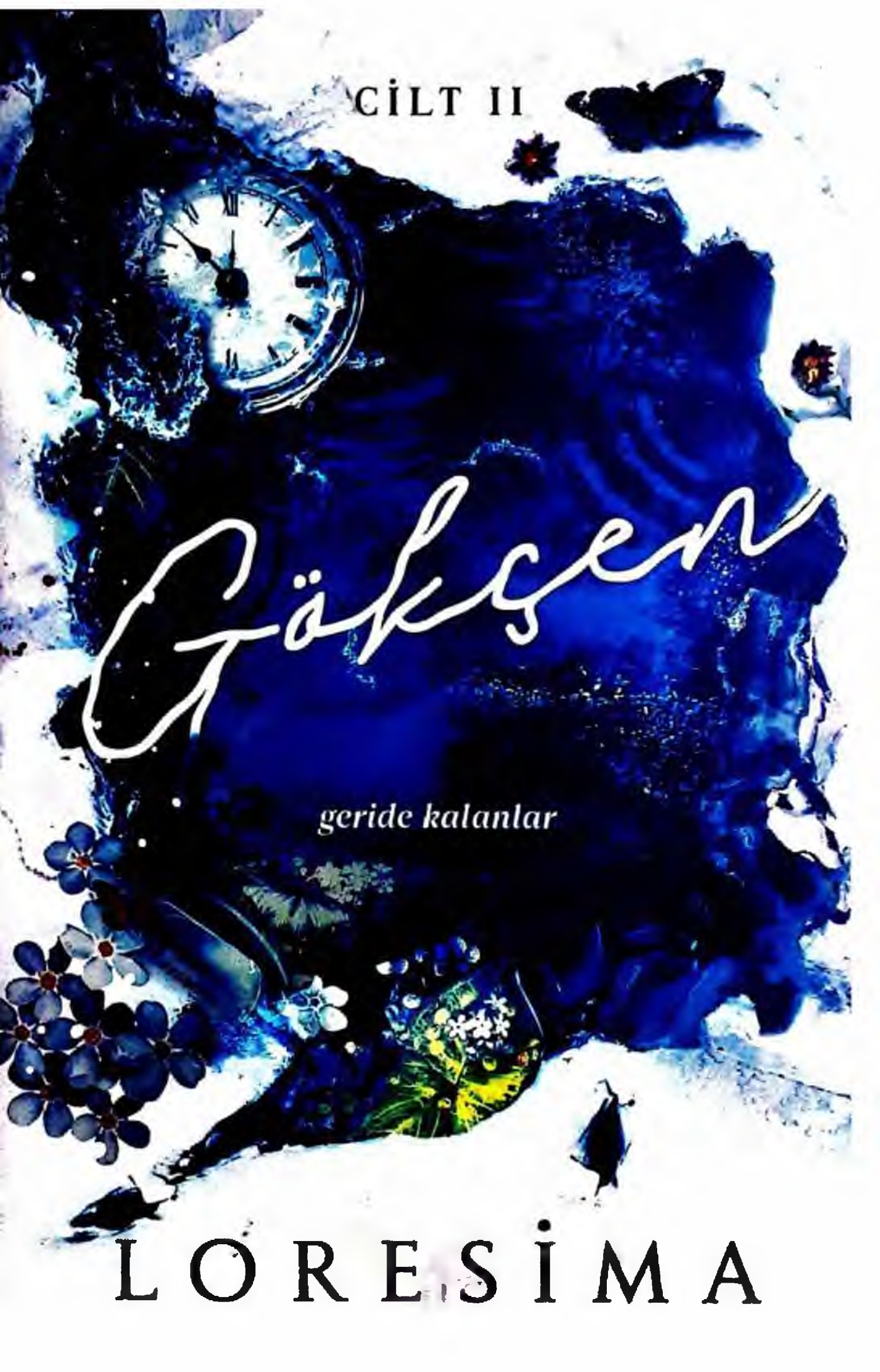
CİLT II
Göksen
geride kalanlar
LORESİMA

Gökçen 2

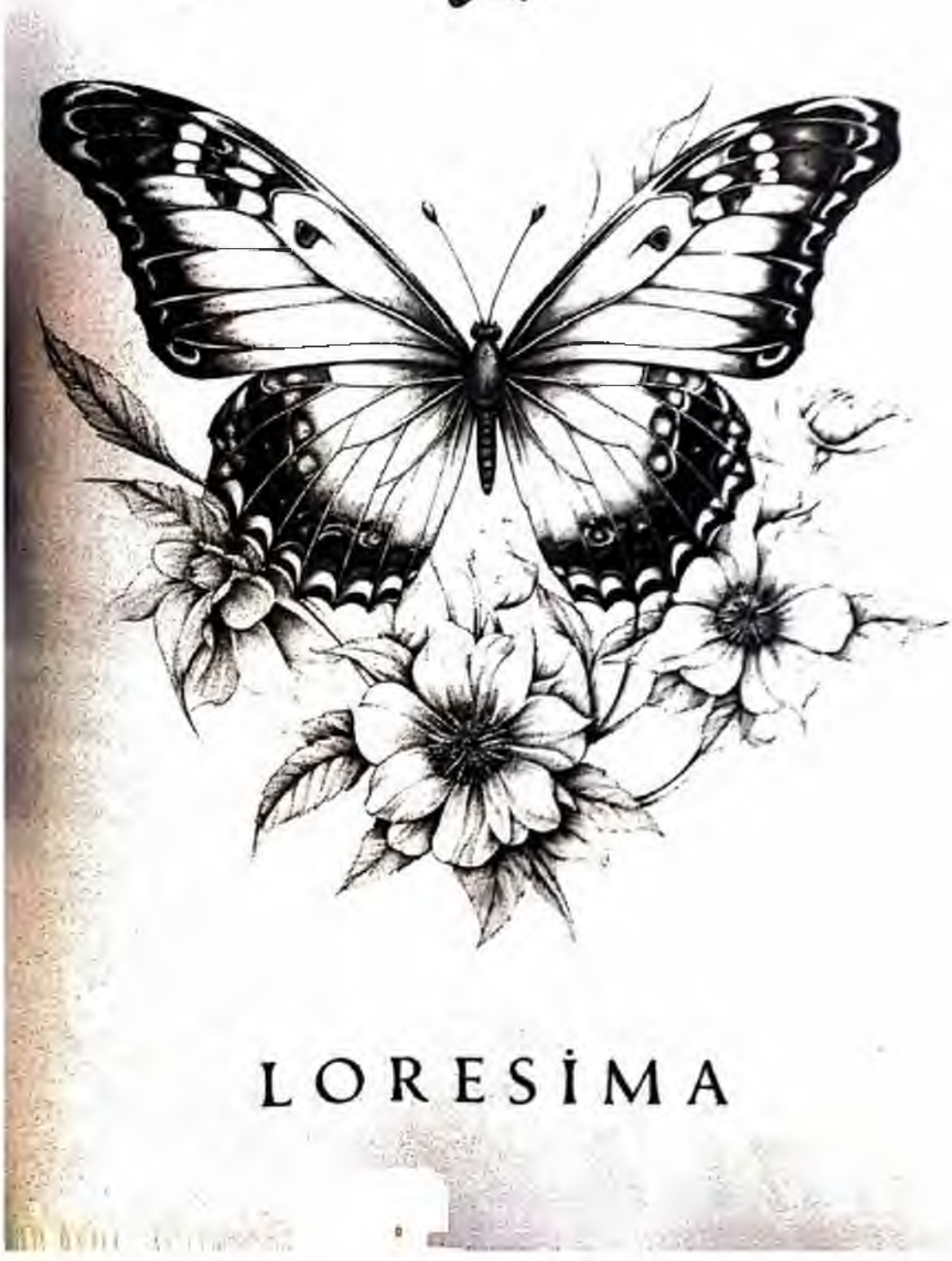

LORESİMA

GÖKÇEN - II: GERİDE KALANLAR

Yazar: Loresima
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Görkem Kankavi
Editör: Elif Evin Musluoğlu
Düzelti: Gülden Girgin Gültekin
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Kapak Tasarım: Merve Polat
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Ocak, 2024

ISBN: 978-625-6476-60-8

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2023, Loresima
Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI
Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77
Sertifika No: 34712

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

***Uyarı:** Argo ve küfürlü ifadeler içerir. 16 yaş ve üzeri okurlar için uygundur.*

LORESİMA

Gökçen 2

GERİDE KALANLAR

Yiğit babalar, anneler ve geride kalan her bir canları için...

1. BÖLÜM

"Aşk mı kaderi kovalar, kader mi aşkı?
Daha kimseler çözemedi bu bilmeceyi..."

SHAKESPEARE

"Eşi Sibel Can'dan olaylı bir şekilde ayrılan Hakan Ural'a cezaevi yolu göründü, sayın seyirciler. Askere gitmemek için hile yapmak suçundan aldığı hapis cezası yargıtayca onanan Hakan Ural, dört ay hapis yatacak. Bu arada fantezi müziğin ünlü ismi Azer Bülbül de vatani görevini yapmak için bugün birliğe teslim oldu..."

Televizyondan gelen kadın spikerin sesine inat, Gökçen sesini daha da yükseltti. "Seksen bir, seksen iki, seksen üç..." Yola baktı. Hâlâ gelen yoktu. Tekrar önüne dönüp tünediği camın köşesini minik tırnakları ile eşelemeye devam etti. "Seksen dört, seksen beş, seksen altı..."

"Bu kız, benim işten gelmemi de böyle beklemiyorsa ağır olay çıkarırım," dedi Ali ters ters. Sinirle kanalı değiştirip, "Meclisteki kavgalı oturum, günün en önemli konusuydu," diyen spikerin lafını ağzına tıkıverdi. Leyla minik bir kahkaha atarken Ali hiç ama hiç gülmüyordu. "Yusuf'un da ağzına laf veriyor sonra," dedi minik kızının ona dönük şekilde sağa sola ritmik salladığı poposuna bakarken. "Şuna bak ya! Gel kız buraya. Kaçıyor mu Kepçük? Gelecek okuldan işte."

Gökçen bu çıkışı umursamadan poposunu sola kıvırdı. "Seksen dört." Sağa kıvırdı. "Seksen beş..."

"Deli olacağım!" dedi Ali dertli dertli. "Yusuf haklı. Valla yapıştı kaldı bu çocuğa, Leyla. Bir şey yapsana!"

Leyla keyifle ağzına bir dilim elma attı. "Yine abartıyorsun, Ali." Bıçağın ucuna bir dilim elma takıp eşine uzattı. Ali ise ona uzatılan dilimi hızla kapıp ağzına atmıştı.

"Hiçbiriniz beni anlamıyorsunuz..." derken kelimeler ağzındaki elma yüzünden zor anlaşılmıştı.

Derken Gökçen yolda gördüğü silüet karşısında neşeyle bağırdı. "Kepçük geldi! Ablalar geldi!" Hızla tünediği pencere önünden ayrıldı. Koşarak babasının önünden geçti.

"Şuna bak hele, şuna!" dedi Ali arkasından ters ters. "Gören de der ki yirmi yıldır görmüyor Kepçük'ü. Sabah saç baş kavga ediyorlardı hâlbuki." Gözlerini

devirdi. Leyla'nın ona uzattığı bir dilim elmayı daha hızla aldı. "Gökçen!" diye bağırdı kapının açılma sesini duyunca.

"Ne?" diye bağırdı Gökçen.

"Kızım, ne mi?" diye uyardı Leyla.

Gökçen hemen düzeltti kendini.

"Efendim?"

"Lojmandan çıkmayın sakın," diye bağırdı Ali aynı ters ses tonuyla. Elindeki elma diliminden bir parça ısırdı ve kendince acı bir cümleyi daha eklemek zorunda kaldı: "Murathan'ın yanından ayrılma."

"Tamam, baba," diye bağırdı Gökçen. Kapının sertçe kapanma sesi duyuldu.

"Sen de hem yapışma hem de Murathan'ı bırakma diyorsun be Ali. Bir dediğin, diğerini tutmuyor. O zaman Aslıhan'la Gülhan'a yapış de kıza," dedi Leyla eşine bir dilim elma daha uzatırken.

"Gökçen bize fırsat mı veriyor?" diye yükseldi Ali. "Kızın ilk kelimesi bile 'Mula' oldu be! Böyle bir şey olabilir mi? Hangi bebek 'babd', 'anne' ya da 'mama' demek varken 'Mula' der, Leyla? Allah aşkına, sen söyle bana ya! Bari 'dede' deseydi. O bile kabulümdü ulan!"

Leyla eşinin bu kıskanç hâllerine büyük bir kahkaha attı. Ali ters bakışlar atıyor, Leyla keyifle gülüyordu. Gökçen ise sapanını beline takmış, çoktan aşağıya inmişti.

Bugün Kepçük ve ablalar okuldayken bir sürü güzel taş toplamıştı. Hepsini sapanla atabilirlerdi. Apartmandan aşağıya indiğinde Kepçük'ü yolun ilerisinde görünce sırıttı. Aslıhan ve Gülhan ablalar daha gerideydi. Küçük bir kız grubu ile sohbet edip gülüyorlardı.

Kepçük'ün yanında ise Begüm vardı. Sarı, upuzun, parlak saçları olan albay kızı Begüm... Murathan'la aynı sınıftaydılar. Ve şu an gülerek bir şey konuşuyorlardı. Gökçen, bu kızı sevmiyordu. Sırıtışı hafifçe soldu ama umursamamaya çalıştı. "Murathan!" diye bağırarak her gün yaptığı gibi hızla Murathan'ın dibinde bitti. Murathan ve Begüm'ün bakışları artık ondaydı.

"Ben bugün bir sürü taş topladım," dedi Murathan'a neşeyle bakarken. Olduğu yerde sabırsızca hopladı.

"Aman, ne güzel!" dedi Begüm. "Peki, bundan bize ne ufaklık?"

Gökçen hoplamayı bıraktı. Bakışlarını Begüm'e çevirip kaşlarını çattı.

"Sana ne? Sana mı dedim ben, porsuk!"

"Aaa!" dedi Begüm hemen kınayıcı bir sesle. "Terbiyesiz! Ne diyorsun sen be?"

Gökçen umursamadan dil çıkardı.

"Şunun kafasına bak ya," dedi Begüm gülerek. "Kim porsuk acaba? Tarıyor musun sen o saçlarını hiç? Bitli falan mısın yoksa?"

Gökçen kaşlarını iyice çattı. "Sensin bitli!" diye bağırarak Begüm'ün güzel mi güzel, sarı saçlarına dalmak için ileri atılıyordu ki tişörtünün ensesinden yakalayan Murathan ile minik adımları geriledi.

"Pamuk!" diye uyardı Murathan. Minik bir köpek yavrusu gibi ensesinden kavramışken yanına çekti. "Yapma şunu!"

"İlk o yaptı," dedi Gökçen. "Kötü konuştu bana."

Murathan derin bir nefes verdi. "Bekle, geliyorum, Begüm," dedi. Gökçen'in elini tutup yana doğru ilerletti. Apartmanın önüne oturtup göz hizasında eğildi. "Uslu uslu bekle beni burada. Şimdi geleceğim. Tamam mı?"

"Nereye?" dedi Gökçen dudak büzerek. "Çok bekledim zaten. Gün boyu okuldaydın. Çok sıkıldım."

"Şuradayım, Pamuk," diye hafifçe yükseldi Murathan. "Nereye gidiyorum sanki? Begüm'e ödevleri söyleyip geleceğim. Bekle beş dakika!"

"Niye? Begüm salak mı?" diye bağırdı Gökçen arkadaki Begüm'ün de duyması adına. "Kendi ödevini bilmiyor mu?"

Begüm bunu tabii ki duymuştu. Sevimsiz bir bakış atıp, gözlerini devirerek önüne döndü. "Kız, sus!" dedi Murathan hemen. "Uslu uslu bekle burada. Meybuz alacağım. Söz."

Gökçen dudak büzdü. Murathan uyarıcı bir bakış daha atınca, ona da dil çıkararak hızla oturduğu yerden kalktı. Gitmeden Murathan'ın kulağını da çekmişti. "Pamuk!" diye böğüren Murathan'ı umursamadan eve koştu.

Murathan sinirle Begüm'ün yanına geri döndü. "Nasıl çekiyorsun sen bunu ya?" dedi Begüm yüzünü ekşiterek. Tek eliyle kibar bir şekilde uzun, parlak saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Mızıkçının teki. Herkese bulaşıyor. Sülük gibi de yapışıp kaldı sana, çirkin şey."

"Çirkin falan değil!" diye bütün siniri ile net bir cevap verdi Murathan. "Mızıkçı da değil. Doğruları söyleyince oyunlardan atılıyor sadece. Herkes güzelce oynarsa o da güzelce oynuyor. Ayrıca bir daha saçları ile uğraşma. O öyle seviyor. Bitli değil!"

Begüm böyle bir çıkış beklemediği için sesi yavaşça kısıldı. "İyi..." diye homurdandı. "Demedik Pamuk'una bir şey!"

"Diyemezsiniz zaten," dedi Murathan bu kez. Sırtındaki çantasını alıp ters hareketlerle defterini çıkardı. Ödevleri yazdığı yeri açıp Begüm'e uzattı. "Al. Bunlar ödev."

Begüm bu kez bir şey söylemedi. Sessizce önüne uzatılan defterden ödevleri yazıyordu ama böyle bir çıkış beklemediği için biraz bozulmuştu. Murathan'ın

ters bakışları ise daha da çekinmesine neden oluyordu. Ödev yazma işi bitince defterini kapattı.

"Teşekkürler."

Murathan sadece kafasını aşağı yukarı salladı. Begüm ise elini pembe ceketinin cebine atıp bir gofret çıkardı. "Al," dedi tatlı tatlı. "Ben ucundan azıcık aldım sadece. Senin olsun."

Gofretin uç kısmının yendiği paketin dışından bile belliydi. Murathan başkasının ağzına sürdüğü şeyleri yemezdi. Yiyemezdi. Asla sevmediği şeylerin başında, zirvede bu gelirdi. O yüzden başını yavaşça iki yana salladı. "Gerek yok. Var benim gofretim. Sen ödevini yap, yeter. Öğretmen eksi verir yoksa. Baban kızmasın."

Begüm'ün babasının aşırı sinirli olduğunu bilmeyen yoktu. Begüm'ün okulda anlattıklarına göre evde de çok sinirli bir adammış. Her şeye bağırıyormuş. O yüzden elinden geldiğince ödev konusunda ona yardım ediyordu Murathan. Begüm gofreti geri çekti. Tam tekrar teşekkür edecekti ki birden ayağının dibine fırlatılan şeyle dudaklarından minik bir çığlık kaçtı ve iki adım geriledi.

"Ay, ne oluyor?"

Ne olduğunu anlayamadan Murathan da defteri bir kenara savurmuş, eli poposundayken, "Popom!" diyerek acı bir şekilde bağırmıştı. Poposuna çarpan şiddetli şeyin ne olduğunu tam çözememişken bakışları apartmana döndü. Balkona tünemiş, elindeki kuş sapanı ile onlara bakan Gökçen'i görünce gözleri sinirle kısıldı.

"Pamuk..." dedi önce dişlerini sıka sıka. Sonra ise şiddetle kükredi. "Pamuk!"

Gökçen neşeli bir kahkaha atıp, sapanı tekrar onlara hedeflerken Begüm çoktan ortamdan tüymüştü. Yerden defterini kapıp apartmana koştu Murathan. "Kız, ben seni var ya... Şimdi görürsün sen, cadı!" diye bağırdı apartmana doğru.

Hızla eve koştu. Ve kapı çalmadan Gökçen'in evine daldı. Çantasını rastgele bir yere savurup hızla balkona koştu. Bu sefer kesin yolacaktı o saçlarını. Balkondan içeri girdiğinde ise onu görüp, şen kahkahalar atarak sağa sola kaçan Gökçen'in neşeli sesi doldurdu her yeri. "Cadı!" dedi Murathan üzerine doğru koşarak. "Popoma sapanla taş atarsın ha! Gel buraya, yolayım o saçları! Gel! Yer cü-" diye bağırıyordu ki kaçmaktan vazgeçip kollarını beline sıkı sıkı saran Gökçen'le siniri de öfke dolu kelimeleri de boğazında asılı kaldı. Bir şey diyemeden öylece kalırken, Gökçen geri çekilip yakasına yapıştı. Kendi boyuna gelsin diye onu aşağı doğru çekip burnunun ucuna minik bir öpücük bıraktı.

"Öptüm, geçti," dedi tatlı tatlı. "Haydi, oyun oynayalım. Noğlar. Çok sıkıldım. Noğlar."

Murathan alttan alta ona sırıtan bu tipe karşı sadece gözlerini kırpıştırabildi. Sonra ise derin bir nefes verdi. Buna hiçbir zaman dayanamayacaktı galiba. Başına belaydı. Zira şu an poposunun acısını bile unutmuştu. Kulakları feci şekilde kızarmışken olduğu yere çöktü. "Kavga ediyoruz burada! Niye bunu yapıyorsun, Pamuk ya?" dedi ağlamaya yakın bir sesle.

Gökçen bu serzenişi ciddiye almamıştı.

"Yastıklardan ev yapalım mı?" diye sordu hevesle. Koluna yapışıp gözlerini kırpıştırmaya devam etti. "İçinde bana kitap okursun. Hı? Okulda bugün ne öğrendiysen bana da anlat. Hı? Haydi! Sapan da oynayalım, bir sürü taş topladım. Noğlar!"

Murathan derin bir nefes daha verirken ağlamaklı bir ifade ile güldü. Başka ne yapabilirdi ki? "Bekle, üstümü çıkarıp geleyim. Öyle oynayalım," diyebildi sadece. Yavaşça ayağa kalktı. Gökçen eline yapışıp, gözlerini kırpıştırarak bakınca mecburen Gökçen'i de peşine takıp balkondan çıktı. Orta sehpanın yanından geçerken Gökçen, ileri uzanıp annesinin tabağa koyduğu elma dilimlerinden bir tane aldı. Isırdı. Sonra Murathan'a uzattı.

"Sapan oynayalım."

Murathan ona uzatılan elma dilimini alıp ısırdı. Kalanını tekrar Gökçen'e uzattı.

"Hayır. Körebe."

Gökçen ısırdı. Son kalan parçayı yine Murathan'a uzattı.

"Sapan olsun, Kepçük. Noğlar."

Murathan alıp ağzına attı.

"Yılışma, yemezler. Körebe oynayacağız."

"Batuhan'ın götüne sapanla taş atalım," diyerek fikrini yeniden sundu Gökçen.

"Batuhan mı?" dedi Murathan hemen. Ağzındaki elmayı hızla yuttu. "Bence de kesinlikle sapan oynayalım. Haydi."

İkisi el ele odadan çıkmış, ilerlerken bu görüntüyü tam karşılarındaki mutfak kapısından izleyen Ali'nin dudaklarında minik bir tebessüm oluşmuştu. "Niye hem kızıp hem de Murathan'a yapış dediğimi sormuştun ya, Leyla..." dedi arkada ciddiyetle patates soyan eşine. Leyla'nın bakışları ona dönerken, tebessümünü bozmadan devam etti: "Bak, işte bu yüzden," dedi kapıdan ele ele çıkan ve hâlâ bir şeyler tartışan iki miniğe bakarak. "Çünkü bir tek Murathan kavga etseler bile Gökçen'in elini bırakmıyor. Onunla olunca..." derin bir nefes verdi. Ve cümlesini kısık bir mırıltı şeklinde tamamladı:

"Gözüm asla arkada kalmıyor..."

Sindiği duvar dibinden sınıfı gözetlemeye devam etti Barbaros. Sanıyordu ki kendi eğitim hayatında bile hiçbir sınıfa bu denli bakmamıştı. Sabırsızlıkla dudaklarını dişledi. Ellerini birbirine sürttü. *Mezhep* skandalından sonra kızın yüzüne bakacak cesareti pek yoktu ama görmezse de deli olacaktı. En iyisi yüzsüz olmaktı. Beklediği kişi sınıftan koşarak çıkınca hareketlendi. "Metecan," dedi hafif yüksek bir sesle. "Lan, Metecan!"

Mete iki arkadaşı ile koridorda saçma sapan hareketler yaparken bakışlarını hızla sesin geldiği yöne çevirdi. Barbaros'u görünce ise kocaman gülerek ona doğru koşmaya başladı. "Barbaros ağabey!"

Barbaros eğilip boy hizasına gelirken, Mete koşarak gelip boynuna atladı. Barbaros bu sevgi gösterisine anında daha sıkı sarılarak cevap verdi. Ayrılınca ise elini Mete'nin saçlarına atıp karıştırdı.

"Ne haber lan?"

"İyi," dedi Mete tatlı tatlı. "İş güç işte."

Güldü.

"Ne işi, oğlum? Okuma yazmayı çöz sen önce."

"Çözdümkine."

"Öyle mi? Ne öğrendin mesela?"

Mete ciddileşti. "E," dedi uzatarak. "Sonra küçük e, büyük A, küçük a, büyük L, küçük ı..."

"Aynen," dedi Barbaros umutsuz bir bakışla. "Bayağı şey öğrenmişsin."

Mete ise aşırı ciddiydi. "Öyle tabii," dedi bu ciddiyetini koruyarak. "Ayrıca zengin olmak için okumaya gerek yok, Barbaros ağabey. Okumadan da zengin olabilirim ben. Annemler zorla gönderiyor okula. Mecburmuşum. Neden buna mecbur olayım?"

Ne diyeceğini bilemedi. Haklıydı. Okumayanlar daha zengindi. Ama bunu söylerse Hasan ağabey ağzına taksit taksit sıçabilirdi. Bu yaşansın istemezdi. "Sen yine de oku," dedi. "Okumuş zengin ol." Derin bir nefes verip asıl konuya giriş yaptı: "Ee... Satış işleri ne âlemde?"

"Kötü," dedi Mete üzgün üzgün. "Babam kızdı. Bir şey satarsam artık bana harçlık vermeyecekmiş."

Hasan ağabey resmen rızkıyla oynuyordu. Hoş değildi. Kusura bakılmasın ama şu an yapacağı şeyi yapmak zorundaydı. "Sen de sat bir şeyler, öyle çıkar harçlığını, oğlum," diye muazzam bir akıl verdi.

"Öyle yapıyorum zaten," diyen Mete ise sağ olsun, içine su serpti. Yoldan çıkarmasına gerek yoktu çünkü Mete zaten yolda değildi.

"Sen nasıl Hasan ağabeyin oğlusun, ben hiç anlamış değilim ya, neyse..." dedi gülerek. Sonra ise ciddileşerek kendi konusuna döndü. Sınıf kapısına kaçamak bir bakış daha attı. "Bilge Öğretmen'in nerede bakayım?"

"Sınıfta."

Mantıklı bir cevaptı. Başını yavaşça aşağı yukarı salladı. Birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra ise tekrar Mete'ye odaklandı. "Harbiden hiç vukuatın yok mu, Metecan? Bana olay lazım, koçum."

"Yok," dedi Mete. Sonra ise ekledi: "Ama senin için on kâğıda bir şeyler düşünürümkine."

"On mu?" dedi şaşkın şaşkın. "Yuh lan. Yirmi beş kuruşa ne oldu?"

"Zam... Piyasa böyle, Barbaros ağabey."

"Sen harbi dolandırıcısın, oğlum ha!" dedi umutsuz bir bakış atarken.

Hasan ağabey haklıydı. Minik yavrusu boyundan büyük günahlara batıyordu. Bu cevaba Mete hafifçe gülünce buna biraz daha emin oldu. Sınıfa dertli bir bakış attı. Yapacak bir şey yoktu. Gitmeden yakalamalıydı. Zülküf ve Süleyman ile gelince heyecan yapıyor, eli ayağı birbirine dolanıyordu. "On mu diyorsun şimdi en son?" diye pazarlık yapmak adına Mete'ye döndü.

Mete kısa bir an düşündü. Sonra ise daha makul bir karara vardı.

"Sen tanıdıksın. Beşe bırakırım."

Çaresizce elini cebine atıp beş lira çıkardı. "Al lan, al," dedi hızla. "Koş git, ne olay yapacaksan yap. Ha, bana bak... Ben buraya seni almaya geldim, ona göre. Başka bir şey ötmek yok."

Mete başını aşağı yukarı salladı. Sonra ise elini tekrar Barbaros'un gözüne doğru uzattı. "Susma payı alayımkine." Parmaklarını ileri geri açıp kapattı. "Beş lira yirmi beş kuruş."

"Susma payı ne? İliğimi mi kurutacaksın, oğlum?"

Mete sırıttı.

"Bilge Öğretmen'ime âşık olduğunu, Bilge Öğretmen'ime söylememem için ayırdığım pay."

"Lan!" diyerek Barbaros hızla Mete'nin ağzına yapıştı. Panikle sınıf kapısına bakıp tekrar önüne döndü. "Oğlum, sessiz olsana! Kim dedi bunu sana?"

Mete ağzındaki eli geri itti. "Ooo," dedi bilmiş bir havayla. "Bizim evde herkes biliyorkine, Barbaros ağabey."

Barbaros derin bir nefes verdi. "Allah kimseyi sizin elinize düşürmesin," dedi en dertli hâliyle. Elini cebine atıp bir beşlik daha çıkardı. Yirmi beş kuruş çıkışmayınca, "Al şu elli kuruşu," dedi parayı Mete'nin eline sayarak.

"Şimdi içeride Bilge Öğretmen'ine bizimle gelmesi için yapışacaksın, koçum, tamam mı? Bak fazladan yirmi beş kuruş verdim. Yaparsın artık bir şeyler."

Mete yine güldü. "Eyvallah, Barbaros ağabey," dedi parayı cebe indirirken. "Öğretmenimin 'Ama Meteciğim, böyle olmaz ki,' dediğini duyunca gel sınıfa, tamam mı?"

Barbaros başını hızla aşağı yukarı salladı. Mete koşarak sınıfa dalınca anlık bir aydınlanma ile arkasından bakakaldı. "Çocuğa bak... Yedi yaşında ama benden daha zeki."

Ufacık çocuğun eline düştüğüne inanamıyordu ama yapacak başka bir şey de yoktu. Tek ihtimal, dolandırıcı Mete'den geçiyordu. İnşallah bankadan kredi çekmek ya da tefeciye gitmek zorunda kalmadan bu işi halledebilirdi yoksa Mete götündeki donu dahi alabilirdi. Yaklaşık beş dakika bekledikten sonra içeriden yükselen, "Ama Meteciğim, böyle olmaz ki," sesiyle olduğu yerde dikleşti. İşaret gelmişti. Zaten bu sesi artık nerede duysa bin kişi arasından bile seçebilirdi.

Minik bir öksürükle boğazını temizledi. Omuzlarını dikleştirdi. Terleyen avuç içlerini pantolonuna sürttü ve bu sefer bütün cesaretini toplayıp sınıfa daldı. Gördüğü sima ile sanki ömrüne güneş doğdu. Bilge, bütün tatlılığı ile öğretmen masasının önünde dikilmekteydi. Dikkatle Mete'ye bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Çıkış saati olduğundan sınıfta çok öğrenci yoktu. Uzun, sarıya çalan kumral saçlarını bugün atkuyruğu yapmıştı. Yakışmıştı.

Zaten Barbaros'a göre ona her şey yakışırdı. Ama şu an toparlanmalıydı. Bir kez daha mallık yaparsa bu kez ağzına sıkabilirdi. Derin bir nefes alıp kendini toparladı ve en seksi sesini kuşanmaya çalıştı.

"Bilge Hanım."

Bakışlar anında ona dönünce otuz iki diş sırıtma isteğini zapt edip öne doğru iki adım attı.

"Barbaros Bey," dedi Bilge.

Mete tatlı tadı gözlerini kırpıştırıp ona koşunca, tebessüm ederek elinden tuttu. "Bir sorun mu var?" dedi gayet doğal bir hava vererek.

"İyi ki geldiniz," diyen Bilge dertliydi. "Yoksa yine Zeynep Hanım'ı ya da Hasan Bey'i aramak zorunda kalacaktım." Mete'ye kınayıcı bir bakış attı. "Arkadaşlarının tokalarını alıp başka arkadaşlarına satmaya çalışıyor ufaklık."

Yavaşça Mete'nin saçını okşadı. Verdiği parayı sonuna kadar helal etti. Ama bu okşayışın aksine kınayıcı bir bakış kuşandı. "Hay Allah!" dedi. Bakışlarını yanındaki Mete'ye eğdi. "Oğlum, yavrum, evladım," dedi başını her okşayışında. "Sen neden böyle yapıyorsun bakayım, canım benim?"

Mete cevap vermeden öylece bakınca bakışlarını Bilge'ye çevirdi. "Siz hiç merak etmeyin. Ben kendisi ile konuşacağım. Hasan ağabeyle Zeynep ablaya da ileteceğimden şüpheniz olmasın."

Bilge gülümsedi.

"Çok teşekkür ederim. Bu arada siz neden gelmiştiniz?"

"Mete'yi almaya," dedi hızla. "Öyle bir geçiyordum. Bugün de ben alayım dedim." Sırıttı. "Ama iyi ki de gelmişim, değil mi?"

"Öyle..." dedi Bilge zarif bir tebessümle. Saçma bir şey demekten korktuğu için az konuşmayı tercih ediyordu. Bordo Bereliler zeki olurdu sonuçta. Salak durumuna düşmek istemezdi.

Barbaros ise artık erimeye yakın bir maddeydi ama olabildiğince dik durdu. Bilge sağdan soldan koşan öğrencilerinden birine bağırdı. "Akif, koşma, oğlum." Tam önünden geçen bir öğrenciyi yakaladı. "Sude!" dedi kınayıcı bir bakışla. Önündeki minik kızın kapüşonlusunun fermuarını çekip düzeltti. "Zaten hastasın, kuzum. Neden önün açık geziyorsun? İyice üşüteceksin."

Minik Sude gülüp, neşeyle koşmaya devam ederken Barbaros, bu manzaraya içli içli bakmaktaydı. Kendisiyle gurur duydu. Bu güzelliği görüp de sevmemek çok büyük bir günah olurdu.

"Çok güzel..."

"Efendim?" diyerek ona dönen Bilge ile duraksadı.

Sesli mi düşünmüştü? Diline bir kurşun sıkma isteği ile doldu ama hiçbir rezillik mezhep sorma skandalını geçemeyeceği için hemen toparladı. "Öğretmenlik," dedi hızla. "Yani öğretmenlik çok güzel olmalı."

"Göründüğünden daha zordur ama hissettirdiği duygular güzel." Barbaros başını yavaşça aşağı yukarı sallarken Bilge bir soru daha yöneltti: "Peki, siz? Yani askerlik... Zor mu?"Acaba bu soruyu sormamalı mıydı? Aşırı tedirgindi. *Bordo Bereliler gizli olur, kimseye söylemeyin,* demişti Gökçen. Bu sorudan bildiği anlaşılır mıydı?

Bütün bu endişeleri Barbaros güldüğünde usulca eridi.

"Bizimki de göründüğünden daha zor ama güzel. Şereftir asker olmak."

Rahatlayan Bilge de güldü. "Bordo Berelisiniz ta-" diyordu ki durdu. Rahatlamaz olaydı. Hızla dilini ısırdı. Gülüşü hızla silindi yüzünden. "Çok pardon," dedi yoğun bir panikle. "Gerçekten çok pardon. Bu bilgi gizliydi, değil mi? Gerçekten çok özür dilerim. Ama kimseye söylemedim. Söylemem yani. Sır. Vallahi söylemem. Ben siz olunca söyledim yani yoksa Gökçen, kimseye bir şey söylememem konusunda uyardı beni. Söylemedim yan-"

Panikle peş peşe dizdiği kelimelerini Barbaros durdurdu.

"Bilge Hanım."

"Efendim..." dedi panik ve mahcup bir ifadeyle.

Barbaros'un gülüşü büyüdü.

"Sakin ol. Sorun değil."

"Değil mi gerçekten?"

"Değil," dedi Barbaros hemen. Sonra ekledi: "Yani sana değil."

Bilge önce ne söyleyeceğini bilemedi. Sonra ise utangaç bir tebessüm kondurdu dudaklarına. Zira gerçekten anlamsızca utanmıştı. Yani ne demeliydi ki şimdi? Ama Barbaros'un da ondan farkı yoktu. Şu an ne demesi gerektiğini kestiremediğinden bu sefer de itikatta mezhebini sormamak adına Bilge'nin hafifçe kızaran yanaklarına bakmayı tercih etti. Derken ortamın imdadına Mete yetişti.

"Gidelim, Barbaros ağabey," dedi. Hızla masasına koşup boyu kadar olan çantasını sırtlandı. Tekrar neşeyle koşup Bilge'nin eline yapıştı. "Haydi, siz de bizimle gelin, öğretmenim."

Metecan, diye içinden geçirdi Barbaros. *Tefeciye de gitsem sana hepsi helal olsun be koçum.* Şu çocuk kadar olamadıkları için gidince Süleyman'la Zülfikar'ın yüzüne de enine boyuna tükürecekti.

"Olur mu hiç öyle, Mete?" dedi Bilge mahcup bir sesle. "Siz gidin, kuzum. Ben gelirim."

"Asıl öyle olmaz," diyerek Süleyman'dan öğrendiği kadarıyla krizi fırsata çevirme taktiğini öne sürdü. "Okulda işin yoksa gel, bırakalım."

"İşim bitti ama ben rahatsızlık vermeyeyim size. Ev yakın zaten. Lojman bize ters. Boşuna yolunuzu değiştirmeyin."

"Değiştirmeyizkine," dedi Mete yerinde hoplayarak. "Oradan ilerler, eve gideriz." Bilge'nin elini çekiştirdi. "Lütfen siz de gelin, öğretmenim, lütfen."

"Ha benim *Doblo*'dan utanıyorsan ona bir şey diyemem," dedi Barbaros gülerek.

"Olur mu hiç? Ben çok seviyorum arabanı, yani arabanızı. Bence çok tatlı."

"Seven tek kişi olabilirsin."

"Bakmayı bilmiyor diğerleri demek ki," dedi Bilge tatlı tatlı. Masasına ilerleyip çantasını aldı. "Gidelim o zaman."

Mete neşeyle yerinde hopladı. Bir Bilge'nin elinden tuttu bir Barbaros'un. Barbaros yandan bir göz kırpınca yerinde daha çok hoplamaya başladı. Üçü birlikte sınıftan çıkıp okul çıkışına ilerlediler. Ama bu kadar sessizlik biraz gericiydi. Saçmalamadan konuşmalıydı Barbaros. Bu yüzden gelmeden önce hazırladığı yegâne sorulardan ilkini yöneltti:

"Alışabildin mi Silopi'ye?"

"Yani..." dedi Bilge. "Hatay kadar güzel değil benim için ama idare ediyoruz."

"Hatay'ın yemekleri yeter be. Hele o Fellah köftesi... Bayılırım valla."

"Ben de çok severim," dedi Bilge. "Çok da güzel yaparım."

Barbaros sırıttı. Tam arabanın önüne gelmişlerdi. "Ona şüphem yok," dedi. Bütün havasını korumaya çalışarak arabanın kapısını açtı. Dizlerinin bağı çözülmeden arabaya bindi. Çok şükür, bu noktaya kadar saçmalamamıştı. Niyet etmişti bundan sonrası için saçmalamadan bu işten sıyrılmaya. *Âmin.*

Ama Bilge elini kapı koluna atar atmaz kol elinde kalınca öylece bakakalmıştı. Elindeki kola bakarken boş boş göz kırpıştırdı.

Mete güldü.

"Ne yaptınız, öğretmenim?"

"Yanlışlıkla oldu," dedi panikle. Hızla yerine takmak için hamle yaparken Barbaros da tekrar arabadan çıkmıştı.

"Ne oldu?"

"Özür dilerim, Barbaros Bey," dedi mahcup bir hâlde. "Ben tuttum, elimde kaldı. Gerçekten bilerek olmadı. Hemen takarım şimdi."

Barbaros'un ciğeri bir anlığına yanmıştı ama umursamadı. "Yoh yav!" dedi abartılı bir neşeyle. "Ne özrü? Vurun, girsin yerine. Sizden önemli mi?"

Bilge bir şey söyleyemeden öylece kalınca, yanına gidip elinden nazikçe kolu aldı. Parmak uçları tenine değince ikisinin de bakışları kesişti. Bilge ürkekçe parmaklarını geri çekerken Barbaros, parmaklarının titrememesi adına güç bir savaş vererek kolu yerine takmaya çalıştı. Ama olmuyordu. Bütün havası sönmek üzereydi.

"Yirmi beş kuruş verirsen ben takarım, Barbaros ağabey," diye bir öneri sundu Mete.

"Lan!" diye çıkışıyordu ki durdu. En sevecen hâliyle tekrar sırıttı. "Olur mu hiç, evladım? Sen geç içeri, otur bakayım."

Zorla da olsa kolu yerine takınca, keyifle sırıtarak kapıyı kendi açtı. Kibarca Bilge'ye döndü. "Buyurun."

"Teşekkür ederim."

Bilge öne, Mete ise arkaya binince o da hızla kendi tarafına koştu. Güzelini büyük bir şefkatle çalıştırdı. Çok bir şey demek istemiyordu ama Murathan Komutan'ı, güzelinin vitesini resmen sökmüştü. Hayır yani, bu narin yavruyu nasıl bu kadar hoyrat kullanabilirdi? Ama bunu söylerse vites, araba yerine olmadık yerlerine takılabilirdi. Zira Murathan Komutan, bu

aralar on kat fazla sinirliydi. Bu yaşansın istemezdi. Arabayı çalıştırıp önceden hazırladığı şarkının çalması için radyoyu açtı. Ortamı Ferdi Tayfur'un muazzam sesi doldururken huzurla sırıttı.

"Varlığının tiryakisi, yokluğunun delisiyim,

Varlığının tiryakisi, yokluğunun delisiyim.

Beni senden mahrum etme,

Gözlerinin hastasıyım...

Sevgim yüce dağlar kadar.

İçerimde volkan kaynar.

Anlamazsın sen küçüğüm,

Sevdalılar beni anlar..."

"Of! Bu nekine, Barbaros ağabey ya!" diye huysuzlanan Mete, huzuruna baltayı vurmuştu.

"Nesi varmış, evladım?" dedi en sevecen hâliyle.

"Sıkıcı," dedi Mete harfleri uzatarak.

Arkaya cebindeki bütün yirmi beş kuruşları fırlatma isteğini zor tuttu.

"Herkesin zevki farklıdır, Mete," dedi Bilge tatlı tatlı. "Sevmesek bile saygı duymak zorundayız. O yüzden böyle kelimeler kullanmıyoruz bir daha. Tamam mı, tatlım?"

"Ama sıkıcı, öğretmenim."

"Tamam," dedi Barbaros zarif hâlini sürdürerek. "Sen söyle, evladım. Ne açalım?"

Mete sırıttı.

"*Kızgın güllerin üstüne düşmüş dolunayım ben.*"

"O ne lan?" dedi Barbaros.

Bilge ise güldü.

"Yeni nesil işte..."

"Kızgın güllerin üstüne düşen Merkür'ü bırak da bunu dinle sen, oğlum," dedi Ferdi Baba'nın sesini daha çok yükselterek. "Asıl sanat bu."

Mete oflarken Bilge'nin dudaklarında her zamanki gibi zarif bir gülücük asılıydı. Bir süre sessiz kaldılar. "Barbaros Bey," diyen Bilge sessizliği böldü. "Bir şey sorabilir miyim?"

"*Bey* demene gerek yok," dedi Barbaros. "İsmimi söylemen yeterli. Öyle bir garip oluyor. Kaymakammışım gibi hissediyorum." Bilge güldü. O da gülerken şöyle bir ekleme yaptı: "Benim de Bilge dememde bir sakınca var mı?"

"Yok," dedi hemen. "Hiç sorun değil."

"Peki, Bilge," dedi Barbaros sırıtarak. "Evet, seni dinliyorum. Ne soracaktın?"

"Şey..." dedi Bilge. Sonra durdu. Yutkundu. Arkadaki Mete'ye bir bakış attı. Az önce sevmediği Ferdi Tayfur eşliğinde camdan bakarken dertli dertli kafasını sağa sola sallıyordu.

"Evet," dedi Barbaros cesaret vermek adına.

"Bordo Berelilerin denizin altında on saat nefessiz kalabildiği doğru mu?"

Bunu beklemiyordu. Daha özel bir soruya hazırlamıştı kendini oysa. O yüzden hafif bir bocaladı. Sonra ise şöyle bir cevap verdi:

"Denemedim ama pek sanmıyorum..."

Bilge utançla dişledi dudağını. Kesinlikle ağzını açmamalıydı. "Çok saçma bir soru oldu, değil mi?" dedi utana sıkıla. "Özür dilerim."

"Yok, estağfurullah," dedi Barbaros hemen. Sonra ise güldü. "Saçma değil ama beklenmedik olduğu doğrudur."

Rahatlayan Bilge de sırıttı. "Hep merak ederdim de..."

"Özel eğitim alan SAT komandoları uzun süre suyun altında kalabilir. Biz de eğitim aldık ama su konusunda onlar kadar iyi değiliz. Bizim alanımız karada harp. Onlar da karada bizim kadar iyi değildir mesela. Ama iyi değil dediğim, diğer herkesi sollarlar. Öyle diyeyim yani."

Bilge güldü.

"Hakkınızdaki şehir efsaneleri doğru yani, ha?"

Barbaros cevap vermedi. Sadece hafifçe güldü. *Yeryüzünde kurt, gökyüzünde kartal,* derlerdi onlara. Efsanenin de ötesindeydiler. Görünmez kahramanlardı. Şehit düştüklerinde televizyonda üç saniye isimleri bile geçmezdi. Göreve gittikleri bile bilinmezdi. Onlar devletin görünmez kanatlarıydı. Haklarındaki efsaneler aslında azdı.

"Siz... Yani sen," diyerek hemen kendini düzeltti Bilge. "Nerelisin?"

"Erzurum," dedi Barbaros. İlk defa sorulan kişisel soruyu tabii ki anında havada kapacaktı.

"Soğuk..."

"Ama güzel."

"Sizin de cağ kebabının namını çok duydum ama yemek nasip olmadı hiç."

Bütün cesaretini topladı Barbaros. Derin bir nefes verdi ve en öldürücü hamlesini ortama saldı.

"Ee, yeriz bir gün..."

Bilge göz ucuyla ona bakıp, boş boş gözlerini kırpıştırırken o, önünden başka hiçbir yere bakmıyordu zira biraz utanmıştı. Ama Bilge'nin de ondan farkı yoktu. O da utançla önüne döndü. Sanıyordu ki yanakları kızarıyordu. Neden böyle olmuştu?

"Bana on lira verirseniz annem size kebap yaparkine," diye arkadan bir ses yükselince ikisi de aynı anda dertli bir nefes verip şöyle dedi:

"Mete!"

Mete yerine sindi.

"Of!"

Birkaç dakika sessiz kaldılar. İkisi de saçmalamamak adına sussa da bu sessizliği bir süre sonra Bilge böldü. "Geldik," dedi sakince. "Burada ineyim ben."

"Ama çok yakınmış," dedi Barbaros dertli dertli. Yavaşça arabayı durdurdu. "Olmadı ki böyle."

"Efendim?"

Barbaros kendine söverek durumu toparlama kanalına geçti. "Yani, şey... Eve daha vardı. Tam önünde bıraksaydım. Olmadı böyle." Mükemmel bir kıvırmaydı. Gidince kendini tebrik edecekti.

"Yok," dedi Bilge en narin hâliyle. "Komşular yanlış anlar şimdi." Gülümsedi. "Tekrar çok teşekkür ederim." Arabadan inip arkaya eğildi. "Ödevlerini yap, tamam mı, Mete? Eksik istemiyorum yarın."

"Tamam, öğretmenim!"

Bilge güldü. Bu gülüş Barbaros'un kalbine nasıl bir ok atmıştı, farkında bile değildi. O yüzden Bilge'nin ona dönüp, "Sen durumu ailesine anlatırsın," cümlesine son derece anlamsız bir cevap verdi.

"Hangi durumu?"

Bilge boş boş gözlerini kırpıştırdı.

"Mete'yi... Hasan Bey ve Zeynep Hanım'a..."

"Ha, o..." dedi aydınlanmış bir ifade ile. "Sen hiç merak etme. Çok ciddi bir konuşma yapacağım ben onlarla. Gözün arkada kalmasın."

Bilge gülümsedi. Sonra tam kapıyı kapatıyordu ki durdu. "Şey..." dedi her zamanki utangaç hâliyle. "Bu arada amelde mezhebim gerçekten Hanefi'ymiş. Anneme sordum da..."

En mal ifadesiyle sırıttı Barbaros. Hatta imkân olsa eriyip arabanın balatalarından çıkardı. "Ne güzel. Ben de Hanefi'yim," dedi. Bilge sırıttı, Barbaros sırıttı.

"Bana yirmi beş kuruş verirseniz ben de Hanefi olu-" diyerek ortama dalmak üzere olan Mete'nin sesini ise Barbaros'un ters bakışları ve Bilge'nin, "Oldu o zaman. İyi akşamlar," sözü böldü. Bilge kapıyı kapatıp hızla eve koştu. Amacı, anlamsızca kızaran yanaklarını saklamaktı. Barbaros ise arkasından bakıp içli bir nefes verdi.

"Kurban olduğum... Nasıl da ceylan gibi sekiyor."

"Hanefi ne, Barbaros ağabey? Satılıyor mu?"

Arkaya yılmış bir bakış attı.

"Hasan ağabeyin, müdürün telefonlarını neden açmadığını şu an çok daha net anladım, Metecan." Mete güldü. Hem de kıkırdayarak. Bunu gören Barbaros da güldü. Sonra ise yönünü tamamen arkaya çevirip az önce söz verdiği en ciddi konuşmayı yapmaya koyuldu. "Her akşam seni okuldan almam için annenle babanı ikna edersen her gün yirmi beş kuruş veririm." Elini ileri uzattı. "Ne dersin?"

Mete ona uzatılan eli anında kavrayıp sıktı. Kurban pazarlığı yaparcasına ellerini aşağı yukarı salladılar.

"Buna yirmi beş kuruş az. İki liranı alırım."

"Yetmiş beş kuruş veririm."

"Bir buçuk."

"Olmaz."

"Sus payı?"

"Tamam lan," dedi Barbaros anında. "İlik kurutucu seni. Günlük bir lira. Son teklif."

Mete kocaman sırıttı. Ve bu sefer Barbaros'un elini çevirip öptü. Bir de alnına koydu. Ticarette nimete saygı esastı.

"Anlaştıkkine!"

Tavana ifadesizce bakmaya devam ettim. Acaba şuraya bir ip assam beni taşır mıydı? Yoksa tavan tepeme mi çökerdi? Ölmezsem annem beni gebertir miydi? Ya da daha kötüsü, kötürüm de kalabilirdim. Bu pek de iyi bir fikir değildi.

"Ne var acaba o tavanda?" diyen Ayşegül ile transtan çıktım.

Bıkkın bakışlarımı ona çevirdim. Yanıma tünemiş, o da boş boş tavana bakıyordu. Çiçekli intihar ipim var be Ayşegül...

"Ne olacak?" dedim. "Gözüm dalmış öyle."

Elindeki cips tabakları ile içeri neşeli bir Duru girdi. "Nerede kaldı bu Bilge?" Tabakları masaya koyup ağzına bir cips attı. "Gelse de başlasa eğlence."

Evet. Duru, ben, Ayşegül ve henüz bu aktiviteden haberi olmayan Bilge ile kız kıza eğlence günümüzdeydik. Aslında benim de haberim yoktu. Bu yegâne tatil günümde tek amacım başımı yorgan altına gömüp zırlamak, bir kavanoz *Nutella* yiyip sonra tekrar zırlamak, banyo yapıp bir de banyoda zırlamak falandı. Ama Duru ve Ayşegül bunu yapacağımı tahmin etmiş olmalı ki elleri kolları abur cubur dolu poşetlerle kapıma dayanmışlardı. Bugün eğlenecekmişiz. Harika, değil mi? Yâr, ben eğlencenin ta kendisiyim. Yaşasın hayat falan filan.

Boktu ya. Her şey boktu.

Elimden geldiğince üzüntümü belli etmemeye çalışıyordum ama üzgündüm. Ben son bir haftadır çok üzgündüm. Çünkü günlerdir Murathan'la konuşmamızın, öpüşmemizin ve ona sırtımı dönmenin üzüntüsünü üzerimden atamıyordum. Dudaklarını dudaklarımın üzerinden atamıyordum. Kollarını bedenimden çözemiyordum. Sözlerini, yüzünde ilk defa gördüğüm o savunmasız bakışı beynimden de kalbimden de bir türlü atamıyordum. Yokken bile, gitmişken bile rüyalarımdan çıkaramıyordum.

Gözüm açıkken her yerde o vardı zaten. Unutmak için gözümü kapatıyordum, yine o geliyordu. Uyuyayım diyordum, rüyamda tepemde bitiyordu. Lanetliymişim gibi her yerdeydi. Hani iyi olacaktım? Hani her şey daha iyi olacaktı? Hani bağlanmadan kopmak daha mantıklıydı? Neden böyleydim ben? Hangi ara bu noktaya gelmişti bu olay? Hangi ara bu denli birbirimize tutunur olmuştuk, bilmiyordum ama ondan kopamıyordum. İçimi kemiren milyonlarca kurtla, aklıma sağdan soldan dolan anılarla baş edemiyordum.

Eziliyordum. Ona koşmak istediğim hâlde ayaklarım olduğu yere çakılı kaldığı için ezim ezim eziliyordum. Salak gibi küçükken olup bitmiş şeyleri adamın yüzüne vurduğum için dilimi koparmak istiyordum. Babası giden yalnızca benmişim gibi bencillik yaptığım için kendimden utanıyordum. *Git,* dediğim hâlde öpüşüne karşılık verdiğim için kendimi boğmak istiyordum. Üzerime çullanan bunca duyguyla baş edemiyordum. Madem Gökçen kızların kalbi olmazdı, benim kalbimin üstündeki bu ağırlığın nedeni neydi? Yıllarca öylece duran boşluğun tekrar bütün heybeti ile gelip oraya kurulmasının nedeni neydi?

Cevap basitti. Babamın da dediği gibi Gökçen kızların kalbi sadece sevdiğine vardı. Ve ben en net şekilde anlatacak olursam körkütük âşık olmuştum. Bu saatten sonra inkâr etmek salaklığa girerdi. Kime kalbim olduğu belliydi. Lanetti!

Ama utanç içindeydim. Murathan'ın öpücüğüne hiç düşünmeden karşılık vermem aklıma gelince, gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Biraz da olsa nazlanmaz mıydı insan, Gökçen? Hâlâ Pamuk olduğuma, hâlâ Murathan ne derse anında yaptığıma, ne yaparsa sorgusuz sualsiz kabullendiğime inanamıyordum. Tam uzak durma kararı almışken bunu bana yapmak zorunda mıydı gerçekten? Ne diye beni öpüp işleri bu kadar karıştırmıştı? Ben şu anda onu yine öpmek istiyordum mesela. Bir hafta görmedim diye özlemiştim. Yanına gitmek istiyordum. Askeriyenin kapısına dayanmak istiyordum. Ne gerek vardı yani beni böyle üzüntülere itmeye?

Adi bordo goril! Götünde çıban çıksın senin, emi! Telsizi kırılasıca! Ben derin düşünceler içindeyken hangi ara yanımdan kalkıp camın önüne gittiğini anlamadığım Ayşegül'den, "Yuh!" nidası yükseldi. Cama daha çok yapıştı. "Bilge bir arabadan çıkıyor. Oha! Kim o?"

Ben ifadesizce tavana bakmaya devam ederken, Duru ışık hızıyla kalkıp Ayşegül'ün yanına koştu. İkisi de cama yapıştı. "Parmaklamayın şu camı," dedim dertli bakışlarım hâlâ tavandayken. "Bilge şöbiyetim yeni sildi. Leke yaptığınız an götünüzle sildiririm size oraları."

İkisi de beni umursamadı. "Ay, kim o?" dedi Ayşegül. Onlar hâlâ heyecanlı bir tartışma içindeyken evin kapısı açılmıştı. Bilge şöbiyetim, muazzam bir kaosun içine düştüğünden habersiz eve gelmişti. Kıyamazdım. İçeri sırıtarak daldı ama salonda ona dönen bakışları görünce adımı yarım kaldı. En masum hâliyle gözlerini kırpıştırdı.

"Kız, kimindi o araba?" diye üzerine çullanan Ayşegül yüzünden bakışları daha da şaşkın bir hâl aldı.

"Senin ne işin var burada?" diye bir tepki verdiğinde istemsizce güldüm. Hastaydım bu kızın saf açık sözlülüğüne. Tam yemelikti.

"Aşk olsun!" dedi Ayşegül alıngan bir ifade ile. "İnsan evine gelen misafiri böyle mi karşılar?"

"Hoş geldin, Bilge," dedi Duru arkadan el sallayarak. Bu ikili, Allah'tan daha önceden tanışıyordu da tekrar bir tanışma faslı yaşamak zorunda kalmamıştım.

"Selam, şöbiyetim," diyerek ben de yayıldığım koltuktan bir selam verdim.

"Hoş buldum," diyebildi kız sadece. "Hoş buldum da... Gerçekten, ne oluyor burada?"

"Eğlence," dedi Duru masaya şimdiden çöreklenmiş, bardaklara kola dökerken. "Buyur, gel."

Hemen kabul etti. Tam üstünü değiştirip gelmek için geri dönüyordu ki *Gossip Girl* Ayşegül kolundan yakalayıp kendine doğru çekti. "Kız, gel

buraya!" diye böğürdü büyük bir heyecanla. "Kimindi o araba, önce onu söyle. Vallahi çatlarım."

"Nasıl tanımazsın bu arabayı, Ayşegül?" dedi Duru sırıtarak. "O muazzam bordo Doblo..."

Bunu duyan Ayşegül en dedikoducu hâliyle elini ağzına kapatırken ben bile yattığım yerden doğrulmuştum. "Amanın!" dedi Ayşegül sırıtarak.

"Ne?" diye cırladım. "Barbaros mu bıraktı seni eve?"

"Anlat!" dedi Ayşegül. "Hemen hepsini anlat. Her detayını anlat!"

Haklıydı. Anlatılmalıydı.

"Ne anlatayım?" dedi şöbiyetim ne diyeceğini bilemez bir hâlde. "Öyle, bıraktı işte."

"Niye?" dedim.

"Okula gelmişti," dedi hızla.

"Neden?" dedi Ayşegül.

"Mete'yi okuldan almaya ve durumunu sormaya," diye hızla bunu da cevapladı.

"Niçin?" dedi bu kez Duru.

"Dolandırıcı di-" diyordu ki durdu. Bu bilgi, Mete'nin halasının yüzüne söylenecek şey değildi tabii. "Yani şey diye..." diyerek durumu toparlamak adına kıvrandı. Baktı ki olmuyor, tontik yanakları asılırken kaşlarını çatarak çıkıştı: "Ne yapıyorsunuz siz ya? Sorgu gibi. Kötü hissettim şu an. Sanki ne var yani?"

Yüzü düşmüştü. Büyük ihtimalle ne diyeceğini bilemediği ve bu yüzden de ezik olduğunu düşündüğü anlardan birindeydi. Kıyamazdım. Kıydırmazdım da. "Rahat bırakın şöbiyetimi!" dedim ters ters. "Yakmayın beynini yavrumun." Elimi iki kere koltuğa vurup bana gelmesi için bir işaret verdim. "Gel bakayım yamacıma."

Dudak büzüp minik adımlarla yanıma ilerledi. "Ne diyor bunlar, Gökçen ya?" dedi tontiş yanakları ile yanıma kurulurken. Barbaros da bu yanakları ısırmak istiyor muydu acaba? Zira ben şu an aşırı ısırmak istiyordum bu tatlılığı.

Şefkatle okşadım başını. Sırıttım ve sorusunu, "Barbaros sana âşıkmış, şöbiyetim," diyerek cevapladım. O da seviyorsa bilsin, benim gibi kıvranmasındı. Bana neydi? Seven, sevdiğine kavuşmalıydı.

"E, yuh ama!" dedi Duru.

"Biz uğraşsaydık daha iyiydi," diye ekledi Ayşegül.

Umursamazca omuzlarımı yukarı kaldırıp indirdim ve olduğum yere tekrar geri devrildim.

"Eninde sonunda öğrenecekti. Bana karşı duygusu var mı, yok mu diye kıvranacağına bilsin işte kız."

"Adam kendi söyleyecekti belki," dedi Ayşegül bana kınayıcı bir bakış atarak.

Duru güldü.

"Barbaros mu? Hayatta söyleyemezdi o bunu. İyi oldu Gökçen'in söylediği. Yoksa ben söyleyecektim vallahi."

Dertli bir nefes daha verdim. "Sen de bir şeyler hissediyorsan soğuk yapma," dedim şoka girmiş gibi bize bakan Bilge'ye. "Seven, sevdiğine kavuşsun." Şu dakika yastığı suratıma bastırıp hüngür foşur ağlamak istiyordum ama mecburen kendimi tuttum. *Güçlü olayım derken pehlivan olan kadınlar kulübü* başkanı olabilir miydim? Bence olabilirdim.

"İsteseniz siz de kavuşurdunuz, Gökçen Hanım," dedi Ayşegül imalı bir tonla. "Konuşturmayın beni şimdi."

Hastanenin ortasında ağlama krizine girip on saat susmadığımdan ve ertesi gün de ağlamaktan gözlerim şiştiğinden bu odada bulunan herkes gerçeği biliyordu. Hatta hastane bile *Murathan Komutan ile Gökçen Doktor bu sefer gerçekten ayrılmış,* diye dedikoduyu alıp yürütmüştü. Hepsine tepkisiz kalmıştım. Enteresan bir şekilde Egemen de yanıma hiç uğramamıştı. Birleşmeden ayrılık nasıl oluyordu, bilmem ama sanırım tam olarak durumum buydu.

"Başlama yine, Ayşegül..." diye homurdandım.

"Onu bunu bırakın da şu kızı bir dürtükleyin," dedi Duru, Bilge'yi işaret ederek. "İnme indi galiba."

Bakışlarımızı Bilge'ye çevirdik. Gerçekten de hareketsizce, boş bakışlarla önüne bakıyordu. Birkaç saniye biz de ona boş boş baktık. "Kız, Bilge..." dedi Ayşegül.

"Harbiden inme indi galiba," dedi Duru. "Birden söylemeseydin keşke."

Yattığım yerden doğrulup kolunu dürttüm.

"Şöbiyetim..."

"Âşık derken!" diye böğürerek bana dönünce, irkilerek elimi kalbimin üstüne attım.

"Bismillah!" dedim korkuyla. Parmağımı üst dişlerime geçirip yukarı ittim. "Aklımı aldın, kızım. Ne yapıyorsun ya?"

O ise beni hiç umursamadı. "Bildiğimiz aşk mı?" dedi fevkalade bir şaşkınlıkla.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bilmediğimiz aşk mı var?" Varsa beni oraya alın. Ben burayı pek sevmedim.

"Bana, ha?" dedi şaşkın şaşkın. *Yok artık* der gibi bir ifade kuşanıp önüne döndü. "Yok artık! Saçmalamayın ya. Adam eve bıraktı diye dediğiniz şeye bakın. Çok ayıp! Günah! Yapmayın öyle, vallahi haktır."

"Sadece eve bıraktı diye demedik ki," dedi Duru keyifle kolasından bir yudum daha alırken. "Baştan beri yanık o sana. Bir düğünde mi görmüş seni, ne. Orada vurulmuş sana. Geçen okula da o yüzden geldi adam. Yoksa yengem, biz dururken Barbaros'u mu gönderir okula, Allah aşkına? Aklı sıra sana yakın olmaya çalışıyor işte. Mesela bugün Mete'yi almaya geldiğini söylediğini söylemiştin, değil mi?"

Bilge başını yavaşça aşağı yukarı salladı.

"Önceden bir kere bile okulun önünden geçmeyen adam ikidir neden sürekli Mete'yi okuldan almaya neden geliyor sence?" Kendinden emin bir şekilde sırıtırken, "Bu arada Mete'nin durumu nasıl?" diye ekledi. "Veya sus. Söyleme. Bu sefer kimi dolandırdığını hiç bilmek istemiyorum."

Güldüm.

"Çocuk ticaret yapıyor. Siz ne anlarsanız."

Duru dertli bir nefes verdi. "Belli etmemeye çalışıyorum ama ağabeyim haklı. Kırk banyosunda suya o kadar çok para atmayacaktım. Çocuk, benim yüzümden para sıçıyor."

"Bu Mete sürekli para yutup üç haftada bir acile gelen çocuk mu?" diye bir soru yöneltti Ayşegül.

Güldüm.

"Ta kendisi. Ama bu aralar hiç gelmiyor. Bıraktı o alışkanlığını galiba."

"Murathan ağabeyi, *eğer para yutarsan benim gibi olamazsın*, demiş. O yüzden bu aralar pek sakin kendisi. *Maşallah* diyelim."

Murathan'ın adı geçince gülüşüm, yüzümde buruk bir hâl aldı. Duru ise anında dişlerini dudağına geçirdi. Adı yasaklı kelimeydi. Ama benim de insanları tedirgin etmeye hakkım yoktu. Buruk gülüşümü elimden geldiğince silip kocaman bir tebessümle Bilge'ye döndüm.

"Ee, şöbiyetim? Sen ne düşünüyorsun bu konu hakkında?"

"Ben..." dedi şaşkın şaşkın. "Ne diyeyim ki? Şaka falan mı yapıyorsunuz siz? Gerçekten hakkımı helal etmem."

"Ben şaka yapmam, Bilge," dedi Ayşegül ciddi ciddi. "Delillerle konuşurum. Ve az önceki eve bırakma olayı bana fazlasıyla yetti."

Boş boş gözlerini kırpıştırmaya devam etti. Gerçekten inme iniyor olabilirdi. "Yani..." dedi kısık bir sesle. "Bilemedim ki şimdi. İyi birine benziyor." Bu noktada yanakları bir tık kızarmıştı şöbiyetimin.

"İyidir Barbo," dedi Duru. "Biraz odundur ama kalbi temizdir."

Öylece baktı. Sonra ise en utangaç ifadesiyle bana döndü.

"Gökçen, sen ne dersin?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Bu sorunun muhatabı ben miydim? Kelin ilacı olsa götüne, başına, her bir noktasına sürermiş be kızım. "Tam adamına sordun sen de yani," diye mırıldanan Ayşegül duygularıma tercüman olmuştu. Umursamadım. Haklıydı. Öpüşüp sonra *git,* diyen bir kişiliktim çünkü ben. Nasıl bir ilişki tavsiyesi verebilirdim ki?

"Haydi, üstünü değiştirip gel. Cips, kola, çekirdek aldık. Yerken konuşuruz uzun uzun," dedi Duru. Ortamın sessizliğinden yine derin translara girdiğimi anlamıştı muhtemelen. Bilge üzerini değiştirmek için odasına koşarken ben yerimden kalkıp masaya ilerledim. Bir sandalye çekip otturdum. Cipsler, çikolatalar, gofretler, çerezler... Tam depresyonluktu.

"Dondurma da aldın mı, Duru?" dedim hevesle.

"Aldım. Dolapta. Vanilyalı aldım hem de. Senin sevdiğinden."

Ağzıma bir leblebi atarken güldüm.

"Sen benim ne sevdiğimi nereden biliyorsun?"

"Murathan söy-" diyordu ki durdu. *Eyvahlar olsun* diyen yüz ifadesini kuşanıp dilini ısırdı.

Durdum. Yutkundum. Sonra, "Murathan mı söyledi sevdiğimi?" diye sordum.

Aynı ifadesi ile başını aşağı yukarı salladı. "Buraya gelmeden önce ağabeyime bir evrak vermek için askeriyeye uğradım da..." Sesi kısıktı. "Orada gördüm. Nereye gittiğimi sordu. Ben de size geldiğimi söyledim. *Vanilyalı dondurma ve çikolatalı şeyler sever, onlardan al,* dedi. Ha, bir de portakal." Masanın üzerindeki portakal aromalı kurabiyeleri önüme uzattı. "Portakal da severmişsin."

Boğazıma oturan yumru canıma okuyacak gibiydi. Yine de yüzümü olabildiğince ifadesiz tuttum. "Nasıldı?" dedim umursamaz görünmeye çalışırken.

"Kaşlar çatık ve son derece sinirli," diye özetledi.

Tahmin etmesi çok zor değildi bu durumu. Anlamsızca birkaç dakika sessiz kaldık. O sırada Bilge gelmişti. Saçını tepesinde dağınık bir topuz yaparken masanın en ucuna tünedi. Ben ise uzanıp portakallı kurabiye aldım. Minik bir parça ısırıp çiğnemeye başladım. Ama yemeseydim daha iyiydi.

Boğazımdaki yumru ve ağlama isteği, damağımda yayılan tatla birlikte artıyordu.

"Susayım diyorum ama valla olmuyor," diye patladı Ayşegül en sonunda. "Siz bu adama nasıl *git* dersiniz, Gökçen Hanım ya? İkiniz de deli gibi seviyorsunuz işte. Derdiniz ne?"

Sakince yutkundum. "Öyle olması gerekiyordu, Ayşegül," diyebildim sadece.

Duru ile göz göze geldik. Sıcacık bir ifade ile bakıyordu bana. Anlıyordu. Biliyordum. Ortam yine anlamsızca sessizleşti. Ne zaman benim hakkımda konuşulsa bu oluyordu. Hepsinin sorusu çoktu, farkındaydım ama konuşmak falan istemiyordum. Ben şu an hiçbir şey istemiyordum. Sadece tek bir kişiyi istiyordum.

"Yemek mi yeseydik önce?" diye bir öneri sundu Bilge. Ortamın sessizliğini dağıtmak için sorulan bir soru olduğu bariz belliydi.

"Ben tokum," dedim.

"Nasıl tok olabilirsin, Gökçen?" dedi Bilge kısık bir sesle. "Az önce baktım dolaba. Koyduğum yemek öylece duruyor. Mutfakta her şey yerli yerinde. Kahvaltı bile yapmamışsın, belli. Yapma ama böyle."

Yemeklerin tadı yoktu. Ne yapabilirdim? "Bir şey yaptığım yok ki," dedim tatlı tatlı. Bir cips alıp ağzıma attım. "Bak, yiyorum."

"Bu mu yediğin şey yani? Suratın kaşık kadar kaldı iki günde."

Güldüm. "Annem misin sen acaba?" Neşeyle uzanıp yanağından makas aldım. "İyiyim ben, merak etme."

"İyi falan değilsin," dedi Ayşegül.

Sırıtarak onun yanağından da bir makas aldım. "İyiyim," dedim harfleri uzatarak. En neşeli maskemi kuşanıp kolamı *şerefe* der gibi ortaya kaldırdım. "Hani eğlenecektik? Haydi, kadeh kaldıralım!" Hepsi bana uyup kola dolu bardaklarını ileri uzattı. Bardaklar *şerefe* dercesine birbirine tokuşturulunca hepimiz amaçsızca güldük. "Keşke Aybüke'yi de çağırsaydık," diye aklıma anlık gelen fikri öne attım.

"Gelmezdi ki," dedi Duru hemen. "O sevmez böyle ortamları."

Farkındaydım. Kendisini kızlar gününde asla düşünemiyordum. Ama bir kızlar günü daha yaparsak kesinlikle çağırarak şansımı deneyecektim. "Göründüğü kadar sert değil," dedim hafif bir tebessümle.

İmayla baktı Duru. "Seni bilmem ama bana göründüğü kadar ters, cicim. Gerçi şeytan tüyü var sende. O yüzden sana karşı iyiyse bilemem."

"Yaa..." dedim *yok artık* dercesine. "Ne tüy, ne tüy, sorma!" Derin bir nefes verdim. "Ee..." dedim hepsine dönerek. "Anlatın bakalım, kızlar. Madem kaynaşma günü. Dökün her şeyi."

"Vallahi en olaylımız sensin, kuzu," dedi Duru yarım bir gülüşle. "Bizim birimiz sürgünde, diğerimiz daimî nöbette, diğerimiz ölü bir Doblo ile. Ama sen..."

İstemsizce güldüm. "Benim hakkımda konuşmak zorunda değiliz, Duru," dedim neşeli olmaya çalışarak. "*İyiyim* diyorum. Niye dönüp dolaşıp konuyu bana getiriyorsunuz siz?"

"İyi değilsin, Gökçen," dedi hiç beklemeden. "Üzerine gitmeyeyim diyorum ama iyi falan değilsin. Belli ki Murathan da değil. İçine atma. Konuş. Açılırsın."

Konuşmakla kapanacak mıydı kalbimin tam ortasındaki kocaman boşluk? Hiç sanmıyordum. Neşeli maskemi takmaya devam ettim. Kimseyi kendi dertlerimle boğmama gerek yoktu. Tatlı tatlı tebessüm ettim. "Gerçekten iyiyim," dedim neşeyle. Ağzıma bir çikolata parçası atıp Bilge'ye döndüm. "Asıl günün bombası sensin, şöbiyetim. Dökül bakalım."

Utana sıkıla güldü. "Ne diyeyim ki?" dedi sağa sola eğilerek. "Açıkçası şaşırdım." Duru'ya döndü. "Gerçekten benden hoşlanıyor muymuş, Duru? Bir yanlışlık olmasın?"

"Hoşlanmak ne kelime, kızım!" dedi Duru, Bilge'nin boşalan bardağına kola dökerken. "Adam ölüyor *Bilge* diye."

"Bilge diye mi?" dedi Bilge aynı şaşkın ifadesi ile.

"Bilge diye tabii," diye onayladı Duru. "Ayrıca sen niye buna bu kadar takıldın? Ne var sende, kızım?"

Bilge dudak büzdü. "Ne bileyim? Bordo Bereli sonuçta. Ben biraz sıradanım."

"O işler berenin rengine bakmaz," dedi Duru kendinden emin bir şekilde. "Adam sana deli diyorum. Güven sen benim sözüme. Gökçen haklı. Sen de boş değilsen yaklaş. Soğuk yapma. Yoksa o hayatta açılamaz sana."

Bilge yerinde anlamsızca kıvrandı. Saçını kaşıdı. Dudağını dişledi. En sonunda ise şöyle bir soru yöneltti:

"Nasıl yaklaşayım ki?"

"Ha, var yani gönlün?" dedi Duru aşırı derecede neşeli bir sesle.

Bilge kuşum ise her zamanki gibi panikti. "Yok," dedi hızla. "Yok, ben o anlamda demedim. Ben şeyden sordum onu... Şey..."

"Kız, hoşlanıyorsan söyle be," dedi Ayşegül. "Ne utanıyorsun? Birinizin ketumluğu yetiyor zaten, valla bir tane daha çekemem." Başka olayda bile

biz laf yiyorduk! Hâle bak! Tip bir bakış attım Ayşegül'e. "Ay, ne?" diye yükseldi. "Kaç gündür perişansınız. Üzmeyeyim diye pek bir şey demiyorum ama ben de yarıldım burada yani. Allah aşkına, şu adamı neden reddettiğinizin bana mantıklı bir izahını yapın artık yoksa ben askeriyenin kapısına dayanacağım."

Dertli bir nefes daha verip bakışlarımı boşluğa diktim. "Asker çünkü," dedim mırıltı şeklinde. "Onca meslek dururken o yine asker çünkü. Onca yaşanılan şeye rağmen o salak gidip asker oldu çünkü! Yine gidecek. Babam gibi o da gidecek! Yine ben yalnız kalan, geride kalan olacağım. Yine her şeyi ben sırtlanacağım!" Sesim sonlara doğru istemsizce yükselmişti. Ortama derin bir sessizlik çökerken bütün bakışlar üzerimdeydi. Omuzlarım çöktü. Sağ işaret parmağımla başıma iki kere vurdum. "Buraya yapışıp kalan anılar var. Yakamı bırakmıyorlar. Babamı toprağa verdiğim gibi yine birini vermek zorunda mıyım? Sürekli gelip gelmeyeceği korkusuyla birini beklemek zorunda mıyım? Her an iyi mi diye endişe edip aynı korkuları bir daha yaşamak zorunda mıyım?"

"Yengem de ağabeyimle başta asker olduğu için evlenmek istememişti. Ama gördüğün üzere sonuç Mete. Bazı şeylerden kaçamıyorsun yani," dedi Duru sakin bir sesle.

"Herkes onlar gibi olacak değil," dedim sesimi güçlü tutmaya çalışarak. "Biz yıllardır uzaktık zaten. Yine uzak dururuz. Alışığız yani. Birbirimizden anlık etkilendik diye anlamsız bir şeye dalamayız."

"Anlık mı? Çarpılmanız an meselesi, Gökçen Hanım," diyen Ayşegül sağ olsun, soldaki meleğe iş bırakmadan duygularına tercüman oldu.

"Zor mu asker eşi olmak?" diye sordu Bilge yavrum masum bir sesle. "O kadar mı kötü ya?"

Kızın da içini kararttık, iyi mi? "Saçmalama," dedim hafif bir tebessümle. "Şereftir asker ailesi olmak. Sen bana bakma."

"Ee, o zaman neden kaçıyorsun adamdan?" diye son derece mantıklı bir soru yöneltti. Sonra ise, "Böyle ayrı olunca daha mı az merak ediyorsun yani?" diyerek mantıklı sorularına bir yenisini daha ekledi.

Cevap vermedim. İfadesizce önümdeki duvara bakıp kolamdan bir yudum aldım. Daha az merak ettiğim falan yoktu. Yüreğim hep ağzımdaydı. Alev almak üzereydim ama "Bağlanmak istemiyorum," dedim sadece.

Yine alışmak istemiyordum. Yine bir elin sıcaklığına alışıp sonra yarı yolda bırakılmak istemiyordum. Babam bile gitmişti benim. İnsanın babası gidince herkes gidiyordu. Çok küçük yaşta öğrenmiştim bunu. Babam bile gitmişken Murathan neden gitmesin ki? Küçükken de öyle olmamış mıydı

zaten? Babam gittiği gün herkes gitmemiş miydi? Ortama anlık bir sessizlik daha çöktü.

"Tamam," dedi Ayşegül bu kez sakince. "Artık bir şey sormayacağım. Aldım cevabımı."

"Açın şuradan bir müzik falan," dedi Duru bardağını rakı içermişçesine ileri uzatarak. "Keyfimiz yerine gelsin."

"Hemen," dedi Bilge. Telefonunu çıkarıp bir yerlere tıkladı ve masanın üzerine bıraktı. Ortamı Sezen Aksu'nun *Rakkas* notaları doldururken Duru keyifle bardağını tekrar ileri uzattı.

"Ha, şöyle!" dedi biz de bardaklarımızı ileri uzatıp kadeh tokuştururken. Güldüm. Güldük. Keyifle abur cubur yiyip Barbaros'un mezhep meselesine gülerken ortamda yükselen yeni bir şarkı melodisi ile benim gülüşüm yavaşça soldu. Yıldız Tilbe abla, *Vazgeçtim* diyecekti.

Her gün biraz daha, aşkı yitiriyor,

Yüzündeki gökkuşağının ağrılı rengi.

Sabahlara yakın, sessiz gelişlerin,

Hırsız gibi kararsız, kararlı...

Portakallı kurabiyeye uzanıp bir parça ısırdım. Yutarken genzim yanıyor, gözlerim doluyordu. Zorlukla yutkundum. Şarkı devam etti.

Yatağımdasın kırk yıllık yabancı,

Vazgeçti direnişim.

Seni sevmeyi ağır ödüyorum.

Vazgeçti direnişim.

Seni sevmeyi ağır ödüyorum...

Kızlar hâlâ bir şeyler anlatıp gülerken ben öylece önüme bakakaldım, omuzlarım çöktü. Kolamdan kocaman bir yudum aldım. Elimdeki kurabiye parçasını ağzıma atıp zorlukla yuttum ve şarkının geri kalanında mırıltıyla Yıldız ablaya eşlik etmeye başladım.

"Vazgeç yüreğimden, düşlerimden,

Yaralıyım bin yerimden.

Ben değilim sevdiğin.

Affedemem, beni affet,

Gidiyorum uzaklara, sensizliğe..."

Sesim, her sözde biraz daha yükselip çatallaşırken gözlerim benden bağımsız doluyordu. Kızlar susmuştu. Bütün sesler susmuştu. Hepsi bana bakıyordu. Farkındaydım ama umursamadım. Artık hıçkıra hıçkıra ağlama

noktasına geldiğim an Yıldız abla da şarkının en can alıcı noktasına gelmişti. Ağlaya ağlaya hatta bağıra bağıra, çaresizce eşlik ettim şarkıya.

"Kahretsin... Yapamıyorum...

Kaçtıkça sana geri dönüyorum.

Kahretsin... Yapamıyorum...

Seni sevmeyi ağır ödüyorum.

Kahretsin...

Seni sevmeyi ağır ödüyorum..."

Omuzlarım şiddetle inip kalkarken ellerimi yüzüme kapattım. İyi falan değildim. Gülmek istemiyordum. Eğlence istemiyordum. Ben sadece Kepçük'ü istiyordum. Kaçtıkça ona geri dönüyordum. Ve evet, onu sevmeyi fazlası ile ağır ödüyordum.

"Gökçen," diye mırıldandı Duru. "İyi misin?"

"Değilim!" dedim burnumu çeke çeke. "İyi falan değilim!" Ayşegül kollarını yavaşça bana dolayınca istemsizce kafamı göğsüne gömüp, böğürerek ağlamaya devam ettim. "Salak!" dedim hâlâ ağlarken. "Ne hakkın vardı bana bunu yapmaya, salak!" Kelimeler dudaklarımdan çıkarken yamuldu âdeta. Hızla geri doğruldum. "Telefonum nerede?" dedim içimi çeke çeke. "Arayıp söveceğim o puşta! Neden yine beni kendine alıştırdı, neden? Neden durup dururken öptü beni adi goril? Dondurma aldı. Güzel güzel konuştu. Yaramı sardı. Elimi tuttu. Ne hakkı vardı benim kalbime bunu yapmaya? Ha? Ne kadar zor alıştım ben onun yokluğuna, haberi var mı? Niye aynısını yapıyor yine bana? Nerede benim telefonum?"

Hangi ara geldiler, bilmiyordum ama Duru ve Bilge de yanıma gelmişti. Kızlar hızla elimi kolumu tutunca çaresizce olduğum yere çöktüm. Ağlamam daha da şiddetlendi. "Telefonumu verin!" dedim sümüğümü çekerek. "Fotoğrafını sildim. Geri dönüşümden silinmeden geri yüklemem lazım! Bir kere daha bakayım yüzüne. Telefonumu verin!"

"Tamam," dedi Ayşegül beni tekrar gövdesine çekerek. "Geri yükleriz fotoğrafı, tamam."

"Yükleme!" diye böğürdüm bu kez. "Geri dönüşümden de sil ben görmeden. Geri yüklememe izin verme, Ayşegül!" Ne yaptığımdan gerçekten haberim yoktu. Sadece Ayşegül'ün omzuna yaslanıp ağladım. Bir el sırtımı sıvazladı. Bir el saçımı okşadı. Başka bir el elimi tuttu. Hepsi bana sıkı sıkı sarıldı. Ben ise hepsinden güç alarak daha çok ağladım.

"Daha ne kadar evime çöreklenmeye devam etmeyi düşünüyorsun, Karakurt?"

Gözlerini açmadan derin bir nefes verdi Murathan. Yattığı koltuğa daha çok yayıldı. "Canım gitmek isteyene kadar, Tönge. Hayırdır, şikâyetin mi var?"

"Yok, canım," dedi Timur. Heybetiyle kendini tekli koltuğa bıraktı. "İşime gelir. Evi bal dök yala yapmışsın."

"Bokun içinde yaşıyorsun."

"Ben boklu hâlimden memnunum, komutanım," dedi Timur yarım bir gülüşle. Elindeki fındık paketini ve çay bardağını orta sehpanın üzerine bıraktı. "Buyur, evi temizlediğin için ikram."

"Bok kokusundan durulmadığından temizledik, ne ikramı?" diye huysuzlandı Murathan. Sonra ise istemsizce gözlerini aralayıp yandan bir bakışla ikram denilen şeye baktı. "Bu ne biçim ikram? Bir tasa falan koysaydın bari, lan. Paketle mi atılır misafir önüne?"

"Onu bulduğuna şükret, Karakurt."

"Çok incesin."

Timur'un dudaklarında yarım bir gülüş oluştu.

"Beni bilirsin."

Aynı şekilde Murathan da gülmek isterdi ama pek gülecek durumda değildi. Kafası fena hâlde atık, sinirleri son noktada ve hayli haraptı. Asıl bok olan Timur'un evi değil, kendisiydi. Her şeyi bombok eden kendisiydi. Yavaşça yattığı yerden doğruldu. Boynunu sağa sola eğip gerilen kaslarını gevşetmeye çalıştı. Odası vardı Timur'un evinde. Arada gelip kalırdı. Ama bu sefer odasında değil, salondaki koltuklarda sürünmeyi tercih etmişti. İçi daralıyor, bir odaya sığamıyordu. İleri uzandı. Çay bardağını yavaşça kavrayıp bir yudum aldı. Ama ne içti! Sıcak mıydı yoksa soğuk muydu, anlamamıştı. Bakışları boşlukta, öylece içti. Pakete uzandı. Ağzına bir fındık atıp çiğnedi. Çiğnemez olaydı! İşte, şimdi ne yediğinden emindi. Zıkkım falan yiyordu galiba. "Bu ne, lan?" dedi yüzünü ekşiterek.

Timur ve elindeki çay bardağı boş bir bakış attı. Murathan ise ağzındaki zehir-i zıkkım şeyi zorla yutup önündeki pakete uzandı. "Süleyman Demirel'in seçim mitingi fındığı falan mı bu, oğlum? Hangi yıldan kalma bu?"

"Yeni çıkardım lan dolaptan," dedi Timur boş boş.

Murathan pakette gördüğü son kullanma tarihinin şokundaydı. "Senin yapacağın ikramın izzetini sikeyim, Timur. *2010* ne, lan?"

Timur şaşkın bir bakış attı.

"O kadar olmuş mu onu alalı? Allah Allah! Daha dün gibi aklımda oysa."

Paketi geri fırlattı. Ağzının içinde huysuzca bir iki küfür daha mırıldanıp çayına uzandı. Tamam, yediğinden içtiğinden haberi yoktu da o kadar da değildi. Dilinin ucundaki bu rezil tattan kurtulmak adına çayı kafaya dikip tek yudumda içti. *İnşallah bu çay da doksanlı yıllardan kalma değildir,* diye ummaktan başka çaresi yoktu.

"Kafamız dinlensin diye bizim salaklardan kaçıp buraya geldik, burada da mikroptan geberip gideceğiz," dedi aynı huysuzluğuyla.

"Beğenmediysen bizim salakların yanına tekrar dönebilirsin, Karakurt."

"İstemez," dedi anında. "Ses çekecek kafada değilim."

"Sebep?"

"Bir sebebi mi olmalı?"

"Olmamalı mı?"

Bıkkın bir nefes verdi.

"Soru sormazsın diye buraya geldim, Timur."

Timur ifadesiz bakışlarını bozmadan çayından bir yudum aldı.

"Günlerdir sormuyorum zaten."

"Bugün de sorma. Her zamanki gibi sessiz kal."

"Anlaşılan konu Gökçen," diye nokta atışı yapan Timur'a çevirdi ters bakışlarını. Timur ise bu bakışları umursamadan çayından bir yudum aldı. "Bu bakışlara bakılırsa kesin Gökçen," diyerek çıkarımını kendince onayladı.

Elinde sıkı sıkı tuttuğu bardağı tekrar masanın üzerine bıraktı. "Timur..." dedi sakince. "Normalde iki yılda kırk kelime zor konuşan adamsın. Şimdi neden dilinin bağı çözülüyor?"

Timur sırıttı. Hem de eğlendiği bayağı belli olan bir ifadeyle.

"Sen değil de konu çok eğlenceli."

"Lan, siktir git!" diyerek en sonunda patladı.

Timur bu çıkışına gülüp sehpanın üzerindeki sigara paketine uzandı. Bir tane alıp paketi bırakıyordu ki Murathan elinden kaptı. Paketten aldığı sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırdı, yakıp çakmağı Timur'a uzattı. Timur ise şaşkındı. Ama belli etmedi. İfadesizce ona uzatılan çakmağı alıp o da sigarasını yaktı.

"Sen içmezdin, Karakurt. Durum o kadar mı vahim?"

Cevap vermedi. Sadece sigaradan derin bir nefes çekip üfledi. Dumanın önünde oluşturduğu bulanıklığa baktı. Evet, normalde içmezdi. İki gün hariç: Bayramlar ve babasının şehadet yıl dönümü. İkisi de babasının yokluğuna yakılan bir semboldü. İkisi de babasını anlamak, kendince onun

nasıl hissettiğini çözebilmek için yaptığı, sonra ise alışkanlık olan bir andı. Şu yaşına gelmesine rağmen anlayamadığı şeyi dumanlara bakarken ilk defa anlamıştı. İçilen, sigara değildi. Dışarı atılan dumandı. Babası da mı bu yüzden içiyordu yoksa? İçindeki dertleri bu duman gibi içinden atmak için mi? Sanki atmak mümkündü de... Hâlâ saçmaydı.

"Bir dakikalığına rütbeden çıkabiliyor muyuz?" diye soran Timur'la düşüncelerinden sıyrıldı.

Bir nefes daha çekip yavaşça üfledi.

"Diyeceğin şeye bağlı."

"Çok kısa bir şey soracağım."

Durdu. Bakışlarını Timur'a çevirdi. Her zamanki gibi ciddiyetle ona bakıyordu.

"Can sıkıcı bir soru mu?"

"Bence değil."

Muhtemelen sövecekti. Biliyordu ama yine de "Sor," dedi.

Timur bunu bekliyormuş gibi anında ileri doğru eğildi.

"Ne halt yedin lan sen?"

Güldü. Şaşırmamıştı. "Vazgeçtim, Tönge. Geri dön rütbeye," dedi hâlâ gülerken. Timur'un ona attığı tip bakışları görünce gülüşü yavaşça soldu. Sigarasından bir nefes daha çekti. "Bu sefer sana kızmayacağım," dedi mırıltı şeklinde. "Harbiden ağır bir halt yedim çünkü."

"Bence sen onu çok önceden yemişsin, Karakurt," diyerek bir nokta atışı daha yapan Timur'a buruk bir gülüşle baktı. Ne saklıyorsa sanki... Timur'un bunu çok önceden anladığını zaten biliyordu.

"Çok mu belli?" dedi sadece.

Timur sigarasını sehpanın üzerindeki küllüğe bastırıp söndürdü. Yerine yenisini yaktı.

"Seni tanıyan biri için evet."

Cevap vermedi. O da sigarasından bir nefes çekip, dumanını üflerken kalan kısmı küllüğe bastırıp söndürdü. Akademinin ilk gününde tanışmışlardı Timur'la. Uzun zamandır beraberlerdi. Askeriyedeki ilk arkadaşlarındandı. İlk ve hâlâ yanında olan, hayatta olan.

"Ne yaptın, lan?" dedi Timur ilk defa gerçekten meraklı bir ifadeyle.

Ne yapmamıştı ki? "Boş ver," deyip koltuğa bıraktı kendini.

"Ha, durum kötüden de kötü diyorsun yani?"

İstemsizce yine güldü.

"O da mı çok belli?"

"Bayağı belli, Karakurt."

Önce ifadesizce tavana baktı. Oysa şu an tavana değil, derin maviliklere bakmak istiyordu. Onun yerine neden Timur'un dökülmüş tavanına bakmak zorundaydı? Gerçekten sövülesiydi. Beyni durmuş gibiydi. Ne yapmalıydı, bilmiyordu. Gitmeli miydi? Kalmalı mıydı? Sıkı sıkı sarılmalı mıydı? Yoksa yine gitmesine izin mi vermeliydi? Tutmak, ona kötülük müydü? Bırakmamak bencillik miydi? Bilmiyordu. Tek bir şey biliyordu. Dudaklarına değen sıcak dudaklarının verdiği his, bu zamana kadar hissettiği en felaket duyguydu. Felaket derecede güzel bir duygu...

"Gökçen'i öptüm," dedi bakışlarını tavandan ayırmadan.

"Neresinden?"

Bu cevabı beklemiyordu. O yüzden *gerçekten bu soruyu sordun mu,* diyen sessiz bakışları Timur'a döndü. Timur ise anlık şaşkınlığın ardından ellerini teslim olur gibi yukarı kaldırmıştı.

"Pardon ama bu denli büyük bir şey beklemiyorduk. Anlık bir şaşırdık."

"Çok sağ ol!" dedi gözlerini devirerek. "Bayağı yardımcı oluyorsun, Timur."

"Eyvallah," diyerek Timur bu teşekkürü ciddi ciddi onayladı. Sonra ise ekledi: "O ne yaptı? Tokat mı attı? Ondan mı bu hâldesin?"

"Tokat atsa daha iyiydi. Önce karşılık verdi. Sonra ise kaçtı."

Hayatında yaşadığı en güzel anlara zirveden girecek bir andı oysa. Bu böyleyse daha fazlası... Yine yanlış yollardaydı. *Dön oradan oğlum,* dedi kendi kendine. *Dön.*

"Siz tam olarak ne bok yiyorsunuz, lan?" diyen Timur'un sorgulayan sesiyle saptığı yoldan çok şükür ki dönmüştü.

Sanıyordu ki onlar da ne bok yediklerini bilmiyorlardı. Ama hayır. O biliyordu. Geleceğini duyduğu an bu işin bu noktaya geleceğini biliyordu. Annesinden, "*Gökçen doktor olmuş, oraya geliyormuş,*" cümlesini duyduğu an kalbinde oluşan o ince sızıdan, saçma mutluluktan bu işin bu noktaya geleceğini anlamıştı. Havaalanına giderken anlamsızca saçını başını düzeltmesinden, içindeki saçma çocuksu heyecandan tahmin etmişti. Tek temennisi Gökçen'in değişmiş olmasıydı. Onu tanımaması, artık istememesi... Onun Pamuk'u olmamasıydı. O zaman her şey değişebilirdi.

Ama değildi. Onu havaalanında ilk gördüğü andan itibaren bütün ihtimaller sıfırlanmıştı.

"Gerçi niye şaşırıyorsam?" dedi Timur kendi kendine. Sonra ise hafifçe sırıttı. "Yan yana ateşle barut gibiydiniz. Geç bile kalmışsınız. Daha erken bir atak bekliyordum senden."

Yüzünü ekşitti.

"Yürü git, Timur ya!"

Tabii ki gitmedi. Hafif bir tebessüm ile başını aşağı yukarı salladı. Sonra ise gülüşü, yerini ağır ağır ciddiyete bıraktı. "Sen..." dedi. Duraksadı. Murathan'ın bakışları ona döndü. Çatık kaşlarının altından yine son derece ters bakıyordu ama umursamadı. Gözünün içine baka baka cümlesini tamamladı: "Harbiden eskiden beri âşık mısın bu kıza, Karakurt?"

Murathan önce cevap vermedi. Çatık bakışlarını Timur'dan çekip önüne döndü. Dertli bir nefes verirken yaslandığı yerden doğruldu. Uzanıp bir sigara daha yaktı. Çakmağı sertçe sehpanın üzerine fırlatırken sigaradan derin bir nefes çekti içine. Belki de babası dumanı da atmak istemiyordu. Duman içinde kalsın da içinde görmek istemediği şeylerin üzerine çöksün istiyordu.

"Sen Atsız'ın *Deli Kurt* kitabını okudun mu, Tönge?"

Timur bu soruya anlam veremedi ama yine de ciddiyetle cevapladı:

"Evet."

"Gökçen'in babası, Ali amca çok severdi o kitabı."

Timur önce baktı. Sonra düşündü. Daha da sonra ise şöyle bir çıkarımda bulundu.

"İsimlerinizin kitapla aynı olması tesadüf mü?"

"Bilmem," dedi Murathan dudak büzerek. "Belki bilerek koydular. Belki de öyle denk geldi."

Etkilenmiş bir ifade belirdi yüzünde.

"İsimleriniz bile var olduğundan beri yan yana, ha?"

Güldü. Hiç bu acıdan bakmamıştı ama haklı bir tepkiydi. Aileleri gerçekten ne düşünerek koymuştu bu isimleri? *Rezil bir sonu olan kitabın kahramanlarını kim çocuğuna isim olarak verirdi,* diye sormak vardı ama işte... Soracak kişiler artık hayatta değildi. Küçüklükten beri hiç sevmezdi o kitabı zaten. Yıllarca kaçmıştı ama şu an sevmediği o kitapta yine başrol olmuş gibiydi. "Oradaki Gökçen Kız masalını Ali amca her gün okurdu Gökçen'e," diye devam etti. Sigarasından bir duman daha çekti içine.

"Kalbi olmayan Gökçen Kız?" dedi Timur soru sorar gibi.

Başını aşağı yukarı salladı. "Kalbi olmayan Gökçen Kız..." diye onayladı. "O yokken, her gece ben okurdum o masalı Pamuk'a. Ama ben sadece masalı değil, kitabın hepsini bilirdim. Herkesten gizlice baştan sona okumuştum." Duraksayıp dumanı dışarı üfledi. Sonra hemen yenisini çekti içine. "Oradaki Gökçen Kız... Gözlerine kimsenin bakamadığı, büyülü Gökçen Kız, benim için Pamuk'tu. Ben de Murat... Deli Kurt Murat..." Timur tepkisiz ama pürdikkat onu dinlerken o bir duman daha üfleyip cümlesini ta-

mamladı: "Çocuk aklı işte. İsimlerimiz aynı diye onlar sanırdım bizi. Bir de büyülü diye..."

Timur'un bakışları sorgular bir hâl alınca onu yormadan bu bakışı cevapladı: "Çünkü ben de onun gözlerine bakamazdım. Ne zaman gözlerini bana dikse..." Elini kalbinin üzerine attı. "Şurama öyle bir şey olurdu ki o yaşta ölüp kalacağımı sanırdım. Kitaptaki gibi gözlerine bakan herkes, benim gibi oluyor sanırdım."

"Sonra?" dedi Timur.

Sigarası bitmişti. Küllüğe bastırdı. "Sonra fark ettim ki gözlerine bakarken ölecekmiş gibi olan yalnızca bendim. Çünkü büyülediği tek kişi bendim. O, bir tek benim kalbime ölüm gibiydi."

Kısa bir an sessiz kaldılar. Odadaki tek ses sigaralardan çıkan minik yanma cızırtıları ve saatin tik tak sesleriydi. "Söyledin mi bunu ona hiç?" diye sordu en sonunda Timur.

"Hayır," dedi. "Söylemedim. Ne ona ne de başkasına."

"Neden?"

"Korktum."

"Neden?"

Durdu. Bekledi. Gözlerini iki kere kapatıp açtı. Ve doğru kelimeyi en sonunda zihninin en tozlu rafları arasında buldu.

"Sevgimden..."

"Bir bok anlamadım," dedi Timur.

Derin bir nefes daha verdi. Hızla ileri doğru eğildi. "Bu sevgi değil, Timur. Bu aşk da değil. Bu..." Ne diyeceğini bilemez bir şekilde kaldı. Bu duygunun bir tarifi yoktu. Bu çok başka bir şeydi. "Sence ben hasta mıyım?" dedi birdenbire. "Takıntılı manyağın teki miyim gerçekten? Bir kere kafayı taktım kıza, ondan mı kurtulamıyorum? Ha? Harbiden takıntılı mıyım ben?"

Timur yüzünü ekşitti.

"O ne alaka, lan?"

Yerinde iyice dikleşti. "Hangi aşk ya da sevgi, her ne boksa işte, yıllarca görmemene rağmen öylece içinde durur?" diye isyan etti. "Çocukluk aşkı işte, oğlum. Çocuklukta kalmış. Gitmez mi? Gider. Sorsam kimse hatırlamaz çocukluk aşkını. Ama Gökçen..." Bu noktada dertli bir nefes verdi. İşaret parmağıyla iki kere başına dokundu. "Aklıma mıhlanmış gibi, Timur. Her anı, her sözü, bakışı, gülüşü... Her şeyi aklıma kazınmış gibi. Kendime, bu dünyaya dair hatırladığım ilk şey onu ilk gördüğüm an. Böyle bir şey olabilir mi? Hayatımda gördüğüm en güzel şey gibi öylece kilitlenip kalmıştım

el kadarken bile. Hem de bunu bana yine tek bir bakışı ile yapmıştı. Sadece tek bir kere baktı gözlerime. Ama ben ömrüm boyunca o bakıştan kurtulamadım!" Sinirle dikleşti yerinde. "Gidiyor. Lan, elimi bırakıyor. İkimiz de ülkenin ayrı ucuna düşüyoruz. *Tamam,* diyorum. *Gitti. O seni unuttu, sen de onu. Geri atıyorum, aklıma bile gelmiyor,* diyorum ama öyle bir kazınmış ki beynime, ölürken bile en son onu görüyorum. Lan, geberiyorum, son nefesimi veriyorum, anlamsızca onu sayıklıyorum. Yıllarca görmüyorum. *Kurtuldum, büyü bitti,* diyorum. Sonra geliyor, yine tek bir bakışı ile aynı bokun içine düşüyorum." Bu noktada yükselişi çaresiz bir hâl aldı. "Bu büyü değil de ne, ağabey? Sen söyle! Ben bunun cevabını asla bulamadım. Allah aşkına, söyle bana, bu ne? Takıntılı mıyım ben? Hasta mıyım?"

Timur sakince dinledi bütün bu isyanı. Sonra ise sigara paketine uzandı, bu sefer o bir dal uzattı Murathan'a. "Saçmalama, Karakurt," dedi yarım bir gülüşle. "Biraz manyak olabilirsin ama gördüğüm en normal manyaksın."

Ona uzatılan sigarayı alıp yaktı. "Ne lan o zaman bu?" dedi sinirle.

Bir tane de Timur yaktı. "Ben bu aşk, meşk, sevda işlerinden pek anlamam," dedi. "Ama sevda denen meret zaten senin anlattığın gibi bir şey olmasa insanlar asırlardır bunun için binlerce türkü, şarkı, hikâye yazmazlardı. Herkesin bildiği bir şey var demek ki. Sana göre büyü, başkasına göre aşk. Kimine göre sevda, kimine göre sevgi. İsim farklı, duygu aynı."

Dinledi. Başını yavaşça aşağı yukarı salladı.

"Sen daha önce âşık olmadığına emin misin, lan?"

Timur hafifçe güldü. Büyük bir duman üfledi dışarı.

"Memati'nin bir sözü vardır, bilir misin, Karakurt? *Aşk bizi öldürür, usta. Benim sevgim de öyle. Öldürür.*"

Murathan'ın bakışları Timur'daydı. Zor bir hayatı olmuştu Timur'un. Az çok biliyordu. Doğumda ölen bir anne, ayyaş bir baba, onu kurtarmak için ölen bir abla ve karnındaki masum bebeği... Akademideyken istemsizce Timur'un babası ile olan bir kavgasına denk gelip öğrenmişti bunları da. Babası her şey için Timur'u suçluyordu. "*Senin sevgin ölüm, Timur. Senin adın bile ölüm!*" cümlesini, o gün duyan Murathan bile unutmamıştı. Yıllarca bu gerçekle yaşayan Timur nasıl unutabilirdi ki? İkisi de bazı şeyleri bildiğini bilirlerdi. Ama ikisi de bu konuda asla konuşmazdı.

"Yaşattığı da pek söylenemez," dedi Murathan sadece. Sigarası bitmeden küllüğe bastırdı. Artık iğrenç bir tat vermeye başlamıştı.

"O da sana âşık," dedi Timur birden.

"Biliyorum," dedi sadece.

"Ee, o zaman gidip evlenin!" diye birden yükseldi Timur. "Derdiniz ne? İyice Güzin ablaya döndüm lan sizin yüzünüzden."

"Kaçıyor." Timur boş boş gözlerini kırpıştırdı. "Benden kaçıyor," diye bir ekleme yaptı Murathan.

"Harbiden sizin derdiniz ne, ben hiç anlamıyorum," dedi Timur şaşkınca yüzünü ekşiterek.

Derin bir nefes verdi. "Askerim, Timur," diye özetledi durumu. "Tıpkı babalarımız gibi."

Timur bu kez sustu. Cevap vermeden önce bir iki saniye sessiz kaldı. En sonunda şöyle bir öneride bulundu:

"İkna et."

"Hakkım yok."

"Siktirme lan hakkını! Ne hakkı olacak bunun?"

"Ne diyeyim kıza, Timur?" diye yükseldi birden. Oysa bütün siniri kendineydi. "Bu kızın ömrünün ilk yılları babasını beklemekle, sonraki yılları ise yokluğuna alışmaya çalışmakla geçmiş. Şimdi çıkıp karşısına, *bunlar yetmedi, Gökçen; bir de beni bekle, şehit düşersem benim yokluğuma da alış* mı diyeyim? Kolay mı sanıyorsun sen bu işi? Biz yıkımdan çıktık, Timur. *Şehit ailesi* denilip geçilen, minik bir minnet duyulup sonra unutulan biz, cehennemi yaşadık da çıktık o şehitliklerden. Annemi gördüm ben. Babamın arkasından aylarca her gün ağladığını, yemediğini, uyumadığını, şehit maaşına dokunamadığını, bize yeni kıyafetler almak için kendi çorabının yırtığını on kere üst üste dikip giydiğini, sonra babamın fotoğrafını karşısına alıp defalarca *ben iyi anne olamadım, emanetlerine iyi bakamadım,* diye ağlayarak, kendini yiyip bitirdiğini görerek büyüdüm. Aynı şeyleri onun da gördüğüne adım gibi eminim. İki cenaze gömdük biz toprağa ama iki yaşayan cesetle büyüdük. Ne onun bir daha aynı şeyleri yaşamaya cesareti var ne de benim ona aynı şeyleri yaşatmaya hakkım..."

"Ne diye öptün lan kızı o zaman?"

Dertli bir bakış daha attı. Ve bu sefer aşırı net bir cevap verdi: "Kaçacaktı, belli. Bir kere öpmesem içimde kalırdı." Pamuk'un onu nasıl beklediğini anlattığı anlar aklına gelince içli bir nefes verdi. Biliyordu. Bekleyeceğini biliyordu. Ama keşke yollar o kadar uzun olmasaydı. Ve keşke bir kere daha öpseydi. Tadı fena hâlde damağında kalmıştı.

"Fenasın, Karakurt," dedi Timur bu cevap yüzünden gülerken. Oysa o gülecek hâlde falan değildi. Dertli dertli önüne bakmaya devam etti. "Yüzsüz ol," dedi Timur birden. "Yüzsüz ol, yapış kıza. Bu hâlde gezmekten iyidir."

Umutsuzca baktı Timur'a.

"Bazen gerçekten Zülküfleşiyorsun, ha..."

Timur güldü.

"Kır atın yanında duran, malum..."

İstemsizce gülerek geri yaslandı. Yüzünü ovalayıp dertli bir nefes verdi.

"İşin kötüsü de orası zaten. Yüzsüz olayım istiyorum. Bencil olayım istiyorum. Bütün bunlar yaşanmamış gibi yanımda dursun istiyorum. Benim olsun istiyorum. Beni de beklesin istiyorum. Deli gibi istiyorum hem de. Hıyar herifin tekiyim."

Timur güldü. Hem de nadir görülen bir şekilde sesli.

"Ne gülüyorsun, lan?" dedi Murathan ters ters. "Dert yanıyoruz burada."

Timur hâlâ gülerken bu soruyu cevapsız bıraktı. Murathan'ın tip bakışları üzerindeyken başını yavaşça sağa sola salladı, gülüşü soldu. Yerinden kalktı, oturdukları koltukların arkasındaki minik kitaplığına ilerledi. Bir kitabı eline aldı ve tekrar geri döndü. Kendini koltuğa bırakırken kitabı sehpanın üzerine savurdu. Murathan önüne atılan kitaba çevirdi bakışlarını.

Savaşçının Dokuz İlkesi.

"Ne bu?" dedi ters ters. "Kitap okuma saati mi yapacağız?"

"Manevra prensibi. İkinci kuralı oku," dedi Timur sadece.

"Savaşta mıyız, oğlum?" diye diretti Murathan. "Ne yapayım ben savaşçının dokuz ilkesini? Benim bildiklerim bana yetiyor."

"Lan aç, oku işte," diye bu kez Timur çıkıştı.

Gözlerini devirse de denileni yaptı Murathan. Kitaba uzandı. *İkinci kural* yazan sayfayı buldu. Okumaya başladı.

İkinci kural; aykırı, yani "maverick" ol. Manevranın ikinci kuralı aykırı olmaktır. Kuralları yıkmak ve oyunun kurallarını tekrar yazmaktır.

"*Aşkta ve savaşta her şey mübahtır,* demişler, Karakurt," diyen Timur'un sesi ile kelimelerin üzerinde dolaşan gözleri duraksadı. "Bunca yıl sonra tekrar yan yana düştüyseniz kaderin bir bildiği var demek ki. Vatan için ödemeniz gereken bedeli ikiniz de fazlası ile ödemişsiniz. Bir ömür daha bedel ödemek cesarete değil, salaklığa girer. Kural belli: Kurulan düzeni yık ve kendi kurallarını baştan yaz. Bu bencillik değil, hakkın olanı almak. Bazı şeyler hayattan böyle koparılır. Burada oturup sikine bakarak değil."

Bakışları ikinci kuralın üzerinde gidip geldi. Sonra ise Timur'a dönüp şöyle dedi:

"Sen daha önce âşık olmadığına emin misin?"

"Olsam şu an böyle akıl veremezdim," dedi Timur geniş geniş. "Başına gelmeyince akıl vermek daha kolay."

"Ha, aklıma uy, gidip her şeyi sik at diyorsun yani."

Timur hafifçe güldü ama o an kapının çalmasıyla ikisi de ciddileşip bakışlarını kapıya çevirdi. *Gece gece kim olabilir* diyen bakışları birbirine dönerken Murathan, masanın üzerindeki silahına attı elini. Timur ise kitaplığın en üstündeki silahını eline alıp hızla kapıya doğru ilerledi. İkisi de sessizdi, Timur sakince kapı deliğine eğildi. Sonra derin bir nefes vererek silah tutan elini gevşetti. "Sürpriz, Karakurt," dedi söver gibi. "Senin salaklar seni özlemiş anlaşılan." Kapıyı açtığında, karşısında içeriye sırıtarak bakan beş sima vardı. Zülfikar, Alican, Barbaros, Emek ve Süleyman. Gülmeyen tek kişi Süleyman'dı.

"Komutanlarım!" diyerek kollarını iki yana açıp içeri daldı Zülküf. "Duyduk ki bizsiz partiliyormuşsunuz."

Herkes harıl hurul seslerle içeri dalarken Murathan yüzünü ekşitti. Sesten kaçtıkça ses onu buluyordu. Yanına tüneyip, ona sırıtarak bakan Zülfikar ve Barbaros'a ters ters baktı.

"Niye geldiniz lan siz?"

"Sizsiz askeriye çok sessiz, komutanım," dedi Alican içli içli.

"Aliş, o ne biçimsiz laf, lan?" dedi Zülfikar. "Sana bizim bir hatun bulmamız lazım. Valla Murathan Komutan'ıma bile yavşadığına göre iş ciddi."

Aliş mahcup bir bakış kuşandı. "Yok, komutanım..." dedi ne diyeceğini bilemez bir hâlde. "O anlamda demedim ben."

"Uğraşma lan şu çocukla," dedi Murathan, Zülküf'e yandan bir bakış atarak. "Siktirin gidin."

"Çok kabasınız, komutanım," dedi Barbaros *teessüf ederim* der gibi.

Murathan derin bir nefes verdi. "Tamam," dedi sakince. "Lütfen siktir olup gider misiniz, Barbarosçuğum?"

"Bak, bu daha iyi," dedi Barbaros ciddi ciddi. "Böyle deyin, canımı yiyin yav."

Murathan gerçekten sınanıyordu.

"İçecek bir şey var mı ağabey ya? Dilim damağım kurudu," diyen Emek, konudan çok bağımsız bir noktada olduğunu belli etti.

"Yok," dedi Timur sadece.

Aliş, Timur'un elindeki çayı işaret etti.

"Ee, çay varmış işte, komutanım."

"Git, al lan o zaman," dedi Timur ters ters. "Ayağınıza mı getireceğim bir de? Hepiniz barzo gibi bastınız evi. Alın Murathan Komutan'ınızı, defolun, haydi."

Bu uyarıyı tabii ki kimse ciddiye almamıştı.

"Kimler çay ister?" diye bağırdı Aliş çay almak için mutfak tarafına geçerken.

"Benimki demli olsun!" diye bağırdı Barbaros.

"Benimkine şeker atma, lan," dedi Zülfikar.

"Varsa bana bir kahve yap, Aliş," diye bağırdı Emek.

Zülfikar, bakışlarını Murathan ve Timur'a çevirdi.

"Siz ne içersiniz, komutanım?"

"Zıkkım, Zülküf," dedi Murathan sadece.

Araya dertli Süleyman girdi:

"Gerçekten elinizde zıkkım mevcutsa ben bir kadeh alayım."

"Sülü'm... Sevdalı Sülü'm..." dedi Zülfikar ters ters. "Artık kusura bakılmasın ama senin aşkının ızdırabını sikerim, kardeşim. Kaç gündür içimizi şişirdin, yeter be ağabeyciğim. Senin yüzünden olmayan aşkımın ızdırabını çekiyorum ben de bak, ha."

Süleyman cevap vermedi. Küskün bir çocuk gibi dudak büzüp, omuzlarını yukarı kaldırıp indirdi sadece.

"Siz ne anlarsınız sevda yarasından..."

"Başladık yine!" diyen Zülfikar sinirle yüzünü avuçladı.

Tam o an mutfak tarafındaki Alican'dan bir ses yükseldi:

"Buzdolabında bir tencereden ses geliyor, komutanım."

"On yıl önceden kalan yemeklerinden biri," dedi Murathan. En son iki gün önce kapağını açtığında neredeyse kokudan burnu kırılacaktı. "Sakın kapağını açma," diye ekledi. "O tencere toptan imha edilmeli."

"Tenceremin nesi varmış, lan?" dedi Timur.

"Dile gelmiş, sana sövüyor, Tönge," dedi Murathan sadece. Yeterli bir cevaptı.

Süleyman içli bir nefes daha verince bakışlar tekrar ona öndü. "Nesi var bunun?" dedi Murathan bakışlarını Süleyman'a çevirerek. Kaç gündür garip olduğunun farkındaydı ama kendi derdi ona yetiyordu. Başkasını düşünecek durumda değildi. Ama Süleyman'ın Aybüke'ye karşı takındığı ters tavırları fark edilmeyecek gibi değildi. Bütün askeriye şoktaydı.

"Aybüke ile ayrıldık," dedi Süleyman en dertli ifadesiyle.

Herkes birkaç saniye boş boş bakıştı. Ortama derin bir sessizlik çökerken elinde çay ve kahve dolu tepsi ile gelen Aliş bile kapı önünde duraksamıştı. Bir iki saniyelik şoktan sonra hepsi aynı anda anlaşmış gibi öyle büyük bir kahkaha saldı ki Süleyman şokla baktı bu acımasız topluluğa.

"Ne gülüyorsunuz, lan?" dedi pos bıyıkları ile küskün bir bakış atarak.

Cevap olarak gülmeye devam ettiler.

"Peki, şey..." dedi Zülfikar kahkahalarının arasından zorla. "Aybüke'nin bundan haberi var mı?"

Süleyman'ın yüzü daha da düştü. "Siktir git, gevşek!" dedi ters ters. "Zaten kafam duman."

"Niye?" dedi Emek birden. "Yani onca zaman peşinden koşup şimdi neden böyle davranıyorsunuz, hiç anlamış değilim, komutanım. Aybüke Komutan hâlâ aynı. Değişen ne?"

"En başında beni dinleyip uzak dursaydın şu an değişen çok şey olurdu ya, neyse..." diye ekledi Zülfikar en bilgiç hâliyle. "Yapışıp kaldın kıza. İtici oluyor diyoruz, oğlum. Bak, nasıl geldin sözüme!"

"Sözüne geldiğim falan yok," dedi Süleyman ters ters. "İmkân olsa yine yapışacağım. Asker adamız biz, oğlum. Milletin ömrü üç günlük ise bizimki bir günlük. Belki yarın yiyeceğim kafama kurşunu. Geberip gideceğim." Elini kalbinin üzerine koydu. "Toprağın altında ne işimize yarayacak bu bizim? Sevdiğimi şimdi söylemeyeceksem ne zaman söyleyeceğim? Neden kaçayım?"

Herkes sustu. Murathan ise bakışlarını yerden kaldırmış, dikkatle Süleyman'a bakıyordu. Olaya hiç bu acıdan bakmamıştı ama ilk defa Süleyman haklıydı. Toprağın altında ne işimize yarayacaktı bu kalp? Bir anlığına bakışları Timur'la kesişti. Buram buram *Süleyman kadar aklın yok,* diyordu Timur. Şu an fark ediyordu ki gerçekten yoktu.

"Neden şimdi tersliyorsun kızı o zaman?" diye yersizce çıkıştı Barbaros.

Süleyman ise dertli dertli yere bakıyordu. "Başkasına güldü..." diyebildi sadece.

Herkes yine boş boş bakıştı. "Ne?" diyen şaşkın Barbaros, herkesin duygularına tercüman olmuştu.

"Başkasına güldü!" diye sinirle çıkıştı Süleyman. "Yıllardır bir kere bile bana sesli gülmedi. Kahkahasını bir kere bile duymadım ama başkasına sesli güldü."

"O kadar tersledi, koymadı da bu mu koydu yani?" dedi Timur sakince.

"Evet, tersledi," diye kabullendi Süleyman. "*Salak mısın, Süleyman,* dedi. *Geri zekâlı,* dedi. *Belan olacağım, az kaldı,* dedi. Ama hiç *git, Süleyman,* demedi." Bu noktada sesine çaresiz bir tını eklendi. "*İstemiyorum, Süleyman,* demedi. *Sevmeyeceğim, Süleyman,* demedi. *Bırak, Süleyman,* demedi. Öyle bir bakıyor ki... *Bekle, Süleyman,* der gibi. *Bekle, zamanı değil, şimdi değil ama zamanı gelince ben seni seveceğim,* der gibi... Ama böyle başkasına gü-

lünce... Anlamıyorsunuz, ağabey! Valla size saçma geliyor, biliyorum ama içim eziliyor, lan."

Kısa bir an sessiz kaldılar. Murathan ise dişlerini dudağına geçirdi. Gökçen de ona *git,* demişti ama kendi gidememişti. O zaman o niye gidiyordu?

"Lan, Süleyman..." dedi Barbaros en sonunda. "Sana olan saygım gün geçtikçe perçinleniyor birader, haberin olsun. Önceden *Aybüke seni nasıl boğmuyor* diye düşünürdüm ama şu an çok iyi anlıyorum. Üç yıldır aynı kadını karşılıksız sevip her gün bununla baş etmeye çalışmak, acayip eli öpülesi bir hareket."

"Bu ayrılık taktiğine devam, Sülü'm," dedi Zülfikar. "Aybüke Başkan sana tıpış tıpış gelecek. Güven sen bana. Sen tersledikçe suratı bir gör... İlk defa bu kadar şoke olmuş görüyorum."

"Valla mı, lan?" dedi Süleyman hızla ileri atılarak. Aynı hızla sehpanın üzerine uzanıp fındık paketini kaptı. "Anlatsana biraz, ne yapıyor?"

Süleyman ağzına bir avuç fındık teperken Murathan oturduğu yerden hızla ayaklandı. Daha fazla tavanı izleyemeyecekti. Kurallara göre yıllar önce oynamışlardı. Sonucu ağır bir ayrılık ve bolca kayıp olmuştu. Bu sefer kendi kuralını kendi yazacaktı. Süleyman ağzına teptiği fındıkları, "Bu ne lan? Siyanür mü?" diye bağırarak tükürmeye çalışırken hızla kapıya ilerledi.

"Komutanım, nereye?" diye arkasından bağıran Zülfikar'ı umursamadan, vestiyerden siyah kapüşonlusunu alıp kapıdan çıktı. Üzerine geçirdi. Ayakkabılarını giydi. Ellerini cebine attı ve seri adımlarda apartmandan çıktı. Saat bire geliyordu. Gökyüzünde derin bir karanlık varken kocaman adımlarla, seri bir şekilde hedefine ilerledi. Geçmişte ne olduysa olmuştu. Geleceği de bu yüzden heder etmek, salaklıktan başka ne olacaktı ki? Süleyman haklıydı. Dünya üç günlükse onlar için bir günlüktü. O zaman neden kaçıyordu? Saçmaydı. Kaçmayacaktı. Onun olanı alacaktı. Hayat, en azından bunu ona borçluydu.

Dakikalar sonra hedefine ulaşmıştı, Pamuk'un evinin önüne gelmişti.

Odası arka tarafa bakıyordu. O yüzden dikkatle sağa sola bakarak apartmanın arkasına ilerledi. Evde hiç ışık yanmıyordu. Apartmanda ise tek tük ışık vardı. Gökçen'in camına odaklandı. Lisede arkadaşları, sevdikleri kızlar için cam önünde beklerken pek dalga geçmişti. Geçmeseymiş iyiymiş. Hayatın ne getireceği belli olmuyordu. Yaklaşık yirmi dakika daha amaçsızca bekledi. Apartmanda bütün ışıklar sönünce ellerini cebinden çıkardı. Kapüşonunu kafasına geçirdi. İki elini birbirine sürtüp apartmana yaklaştı. Ve ani bir hareketle en alttaki camın demirlerine tutunarak yukarı tırmanmaya başladı. Zerre kadar zorlanmadan pencerelerin önündeki çıkıntılara basıp, balkon demirlerine atlayarak Pamuk'un odasının penceresine doğru ilerledi.

"Düz duvarı tırmanıyoruz, anasını satayım!" diye homurdandı ters ters. "Hâlc bak!"

Bunu yaptığına gerçekten inanamıyordu. Hiç ona göre değildi ama tırmanmaya devam etti. Üçüncü katın balkonuna gelmişti. Dikkatle yukarı tırmandı. Önce balkondan girmek için ilerledi ama sonra durdu. Penceresinin bozuk olduğunu hatırlıyordu. Gökçen dışarıdan açılmadığını söylemişti. Yoklamaktan zarar gelmezdi. İlk gördüğü günden beri güvenmiyordu bu pencereye. Sessiz adımlarla o tarafa yöneldi. Balkonun demirlerine çıkıp yanındaki pencereye uzandı. Bir kere itti. Açılmadı. Bir kere daha ileri ittiğinde minik bir patırtı ile açılmıştı. Kaşları çatıldı. "Hani bu zamazingo dışarıdan itince açılmıyordu, lan?" dedi ters ters.

Buna daha sonra sinirlenecekti. İşine gelen bir güvenlik ihlaliydi. O yöne doğru ilerleyip çatık kaşları ile camdan içeri daldı. Yüzüne değen perdeyi yavaşça geri ittikten sonra ise gördüğü manzara ile çatık kaşları da siniri de üzerine kovalarca soğuk su dökülmüş gibi eriyip gitmişti. Hafif sarı bir gece lambasının aydınlattığı odada, yatağın köşesine kıvrılmış, mışıl mışıl uyuyan bir Pamuk vardı önünde. Kapüşonunu başından indirdi. Sonra ise ilkel bir dürtü ile yavaşça Pamuk'a doğru ilerledi. Bu büyü değildi de neydi? Onu gördüğü an adımlarının kendinden bağımsızca ona gitmesi büyüden başka ne olabilirdi?

Tam önüne gitti. Huzurlu görünen yüzüne baktı. Ezbere bildiği her bir noktaya, kulağının hemen altındaki iki minik bene, hafif kırmızı yanaklarına, alnının sol köşesindeki minik yara izine uzun uzun baktı. Önce kokusunu derin bir nefesle çekti içine. Sonra eli saçlarına uzandı. Sessizce oynadı. Ördü. Açtı. Bir daha ördü. Sadece bir haftadır görmemişti ama özlemişti. Delilikti. Bu kadarı ile yetinebilecek gibi değildi. Ayağa kalktı. Üzerinden kapüşonluyu çıkarıp sadece siyah tişörtü ile kaldı. Elindekini bırakmak adına çalışma masasının önündeki sandalyeye doğru ilerledi. Ama sandalyenin sırtına atılmış bir yığın dağınık tişörtü görünce dayanamadı. Hepsini güzelce katladı. Kendininkini de katlayıp sessiz adımlarla tekrar yatağa döndü. Az önce adımlarını buraya çeken aynı ilkel dürtü ile bir saniye bile düşünmeden yatağın boş tarafına kıvrıldı.

Küçükken de bunu yaptığını hatırlıyordu. Kendi odasından gizlice çıkıp Pamuk'un yanında uyumak en sevdiği oyunlardandı. Hâlâ öyleymiş... Ama bu kez o kadar küçük olmadığından dev cüssesi bir tık zorlanmıştı. Umursamadı. Kıvrılabildiği kadar kıvrıldı. Yüzünü yüzüne iyice yaklaştırdı. Gökçen'in düzenli nefesleri dudaklarına vurunca içli nefesi derinleşti. Bakışları dudaklarına kilitlendi. Yakıcıydı. Felaketti. Kesinlikle onlar da büyülüydü. Birden Gökçen kıpırdanmaya başlayıp ondan tarafa daha çok sokulunca

dudaklarının arasındaki mesafe neredeyse sıfıra inmişti. İçli bir nefes koyuverdi. Ama bu yakınlaşma yüzünden hissettiği bir şey daha vardı.

Gövdesine değen, sadece ince bir tişörtün örttüğü göğüsler. Sebebi olacak olan göğüsler... Yavaş, sessiz ama içli bir nefes daha verdi dibindeki dudaklara doğru. Başını hafifçe geri çekti. "Evde hep böyle geziyorsan işimiz var," diye mırıldandı kısık bir sesle. Cevap Gökçen'in ileri büzüşen kırmızı dudakları olunca sırıtışı hayran bir ifadeye büründü.

Tam bedenini Gökçen'e daha da yaklaştırıyordu ki kulağında yankılanan, "Murathan!" sesi ile durdu.

Bu ses...

Ali amca!

"Lan!" dedi sessizce. Kafasını kaldırıp sağa sola baktı. Baş ucunda duran komodinin üzerindeki çerçeveden ona bakan pek rahmetli Ali amcası ile göz göze geldi. Kısa bir an bakıştılar. "Siktir!" dedi sadece.

Ali amca, çerçevenin içinden gülerek bakmaya devam etti. Küçükken de Gökçen'i kendisinden fena hâlde kıskandığını hatta bu yüzden babası ile derin atışmalara girdiğini hatırlıyordu. Ali amcasının sesinin bile kulaklarında yankılanacak kadar çılgın bir bilinçaltına sahip olduğunu bilmiyordu. Ali amcasının bakışları hâlâ ondayken gövdesini ona değen göğüslerden istemeyerek, içi yana yana ayırdı. Ayak ucuna doğru uzanıp Gökçen'in üzerine almaya zahmet etmediği battaniyeyi yavaşça üzerine örttü. Battaniyeyi Gökçen'in göğüslerine daha sıkı sarıp gövdesi ile arasında tampon bölge oluşturmaya çalıştı.

Bakışlarını tekrar çerçeveye dikti. "Çok pardon, Ali amca," dedi sessizce.

Fotoğraf gülmeye devam etti.

O ise bakışlarını hafif bir tedirginlikle çekip tekrar manzarasına döndü. İtiraf etmek gerekirse bu biraz ürkütücü olmuştu ama manzarası bunu bastıracak derecede güzel olduğundan umursamadan Gökçen'i izlemeye devam etti. Elini saçlarına atıp önüne düşen bir tutamı geri itti. Manzarasını hiçbir şey bozmamalıydı. Derin mavilikler de olsa tadından yenmezdi ama şimdilik bununla idare edecekti. Derken Gökçen'in hafifçe aralanan mavilikleri ile manzarası tamamlanmıştı.

Uyku mahmuru gözlerle hiçbir tepki vermeden baktı önce Gökçen. Aynı şekilde Murathan da. Gökçen hafifçe gülümsedi. Murathan'ı yerle bir etti. "Murathan..." dedi uykulu bir sesle. "Sen mi geldin?"

Hafif bir tebessüm oluştu dudaklarında.

"Ben geldim."

"Dün niye gelmedin?" dedi gözleri tekrar kapanmak üzereyken. Elini aralarında kaldırıp zarif parmakları ile yavaşça Murathan'ın kirpiklerine dokundu. "Rüyamda bile yoksun diye çok ağladım."

İçli bir nefes verdi. İkisi de bu noktadayken uzak durmak mı? Çılgınlıktı. Akıl işi değildi. Göz kapaklarının üzerindeki elini yavaşça kavradı. Üzerinde en son görüştükleri günden kalan minik bir yara ve yer yer morluklar vardı. Morluklardan birinin üzerine minik bir öpücük bıraktı.

"Uzak dur benden," dedi Gökçen, Murathan'ın gövdesine daha çok sokularak. Gözleri tekrar kapanıp, mavilikler kaybolurken bir kere daha, "Uzak dur benden..." diye mırıldandı. Ama söylediğinin aksine bedeni Murathan'a daha çok yaklaştı, kolunu omzuna doladı. "Uzak dur..." dedi yine. Kolu omzunu sıkı sıkı sarmalayıp hafifçe okşadıktan sonra saçlarına ulaştı. Ensesindeki saçlarla narince oynadı parmakları. "Uzak... Dur..."

Ali amca, diye düşündü Murathan. Kusura bakılmasın ama bu kez o yaklaşmıştı. O yüzden kolunu Gökçen'in beline dolayıp aralarındaki mesafeyi sıfırladı. "Tamam," dedi sıkı sıkı sarılıp gövdesine bastırırken. "Yarın uzak dururum."

"Tamam," diye ciddi ciddi cevap verdi Gökçen. Aynı şekilde o da Murathan'a sokuldu. Gövdesine bir yapboz parçası gibi oturan minik gövdeye hayranlıkla baktı Murathan. Başka hiçbir şey düşünmeden bu ana tutunmaya çalıştı.

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldandı Gökçen'in varla yok arası çıkan sesi. Parmakları hâlâ ensesindeki saçlarla oynuyor, bu durum Murathan'ın da anlamsızca mayışmasına neden oluyordu.

"Nefretin bile böyle güzelse işimiz zor."

"Salak..." diye homurdanan Gökçen'in sesi belli belirsizdi. Tekrar uykuya geçmişti.

Sessiz kaldı. Dakikalarca hatta saatlerce kollarında tuttu onu. İzledi, saçını ördü, parmakları ile oynadı hatta anlamsızca uyuyakaldı. Gün ağarmaya başladığında ise istemeyerek kalktı. Gövdesinde büyük bir boşluk vardı sanki. Ama gitmek zorundaydı. Huzurla uyuyan Gökçen'in alnına minik bir öpücük bıraktı. Saçlarını tekrar ördü. Tam geri dönüp pencereden çıkıyordu ki durdu. Çalışma masasının üzerindeki mavi kalem çarptı gözüne. Aldı, geri döndü ve Gökçen'in önüne çöktü. Üzerinde minik morluklar olan eline uzandı ve yıllardır hiç yapmadığı, unutulmaya yüz tutmuş imzasını Pamuk'un elinin üzerindeki morlukların üzerine çizdi.

Minik, mavi unutmabeni çiçekleri. Onun olan şeylere çizdiği minik, mavi unutmabeni çiçekleri...

"Bencillikse bencillik," dedi imzası bitince. "Kaçabildiğin yere kadar kaç, Pamuk. Benimsin. Bu sefer gebertsen de bırakmam. Yine değil. Artık değil." Cevap gelmedi. Bir cevap da beklemiyordu zaten. Hızla yerinden ayaklandı. Kalemi yerine koydu ve bu kez kararlı adımlarla pencereye doğru ilerledi. Dudaklarında yarım bir gülüşle sessizce evden uzaklaştı.

Ertesi gün Gökçen uyandığında önce boş boş tavana baktı. Gördüğü rüyaya hiçbir anlam veremedi. *Canlı gibiydi,* diye düşündü. Ama rüyaydı. Garipti ama umursamadı. *Kaç gündür gördüğüm rüyalardan biri daha,* diye düşündü. Rüya olmasının verdiği üzüntü ile yüzünü astı. Paytak adımlarla yataktan uzaklaştı. Ama tam odasından çıkarken aynada anlık gördüğü aksi ile durdu. Bir iki saniye bekledi. Sonra adımları tekrar geri geri geldi. Kendine şaşkın ve boş bir bakış attı.

Saçı örgülüydü. Saçı neden örgülüydü?

Eli şaşkınca saçına uzandı. Örgüsünün ucunu tutuyordu ki parmakları, elinin üzerinde gördüğü şeylerle öylece kaldı. Elinde yer yer bulunan minik morlukların üzerine küçük şeyler çizilmişti. Elini geri çekip atabileceği en hayret dolu bakışı attı. Ellerinde minik, mavi çiçekler vardı. Yaralarının üzerinde açmışlardı.

Kalp ritmi anında şaha kalkarken o hâlâ boş boş göz kırpıştırmak, ellerine ve saçına bakmakla meşguldü. Hızla sağa sola baktı. Burada olacak değildi. Kapıdan mı girmişti? İmkânsızdı. Nasıl girecekti? Tam kapıya koşuyordu ki perdenin hafifçe hareketlendiğini görünce durdu. Hızla o yöne koştu. Pencere tam kapalı değildi. Önce şaşkın şaşkın baktı sağa sola. Eli tekrar örgüsünün ucuna giderken dudaklarında saçma bir tebessüm belirmişti. "Salak..." dedi tutmaya çalıştığı tebessümüyle. Aşağıya bir bakış attı. "Harbiden Bordo Bereli. Nasıl çıktın sen buraya?" Bu kez tam sırıttı. "Deli..." Gülüşü tüm yüzüne yayıldı. "Tam deli."

Tekrar içeri girerken pencereyi kapatmadı. O gece de kapatmadı. Sonraki gece de. Ondan sonraki gece de... İstediği rüyayı her gece görebilmek adına pencereyi hep açık bıraktı.

2. BÖLÜM

"İmtihan bu ya... Balığın gönlü, çöle vurulur..."

ŞEMS-İ TEBRİZİ

Elindeki tepsiye ifadesiz bir bakış attı Aybüke. Kuru fasulye, pilav ve yoğurt. Pek sevmezdi. Ama başka seçenek de yoktu. Mecburen yiyecekti. Tepsisine isteksiz bir bakış atıp ilerledi. Yemeklerin yanındaki elma yığılı alandan bir elma alıp tepsisine bıraktı. En azından bu vardı. Tam ilerlemeye başlamıştı ki durdu. Kırmızı elmaların yanında bir de yeşil elmalar vardı. Aklına saçma bir düşünce düştü.

Süleyman yeşil elma severdi.

Yüzünü ekşitti. Bunu ne diye düşünüyordu yani şu an? Neyse ne, ona neydi? Bakışları anlamsızca sağına soluna kaydı. Normalde gün boyu peşine dolaşmasına alıştığından olsa gerek, şu an anlamsız bir boşluk vardı etrafında. Yalnız hissediyordu. Bu duygudan hoşlanmamıştı. Derdi neydi, anlamış değildi ama feci hâlde sinirini bozmaya başlamıştı. Elini yeşil elmaya uzattı. Aldı. Tam tepsisine koyacaktı ki durdu. Dudaklarını dişledi. Elmayı geri bıraktı. Öne doğru bir adım attı. Tekrar durdu. Yine geri döndü. Bıraktığı elmaya uzandı ve birinden saklanıyormuş gibi ışık hızıyla alıp tepsisine bıraktı. Etrafına bakmazsa görünmez olabilirmiş gibi bakışlarını önünden asla çekmedi. Bunu yaptığına gerçekten inanamıyordu.

"Niye aldım yani şimdi bunu?" dedi kendi kendine dişlerini sıkarken. "İnanamıyorum kendime." Söyleniyor ama bir yandan da göz ucuyla sağda solda başına bela olan elemanı arıyordu ki duyduğu bir sesle adımları yavaşladı.

"Ben sevmem öyle sade. Böyle yoğurtlu daha iyi," diye neşeyle konuşan Süleyman'ın sesi...

Hızla bakışlarını sesin geldiği yöne çevirdi, bakındı ve aradığını saniyesinde buldu. Zira yemekhanenin en sağındaki masaya oturmuş Süleyman'ı görmek, bu noktadan çok da zor değildi. Tabii, karşısında oturan bir kadın askeri de.

"Ben de yoğurtlu severim, komutanım," dedi kız neşeyle gülerken.

Süleyman güldü. Kız güldü. Aybüke ise önce bir baktı. Baktı. Baktı... Göz kırpıştırdı. Kırpıştırdı ve tekrar kırpıştırdı. Görüntü değişmiyordu. Dudaklarından minik bir hayret nidası döküldü. Saçma bir hayal kırıklığı ile dişlerini dudağına geçirdi. Ne bekliyordu sanki? Eninde sonunda herkes

giderdi ondan. Biliyordu. Yine yanılmamıştı. Hiçbir sevgi sonsuza kadar sürmezdi. İlk elden tecrübe ederek öğrenmişti bunu. Böyle bir düşünce tamamen delilikti. Saçmalıktı. Bu zırvalıklara yıllar önce doymuştu. Artık zerresine inanmıyordu.

Bebeğinin bile terk ettiği bir bedeni kim sabırla severdi?

Hem bir zamanlar ne demişti o lanet herif?

Sen kendini gerçekten kadından mı sayıyorsun, Aybüke? Ha sana dokunmuşum, ha oduna. Zerre farkınız yok. Midemi bulandırıyorsun. Hayatımdan siktir ol git!

Her sevgi biterdi. Yine yanılmamıştı. Gözlerini devirerek önüne döndü. Gülme sesleri hâlâ devam ederken elindeki tepsiyle beraber geldiği yöne geri ilerledi. Aldığı yeşil elmayı sertçe yerine fırlattı. Tam tepsiyi de olduğu gibi çöpe boşaltıyordu ki içinde kabaran anlamsız bir duyguyla durdu. Süleyman ve karşısındaki adını bilmediği kızdan bir kahkaha daha yükselince gözlerini kapatıp burnundan bir nefes verdi.

Birazdan yapacağı şeye inanamıyordu ama yapacaktı. Elindeki tepsiyi daha çok sıkıp gözlerini açtı. Çenesi kasıldı, dişlerini daha çok sıktı ve hızla arkasına döndü. Postallarının yere her vuruşunda çıkardığı sert gıcırtılarla masadan yükselen kahkaha sesleri birbirine karıştı. Masaya vardığında ise hiçbir şey söylemedi. Tanımadığı kızın tam yanındaki sandalyeyi şiddetli bir sesle çekerken elindeki tepsiyi en sesli şekilde masanın üzerine bırakmış, daha doğrusu fırlatmıştı. Sesler kesilmiş, bakışlar tamamen ona dönmüştü. Süleyman'la bakışları kesişti. Aybüke, meydan okurcasına çenesini yukarı dikip, hızla sandalyeye kurulurken Süleyman, az önceki neşesinin aksine ifadesiz bir bakışla ona bakıyordu. Umursamadı. Yerine kuruldu. Sonra ise bakışlarını tepsisine eğip sakince yemeğini yemeye başladı.

Birkaç dakika kimseden ses çıkmadı. Ama yemek yiyen sadece Aybüke'ydi. Onun da ne yediği hakkında pek bir fikri yoktu. Bu saçmalığı yaptığına inanamıyordu. Kaşığı ense kökünden çıkarmak istercesine ağzına sokup hiç sevmediği kuru fasulyeyi öfke ile yiyip yuttu.

"Size afiyet olsun o zaman," dedi kız cılız bir sesle. "Arkadaşlar ilerideki masaya gelmiş. Beni çağırıyorlar. Oraya geçeyim en iyisi."

Herkes Aybüke'den çekinir, yanına gitmek istemezdi. Bu kaçış Aybüke'yi şaşırtmamıştı. Yanlış hatırlamıyorsa teknik ekipten biriydi bu kız. Birkaç kere görmüşlüğü vardı. Kız hızla masadan kalkarken Süleyman sadece başını aşağı yukarı sallamakla yetinmişti. Oysa şu an muazzam bir mezdeke dönmemek için zor duruyordu. Ama ifadesini korudu. İçi yana yana karşısında yemek yiyen Aybüke'ye ters bir bakış attı. Yani ona gelmesi için gerçekten böyle mi yapması gerekiyordu? Kalbini ona tamamen açtığı zaman gelmesi çok mu zordu? Sevgi zorlayınca mı ortaya çıkmalıydı? Bakışlarını

önüne çevirdi. Kaşları çatıkken derin bir nefes verdi. Elindeki kaşığı yavaşça bıraktı ve tepsisine iki elle yapışıp oturduğu yerden ayaklandı. Sandalyesini şiddetli bir güçle geri itti, masadan ayrılmak adına yana doğru bir adım atıyordu ki Aybüke'den yükselen sesle durdu.

"Nereye?"

İfadesiz tutmaya çalıştığı bakışlarını dağ çiçeğine çevirdi. *Nikâh tarihimizi almaya, Aybükem*, diyerek ona yapışmak vardı ama... Diyemedi. "Bitti yemeğim," diyebildi sadece.

"Hiçbir şey yememişsin daha," dedi Aybüke ters ters. "Yalan söyleme."

"Yiyeceğimi yedim ben, Aybüke," dedi manidar bir sesle. Gözlerini devirip önüne döndü. İki adım atmıştı ki Aybüke'nin sinirli sesiyle bir kez daha durmak zorunda kaldı.

"Baksana sen bir bana!" diye çıkıştı Aybüke çatalını sertçe masaya bırakıp. Sandalyesini o da şiddetle geri itip ayağa kalktı. Önüne gelen minik bir saç tutamını geri itip sert adımlarla Süleyman'ın önüne dikildi. "Derdin ne senin?"

Süleyman bakışlarını koyu kahverengi gözlerden çekmedi. İmkân olsa da içlerinde boğulsaydı ama imkânlar sınırlıydı. Düşüncelerini bir kenara bırakıp, "Derdim falan yok," demeyi tercih etti.

Aybüke çenesini yukarı dikti.

"Ne bu hâller o zaman?"

"Ne varmış hâlimde?"

"Çocuk musun sen, Süleyman?" diye en sonunda yüksek bir sesle patladı Aybüke. Yemekhanede onlara dönen bakışları görünce ise sesini alçaltsa ama siniri hâlâ yerli yerindeydi. "Kaç gündür neden salak salak davranıyorsun?" dedi dişlerini sıkarak, daha kısık bir sesle.

Süleyman'ın dudaklarında alaycı bir tebessüm oluştu. "Niye? Her zaman istediğin şey bu değil miydi zaten? Gelmiyorum yanına işte. Rahatsız etmiyorum. Kafana göre takıl." Tam arkasını dönüyordu ki Aybüke kolundan yakalayınca bakışları koluna eğildi. Aybüke'nin ona ilk dokunuşu ile şu dakika kalp spazmı geçirebilirdi. Ama kalbi hâlâ bir tık kırıktı.

"İşine bak o zaman," dedi Aybüke solur gibi. "Ne diye çocuk gibi laf sokup duruyorsun?"

"O da mı rahatsız ediyor?" dedi. "Ama çok özür dilerim. Benimle ilgili her şey seni rahatsız ediyor, değil mi, Aybüke?"

Aybüke'nin kaşları iyice çatıldı.

"Süleyman!"

Yüzünü ekşitti. "Boş ver sen beni," dedi tekrar ona dönerek. "Her zamanki gibi saçmalıyorum işte." Aybüke'nin, kolunun üstündeki eli gevşerken o da istemeyerek kolunu geri çekip iki adım geriledi. Kalbi acıdı ama adımları durmadı. Bu ilk kalp acısı değildi. Alışkındı. Arkasını dönüp ilerlemeye devam etti.

Ama "Ne beklediysem?" diye homurdanan Aybüke'yi duyduğunda yine durmak zorunda kaldı. "Seviyormuş! Yalana bak."

Adımları duyduğu sözlerle yavaşladı. Bir iki saniye önüne baktıktan sonra bakışlarını yavaşça arkasına çevirdi. Fakat bu sefer olabildiğince sert bakıyordu. Sevgisinden şüphe etmek mi? İşte bu, ona en son yapılacak şeydi. Onun kalbinde sorgulanmayacak sadece üç sevgi vardı: Vatanı, ailesi ve Aybüke'si. İki adımda Aybüke'nin yanına ulaştı. Tam önüne dikildi. Ve ilk defa Aybüke'ye bu kadar buruk, bu kadar kırgın baktı. İçinde ne varsa yüzüne vurdu. Tutamadı. "Yalan mı?" derken sesi bile buruktu. "Ben mi yalan söylemişim?"

"Ne?" dedi Aybüke ters ters. "Değil mi?"

Duyduklarına hayret etti Süleyman. "Ne var biliyor musun, Aybüke?" dedi sitemli bir sesle. "Benim sana olan aşkımdan şu dağlar taşlar dile geldi de sende yaprak kıpırdamadı. Bir ordunun diline düştüm. *Bana mısın* demedim. Sövdün, saydın, kovdun. Bir an bile seni bırakmayı aklımdan geçirmedim. *Bekle Süleyman,* dedim. *Bekle. Zamanı değil. Zamanı gelince o sana gelecek. Bekle...*" Kalbinin ağırlığı fazla geldi o an için. Durup derin bir nefes verdi. "Sen şimdi bana *yalanmış,* diyorsun, öyle mi?" diye devam etti. Sesinde duyduklarına hayret eden bir tını vardı. Tepsiyi tek eliyle tutup diğer elini iki kere kalbinin üstüne sert şekilde vurdu. "Bu canlı, Aybüke. Sen fark etmesen de canlı. Yaşıyor. Canı var. Kırılıyor. İnciniyor. Üzülüyor. En çok da sevdiğine kırılıyor. Hatta en çok *en sevdiğine* kırılıyor. Ama ben..." Bu noktada durup yutkundu. "İlk defa seni kalbimde taşırken yoruldum."

Aybüke'nin sert bakışları yumuşamış, yerini şaşkın bir hâl almıştı. Biraz da üzgün... Onu sevmek hep zordu. Biliyordu. Kaktüstü o. Batıyordu. Herkesin canını yakıyordu. Sevmeye çalışan herkese batıyordu. El kadarken annesi tarafından çöp konteynerine atılan bir çöptü. Kimsesiz büyüyen, sevgiyi yurdun bahçesindeki köpek ve yavrularını izleyerek öğrenmeye çalışan bir çocuktu. Köpeklerden öğrendiği sevgi ile sevmeye çalışmıştı her şeyi. Ama önce sevdiği adam gitmişti, daha sonra da bebeği.

Yüzüne bir kere daha vurulan bu gerçekle kalbinin üstüne bir ağırlık çöktü. O sevilmeyendi. "Ne- Ne saçmalıyorsun sen?" derken hayatında ilk defa kekelemişti.

Süleyman'ın buruk bakışı büyüdü. "Dediğim gibi... Boş ver sen beni. Saçmalıyorum işte. Her zamanki gibi görmezden gelmeye devam et. Yok

say. Senin için çok zor değil bunu yapmak." Tam o an kapıda gördüğü sima ile kaşları çatıldı. "Hem bak, arkadaşın da geldi," dedi başıyla o yönü işaret ederek. "Benim çocukluklarımı boş ver. Git onunla gül, eğlen. Hem malum... Bizimleyken pek gülemiyorsun. Yalnız ya biz."

Aybüke işaret edilen yöne baktı. Kapıda Ahmet vardı.

Süleyman ters bir bakış daha atıp, çökük omuzlarla yanından uzaklaşırken o derin bir nefes verdi. Gözlerini kapattı. Bir nefes daha verdi. Elini saçlarına daldırıp geri itti. Bir iki saniye bu şekilde beklerken aklında beliren tek bir görüntü vardı: *Ahmet ona verdiği para için teşekkür ediyor, Aybüke gülüyor. Süleyman'ı görür gibi oluyor ama sonra görüntü kayboluyor. Geri döndüğünde Süleyman'ı bulamıyor ama onun bıraktığına emin olduğu bir kutu karamelli çikolata buluyor. Ve o günden sonra Süleyman garipleşiyor.*

Gözleri kapalıyken bir derin nefes daha vermeye çalıştı ama zordu. Bu zamana kadar ona hiç ümit vermemişti oysa. Neden üzüldüğü için suçlu hissediyordu? Kalbinin üstüne saçma bir duygu otururken birkaç dakika gözünü açmadan bekledi. "Aptal!" diye homurdanırken gözlerini açtı. "Aptal! Beyinsiz! Ne anladın sen o kuş kadar beyninle acaba? Aptal!" Ahmet'in elinde tepsiyle sırıtarak ona doğru geldiğini görünce sövme isteği büyüdü. Gözünün içine baka baka görmezden gelip arkasını döndü. Sinirli hareketlerle masadan tepsisini aldı.

"Yanınıza oturabilir miyim, komutanım?" diyerek tepesinde biten Ahmet'in yüzüne bile bakmadı.

"Gidiyorum. Ne yaparsan yap," dedi sadece ve arkasını dönüp postallarının sert gıcırtısı eşliğinde ilerledi. Ama tam tepsisini boşaltacağı yere ilerlerken birkaç masa sonra yanından geçeceği simaya takıldı sert bakışları. Az önce Süleyman'la yemek yiyen kız. Yavaşlamadı. Bakışlarını daha da karalttı. İlerledi, ilerledi ve ilerledi. Tepsisindeki hiç dokunmadığı bir tas yoğurdu aldı ve yanına gider gitmez kızın tabağındaki pilavın üstüne boca etti.

"Ne oluyor?" derken şaşkın bakışları ona dönmüştü kızın. Onu gördüğünde ise şaşkınlığı artmıştı. "Aybüke Komutan'ım..."

Tehditkâr ama her zamanki duygusuz bakışını kuşandı. "Yoğurtlu severmişsin ya," dedi soğuk bir sesle. "Al, bol bol ye. Ama kendi tabağında olsun gözün. Başkasının tabağında değil. Bilmem, anlatabildim mi?"

Kız baktı. O baktı. Masasında oturan herkes baktı. Ortama derin bir sessizlik çökerken vermek istediği mesajın gayet açık olduğunu düşünüyordu. Kız usulca yutkunurken o boş tası önündeki masaya savurdu. Sert bakışlarını kızdan ayırıp ilerledi. Ve az önce yaptığı şey yüzünden kendine söverken yemek tepsisini olduğu gibi çöpe boşalttı. Yeşil elmayı ise az önce aldığı yere bıraktı, daha doğrusu fırlattı. Sert adımlarla yemekhaneden çıktı.

Bu manzarayı yemekhanenin en köşesinden izleyen Timur ifadesizce baktı bir süre. Yavaşça başını aşağı yukarı salladı. Derin bir nefes verip ağzına bir kaşık dolusu pilav tıktı. Sakince yuttu. "Süleyman bile vuslata yaklaştı," dedi yanında hunharca yemek yiyen Murathan'a. "Sen hâlâ kuru fasulye mi tıkınıyorsun, Karakurt?"

Murathan tam ağzına kocaman bir ekmek tıkıyordu ki durdu. Boş boş göz kırpıştırarak önce Timur'a baktı, daha sonra da yemekhaneden çıkan Aybüke'ye. Az önceki vaka-i mucizeyi pekâlâ o da görmüştü. Sakince ağzına bir parça ekmek atıp yine sakince çiğneyerek yuttu. "Tönge..." dedi. "Asıl kaynana ben değilim de sanki sensin, ha?"

"Ağzıma laf veren sensin, komutanım," dedi net bir şekilde. "Seni bu kadar pasif bilmezdim. Nerede o aklına koyduğunu yapan Karakurt Komutan? Gözümden düşüyorsun, haberin olsun."

Murathan bu sefer hafifçe sırıttı. Ağzına minik bir parça ekmek daha atıp keyifle geri yaslandı. Yavaşça çiğneyip yuttu. "Aklıma koyduğumu yapmadığımı kim söyledi?" dedi kendinden emin bir sesle. Fevkalade yapıyordu. Günlerdir düz duvara tırmanıp Pamuk'un yanına kıvrılarak, eşsiz bir manzaraya bakarak, kokusunu içine çekerek huzurla uyuyor; günün ilk ışıklarını Pamuk ve sıcaklığı ile karşılıyordu. Ama onu zevkten dörtköşe eden asıl detaylar bambaşkaydı.

Mesela ona *git, yapma,* diyen ve ondan kaçan Pamuk'un her gece pencereyi açık bırakması, yatağın ucuna kıvrılıp yastığında ona yer açarak uyuması, yanına gider gitmez hiçbir şey söylemeden sessizce ona sokulması gibi detaylar. Kaçamazdı. O da kaçamamıştı. Eninde sonunda ona gelecekti. Biliyordu. Başka bir seçenek ikisi için de yoktu.

Aklına çok eskilerden bir ses ilişti:

Babam dedi ki Gökçen kızların, sevdiklerine kalbi olurmuş. Benim sana kalbim var, Kepçük.

Sırıtışı büyüdü. Keyifle suyundan bir yudum aldı. Ona kalbi olmayacağını düşünmesi hataydı. Onu unuttuğunu düşünmesi hataydı. Gözlerine bakmazsa kaçabileceğini düşünmesi, değiştiğini düşünüp onu bulmaması, bunca yıl korkaklık etmesi hataydı. Hiçbir şeyden korkmayan Murathan Karakurt, bir çift mavi gözden korkmuştu. Bunu kabul ediyordu. Ama artık böyle değildi. Doya doya bakabilecekken neden kaçıyordu?

Hiçbir şeyi körü körüne, inatla istememişti o. Elinde olan neyse yetinirdi hep. Fazlasını istemezdi. Hakkı olana tabiydi. Ölesiye özlediklerine bile yıllarca bir fotoğraf çerçevesinden bakacak kadar azla yetinmeyi bilirdi hem de. Ama bu kez istemiyordu. Neden hep o düşünceli olmak zorundaydı? Hayatında ilk kez bencil olacaktı. Yakınındaysa uzak falan durmayacaktı.

Zaten Pamuk hep onun bu hayatta tek bencilliği olmamış mıydı? Hep kendine istediği tek şey...

"Ne yaptın?" dedi Timur ondan beklenmeyecek bir şaşkınlıkla. "Yoksa..."

"Daha değil," dedi. "Ama yapıyoruz biz de bir şeyler. Neydi ikinci kural? *Maverick olmak* önemli, Tönge."

Bu sefer Timur'un dudaklarında yarım bir gülüş belirdi.

"Fenasın, Karakurt."

Sırıtıp *beni bilirsin* temalı bir bakış attı. Aslında bu hafta kafası fena hâlde atıktı. Son görevde vurduğu Deccal itinin cesedi ortada yoktu. Yetmezmiş gibi bölge istihbaratı ne ondan ne de Ebû'l Sam'dan bir iz bulabilmişti. O kadar yara ile en fazla ne kadar uzaklaşmış olabilirdi? Aklı almıyordu. Sinirliydi. O ikisini kendi eliyle gebertmeden asla rahat edemeyecekti. Allah'tan geceler vardı. Sinirini, stresini, yorgunluğunu saniyesinde çekip alan muazzam bir koku, pamuk gibi bir ten, gece gibi saçlar vardı.

Derin bir nefes verdi. Görev de vardı. Gece gidemeyecekti yanına. Ne yapsaydı? Düşünceli düşünceli tekrar yemeğine dönüyordu ki işaret parmağının ucu birden tepsinin kenarına sürtüp, hafifçe kesilince parmağının ucunda beliren kana baktı. İki kere göz kırpıştırdı ve bu yaranın onu öldürebileceğine karar verdi. Hızla tepsisini alıp oturduğu yerden ayaklandı.

"İki saate göreve çıkılacak. Timi topla. Hazır olun. Hayri Albay yok. Benim bir iki işim var. Albay gelmeden gelirim. İdare et."

Timur cevap vermedi. Ne işi olduğunu pekâlâ anlamıştı. Sadece başını yavaşça aşağı yukarı salladı. Murathan salına salına uzaklaşırken arkasından baktı bir süre. Sonra suyundan bir yudum aldı. "Tim, tim değil; *Yalçın Ağabeyle Evleneceksen Gel*," diye homurdandı. Durup düşündü. "Sanki bunun adı böyle değildi lan. *Yalçın Ağabey ile Pozitif Reality* miydi?" Yine durdu. Anlık bir aydınlanma ile yüzünü ekşitti. Şu an bunu neden düşünüyordu? Karakurt haklıydı. Gitgide Zülfikar ve Barbaros'a benziyordu. "Tim değiştirmeliyim," dedi ters ters. "Acilen tim değiştirmeliyim."

Huysuzca surat asıp yerinden ayaklandı ve sert adımlarının çıkardığı postal gıcırtıları ile yemekhaneden uzaklaştı.

"Kan değerleriniz şimdilik normal ama siz yine de bir ürolojiye görünün, olur mu, Hayri Bey?"

Karşımdaki amca başını yavaşça aşağı yukarı salladı. Gür, beyaz saçları ve çatık kaşlarının altından bana öldürücü bakışlar atarken ben nasıl bu bey amcaya *prostat olabilirsin,* diyebilirdim? Tövbe, bunu diyemezdim.

Sedyede toparlanmaya başlayınca ben de masamdan ayaklandım. Yazdığım reçeteyi kibarca uzattım.

"Şimdilik bu ilaçları alın. Ağrılarınızı azaltacaktır. Ama dediğim gibi en kısa sürede bir üroloğa görünmeyi ihmal etmeyin."

Reçeteyi aldı. Bir iki saniye öylece baktı kâğıda. Sonra aynı öldürücü bakışları bana çevirdi. "Sen neden söylemiyorsun?" dedi sert ve otoriter bir sesle.

Bunu beklemiyordum.

"Efendim?"

"Madem illa o dediğin şeye gitmem lazım, demek ki bir şey var," dedi ters ters. "Ne var? Sen söylesene işte. Söyle diye geldik."

Haklı.

Ama bu bakışların ve sesin beni korkutacağını sanıyorsa feci hâlde yanılıyordu. Zira daha fena bakışlarla baş etmişliğim vardı. Ellerimi beyaz önlüğümün cebine yerleştirdim ve bu sefer verip verilebilecek en net cevabı verdim: "Prostattan şüpheleniyorum." Hayri Bey'in çatık kaşları yavaşça normal bir hâl aldı. Gözlerini kırpıştırıp yutkundu. Bu kadar net olmamı beklemiyordu muhtemelen. Bu bakışlar bize koymaz demiştim, Hayri amca. "Ama dediğim gibi," diye daha ılımlı olmak adına konuşmaya devam ettim. "Siz yine de bir uzmana görünün. Hatta istiyorsanız ben sizi şu an yönlendireyim."

Bu sefer ters bakmadı. "Yok, kızım," dedi elini hafifçe yukarı kaldırarak. "Hallederim ben. Çok teşekkür ederim." Bir iki saniyelik tereddütten sonra hafifçe bana doğru eğildi. "Bunu kimseye demezsin, değil mi?"

Boş boş göz kırpıştırdım. "Kime dememeliyim?" dedim tereddütlü bir bakışla.

"Hiç kimseye," dedi hemen.

"Tabii ki demem, Hayri Bey," dedim *teessüf ederim* der gibi. "Hasta bilgileri gizlidir. Diğer doktorlar haricinde kimseyle paylaşamam."

Rahatlamış bir ifadeyle başını yavaşça aşağı yukarı salladı.

Tebessüm ettim. Bakışlarım ellerinin içindeki nasırlara kaydı. Tıraş olmaktan yer yer kesik izi dolu çenesine, kısa kesilmiş ama gür, beyaz saçlarına öylece baktım. Çok tanıdık gelmişti bu manzara bana. Bu eller, bu minik kesikler, bu duruş, bakış, saçlar ve geniz yakan barut kokusu. Bunları nerede görsem tanırdım. Babama benziyordu. Yusuf amcaya benziyordu. Başımın belası Murathan'a benziyordu.

Bela herif aklıma gelince içeride şaha kalkan kalbime minik bir sövüp günlük hayatıma odaklanmaya çalıştım ama hayli zordu. Ciddi manada

bela olup kalmıştı başıma. Zira bugün itibarıyla tam bir haftadır saçım açık uyuyor, örülmüş olarak uyanıyordum. Kesinlikle deli olayım istiyordu. Helak olayım istiyordu. Yanıp biteyim istiyordu. Ama hata bendeydi. Çünkü ben adama gitmesini söyleyip buna rağmen geceleri yanıma daha kolay gelsin diye camı açık bırakan ve her gün saçım örgülü uyanıyorum diye sırıtan ayarsız bir şahsiyettim.

Bir insanın bu dünyada en büyük savaşı kendi ile çelişmesiydi şahsıma göre. Aklı ve kalbi arasında kalması, yapmak isteyip yapamaması, gitmek isteyip ayaklarının olduğu yere çakılıp kalması... Kısa ve net olmak gerekirse yorulmuştum. Hayattan değil, kendimden yorulmuştum. Bir yandan içimde dizginleyemediğim bir duygu vardı. Tutamıyordum. Kalbimi şaha kaldırıyordu. *Koş*, diyordu. *Bırak ne olacaksa olsun, koş ona. Sıkıca sarıl, gövdesine sokul, elini tut. Sülük gibi yapış. Yine gitmesine izin verme.* Diğer yanda ise buna *dur* demem gerektiğini bana usulca fısıldayan sesler vardı. *Saçma*, diyordu. *Çok saçma*, diyordu. *Yapma. Yine değil. Artık değil. Kendine gel. Dur. Üzülürüz. Bırak, gitsin.*

İkisi de haklıydı.

Ben ise hangisi ile ne yapacağımı bilemiyordum. Sadece öylece duruyordum. Kaçmaya çalışıyordum ama olmuyordu. Gündüz kaçsam bile gece kendimi sıcaklığına sokulmuş, ona sıkı sıkı sarılırken buluyordum. Aldığım uzak durma kararı, kuru ekmek ile soğan kemirerek bakıyordu yüzüme. Şuradan bir psikoloji servisine mi geçseydim ben? Ne iyi gelirdi şimdi iki doz antidepresan...

İç savaşım sürerken bakışlarım hâlâ Hayri Bey'deydi. Asker miydi acaba? Bence kesin askerdi. Emekli asker olma ihtimali yüksekti. Ya da üst rütbe? Tam emin değildim ama bir şey sormadım. Tebessüm etmeye devam ettim. O ise tam elindeki reçeteye bakarak arkasını dönüyordu ki durdu. Yönünü tekrar bana çevirdi. "Senin adın neydi, kızım?" dedi.

"Gökçen," dedim hemen. "Gökçen Alptekin."

"Gökçen..." dedi. "Güzel isim. Yakışmış sana."

Teşekkür ederim dercesine tebessüm ettim.

"Nerelisin?" dedi bu kez.

"İzmir."

Başını aşağı yukarı salladı.

"Annenle baban ne iş yapıyor?"

"Annem ev hanımı. Babam hayatta değil."

"Başın sağ olsun," dedi babacan bir sesle.

"Vatan sağ olsun," dedim hemen. Yirmi beş yıllık hayatımın özeti sadece bu üç kelimeydi. *Vatan sağ olsun.*

Bu sefer şaşıran oydu. İfadesi ise fark edilir bir şekilde yumuşamıştı. "Şehit mi baban?" dedi aynı sakin sesle.

Başımı yavaşça aşağı yukarı salladım.

"Ne zaman?"

"2001, Hakkâri," dedim çenemi ve duruşumu olabildiğince dik tutarken.

"Karakol baskını?" dedi soru sorar gibi.

Bu sefer ben şaşkındım.

"Siz nereden biliyorsunuz?"

Hafif bir tebessüm belirdi dudaklarında. "Ben hiçbir şehidi unutmam," dedi. Parmağını yavaşça başına dokundurdu. "Hepsi burada."

Bir şey söyleyemedim önce. Bakakaldım adamın yüzüne. Onun tebessümü ise bana bakarken büyüdü. "Babanın adı neydi?"

"Ali... Ali Alptekin."

Başını yine aşağı yukarı salladı. Yüzünden silmediği tebessümü ile beni baştan aşağı süzdü ama bakışları rahatsız edici değildi. Tam tersine, saçma bir şekilde gururla bakıyordu bana. "Bir isteğin olursa..." dedi samimi bir sesle. "Her zaman başım üstünesin, Gökçen kız. Vatan babana, biz sana çok şey borçluyuz. Askeriyeye gelip Hayri Çakmak demen yeter. Ne istersen anında yapılacak."

Benim bir cevap vermemi beklemeden arkasını döndü. İleri doğru iki adım atmıştı ki benim kırılası dilimden artık içimde tutamadığım bir soru döküldü:

"Asker misiniz, Hayri Bey?"

Sorudaki mallığa bakar mısınız? Yok Gökçen, askeriyede mermiymiş adam. Ondan *askeriyeye gidip Hayri Çakmak de, ne istersen yapılacak,* diyor.

Önce cevap vermedi ama sorumla ilerlemeyi de bırakmıştı. İlerleyen yaşına rağmen heybetli gövdesini bana doğru çeviriyordu ki birden durdu. Soruma cevap vermek yerine söylediği şeyle tüylerim olduğu gibi ayaklandı. "Hoş geldin, Karakurt," dedi otoriter bir sesle.

Duyduğum kelimeler ile gözlerim muazzam bir şekilde açılırken, başımı hafifçe sağa eğip Hayri Bey'in önünde durduğu kapı aralığından göründüğü kadar karşıdaki manzaraya bakmaya çalıştım. Bakmaz olaydım. Murathan ve heybeti tam karşımızda dikiliyordu. Gece yüzünü görmeden, uyku sersemiyken işimiz daha kolaydı. Şimdi ne yapacaktık? Ne diye gelmişti? *Sarı*

serum getirin bana! Damar yolu açın! Damardan damardan serumlar verin bana, iyi değilim.

Ben *senin burada ne işin var* temalı, şok ve sinir karışımı bakışımı kuşanırken onun yüzünde millî ifadesizlik zırhı vardı.

"Ne dikiliyorsun, oğlum?" dedi Hayri Bey, Murathan'a. "Gelsene kızın yanına."

Neler diyorsunuz öyle, Hayri Bey? Aman diyeyim, ağzımızın tadı kaçmasın. Ama kaçtı. Murathan sakin adımlarla denileni yaptı. Bize doğru iki adım atıp tam Hayri Bey'in önünde dikildi. "Merhaba, komutanım," dedi kısık bir sesle. Sanırım bu görüntüyü o da beklemiyordu. Ayrıca *komutanım* mı?

Hayri Bey sırıttı.

"Sana da merhaba, evladım."

"Kötü bir şey yoktur inşallah?" dedi Murathan ama belli ki o da şu an ne diyeceğini pek kestiremiyordu.

Hayri Bey'in bakışları bana döndü. Az önceki *bunu kimseye söyleme* meselesi konusunda aydınlanmış bulunuyordum. Merak etmeyin, Hayri Bey. Askerinize prostat olduğunuzu söyleyecek değilim. Klasınızı sarsmak istemem. Ayrıca benim de bir doktorluk etiğim vardı. Hastalarla zırlardım ama sırlarını açmazdım. Öyle de idealist bir insandım işte. Ama şu an şuradan hafifçe kaçsam ne olurdu? Siz komutan asker konuşun işte. Ben gideyim. Yoksa daha fazla etik değerlerimi koruyamayabilirdim.

"Bir ilaç yazdırdım," dedi Hayri Bey. "Sen, hayırdır?"

"Ben..." dedi Murathan. Sonra hafifçe yutkundu. Ciddi ciddi ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Zaten gerisini de getiremedi.

Hayri Bey'in sırıtışı yüzünde en manidar şekilde asılı kalmaya devam ederken Murathan'ın omzuna iki kere dostça vurdu. "Anladım ben seni, anladım," dedi *seni gidi seni,* der gibi. Sonra ekledi: "Mal olacağın kadar varmış, Karakurt. Aferin lan sana."

Murathan yine ifadesizdi ama kulakları bu ifadesizliğinin aksine mora dönmüştü. Dudaklarında ise belli belirsiz bir gülüş vardı. *Ee, öyle,* der gibi bir baş hareketi yaptığında Hayri Bey kocaman sırıttı. O hafifçe sırıtarak karşılık verdi, ben ise boş boş baktım.

Ben öylece kalakalmışken Hayri Bey aynı manidar sırıtışı ile bana döndü.

"Çok teşekkür ederim, kızım."

Tebessüm etmeye çalıştım.

"Rica ederim. Dediğim gibi ihmal etmeyin."

Tamam dercesine başını aşağı yukarı salladı. Tekrar Murathan'a döndü. Aynı tebessümle omzuna bir kere daha vurdu. "Çok geç kalma," dedi babacan bir sesle.

"Emredersiniz, komutanım," dedi Murathan sakince.

O ise yüzünden tebessümünü silmeden bir bana baktı bir de Murathan'a. Sonra ise arkasını döndü. Sakin ama emin adımlarla uzaklaştı. Bizden uzaklaşmasını izlerken birkaç dakika ne Murathan konuştu ne ben. Anlamsızca arkasından baktık. Şahsen ben ne diyeceğimi pek kestiremiyordum zira öpüşme skandalımdan sonra bilincim yerinde, uyur olmayan bir konumdayken ilk yüzüne bakışımdı. Daha doğrusu bakamayışım...

"Komutanın mı?" dedim en sonunda. Bakışlarım hâlâ sırtı görünen Hayri Bey'deydi.

"Albay Hayri Çakmak. Nesi var?"

"Maalesef, hasta bilgilerini paylaşmıyorum," dedim o hariç her yere bakarken. Acil girişinde gördüğüm yaşlı kadına kilitlendi bakışlarım. Seni bana Allah gönderdi, ninem. Bakışlarımı ona değdirmemeye, çok yaklaşıp kokusunu başıma bela etmemeye çalışarak hızla acile giren nineye ilerledim. "Buyurun?" dedim kadına yaklaşınca.

Arkamdan hızla Murathan geldi. Daha doğrusu hızla önüme dikildi. "Önce ben geldim," dedi.

Gerçekten başıma bela. Derin bir nefes verdim. Tam önüme dikildiği için bu sefer mecburen bakışlarımı kehribarlarına değdirmek zorunda kalmıştım. Ah, o kirpikler... İlk siz yaktınız beni! Zordu ama ifadesizliğimi korudum. "Ee?" dedim boş boş kafa sallayarak.

"Önce bana bakacaksın yani," diye ciddi bir açıklama yaptı.

"Neyin var?" dedim ters olmaya çalışarak. "Neyine bakayım? Maşallah, camış gibisin yine."

Tutsam şöyle yanaklarından, sıkıca sıksam yüzünü, boğana kadar öpsem. Kocaman kocaman...

En canıma okuyacak şekilde güldü.

"Yine mükemmel bir hizmet oluyor."

"Beğenmiyorsan gidersin," dedim bakışlarımı kaçırarak. Yanından geçmek adına bir adım attığım anda yana kayıp yine önümü kesti. Vallahi öleyim istiyor ya!

"Tansiyonum bir fena," diye muazzam bir bahane fırlattı önüme.

Asıl benimki fenaydı. Kırk yıl düşünsem bu sinir küpü bordo gorilin böyle tatlı tatlı peşimde dolaşacağını düşünemediğimden gülmemek için yoğun bir mücadele vererek ciddi ifademi korudum. "Senin tansiyonun ol-

doğru içindir," dedim bilmiş bilmiş. Bu sefer kaçma girişimim başarılı oldu ve yanımdan geçip, arkada bize şöyle bakan ninenin koluna girip sedyeye ilerlettim. "Gel teyzem, bakalım sana. Şikâyetin ne?"

"Doktorum bana bakmıyor," dedi Murathan nineden önce.

"Murathan!" diye çıkıştım.

Umursamaz bir bakış attı. Yetmezmiş gibi işaret parmağını burnuma uzatıp parmağının ucundaki minik kesiği gözüme soktu. "Parmağım kesildi," dedi. "Acil tedavi lazım bana."

Ya sabır!

"Git, hemşireler tedavi etsin o zaman."

Bana doğru bir adım attı. Dudaklarında muazzam bir Behlül Haznedar sırıtışı belirdi.

"Başkasının eline mi bırakacaksın yani beni, Pamuk?"

Bilerek yapıyordu. Benimle oynuyordu. Gece kene gibi yapışıp gündüz keçi gibi tekmelemem konusunda kendince eğleniyordu belki de. Olabildiğince ters bakarken, "Yavuklusunuzdur?" diyen nineyle ters bakışlarım kurşun yedi. Hızla nineye döndüm.

"Hayır," dedim.

Murathan ise benimle aynı anda başka bir cevap vermişti:

"Evet."

Şaşkınlıkla aralandı dudaklarım. Hayret dolu bir nida kaçtı dudaklarımdan. İyice delirmişti bu. "Murathan!" diye yükseldim sinirle. *Ne var* dercesine umursamaz bir bakış daha attı. Vallahi deli olacaktım.

"Yavuklusundur, yavuklusundur," dedi nine bize bakıp sırıtırken. "Geçen gelişimde de görmüşem sizi bele."

Sadece hastaneye değil, Silopi'ye madara olmuşuz da haberimiz yokmuş. "Öyle bir şey değil, teyze," diye savunmaya geçtim. "Manyağın biri işte."

Murathan ise bütün ciddiyetiyle beni umursamamaya devam etti.

"Az nazlı, teyze. Bakma sen ona."

Şok dolu bir bakış daha attım. *Nazlı* derken? *Bakma sen ona* derken? Teyze güldü. Bayağı bayağı güldü bu hâlime. "Gönlünü hoş etmiyi mi?" diye Murathan'a anlamsız bir soru yöneltti.

Murathan ise bu anlamsız soruyu ciddi ciddi cevapladı:

"Yok valla, teyze. Hiç etmiyor."

"Aaa!" dedim en kınayıcı sesimle. "Asıl sen benim gönlümü hoş ediyor musun acaba?"

Serseri serseri güldü.

"Etmiyor muyum?"

Yalan deme sakın kızım, benim bu yalanı yazmaya elim gitmez bak, dedi soldaki melek.

Haklıydı. Yalan diyemezdim. Gönlümü bayağı hoş etmişliği vardı. Hatta hâlâ ediyordu. Şu kot pantolon, bol beyaz tişört ve siyah deri ceket üçlüsünü giymemeliydi. Yüreğime inecekti. Gerçi onun her hâli benim yüreğime zarardı. "Eğer gönlümü hoş etmek istiyorsan git başımdan, Murathan," dedim ters olmaya çalışarak. Tekrar teyzeye döndüm. "Şikâyet neydi?"

"Sen git, yavuklunun gönlünü hoş et," dedi teyze. "Benim derdim yohtur. Kızımla torunum gelecek. Onları bekliyem."

"Eyvallah, teyzem," derken otuz iki diş sırıtıyordu Murathan.

Ama ben sırıtamıyordum. Derin bir nefes verdim. Murathan parmağını tekrar gözüme dayayınca tip bir bakış attım. "Müjde!" dedim arkadaki hemşireye. "Şu hastaya bakar mısın, canım? Eline pansuman yapılacak. Tansiyonu da bir fenaymış."

Hızla arkamı dönüp ilerleyecekken beni kolumdan yakalayıp hızla gövdesine çekti. Kokusunun her zerreme bulaşması ile aldığım kararların yüzüme vurma hızı eş değerdi. Uzak durmak ha, Gökçen? Ben delirmişim...

"Gerek yok," dedi ona yaklaşmaya hazırlanan Müjde'ye. "Gökçen Hanım şaka yaptı. Şimdi kendisi ilgilenecek." Müjde olduğu yerde kalırken, o ilerleyip beni de kendisiyle birlikte acilin çıkışına çekti.

"Bırak," dedim zerre inandırıcı olmayan bir sesle. Öyle bir söylemiştim ki bu kelimeyi ben bile bırakmazdım. Zira zerre çırpınmıyor, uslu uslu ilerliyordum yanında.

"Gerçekten beni Müjde'nin eline mi bırakacaktın yani?" diye homurdandı hızla ilerlerken.

Sürüklenmeye devam ettim. Artık karşı koyacak gücü kendimde bulmakta fazlası ile zorlanıyordum. "Nereye gidersen git," dedim bıkkınca. "Rahat bırak artık beni."

Yine, yeni, yeniden umursamadı. Zaten ben de fena hâlde salmış, sözlerimin aksine gayet sakince ilerliyordum. Ama birden ayaklarım saçma bir şekilde birbirine dolaşınca yürürken sendeledim. Yetmedi, "Lan!" diye harika bir tepki vererek düşmemek adına ani bir refleksle Kepçük'ün koluna sıkıca yapıştım.

Hemen durdu. Sorgulayan bir ifade ile bana döndü. "Ne?" dedi yumuşacık hatta sıcacık bir ses tonu ve bakışla. "Yine mi çok hızlı yürüdüm?"

Gel de uzak dur şimdi bundan! Valla ben bitmişim be!

"Yok..." diyebildim sessizce. Katıdan direkt gaz hâline geçmeme ramak kalmıştı. Yapıştığım kolundan yavaşça ayrılıp önüme gelen saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Hıçkırmamak adına bakışlarımı ayaklarıma eğdim. "Ayakkabımın bağcığı çözülmüş."

Bu durumu gayet normal karşıladı. Hatta o kadar normal karşıladı ki bir an beyaz ayakkabılarıma baktıktan sonra ne olduğunu anlamadan hastanenin ortasında önümde eğildi ve hızla ayakkabımın çözülen bağcığını bağlamaya başladı.

Ben bu adamdan kaçmayı günah sayarım arkadaşım, dedi soldaki melek.

Zaten hepi topu kaç gün uzak durabilmiştim ki? Adam beni zerre ciddiye almıyordu. Sürekli dibimde biterse ben ondan gidemezdim. Pamuk, Kepçük varken başka hiçbir yere gidemezdi. Ben de gidemiyordum. Ona yukarıdan bakarken içli bir nefes verdim. O ise, "Terlik giysene. Bunlarla üç güne yoğun bakıma düşersin," diye söylenip diğer yandan bağcıkları bağlıyordu.

Bulanık, daha önce hatırlamadığım ama gerçek olduğunu bildiğim, hissettiğim bir anı daha hafızama gelip kuruldu. *Bağcıklı, pembe bir ayakkabı almıştı babam. Hep onu giyeyim istiyordum. Ama bağcıklarını bağlayamıyordum. Sürekli Murathan'ın tepesinde bitiyordum. O bağlıyordu, ben çözüyordum. O bağlıyordu, ben çözüyordum. En sonunda popoma sağlam bir sille çarpıp zıvanadan çıkıyordu. Defolmamı söylüyordu ama dinlemiyordum.*

"Bağlamazsan düşerim, Kepçük," diye sızlanıp ağlamaya başlıyordum. "Hani benim canım yanarsa seninki de yanardı? Yalancı. Düşüyorum hep. Dizlerim acıyor!"

"Tamam," diyordu. Önümde eğilip bağcıkları bağlamaya başlıyordu. "Ne zaman dersen bağlayacağım bağcıklarını. Ağlama sakın. Bak, sen ağladın, benim gözlerim acıdı hemen. Sus, kız. Valla bağlayacağım hep. Sus."

Sıcacık olmuştu kalbim. Sarıp sarmalanmıştım sanki. O görmedi ama bağcıklarımı bağlayan parmaklarına bakarken dudaklarımda belli belirsiz bir tebessüm belirmişti.

"Abartma istersen, Murathan. Dört yaşında değilim. Bağcıklı ayakkabı ile de yürüyebiliyorum."

"Ya..." diyen homurtusu geldi. "Gördük az önce dört yaşı." İpi sıkıca bağlayınca ayaklandı ama gördüğüm kadarıyla artık hep ayakkabı ile yürümem hatta bir bütün olmam gerekecekti. Arapsaçı misali muazzam bir düğüm atmıştı.

"Çocuk değilim. Şunu artık bir kabullen," dedim ters olmaya çalışarak ama daha çok *ben çocuk değilim, anne,* diye huysuzlanıp aslında çocuk olan yavrular gibi çıkmıştı sesim.

Dudaklarında manidar bir gülüş belirirken eli usulca bileğime uzandı. Nazikçe kavradı. Bana doğru bir adım attı. "Bunu kabullendiğimi çok net bir şekilde belli ettiğimi düşünüyorum, Pamuk," dedi dudaklarıma doğru.

Doğruydu, etmişti. Hem de fazlasıyla. Bendeki de laf! Ben donup kalmış şekilde ona bakarken o, aynı gülüşle elini elime indirdi. Hem de son derece başıma bela olan narin dokunuşlarla. Bakışları yüzümde gezinirken parmakları narince elimi avuç içine hapsetti. Karşı koymadım. Daha doğrusu karşı koyacak gücü bulamadım. Dudağında hafif bir tebessüm belirdi. Bakışlarını benden çekip ilerlemeye başladı. Tabii, ben de hipnoz olmuş gibi peşinde ilerliyordum.

Gerçekten geceler daha kolaydı. Alın bu bilincimi benden, bilinçsiz olayım ben! Herkes bilinçli olacak diye bir kural mı vardı? Bence yoktu. Ben bilinçsiz olmayı seçiyordum. Etrafta bize dönen bakışlar vardı. Daha iki hafta önce salya sümük ağlayarak ayrıldığıma kanaat getirdikleri ilişkimde beni böyle görmeyi beklemiyorlardı muhtemelen. Bu hâlimize ben bile bir anlam veremiyordum ki onlar verebilsin.

Ama şu an girdiğimiz odaya daha çok anlam veremiyordum. Zira burası malum haltı yiyip onun öpücüğüne karşılık verdiğim odaydı. Susamış gibi birbirimize kenetlendiğimiz, sıkıca sarıldığımız, ona arkamı döndüğüm, saatlerce ağladığım... Oysa o günden sonra ben buraya elimden geldiğince girmemeye çalışmıştım. Neden bana bunu yapıyordu? Gitseydi ya... Bıraksaydı ya...

Adam çocuk olmadığını ispatlıyor işte, dedi sağdaki melek. *Sen istedin. Buyur.*

Bu da haklıydı. Vallahi herkes haklıydı.

Odaya girip kapıyı hızla kapattı. Elimdeki eli gevşeyince yavaşça geri çekilip elimi elinden kurtardım. Ondan iki adım uzaklaştım. Bakışlarını bana çevirdi. Kehribarları tamamen bendeydi. Hem de hiçbir ifadesizlik zırhı olmadan. Kepçük gibi bakıyordu. Benim Kepçük'üm gibi. Bu bakış yüzünden omuzlarım istemsizce çöktü. "Ne istiyorsun, Murathan?" dedim sakin ama yorgun bir sesle.

"Yaramın tedavi edilmesini," dedi hemen.

Bakışlarım az önce gözüme soktuğu işaret parmağına kaydı. Ucunda varla yok arası bir kesik görünüyordu. Vücudu delik deşik adamın hastaneye geldiği bahaneye bak! Tatlıydı. Ama bu, "Gerçekten şu yara için kalkıp buraya mı geldin?" diye yükselmeme engel değildi. "Git, yara bandı yapıştır!"

"Olmaz," dedi. Bana doğru ilerledi. Gerilemedim. Sadece gözlerine kilitlenip öylece baktım. Aramızdaki mesafe neredeyse sıfırlanınca durdu. Bakışları yüzümün her köşesini taradı. Dudaklarıma değdi, en son ise gözle-

rime ulaştı. "Yarayı açan sarmalı," dedi. Nefesi yüzüme vurunca içli bir nefes verip kedi gibi ona daha çok sokulmamak adına fevkalade bir savaş verdim ve çok şükür ki savaşı bu sefer ben kazandım.

"Öyle mi?" dedim ben de dudaklarına doğru meydan okur gibi.

"Öyle," diye cevapladı.

Kirpiklerine dokunmak isteyen parmak uçlarımı ve bedenime yaklaşan bedeninin üzerimdeki etkisini düşünmemeye çalıştım. Bir adım gerileyerek az önce burnuma dayadığı yaralı parmağını kavradım. Hızla ilerleyip, onu da parmağından çekerek ters hareketlerle sedyeye doğru iteledim. Sağ olsun, uslu uslu oturdu. Ben ise yandaki komodine uzanıp bir yara bandı aldım.

"Bende de ne yaralar var ama her açana koşmuyorum," dedim imayla. Bandı paketinden aksi hareketlerle çıkardım. "Uzat şu parmağını."

Uslu uslu uzattı. "Koş," dedi geniş geniş. "Koşma diyen mi var?"

Bandı parmağına sarmıştım. Yapışması için sıkıca bastırırken bakışlarımı ona çevirdim. "Derdin ne senin, Murathan?" dedim gerçekten aşırı ciddi bir ses tonu ve bakışla. "Dalga mı geçiyorsun benimle sen?"

Ciddi bir bakış attı.

"Neden bunu yapayım?"

Elimdeki parmağını geri savurdum. Daha fazla konuşmak istemiyordum. Her an sülük moduna geçip yapışabilirdim.

"Ne diye her yerden çıkıp duruyorsun? Gitsene yine. Rahat bırak beni."

"Ben gitmedim," dedi sakince. "Sen *git*, dedin."

"O zaman yine diyorum," diye yükseldim. "Git!"

Salak, güldü. Evet. Bayağı bayağı sırıttı bu yükselişime. Yetmedi, bir de dudağını dişleyerek güldü. Sinirli bir nefes verdim. "Senin beynin yok," diye soludum. "Vallahi yok!" diye kendi kendime söylenerek arkamı döndüm.

Kapıya doğru bir adım atıyordum ki "İki gün yokum," deyince durdum. Birkaç saniye bekledikten sonra bakışlarımı ona çevirdim. Muhtemelen görevi vardı. Albay Hayri Bey az önce *geç kalma* derken bu görevi mi kastetmişti acaba? Kafamda yine deli sorular vardı ama hiçbirini sormadım. Onun yerine başka bir soru yönelttim:

"İyi. Bana neden söylüyorsun bunu?"

Sedyeden aşağı indi. Bana doğru kendinden emin bir adım attı. "Ben diyeyim de..." dedi imayla. "Camlar açık kalmasın sonra."

Kusura bakılmasın ama ben, benim aklımla kalbim arasında kalan irademe kucak kucak söverdim. "Hata bende!" dedim sinirle. "Hata bendeki o camı tahtalarla çivilemedim."

"Çivile," dedi geniş geniş.

Sinirle dişledim dudaklarımı. "Görürsün sen bundan sonra. Kırk yerinden çivilemezsem o camı bana da Gökçen demesinler. Hatta savcılığa bile vereceğim seni. Görürsün sen!"

"Hı hı... Aynen," dedi alay eder gibi.

Zerre kadar ciddiye alınmıyordum. Hâle bak! "Beyinsiz salak!" dedim sinirle. "Öküz kulaklı dana! Uzak dur benden! Defol!"

Güldü. Evet. Cidden güldü. "Boşuna kaçıyorsun," dedi gülmeye devam ederken. "Biliyorsun değil mi, Pamuk?"

Sinirliydim ama bu sinirim kendimeydi. O yüzden sinir ve şok karışımı bir bakışla baktım bu netliğine.

"Ne?"

Bana doğru iki kocaman adım daha atıp aramızdaki mesafeyi sıfırladı. Bu sefer gerilemek adına bir adım attığım an elimden kavradı. Diğer kolu ise nazikçe belime dolanıp beni gövdesine iyice yaklaştırdı. Kaçmadım. Kaçamadım. Kaçsam ne olacaktı hem? Eninde sonunda burada bulmuyor muydum kendimi? Parmak uçları, elimin üstündeki morluklarda çizili duran minik, mavi çiçekleri nazikçe okşadı. Hatırlıyordum. Onun olan şeylere çizerdi bunu. Kepçük'ün imzasıydı. Ve ben kaç gündür ellerimde Kepçük'ün bu imzalarıyla uyanıyordum. Peki, şikâyetçi miydim? Gün içinde silinmesinler diye üzerinden tekrar tekrar çizdiğime göre hayır, değildim.

"Pamuk..." dedi bakışları gözlerimdeyken. Dudaklarımız arasında neredeyse hiç mesafe yokken söylediği her söz beni kendine daha çok çekiyor, dudaklarına sıkıca tutunma isteği uyandırıyordu. Başım gerçekten belalardaydı.

"Hı..." diye onayladım onu artık savunma mekanizmam yerle bir olmuşken.

Bu cevabın karşısında dudaklarında minik bir tebessüm belirdi. Parmakları elimi okşamaya devam etti. "Ne yaparsak yapalım," dedi. "Ne kadar kaçarsak kaçalım, ne senin benden başka gidecek yerin var ne de benim senden başka yolum."

Söylediği sözler ve yakınlığı kalbimi yine şaha kaldırmışken kollarında eriyip gitmemem mucizeydi. Kaçmak, ha? Uzak durmak, ha? Delilikti.

"Görmüyor musun gerçekten?" dedi infilak ettiren sesi. "Bizim her yolumuz yine bize çıkıyor. Başka bir ihtimal yok. Benimsin."

"Bencilsin," diye mırıldandım zorlukla. Dudaklarımız bir anlığına birbirine değince içim titredi.

"Biliyorum," dedi. "Bunu sana yapmaya hakkım yok, biliyorum. Bencillik, biliyorum. Ama canıma karışmışsın, Gökçen. Denemedim mi sanıyorsun? Denedim. Kaçtım. Uzak durdum. Gittim. Ama hepsi boşuna." Belimdeki eli daha da sıkılaşıp, beni gövdesine saklamak istercesine çekerken elimin üzerindeki parmakları elimi tamamen kavradı. Gözlerini gözlerimden ayırmadan elimi kaldırıp kalbinin üstüne yerleştirdi. Kalbinin üzerindeki elimin üzerine kendi elini bastırdı. Elim elinin altında, kalbinin tam üstünde öylece kaldı.

"Burası senin," dedi erkeksi, tok bir sesle. "Her zerresi senin." Dudakları dudaklarıma daha çok yaklaştı. Avuç içime deli gibi vuran kalp ritmi benden mi geliyordu yoksa ondan mı, bilmiyordum ama şu an nefes almak adına bu gövdeye sokulmam gerektiğini biliyordum. Onun dudakları ise dudaklarımı kıl payı es geçip yanağıma ulaştı. "Sen ise benim..." dedi kulağıma dünyanın en gizli bilgisini fısıldar gibi. "Her zerrenle benim."

Kaçmadım. Kaçamadım. Kaçamazdım. Kıpırdayamadım. Sadece gözlerimi kapatıp yanağımı kedi gibi yanağına sürttüm. Uzak durma kararım bir insan olsaydı hiç şüphesiz elini başına atarak, ağıtlar yakarak bana bakan *İbrahim Tatlıses* olurdu.

Ben ona daha çok sokulunca belimdeki eli, bel oyuntumda yavaşça yukarı aşağı gidip geldi. Gidip geldi... Yanağıma varla yok arası, minicik bir öpücük bıraktı. Derin bir nefes çektiğini hissettim içine. Aynısını ben de onun kokusuna doymak için yaptım. Haklıydı. Her yol yine bu kokuya çıkıyordu. Neden öyle oluyordu? Kaçmam için hiç mi ihtimal yoktu?

Yok dercesine dudağımın kenarına narin bir öpücük daha bırakınca dudaklarımdan en sonunda bir hıçkırık kaçtı.

Hay, ben benim çeneme...

Onun dudaklarında ise samimi bir gülüş belirdi. Bir kere daha hıçkırınca dudağımın kenarına bir öpücük daha bıraktı. Kesinlikle gebereyim istiyordu. Ben üç büyük devirmiş gibi kafa güzel hâlde kalakalmışken kolları bedenimden yavaşça çözüldü. Kalbinin üstündeki elim istemsizce ondan ayrıldı. Gövdesini hafifçe geri çekip yanağıma düşen bir tutam saçı nazikçe geri itti. "İki gün sonra açarsın camı," dedi imalı bir sırıtışla. "Ya da açma. Ben açmanın bir yolunu bulurum."

Cevap olarak hıçkırdım.

Gözleri kısılacak derecede gülümsedi. Gerçekten başıma belaydı. Kolları bedenimden çözülünce üşüdüm, derin uçurumlardan düştüm, büyük bir boşluğa yuvarlandım. Bu duygu korkunçtu. Benden büyüktü. Benim etim neydi, budum neydi? Nasıl taşıyacaktım bunu?

"Görüşürüz," dedi ben öylece bakakalmış, hıçkırırken. Cevap olarak bir kez daha hıçkırdım. Yüzünde aynı tebessüm varken yavaşça dudaklarını dişledi. Sonra yanımdan yavaşça geçip odadan çıktı.

Çıkar çıkmaz tuttuğum nefesimi bıraktım. Hıçkırdım. Dizlerimin bağı pek iyi değildi. O yüzden en dertli surat ifademi kuşanarak, tarlası yanmışlar gibi yere çöküp elimi başıma attım. Bir tarla olmasa da bende de bir şeyler fena hâlde yanıyordu. "Of ya!" dedim ellerimi saçlarıma daldırarak. "Salak gibi niye dilin tutulup kalıyor, Gökçen? Bir şey desene adama, salak!" Başıma bir şamar çaktım. "Salak. Salak!"

Hıçkırık.

"Sus sen de!" dedim hıçkırığıma. "Sus! Tamam. Biliyorum. Sus!"

Hıçkırık.

Gözlerimi kapatıp bir derin nefes daha verdim. Yere çökmüş bir şekilde efkârla saçlarımı çekiştirdim. Ben bu adama *git,* dedim ya... Ben bu adama bu odada *dur,* dedim ya... Allah aşkına, bir karar bu kadar mı uygulanamazdı? İmdat ya! Lütfen artık imdat!

Kimse imdadıma yetişmedi. En dertli hâlimle hıçkırmaya devam ederken ayaklandım. Yolduğum saçlarımı düzelttim. Hıçkırığım dursun diye on saniye nefesimi tuttum. Tabii ki durmadı. Kendince o da canıma okumaya devam etti. Murathan'la geçirilen yarım saat, bir blok nöbet yorgunluğuna eş değer olduğu için tükenmiş hâlde mesaimin bitmesine kalan bir saati hıçkırarak, duvarların üstüne geldiğini iddia eden bir kadına *bana da öyle oluyor ya,* deyip teselli vererek ve yalnız olduğu için sırtına krem süremeyen bir yavrucağın sırtına krem sürerek tamamladım.

Hâlâ hıçkırmaya devam ederken tembel adımlarla hastaneden çıktım. Eve doğru yola çıktım. Aralık ayı gelmek üzereydi ama Silopi çok da soğuk değildi. Yine de kendince serindi işte. Ya da ben üşüyordum. Bilemiyordum. Eve gidince ben ve hıçkırığım sessizce açtık kapıyı. Bilge henüz gelmemişti. Muhtemelen okuldaydı. Mutfağa girince yanılmadığımı anladım. Kurulu bir masa, tüp üstünde yemekler ve yanında bir not vardı.

Ben geç gelirim. Okulda işim var. Yemeğini yemezsen küserim. Kontrol edeceğim, ona göre.

Şöbiyet.

Güldüm. Cidden şöbiyetti. Hâlâ hıçkırırken ocağa ilerleyip yemeklere baktım. Sulu köfte ve pilav... Pek yiyesim yoktu ama şöbiyetimin emeğine daha fazla saygısızlık edemezdim. Paytak adımlarla lavaboya gidip ellerimi ve yüzümü yıkadım. Mutfağa gelip ne yediğimi pek anlamadan bir şeyler yedim. Aynı paytak adımlarla ve hıçkırığımla odama ilerledim. Sessizdi. Her zamanki gibi... Cam ise açıktı. Bıraktığım gibi... Hıçkırırken içli bir ne-

fes verdim. Odada ilerleyip camın önüne gelince, orada olmadığını bile bile başımı dışarı uzatıp sağa sola baktım. Her şeyi tutsam bile bu sol yanımdaki varlığı nasıl tutacaktım?

Koşuyordu. Sahibi ben değilmişim gibi çırpınıyordu içimde. Bıraksam şu an göğüs kafesimi delip, kanatlanıp istediği kalbin yanına gidecekti sanki. İnkâr boşunaydı. Alıştırmıştı beni kendine. *Yine.* Ne gökyüzüne bakabiliyordum onsuz ne de yeryüzünde adım atabiliyordum. *Yine.* Gökçen kızın olmayan kalbi, onu istiyordu. Bir tek onu. O kalbi... *Yine.*

Pencereyi usulca kapattım. Perdeyi çektim. Geri dönüp üzerimi çıkardım, pijamalarımı giydikten sonra yatağın üstüne oturdum ruhsuzca. Derken çalan telefonumu aynı ruhsuzlukla alıp ekrana baktım. Arayan annemdi. Tam sırasıydı! Ama açmazsam anında kapıma polisi yığardı. Çaresizce açtım.

"Efendim, anne?"

"Kızım," dedi tatlı sesi. Anında sıcacık oldum.

"Buyurun, benim."

"Ne yapıyorsun?"

"İşten geldim," dedim. "Yemek yedim. Biraz uyuyacaktım şimdi. Siz ne yapıyorsunuz?"

Arkadan halamın sesi yükseldi.

"Şerifelerde gündeyiz!"

"Kız, sus!" dedi annem. "Bağırma kulağımın dibinde."

İstemsizce güldüm bu hâllerine.

"Selam söyle halama. Gökalp nasıl? İki gündür arayamadım."

"Aman, hiç arama," dedi annem. "Sınavları varmış. Telefonu kapatmış. *Konuşmak isteyen mektup yazsın,* diyor."

Yine güldüm. Rabb'im çalışkanlığı benden komple almış, bu çocuğa vermişti. Azme bak be!

"Ben kapatayım şimdi, anneciğim," dedi tatlı sesi. "Dinlen biraz. Akşam ararım, görüntülü konuşuruz. Dedenler de özlemiş seni."

Tebessüm ettim.

"Tamam."

"Dikkat et kendine. Sıkı giyin, üşütme. Yemeklerini de ye."

"Tamam, anne."

"Haydi, görüşürüz."

"Görüşürüz," dedim ama tam telefonu kapatıyordum ki bir kere daha, "Anne," diye seslendim.

"Efendim?" dedi hemen.

Durdum. Yutkundum. Bakışlarım komodinimin üstünde duran, babamın gülümsediği fotoğrafına kaydı. Bir iki saniye bakıştık her gün olduğu gibi. "Bir şey sormak istiyorum sana," dedim cılız bir sesle.

"Sor, kızım."

"Bir daha seçme şansın olsaydı..." diye kelimeleri zorla dilimden döktüm. "Yine babamla evlenir miydin?"

Önce cevap vermedi. Derin bir nefes verdiğini duydum. Ne zaman babamın adı geçse derin bir sessizliğe gömülürdü hep. Yası görünürde bitmişti belki ama içten içe hâlâ siyahlar içindeydi. Biliyordum. Görüyordum. "Nereden çıktı o şimdi?" dedi hafif ters bir sesle.

"Hiç," dedim babamın çerçeve içinden gülen yüzüne bakarken. "Merak ettim."

Bir iki saniye sessiz kaldıktan sonra net bir sesle cevap verdi:

"Kırk kere daha seçme hakkım olsaydı kırk kere daha babanı seçerdim."

"Yine asker olsa bile mi?"

Bu sefer cevap için hiç beklemedi.

"Yine asker olsa bile."

Bakışlarım babama kaydı. Genzime ağır bir yumru oturunca zorlukla yutkundum. "Tamam," dedim hızla. "Akşam konuşuruz." Hızla aramayı sonlandırdım zira tek bir kelime daha edersem baraj kapaklarını şiddetle açabilirdim.

Ellerimi yüzüme atıp sertçe ovuşturdum. Göz pınarlarıma bastırıp gözyaşlarımı geri göndermeye çalıştım. Ama nerede görülmüş benim bunlar üzerinde hâkimiyetim olduğu? Gözlerim dolu dolu, genzimde yumru ile ellerimi yüzümden çekip saçlarıma daldırdım. Her an ağlamak için hazır gözlerimi ise babama çevirdim. Bir iki dakika bakıştık. Gür, siyah kaşlarına baktım. Esmer tenine, heybetli duruşuna, hep gülen dudaklarına.

"Baba," dedim titreyen bir sesle. "Yardım et." Dudaklarım iyice büzüldü. Yanağıma bir damla yaş süzüldü. "Koru onu, olur mu? Bir şey olmasın, olur mu? O da beni bırakmasın. Elimi yine bırakmasın. Lütfen. Senden..." Gözyaşları iyice üzerime hücum ederken zorlukla yutkundum. "Bari o kalsın bana. Olur mu?"

Cevap gelmedi. Gülümsemeye devam etti. Ben ise artık hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Tutamıyordum kendimi. İçli içli ağlarken, burnumu çeke çeke dolabıma ilerledim. Murathan'ın burada unuttuğu ya da bilerek bıraktığı kapüşonlu hırkasını aldım. Tam başımdan geçiriyordum ki burnum akınca durdum. Üstü sümük olursa kızardı goril. Ağlaya ağlaya masama ilerleyip

bir peçete aldım ve sümkürdüm. Tekrar ağlarken bu kez böğürdüm. Yavaşça giyindim. Kokusu her yanımı sarmalayıp beni sıcacık edince ağlamam şiddetlendi. Şu dünyada benden daha amaçsızı var mıydı? Hiç sanmıyordum. Ağlaya ağlaya yatağa ilerledim. Sanki yine gelecekmiş gibi köşeye kıvrıldım. İçimi çeke çeke kıyafetine burnumu daha çok gömdüm. En sevdiğim kokuyla ağlayarak uyuyakaldım.

Ve ilk defa, yıllar sonra rüyamda babamı gördüm. Konuşmadı. Sesi yine yoktu. Ama elimi tutuyordu. Saçımı okşuyordu. Parmak uçlarımı öpüyordu. Ve sonsuz bir tebessümle bana bakıyordu. Hem de elimi hiç bırakmadan.

3. BÖLÜM

"Seni unutacak ömrüm kalmadı
Bir soğuk zamanın akşamında
Dönüp yine sana başlıyorum..."

ŞÜKRÜ ERBAŞ

"Belki saymayı mutsuzlar bulmuştur," diyordu Didem Madak. Ve ekliyordu: *"Mutsuzlar hep sayar."*

"Kırk üç saat, on altı dakika, bir saniye..." diye mırıldanırken istemsizce aklımda bu cümleler belirmişti. Çünkü ben de sayıyordum. Ben hep sayıyordum. Birileri benden gidiyordu. Ben de geride kalıp gelsin diye günleri, saatleri, saniyeleri sayıyordum.

O hâlde ben mutsuz muydum?

Evet. Üç gündür fazlası ile mutsuzdum zira uzak durma kararı aldığım bey yoktu ve ben uzak durma kararımı muazzam bir şekilde uyguladığım için o yok diye derin efkârlıydım. Geceleri üşüyordum. Sabahları saçım açık uyanıyordum. Sağım solum hep boştu sanki. Beni kendisine yine bu kadar alıştırdığı için ondan nefret ediyordum. "Beyinsiz embesil!" diye mırıldandım ters ters. "Öküz kulaklı antilop!" Önümdeki kahvemden bir yudum daha alıp, oflayarak sandalyede geri yaslandım. Uyuşan boynumu biraz yumuşatmak adına sağa sola eğdim. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Bir iki saniye böyle bekledikten sonra gözlerimi açıp bakışlarımı tavana diktim. "Ama sen yine de koru onu, Allah'ım," diye mırıldandım. "Sağ salim gelsin, olur mu?"

"Binanın inşaatında çalışan işçiler şu tavana senin kadar bakmamıştır, Gökçen," diyen Yekta'nın sesiyle bakışlarımı sağıma çevirdim. Çok sevgili iş arkadaşım sırıtarak bana bakmaktaydı. Bu da ayrı bir adiydi. İşten kaçmak için morga bile gidiyordu bence. Yoksa bir doktorun gün içinde acilde bir kere görünüp sonra kaybolmasının mantıklı bir izahı olamazdı.

Pek konuşacak durumda değildim. O yüzden bu minik esprisine gülümsemekle yetindim. Ama aniden, "Gökçen Hanım, Yekta Bey!" diyerek panikle bize doğru koşan hemşire öylece kalmama sebep oldu. İkimiz de bakışlarımızı ona çevirdik. O ise tam önümüze dikilince soluk soluğa kaldığı için önce derin bir nefes aldı.

"Ne oldu?" dedi Yekta. "Trafik kazası mı geliyor?"

"Hayır," dedi nefesini kontrol etmeye çalışırken. "Taburdan aradılar. Ağır yaralı bir asker geliyormuş."

Söylenen tek bir cümle, içime taş misali ağır ağır çökerken göz bebeklerimin bile titrediğini hissettim. Dünya durdu. Sesler boğuklaştı. Görüntüler puslandı. "N- Ne?" diyebildim kekeleyerek.

"Asker," dedi hemşire. "Sınırda bir çatışma olmuş. Buraya getiriyorlar şimdi. Birazdan gelirler. Durumu ağırmış."

"Tamam," dedi Yekta. "Geliyoruz."

Hızla yanımdan geçip acil çıkışına koşmaya başladılar ama ben olduğum yere çakılmıştım sanki. Ayağa kalkarsam yürüyemeyecekmişim gibi geldi o an. Kalbim panikle atmaya başlayıp, nefesim göğüs kafesimi acı bir şekilde şişirirken yutkunmaya çalıştım ama nefesim bile iğne olup battı boğazıma. Aklımdan geçen tek bir yüz vardı. İçimde ise yoğun bir endişe ve korku.

"Haydi, Gökçen," diyen Yekta'nın sesiyle kendime geldim. Bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde acil çıkışında beni bekliyordu.

Dudaklarımın ve ellerimin titreyişini kontrol etmeye çalıştım. *Saçmalama, Gökçen. Kendine gel. Doktorsun sen. Bu kadar güçsüz değilsin. Tek asker o değil. İşini yap. Soğukkanlı ol.*

Derin bir nefes verdim. "Geldim," dedim sesimi güçlü tutmaya çalışarak. Yumruklarımı sıktım, derin bir nefes aldım ve masanın üstünden stetoskobumu kaptığım gibi boynuma asıp ileri atıldım. Terleyen avuç içlerimi hızla beyaz önlüğümün eteğine sürttüm. Derin bir nefes daha aldım.

Ben doktordum. Doktor Gökçen Alptekin.

Duruşumu dikleştirdim ve seri adımlarla Yekta'ya yetiştim. Dışarı çıktığımız anda acil girişinin önünde ambulans durmuştu. Yanlarında şu an sayamadığım kadar çok asker vardı. Hızla etrafa göz attım tanıdık bir sima var mı diye. Aybüke, Zülfikar, Süleyman veya bir başkası... Yoktu. Herkesin yüzünde ise derin bir panik vardı. Derken ambulansın kapısı açıldı. İki acil tıp uzmanı hızla aşağı atlayıp sedyeyi indirirken nefesimi tuttum. Kalbimin üzerine öyle bir ağırlık çöktü ki nefes alamadım.

Sedye aşağı indiğinde ise bana bakan sima korktuğum kişi değildi. Burada başka bir asker vardı. Kan revan içinde kalmıştı. Öyle ki yeşil üniformasında, yeşil namına hiçbir şey yoktu artık. Her şey kan kırmızısıydı. "Otuz iki yaşında, asker," dedi görevli hızla. "İsim Osman Dabağ. Çoklu kurşun yaralanması. Görünen dört kurşun girişi var. Çok kan kaybetmiş. Tansiyonu yediye beş. Nabız yüz yirmi altı."

Kalbimin üstündeki ağırlık arttı. Hiçbir şey yapamadan öylece bakakaldım önümde kan revan içinde yatan askere. Yüzündeki kan her yerine öyle yayılmıştı ki tanınmayacak hâldeydi. Askerî üniforması delik deşik olmuştu.

Sedyenin kenarından sarkan parmak uçlarından bile kan damlıyordu yere. Kulaklarım uğuldadı. Beynime anlamsız bir ağrı doldu. Kesik kesik sesler ve görüntüler belirdi zihnimde. Daha önce hiç hatırlamadığım, orada olduğunu bilmediğim görüntüler...

"Vah vah," dedi bir ses. "Paramparça olmuş adamlar. Kemiklerini bile bulamamışlar."

"Ortalık kan gölüymüş," dedi başka bir ses.

"Bomba atmışlar. Paramparça olmuş adamlar."

"Vah vah..."

"Yusuf'um!"

"Ali!"

Bir eli tutmuştum bu sesleri dinlerken. Sıkıca tutunmuştum bu ele. Öylece, sessizce dinliyordum tüm sesleri. İçeriden bir çığlık daha yükseldi.

"Ali! Ali'm!"

"Yusuf'um!"

Ürkerek tuttuğum ele döndüm. Ve gözleri kıpkırmızı, dudakları ağlamamak için direnirken titreyen Kepçük'ü gördüm. Ağlamak üzere olmasına, titreyen dudaklarına rağmen bana gülümsüyordu. "Haydi, Memoli izleyelim, ha Pamuk?" dedi titreyen sesiyle.

"Gökçen!" diye bağıran Yekta'nın sesiyle zihnim daldığım görüntülerden sıyrıldı.

"Ha," diyerek boş bir bakışla ona döndüm.

"Kızım, haydisene!" diye yükseldi bu sefer. "Neyin var senin?"

Hızla başımı sağa sola salladım. *Yapma, Pamuk. Sırası değil. Bana şu an bunu yapma.* "Özür dilerim," dedim kendimi toparlamaya çalışarak. "Çok özür dilerim." Hızla ileri atılıp sedyeyi tuttum. Görevlilerle beraber içeriye doğru çekerek koşmaya başladık. "Kaç kurşun demiştiniz?" diye sordum hızla acil bölümüne geçerken.

"Dört," dedi görevlilerden biri. "Boğaz, karın, göğüs, sırt. Çok kan kaybetmiş."

"Kan grubunu söyle hemşirelere. Hemen getirsinler," dedim. Görevli yanımdan uzaklaşırken hızla acile ilerledik. Başımıza yoğun bir kalabalık toplanmışken birkaç kişinin içeri doluşan askerleri dışarı çıkarmaya çalıştığını duydum. Umursamadan önüme döndüm. "Kesin üstündekileri, çıkarın hemen!" diye bağırdı Yekta. Hızla saçlarımı tepemde dağınık bir topuz yapıp bileğimdeki tokamla topladım. Dolaba ilerleyip ellerime eldiven geçirdim. Acil girişinde Ayşegül'ün *ne oluyor burada* diyen surat ifadesini görünce ise yüksek bir sesle bağırdım.

"Ayşegül, Egemen'i çağır. Ayrıca KBB'den[1] Salih Bey'i, kardiyolojiden[2] Hasan Hoca'yı ve beyin cerrahisinden Handan Hanım'ı da ara, hemen gelsinler. Çabuk!" Tam arkasını dönüyordu ki ekledim: "Genel cerrahiye de haber verin!"

Hızla başını aşağı yukarı sallayıp geriledi. Cebimden ışık kalemimi çıkarıp hastanın başına geçtim. Üzeri çıkarılmıştı. Hızla yüzüne eğildim. Yüzünü tanınmayacak hâle getiren kanı ve üzerinden çıkarılan üniformayı görmemeye çalışarak göz kapaklarını kaldırdım. Işık tutarak pupillada miyozisin olup olmadığını kontrol ettim. Refleks zayıftı. Sinirle dişledim dudaklarımı. Bir daha baktım dikkatle. Yine aynıydı. Ne kadar bakarsam bakayım sonuç değişmedi. "Entübe etmemiz lazım," dedim yanımdaki hemşireye. "Nabız çok düzensiz. Defibrilatörü[3] hazırda bekletin."

Hemşire gerilerken ben eğilip boğazındaki kurşunun giriş ve çıkış noktalarını kontrol ettim. Kurşun ensesinden girip boynundan çıkmıştı. Omuriliğe hasar vermiş olma ihtimali yüksekti. Beyin hasar görmüş olabilirdi.

"Sırttaki L1 solunda. Karnındaki kurşunun çıkışı yok. Biri tam göğsünde," dedi Yekta dikkatle incelerken. "İç kanaması var. Değerler iyi değil. Akciğer sönmüş. Kalp ritmi gittikçe düşüyor."

"Işık refleksi çok zayıf," dedim ben de. Yanıma döndüm. "Handan Hanım'a haber vermediniz mi? Hemen gelsin! Almasın başka hasta."

"Nabız otuz yedi!" dedi başka bir hemşire.

Aynı saniyelerde Handan Hanım koşarak girdi acile. Peşinden ise aynı aceleyle diğer doktorlar. Büyük bir dikkatle kontrol etmeye başladılar. Yanımdaki bir hemşire bana solunum cihazını uzatınca hızla elinden kaptım ve sakince entübe işlemini gerçekleştirdim. "Durum kötü," dedi Handan Hanım umutsuz bir sesle. "Kurşunlar kritik noktalarda. Acil ameliyata almamız lazım." Diğer doktorlar başlarını aşağı yukarı sallayarak bu fikri onaylarken ben ellerimi geri çektim. Ama tam sedyeyi ilerletirken bir şey oldu. Değerlerini gösteren monitörden yükselen bir sesle herkes öylece kaldı. Kesintisiz, upuzun bir ses...

Kalbi durmuştu.

Herkesin gözlerinden saniyelik bir panik geçerken hızla öne atıldım. Duramazdım. Asla duramazdım. Ellerimi kalp masajı için gerekli pozisyona getirip göğsüne bastırdım. Peş peşe kalp masajı yaptım. Peş peşe, peş peşe... Kanlı yüzüne, kanlı üniformasına baktım. Ben bunun için doktor olmuştum. Böyle kaybedemezdim tutunduğum her şeyi. Lakin sonuç değişmedi.

[1]KBB: Kulak Burun Boğaz. (e.n.)

[2]Kardiyoloji: Kalp ve dolaşım sistemi ile ilgili hastalıkları inceleyen bilim dalıdır. (e.n.)

[3]Defibrilatör: Şok cihazı (e.n.)

Uzun, kesintisiz çizgi ve kulak yırtan ses devam etti. Durmadım. Devam ettim.

"Defibrilatörü getirin," dedi Hasan Hoca. Getirdiler. Kaşıklarını cihazdan alıp jel sürülmesini bekledikten sonra askerin göğsüne yerleştirip şoku verdi Hasan Hoca. Herkes pürdikkat cihaza bakıyordu. Cihazdaki ses ise asla değişmemişti. "Yüz elli yap," dedi.

Ayarlandı. Bir daha yapıldı. Ses değişmedi. Bu arada kalp mesajına devam ettim. Tekrar. Tekrar. Tekrar. "Yüz seksen yap," dedi Hasan Hoca. Cihazdan gerekli ses yükselince geri çekildim. Bir daha şok verildi. Ses yine değişmedi. Yine ileri atıldım. Kesintisiz bir şekilde devam ettim kalp masajına. Bir kere daha şok verildi. Ses yine değişmedi. Dakikalar ilerliyordu. Ses değişmiyordu. Adrenalin uygulandı. Sonuç değişmedi. Ortama derin bir sessizlik çökerken herkes öylece bakakaldı. Hasan Hoca derin bir nefes verdi. "Ölüm saati..." dedi.

Gerisini getirmesine izin vermedim. "Saçmalamayın!" diyerek yoğun bir öfkeyle ileri atıldım. "Bu kadar kolay mı bırakacaksınız?" Hızla cihaza uzandım. "Bir daha yapalım. Ölmedi. Refleksi var! Bir daha yapalım."

"Gökçen," dedi Handan Hanım.

"Ne?" diye yükseldim. "Nasıl hemen bırakabilirsiniz?" Öfke dolu bir bakış attım hepsine. "Boşuna vakit kaybettiriyorsunuz şu an." Hızla defibrilatör kaşıklarını alıp jel dökmesi için hemşireye uzattım. Hemşirenin gözleri tedirginlikle diğer doktorlara kaydı. "Dök!" diye bağırdım. Tedirgindi. Benim ise zaman kaybetmeye tahammülüm yoktu. Savurdum kaşıkları elimden. Ellerimle kalp masajı yapmak için ileri atıldım.

"Gökçen, geldiğinde beyin ölümü gerçekleşmişti zaten," dedi Yekta kısık bir sesle. "Sen de farkındasın bunun."

"Kes sesini," dedim sadece. "Refleksi vardı diyorum size. Vardı!"

Aslında yoktu. Küçücük bir refleks bile yoktu hem de. Farkındaydım. Ama asla farkında olmak istemiyordum. Üzerine eğildim. Devam ettim kalp masajına. Zihnimdeki sesler asla susmadı. *Bomba atmışlar. Paramparça olmuş adamlar. Tanınmayacak hâldelermiş. Parçaları bulunamayanlar varmış. Bütün karakol yanmış, kül olmuş. Cehennem yeri gibi diyor görenler. Vah vah... Tanınmaz hâldelermiş...* Kabul etmiyordum bunu! Başımı sağa sola salladım. Babamın heybetli cüssesini, Yusuf amcanın gülen yüzünü bu görüntüyle asla uyuşturamadım zihnimde. Böyle olmuş olamazdı. Olmamalıydı!

"Gökçen," diye mırıldanışı geldi Egemen'in kulağıma.

Umursamadım. Kan ter içinde kalmama rağmen devam ettim kalp masajına. Tekrar tekrar saydım içimden. Tekrar ve tekrar. "Gökçen," diye yineledi Egemen. Umursamadım. "Gökçen!" diyen sesi bu sefer daha yüksekti.

Yine umursamadan masaja devam ediyordum ki bir el bileğimi nazikçe tutup beni geri çekti. Bakışlarımı elin sahibine çevirdim. Egemen, üzgün gözlerle *yapma* dercesine bana bakıyordu.

"Hastanın ölüm saati..." dedi Hasan Hoca. "16.15."

Bu sefer hiçbir şey diyemedim. Öylece bakakaldım kanlı yüzüne beyaz bir örtü örtülen askere. Artık bir yüzü yoktu bu dünyada. Beyaz bir örtü ile anında yok olmuştu sanki. Silinip gitmişti. Benim babam da böyle mi olmuştu? Benim babam da böyle bir saniye içinde yok mu olmuştu? "Ölüm değil," diye acı bir zehir kusar gibi zorla döküldü kelimeler dudaklarımdan. "Şehadet..." Ağlamam lazımdı ama ağlayamadım. Tıpkı babamın cenazesinde olduğu gibi bütün gözyaşlarım bir yumru olup asılı kaldı boğazımda. Sonra ben o yumruyu yuttum. Yakıcı bir aleve çevirip kalbimin orta yerine attım. Olmayan kalbimi bu yangınla yaka yaka kül ettim. Ama yanan her zerremin aksine ifadesizce baktım.

"Gökçen, seni anlıyorum," diyen Egemen'in sesini, kolumu hızla kolundan çekerek susturdum.

Beni anladığı falan yoktu. Beni bir tek kişi dışında kimse anlamazdı. Ve benim küçükken sıkı sıkı tuttuğum ele şu an yine ihtiyacım vardı. En çok ona ihtiyacım vardı. Beni bir tek o anlardı. Kendi babasının gidişine bile ağlayamayıp bana teselli veren Kepçük... Kalbimin ona ihtiyacı vardı. Yalan olduğunu bile bile inandığım *uyu, uyan, her şey düzelecek* yalanını bir daha duymaya ihtiyacım vardı. Çok ihtiyacım vardı hem de.

Bana dönen hiçbir bakışı umursamadım. Ortamda derin bir sessizlik hâkimken yavaş ama küçük adımlarla acil çıkışına yöneldim. Boş bakışlarım ellerime kaydı. Beyaz eldiven... Üzeri şehit kanına bulanmış, artık kan kırmızısı olan eldiven. Babamın kanı... Yusuf amcamın kanı... Kırmızı... Kan...

Aynı ses yine kuruldu beynime. *Paramparça olmuşlar... Tanınmaz hâldelermiş... Güzelce uyu. Sabaha düzelir her şey...*

Ellerime bakarken adımlarım yavaşlamadı. İlerlemeye devam ettim. Ayşegül'ün yanından geçtim. "Gökçen Hanım..." dedi endişeli bir sesle. Duydum. Ama bakamadım. Donuk bakışlarım hâlâ şehit kanına bulanmış ellerimdeydi. Önümdeki sensörlü kapının açılma sesini duyunca bu sefer kafamı ellerimden kaldırdım. Karşımda ondan fazla asker vardı. Hepsi koridora doluşmuştu, beni görünce bana doğru koştular. Ama ilk önüme atlayan bir kadındı. Genç, güzel bir kadın ve yanında beş yaşlarında bir kız çocuğu. Upuzun, kahverengi saçları vardı. Bal rengine çalan gözleri...

Ağlamaktan kızarmıştı gözleri. Koluma tutundu. Gözlerinden oluk oluk yaş boşanırken kolumu daha çok sıktı. "Nasıl, Doktor Hanım?" dedi ağla-

yarak, titrek bir sesle. "Durumu nasıl? Eşiyim ben. Bana söyleyebilirsiniz her şeyi. İyi olacak, değil mi?"

Öylece baktım kadının yüzüne. Sonra ise annesinin bacağına yapışmış, boncuk gibi gözleri ve uzun kumral saçları ile bana bakan minik kıza. Gözleri, babasınınkilere benziyordu.

İçimdeki alev büyüdü. Öyle ki bir top cehennem olup boğazıma dolandı. Her zerremin yandığını hissettim. Ama buz gibi durdum. Bir görüntü daha belirdi zihnimde.

Zil çalıyor. "Babam," diye koşuyorum kapıya. Ama açtığımda karşımda babam yok. Kocaman bir adam var. Bir sürü rozeti olan bir adam. Babamı göremeyince gülüşüm soluyor. Asker yutkunuyor. Bakışlarını bizden kaçırıp yanımıza gelen annemle Neslişah teyzeye şöyle diyor:

"Uzman Çavuşlar Yusuf Karakurt ve Ali Alptekin hain bir pusuda şehit düştü. Başınız sağ olsun..."

Annem bayılıyor, Neslişah teyze kocaman bir çığlık atıyor. Ellerini saçlarına daldırıp, kendine acımadan çekiştiriyor. Gülhan abla, Aslıhan ablaya sokuluyor; korkuyla bakakalan beni ise Murathan kendine çekip göğsüne bastırıyor. Minik eli bu görüntüyü daha fazla görmemem adına yavaşça gözlerimin üstüne kapanıyor.

Ve ben ne o askeri ne sesini ne annemin tek bir cümle ile nasıl yıkıldığını ne de Neslişah teyzenin çığlıklarını ömrüm boyunca asla unutamıyorum. Babamın sesini bile zihnimde yok edebiliyor ama bir tek bu görüntüleri unutamıyordum.

Kadın büyük bir beklenti ile bana bakarken zihnimdeki kalın asker sesi, minik Kepçük ve Pamuk'a bakarak *başınız sağ olsun*, dedi. Onunla eş zamanlı olarak benim dilimden de ruhsuzca aynı kelimeler döküldü. Sanki hep ezberimdeymiş, sadece bir kuklaymış gibi. "Başınız sağ olsun..."

Öylece baktı bana. Öyle ki kirpiklerinden düşmeye hazırlanan bir damla gözyaşı bile dondu kaldı kirpiklerinin ucunda. "Ne?" dedi kısık bir sesle.

Cevap vermedim. Sadece ruhsuzca bakmaya devam ettim. Aynı bakışlarım minik kıza döndü. Anlamamıştı ne olduğunu. Korku ile bakıyordu bana. O da beni mi unutmayacaktı şimdi? Ben de bir çocuğun babasının gidişi olarak mı kalacaktım aklında? Kadın daha büyük bir çığlık atarak ellerini yüzüne atıp, büyük bir dehşetle tırmalamaya başlayınca gözlerim kapandı. Neslişah teyzenin çığlığı sanki daha dünmüş gibi yankılandı kulaklarımda. Gözlerimi açtım. Kadın bağırarak ağlarken birkaç asker yere düşmesin diye koluna girmişti, hemşireler ise yanına koşuyordu. Kenara korku ile çekilmiş, annesine bakan minik kıza döndü bakışlarım. Annesine bakarken dudakları titriyordu. Ondan alınanların henüz farkında değildi.

Zorlukla yutkundum. Kadın bağırarak ağlarken ben elimden kanlı eldivenleri büyük bir sakinlikle çıkardım. Kapının yanındaki çöpe ilerleyip aynı sakinlikle çöpe bıraktım. Köşeye sinmiş minik kızın yanına ilerledim. Tam önüne dikilip yere yığılan annesini görmesine engel olmaya çalıştım. Ömrü boyunca unutmayacaktı bu anı oysa. Biliyordum.

Dolu dolu gözlerle baktı yüzüme. "Doktor abla, babama ne olmuş? Annem niye ağlıyor?" Sesi kısıktı. Kısık ve titrek...

İçimdeki ateş boğazımı yaktı. Öyle ki yutkunamadım bile. Önünde eğilip yavaşça kucağıma aldım. Sorgulamadı. Sorgulamazdı. Bilirdim. Ben de babamın cenazesinde bana bakıp ağlayan onca yüzün kucağına sorgusuzca gitmemiş miydim? Hepsi babamı tanıyor sanmıştım. Babamın ne zaman geleceğini bilirler sanmıştım. O yüzden kim bana sarılıp ağlarsa ben de ona sarılıp teselli etmiştim. Sanki babası giden ben değilmişim gibi benim yetimliğime ağlayan başka gözlerin gözyaşlarını silmiştim.

Yine öyle yaptım. Ben yanarken elimdeki suyu başka bir yüreğe döktüm. Ben zaten benim yaram hariç her yaraya ağlardım. Annesinin bu görüntüsünü daha fazla görmemesi, çığlıklarını duymaması adına minik kızın başını göğsüme bastırıp sakin adımlarla ilerledim. Sessizce kaldı göğsümde. Bir eli ise sıkı sıkı tişörtümün yakasına tutunmuştu.

"Dondurma sever misin?" dedim. "Alayım mı sana?"

"Annem neden ağlıyor?" diye mırıldandı.

Hastane çıkışına ilerledim. Sessizce çıktık dışarı, kapının önünü doldurmuş askerî arabaları es geçerek hastanenin arka bahçesine gitmek için sağa döndüm. "Biraz başı ağrıyormuş."

Göğsümden doğrulup yeni bir şey keşfetmiş gibi baktı yüzüme.

"O yüzden mi *başınız sağ olsun*, dedin? Başı iyi olsun diye mi?"

Bakakaldım gözlerine. Kelimeler bir avuç cam kırığı oldu yine dilimin ucunda. Sonra ise Murathan'ın bana söylediği, yıllarca unutmadığım *uyu, uyan, hepsi düzelecek* yalanının aynısını ben de minik kıza söyledim.

"Evet. Başı iyileşsin diye dedim."

Güldü.

"O zaman birazdan iyileşir."

Ben de güldüm. Lakin zorla. Kucağımda onunla birlikte bir banka oturdum. Karşımızda kocaman bir Türk bayrağı dalgalanıyordu. Bakışlarım bayraktayken minik kızı göğsüme daha çok bastırdım. Sırtını sıvazladım, saçlarını okşadım. Bakışlarımı ise kıpkırmızı bayraktan hiç çekmedim. "Senin adın ne?" dedim kısık bir sesle. Boğazıma batan sayısız iğne vardı.

"Umay," dedi.

Saçlarını okşamaya devam ettim.

"Ne kadar güzelmiş adın."

"Babam vermiş bu ismi bana," dedi neşeli bir sesle. "Senin adın ne, doktor abla?"

"Gökçen," dedim. "Benim adımı da babam vermiş."

"Ne demek Gökçen?"

"Mavi," dedim titrek bir sesle. "Gökyüzüne ait olan..."

Hızla başını göğsümden kaldırdı. "Seninki daha güzelmiş," derken dudak büzmüştü.

Buruk bir tebessüm belirdi dudaklarımda.

"Hayır. Bence seninkinin anlamı daha güzel."

Meraklı bir ifade belirdi minik yüzünde.

"Ne demek ki Umay?"

"Bereket tanrıçası."

"O ne ki?"

"Çok güzel şeyler getiren kişi demek. Şans perisi gibi."

Tatlı bir gülüş belirdi dudaklarında. "Çok güzelmiş. Bunu hemen babama söylemem lazım." Bu noktada bakışları yavaşça tekrar ürkekleşti. "Babamın da mı başı ağrıyor? O da içerideymiş. Öyle dedi annem."

Uzun saçlarını omuzlarının gerisine attım. "Orada değil baban," dedim. Bakışlarımı başımızın üstünde heybetlice dalgalanan Türk bayrağına, bayrağıma çevirdim. İşaret parmağımı bayrağa doğru kaldırdım. "Artık orada."

Biz şehit çocuklarıydık. Başkası için bu sadece bir bayraktı belki ama bizim için bayrak, babaydı. Çünkü biz, babamızı en son bu bayrağa sarılı bir tabutta görürdük. Baba diye soğuk bir mezar taşındaki bayrakla konuşurduk. Bizim için her Türk bayrağı bir babaydı.

"Nerede?" dedi bakışlarını işaret ettiğim yöne çevirirken.

"Bayrakta."

"Babam mı bayrakta?"

Bakışlarım yüzünün her milimetresini taradı. *Bu yüzü unutma Gökçen,* dedim kendi kendime. *Bu yüzü asla unutma.* Onaylayan bir mırıltı çıkardım. "Baban artık bayrakta," dedim tekrar göğsüme çekerken. "Benimki de orada."

"O zaman belki tanışıp öyle gelirler," dedi neşeli sesi.

Cevap vermedim. Veremedim. Bakışlarımı kan kırmızısı bayraktan çekmeden miniğin saçlarını okşamaya devam ettim. Kaç dakika, kaç saat öyle

durdum, saymadım. Bakmadım. Sadece durdum. Minik kız göğsüme sıkı sıkı yapışmış bir şekilde uyuyakalmıştı. Üşümesin diye daha sıkı sarıldım. Sonra ise sakince ayaklandım. Kucağımda onunla tekrar hastaneye ilerledim. Ortalık sessizdi. Hatta çok sessizdi. Her kafadan ayrı ses çıkan hastanenin koridorlarında derin bir sessizlik hâkimdi. Acile girdim. Tahmin ettiğim gibi annesine sakinleştirici verilmişti. Sedyelerin birinde uyuyordu. Az önce hayat arkadaşını kaybettiği sedyenin tam karşısında...

Sessiz adımlarla ilerledim. Üzerine örtülen örtüyü tek elimle kaldırıp minik kızı artık sığınacak tek gövde olan annesinin kucağına bıraktım. Bir kere daha okşadım saçlarını. Örtüyü sessizce üzerlerine örttüm.

"Gökçen Hanım," dedi arkadan Ayşegül.

Donuk bakışlarımı ona çevirdim.

"Efendim."

İfadesi endişe doluydu.

"İyi misiniz?"

"İyiyim," dedim sadece. Beyaz önlüğümü çıkarıp masama ilerledim. Önlüğümün önü de kanla kaplıydı. Yeni fark ediyordum. Umursamadım. Masanın üzerine fırlatıp çantamı aldım. "Ben çıkıyorum." Ayşegül zorlamadı. Hatta hiçbir şey sormadı. Sadece arkamdan, "Tamam," diyen mırıltısı geldi kulağıma. Dönüp bakmadım. Sessizce hastaneden çıktım. İlerledim, ilerledim, ilerledim. Nereye gittiğimi bilmeden öylece ilerledim. Bacaklarımın kontrolü bende değildi sanki.

Kafamı aynı sesler istila etmişti. *Hepsi parçalanmış diyorlar. Vah vah! Yazık mı kaldı şimdi bu yavrucaklar? Yazık... Kan gölü olmuş ortalık. Ne yapacaklar şimdi bir başlarına? Babası yokmuş onun. Şimdi güzelce uyu, sabaha düzelir her şey. Onun babası yok, kızım; paylaş oyuncağını. Vah vah... Memoli izleyelim mi, Pamuk, ha? Başınız sağ olsun. Vatan sağ olsun.*

Şehit töreninde beni kucağına alıp yüzüme baka baka ağlayan insanlar, elime babasızlığımın yerine tutuşturulan çikolatalar, benden kaçan annem, annem emzirmiyor diye sürekli ağlayan Gökalp, mutfak köşelerinde gizlice ağlayan dedem, yıllarca *benim oğlum kara toprağın altında yatarken ben nasıl yaşayayım,* deyip siyahtan başka renk giymeyen babaannem ve cüzdanından babamın fotoğrafını hiç çıkarmayan halam...

Üzerime çullanan her şeyin altında kaldım.

Kafamdaki sayısız sesten midem öyle bulandı ki yer ayaklarımın altından çekildi sanki. Midem ağzıma gelir gibi olduğunda hızla kaldırım kenarına ilerleyip duvara tutundum. Artık içimde ne var ne yoksa kusuyordum. Ama içimdeki alev topu hâlâ genzimde öylece duruyordu. Derin bir nefes alıp midemi kontrol etmeye çalıştım. Bir iki saniye ellerim dizlerimde, öne

eğilmiş bir şekilde bekledim. Boğazım sızlıyordu. Ama hâlâ ağlayamıyordum. Sağa baktım. Sola baktım. Hangi ara geldiğimi bilmediğim bir noktadaydım. Etrafa boş boş bakarken hâlâ yaşadığım mide bulantısını umursamadım. Ve ileride gördüğüm tabelaya doğru sorgusuzca ilerledim. Zira beni şu an bundan aşağısı kesmezdi.

"Hasan, kaç kişi?"

"Üç nöbetçi, komutanım," diyen Hasan'ın sesiyle başını sakince aşağı yukarı salladı Murathan. Silahının dürbününe odaklanıp evi bir daha gözden geçirdi. İzbe, yıkılmaya yüz tutmuş, açık mavi bir barakaydı. Sağında solunda başka hiçbir ev yoktu. Ama çok dikkatli olmalılardı. İçeride esir tutulan Suriye Türkmenleri için önemli bir lider olan Resul Basir'di. Kılına bile zarar gelmeden çıkarılmalıydı buradan. Emir bu yöndeydi.

"Yirmi üç..." dedi sindiği duvar köşesinden bakışları dürbünle içeriyi tararken. "İçeride yirmi üç kişi var. Ön oda daha dolu. Basir, arka odaların birinde tutuluyor olmalı."

"Emin miyiz?" dedi yanındaki Timur.

"Hayır," dedi sakince. "Ama hep birlikte ön odada, esir tuttukları adamla okey atmazlar diye düşünüyorum, Tönge."

Timur başını aşağı yukarı salladı.

"Doğru."

"Yalnız Aybüke Başkan da hep bugünü beklemiş sanki," dedi Hasan. "Biz bir gündür içeriden haber bekliyoruz, kız orada okey dönüyor."

Aybüke istihbarat için kılık değiştirerek içeri sızmış, şu an ağzı yüzü poşu ile sarılı bir şekilde okey dönüyordu.

"O, görevini yapıyor," dedi Murathan sakince. "Siz de yapın. Tek bir adam kaçıranı boğazlarım, ona göre."

Sesler anında kesildi. Timur yavaş hareketlerle eline dürbününü alıp, camdan içerisi görünen odada okey oynayıp gülen tayfayı tekrar dikkatlice gözden geçirdi.

"Öndeki sikiğin eli bitti bitecek."

Murathan'ın dudaklarında yarım bir gülüş belirdi.

"Sen bir de Aybüke'nin elini gör."

İstekasındaki üst bölmede olan taşların sayısının toplamı yirmi üçtü. Aşırı saçma bir şekilde dizmişti. Vermek istediği mesaj netti. Büyük ihtimalle içerideki kalabalık yüzünden haber gönderemiyordu onlara. Bu yüzden vermek istediği haberi böyle veriyordu. İçeride yirmi üç kişi vardı. Taşın

biri en köşedeydi. Başları da oradaydı demek. En alt sol köşede, üç tane yan yana dizili 1 numara vardı. Esirin başında üç nöbetçi olmalıydı.

"Daha ne kadar izleyeceğiz biz bu mal ortamı?" diye huysuzlanan Süleyman'ın sesi duyuldu.

"Ne oldu?" dedi Zülfikar'ın alaycı sesi. "Kıskandın mı yine, haşin kurt?"

"Lan, sus!" dedi Süleyman. Herkes hafifçe gülerken Süleyman son derece sinirliydi. Çatık kaşlarla kaskını düzeltip sindiği yerden Aybüke'ye dikti dürbününü. Bir güzel yaklaştırdı hedefi. Poşu içinde görünen koyu kahve gözlere bakarken içli bir nefes verdi. "Eli nasıl bari, komutanım?" dedi dertli dertli.

Murathan'ın gözleri tekrar Aybüke'nin istekasına döndü. Aybüke'nin bilerek istekanın en altında tuttuğu okeyi de görünce yarım bir gülüş belirdi dudaklarında ama çaktırmadı. "Eh işte," dedi sadece.

"Hayırdır? Senin trip bitti mi, kardeşim?" dedi Zülfikar.

"Yoo," dedi Süleyman geniş geniş. "Ama bu sevdamın bittiği anlamına gelmiyor, duygu bilmez am rambosu kardeşim."

Kulaklara gelen bu sese herkes gülerken gülmeyen tek kişi Zülfikar'dı. "Ne diyorsun lan sen? Kimmiş am rambosu?" dedi ters ters tam yanında siper almış Süleyman'a dönerek.

"Ben demedim," dedi Süleyman. "Bana da Barbaros dedi." Hafifçe sırıttı. "Ama sana bayağı yakıştı ha."

"Lan Barbo!" diye mikrofona sessizce kükredi Zülfikar. "Arkamdan mı konuşuyorsun lan sen benim?"

"Ben demedim," diyen Barbaros'un sesi geldi. "Vallah bana da Timur Komutan'ım dedi."

Zülfikar daha çok şaşırıyordu. "Timur Komutan'ım?" dedi küskün bir çocuk gibi.

Timur ise mikrofona konuşmak için bir an bile beklemedi.

"Ne var?"

"Am rambosu muyum ben?"

Timur yine beklemedi.

"Evet."

Zülfikar yüzündeki sahte şok ifadesini anında silip ciddileşti. Çapkın bir gülüş belirdi dudaklarında. "Tebrikler, Timur Komutan'ım. Yine çok doğru konuşmuşsunuz."

"Lan, acırım seni alacak kadının hâline, ha," diye homurdandı Hasan.

Zülfikar'ın dudaklarındaki çapkın gülüş büyüdü. "Birini alacağımı kim söyledi, ağabey? Tek eşliliğe karşıyım ben. Kadınlar... Nasıl desem... Fazla hayalperestler. Kim ömrünü tek bir yüze bakarak geçirmek ister?"

"Ben geçiriyorum," dedi Hasan hemen. "Gayet de memnunum."

"Ağabey, Mete'yi düşün," dedi Emek. "Gerçekten bundan memnun musun?"

Hasan dertli bir nefes verdi. "Evlat diye yaptık, lan. Ne bilelim dolandırıcı çıkacağını? Sizinkileri de göreceğim ben."

Herkes güldü. "Sizin sorununuz bu işte, ağabey," dedi Zülfikar. "Bu dünyada illa evlenip üremeniz gerektiğini düşünüyorsunuz. Sadece sevişin. Üreyip ne olacak? Neden benden bir tane daha olsun?"

"Çok doğru," diye onayladı Alican. "Gerçekten, neden sizden bir tane daha olsun, komutanım? Ürkütücü..."

"Ne diyorsun lan, Aliş?" diyen Zülfikar'ın tehdit dolu sesini duyunca Alican anında mikrofonu kapattı. Bu kadar cesaret yeterliydi.

"Benden değil de Aybüke'mden bir deste olsa ne güzel olur," dedi Süleyman. "Ben ömrümün sonuna kadar bir tek ona bakmaya niyetliyim zaten."

"Benim de Bilge'm..." diyerek Barbaros araya giriyordu ki Zülfikar hemen susturdu.

"Başlama yine, Barbo. Valla isimden soğuttun beni!"

"Kudurdunuz mu, lan?" diye en sonunda yükseldi Murathan. "Önünüze bakın, başlayacağım şimdi yapacağınız muhabbete! Karı kız konuşmanın sırası mı?"

Değildi. Onun da aklını çeliyorlardı. Gözlerinin önünden gitmeyen gece siyahı saçlar ve gök mavisi gözler yine gelip karşısına kurulmuştu şu an mesela. Telefonu çıkarıp fotoğrafına baka baka içli bir nefes vermemek için zor duruyordu zaten. *Bir de açılan konuya bak,* diye söylendi içten içe.

"Komutanım, siz?" dedi Alican.

"Ne, ben?" dedi çatık kaşlarıyla.

"Gökçen Hanım'la bir ömür geçirir misiniz?" dedi Zülfikar, Alican'dan önce.

Cevap için düşünmedi. Çok düşünmeye de gerek yoktu. Zaten geçirmişti. Yine geçirirdi. Ömrü bir çift mavi gözle başlamıştı. Varsın, yine bir çift mavi gözle bitsin. Ne olacaktı? Bakışları bileğindeki siyah tokaya kaydı. Dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm belirdi. Büyü, garip bir şeydi.

"Zaten geçirmiş," diyen Timur'un sesi ile düşüncelerden sıyrıldı. Gözlerini dürbünden çekip yanındaki Timur'a ters bir bakış attı ama o büyük bir ciddiyetle silahına yapışmış, önüne bakıyordu.

"Ne?" diyen Barbaros'un heyecanlı sesi geldi kulaklara. "Nasıl?"

Sinirle dişledi dudağını. "Lan oğlum, harbiden seçip mi verdiler sizi bana?" diye kısık bir sesle yükseldi mikrofona. "Susun da önünüze bakın!"

"Kızdığına göre sorunun cevabı evet," diyen Hasan'ın sesi geldi.

"Hasan!" diye net bir uyarı yaptı.

Hasan için yeterli bir uyarıydı.

"Emredersiniz, komutanım."

Bir süre sessiz kaldılar. Etraftan çıkan tek ses hafif bir rüzgâr uğultusuydu. "Neden bu işlere hep Aybüke bakıyor, komutanım?" diye Süleyman yine huysuzlanmaya başladı. Zira masada bir adam elini Aybüke'nin omzuna atmış, hunharca gülüyordu. Profesyonel olmak, şu noktada onun için biraz zordu. Silahını, Aybüke'nin omzundaki kırılası ele hedefledi. Sıkmak vardı şimdi ama onun yerine dişlerini sıka sıka kendini tuttu.

"Ya kim bakacak?" dedi Murathan.

Cevap için ileri ilk Barbaros atıldı.

"Ben."

"Siktir git, az ötede oyna, Barbaros," dedi Timur. "Bu işte bize güç değil, zekâ lazım."

"Ve kabul edelim, hepimizin aklını toplasak bir Aybüke Başkan etmez," diyerek cümleyi Emek tamamladı.

Bu sefer herkes sustu. Çünkü doğruydu. Aybüke, timin beyniydi. Yedi dil bilir, girdiği her delikten çıkmanın bir yolunu bulurdu. İstediği her kılığa girerdi. Bulunduğu her ortama anında uyum sağlardı. Silahlar yine içeri döndü. Murathan dürbününü Aybüke'nin istekasına odakladı. Aybüke işaret parmağını iki kere peş peşe en sondaki okeyin üstüne vurunca gözleri kısıldı. Şu an atmalıydı o taşı. Bu gerekli komuttu. Neden vermiyordu? Mikrofonunu kapattı. "Bir şey oluyor içeride," dedi yanındaki Timur'a. "Şimdiye kadar komutu vermeliydi. Bir terslik var."

"Anladılar mı?" diye sordu Timur sadece.

Cevap vermedi. Tekrar silahına sarılıp içeri odaklandı. Ve birden tahmin ettiği şey gerçekleşti. Aybüke'nin yanında oturan adam Aybüke'nin istekasını yere savurup ayağa fırladı ve silahını Aybüke'nin başına dayadı. Aybüke'ye silah çekme fırsatı bile kalmadan, odada bulunan diğer herkes de aynı anda ayaklanıp silahlarını ona çevirdi.

"Komutanım!" diye panikle yükseldi Süleyman. "Komutanım!"

"Sikeyim!" dedi dişlerini sıkarak.

Boynuna poşu sarılı, sakallı bir adam birden elini Aybüke'nin boğazına dayayıp kendine çekti. Yüzündeki peçeyi tutup yana savurdu. Gördüğü

görüntü ile gözünün seğirdiği bu noktadan bile belli olurken timdeki herkes olduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Öne çıkan iki eleman Aybüke'nin kollarını arkadan sıkıca tutup, ite kaka odanın çıkışına ilerletirken adam pencereye tedirgin bir bakışla baktı.

"Komutanım, bir şey yapmayacak mıyız?" dedi Barbaros.

"Bekle," dedi Murathan. "Benden komut gelene kadar başka bir şey yapanın başına bela olurum. Duydun mu, Süleyman?" Süleyman cevap vermedi. Kendini zapt etmek için sıkı sıkı silahını kavrayıp derin bir nefes vermekle meşguldü. "Süleyman!" diye bu kez kükredi Murathan.

Dişlerini sıktı Süleyman. "Emredersiniz, komutanım," diyebildi zorlukla.

"Güzel," dedi sadece. Silahını omzunda hizalayıp hızla sindiği köşeden çıktı. "Ben önden gidiyorum, Timur. Odadakileri pencereye doğru çekeceğim. İki dakika say. Sonra komuta sende. *Vur* emrini ver."

"Emredersiniz, komutanım."

Murathan seri adımlarla eve doğru ilerledi. Evin ilerisindeki kümesin dibine sinince derin bir nefes verdi. İçeridekilerin onu gördüğünü biliyordu. Zaten görünmek için gelmişti. Tepesinden bir kurşun geçince hafifçe sırıttı. Eğlence başlıyordu. "Dışarı çıkın da burada oynayalım!" diye bağırdı.

"Sen içeri gel istersen, asker," dedi kalın bir erkek sesi. "Bak, arkadaşın da bizimle hem."

Murathan yine güldü. Dikkatlice kafasını ileri uzatıp nişan aldı. Pencerenin önünde sadece ellerinin arkadan bağlı olduğu görünen Aybüke vardı. Bakışları kesişince Aybüke'nin dudaklarında yarım bir gülüş belirdi. Aşırı boş vermiş bir ifade vardı yüzünde. Bunu gören Murathan'ın da istemsizce gülüşü büyümüştü. "En akıllımıza bak. Hepimiz manyağız ya, neyse..." dedi kendi kendine. "Buranın havası daha güzel. Siz gelin buraya, geniş geniş takılırız," diye bağırdı. Aybüke ile keşişti bakışları. Bir iki saniye bakıştılar.

"Diğerleri de çıksın," diye bağırdı adam. "Yoksa kız ölür."

"Başka kimse yok. Tekim."

"Tek geldin, öyle mi?" dedi alay eder gibi. "Sen kimi kekliyorsun, lan?"

Sıkıldığını belirtmek adına dertli bir nefes verdi.

"Bizim tek kişiyle bile arkanda duran o it sürüsüne bin basacağımızı biliyorsun, değil mi?"

Adam bu noktadan görünmüyordu ama Aybüke'yi iyice pencereye doğru itelediği belli oluyordu.

"Biriniz elimde. Hani, ne yapıyor?"

Kulaklığını açtı.

"Hasan?"

"Menzilde değil, komutanım. Aybüke önünde."

"O zaman menzile sokarız," diye mırıldandı kendinden emin bir şekilde.

Aybüke ile hâlâ birbirlerine bakarken, Murathan başını bir kere aşağı eğerek konuşmadan emir verdi. Aybüke ise duymadan verilen emri anladı. Onu arkasından iteleyen yüz görünsün diye hızla başını yere eğdi. Saniyelik bir andı. Kaçırılmamalıydı. Ve Hasan bunu kaçırmamıştı. Aybüke eğildiği an, adamın bocalamasına fırsat vermeden siper aldığı noktadan alnının tam ortasına atışını yaptı. Hedef tam alnından vurulup gerisin geri devrilirken tim de Timur'dan *vur* emrini almış olmalıydı ki ortalığı silah sesleri ile şenlendirmişlerdi. Murathan'ın bakışları ise evin içindeydi. Aybüke hâlâ tehlikedeydi. Görünürde yoktu. İçeri girmeliydi. Ama buradan çıktığı an alnının çatına kurşun yeme ihtimali yüksekti. Esir de tehlikedeydi. İçeri seri bir şekilde ateş ederken yanına gelen Alican'a çevirdi bakışlarını.

"Aliş, koru beni."

"Emredersiniz, komutanım."

Alican içeriye nişan alırken hızla sindiği köşeden çıktı. Seri adımlarla eve ilerlemeye başladı ama başının yanından geçen bir kurşunla hızla evin duvarına sırtını yasladı. Mikrofonunu açtı.

"Hasan?"

"Keskin nişancı var," dedi Hasan. "Bana iki saniye verin, komutanım. Hallediyorum."

"Resul Basir ve Aybüke hâlâ içerideler. Dikkadi olun," diye bir hatırlatma yaptı time. Süleyman'dan ses çıkmaması endişe vericiydi ama şu an bunu düşünecek bir konumda değildi. "Emek, arkadan kaçan var mı?"

"Hayır, komutanım. Hepsi hâlâ evde."

Sakince başını aşağı yukarı salladı. Silahının boşalan şarjörünü hızla değiştirdi. Seri adımlarla tam tekrar ilerlemeye hazırlanıyordu ki arkasından gelen, "Komutanım," sesiyle bakışlarını çevirdi. Aybüke, elinde silahı ve arkasında koruduğu Resul Basir'le ona bakıyordu.

İstemsizce şaşırmıştı.

"Aybüke..."

Aybüke hafifçe sırıttı. "İçerisi çok kalabalıktı. Bilirsiniz, ben pek kalabalık sevmem. Yanınıza gelelim dedik." Arkasında koruduğu adamı hızla aralarına çekti. "Tanışın. Resul Basir."

Tepelerinden bir kurşun daha geçince Resul Basir'i hızla aralarına çekip yere eğildiler.

"Kaç kişiler?"

"Yirmi üç," dedi Aybüke. "Ama ben çıkarken on iki kişi kalmıştı."

İstemsizce güldü. "Seni şu time verenden Allah razı olsun be, Aybüke," diye bir iltifatta bulundu.

Aybüke'nin gülüşü ise bu sefer bfiyüdü.

"Estağfurullah, komutanım."

"Temiz, komutanım," diyen Hasan'ın sesi geldi. Bu, *keskin nişancı imha edildi* demekti.

Yanlarına Barbaros ve Alican da gelmişti. Alican, Aybüke'nin kulaklığını verirken Barbaros, Resul Basir'in önüne gövdesiyle etten bir duvar ördü. "Arkamdan sakın çıkmayın," dedi. Resul Basir ise buna dünden razı olarak sessizce başını aşağı yukarı salladı.

Ama birden kulaklıklardan Zülfikar'ın şiddetli bağırışı yükseldi.

"Süleyman içeri daldı. Komutanım! Süleyman içeri daldı!"

İçeriden peş peşe silah sesleri yükseldi. Anında gerilmişti. Dişlerini öfkeyle sıktı. "Süleyman!" diye bağırdı mikrofona. "Süleyman!" Cevap gelmedi. Bunca dakika ses vermemesinden bir bok yediğini anlamalıydı oysa. "Başlayacağım şimdi yapacağınız işe!" dedi ters ters. "Tekrar silahını omzuna yerleştirip nişan aldı. "Ben söyleyince biz de dalıyoruz."

"Ben şimdi dalıyorum," deyip yanından geçen Aybüke'yi ensesinden yakalayarak geri çekti.

"Aybüke!" diye kükredi en sonunda. "Bir de sen uğraştırıp canımı sıkma benim!" Aybüke dudağını dişleyerek geri çekilirken Murathan kulaklığını tekrar açtı. "Timur, Barbaros, biz içeri dalıyoruz. Kalanlar bizi korusun."

"Komutanım, ben de geleyim. Süleyman içeride!" diye yükselen Aybüke'yi umursamadı.

"Basir'i koru," dedi sadece. Tepesinden bir kurşun daha geçince yere eğildi. "Çıkıyoruz. Koruyun."

Timur ve Barbaros ile birlikte hızla ileri atıldılar ama tam eve dalarken içeriden bir bomba sesi yükseldi. Evin patlayan camları, çıkan duman ve ateşle öylece kalıp oldukları yere sindiler. Kollarını yüzlerine sıkı sıkı kapattılar. Silah sesleri sustu. Ortama derin bir sessizlik çöktü. Evden kimse ateş etmedi. Birkaç saniye boyunca hiçbiri konuşamadan artık yanmaya başlayan eve bakakaldılar.

"Süleyman..." diye mırıldandı Aybüke ilk defa titrek bir sesle. "Süle-" diyordu ki tam evin kapısından yükselen sisin arasında heybetli bir gölge belirdi.

Süleyman bir elinde bir leş, diğer elinde başka bir leş sürüyerek sisin arasından çıktı. Elindeki cesetleri burnundan sümük fırlatır gibi yere fırlattı.

Kafasında yamulmuş kaski, simsiyah olmuş yüzü ve yer yer sökülmüş üniforması ile ters ters baktı herkese. "Aybüke içeride yok!" diye kükredi. Ama sesi yoğun dumandan olsa gerek, çatallaşmıştı. "Aybüke nerede, lan?"

Ortama derin bir sessizlik hâkimken herkes derin bir nefes verdi. Murathan'ın sinir ve korku ile gerilen omuzları gevşedi. Herkesin duygularına ise Zülfikar tercüman oldu. "Ebenin amında, salak!" diye bağırdı.

"Oğlum, ne yapıyorsun lan sen?" diye Barbaros da çıkışınca Süleyman hafif acıyan boğazı ile öksürdü.

"Aybüke nerede?" dedi yine bakışları endişeyle sağı solu tararken.

Aybüke ise gördüğü görüntü ile tuttuğu nefesini en sonunda bıraktı. Göğsü anlamsız bir rahatlama ile inerken zihni bu rahatlığın aksine sinirle doldu. Dişlerini sıktı. Gözlerini kararttı ve duvar köşesinden çıkıp sinirle silahını beline taktı. Bütün bakışlar ona dönerken büyük ve öfkeli adımlarla ilerleyerek Süleyman'ın tam karşısına dikildi ve şiddetli bir yumruğu Süleyman'ın suratına savurdu.

İşte, buradaydı.

Herkes öylece bakakalmışken Süleyman geriye doğru bir kere sendeledi. Yüzü sağına döndü. Doğruyu söylemek gerekirse böyle bir şey beklemiyordu. Elini yumruk yediği noktaya atıp şaşkın bakışlarını Aybüke'ye çevirdi. Boş boş göz kırpıştırdı. Aybüke ters bakışlar atarken şiddetle bağırdı:

"Salak! Beyinsiz salak! Sike sürecek aklın yok senin! Şuursuz herif! Beynine sıçtığımın beyinsizi!"

Süleyman eli yanağındayken boş boş göz kırpıştırmaya devam etti. Aybüke ise en sinirli hâliyle arkasını döndü ve ayaklarını yere vurarak ortamdan uzaklaştı. Birkaç dakika ortamdaki kimse konuşmadı. Herkes sessizce bir Süleyman'a bir de ortamdan uzaklaşan Aybüke'ye baktı. "Ne oldu şimdi?" dedi Süleyman en sonunda şaşkınlıkla. "Bu neydi?"

"Azimle sıçan harbiden taşı bile deliyormuş demek oluyor, kardeşim." dedi Zülfikar etkilenmiş bir sesle.

"O ne lan?" dedi Süleyman hâlâ şaşkınken.

"Aşkına eşkıyalıktan direkt 'aşk'na terfi ettin demek," dedi Hasan yarım bir gülüşle. "Tebrikler."

Süleyman yine boş boş göz kırpıştırdı. Sonra ise yarı sevinç, yarı şaşkınlık karışımı bir ifade belirdi yüzünde.

"Valla mı, lan?"

Barbaros yanına ilerleyip sırtına iki kere vurunca Süleyman'ın sırıtışı büyüdü. Murathan ise bu duruma gözlerini devirmekle yetindi.

"İyi oldu çaktığı. Yoksa benden belanı bulacaktın, haberin olsun, Süleyman."

Süleyman mahcup bir bakış attı bu kez. "Emredersiniz, komutanım," diye mırıldandı. Sonra ise büyük bir aşkla yanağını okşamaya devam etti. "Eli de bayağı ağırmış dağ çiçeğimin, ha."

Süleyman'ın kollarındaki, sırtındaki yer yer yanık ve çizikleri görünce Emek'e bakmasını söyledi Murathan. Emek hızla ileri atılıp, Süleyman'ın yanıklarına ve kesiklerine bakarken kendisi Barbaros ve Alican'ın arasındaki Resul Basir'e çevirdi bakışlarını. Kırklı yaşlarında, esmer, zayıf bir adamdı Basir. Yavaş adımlarla yanına ilerledi.

"İyi misiniz?"

Adam başını hızla aşağı yukarı salladı. "İyem," dedi. Zayıf bir Türkçesi vardı. İki eliyle Murathan'ın eline tutundu. "Türkiye var olsun. Türk hep var olsun."

Hafifçe tebessüm ederken dostça omzuna iki kere vurdu. "Alparslan Yüzbaşı'nın selamını getirdim size. Güvenli bir şekilde evinize bırakılacaksınız. Köyünüz de artık koruma altında olacak. Merak etmeyin."

"Türk var olsun. Allah razı olsun. Allah size zeval vermesin," dedi Basir yine büyük bir minnetle.

Murathan bir kez daha tebessüm etti. Barbaros ve Alican, Basir'le ilgilenirken o, göğsünden telsizini çıkarıp mandalına bastı ve konuşmaya başladı:

"Anka, burası Barut 1."

"Anka 1 dinlemede."

"Görev tamam. Paket görevde. Tim dönüyor."

"Anlaşıldı, Barut 1. Koordinatları paylaşın. En yakın noktaya araç yönlendirmesi yapılıyor."

"Anlaşıldı," deyip telsizi kapattı. Zülfikar'a döndü. "Zülküf, koordinatları merkeze gönder. Dönüyoruz. Emek, Timur, siz de benimle gelin. İçeriyi bir daha kontrol edelim."

"Emredersiniz, komutanım," dedi hepsi bir ağızdan.

Yaklaşık yarım saat sonra artık yerde değil, gökyüzündeydiler. *Yeryüzünde bir kurt, gökyüzünde bir kartal* diye boşuna denmiyordu onlara. Timur gözleri kapalı bir şekilde hareketsizce duruyor, Aybüke ters bakışlar atarak silahını siliyor, Süleyman çaktırmamaya gerek duymadan Aybüke'ye bakıyordu. Ekibin geri kalanı her zamanki gibi kendi hâlinde goygoy çevirip Resul Basir ile sohbet etmeye çalışıyor, Murathan ise sakince helikopterin küçük penceresinden dışarıyı izliyordu. Yeryüzünde büyük bir nizamla di-

zilmiş dağ tepelerinde tek tek gezindi bakışları. Ömrü bunlardı. Hayatın neden ibaret olduğunu sorsalar göstereceği tek şey bu dağlardı.

Bir de...

Gözleri ellerine kaydı. Toz toprak olmuş, nasırlı ellerine. Artık babasının ellerine benziyorlardı. Annesinin her gece babasının ellerine nazikçe krem sürdüğünü hatırlıyordu. Babasının ise hafif bir tebessümle annesini izlediğini. Bakışları yavaşça bileğine takılı tokaya kaydı. Minik, siyah tokaya bakarken dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm belirdi. Evet. Ömrünün özeti kesinlikle bu iki şeydi: Bu dağlar ve bu tokanın sarılı olduğu saçlar.

Bir eli yavaşça bileğine sarılıp nazik hareketlerle tokayı okşadı. Dokundu. Sevdi. Bir tokaya bile içinin kaynadığına inanamayarak kendine sövdü. Ama toka ile oynamayı bırakmadı.

İnişe geçtiklerinde hepsi olduğu yerde ciddileşti. Aynı anda hareketlenip seri bir şekilde helikopterden indiler. Ayağı yere basar basmaz on adım atıp durdu. Kamuflajının ön cebinden telefonunu çıkardı. Artık çekiyordu. Ablaları ve annesi dışında arayan yoktu. "Harbiden kalpsizsin be, kızım," diye söylendi ters ters. Bakışları saate kaydı. Beş olmak üzereydi. Dertli bir nefes verip telefonu tekrar cebine attı. Sertçe saçlarını karıştırdı.

"Murathan Komutan'ımı görevden gelir gelmez telefona bakarken gördüm ya, artık yirmi kurşun yesem de gam yemem, lan," diyen Zülfikar'ın alaycı sesi yükselince ters bakışlarını ona çevirme gereksinimi bile duymadı.

Hızla ilerlemeye başladı. Hayri Albay yoktu. O yüzden Basir bu gece askeriyede misafirleri olarak kalacaktı. Albayla görüşmeden gidemezdi. Murathan gerekli birimlere hızla görev raporunu sunup bütün işleri Timur'a kilitledikten sonra yine seri adımlarla odasına ilerledi. Üniformasını çıkardı. Kirli olmasına rağmen özenle katlayıp kenara koydu ki çamaşırhaneye götürebilsin. Hızlı bir duş aldı. Sonra da hızlı hareketlerle üzerine kot pantolon, beyaz tişört ve kot ceket geçirip odadan çıktı. Geceyi bekleyecek değildi. Nefese ihtiyacı vardı. Gözlerini görmek istiyordu. Adımları başka hiçbir yöne sapmadan hedefine ilerlerken yine *büyü*, diye düşündü. Bu kesinlikle bir büyüydü. Başka izahı yoktu. Hedefine ulaştığında seri adımlarla ilerlemeye devam ediyordu ki kapının yanında gördüğü askerî araçla adımları yavaşladı. Kaşları çatılırken bakışları sorgular bir hâl aldı. Bir iki saniye aracın sürücü tarafına bakıp içeride biri olup olmadığını anlamaya çalıştı. İçerisi boştu. Aracın ön tarafında ileri geri gidip gelen bir de asker vardı sadece. Sakin adımlarla o yöne doğru bir adım atacağı sırada asker yüzünü ona dönünce bakışları kesişti. Askerin gözleri kıpkırmızıydı. Yüzünde ezici bir üzüntü vardı.

Bu bakışı biliyordu. Bu gözleri çok iyi tanıyordu.

Ters bakışlarını en ağır şekilde arkasına çevirdi. Evet. Gevşek herif karşısındaydı. Şu an bela istiyorsa tam olarak doğru yerdeydi. Aradığı bela ayağına gelmişti. Ters bakışlarını bozmadan bakmaya devam ediyordu ama bu sefer Egemen'de bir gevşeklik yoktu. Amaçsızca sırıtmadan, gayet ciddi bir şekilde duruyordu. "Pek iyi değildi çıkarken," diye devam etti Egemen endişeli bir sesle. "Bir hasta vardı bugün..." Yutkundu. "Yani şehit... Yanımızda olunca biraz kötü etkilendi sanırım."

Sinirli nefesi büyüdü. Üzerine bir de endişe gelip çöreklendi. Ters bakışını bozmadan, cebinden telefonunu çıkarıp hızla Egemen'in yanından geçti.

"Haber alırsan bana da haber eder misin?" diye bir ricada bulundu Egemen.

Murathan'ın bakışları telefondaydı. Bir numarayı ararken en kibar şekilde cevap verdi bu ricaya.

"Belanı arama. Siktir git yoluna."

Egemen bu sefer hafifçe gülmüştü.

"Cidden bir değerlerine bakalım biz senin. Bu kadar sinir normal değ komutan."

Bu sefer durdu. Adımları ve bakışları tekrar arkasına döndü. İleri doğru iki adım atıp Egemen'in karşısına dikildi. "Seninle bu konuyu çok net bir şekilde açıklığa kavuşturduğumuzu hatırlıyorum, doktor," dedi tehditkâr bir sesle. "Ha, *ben anlamadım, illa façamı dağıt,* diyorsan tamam. O bana daha çok uyar."

"Anladım, komutan," dedi Egemen beklenmeyecek bir sakinlikle. "O yüzden peşinden gitmeyip senin gelmeni bekledim. Gelmeseydin ben askeriyeye gelecektim. *Gökçen'in yanına git* demek için. Sana ihtiyacı var gibi duruyordu." Son cümlede sesi bir tık buruk çıkmıştı.

Murathan bunu beklemiyordu. Ters bir cevap alıp kafasını suratının ortasına gömmek için fırsat kolluyordu oysa. Bu sebepten biraz bocalamıştı. Ama çaktırmadı. Herif samimi de duruyordu. Ama şu an umurunda değildi. Ters bakışları eşliğinde iki adım geriledi. Hızla arkasını dönüp ilerlemeye başladı. Tekrar telefonuna odaklandı.

"Bulabilecek misin?" diye bağırdı Egemen arkasından. Şansını fazlası ile zorluyordu. Ama şu an önceliği çok başkaydı.

"Yüzün hep böyle yakışıklı kalsın istiyorsan şansını fazla zorlama, Etem!" diye bağırdı yüzünü Egemen'e dönmeden ilerlerken. Gökçen'i aradı. Tabii ki aradığı numara cevap vermiyordu. Şaşırmamıştı. Başka bir ismi buldu rehberde. Arayıp telefonu kulağına götürdü. Seri adımlarla hastaneden çıktı.

Telefon çaldı. Çaldı, çaldı ve açıldı. "Karakurt?" dedi cılız bir erkek sesi. "Sen bizi arar mıydın?"

"Yine aramazdım da iş acele, Ertuğrul," dedi sert bir tınıyla. "Sana bir numara atacağım. Yerini hemen bul bana. İki saniyen var."

"İki saniye mi? Lan, nereden bula-"

Gerisini dinlemedi ve telefonu yüzüne kapattı. İstihbaratta olan oydu. Ne demek nereden bulacaktı? Nasıl bulursa bulsun. Gökçen'in numarasını attı. Gerçekten iki dakika sonra gelen konuma tıkladığında ise kaşları daha çok çatıldı. "Şaka yapıyor ol, Gökçen," diye mırıldandı ters ters ekrana bakarken. Ama konum hiç de şaka gibi durmuyordu.

Konum: *Agop'un Meyhanesi...*

Etraftan bana dönen bakışları umursamadan önümdeki rakı dolu bardağı bir kere daha diktim kafama. Dibinde kalan son yudum da bitince sertçe masaya bıraktım. Bakışlar hâlâ üzerimdeydi. Büyük ihtimalle bu ihtiyar, sarhoş ve bedbaht tayfa; sokak arasındaki izbe bir meyhanede benim gibi bir kadın görmeyi beklemiyordu. Ya da daha önce hiç kadın içicisi olmamıştı. Bilemiyordum. Ama her şeyin bir ilki vardı işte.

Bir tek erkeklerin mi derdi olabilirdi bu coğrafyada? Oysa en büyük dert kadınların sırtlarındaydı. Dayak yiyen bizdik. Hor görülen bizdik. Ezilen bizdik. Aşağılanan bizdik. Her şeyden ürkerek, her ortamda tedirgin olarak yaşamaya çalışan bizdik. Yine de bütün dert erkeklerdeydi, öyle mi?

Boktu!

Hafiften çakırkeyif olmaya başlamıştım. Düşünceler kafamda cirit atıyordu ama ben hiçbirinin ucunu tutamıyordum. Yarım saattir şu masada oturmuş, içiyordum ama ne düşündüğümü sorsalar cevap veremezdim. Bomboş bir çuval gibiydi içim. Oysa benim şu an ağlamam gerekiyordu. Benim şu an içim parçalanana kadar ağlamam gerekiyordu. Babamın cenaze töreninde de böyle olmuştu. Ağlamalıydım. Ağlayamamıştım. Her şeye ağlayan ben, benden giden en büyük kayba nasıl ağlayamamıştım?

Arkadan Kürtçe mi yoksa Türkçe mi olduğunu ayıramadığım bir melodi geliyordu. Hafif ve ince... Bardağı sertçe masanın üstüne çakınca yan masadan yine bana dönen sarhoş erkek bakışlarına çevirdim kafamı. Burnu kırmızı, zayıf, kara kuru bir adam bön bön bakıyordu. "Ne var?" dedim *sen hayırdır, birader* der gibi kafamı sağa sola sallayarak. "Bizim derdimiz olamaz mı? Canımız sıkkın, içiyoruz işte. Ne bakıyorsun, dayı?"

Adam önce bir şey demedi. Sonra ise önündeki rakı dolu bardağı yavaş hareketlerle kavrayıp bana doğru uzattı. "Noşîcan be,"[4] dedi. Ama sarhoşluğundan olsa gerek kelimeler zor dökülmüştü ağzından.

[4]Kürtçe: Afiyet olsun. (e.n.)

Anlamamıştım. Ama bu anlamış gibi yapmama engel değildi. Aynı şekilde ben de kadehimi ona doğru kaldırdım. "Aynısından," dedim sadece. Tekrar önüme döndüm. Sövdüyse de aynısından onaydı. Şu an dünya yansa *ne güzel, içimiz ısındı* diyecek bir boş vermişlikteydim. Tam bardağımı tekrar doldurmak için şişeye uzanıyordum ki bakışlarım elime takılınca durdum. Bir saat önce şehit kanına bulanan ellerim... Kırmızıydı. Neden hâlâ bu kadar kırmızıydı?

Hızla elimi geri çekip avuç içlerimi bacaklarıma sürttüm. Kırmızılık gitmedi. Omuzlarım çöktü. Bakışlarım çaresiz bir hâl aldı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes almaya çalıştım ama genzimi yakan ağır küf ve alkol kokusu bunu hayli zorlaştırıyordu. Derken çok yakından bir sandalyenin çekilme sesi geldi kulağıma. Sonra ise müptelası olduğum o ses...

"Gerçekten burası mı yani, Pamuk?"

Gözlerimi yavaşça araladım ve aynı yavaşlıkla bakışlarımı karşıma çevirdim. Ve evet. Kendileri şu an tam karşımdaydı. Müptelası olduğum sesin sahibi, daha çok müptelası olduğum bey. Hayal miydi? Yoksa gerçek mi? Gerçek olup olmadığını anlamak adına önce boş boş baktım. O ise huysuz bakışlarıyla etrafa bok atıyordu. Bu bakışlar hayal olamazdı. Kesinlikle gerçek Kepçük bakışlarıydı. Kabul etmeliydim ki mekân biraz pisti. Tansiyonu oynuyordu yüksek ihtimalle. Ama efkârlanınca gelinen yer temiz olsa ne olacaktı? İçimizden attıklarımız zaten burayı yine leş gibi yapmaz mıydı?

Kafam güzel olduğu için kendisini görünce sırıttım. "Ooo..." diye abartılı bir karşılama yaptım. "Kepçük." Huysuz bakışları yan masayla arka masadaki adamlardaydı. Hepsine gözleri ile füze atmış olsa gerekti ki herkes efendi efendi önüne bakıyordu artık. Hafif bir kıkırtı kaçtı dudaklarımdan. "Sen gelene kadar hepsi dik dik bana bakıyordu oysa," dedim alaycı bir sesle. "Malum, bir kadın bir mekânda göz tacizine uğramadan oturacaksa illa yanında bir erkek olmalı."

Huysuz bakışları bu kez bana döndü.

"Adamakıllı bir mekâna gitseydin o zaman, Pamuk. Burası ne?"

"Silopi'de bar var da benim mi haberim yok?" dedim geniş geniş.

İçinden *la havle* dediğini duyar gibiydim çünkü muazzam bir şekilde gözlerini devirmişti.

"Ne işin var senin burada?" diye sordum sakince.

"Aynı şeyi ben senin için sorguluyorum."

Yine güldüm. Otuzuna merdiven dayamış ama hâlâ huysuzca söylenebilen bir Kepçük... Bazı şeyler hiç değişmiyordu sanırım. "Bitti mi görev?" dedim bir bardak daha doldurmak için rakı şişesine uzanırken.

"Bitti," dedi ve benden önce o kavradı şişeyi. İstemsizce benim elim geri çekilirken o önce bardağıma rakı döktü, daha sonra ise su. Sessizce bekledim. İşi bitince bardağı önüme itekledi. Köşede dizili üç bardaktan birini aldı ve kendisi için de doldurdu.

"İyi misin? Yaran var mı?"

"İyiyim," dedi sadece. "Merak etme."

Başımı aşağı yukarı salladım. Rakıdan bir yudum aldım.

"Nasıl buldun beni?"

Saçma bir soruydu. Ebesinin nikâhına girsem bile bulurdu ama işte, sohbet olsun. O da kendi bardağından minik bir yudum aldı.

"Jandarmaya ortalıkta ağlayıp, deli gibi koşan bir kadın görüp görmediklerini sordum, hemen burayı gösterdiler."

Güldüm. Hem de sesli bir şekilde. Ben gülünce o da yavaşça gülüp başını iki yana salladı.

"Salaksın, Kepçük."

"Sen de benden aşağı değilsin, Pamuk."

Gülüşümü bozmadım. Zira kafam daha da çakırkeyif olma yolunda emin adımlarla ilerliyordu. "Yapıştın kaldın sülük gibi," dedim hâlâ gülsem de huysuzca. "Defolsana sen bir başımdan."

"Normalde sen yapışırdın," dedi yumuşak bir sesle. "Sen yapışmayınca iş bize düştü."

Gülüşüm yavaşça minik bir tebessüme dönüşürken bakışlarımı gözlerine kilitledim. O zaten bana bakıyordu. Hem de sıcacık bir ifadeyle.

"Yapışıp kalmamdan şikâyetçi olduğunu sanıyordum."

Gözleri dikkatle benim gözlerimdeyken cevap için hiç beklemedi.

"Sen gidene kadar ben de öyle sanıyordum. Değilmişim. Her şey değişince anladım."

Öylece baktık birbirimize. Zaman durdu sanki. Eşyalar hareket etmeyi bıraktı. İnsanlar, sesler sustu. Ama arkadan çalan hafif müzik sesi kulaklarımdaydı. Bu sefer ayırabilmiştim.

"Bir kızıl goncaya benzer dudağın. Açılan tek gülüsün sen bu bağın..."

Sayısız şey sorabilirdim şu an. Milyonlarca sorum vardı ama benim dilimden, aklıma gelen ilk anlamsız soru döküldü:

"Babamların da böyle rakı sefaları vardı, hatırlıyor musun?"

Uzanıp kocaman bir yudum aldı bardağından. Yüzünde mimik oynamadan geri bıraktı bardağı. Ben ise onun aksine sakince uzandım bardağa. Minik bir yudum alıp aynı sakinlikle bıraktım masaya.

"Her pazar," dedi yarım bir gülüşle.

"Biz *Şahane Pazar* izlerdik. Onlar balkonda güler, eğlenirdi," diye tamamladım onu.

Yarım gülüşü yerli yerindeyken yüzünü ekşitti.

"O ne salak programdı be."

Ailelerimiz balkonda gülüp eğlenirken biz salonda oyun oynar, kavga eder, Şahane Pazar'daki oyunları yapar, daha sonra hepimiz tek bir koltukta uyuyakalırdık. Gülhan abla bir yanda, Aslıhan abla bir köşede, Murathan nerede ise ben onun dibinde... Şimdi ise biz karşılıklı rakı sefası yapıyorduk. Hayat garipti. Hafifçe gülerken bir yudum daha aldım rakımdan. Aynı şekilde o da.

"Eğlenceli olduğunu inkâr edemezsin."

Başını yavaşça aşağı yukarı sallarken kadehin dibinde kalan son yudumu da kafaya dikti. Hızlı gidiyordu. Anlaşılan onun da benden aşağı kalır yanı yoktu. "Haydariyi en iyi babam yapardı," dedi. "Yani o zamanlar öyle derdi. Elinden yemek hiç nasip olmadı..."

Ben de kadehin dibindeki son yudumumu içtim. Yavaşça Murathan'ın önüne uzattım yenisini dökmesi için.

"Yanlış hatırlamıyorsam Neslişah teyze pek kabul etmezdi ama bu haydari olayını."

Yarım bir gülüş belirdi yine dudaklarında. Önce benim bardağımı, daha sonra kendi bardağını doldurmaya başladı.

"Annemi bilirsin. Yemek konusunda kimseyi tanımaz. Kocasını bile."

Güldüm. Hatırlıyordum. Her şeyi diyebilirdiniz Neslişah teyzeye ama yemeklerine kusur bulduğunuz an zıvanadan çıkardı. Ki haklıydı da. Hâlâ yaptığı sulu köftenin, kısırın, mantı ve böreklerin tadı damağımdaydı. Küçükken zırt pırt *bana Neslişah teyzem yemek yapsın,* deyip annemden terliği yerdim.

Yüzündeki tebessümle bardağımı önüme bıraktı. Aldığım kadehi parmaklarımın ucunda tutarken tokuşturmak adına yavaşça ona uzattım.

"Eski, güzel günlerin şerefine..."

Sorgulamadı. O da bardağını ileri uzattı ve bardaklarımızı tokuşturdu. Çıkan sesle eş zamanlı olarak bakışlarını bana dikti. "Yarasın," dedi sakin bir sesle. Ve bardağını tekrar geri çekip kocaman bir yudum içti.

Bu kelime denilenin aksine çok farklı bir anlamda söylenmiş izlenimi vermişti bana. Lakin sorgulamadım. "Yarasın..." diye mırıldandım sadece. Ben de aynı şekilde kocaman bir yudum alıp bardağı masaya sertçe bıraktım. O hangi anlamda kullanmıştı bu kelimeyi, bilmiyordum ama benim

bunu kullanacağım tek bir anlam vardı. Murathan benim en derin, unutulmaya yüz tutmuş ama unutmamak için inatla direndiğim *yaramdı*. Hâlâ oluk oluk kanayan yaram...

Bir iki dakika sessiz kaldık. Çalan müzik son nakarata gelmişti. Nahifçe okşuyordu kulaklarımı.

"Kimi billur bakışından söz eder. Kim bilir, hangi gönüldür dudağın..."

"Sen..." diyerek sessizliği en sonunda ben böldüm. Bakışlarımı kenarları ile oynadığım rakı bardağından onun kehribarlarına çevirdim. Ben baktığımda o zaten bana bakıyordu. Yine. "Babanın sesini hatırlıyor musun, Murathan?"

Sorum onu şaşırtmadı. Şaşırttıysa bile yüzünde mimik oynamamıştı. "Hatırlıyorum," dedi sakince.

"Peki, benim babam," dedim. "Benim babamın sesini hatırlıyor musun?"

Bu sefer bocalamıştı. Bunu beklemiyordu muhtemelen. Ben de beklemiyordum. Ben bunu neden sormuştum? Ayrıca neden genzim yanıyordu şu an. Saatlerdir ağlamak için cebelleşmeme rağmen ağlayamayıp illa bu gorilin karşısında salya sümük mü olmalıydım?

"Hatırlıyorum," diye cevapladı bu soruyu da.

Artık genzim daha çok yanıyordu. Saatlerdir zerre akmayan gözyaşlarım birden hücum etmeye başlayınca elimden geldiğince tutmaya çalıştım ama çok zordu. "Nasıl baş ettin?" dedim titreyen sesimle. "Hepsiyle... Nasıl baş ettin?"

Yutkundu. Rakısından büyük bir yudum daha dikti kafaya.

"Güzel anıları düşünerek."

Gözlerim dolu dolu olmasına rağmen küçümser bir gülüş belirdi dudağımda. "Ben hepsini unuttum. Ne varsa sildim. Güzel, kötü, ne varsa yok ettim. Ta ki seni görene kadar..." Öylece baktı bana. Ben ise artık tutamadığım gözyaşlarımdan biri yanağıma doğru süzülürken kadehimdeki rakıyı kafama diktim. Evet. Muslukları açmış bulunuyorduk. İnşallah sağ çıkardık. "Sen..." dedim. Zorla yuttum boğazımda asılı kalan rakıyı. "Unutmak istediğim her şeysin, Murathan."

Hemen cevap vermedi. Birkaç saniye öylece baktı yüzümün her milimetresine, yanağımdan süzülen gözyaşlarına. "Unutsaydın hatırlamazdın," dedi büyük bir sakinlikle.

"Sülük gibi peşime takılıp kalmasaydın hatırlamazdım," diye yükseldim. "Yüzüme bile bakmamalıydın. *Geldiysen geldin. Ne yapayım,* deyip arkanı dönmeliydin. Hatta ben gelince seni evli, iki çocuklu falan bulmalıydım.

Neden geçmişi hatırlatacak her şeyi yapıyorsun?" Gözyaşları artık gözlerimden oluk oluk boşanırken titreyen dudaklarımla zorla konuşabildim: "Neden doktor olmak istediğimi önceden hatırlamazdım. Çocukluk hayali der geçerdim. Ama... Ama senin yüzünden onu bile hatırlıyorum artık."

Bir iki saniye daha sessizce bakıp deli gibi zırlayan bana. Umutsuz bir vaka olduğumu düşünmesi muhtemeldi. Ama yüzünde öyle bir ifade yoktu. Tam tersine... Sarıp sarmalamak ister gibi bakıyordu. "Neden istedin?" dedi. "Onu da ben unutmuşum bak."

Bir yandan ağlayıp, bir yandan gözlerimi silip, bir yandan sildiklerimin yerine yenisini ekleyip bir yandan da rakımı içmeye çalışıyordum. Çok zordu. "Yalancı," dedim içli içli. "Sıçtığımın bilgisayarı gibi beynin var. Sen mi unutacaksın? Defol git başımdan." Arkaya dönüp içli içli bağırdım. "Ağabey, buraya bir büyük daha gönder!"

Salak herif güldü. Yediği bu küfre bayağı bayağı güldü yani. Hoşuna gidiyordu galiba. Masaya bir büyük şişe daha geldi. Alıp bardağıma dökerken hâlâ hüngür foşur ağlıyordum. Sek rakıyı su yerine gözyaşlarımla da karıştırabilirdim. "Asker babaları kurtarmak içinmiş," diye küçümser bir gülüşle cümleler, gözyaşlarımın içinden sıyrılıp döküldü. "Asker babaları kurtarmak için doktor olacakmışım ben." Şişeyi sertçe yana koyup bardağıma uzandım. Öfkeyle kavradım. "Salaklığa bak!" Ve içtim. Boş bardağını benim önüme uzatınca, ağlayarak uzanıp onun bardağını da doldurdum. Konuşmadan her hareketimi dikkatle izliyordu. Farkındaydım bunun. Cümlelerim benden bağımsız dökülüyordu dudaklarımdan. Tıpkı gözlerimden dökülen gözyaşları gibi. "Asker babaları kurtarmak içinmiş," diye kendi kendime söylenmeye devam ettim. "Bugün bir askerin kalbi benim elimin altında durdu, Murathan." Gözlerimi önümden ona çevirdim.

Bu sefer yüzündeki duyguyu net görebiliyordum. Yoğun bir üzüntü... Ama o benim gibi ağlamadı. Bardağını sertçe kavrayıp rakısını yudumladı. Ben ise kafam güzel olduğu için ağlayarak konuşmaya devam ettim:

"Çok güzel kurtardım asker babaları gerçekten. Aferin bana!"

"Senin suçun değildi, Gökçen."

Büzülmüş dudaklarımla ağlarken, gözlerimi kapatıp başımı hızla sağa sola salladım. "Ben sandım ki her şeyi iyi ederim. Ben sandım ki ben doktor olursam hiçbir çocuk bizim gibi yarım büyümez. Ayrılık ne demek, öğrenmek zorunda kalmaz. Ben... Bir şeyleri değiştirebilirim sandım ama..." Bu noktada öylece düğümlendi kaldı kelimeler dudaklarımda. "Yaşatamadım..." dedim benim bile tahmin ettiğimden daha güçsüz bir sesle. Bir gözyaşı daha bu cümleyle birlikte süzüldü yanağıma doğru. "Bir baba daha gitti. Bir çocuk daha yetim kaldı. Yaşatamadım, Murathan. Yapamadım."

Üzgün ve çaresiz bakışları yanağımdan yuvarlanan gözyaşımı takip etti sadece.

"Sonra çıktım dışarı, ailesine *başınız sağ olsun,* dedim," diyerek zorla konuşmaya devam ettim. "Ben dedim. Beş yaşında bir kızı vardı. Onun gözünün içine baka baka ben söyledim." Burnumu şiddetle çekip yanağımı sulu bir tarlaya çeviren yaşları avuç içimle sertçe sildim. Uzanıp kadehimden bir yudum daha aldım. "Bize gelen albayı hatırlıyorsun, değil mi?"

Başını yavaşça aşağı yukarı salladı.

"Ben de hatırlıyorum," dedim. "Seni, hatta babamın sesini bile unuttum da yıllardır bir tek o adamı unutamadım ben. Ne yüzünü ne armalarını ne de sesini... Asla unutamadım. Sizi benden alan kişi olarak öylece kaldı kafamda. O çocuk da artık beni öyle hatırlayacak." Bu noktada dudaklarım yine büzüldü. Gözyaşları yine benden bağımsız döküldü. "Ben de bir çocuğun babasının ölümü olarak kalacağım aklında."

Birkaç dakikalık daha sessizlik kuruldu aramıza. Sessizce içkisini içti. Artık ikimizin de başı önündeydi. Ben tutamadığım gözyaşlarım ile cebelleşirken o, yarıya kadar dolu bardağını sağa sola amaçsızca çevirip duruyordu. "Elli dört," dedi birdenbire. Yaşlı gözlerimi önümden kaldırıp boş boş göz kırpıştırdım. "Şunca yıllık askerlik hayatımda elli dört asker gömdüm ben toprağa," diye tamamladı cümlesini. Sesinde yoğun bir öfke vardı. Ama bakışları bunun aksine yorgundu. İlk defa bu kadar savunmasız görüyordum onu. İlk defa bu kadar üzgün. İçimde bir yerde, bir şeyler kopmuştu sanki. Kalbim daha çok acıdı. Kadehinden bir yudum daha aldı. "Ben de asker babaları korumak için asker oldum. Ama koruyamadım," derken oldukça sakindi. "Hiçbirinin ölümüne engel olamadım. Ölürken gözlerine baktım. Kanlı ellerini tuttum. Son nefesleri benim yüzüme vurdu. Nejat, Kenan, Erim, Tahsin, Yücel, Bahriye, Cemil, Kasım, Gülşah, Taner, Berkan... Ve daha nicesi... Yirmi sekiz tanesi evliydi. Çocukları vardı. Hepsinin ailesine ben haber verdim. O albay gibi... Ben kapılarına dikildim. Bir çocuğun babasının, annesinin ölümü olarak kaldım akıllarında. Tıpkı bizim gibi. Tıpkı senin gibi."

Gözyaşlarım biraz hafiflemişti ama bu sefer de onun için ağlamak istiyordum. "Sonra?" dedim içli içli.

"Hani babamlar bazen eve üzgün gelirlerdi," dedi. Bakışları bu kez kadehine kaydı. "Onlar öyle gelince iki evde de derin bir sessizlik olurdu. Kimseden ses çıkmazdı. Babalar da odalarına giderlerdi. Saatlerce çıkmazlardı. Ne yaptıklarını merak ederdik." Durdu. Bakışlarını önünden bana kaldırdı. "Ne yaptıklarını asker olunca anladım," dedi buruk bir bakışla. "Ağlamak... Elini ağzına bastırıp hıçkırıkların duyulmasın diye kurtaramadığın her silah arkadaşın için ağlamak. Yiğit babalar, analar ve evlatları için ağlamak..."

Esir düşmüştü. Acı çekmişti. Sayısız arkadaşını şehit vermişti. Babası şehit olmuştu. Ve ben bütün bunları yaşadığını düşünemeden bencilce hep kendimi düşünmüştüm. Hep kendi acıma bakmıştım. "Sonra ne yaptın?" dedim üzgün, buruk ve yorgun bir sesle.

"Kabullendim," dedi. "Hayat planladığımız şekilde ilerlemez, Pamuk. Bazı şeyler en can yakıcı şekilde yüze çarpmadan kabullenilmeli. Düzen böyle. Bunu değiştirmeye ikimizin de gücü yetmez. Babalarımızı geri getiremeyiz. Ölecek olan birini geri döndüremeyiz. Şehit düşecekse düşer. Yaşayacaksa yaşar. Zamanı geri alamayız. Yapacağımız tek şey savaşmak. Gidenlerin yerine de savaşmak."

Bir iki saniye boyunca bir şey söylemeden baktım kehribarlarına. Sarıp sarmalamak istedim. Alıp sıkıca bağrıma basmak istedim ama... Kocaman olmuştuk. Yapamadım. Lakin içimdeki Pamuk'u durdurmak imkânsızdı. Küçükken Kepçük ne zaman düşse ondan çok Pamuk ağlardı. Kepçük bir yerini kesse sıkıca sarılıp gövdesi ile kanı durdurmaya çalışırdı. Kepçük, Pamuk'a kıyamazdı belki ama Pamuk da Kepçük'e kıyamazdı.

"Ya bunu kabullenmek istemiyorsam?" dedim kelimeleri zorla toparlayarak. Bir yudum daha rakı içtim. Artık kafam gerçekten güzeldi. Gözlerim, aşırı derecede sızlamalarına rağmen hâlâ ağlamak istiyordu.

"Acı çekersin," diye cevapladı beni.

"Asıl acı olan ne, biliyor musun, Murathan?" dedim kafamı toparlamaya çalışarak. "Benim aynı yerden bir adım ileri gidememiş olmam. Bugün ilk yaralı asker geleceğini duyduğumda... Sen sandım. Ne yapacağımı bilemedim. Öylece kilitlenip kaldım. İhtimali bile beni..." Derin bir nefes verip kafamı yana çevirdim. Gözlerimi kapatınca yine yaşlar boşandı tabii ki. Bir iki saniye öylece bekledim. "Özür dilerim," dedim birden ona dönerek titreyen sesim ve dudaklarımla.

Konudan konuya atladığım için şoke olmuş olmalıydı ki boş boş göz kırpıştırdı. "Ne için?" diye çok mantıklı bir soru yöneltti.

"Asıl bencil olan bendim," dedim kısık bir sesle. "Her şeyi sana yüklediğim için özür dilerim. Babası giden, acı çeken, yalnız kalan tek benmişim gibi davrandım. Seni düşünemedim. Duygularını anlayamadım." Yavaşça sildim gözümden düşen bir yaşı daha. Bir yudum rakı daha gönderdim artık zehir içmişim gibi zonklayan mideme. "Düşünüyorum da... Küçükken de hep sen bir şeylerden fedakârlık yapardın. Yaramazlığı ben yapardım, sen dayak yerdin. Çizgi film izlemek isterdin ama benimle oynamak zorunda kalırdın. Yemeğinin çoğunu bana verirdin. Sülük gibi peşine dolanmama rağmen sesini çıkarmazdın." Derin bir nefes verdim. Gözyaşları yine oluk oluk döküldü. "Asıl bencil olan hep bendim. Kendim için seni unutmayı

seçtim. Kendim için senden uzak durmayı seçtim. Özür dilerim. Bu kadar bencil olduğum için." Zorla yutkundum. "Çok özür dilerim..."

Cevap vermedi. Kehribarları en savunmasız, en sevilesi hâliyle öylece bakakaldı bana. Bunu kesinlikle ve kesinlikle beklemiyordu. Küçükken de belli etmezdi acısını hiç oysa. Ağlayacaksa *bir şey yok,* der; odaya girip gizli gizli ağlardı. Canı yandıysa uzun uzun sızlanmazdı. O hep içinde yaşardı acısını. Ben onu tanırdım. O hâlde nasıl bu kadar kör olabilmiştim?

O bana öylece bakakalmışken ben gözyaşları içinde başımı hızla sağa sola salladım. "En başından haklıydın sen. Buraya hiç gelmemeliydim." Bardağımın dibinde kalan son yudumu da hızla içtim. Midem yanıyordu. Ağzımda rezil bir tat vardı.

"Yalan söyledim," dedi anında. "İyi ki geldin."

Uzanıp bir daha bardağımı doldurdu ama bu sefer suyu daha çok koymuştu. Gözümden kaçmış değildi ama ses etmedim çünkü... Ne bileyim. Etmedim işte. Bir sebebi yoktu. Kafam gerçekten güzeldi. Başım hafifçe dönmeye başlamıştı. Dertli ve üzgün bakışlarımı ona diktim. "*Git,* dedin ama bana..." dedim içimi çeke çeke.

Tam ani bir refleksle sümüklerimi tişörtüme silmek için kolumu burnuma doğru kıvırıyordum ki hızla yakaladı kolumu. Uzanıp yandan bir peçete aldı. "*Git* demedim," dedi ileri uzanıp peçeteyi burnuma dayayarak. "*Senin burada ne işin var* dedim ki gerçekten o an için kurulacak en makul cümle buydu. Ayrıca hâlâ sümüğünü koluna sildiğine inanamıyorum, Pamuk. Hım yap şuna."

Uslu uslu dediğini yapıp peçeteye şiddetle sümkürdüm. "Sana ne?" diye huysuzlandım peçeteyi geri çekerken. "İster koluma silerim ister götüme. Hesap mı vereceğim?"

Başıyla bir tane daha *la havle* temalı hareket yapıp burnumun sağını solunu sildikten sonra sandalyesine geri çöktü. Dünyanın en normal eylemini yapmış gibi sümüklü peçetemi sakince masanın üstünde bir yere bıraktı. Şu yaşında da sümük sildirmezsin be, kızım. "Kusmaya gideceksen git," dedim elimi salak saçma sallayarak. "Anlayışla karşılarım."

Bordo goril hafifçe güldü.

"Neden kusayım?"

"Huylu malın teki olduğun için olabilir mi?"

"Senden huylanmam," dedi anında. Bakışlarımı yine gözlerine kilitledim. Bu adamın netliği, kalp krizi nedenleri içinde sayılabilirdi. Ben bir duygudan diğerine koşup gözyaşları içinde ona bakarken o derin bir nefes verdi. "Ayrıca hiçbir şey için özür dilemene gerek yok," dedi. Kendi boşalan

bardağını da doldurdu. "Fedakârlık falan yapmıyordum. Sen olduğun için yapıyordum her şeyi."

Burnumu bir kez daha çektim. "Neden?" diye bir soru yönelttim ama sesim ağlamaktan olsa gerek, oldukça çatallaşmıştı.

Bakışları bendeyken bir şey söyleyecekmiş gibi oldu ama sustu. Kehribarlarından yığınla kelime geçti ama ben hiçbirini seçemedim. Yavaş hareketlerle kadehinden bir yudum daha aldıktan sonra aynı sakinlikle dilini dudaklarında gezdirdi. Ve en sonunda şöyle bir cümle geldi kuruldu aramıza:

"Çünkü ben o zaman da sana âşıktım, Pamuk."

Öylece baktım. Ben ona, o bana... Çok mu sarhoştum? Kulaklarım rüya falan mı görüyordu acaba? Aval aval göz kırpıştırabildim sadece. Ama kalbimde ve midemde aynı anda uçuşan kelebekler benden farklı düşünüyor olmalıydı ki bu haberi şokla değil, sevinçle karşılamışlardı. Şu saniye hıçkırmamam mucizeydi.

"Fedakârlık değildi yani," diye devam etti en net şekilde. "Küçük bir çocuğun aşkı nasıl oluyorsa öyleydi... Okulda kantine gitmez, para biriktirirdim. Sana her akşam meybuz alabilmek için. Okuldan erken gelirdim. Seninle daha çok oynamak için. Yemeğini güzelce yemeyince huysuz oluyorsun diye yemeklerimi sana verirdim. Benimle daha çok oynaman için. *Git,* derdim. *Yapışma,* derdim ama beni görmediğin anlar ya da başka çocuklarla oynadığın zamanlar, beni görüp yanıma gel diye kırk takla atardım. Ablalarımdan saç örmeyi öğrenmiştim. Saçlarına daha çok dokunabilmek için..."

Söylediği her cümle kalbimin üstüne milyonlarca yük bırakmıştı sanki. Savunmasız, sıcak ve en Murathan olan yüzüne bakarken gözümden yavaşça bir damla daha süzüldü. Bir iki dakika hiçbir şey söylemeden baktık birbirimize. Aradan milyonlarca *keşke* aktı. Milyonlarca sessiz kelime döküldü. Ama ben artık sessiz kelime istemiyordum. Ne varsa dökmek istiyordum. Lakin benden çok o, ne var ne yok dökmek istiyor gibiydi.

"Ben, ben deyince..." dedi. Hafifçe yutkundu. Bakışlarını önündeki kadehe dikip birkaç saniye baktı. Sonra ise tekrar bana çevirdi kehribarlarını. "Kendimden önce hep seni bilirdim. Gözümü açtım, seni gördüm. Büyüdüm, seni gördüm. Ben hep seni gördüm, Gökçen. Bir tek seni bildim. Ellerinle oynardım, saçlarınla oynardım. Benim en sevdiğim oyunlar bunlardı. Çok belli edemezdim belki ama..." Yine yutkundu. Ve yetişkin Murathan'ı gördüm göreli en titrek ve gerçek sesiyle devam etti: "Her yerde ben ilk sana bakardım. Her şeye kafa tutardım da bir tek sana direnemezdim. Öğretmen *en sevdiğiniz şeyi çizin,* derdi. Ben seni çizerdim. *Ailenizi çizin,* derdi. An-

nem, babam ve ablalarımın yanına seni de kendi elime eklerdim. Mavi hep sendin. Mavi kelebekler, mavi çiçekler, mavi gökyüzü..."

Bir gözyaşı daha usulca süzüldü yanağıma. Genzime ağır bir yumru daha gelip kuruldu. "Defterlerinin yanındaki mavi çiçekler..." diye mırıldandım yeni bir şey keşfetmiş gibi.

"Sendin," dedi hemen. "Sana benziyorlardı bana göre. Mavi ve küçücük..."

"Mavi kelebekli tokam?" diye yeni fark ettiğim bir şeyi daha sordum usulca.

Başını yavaşça aşağı yukarı salladı. "O da sana benziyordu. Vitrinde görür görmez aklıma sen gelmiştin. İki haftalık harçlıklarımı biriktirerek hevesle almıştım. Senin gibiydi. En çok senin saçlarına yakışırdı. Mavi ve..." durdu. Kehribarları bendeyken dudaklarında yarım bir gülüş belirdi. "Güzel," diye tamamladı cümlesini.

Dudaklarım benden bağımsızca şiddetle titredi. Çok şey söylemek istedim ama gözlerine bakarken kilitlenip kalmış gibiydim.

"Sana çok komik bir şey anlatayım mı?" dedi kendi kendine gülerken. Ben tepkisizce ona bakarken o kendi kendine yine güldü. "Küçükken İzmir'e gelmek için evden kaçtım."

Aslında pek gülünecek bir şey yoktu. Ama kendince bayağı eğleniyordu şu an. Benim kafa zaten güzeldi. Bir duygudan diğerine sürükleniyordum. Hiç yardımcı olmuyordu. Ama birden aklıma önceden ima ettiği bir söz geldi.

Adana, İzmir'e çok uzakmış, Pamuk. Yürüyüp yürüyüp bitiremeyince anladım...

"Murathan..." diye mırıldanabildim sadece.

Onun gülüşü ise yarım bir tebessüme dönüştü. "Salaklık işte. Yürüyerek gelebileceğim bir yer sanıyordum İzmir'i. Sonra öyle olmadığını anladım tabii. Para biriktirmeye başladım bu sefer de. Sözde bilet alacaktık ablamlarla. Ama bir türlü tamamlanamadı o bilet parası, Pamuk. Her gece annemlerden gizli sizin numarayı arardım. Hiçbir zaman cevap vermediniz ama." Derin bir nefes alıp öyle devam etti: "Sonra da uzun yıllar geçti. Unuttun beni diye düşündüm." Elini kalbinin üzerine attı. "Ben de seni buraya kilitledim. En çocuk yanım olarak öylece kaldın yıllarca. Ne zaman hatırlasam buruk bir tebessüm oldun yüzümde. Ama kalbimde de sızı. *Unuttum*, derdim kendi kendime. Yalan yok. Çok gelmezdin aklıma. Ama sen gelince... Seni o havaalanında görünce anladım ki..." Durdu. Masaya gövdesini daha çok yaslayıp kollarını masanın üstüne koyarak bana doğru eğildi.

"Ben senden bir adım öteye gidememişim, Pamuk," dedi yoğun bir sesle. "İçime işlemişsin. Öyle bir büyü var ki sende... Ruhuma kazımışsın sanki kendini. Atamıyorum." Durdu. Sakince dudağında gezindi dili. "Bilmem, anlatabiliyor muyum?" diye tamamladı kendini.

Yanağıma bir damla daha süzülürken sadece bakabildim yüzüne. Birkaç dakikalık sessizliğin ardından, "Neden bunları bana şimdi söylüyorsun?" diyebildim kısık bir sesle. Oysa bu cümle şu an kurulmamalıydı. Asıl ben neden bunu şimdi söylüyordum? Başım! Ah! Başım...

"Bir arkadaşın tavsiyesine uyuyorum," dedi yarım bir gülüşle. "Toprağın altında işime yaramaz bu kalp benim. İçinde olan, olduğu yeri bilmeli. Madem rakı faslı yapıyoruz, tam yapalım. Hem Ali amca hep ne derdi? Önünde rakı varsa..."

"İçtiğin adamla aranda sır da olmayacak."

Babamın, Yusuf amcaya sürekli gülerek söylediği sözün devamı, Murathan yerine benim dudaklarımdan döküldü. Oysa zihnimde bunun olduğunu bile bilmiyordum. Zaten ben kafamın içi ile ilgili hiçbir şey bilmiyordum.

Aynen öyle der gibi başını aşağı yukarı salladı. Sonra ise kadehini kaldırdı. Yavaşça kadehimi kavrayıp onun bardağıyla tokuşturdum. İkimiz de aynı anda kafaya diktik. Ve aynı anda sertçe masaya bıraktık bardakları. Tıpkı babalarımız gibi... Zihnimde kurduğum ne kadar duvar varsa üzerime yıkılıyordu sanki. Kalbim ağzımdan çıkacak gibi atarken düşüncelerimi ve kelimelerimi toparlamaya çalıştım. Kısa bir sessizlik çöktü aramıza. Arkadan değişik bir şarkının melodisi yükseliyordu. Türkçeydi ama ben kelimeleri yine ayıramıyordum.

"Ben seni çok bekledim," diyebildim en sonunda. "Bilerek unutmadım. Unutmak istemedim. Mecbur kaldım. Annem çok kötüydü. Aylarca yüzüme bile bakmadı. Kolum kanadım kırılmış gibi öylece kaldım. Okuma yazma öğrenince ilk sizi aramak istedim. Annem bütün rehberi yaktı. *Unutacaksın,* dedi. *Hepsi gitti,* dedi. *Bizi terk ettiler,* dedi. Sizinle iletişimi kesince acısı azalacak sanıyordu. Beni düşünmedi. Kurulan bağı gözü görmedi. Ona rağmen ben yine babamı bekledim. Seni bekledim. Yusuf amcayı bekledim. Ama hiçbiriniz gelmeyince... Ben de gelemeyince..." Sesim titredi. "Başka çarem kalmadı, Kepçük."

"Kızmıyorum," dedi sakince. "Çocuktuk, Pamuk. İkimizin de ailesi dağıldı. İkimiz de dağıldık. Elimizde olan bir şey değildi. Gitmek istesek de gidemezdik. Elimde olsaydı göğsümün içine sokup yıllarca saklardım ben seni. Ama bize seçenek sunulmadı. Suçlu biz değiliz."

Bir şey söyleyemedim. Haklıydı. Suçlu biz değildik. Suçlu hiç kimse değildi. Hayat beklenmedik şeylerin toplamı değil miydi? Kuru bir dal gibi tek gecede oradan oraya savrulacağımızı nereden bilebilirdik?

Midem ağzıma geliyordu. Şakaklarım zonkluyor, gözlerim kapanıyordu ama dik durmaya çalıştım. "Keşke ses kaydı alsaydım," diye mırıldandım dertli dertli. "Ya yarın kendime gelince bu dediklerini unutursam?"

Goril hafifçe güldü.

"Kendine gelince benden kaçmazsan yine anlatırım."

Ağrıyan şakaklarımı ovuşturarak saçlarımı geri savurdum. "Eğer kaçmazsam..." dedim tekrar bakışlarımı ona dikerek. "Artık hep yanımda kalır mısın?"

Önce sessiz kaldı. Sonra ise hafif bir tebessüm belirdi dudaklarında. "Kalırım," dedi kendinden emin bir şekilde. Sonra ise ekledi: "Ömrüm yettiğince..."

Gözlerine bakarken içimde yine anlamsız bir sevgi kaynadı. *Bu iş beni aşar,* demiştim. Gerçekten aşıyordu. Bir insana karşı bu denli sevgi beslemek bence normal değildi. Kalkıp sıkıca boynuna sarılmak istedim. Kokusunu içime çekmek istedim. Bedenimi kocaman gövdesine saklamak istedim ama ağzıma gelen midem yüzünden başım önüme düştü. "Murathan..." diye mırıldandım.

"Hı?"

"Ben kusacağım galiba."

"Şaşırmadım," dedi sakince. "Kafkma vakti geldi anlaşılan."

Cevap veremedim. Gözlerimi kapatıp mideni kontrol altına almaya çalıştım. Ne kadar olduğunu bilmediğim dakikaların sonunda belime bir kol dolandı. "Haydi," dedi yumuşacık bir sesle. "Gel, güzelim."

Bedenime destek verdiği için oturduğum yerden ayaklanabilmiştim. Ağlamaktan sızım sızım sızlayan gözlerim artık zor açılıyordu. Ama saatlerdir istediğim şey işte buydu. Bu sıcaklıktı. Bu gövdeydi. Bana iyi gelecek tek yer burasıydı. Sıcaklığına daha çok sokuldum. Başımı kaldırıp yüzüne bakmaya çalıştım. "Ya..." dedim salak salak. "Güzelin miyim gerçekten?"

Dudaklarında yarım bir gülüş belirirken, belimi bırakmadan yanımdaki sandalyeden çantamı aldı. Koluna taktı. Sonra ise belimdeki kolunu sıkılaştırıp beni kapıya ilerletti. Sorgulamadan ilerledi adımlarım. "Midem bulanıyor, Kepçük," dedim zorla. Her yer dönüyordu. O uçan ufo muydu?

"Aa, ufo!" dedim parmağımla önümde uçuşan şeyleri işaret ederek.

"Saçmalama, Pamuk," dedi. "Sokak lambası o."

"Ama dönüyor," dedim.

Bu sefer cevap vermedi. Eli belimden çözüldü. Zorlukla gözlerimi araladım. Önce üzerinden kot ceketini çıkardı. Sonra çantamı kendi boynundan çapraz taktı. Bu görüntüye gülmek istedim ama midem yine ağzıma gelince yüzümü ekşittim. O ise ceketi çıkarıp nazikçe benim kollarımdan geçirmeye başladı. Yanağı saçlarıma karışıp, kokusu ciğerlerimi mezdekeye kaldırınca bulanan mideme rağmen hafif bir tebessüm belirdi dudaklarımda.

Sonra ise içimden ilk geleni saklanmadan, çekinmeden, kaçmadan yaptım. Bir adım atıp gövdesine daha çok sokuldum. Kollarımı beline yavaşça dolayıp başımı sakince kalbinin tam üstüne yasladım. Anında içli bir nefes kaçtı dudaklarımdan. Ev gibiydi burası. Sıcacık... En derin yarası buradaydı. Kocaman, derin bir çizik... Çok acımış olmalıydı. Kollarım bedenine daha sıkı sarıldı. Ne kadar sıkı sarılırsam yaralarını kendime alabilmem o kadar mümkünmüş gibi.

"Gitme, tamam mı?" dedim kollarımı daha sıkı sararak. Minik bir duraksamanın ardından onun da kolları beni sıkıca kavradı. Kollarımı daha sıkı sarıp başımı gövdesinden kaldırdım. Parmak ucuma yükselip boyun girintisine bir kedi gibi gömdüm yüzümü. "Pamuk gibi yapışıp kalacağım sana. Söz. Sen de gitme. Tamam mı, Kepçük?"

"Yine yapışacak mısın yani?" dedi anında.

"Yapışacağım," diye onayladım. Kollarımı daha sıkı sardım beline.

"Kaçmayacak mısın?"

İçli bir nefes daha verdim. Bazı şeyleri kabul etmek lazımdı. "Sence kaçabilmiş miydim?" diye mırıldandım yüzümü boynuna daha çok gömüp.

Minik bir gülme sesi geldi kulağıma. Sonra ise saçlarıma kondurulan kocaman bir öpücük.

"İşte, benim Pamuk'um..."

İmkânım olsaydı kendimi buraya yapıştırırdım. Küçük Pamuk'u şu an çok daha iyi anlıyordum. Burası bizimdi. Neden başka yere gidelim ki? Kollarını belimden çözüp yüzünü görebileceğim şekilde geriledi ama elleri hâlâ üzerimdeydi. Hafif bir tebessümle bana bakarken önüme gelen saçlarımı yavaşça kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. Elleri yüzümü kavrayınca avuç içlerine sürttüm yanağımı. O ise önce avucunun içindeki yüzümün her bir milimetresine büyük bir hayranlıkla baktı, daha sonra ise yaklaşıp alnıma narin bir öpücük bıraktı. Derin, sakin, nazik ama sıcacık bir öpücük.

Gözlerimi kapatıp ana bıraktım kendimi. Kaçmadım. Kaçmak da istemedim.

Geri çekilince, "Gel," dedi müptelası olduğum sesiyle. Parmakları yavaşça elimi kavradı. Elini sorgusuzca kavrayıp beni ilerletmesine izin verdim ama hayli zordu. Midem birden ağzıma gelince durmak zorunda kaldım.

Yere eğilip öğürdüm. Yanıma eğilip sırtıma yavaşça iki kere vurdu. "Madem yaramıyor, ne diye o kadar içiyorsun be, Pamuk!" diye birden yükselince artık kendimi tutamadım. Lap diye yolun ortasına kustum. Ve eğer şu an şaşı bakmıyorsam kusmuğum biraz ayağına gelmişti.

Umarım şaşıyımdır.

Öylece kusmuk olan siyah ayakkabısına baktım. Onun ise tepemde burnundan tüten nefesini duyar gibiydim. Birkaç saniye ikimiz de konuşmadık. "İnanamıyorum sana," dedi en sonunda.

Masum bakışlarımı ona çevirdim. "Ne yapabilirim?" dedim çaresizce. "Midem bulanıyor. Gözlerim acıyor. Başım dönüyor. Bozuk rakı mı satıyor yolunu sıktığımın ibneleri? Bu ne ya?"

"Kız, sus!" dedi anında. Etrafa tedirgin bir bakış attı.

Bana ne der gibi omuzlarımı yukarı kaldırıp indirdim.

"Hani benden huylanmazdın sen?"

Tişörtünün ön kısmını kavrayıp iç tarafı ile ağzımı silmeye başladı. "Huylanmıyoruz dedik diye ağzımıza sıçmayı düşünmüyorsundur inşallah, Pamuk," diye söylendi. Islak mendille zavallı yavrusunun ağzını ovalayan anneler gibi ağzımı sildi. Uslu uslu bekledim. Kolumdan kavrayıp beni yerden yavaşça kaldırdı. "Haydi," dedi. Ayakkabısını ileri doğru sallayıp üzerinden eserimi atmaya çalıştı.

"Yürüyemiyorum," dedim nazlı nazlı. "Ayaklarım yere değmiyor, Kepçük."

Yerde olan ayaklarıma baktı. Sonra ise bana. Dertli bir nefes verdi. Ne demek istediğimi kesinlikle ve kesinlikle anlamıştı. "Eğer kafama kusarsan seni yere fırlatırım," diye en net şekilde kendini ifade etti.

Sırıttım.

"Tamam."

"Barbaros'un takozu arayacağım aklıma gelmezdi," diye homurdanarak önümde eğildi. Ben ise en mesut hâlimle eğilip sırtına yapıştım. Kollarımı boynuna sıkı sıkı sarınca yavaşça yerden ayaklandı. "Oldu mu?" dedi. "Değiyor mu şimdi ayakların yere?"

Sırıtarak başımı aşağı yukarı salladım. Yanağımı omzuna yapıştırıp içime derin bir nefes çektim. Yüzünü profilden görüyordum. İstemsizce içli bir nefes kaçtı dudaklarımdan. Bir elimi boynundan çözüp nazikçe ensesindeki saçları okşadım.

"Değiyor."

Cevap vermedi ama hafif tebessümü dudaklarında görünüyordu. Ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre ilerledik. Midem yine bulanıyordu ama önceki kadar değildi. "Kepçük," diye mırıldandım en sonunda.

"Pamuk," dedi hemen.

"Ruhuna mı kazınmışım ne... Onu bir daha söylesene."

"Cıvıma istersen," diye homurdanışı duyuldu.

Kıkırdadım. Kulakları hafifçe kızarmış durumdaydı. "Hoşuma gitti. Ne var?" dedim tek elimle kulağını minik minik okşarken. "Madem o kadar âşıktın, saçlarımı çekmek yerine söyleseydin ya."

"Söyleseydim anlayacak mıydın sence? Kulağımı çekip kaçardın."

Hafifçe güldüm. Bu yaşanırdı. "Belki kulak çekmek de benim sevgimi gösterme şeklimdi," dedim nazikçe kulağı ile oynarken. "Olamaz mı?"

Sessiz kaldı. İfadesini görmek için omzunun üzerinden öne doğru eğildim. O da bana dönünce bakışlarımız keşişti. Şu an muazzam bir *marshmallow* olduğum için sırıttım. Bana bakarken o da sırıttı. Sonra ise önüne dönüp ilerlemeye devam etti. Bir süre daha sessiz kaldım. Ama çok dayanamadım. "Bir şey daha soracağım," diye homurdandım.

"*Sorma* desem susacak mısın?"

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Onu umursamadım bile. "Esir düşmüşsün ya hani... Yaraların..." dedim ruşuk bir sesle. "Çok acıdı mı?"

"Bilmem," dedi kısa bir sessizliğin ardından. "Uzun zaman oldu. Unutum acısını."

"Acı unutulmaz, Murathan," diye mırıldandım.

Kısa bir an cevap vermedi. "Acıdı," dedi en sonunda.

Kollarımı boynuna daha sıkı sardım. İmkânım olsaydı bütün acılarını söküp alırdım oysa.

"Artık geçti," dedi bu hareketimden sonra.

Gülüşüm büyüdü.

"Öpeyim mi? Daha çok geçer."

"Hayır demem."

"Kafam normalken hatırlat bunu," dedim kapanan gözlerimi açık tutmaya çalışarak. "Şu an ağzına kusabilirim." Gözlerim ağırlaştıkça ağırlaştı. Süre kavramım akıp gitti. Gözümü bir saniye kapattığımı sanırken Bilge'nin sesini duyduğumda gözlerimi araladım, bizim evin kapısının önündeydik. Oha! Işınlandık mı?

"Ay, ne oldu Gökçen'e?" diye panikle cıyaklıyordu şöbiyetim.

Kafamı Murathan'ın omzundan kaldırıp sırıttım. "Bilge!" dedim salak bir neşeyle. "Şöbiyetim!"

"Ayakkabılarını çıkarır mısın?" dedi Murathan.

Bilge ileri atılıp ayaklarıma uzandı. Ben ise gülerek ayaklarımı sağa sola kaçırıp çıkarmasına engel oldum. Bir amacı yoktu. Eğlenceliydi. En sonunda, "Ay, dursana, Gökçen," diye çaresizce homurdandı şöbiyetim.

Cevap olarak güldüm. Kafamı tekrar konforlu sırta yapıştırdım. Yetmedi, sarıldığım boyundan güç alıp kendimi yukarı çektim. "Kepçük..." dedim küçük bir çocuk gibi yanağımı yanağına yapıştırıp. "Karşı dairemizde oturan adamları dövsene."

"Karşı dairenizde adamlar mı var?" dedi çatık kaşlarla bana dönmeye çalışarak ama yanağına yapışık kafam yüzünden başarılı olamamıştı.

Onaylayan mırıltılar çıkardım. "Hepsi mal," dedim. "Hepsini döv."

"Odasına götürelim en iyisi," diye bir öneri sundu Bilge.

"Kepçük," dedim yine.

"Söyle, güzelim," dedi sakince. Odama doğru ilerliyorduk.

"Barbaros'la Bilge'nin arasını da yapsana. Adam aşkından mal olmuş diyorlar."

"Gökçen!" diye yükseldi şöbiyetim.

Murathan'dan ise bir gülme sesi yükseldi.

"Bunu Barbaros halletmeli diye düşünüyorum."

"Sen ona bakma," dedi Bilge panikle. "Şaka yapıyor. Şaka."

"Tabii..." diye mırıldandı Murathan sadece.

Kısa bir an sonra yapıştığım sırttan ayrılmak zorunda kalmıştım. Zira Murathan sırtından yatağa savurmuştu bedenimi. Ama umursayacak durumda değildim. Fırlatıldığım yere sülük gibi yapışıp uyumaya devam ettim. "Şimdi git sen, Murathan," dedim ağzımın içinde zorla. "Gece pencereden gel. Kimse görmesin."

Ortamda kimseden ses çıkmadı. Sonra ise Murathan şöyle dedi:

"Şaka yapıyor. Şaka."

"Tabii..." deme sırası bu kez Bilge'deydi. Beni ise anlamsız bir gülme almış durumdaydı.

"Ben bir kahve yapayım. Kendine gelsin biraz," dedi Bilge. Kapının kapanma sesi duyuldu.

"Murathan yapsın, Murathan!" diye bağırdım. "O Bordo Bereli... Yemen'den çektirip getirir şimdi kahveleri." Hunharca yine güldüm.

"Aman, ne komik şaka," dedi bordo goril ters ters.

Gülerken birden gözlerim kapandı. Yavaşça gözlerimi tekrar aralamaya çalıştığımda yatağımın önüne çökmüş, yüzünde hayran bir ifade ile bana bakan kehribarları görmek sanırım paha biçilemezdi. Hafif bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Elimi kaldırıp nazikçe gür, kıvrık kirpiklerine dokundum. Onun eli ise saçlarıma uzandı. Nazikçe okşadı birkaç tutamı.

"Şimdi gidiyorum," dedi kısık bir sesle. "Ama yarım saate tekrar buradayım, tamam mı?"

Başımı aşağı yukarı salladım.

"Çabuk gel ama... Soğuk oluyor. Üşüyorum."

Tebessümü ve hayran bakışı büyüdü. Uzanıp yanağıma minik bir öpücük bıraktı. Gözlerim huzurla kapandı. Kokusu uzaklaştı. Derin bir karanlık beni içine çekti. Üşüdüm. Boşluğa düşmüş gibi kocaman bir delik açıldı ruhumun ortasında. Bilge'nin bana kahve getirdiğini duydum ama ayılamadım. Üzerimi çıkarıp pijamalarımı giydirdiğini hissettim ama yine gözümü açamadım. Derin karanlığın beni yutmasına izin verdim. Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir süre sonra ise karanlığın içinden sıcacık bir gövde kendine çekti beni. Burnumun üstüne minik bir öpücük bıraktı. Saçlarımı okşadı. Parmaklarıma dokundu. Hepsini hissettim ama bir türlü ayılamadım.

Ve bütün benliğimle en sonunda kendimi en sevdiğim sıcaklığa, yuvama bıraktım. Yani Murathan'ın göğsüne...

4. BÖLÜM

"Desem ki sen benim için,
Hava kadar lazım,
Ekmek kadar mübarek,
Su gibi aziz bir şeysin...
Nimettensin, nimettensin!
Desem ki...
İnan bana sevgilim inan,
Evimde şenliksin, bahçemde bahar;
Ve soframda en eski şarap..."

CAHİT SITKI TARANCI

Hatırlayamadığım bir yerde okumuştum. Şöyle diyordu:

"Bir efsaneye göre mavi kelebekler değişimin habercisidir. Karşınıza bir mavi kelebek çıkarsa artık hayatınız eskisi gibi olmayacaktır. Belki biri girer hayatınıza. Sizi bambaşka biri yapar. Belki gözünüzü çok başka bir yerde açarsınız. Hayatınız bambaşka bir yola girer. Ama mutlaka bir şeyler değişir. Kaybolurken bulunursunuz, gittiğiniz yollar en geniş sokaklara çıkar. 'Gittim,' dersiniz ama kalırsınız. 'Ölüyorum,' dersiniz ama yaşarsınız. Hayata bambaşka bir gözle bakarsınız mavi bir kelebeğin kanatlarını gördüğünüzde."

Yavaş, sakin ama bir o kadar da kendinden emin adımlarla ilerlemeye devam ettim. Dudaklarımda huzurlu bir tebessüm, kalbimde yoğun bir sıcaklık, saçımda ise mavi kelebekli toka vardı. Kepçük'ün Pamuk'a son doğum günü hediyesi olan mavi kelebekli toka. Pamuk'a benzeyen mavi kelebekli toka. Her şeyi bir gecede değiştiren mavi kelebekli toka...

Hâlâ hafif bir tebessümle ilerlerken, elimi saçımın arkasına atıp, tokamın yerinde olup olmadığını kontrol ettim. Saniye başı yapıyordum bunu. Asla kaybetmek istemiyordum. Mavi kelebekler başkaları için gerçekten efsanevi miydi, bilinmez ama benim için her zaman değişimin habercisiydi. İlk karşıma çıktığı gün, doğum günümdü. Kepçük zorla elime tutuşturup, *"Al, hediyen!"* demişti. Ve o andan sonra hayatım asla eskisi gibi olmamıştı. Mavi bir kelebek hayatıma girdiği an bütün ezberim bozulmuştu. Bildiğim, sevdiğim herkes benden alınmıştı. Tek gecede sevdiğim, elini tuttuğum kim varsa gitmişti.

O zamanlar aylarca hatta yıllarca çıkarmamıştım bu tokayı saçlarımdan. Almak isteyenle kavga etmiştim. Dokunmak, bakmak isteyeni hemen geri itmiştim. Minik Pamuk için bu kelebek eski günlerin bir hayal olmadığının, gerçekten yaşandığının kanıtıydı. Uzun bir zaman boyunca elini bırakan ellerin yerine bu tokaya tutunarak kendini teselli etmişti. Sonra acı gerçeği anlamıştım. Eski günler gerçekti. Hayal değildi. Ama asla geri gelmeyecek bir gerçeklikti. İşte, bu daha da acıydı.

O an söküp atmıştım saçlarımdan bu tokayı. Bir kutuya koyup yıllarca yüzüne bile bakmamıştım. Ama o kutuya kilitlediğim tek şey mavi kelebekli toka değildi. Canımı yakan, özlediğim her şeydi. *Gökçen kızın kalbinde yer eden her şey...* Saçımda mavi kelebekli tokamla yıllarca beklediğim kişinin yanına, içimde küçük Pamuk heyecanı olmasına rağmen kocaman Gökçen adımları ile giderken anlıyordum ki bütün güzel anıları da bu tokayla birlikte en derinlere atmıştım.

Fakat şu an hepsi kayıp birer yapboz parçası gibi yerli yerine oturuyordu. Çocukluğum deyince şehit töreninden başka bir şey hatırlamazdım. Şimdi ise her anı, her ses, bozuk bağırtılar, neşeli kahkahalar, silik yüzler yerli yerine geliyordu. Ben mutlu bir çocuktum. Babasının ve annesinin mavişi, Yusuf amcasının ve Neslişah teyzesinin Gökçen kızı, Aslıhan ablasının cimcimesi, Gülhan ablasının Gökçiş'i ve Kepçük'ün Pamuk'u. Ama mavi bir tokayla hepsi silinmişti. Sadece Gökçen olarak kalmıştım.

Şimdi ise mavi bir tokayla benden alınan her şey tekrar bana geri geliyordu. Yüzümdeki gülüş büyürken en sonunda görüş alanıma giren bank ve gerisindeki büyük ağaca doğru ilerlemeye devam ettim. Elim tekrar saçımın arkasına gitti. Mavi kelebek hâlâ oradaydı. Hava güzeldi. Aralık ayına yaklaşmamıza rağmen çok soğuk değildi. Veya benim kanım şu an feci derecede kaynadığından bana çok soğuk gelmiyordu. Bilemiyordum.

Bugün, Murathan'a geldiğim gündü.

Kaçmadan, sakınmadan, korkmadan tekrar Pamuk olmaya karar verdiğim gündü. Bugün... Güzel bir gündü. Tebessümüm kocaman bir gülüşe dönüşürken arkadan vuran rüzgârla saçlarım yüzüme dolandı. Yavaşça geri itip tokamı tekrar kontrol ettim. Tabii ki yerindeydi ama her şeyin bokunu çıkarmak bende ata sporu olduğundan trilyon kere kontrol etmeye devam edecektim. Kepçük ona bu tokayla geldiğimi görmeliydi. Madem en son Pamuk'u bu tokayla görmüştü, yıllar sonra ona Gökçen olarak gittiğim anda da beni bu tokayla görmeliydi.

Kulaklarımda dün gece bana ardı arkası kesilmez bir şekilde yaptığı itiraflar gelince, neşeyle sağa sola sallanıp ilerlemeye devam ettim. Yetmedi, kendi kendime keyifli şarkılar mırıldandım. Askeriye askeriye olalı benim gibi bir deli görmüş müdür? Sanmam. Sarhoş olmama -şu an bile kafamın

aşiret düğünü olmasına rağmen dün gece yaşanan her şeyi hatırlıyordum ve artık kaçmak istemiyordum. Hayat, beklenmedik planlardan ibaret değil miydi? Ne olacaksa olurdu, engel olamazdık. Ama benim kalbim kesinlikle olmak istediği yeri kesin şekilde biliyor ve deli gibi onu istiyordu. Babam haklıydı. Gökçen kızların kalbi sadece sevdiklerine vardı. Ve benim kalbimin içi tıka basa tek bir isimle doluydu.

Onunki de seninle doluymuş, diye en nazlı hâliyle mırıldandı sağdaki melek.

Sırıtmaya devam ederken etrafta bana dönen birkaç asker görüyordum ama umursamadım. Hızla ilerleyip banka oturdum. Kulaklarımda *çünkü ben o zaman da sana âşıktım,* diyen Murathan'ın sesi yankılanınca dişlerimi dudaklarıma geçirip başımı önüme eğdim. Kendimce eridim gittim. Sabahtan beri bir katı bir sıvı bir gaz hâline geçip duruyordum. Serum kablolarını bile sevgiyle okşamıştım gün boyunca. İçimde sonsuz bir heyecan vardı. Kendimi asla durduramıyordum. Ceketimin cebinden telefonumu çıkarıp saate baktım. Dört buçuğa geliyordu. Birden içimi anlamsız bir korku sardı. Ben böyle hoplaya zıplaya buraya gelmiştim gelmesine ama acaba o müsait miydi ki?

Hastaneden bile koşarak çıkmıştım askeriyeye gelmek için. Hatta yalan yoktu, bütün işleri Yekta'ya yıkıp kaçmıştım. Gün boyu zor durmuştum yerimde. Heyecandan kalbim patlamak üzereydi. Aşırı bir sevgi yoğunluğu vardı. Minik Pamuk bunca zaman sindiği köşeden bütün coşkusu ile çıkmıştı sanki. "İnşallah çok işi yoktur," diye mırıldandım kendi kendime. Sonra ise ekledim: "Varsa da yok etsin. Bana ne, canım!"

Bu fikrimi onaylamak adına kafamı aşağı yukarı salladım. Hem ben gelmeseydim o hastaneye gelecekti belki. Malum sülük gibi yapıştığından... Ama artık kaçmadığımı bilsin diye ben ona gelmek istemiştim. Bu düşüncelerle amaçsızca başımı yere eğip kendi kendime utandım. Yanaklarım kızarmış olabilirdi. Hızla iki elimi yüzüme kapattım.

Kız, sende utanma duygusu mu vardı, dedi sağdaki melek. *Benim niye haberim yok?*

Bir yerde haklıydı. Daha önce hiç sevgilim olmamış değildi ama hiçbiri ile buluşmaya giderken böyle bir şey hissetmemiştim. Hepsinin yanında sıkılır, kaçmak için bir bahane arardım. Ruhum asla oraya ait değilmiş gibi hissederdim. Hep bir boşluk vardı. Hep bir eksiklik. Bazen sarılmak, elini tutmak, öpmek bile istemezdim hatta. Kaçardım. Ayrılmak için bahaneler arardım. Yoksa da kendi bahanemi kendim yaratırdım.

Oysa şu an içimde dörtnala koşturan atlar vardı. Bu, yabancısı olduğum bir duyguydu. Daha fazla yerimde sabit duramayınca, çantamı banka bırakıp ayağa kalktım. En son buraya Gurbet ve Ferhat olayı yüzünden başımıza

sardığım yalandan yavukluluk vakası için özür dilemeye gelmiştim. Şimdi ise gerçek yavukluluk söz konusuydu. Her an bayılabilirdim. Biri kollarımdan tutmalıydı. Ama kimse tutmadı. Heyecandan terleyen avuç içlerimi dizlerime sürttüm. Öksürdüm. Saçlarımı geriye savurdum. Kıyafetlerimi kontrol ettim. Siyah bir pantolon, beyaz bir tişört ve siyah deri ceket... Çok mu sıradan olmuştum? Bütün güzel kıyafetlerimi İzmir'de bırakmıştım. *Nerede giyeceğim sanki,* diye düşünmüştüm. Nereden bilebilirdim Kepçük salağına körkütük, zil zurna, sırılsıklam çarpılacağımı? Heyecanla yerimde ileri geri gidip gelirken, dudaklarımdan bir hıçkırık dökülünce hızla elimi ağzıma kapattım.

Şu an bu olmamalıydı! Kabul etmiyordum!

Hemen nefesimi tuttum. Ona kadar sayıp bıraktım. Geçmedi. Çantama uzanıp suyumu aldım. Burnumu tutarak içtim. Bekledim. Yine geçmedi. Son çare olarak bir kere daha tuttum nefesimi. Bırakıp birkaç saniye bekledim. Hıçkırmamıştım. *Allah'ım, çok şükür, bismillah* diyen bir ifade belirdi yüzümde. Neşeyle tekrar banka ilerleyip çantama uzandım. İçinden aynamı çıkardım. Tipime baktım. Kaşlar iyi, gözler normal, yanaklar hafif kırmızı, dudaklar... Ruj eksikti. Kırmızı rujumu sürmeyi unutmuştum. Bu, kendime yapabileceğim en büyük kötülüklerden biriydi. Hızla tekrar çantama uzandım. Sadık yârim olan kırmızı rujumu çıkarıp nazikçe dudaklarıma sürmeye başlıyordum ki müptelası olduğum sesi en sonunda duydum:

"Gökçen."

Saçlarımı savurarak hızla arkamı döndüm. Ve evet... Müptelası olduğum bey buradaydı. Yüzünde hafif bir tebessüm, başında bordo beresi, üzerinde askerî üniforması ile bana bakıyordu.

"Murathan," dedim saçma bir şaşkınlıkla.

Niye şaşırdıysam? Zaten onu görmeye gelmiştim. Biraz aşk sarhoşuydum şu an, inkâr edemezdim. Hemen yana atılıp elimdeki aynayla ruju tekrar çantama attım. Önüme düşen saçlarımı geri savurup doğruldum. Adi goril, üniforma içindeyken canıma ayrı bir kastı varmış gibi dikilmiş, bana bakarken ben sakince dilimi dudaklarımda gezdirdim. Sonra da ona doğru iki adım atıp tam karşısında durdum. Barut kokusu anında ciğerlerimi şenlendirdi. Yandan vuran güneşle çekik gözleri iyice kısılmıştı ama sarıya çalan göz bebeklerinde gözle görülür bir parıltı vardı.

"Ben geldim," dedim hafif bir tebessümle.

Gülüşü büyüdü. "Görüyorum ve şaşkınım," dedi. "Sen uğrar mıydın buralara?"

Süzül, kızım. Hezarfen gibi süzül. Gün bugündür. İşvenin, cilvenin anasını ağlat be kızım!

"Ee, hep sen geliyordun," dedim süzülerek. "Bu sefer de ben sana geleyim dedim." Masum masum göz kırpıştırırken ekledim: "Gelmese miydim?"

Önce bir baktı. Sonra bakışları sağına soluna döndü. Dudaklarını dişledi. En son tekrar bana odaklandı. Ciddiyetini korumakta zorlanıyor gibiydi. "Yok, canım," dedi tüm bu ifadelerin aksine sakince. "İyi ki gelmişsin."

Sırıtışım yavaşça soldu. Ne yapıyordu bu mal şu an? Ben o kadar kaçmanın üstüne *sana geldim*, diyordum; bunun bir el ense çekip *eyvallah, birader*, demediği kalmıştı. Yoksa dün gece benim beynimin bir hayal ürünü müydü? Ben mi uydurmuştum her şeyi? İki yüz yirmi bölümlük dizinin sonunda her şeyin aslında rüya olması gibi saçma bir döngünün içinde miydik?

O ise tekrar sağa sola baktı. Sakince çenesinin sol köşesini kaşıdı. "Artık kaçmıyorsun yani?" dedi aynı saçma sakinliğiyle.

Duruşumu bozmadım. Biraz öküz bir kişilik, bilirsin, kızım. Sakin ol. Süzülmeye devam.

Tatlı tatlı tebessüm ettim.

"Pamuk gibi yapışırım dedim. Sen kaşındın."

Bu sefer çok şükür ki samimi bir şekilde gülümsemişti.

"Güzel kaşınmışım."

Minik bir kıkırtı kaçtı dudaklarımdan.

"Salaksın."

"Salak olana değil, edene bakılması gerektiğini düşünüyorum."

Tebessüm ederken önüme gelen saçlarımı geri ittim. "Ben masumum. Birileri salak olmaya dünden razıymış. Ama..." dedim yine süzülürken. "Dün akşam sen bana bir şeyler söylemiştin sanki. Eğer senden kaçmazsam bir daha söyleyecektin. Ben unuttum da. Onun için geldim aslında. Bir hatırlatsan mı?"

Limitleri zorlamaya devam! Ama öküz kulaklı antilop gerçekten şansını fazla zorluyordu. Zira benim bütün bu süzülmelerime rağmen yüzünde aşırı boş bir ifade ile bu isteğimi şöyle cevaplamıştı:

"Ne olmuş ki dün gece? Ben ayağıma kusman dışında pek bir şey hatırlayamıyorum."

Yüzüm düştü. Süzüm süzüm süzülmeyi de işveyi cilveyi de bıraktım. İki elimi birden belime atıp kaşlarımı çattım. Allah beni kahretmesin ki evet, ayağına kustuğum bir anı da hatırlıyordum. Yarın yeri, gireyim içine. Ben en ters şekilde bakarken o yine donuk bakıyordu. Ve bu benim için artık son noktaydı. Bordo Bereli demedim, ilk buluşma demedim, romantik an demedim hatta koskoca Özel Kuvvetler Üssü bile demedim ve yandan koluna

sağlam bir sille geçirdim. İmkân olsaydı kafasını yumruklamak hatta kulağını çekmek isterdim ama onun için gövdesine tırmanmam gerekiyordu.

"Ağzına vururum senin, Murathan!" diye yükseldim. Bir şamar daha indirdim. "Şurada romantik romantik yanına gelmişiz..." Bir sillede diğer koluna. "Klasik Türk erkeği mallıkları ile canımı sıkma benim! Öküz! Ne bu hâller?" Bir sille daha. "Ne?"

Yediği her şamarla hafifçe geriledi. Sonra ise ifadesizlik zırhını anında silip kocaman gülümsedi. Ellerimi tutmaya çalışarak, "Kız, dur!" dedi.

Oysa ben bu anı böyle mi hayal etmiştim? Hayvan herif! Bir tek sarhoşken miydi senin cilven? Köpek! İstediğini elde edene kadar peşinde koşup, elde edince yol veren adi adamlar gibi neydi bu şimdi? "Ne duracağım be?" dedim bileklerimi tutan ellerini geri iterken. "Ben senin yanına gelebilmek için kendimle asırlık mücadele vermişim, beynim ve kalbimle savaş üstüne savaş yapmışım, senin şu suratına bak! İzin gününde don getiren akrabanım sanki. Bir el ense çekip *eyvallah* demediğin kaldı yani. Hıyar! Gidiyorum ben. Bok ye! Bir daha da asla gelmem sana. Sürün!"

Ters hareketlerle bankın üzerinden çantamı aldım. Ağlamak üzereydim. Gözlerim istemsizce dolmuştu. Malum, pek benden emir almazlardı. Ama tam çantamı koluma takmış, öfkeyle arkamı dönüyordum ki hızla kolumdan yakaladı. "Coşma hemen," dedi bedenimi hızla kendine çekip. Anında dev gövdesine yapışınca öfkeyle dolan gözlerimi onun kehribarlarına diktim. Benim aksime oldukça keyifli duruyordu goril. "Sana da hiç şaka yapılmıyor be, Pamuk," diye homurdandı ağzının içinde. Eli kolumda nazikçe ilerleyip parmaklarıma indi. Sıkı sıkı tuttu. Midemdeki kelebekler kendilerini duvardan duvara vururken ben ters bakışımı bozmadım.

"Bırak," dedim zerre inandırıcı olmayan bir triple. Dudaklarım ağlamak için büzüldü. Bu saçma görüntüye engel olmak için dişlerimi dudaklarıma geçirdim.

Tabii ki bırakmadı. Tekrar etrafa baktı. "Gel bakayım sen şöyle," dedi. Elimi daha sıkı kavrayıp ilerledi. Gitmemek için direnmek istedim ama o seviyeyi çoktan geçip, Pamuk arsızlığına geçiş yaptığımdan, adımlarım sessizce peşinde ilerledi. Ama bu, dilimin susacağı anlamına gelmiyordu.

"Gelmiyorum hiçbir yere," dedim ters ters. "Sana sürpriz yapanda kabahat. Bırak. Gideceğim. Sürün peşimde, köpek!"

Cevap vermedi. İlerlemeye devam ettik. Büyük bir binanın arkasına yöneldi. Etraftan geçen birkaç asker bize baktı. Tabii, ben de onlara. Bunlar gayet normal ebatlarda Bordo Bereli askerlerdi. İyi bari. Normalleri de varmış. Çok lazımdı çünkü bu bilgi bana. Binanın arkasına dolandık. Bu süreçte sinirli bakışlarımla etrafı incelemekle ve ara ara sırtına, geniş omuzlarına ve askerî üniforma içinde daha çok dehşet-ül vahşet olan Kepçük

görüntüsünü izlemekle meşguldüm. Sorarım size, ey insanlık! Âşık olmayıp da ne yapacaktım ben buna?

Ama şu an cidden ense köküne silleyi çakmak istiyordum. İşte, aşk böyle bir şeydi.

Karşımızda küçük bir kulübe vardı. Küçük dediğim, dört oda bir salondu yalnız. Hızla ilerleyip kulübenin koyu mavi demir kapısını şiddetli bir gürültüyle açtı. İçeri girip beni de peşinden çekti. Kapıyı kapattığında gözlerim hızla etrafta gezindi. Askerî üniforma, çeşit çeşit mühimmat ve silah dolu loş bir odaydı. Ne çok aydınlık ne de çok karanlıktı. Ama etrafı incelemek için çok vaktim olmamıştı. Zira ne olduğunu anlamadan kendimi Murathan'ın gövdesine yapışmış bir hâlde buldum. Kolları sıkıca belime dolandı. Yüzünde artık donukluk ve ifadesizlik yoktu. Bildiğim Murathan'dı. Benim Kepçük'üm... Bu yakınlık yüzünden kolumdan düşmeye yer arayan çantam omzumdan sıyrılarak zemini boyladı. Ben de tutmak için çabalamamıştım, işime gelirdi. Nereye koyacağımı bilemediğim ellerim istemsizce kollarına tutundu.

"Askeriyenin ortasında miyavlayayım mı yani, Gökçen?" dedi dudakları dudaklarıma daha çok yaklaşırken. "Amacın buysa az önce çok yaklaştın. Tebrik ediyorum."

Sinirim aldı başını, topladı bohçasını ve *haydi, bize eyvallah, kardeş,* diyerek uzaklaştı. Askeriyedeki ters komutan imajını çizdik galiba Komutan Karakurt'un. Tutamadığım bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Bir kolum kolundayken diğeri sakin ve kendinden emin bir şekilde boynuna dolandı. Beresinin elverdiği ölçüde ensesindeki saçlarda gezindi parmaklarım. Bedenimi bedenine daha çok yasladım. O ise yarım bir gülüşle karşıladı bu hareketlerimi. İşte, bana bunlarla gel be adam!

"Dün gece..." dedi muzipçe. Dudaklarıma kilitlendi bakışları. "Asıl senin bana bir sözün vardı sanki." Kastettiği şey konusunda dün geceye dair aklımda canlanan tek ses, *şu an seni öpersem ağzına kusabilirim, sonraya sözüm olsun,* diye böğürdüğüm andı. Sen harbiden fena bir bey olmuşsun be Kepçük. Ama ben de senden aşağı kalacak değildim. "Onu da mı unuttun?" dedi tekrar dudaklarıma doğru. Kehribarlarında yoğun bir tutku vardı. Dudaklarım ile gözlerim arasında gidip geliyordu.

"Hepsini unutmuşum," dedim. Dudaklarına daha çok yaklaşıp aradaki mesafeyi sıfırlayan ben oldum. "Hatırlat," diye mırıldandığım an dudaklarımız birbirine değdi. İçimde öyle bir duygu belirdi ki ben bile kendi kalbimdeki sevginin boyutundan korktum.

Hiç çekinme gereksinimi duymadan dudaklarıma doğru içli bir nefes verdi. Sonra ise dudakları sertçe dudaklarımın üzerine kapandı. Evet. Beklediğimiz hareketler tam olarak bunlardı. Ömrüm boyunca doyama-

yabilirdim bu dudakların sıcaklığına. Arsız bir kedi gibi bedenine daha çok sokuldum. Dudaklarım, öpücüğüne en iyi şekilde karşılık verdi. Yine nefes gibiydi ancak bu şekilde nefes alabiliyormuşum gibiydi. Diğer bütün anları sıfırlayacak tek andı. Sadece dudakların birleşmesi değildi bizim öpüşmemiz. Ruhlarımız birbirine karışıyordu sanki. Büyük bir özlem ve yoğun bir istek vardı. Geçen sefer de böyle olmuştu. Yine oluyordu. Hep böyle olacaksa benim kalbimin bu işten leşi çıkardı.

Bu sefer, ilki kadar hoyrat değildik. Acele yoktu, kaçan yoktu. Tüm vakitler bizimdi. Enine boyuna keşfetti dudaklarımız birbirini. Nefes vermek adına kısa bir an ayrıldı sadece. Sonra *buna hiç gerek yok,* der gibi tekrar birbirine çekildi. Yoğun bir öpüşmenin ardından dudaklarımız yavaşça sakinleşti ama ayrılmadı. Öylece soluklandık birbirimizin dudaklarının üzerinde. Derin bir nefes çektiğini hissettim. Ben ise yavaş, narin ama büyük bir istekle alt dudağına minik bir öpücük daha bıraktım. Dudaklarımız ayrılınca kesik nefeslerimiz doldurdu odayı. Gözlerim yavaşça açıldı, kehribarları hayranlıkla bakıyordu gözlerime.

Alnını alnıma dayadı. Benim gözlerim ise yine kapandı. "İçime işlemişsin," diye dün gece söylediği cümleyi yineledi. Dudaklarıma minik bir öpücük daha bıraktı. "Öyle bir büyü var ki sende... Ruhuma kazımışsın sanki kendini." Ben, duyduklarıma memnuniyetle tebessüm ederek gözlerimi aralarken o, bu sefer dudaklarını yanağıma yöneltti. "Atamıyorum," diye mırıldandı kulağıma. "Bilmem, anlatabiliyor muyum?"

Tebessümüm büyüdü. Hatta minik bir kıkırtı kaçtı dudaklarımdan. İsteyince gayet de cilveli olabiliyormuşsun demek ki, komutan. Yanağıma minik bir öpücük daha bıraktı. Boynumdan derin bir nefes çekti. Tabii ben de onun kokusuna buladım kendimi. Boş duracak değildik. Başı boynumdan ayrılınca önce ikimiz de erimiş bir şekilde baktık birbirimize. Miyavlamasa da bu bakışlarla miyavlamış kadar olmuştu zaten. Allah'tan rujumu sürmeye fırsat olmamıştı. Yoksa oldukça fena bir manzara çizmiş olabilirdik şu an.

"Hatırlatabildim mi?" dedi yumuşacık bir sesle.

Tebessüm ederken etkilenmiş bir ifade kuşandım.

"Gayet net. Ama bir şey daha demiştin sanki. Eskiden beri bir şeymişsin bana... Ama cümleyi bir türlü anımsayamadım. Neydi o? Onu da bir hatırlatsana."

Hay hay, der gibi bir ifade belirdi yüzünde. Yarım bir gülüşle tekrar dudaklarıma yöneliyordu ki kapı aniden açıldı. "Ya aşkım, arayacaktım. Vallahi nöbetteydim," diyerek yoğun bir telefon konuşması yapan asker içeri daldı. Uzun boylu, zayıf, esmer bir askerdi. Başında beresi yoktu. Ama bizi sarmaş dolaş gördüğünden olsa gerek, ifadesi muazzam bir şoka dönüşmüştü. Biz ona bakarak boş boş göz kırpıştırdık, o da bize...

Birkaç saniye kimseden ses çıkmadı.

"Aşkım, ateş altındayız. Ben sana döneceğim," dediği gibi telefonu kapattı. Sonra ise fevkalade bir panikle bakışlarını Murathan'a dikti. Anlamsızca asker selamına geçti. "Pardon, komutanım," diye bağırdı şiddetli bir sesle. "Özür dilerim, komutanım. Dinim imanım olsun ki ben bir şey görmedim, komutanım. Bende alzaymır başlangıcı var. Hemen unutuyorum, komutanım. Zaten ben buradan da hiç geçmedim, komutanım. Ben aslında yokum, komutanım. Hemen çıkıyorum, komutanım! Vallahi görmedim, komutanım! Komutanım!"

Cevap beklemeden asker selamını bozdu. Titrediği buradan bile belli oluyordu. Hızla arkasını döndü ve aynı panik hâliyle kapıyı kapatıp çıktı. Postallarından yükselen güçlü koşma sesi duyuldu sadece. Birkaç saniye ne Murathan konuştu ne de ben. Benim kollarım onun boynunda, onun kolları ise benim belimde, bedenlerimiz dip dibeyken öylece baktık arkasından.

"İyi," dedi Murathan en sonunda. "En azından beni yormadan yapması gereken her şeyi kendi yaptı."

"İnsanları bu denli korkuttuğuna inanamıyorum, Murathan."

Belimdeki kollarını çözmedi. Ben de kollarımı boynundan çözmemiştim zaten. İkimiz de öylece dururken, hiçbir amacı olmadan hafifçe sağa sola sallanıyorduk. "Askeriye burası, Pamuk," dedi. "Kreş değil."

Gülerken yüzümü ekşittim.

"Kreş olsa sevgi saçacaksın sanki."

Hiç onluk değildi. Az severdi o. Az ama öz. Bu yüzden cevabı beni zerre kadar şaşırtmamıştı.

"Sevginin az ve öz olması gerektiğini düşünüyorum. Neden herkese sunayım?"

Ensesindeki saçlarla oynamaya devam ettim. Çenesinin altındaki minik kesik izi battı gözüme. Kapanmış bir yaraydı ama izi oradaydı. Tıraş olurken olmuş olmalıydı. Tebessümüm hâlâ dudaklarımda asılıyken başımı çenesinin altına dayadım. Burası benim olmalıydı. Bu gövde kesinlikle bana ait olmalıydı. Her şey yerli yerindeydi sanki. Ruhumun yuvası burasıydı.

"Peki," dedim sessizce. Başımı geri çekip tekrar gözlerine diktim bakışlarımı. "Bana ne kadarını sunuyorsun?"

Büyülenmiş gibi baktı gözlerime. İçli içli, derin derin, ne dersem sorgusuz sualsiz yapabilecekmiş gibi. Ben bu bakışlara bunca zaman nasıl kör kalabilmiştim? "Hepsini," dedi hiç düşünmeden. Bir elini belimden çekip narin hareketlerle elimi kavradı. Yavaşça kalbinin üstüne götürdü. "Burada ne varsa hepsi senin," dedi kendinden emin, erkeksi, tok bir sesle. "Hep senindi. Hep senin kalacak."

Bu itirafı ilk yapışı değildi. Hastanede de elimi kalbinin üstüne koyup *burası senin,* dediğinde dilaltı hapı almamak için zor durmuştum. Yine öyle olmuştu. Sanırım hep öyle olacaktı. Başımız belalardaydı. Ruhum okşandı, sıcacık bir duygu kapladı kalbimin üstünü. Elimin altındaki kalbi deli gibi avucumun içine vuruyordu. Ya da bu benim kalbimdi de avucumda mı atıyordu? Şu an hiçbir şeyi ayıramıyordum. Ama o, çok sağ olsun ki ayırmama yardımcı oldu.

"Hissediyor musun sesini?" dedi kalbinin üstündeki parmaklarımı yavaşça okşayarak. "Senden başkasına böyle atmadı. Atmaz."

İçli bir nefes verdim. *Bu sevgiden korkuyorum,* demiştim. *Bu duygu beni aşar,* demiştim. Al işte! Bu benim kalbimin çok üstünde bir şeydi. Her zerremi yakıyordu. Duyduklarımdan memnun olduğumu gösteren bir bakış kuşandım. Sonra elimi kalbine doğru hareketlendirdim. Bir şey söylemedi. Bakışları ne yaptığımı çözmek ister gibi göğsüne eğildi. Ama elini, elimin üzerinden bir saniye dahi çekmedi. Ben ise yavaş hareketlerle kalbinin hizasına, üniforma üzerinden parmak uçlarımla hayalî bir çiçek çizdim. Hayalî mavi bir çiçek... Hayalî bir unutmabeni çiçeği...

"Ne yapıyorsun sen?" dedi hafif şaşkın ama eğlenen bir tınıyla.

Gülüşüm büyüdü. Hayalî çiçeğin son yaprağını da yavaşça çizince bakışlarımı tekrar kehribarlarına ve gür kirpiklerine çevirdim. "Benim olanı işaretliyorum." Avuç içimi, çiçeğimi mühürlemek istercesine tekrar kalbinin üstüne bastırdım. "Minik, mavi çiçeklerle..." Tek imzayı o atacak değildi.

Önce bir baktı. Sonra yüzünde kocaman bir gülüş belirdi. Gözleri minik bir çizgi hâlini alacak derecede gülerken dişlerini dudağına geçirdi ve yoğun bir sevgi patlamasıyla kollarını sırtıma sarıp beni gövdesi ile sarmaladı. Sanki bıraktığı an bir yere gidecekmişim gibi sıkı sıkı sardı kolları bedenimi. Benim ise canıma minnetti. Yanağımı göğsüne bastırıp kollarımı sıkıca bedenine doladım. Pamuk için bayram etme saatiydi. Gökçen ise yeni tattığı bu duygunun sarhoşluğu içindeydi.

"Pamuk," dedi neşeli bir sesle. "Pamuk..."

Pamuk olduğumu onaylayan bir mırıltı çıkardım. Cevap olarak saçıma bir öpücük bıraktı. Birbirimize sarılmış şekilde amaçsızca sağa sola sallandık. Hareketsiz duramıyorduk sanırım. Sırtımda gezinen ellerinin saçlarıma dokunduğunu hissettim. Sonra kelebek tokama... Birkaç saniye sonra ise beni gövdesine daha çok bastırdı. İmkânı olsa göğsüne sokacak gibi sıkıca sardı kolları bedenimi. Saçıma derin bir öpücük daha bıraktı. Her şey yerli yerindeydi artık. Her şey olması gerektiği yerdeydi.

"Çok işin var mı?" dedim neşeyle. Çenemi gövdesine dayadım. Alttan alttan göz kırpıştırarak baktım yüzüne. "Dışarıya mı çıksak?"

Bakışlarını bana doğru eğdi. Hafif tebessümü yine yüzündeydi.

"Bayıldım bu fikre. Hemen çıkalım."

Kollarını bedenimden çözüp elimi sıkı sıkı kavradı. Hızla çıkışa doğru çekiştiriyordu ki yere eğilip çantamı almam gerekince durdu. "İşin yok mu?" dedim çantamı alırken.

"Timur'a kilitlerim," dedi dünyanın en normal şeyini söyler gibi. "Zaten bugün izinli bizim tim."

Çantamı koluma takınca ilerlemeye başladık.

"Madem izinlisin, yanıma neden gelmedin?"

Yandan gördüğüm kadarıyla dudağında yarım bir gülüş oluştu. Kulübeden çıkınca kapıyı kapattı. "Gelecektim," dedi. "Ama bu sefer senin gelip gelmeyeceğini görmek için bekledim."

"Ya gelmeseydim?"

Bu sefer genişçe güldü. Avucunun içindeki elimi kendine çekip beni iyice dibine yaklaştırdı.

"O zaman mecburen yine ben sana gelecektim. Kaçış yok."

Hızlı adımlarla ilerliyordu ama o yürürken benim koştuğumu anlamış olsa gerekti ki yavaşladı. Tekrar binanın ön tarafına gelince az önce onu beklediğim ağacın altına doğru ilerledik. Bankın yanına gidince eli elimden çekildi.

"Sen burada bekle beni, on dakikaya geliyorum."

Başımı hızla aşağı yukarı sallayıp banka oturdum. "Tamam," dedim uslu uslu.

Güldü, dudağını dişleyerek geri döndü. Ama iki adım atmıştı ki durup tekrar bana döndü. "Sakın bir yere gitme. Kaçma bak," derken işaret parmağını hafifçe bana doğru sallamıştı.

Gülerken gözlerimi devirmek mecburiyetinde kaldım.

"Saçmalama, Murathan."

İyi, dermiş gibi kafasını aşağı yukarı salladı. Gidiyordu ki tekrar durdu. Yine bana döndü.

"Biri yanına gelirse Komutan Karakurt'un sevgilisi Gökçen olduğunu söyle."

Ya, sevgilin miyim gerçekten, diye erimiş bir ifadeyle sordu soldaki melek. Haklıydı. Ben de şu an o konumdaydım.

Bu sefer istemsizce güldüm.

"Yüze kadar da sayayım mı?"

"Yüz olmadan gelirim. Sakın bir yere gitme," dediği gibi hızla arkasını döndü ve seri adımlarla ilerlemeye başladı.

Arkasından bakarken içli bir nefes verdim. Vay benim başıma gelenler vay. Şu an kulaklarımda yankılanan *"Birisine birisine, âşık oldum birisine, rastlamak çok zordur böylesine!"* şarkısı askeriyede çalmayacağına göre beynim yine iş başındaydı. Yaktın bizi, Kepçük. Bitirdin bizi, oğlum. İçli bir nefes daha verip önüme döndüm. Ama döner dönmez önümden geçen üniformalı, taş gibi hatunları görünce nefesim biraz olmadık yerlerime kaçtı. Bu neydi şimdi? Yürüyüp ilerlerken arkalarından bakakaldım. Üç kişilerdi. Üçü de bordo bere takıyordu. Ve üçü de... Güzeldi.

Askeriyeye de güven olmuyor bu devirde. Hâle bak! "Sanırım buraya daha sık gelmem gerekecek," diye homurdandım huysuzca.

"Gökçen Hanım," diye seslenen tanıdık sesi duyunca bakışlarımı yanıma çevirdim. Aybüke tepeme dikilmiş, merakla bana bakıyordu. Onu ilk defa askerî üniforma içinde görüyordum. Oldukça havalı duruyordu. Ve güzel. Bu kıyafeti giyen herkes seviye mi atlıyordu? Tepemden vuran güneş yüzünden gözlerim kısılınca başımı kaldırıp bakamadım. O ise bunu anlamış olmalıydı ki yavaşça yanıma oturdu. "Ne işiniz var burada?" dedi. "Bir sorun mu var?"

Tabii, herkesin beyninde sorun ve bela kelimeleri ile eşleştiğimden... "Hayır," dedim hemen. "Murathan'ı kaçırmaya geldim."

Tebessüm etti.

"Güzel şaka."

"Şaka olduğunu kim söyledi? Cidden Murathan'ı işten almaya geldim. Biraz takılacağız dışarıda."

Yok artık, der gibi bir ifadeye büründü.

"Komutanım bu saatte işten mi çıkacak yani? Cidden şaka yapıyorsunuz."

Bu ifadesi beni güldürmüştü.

"O kadar mı ciddiyetsizim gözünde, Aybüke?"

"Yok da..." dedi ne diyeceğini bilemez bir şekilde. Minik bir duraksamanın ardından yönünü tamamen bana çevirdi. "Bir dakika. Yoksa siz..."

Utanmıştım. Gülerken bakışlarımı ellerime eğip saçma bir şekilde parmak uçlarımla oynadım. "Oldu birkaç bir şey tabii."

Güldü. Evet, ciddi ciddi gülme sesi geldi kulağıma. Hiç beklemiyordum ama Allah'tan daha önce gülerken görmüştüm de çok şok edici bir görüntü olmamıştı bu. Göründüğü kadar sert ve soğuk değildi. Hissedebiliyordum.

"Ben de diyorum Muratban Komutan'ım neden bugün herkese selam veriyor," diye kendince bir çıkarım yaptı.

Bu sefer ben de güldüm. Muratban ve yumak yumak sinirli millete neler çektirmişse adam normal bir eylem yapınca herkes şoke olmuştu.

"Hayırlı olsun o zaman."

"Hiç şaşırmadın," dedim soru sorar gibi.

"Beklenen bir şeydi. Neden şaşırayım?"

Herkesin de ağzında aynı laf. Ayşegül ve Bilge de şaşırmamıştı. Dışarıdan bu kadar mı kaçınılmaz duruyorduk? Birkaç saniye sessiz kaldık. Ama fazla dayanamadım.

"Sende ne var ne yok?"

"Ne olsun?" derken oldukça boş vermişti. "İş, güç..."

"Köyler sensiz çok sıkıcıydı," diye bir itirafta bulundum.

Güldü. Hem de yüzünde ilk defa gördüğüm çocuksu bir gülüşle.

"Gerçekten mi?"

Onaylayan bir mırıltı çıkardım.

"Diğer gidişinize inşallah burada olurum o zaman."

"İnşallah." Aklıma gelen yeni bir şeyle yönümü tamamen ona çevirip, "Ha, bu arada..." dedim. "Biz kızlarla arada bizde toplanıp kendimizce eğleniyoruz. Kızlar dediğim Duru, Ayşegül, Bilge yani. Geçen sefer seni de çağıracaktım ama biraz çekindim. Ama bir sonraki eğlenceden kaçışın yok, haberin olsun."

Anında yüzünü ekşitti.

"Ne bu? Altın günü falan mı?"

"Saçmalama, Aybüke. Kızlarla toplanıyoruz işte. Tekrar ediyorum. Gelecek sefere sen de bizdesin."

Yüzü hâlâ ifadesini koruyordu.

"Bu söylediğiniz, hiç sevmediğim şeylerde zirveyi çeken bir aktivite, Gökçen Hanım."

"Haydi ama ya..." dedim son heceleri uzatarak. "Kız kıza takılıyoruz işte."

"Hemcinslerim ile pek iyi anlaştığım söylenemez. Sizin kafalardan anlamam ben. Bozarım yani ortamı. Hiç rahatsızlık vermeyeyim."

"Ay, ne yapacağız sanki, Aybüke!" diye artık dayanamayarak isyan ettim. "Kola içip çekirdek çitliyoruz. Neyimize ayak uyduramayacakmışsın? Arayacağım, ona göre. Sakın ben arayınca, telefonu kapatıp sonra görevde olduğunu söyleme bana."

"Güzel bir fikirdi oysa," dedi çaresizce.

Umutsuz bir bakış attım. Sonra ise en tatlı hâlimle göz kırpıştırdım. O ise oflayarak önüne döndü. "Murathan Komutan'ım herkese dehşet saçarken size neden pelüş ayı gibi şu an daha net anlıyorum." Bakışlarımı sürdürünce derdi nefesi büyüdü. "Tamam," diye yelkenleri suya indirdi. "Geleceğim. Çekin şu bakışlarınızı üzerimden."

Sırıttım.

"Aferin."

Yine tebessüm etti. "Ben kalkayım o zaman," deyip birden ayaklandı. "Görüşürüz."

Gülerken başımı aşağı yukarı salladım.

"Görüşürüz."

Tam arkasını dönüp iki adım atmıştı ki "Gökçen Hanım," diyerek yine bana döndü. "Yanıklara..." dedi sessizce. "Yani ikinci derece yanıklara ya da üçüncü... Neyse işte, tam emin değilim. Krem dışında ne iyi gelir? Yani böyle çok acıyorsa, yara olmamasına rağmen deriye dokununca bile acıyorsa... O acıyı ne hafifletir acaba?"

"Yaran mı var?" diyerek yerimde dikleştim.

"Yok, ben değil," dedi saçma bir hızla. "Başka biri için sordum."

Düşündüm. En sonunda, "Sirkeli su," diye cevap verdim. "Sirkeli su iyi gelir. Ateşini alır, ferahlatır. Sirkeli su ile hafifçe silebilir yarayı ve deriyi."

Başını ciddiyetle aşağı yukarı salladı. "Sirkeli su," diye tekrar etti beni. "Tamam. Teşekkür ederim."

Tatlı bir tebessüm daha gönderdim.

"Önemli değil."

Aynı şekilde o da gülüp arkasını dönüyordu ki durdu. Anında tekrar ciddileşti.

"Bu arada, komutanıma pelüş ayı dediğimi söylemezsiniz, değil mi?"

İşte, buna kahkaha atardım ki atmıştım da. "Ne zaman dedin?" dedim sahte bir ciddiyetle. "Ben hiç öyle bir şey duymadım."

Güldü. Sonra ise yüzünde aynı tebessümle *teşekkür ederim,* der gibi bir baş hareketi yapıp yanımdan uzaklaştı. Dimdik yürüyor, ayakları yere son derece sağlam basıyordu. Sanki *ben buradayım, ben bu dünyaya ayak basıyorum, ben buradan geçiyorum,* deyip hayata kafa tutar gibiydi her adımı. Arkasından istemsizce hayran hayran baktım ve Süleyman'a hak verdim. Birkaç dakika amaçsızca ayak ucumla yerdeki taşlarla oynadım, üzerime kocaman bir gölge düşünce bakışlarımı sağıma çevirdim. Bu heybet Murathan'ındı. Bunu beklemiyordum. Tamam, bekliyordum ama bu denli hızlı

beklemiyordum. Baştan aşağı siyah giyinmişti. Siyah pantolon, siyah tişört, siyah ceket.

"Oha!" dedim şaşkın şaşkın. "Hangi ara hazırlandın sen?" Işınlanmayı bulmuş olabilirdi. Gideli daha on dakika bile olmamıştı.

Ciddi duruşunu bozmadan, elini bana doğru uzatıp tutmam için parmaklarını ileri geri salladı. İtiraz edecek değildim. Yerimden ayaklanıp yavaşça parmaklarımı avucunun içine bıraktım. Sıkıca kavrayıp yanına çekti. "Biz seri adamız, kızım. Ezelden bu yana mıymıntı olan sensin."

"Sensin be mıymıntı!" diye huysuzlandım. "Asıl normal olan benim, sen anormal derecede hızlısın."

Sadece güldü. Yeterli bir cevaptı. El ele askeriyenin çıkışına ilerliyorduk. Bize dönen bakışlar vardı, farkındaydım ama umursayacak değildim. Bir elim elinin içindeyken diğeriyle de kolunu kavradım. Çünkü Pamuk olmak bunu gerektirirdi. O da hâlinden epey memnun gibiydi.

"Ee," dedim neşeyle. "Nereye gidiyoruz?"

Durdu. Bakışları bana döndü. "Ne demek nereye gidiyoruz?" dedi çatık kaşlarla. "Beni dışarı sürükleyen sensin. Bana mı soruyorsun bunu?"

Olabildiğince net bir cevap verdim.

"Gelene kadar seni görmek dışında bir şey düşünmedim."

Önce baktı. Sonra çatık kaşları yavaşça düzeldi. Sağa baktı. Sola baktı. Gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. Sonra ise beklenmedik bir hızla bana döndü. "Yok mu şuralarda bir kıyı köşe?" dedi sağı solu bakışları ile tarayarak. "Yine öpesim geldi."

Güldüm. "Dur bir, dur," derken elinden çekip zorla durdurdum. "Silopi'yi gezelim mi? Geldim geleli hiçbir yerini doğru dürüst göremedim ben."

Çok şükür, kıyı köşe fikrini unutmuştu. Tekrar ilerlemeye başladık.

"Nereyi gezebiliriz burada? Cudi Dağı'na mı çıkacağız?"

Gözlerimi devirdim.

"Başka bir yer yok mu bu şehirde? Aklın fikrin dağda!"

"Başka yer yok," dedi. "Ne yapabilirim yani?"

"Hiç mi yok ya?" dedim çaresizce.

Önce bir sessiz kaldı. "Aklıma bir şey geliyor ama..." dedi çok da emin olamayarak. "Sakın gülme."

"Ne?" dedim heyecanla. "Ne? Ne? Ne?"

Çıkış kapısına geldiğimizde asker selamı veren birkaç askere ve nöbetçilere başıyla selam verdi. Bir yandan da bana laf yetiştirme derdindeydi.

"Bak, gülmeyeceksin! Söz ver."

Hızla başımı aşağı yukarı salladım.

Durdu. O durunca ben de durdum. Elimi bırakmadan yönünü bana çevirdi. Kehribarlar ve kıvrık kirpikler de bana asker selamı çakınca içimiz bir hoş oldu. O ise önüme gelen bir saç tutamını geri itti. "Kepçük'ün Pamuk'la yapmak istediği bir şey vardı," dedi sakince. "Yapamadı. Biraz içinde kaldı."

Heyecanla sözünü bitirmesini bekledim. Sonra ise kendimi son derece çılgın bir aktivitenin içinde buldum.

"Lan, hıyar! Elinin ayarını sikeyim! Yavaş olsana!"

Karşısında böğüren Süleyman'a ters bir bakış atıp kremli peçeteyi göğsündeki yanığa daha çok bastırdı Zülfikar. Görev dönüşü olduğu için bugün izinliydiler. Ama gidecek yer olmadığından mecburen hepsi yatakhanelerine sıkışmış durumdaydı.

"Asıl ben senin aklının ayarını sikeyim!" diye bağırdı artık dayanamayarak. "Ne diye evin içinde bomba patlatıyorsun? Ayrıca madem acıya dayanıksızsın, ne diye Özel Kuvvetlerdesin lan sen?"

Süleyman ileri atılıp Zülküf'ün elindeki gazlı bezi öfkeyle aldı. Yetmedi, ense köküne okkalı bir sille savurdu.

"Kaskına kurşun denk geldi diye bir hafta rapor alan puşt bendim, değil mi? Puşt!"

Zülfikar yediği sille ile hafifçe öne sendelemişti ama darbeye alışık olduğundan hacıyatmaz misali tekrar geri doğruldu. "Bu mu lan konumuz? Ha, bu mu?" Elini ileri uzatıp tekrar gazlı bezi alıyordu ki Süleyman hızla geri çekti.

"Siktir git! Pansuman yapmıyorsun, tahta zımparalıyorsun sanki. Yaparım ben kendi pansumanımı."

Aybüke'nin uğruna daldığı evden sayısız leşle çıkmıştı ama canı uğruna patlattığı bombanın küçük çaplı etkileri vücudunda şu an daha net görünüyordu. Sol omzunda ve karnının sağ boşluğunda, bir el büyüklüğünde ikinci derece yanık, sırtında ve kollarında ise yer yer kesikler vardı. Kesikler sorun değildi. Ama yanıklar için aynı şeyi söyleyemiyordu.

"Asıl ben sizin sesinizin ayarını sikeceğim şimdi ama ha!" diye en sondaki ranzanın üstünden kafasını huysuzca kaldırdı Barbaros. "İki saat kestirelim dedik, içine ettiniz!"

"Üç saattir uyuyorsunuz, komutanım," diye karşı ranzadan mırıldandı Aliş. Sakince telefonu ile uğraşıyordu.

"Gözümüzü kapattık diye sen bizim uyuduğumuzu mu sandın, Aliş?"

Aliş derdli bir nefes verdi.

"Üç saattir horluyorsunuz, komutanım."

"Haklı çocuk," dedi Zülküf. "Sen de ayrı şişirdin beynimi. İçinde kaç çeşit hayvan var, çözebilmiş değilim. Önce bir orangutan can çekişiyor, daha sonra bir kaplan bir zebrayı boğazlıyor ve sonra bir bakıyorum ki azgın bir su aygırı dere yatağına iniyor."

"Abartma, lan!" dedi Barbaros gözündeki çapakları serçe parmağı ile alırken. "Et var burnumuzda. Ne yapalım?"

"Bir burunda en fazla kaç kilo et olur, kardeşim ya?" dedi Zülküf çaresizce.

Barbaros bunu da umursamadan ranzadan aşağı atladı. Kıçını kaşıya kaşıya, paytak adımlarla tuvalete ilerledi. Süleyman sırtındaki yaraya uzanıp kremi kendi sürmeye çalıştı ama sağ karın boşluğundaki yara sızlayınca öylece kaldı. Canı acımıştı ama yüzünü olabildiğince ifadesiz tuttu. "Emek nerede?" dedi. "Gelsin, o sürsün şu kremi."

"Dışarıda. Ailesi ile görüntülü konuşuyor," dedi Aliş.

Süleyman dertli bir nefes daha verdi.

"Tamam lan, gel," dedi Zülfikar. "Daha nazik olacağım, hayatım. Merak etme. Kendini bana bırak sen."

"Lan, hoşt!" dedi Süleyman. "Çek elini kolunu!"

Zülfikar kocaman bir kahkaha atarken Süleyman hâlâ ters ters bakmakla meşguldü. "Aliş, al şunu başımdan," dedi Alican'a doğru. "Valla elimde kalacak."

Aliş, *ben ne yapabilirim ki* temalı çaresiz bir bakış atarken Zülfikar, millî çapkın gülüşü ile oturduğu yerden ayaklandı. "Sizinle de hiç eğlenilmiyor ha!" dedi yalandan bir huysuzlukla. "Ben Barbo'mun yanına gidiyorum. O daha eğlenceli. Senden iş çıkmaz bana."

Süleyman boş bir bakış attı.

"Derken?"

Zülfikar'ın dudaklarında yarım bir gülüş belirdi. "*Aybüke* diyorum, *Başkan* diyorum, ne yaptın ettin kaptın diyorum." Her kelimede neşesi daha da katlanırken heyecanla Süleyman'ın sırtına *sana helal* dercesine bir sille indirdi. Ve içinden geçeni diliyle de tasdikledi: "Helal olsun lan sana diyorum!"

Sırtına yediği şamarla inleyerek iki büklüm oldu Süleyman. Derisinde yanık izi yoktu ama yine de cayır cayır yanıyordu. Kırmızı bir yüzle Zülfikar'a dönüp sert bir tekme savurdu.

"Elini sikeyim, Zülküf!"

Zülküf'ün yüzünde panik dolu bir ifade belirdi.

"Valla yanlışlıkla oldu, kardeşim. Çok acıdı mı, lan?"

Süleyman acısını kontrol altına almak için burnundan derin bir nefes verdi. Yiğitliğe bok sürdürecek değildi. "Yok, tamam," dedi sakince. "İyiyim. Çık şu odadan artık, Allah'ının aşkına bak."

"Ben çıkayım da Aybüke mi gelsin yoksa?" dedi Zülfikar ağzını yayarak.

Bu sefer Süleyman'ın yüzünde anlamsız bir sırıtış belirmişti. Aklına ateşlerin arasından çıktığı an Aybüke'nin ona doğru attığı adımları ve endişeli yüzü gelince kalbi ağzından çıkacak gibi oldu. Hele o attığı yumruk yok muydu... Bir yumruk ancak bu kadar güzel olabilirdi. "Gelir mi ki?" dedi. "Gelmedi hiç."

"Gelir, gelir," dedi Zülfikar kendinden emin bir şekilde. "Kıvama geldi diyorum. Güven sen bana. Bak, en başından *kaçan kovalanır,* demedim mi oğlum ben sana? Kendini geri çekince nasıl çekildi sana? Evrenin kanunu bu. Dinleyin oğlum siz Zülküf ağabeyinizi."

Bu zamana kadar hiç Zülküf'ü dinlememişti ama haklıydı. Hatta ilk defa haklıydı.

"Yalnız siz içerideyken Aybüke Komutan'ımı görmeliydiniz, komutanım," dedi Aliş hevesle. "Murathan Komutan'ımdan önce içeri koştu. Komutanım tutunca ise *Süleyman içeride, ben de gidiyorum,* diye bağırdı. Zor tuttuk."

Süleyman'ın sırıtışı büyüdü.

"Valla mı, lan?"

Alican hevesle başını aşağı yukarı salladı.

Süleyman'ın sırıtışı ağzını yırtacak noktaya geldi. Zevkten mezdeke dönebilirdi. "Ee," dedi Zülfikar'a dönüp. "Şimdi ne yapayım? Geri mi durayım? Yoksa yine ters mi yapayım? Söz, ne dersen yapacağım. Ne yapayım?"

"Hemen kendini salma," dedi Zülfikar en bilgiç hâliyle. "Anında eski cıvık Süleyman olup yapışma kıza. Ağır duruşun olsun ki Aybüke Başkan isteyince senin de gayet ciddi bir adam olacağını görsün. Ama çok da bokunu çıkarma. Başkan gelmez böyle işlere, malum. Bu kadar yaklaşmışız hedefe, götümüzde patlamasın."

Süleyman ciddiyetle kafa salladı.

"Tamam, ters yapmayacağım ama ciddi duracağım."

"Aynen öyle, kardeşim," dedi Zülküf kelimeleri uzatarak.

"Murathan Komutan'ımda durumlar ne acaba?" dedi Aliş merakla. "Bugün keyfi bayağı yerindeydi." Sırıttı. "Bana *günaydın* bile dedi."

"O her türlü yolunu bulur, oğlum. Koskoca Komutan Karakurt. Elinden kim kaçabilmiş de Gökçen Hanım kaçacak?" dedi Zülküf. "Ki gerçek-

ten kaçamamış. Yaklaşık yarım saat önce karargâhtan el ele ayrıldıklarına dair duyumlar aldım."

"Valla mı?" dedi Alican heyecanla.

Süleyman ise etkilenmişti.

"Komutanıma bak be... Bilseydim en başından ondan akıl alırdım."

"Sizin iş de tamam, komutanım. Artık dertlenmenize gerek yok bence," dedi Aliş gülerek.

Zülfikar ise bu durumdan aşırı keyif almış gibiydi. "Murathan Komutan'ım ve Sülü de elden çıktığına göre geriye kaldı mal kırması kardeşim Barbo," dedi kelimeleri uzata uzata.

"Ne var?" diyerek Barbaros havluyla yüzünü hunharca silerken içeri daldı.

Zülküf sırıttı.

"Nasıl da biliyor kendini?"

Herkes sırıtırken gülemeyen tek kişi Barbaros'tu. Hızla havluyu Zülküf'ün yüzüne savurdu. "Siktir git lan oradan. Beni konuşturup vakit kaybettirmeyin. Şurada bir günlük iznim var. Bilge'min yanına gideceğim. Burnumda tüttü kurban olduğum."

"Bizsiz mi lan?" derken ihanete uğramış gibi elini kalbinin üstüne atmıştı Zülfikar.

"Tövbe, bir daha sizi almam yanıma," dedi Barbaros hızla üzerine gri bir tişört geçirirken. "Hepinizi bir araya getirsem Metecan'ın götünün bir yanağı etmezsiniz."

Hızla pantolonunu da giydi. Dolabın içine uzanıp cüzdanında kalabalık etmesin diye en üstte bir kutunun içine attığı bütün bozuklukları aldı. Hızla cebe attı. Metecan'ın yanına boş gidemezdi. Yoksa maazallah, böbreğini bırakıp çıkabilirdi.

"Sende akıl yoksa biz ne yapalım, ağabeyciğim?" dedi Zülfikar. "Kıza amelde mezhebini soruyorsun!" Şiddetli bir kahkaha attı. "Son nefesime kadar buna güleceğim sanırım." Şiddetli bir kahkaha daha...

Barbaros yılmış bir bakış attı. Ne kadar söverse sövsün susmayacağını bildiğinden gözlerini devirerek önüne döndü.

"Bana bulaşma, birader. Ben kendi işimi kendim hallederim. Kurban olayım, sen bana akıl verme."

"En son Sülü de öyle diyordu ama eninde sonunda nasıl benim dediğime geldi, bak," dedi Zülküf keyifle. Elini kaldırıp bir daha Süleyman'ın sırtına şamarı çaktı. "Koçum Sülüman."

Yine acıyla bağırdı Süleyman. Hızla ileri uzanıp Zülküf'ün götüne sağlam bir tekme daha savurdu.

"Lan, sikeceğim belanı artık!"

Ama Zülfikar hızlıydı. Bu tekmeden de ani bir refleksle yırtmıştı. "Çok pardon, kardeşim," dedi acılı bir ifadeyle. "Allah seni inandırsın, bu da yanlışlıkla oldu."

"Defol git artık şu odadan!" dedi Süleyman acıyla yerinde kıvranırken.

Zülfikar bu feryadı da ciddiye almamıştı. "Ne olursa olsun," dedi abartılı bir özgüvenle. "Ne derseniz deyin, hepiniz en sonunda kadınlar konusunda benim lafıma geliyorsunuz. Bak Murathan Komutan'ıma. *Üslubu düzelt,* dedim. Düzeltti. Hop! Gökçen Hanım yanında. Bak Sülü'ye. *Kaç,* dedim. *O gelir,* dedim. Kaçtı. Hop! Aybüke Başkan peşinde. Eninde sonunda sen de bana geleceksin, Barbo."

"Yav, he he," dedi Barbaros dolap kapağındaki aynadan tipini ve saçlarını düzeltmeye çalışırken.

Derken ortamda bir telefon sesi yükseldi. Çalan Zülfikar'ın telefonuydu. Elini cebine atıp telefonunu çıkardı. Dudaklarında keyifli bir tebessüm belirdi. "Bakın," dedi telefonun ekranını time çevirerek. "Bir kadın daha benden ayrı kalmaya dayanamayıp arıyor." Gülerek telefonu kulağına götürdü. "Nur'um!" dedi neşeyle. Karşıdan cırtlak bir ses yükseldi ama ne dediği tam anlaşılmıyordu. Zülfikar'ın neşeli gülüşü hafifçe soldu ama çaktırmadı. Tekrar toparladı. "Tabii ki isminin Gizem olduğunu biliyorum, hayatım," dedi. "Gözümün nuru anlamında dedim ben onu."

Telefondaki kişi yine cırladı. Zülfikar'ın gülüşü iyice soldu. "Gizem de mi değil adın? Allah Allah..." Düşünceli adımlarla odanın çıkışına ilerlemeye başladı. "Hande miydi yoksa?"

Karşıdaki daha çok cırladı.

"Cansu?"

Ses iyice şiddetlenince, telefonu kulağından geri çekip yüzünü ekşitti ve tekrar kulağına götürdü. "Bebeğim, ben şimdi bir çatışmaya gidiyorum. Dönüşte arayayım seni, olur mu? Aynen, ben de seni seviyorum. Aynen. Aynen, canım. Benden de senin anana selamlar. Aynen, bebeğim," dediği gibi hızla telefonu kapattı. "Neydi lan bu kızın adı?" dedi telefonun ekranına bakarken. "Canan mıydı?"

Düşünceli bir şekilde odadan çıkıyordu ki Alican, "Komutanım!" diye bağırarak ranzadan aşağı atlayıp peşine koştu. "Bana kahverengi ceketinizi verir misiniz? Dışarı çıkacağım."

Zülküf bu feryadı duymamıştı bile. "Neydi bu kızın adı, Aliş?" dedi koluna yapışan Alican'a dönerek.

Alican düşündü.

"Müge olabilir mi, komutanım?"

Zülfikar da düşündü.

"Olabilir mi lan?"

"Alayım mı ceketinizi, komutanım?"

"Hayır."

"Hale olabilir mi, komutanım?"

"Bilemiyorum. Nalan mı?"

"Alayım mı ceketinizi, komutanım."

"Hayır dedik ya lan!"

"Kızla buluşacağım, komutanım. Lütfen alayım."

"Hangi kız?"

Alican ciddileşti.

"Size adını söylemem."

"Niye lan? Pezevenk miyim ben?"

Alican gelecek olanı sezip, ışık hızıyla koşmaya başlarken Zülfikar peşinden şiddetle bağırdı:

"Kaçma, gel buraya, Aliş! Yaktım başını oğlum! Nah sana ceket!"

Sesler bu şekilde uzaklaşırken Barbaros da son dokunuşları yapıyor, diğer yandan *sabunu koydum leğene, gör başıma ne gele,* diye keyifli bir Erzurum türküsü mırıldanıyordu. Bir serçe parmağını diline sürdü bir de işaret parmağını. Sonra ise birini sağdakine, diğerini soldakine yapıştırıp ciddiyetle düzeltti gür, siyah kaşlarını. "Ben de çıkıyorum, gardaşım," dedi hızla yatakhaneden çıkarken. "Haydi, Allah'a emanet."

"Rast gelsin," dedi Süleyman sırıtarak. Türküsünü mırıldanarak seri adımlarla odadan çıktı. Birkaç dakika sessizliğe bürünen odada hareketsizce durdu Süleyman. Derin bir nefes verdi. Artık güçlü durmasına gerek olmadığına kanaat getirdiğinde ise acılı bir ifadeyle kıvrandı yerinde. "Anamı avradını! Yanıyorum lan! Of!"

Yatağında yan döndü. Götü bile acıyordu. Allah'tan ön ganimetlere bir şey olmamıştı. Şükürler olsun! Acılı bir ifadeyle yerinde kıpırdandı. Az önce Zülfikar'ın elinden alıp yatağın üstüne savurduğu kreme uzandı. Alıp parmağının ucuna birazcık sıktı. Her zerresi acımasına rağmen kolunu arkaya uzatıp sırtındaki yaraya krem sürmeye çalıştı. Ama olmuyordu. Dudaklarından bir inilti daha kaçarken, gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. Birkaç dakika bekleyip acısını dizginlemeye çalıştı.

"Ver şu kremi. İyice yara edeceksin yoksa," diye yanından yükselen sesle gözlerini hızla araladı.

Bu ses? Hafif şaşkın bakışları sese döndüğünde yanılmadığını anladı. Aybüke tam tepesindeydi. Elinde bir şeyler daha vardı ama şu an gözü, kara saçlar ve kara gözlerden başka bir şey görmüyordu. O alık alık göz kırpıştırırken Aybüke uzanıp elindeki kremi aldı. Yüzüne asla bakmadan arkasına geçti ve yatağın ucuna yavaşça oturdu. Elinde tuttuğu bir kap dolusu sirkeli su ve gazlı bezi yatağın üstünde bir köşeye dikkatlice bıraktı.

Süleyman şoku atlatınca hızla ona döndü. Ama tam önünde krem tüpünün kapağını açan kişiye bakarken daha çok şaşırdı. İdrak yolları da mı yanmıştı yoksa uyanıkken Aybüke halüsinasyonu mu görüyordu, bilemedi.

"Bakma mal mal," dedi Aybüke sakince. Başını önünden kaldırdı. "Haydi."

Süleyman tam olarak mal mal bakmaya devam etti.

"Ne?"

"Dön arkanı, Süleyman."

"Niye döneyim arkamı?" dedi Süleyman daha büyük bir mallıkla. "Ne yapacağız?"

Aybüke gözlerini devirdi. "Bir şey derdim de..." dedi ters ters. "Neyse." Ters bakışları karın boşluğundaki yaraya takılınca çatık kaşları yumuşadı. Önüne düşen birkaç saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırıp yanığa doğru eğildi. "Yanıklar dışında derin de yanıyor mu?" dedi dikkatle yaraya bakarken.

Süleyman en sevdiği çehreye bakarken içli bir nefes verdi. "Valla yanıyor," dedi bu içli hâlini sesine de yansıtarak. "Her yanım cayır cayır yanıyor hem de."

Aybüke cevap vermedi. Hatta kafasını kaldırıp bakmadı bile ama dudağının kenarında oluşan minik gülüşü Süleyman görmüştü. Vallahi de billahi de görmüştü. Lakin ciddiyetini toparlamalıydı. Hemen salmamalıydı. Ne demişti Zülküf? *Ciddiyeti koru.* Aynen. Korumalıydı. Ama Aybüke'nin sıcak parmak uçları şu an tenine dokunurken ciddiyetin ebesini gundiklerlerdi.

Yaranın kenarlarına narince dokundu Aybüke. Krem tüpünün kapağını kapattı. Yan tarafa uzanıp getirdiği gazlı bezi aldı. Sirke dolu kaba batırıp sıktı.

"O ne?" dedi Süleyman.

Aybüke nazik hareketlerle bezi yaraya sürttü.

"Sirkeli su. Acırsa söyle."

"Acımaz," dedi anında ama bunu der demez, Aybüke bezi yarasının üstüne bastırınca acıyla böğürdü.

Bu böğürtü karşısında sadece umutsuzca baktı Aybüke. "Aynen," dedi. "Hiç acımıyormuş."

Acısına rağmen hafifçe sırıttı Süleyman. "Senin elinden acı bile tat-" diyordu ki durdu. Ciddiyet. Ciddiyet. Hemen salma. Kolay olma, Süleyman. Bu ciddiyet kararını yüzüne yansıttı. "Neyse," dedi bakışlarını kaçırarak. "Hiç söylemedim say bunu." Kendini biraz geri çekti. "Yardımına gerek yok. Benimle uğraşmana da gerek yok. Emek gelir birazdan. O sürer kremimi."

Aybüke önce sessiz kaldı. Sonra ise derin bir nefes verdi. Elini bir nebze bile acımadan Süleyman'ın omzuna bastırıp sırtını kendine çevirdi. Süleyman hazırlıksız olduğu bu hamle karşısında yine acıyla böğürmüştü:

"Aybüke!"

"Bir insanın beyinsiz yaşayabileceğinin en büyük kanıtı sensin, Süleyman," dedi ters ters. Bir sirkeli bez daha hazırladı ve en gamsız hâliyle sırtındaki yaranın üzerine yapıştırdı.

"Bırak o zaman!" dedi Süleyman acı içinde kıvranırken. "Ne diye beyinsiz bir insanın yarasına sirke basıyorsun?" Aybüke elindeki bezi yaraya daha çok bastırınca dişlerini sıktı. "Ayrıca harbiden sen yarama ne diye sirke basıyorsun? Niyetin beni öldürerek benden kurtulmak mı?"

"Sen dururken seni öldürmek için başka birine gerek var mı? Sen kendi kendine yetiyorsun zaten." Bezi geri çekti. Ters hareketlerle kreme uzandı. Alıp açtı ve bu sefer daha nazik şekilde kremi sürmeye başladı. Birkaç dakika ikisi de konuşmadı. Krem sürme işi bitince Aybüke sessizce mırıldandı: "Bandajı ver."

İleri uzandı. Baş ucundaki komodinin üstünden bandajı ve bandı aldı. Yüzünü dönmeden arkaya uzattı. Aybüke ise hemen ona uzanan eşyaları alıp tekrar işine koyulmuştu. "Aybüke..." dedi en sonunda Süleyman.

Aybüke bu ismin kendine ait olduğunu belirten bir mırıltı çıkardı. Süleyman'ın dudaklarında ise heyecanlı bir tebessüm belirdi. Nasıl belirmeyecekti ki? Aybüke'nin elleri şu an tenine değiyordu. Yaralarına merhem sürüyordu. Aybüke, yaralarını görüyordu. "Korktun mu sen benim için?" dedi. Sesinde merak ve heyecan dolu bir tını vardı.

Aybüke'nin sırtındaki elleri durdu. Hiçbir şey söylemeden öylece kaldı. İnkâr edemezdi. Korkmak ne kelime, neredeyse korkudan aklı çıkmıştı. Cevap veremedi. Kendi bile hissettiği bu saçma şeyden hatta şu an burada bulunduğu için aşırı şaşkın olduğundan sessizliğine sığındı.

"Bu bir *evet* mi?" dedi Süleyman.

Bu sefer derin bir nefes verdi. "Bir daha sakın benim için böyle bir salaklık yapma!" dedi net ve sert bir sesle. "Ben kendimi her türlü kurtarırım. Sen kendini hayatta tut, yeter."

Süleyman bu sefer sakınmadı. Ciddi falan durmadı. İçinden geçeni yine anında dilinden döktü.

"Benim hayatta kalabilmem için sen de hayatta olmalısın, Aybüke. Sen yoksan ben de yokum."

Aybüke sessizce yutkundu. Sakince dudaklarını ıslattı. Anlamsız ama sıcacık bir duygu her zerresini sarmıştı. Rahatsız olmalıydı bu sıcaklıktan. Rahatsız olmalıydı ona sevgiyi hatırlatan her eylemden, sözden. Ama olmadı. Oysa o sevilmeyendi. Sevilmeyecek olandı. "Dön," dedi sessizce. "Karnındaki yanığı da kapatalım."

Süleyman ona söylenen şeyi yaptı. Ama acıyan ve yay gibi gerilen derisi yüzünden yüzü hafifçe buruşmuştu. Bunu gören Aybüke'nin yüzünde de kendi canı acımış gibi bir ifade belirmişti.

"Çok yanıyorsa hastaneye gidelim. Gökçen Hanım baksın."

"Gerek yok," dedi Süleyman. "Geçer bir iki güne." Bakışları kesişti. Bu sefer Aybüke ters bakmıyordu. Bakışları son derece normaldi. Hatta ılık... Bu bakış Süleyman'ın kalbini şaha kaldırsa da ifadesini korudu. "Aşkına inanmadığın bir adam için fazla endişelisin."

"Sen de senin zekâ seviyende bir beyinsiz için fazla cesur," dediği gibi eline aldığı bandajı aniden karın boşluğundaki yaranın üzerine yapıştırdı Aybüke. Ve ekledi: "Şimdi kes sesini."

Süleyman yine acıdan iki büklüm oldu. Ama Aybüke omzundan tutup, sertçe geri itince mecburen doğruldu. "Bize anca tersin olsun," dedi acılı bir sesle dişlerini sıkarken. "Başkalarına neşen bol ama maşallah."

Aybüke derin bir nefes verdi. Yandan ters bir bakış attı, artık acıdan kıpkırmızı olan Süleyman'a. Bakışları kesişince ise hızla önüne döndü. *Ya sabır* der gibi bir kafa hareketi yapıp yandan bandı aldı ve yarayı bantladı. Dudaklarını ıslattı. Dişlerini dudağına geçirdi. Dilinin ucuna gelen şeyleri söylememek için kendisiyle yoğun bir savaş verdi ama en sonunda kelimeler istemsizce döküldü dudaklarından.

"Ahmet, akademiden arkadaşım. Çok eski bir tanıdık yani. Bir konuda yardıma ihtiyacı vardı. Ben de yardım ettim. Teşekkür ediyordu. O, eşi ve çocuğu adına." Bunları söylediği için dişlerini diline geçirme isteği ile dolup taştı. Ne diye açıklama yapıyordu sanki? Kendine olan öfkesi ile hızla yerinden ayaklandı. Tekrar kaşlarını çattı. "Yani daha fazla kafanda kurup benim canımı sıkma, Süleyman," dedi ne diyeceğini bilemeyip. En iyi se-

çenek, öfkesine sığınmaktı. Bakışlarını hızla kaçırıp arkasını döndü. Sert ve seri adımlarla odadan çıktı.

Peşinden bakakalan Süleyman ise önce boş boş göz kırpıştırdı. İki gündür üzerine fazla geliniyordu. Acıdan değil, şoktan öteki tarafa gidebilirdi. Dün Aybüke onun için endişelenmişti. Bugün yarasını sarmıştı. Az önce de bir açıklama mı yapmıştı? Dudaklarında ondan bağımsız bir gülüş belirirken elini ağzına kapattı. Kalbi malum yerlerinden çıkacak gibiyken kendini sıkıp gülüşüne engel olmaya çalıştı ama bir hayli zordu. Elini ağzından çekip otuz iki diş sırıttı. Yetmedi, oturduğu yerden heyecanla ayaklandı. İki ranza arasında ileri geri gidip geldi.

"Ağabey, sürdün mü kremleri? Sürmediysen gel, yapayım pansumanı," diyerek içeri giren Emek'e çevirdi bakışlarını.

"Lan!" diye birden kükreyince, Emek öylece kalıp iki adım geriledi.

"Sürdüysen sürdüm de, ağabey," diye mırıldandı ürkekçe. "Niye kızıyorsun?"

Süleyman kocaman bir gülüş saldı ortama. Emek'in boş bakışı büyürken heyecanla ona doğru koştu.

"O sürdü, lan! O sürdü! Bana dokundu lan! Açıklama yaptı, lan! *Evli o,* dedi lan! Çocuğu bile varmış, lan. Allah bağışlasın, lan!"

Emek öküze bakar gibi bakmaya devam ediyordu ama Süleyman artık kendini tutabilecek gibi değildi. Koştu. Bütün odada koştu. Yetmedi, Emek'e sarıldı. Yarası acıyınca söverek geri savurdu. Sonra tekrar koştu. Önüne gelen herkese sırıttı. İçindeki neşe ve heyecanı gördüğü herkese bulaştırana kadar bu döngü devam etti. Ta ki Tuğrul Binbaşı'nın *Dingo'nun ahırımı lan burası,* diye yükselen sesini duyana kadar.

Etrafa boş bir bakış attım. Ağaçlar; çay içen, gülen, koşturan insanlar ve çocuklar vardı. Boş bakışlarım yavaşça yanımdaki Murathan'a kaydı. Durdum. Bekledim. Yutkundum ve en sonunda konuşabildim:

"Kepçük, Pamuk'la bisiklete binmek mi istiyordu yani?"

Bakışlarını, sağını solunu kontrol ettiği bisikletlerden bana çevirdi. "Ne var?" dedi sırıtarak. "Sen ne bekliyordun?"

Yani pek bir şey beklemiyordum ama bunu da hiç beklemiyordum. Bir parktaydık. Silopi'deki tek büyük park. Kepçük'ün içinde kalan, Pamuk ile bisiklete binme eylemini gerçekleştirecektik. Ki bu arada böyle hayalleri olduğunu küçükken asla çaktırmadığını, ne zaman *bisiklete binelim,* diye yanına gitsem ensemden kavradığı gibi beni eve fırlattığını belirtmek isterim. Benim bisikletimin sağını solunu kontrol etmeyi bitirdikten sonra kendi

bisikletine ilerledi. "Niye buna bu kadar şaşırdın, anlamadım," dedi. "Oysa gülüp iki saat dalga geçersin sanıyordum."

"Ne zaman bisiklete binelim diye yakana yapışsam kovaladığın için böyle bir hayalin olduğuna inanmakta zorluk çekiyor olabilir miyim?" diye net bir itirafta bulundum.

Güldü. Hızla kendi bisikletine bindi.

"İpini koparan deli danalar gibi sürdüğün için bir yerine bir şey olacak korkusuyla yanımdan kovuyor olabilir miydim?"

Olabilirdi. Hatta doğruydu. Gerçekten öyle sürerdim. O yüzden babam ve annem bile ben ne zaman bisiklete binsem peşimde koşarlardı. Daha sonraları İzmir'de de bol bol uçup kol kırmışlığım vardı. Ama bu konuda şüphesiz, en büyük çileyi yine Murathan çekmişti. Önce öğretmek için cebelleşmişti. Kesik kesik hatırlıyordum ama silinen anıların izleri yine oradaydı. Ben hızla sürerken peşimde koşuyor, beni durdurmaya çalışıyordu. Yere yapışıp kafamı, kolumu, dizimi kanattığımda ise sümüklerimi silip ağlayan beni sırtında eve taşımakla uğraşıyordu. Sarı bir bisikleti vardı. Her gün sağını solunu silerdi. Ama o bisiklete binince *ben de binmek istiyorum,* diye peşinde zırladığımdan maalesef binemezdi. İkimiz de sürmek isterdik ama benim yüzümden o da olmazdı. Yani sonuç olarak her bok yine benim başımın altından çıkardı.

Demek aslında o da benimle sürmek istiyordu...

"Demek o zamanlar benimle bisiklet sürmek istiyordun," dedim imayla gülerken. "Bilseydik daha yavaş sürerdik, Kepçük."

"İnadıma daha deli sürerdin. Yeme şimdi beni." Bu çıkarımı beni daha çok güldürmüştü. Doğruydu, bu da yaşanırdı. "Umarım hâlâ öyle sürmüyorsundur," dedi. "Yoksa sürmeyi unuttun mu?"

"Saçmalama lütfen," dedim *teessüf ederim,* der gibi. Hızla çantamı bisikletin ön sepetine attım. Tek hamlede bisiklete atladım. Dengemi sağladıktan sonra pedallara basıp hızla ilerledim. "Haydi bakalım, Kepçük!" diye bağırdım hızla ilerlerken. "Kaybeden dondurma alır." Aralık ayında muazzam bir iddia oluyordu. Tam en neşeli hâlimle, huzur içinde ilerliyordum ki yanımdan tsunami misali bir şey geçince resmen bocaladım. Direksiyon hâkimiyetim bile kaydı. Hızla cereyan eden olayı idrak etmek için bakışlarımı önüme çevirdiğimde ben yarı yola gelmeden yolun bitimine giden Murathan'ı görmemle ağzım beş karış açıldı. Şokla açılan ağzıma rüzgâr dolunca mecbur çenemi toparlamak zorunda kaldım. Adama bak! Çüş! Işınlanmayı buldu. Işık hızı bile şu an kenarda şok içinde izlerdi bu manzarayı. Hâlâ hızla ilerlerken, bana bakıp sırıtınca bende balata biraz koptu tabii.

Bakışlarımı kararttım. Ters bir bakış atarak sürüşümü hızlandırdım. Olabildiğince zorladım bacaklarımı. Ama salak, bordo goril kişisine yetişmek mümkün değildi. Ağzını kırdığımın herifi! Yavaşladığı için biraz da olsa mesafeyi azalttım diye sevinirken yine dönüp bana bakınca dudaklarındaki yarım gülüş büyüdü. Sonra benim ona yetişmemin imkânsız olduğunu artık idrak ettiğinden olsa gerek, kenara çekip durdu. Ben yanına gidip durduğumda ise kocaman bir kahkaha attı.

"Paslanmışsın be, Pamuk. Ne olmuş sana böyle?"

Bisikletten inmeden, hafifçe ona doğru eğilip koluna sağlam bir sille indirdim. "Eben oldu, salak!" diye yükseldim. "Haçlı ordusu mu geliyor peşinden? Ne diye basıp gidiyorsun?" Bir sille daha. "Ağzına vururum bak senin!"

"Ne yaptık şimdi ya?"

"Hile yapıyorsun. Eşit şartlarda mı yarışıyoruz sence?" diye terslendim. Kısık bir sesle, "Bordo Berelisin sen, adi köpek!" diye yükselmeye devam ettim. "Nefesi bir taraflarımdan attım sana yetişeceğim diye." Öfkeyle bir sille daha indirdim sırtına. "Salak!"

Bütün şamarları sakinlikle karşıladı. Bu dev cüssede benim darbelerim, kapalı pencereye kafa atan sivrisinek etkisi yarattığından dolayı böyleydi muhtemelen. "Şartları eşitlemek için benim sürmemem lazım," diye homurdandı.

"Sürme o zaman," diye yine yükseldim. Tekrar yerimde dikleştim. "Ben şimdi ilerleyeceğim. Karşıya geçene kadar sen sürmeden burada bekleyeceksin. Yanıma geldiğin an beni geçersen kulaklarını koparırım, Kepçük! Duydun mu? Geriden geleceksin."

"Yuh!" diye isyan etti. "Ee, bu yaşta da mızıkçılık yapmazsın be, kızım! Durmam ben geride falan. Sen hızlan."

"Anlamadım, ne?" dedim. *Ne dedin, ne dedin sen,* der gibi bir edayla. "Bir daha söyle bir bakayım."

Bir şey söyleyemedi tabii. Uyuz olduğunu belirtmek adına dilini üst damağına sıkıştırdı. Sonra ise başını sağa çevirerek millî *ya sabır* işaretini ortama saldı. "Sen nereye gidince gelecekmişim?" dedi en ters sesiyle.

Sırıttım. "Şu karşı direk," dedim parmağımla ilerideki direği işaret ederek. Tekrar pedallara asılıyordum ki durdum. Aynı sırıtan ifademle eğilip yanağına minik bir öpücük bıraktım ve geri çekildim. Suratındaki sinir harbi sekteye uğrarken, ben cilveli bir bakış atarak doğruldum. Pedallara asılıp ilerledim.

"Asıl bu hile!" diye bağırdı arkamdan.

Neşeli bir kahkaha atıp rüzgârın yüzüme doladığı saçları geri atması için kafamı iki yana salladım. Ama kendileri birden yanımda belirmişti. Gülüşüm yarım kalırken ters bir bakış attım.

"Ben karşıya geçmeden gelme demedim mi ben sana? Geri dur!"

Güldü. "Gerçekten şartlar eşit değil," dedi. Gülüşünde eğlenen bir tını vardı. "Öpüp kaçmak ağır bir hile. Dikkat dağıtıyorsun."

Güldüm. *Bana ne,* der gibi omuzlarımı kaldırıp indirdim.

"Topla o zaman."

Daha da hızlandım. Bilerek yavaş sürdüğü belli oluyordu. "Gel buraya!" diye bağırdı arkadan.

Neşeli bir kahkaha daha döküldü dudaklarımdan.

"Yakalayabiliyorsan yakala."

Tabii ki yakaladı. Bir Bordo Bereli ile takılmak zordu. Ama hızlanmadı. Ben ne ayarda sürüyorsam o şekilde yanımdan ilerledi. Parkın etrafında neredeyse beşinci turu dönerken ikimiz de gülüyorduk. Neşeli kahkahalarımız birbirine karışırken içim sıcacık oldu. Özlemiştim onunla eğlenmeyi. İliklerime işlemiş bir hasretle özlemiştim. Mahalledeki hiçbir çocukla, onunla oynadığım kadar oynayamazdım. Sıkılırdım. O gittikten sonra ben oyun oynamayı bile bırakmıştım. Oyun arkadaşım yoksa oyun da yoktu.

Bir o beni geçti bir ben onu. Sabit duran ağaca kafa atma girişiminde bulunduğumda arkamdan yakaladı. "Şu yaşta da binemeyecek miyiz biz bu zıkkıma? Dikkatli olsana!" diye azarını çekti. *Sana bakıyordum,* diye bir savunma yaptığımda yanaklarıma kocaman öpücükler bıraktı. Yorulup *artık sürmeyeceğim,* diye yolun ortasında durduğumda kendi sürerken beni de arkamdan itekledi. Önce bağırdı, daha sonra ise her ne diyorsam yaptı. Tıpkı Pamuk'un en iyi oyun arkadaşı Kepçük gibi...

Bisikletleri teslim edeceğimiz noktaya geldiğimizde ikimiz de durduk. Bisikletten inerken bir kere daha yana sendeleyince anında kolumdan yakaladı. Yine yanında düşmeme izin vermedi. Ben ise aşk şarabı fıçısının içine düştüğümden ayakta durmakta zorluk çekiyordum. Yüzüne bakarken başımın dönmesi normal değildi. "Yavaş be kızım, yavaş. Kıracaksın sonunda bir yerini. Vallahi pişman ettin beni şu zıkkımı sürelim dediğime," diye homurdandı sendeleyen beni tek eliyle kolumdan tutarken.

"Kimin yüzünden acaba?" derken en az onun kadar aksiydim. "Manyak gibi sürüyorsun. Bacaklarım koptu sana yetişeceğim diye, adi adam!"

En kocamanından, en göz kısılanından güldü. Bana bakarken bu gülüşü derin bir tebessüme dönüştü. Hayran bir bakış belirdi yüzünde. "Gökçen," dedi.

"Murathan," dedim.

Gülüşü bütün yüzüne yayıldı sanki. "Özlemişim," dedi. "Seninle gülmeyi yani. Çok özlemişim."

İçli içli bakarken âşık âşık gülümsedim. Yeterli bir cevaptı bence. Cevabı uygulamalı olarak da göstermek adına bisikleti teslim edeceğimiz kısma bıraktım. Çantamı aldım. Sonra ise Pamuk'un yapacağı ilk şeyi yaptım. Hoplaya zıplaya ilerleyip Murathan'ın bisikletinin ön kısmına yanlamasına oturdum. Çantamı sepetin içine attım. Direksiyonu tutan kocaman ellerinin üstüne sardım ellerimi. Onun ellerinin üzerinde benim ellerim minicik kalınca amaçsızca sırıttım. "Haydi, beni eve bırak," dedim bu görüntüye bakıp, kendi kendime sırıtmaya devam ederken. "Pamuk'un da hep seninle yapmak istediği bir şey vardı. Ben de onu yapmak istiyorum."

"Ne istiyormuş Pamuk? İsteyip de yaptıramadığı ne kalmış acaba Kepçük'e?"

"Bizim de kendi çapımızda birtakım hayallerimiz vardı ama imkânlar yoktu."

Cevap olarak arkadan saçlarıma derin bir öpücük bıraktı. Elleri direksiyondan geri çekildi. Mecburen ben de ellerimi kaldırdım. O ise iki eliyle saçlarımı arkadan topladı. Kelebekli tokamın çözüldüğünü hissediyordum. Yapacağı şeyi anlayınca uslu uslu bekledim. Birkaç saniye sonra ucuna mavi kelebekli tokamın takıldığı saç örgümü omzumun üstünden göğsüme bıraktı. İki elimi birden tutup avuçlarının içine aldı. Sonra ise ellerimi direksiyona ilerletti ve ellerini benim ellerimin üstüne sıkı sıkı sardı. Ellerim, ellerinin altında anında yok oldu. Tekrar güldüm. Bu görüntü neden bu kadar hoşuma gitmişti, bilmiyordum ama içimde kıpır kıpır bir duygu oluşturmuştu.

Dükkân sahibine diğer bisikleti de *birazdan getiriyorum,* diye bağırdıktan sonra ilerlemeye başladık. Bu sefer gayet yavaş sürüyordu. Yolları uzatmak istiyor gibiydi. Artık küçük değildik belki, büyümüştük, bisikletlerimiz bile kocamandı. Ama minik Pamuk ve Kepçük, kocaman olan Murathan ve Gökçen'in aksine hep en köşede kalacak gibiydi. Bir gecede değişen hayatları yüzünden içlerinde kalan sayısız düğüm vardı. Sayısız *keşke*...

Hiçbir şey düşünmedim. Bisikleti şu an başkası sürüyor olsaydı düşme korkusuyla panikatak geçirirdim ama o Murathan'dı. O varsa güven de vardı. Gözlerimi kapattım. Kendimi yüzüme vuran rüzgâra, ellerimin üstündeki sert ama güvenli ellere ve saçlarıma vuran ılık nefese bıraktım. Ara ara saçlarıma kondurduğu minik öpücükler, yüzümdeki huzurlu ifadenin büyümesine neden oluyordu. Dün ellerimin altında duran kalp, bana sessiz bir cümle fısıldamıştı aslında. *Hayat kısa*... Kaybedilen her zaman telafi edilmeliydi. Ve yaşanmak istenen hiçbir şey ertelenmemeliydi. Ne varsa yaşan-

malıydı. Acı çekilecekse bile çekilmeliydi. Saklanmadan, sakınmadan, hayat ne getirirse kabul edilmeliydi.

Olur da bir gün yine kaybedersem kalan anılara tutunabilmek için...

"Murathan," dedim yavaşça ilerlerken.

"Gökçen," dedi hemen.

"Adana'ya ilk gittiğinizde... Ne yaptınız? Yani siz de mi dedenlere gittiniz?"

Belki bu mükemmel anda bunu sormamalıydım ama kırılası çenem soru sormadan asla duramıyordu.

Önce sessiz kaldı. Sonra ise derin bir nefes verdiğini hissettim.

"Babaannemler köydeydi. O yüzden onların yanına gidemedik. Anneannemlere gittik. Onlar da istemediler bizi."

Kaşlarım çatıldı. Kafamı arkama çevirmeye çalıştım ama sadece yan dönebilmiştim.

"Ne demek istemediler?"

"İstemediler işte," dedi gayet sakin bir sesle. "Zaten evde kalabalıklardı. Dayımlar falan da onlarda kalıyordu. Bir de biz dört can olarak gidince... Zorlandılar tabii. Onlar da haklılar. Kızmıyorum."

"Sen de kızılacak şeylere kızmıyorsun, kızılmayacak şeylere kızıyorsun!" diye ben yükseldim.

Güldüğünü duydum.

"Haklılardı çünkü Gökçen. Evin içinde on kişi yaşıyorlardı. Bir de biz gittik. Ahıra dönmüştü ortalık. Üstelik annem, babamın şehit maaşını almayı kabul etmiyordu o zamanlar. Bütün yükümüz onların üzerindeydi yani."

Her şeyle empati kurabilme yetisi beni deli edecekti. Hiçbir zaman bu kadar düşünceli olamamıştım. Farkındaydım. Bencildim ben. *Kendinizde en sevmediğiniz özelliğiniz ne,* diye sorsalar hiç düşünmeden bencilliğimi söylerdim. Ama o küçükken de hep kendinden önce başkalarını düşünürdü. Kin güttüğünde de tam kin güderdi. Her duygusu uç noktadaydı. Ya her şeyiyle severdi ya her şeyiyle nefret ederdi. Arası yoktu.

Allah'tan ilk seçenekteyiz, diye mırıldandı sağdaki melek. *Çok şükür, bismillah.*

"Ee," diye mırıldandım. "Sonra?"

"Sonra..." dedi harfleri uzatarak. Parmakları elinin altındaki ellerimi yavaşça okşadı. "Bir gece annem sessizce hepimizi alıp çıktı oradan. Ayrı ev bulduğunu söyledi. Sevindik biz de tabii. Yalan yok, hiç sevmezdim dayımın çocuklarını. Gerçi hâlâ sevmem."

Güldüm.

"Şaşırmadım."

"Tanısan sen de sevmezdin, Pamuk," diye homurdandı. "Asıl onlar gorile benziyordu. Onları görünce soyumun gerçekten gorilden geldiğini düşünüp sana hak vermiştim."

Kahkaha attım.

"Onların da kulakları büyük müydü?"

"Üzücü ama evet." Kahkaham büyüdü. "Neyse ki çıktık oradan," diye devam etti. "Annem bir ev tuttu. Babamın şehit maaşını kabul etti. Tek başına üç çocukla fazla bile dayanmıştı zaten. Sonra kendine bir mantıcı dükkânı açtı. Öyle kurduk düzenimizi. Ama o mahalleyi de hiç sevmezdim ben."

"Neden?"

"Karanlıktı, basıktı, sıkıcıydı, renksizdi." Derin bir nefes verdi. Dudaklarının yine saçlarıma değdiğini hissettim. "Sensizdi."

İçimdeki kelebekler yine kendini oradan oraya atmaya başlamıştı bile. Aklıma *İzmir'e yürüyerek gelmeye çalıştım, bilet almak için para biriktirdim,* itirafları gelince ise derin bir nefes verdim. Oysa ben yine bencillik yaparak kendimi düşünmüştüm o zaman bile. Sanki onun da babası gitmemiş, düzeni bozulmamış gibi beni bıraktı diye öfkelenmiştim. O görmemişti ama yüzüm düşmüştü bu farkındalık yüzünden.

"Peki, siz?" dedi benim üzerime anlamsız bir hüzün ve suçluluk çökmüşken. "Siz ne yaptınız?"

"Hiç," dedim harfleri uzatarak. "Babaannemlere gittik. Önce onlarda kaldık. Annem..." Boğazıma oturan yumruyu geri gönderdim. Şu an bunun sırası değildi. Mutlu bir andı. Çok mutlu bir an. Öyle devam etmeliydi. Geçmişe değil, geleceğe bakılmalıydı. Korkular, varsayımlar en arkalara atılmalıydı. Hayat bize en azından bunu borçluydu. "Annem biraz kötüydü o zamanlar," diye devam ettim. "Neslişah teyze gibi pek gülmüyordu yani. Hatta konuşmuyordu bile. Yüzüme bakmazdı, konuşmazdı, yemezdi, odaya girip sadece ağlardı. Dedemler olmasaydı ne yapardık, bilmiyorum. Benimle de hep halam ilgilenirdi. Uyuturdu. Korktuğumu anlayınca sıkıca sarılırdı. Annem Gökalp'i doğurmayı reddetmişti. Doğduktan sonra ise emzirmek istememişti. Kucağına bile almamıştı günlerce. Gökalp ağlardı sürekli. Onu susturmak için ben de senin bana öğrettiğin şeyleri anlatırdım. Bulutlar nasıl oluştu, rüzgâr nasıl olur, yağmur nasıl yağar, yıldızlar, çiçekler, hayvanlar, şehirler... Kundağın içindeyken bile susar, ciddi ciddi dinlerdi beni." Dudaklarımda hafif bir tebessüm belirdi. "Salak, benim sayemde zeki oldu, haberi yok."

"Sen bu anlattıklarımın hepsini hatırlıyor musun?"

Sesi hafif şaşkındı.

"Bulanık, karışık ama evet. Okulda da anlatırdım hepsini. Öğretmen beni bir üst sınıfa atlatacaktı neredeyse." Minik bir kahkaha attım. "Daha birinci sınıfta yüze kadar sayıp, bütün doğa olaylarının şeceresini dökünce şoke olmuştu kadın. Halamı okula çağırmıştı. *Bu yaşta bunların hepsini nereden biliyor,* diye sormuştu."

"Ben de diyorum ki *bu kız doktor olmayı nasıl başardı?*" diye mırıldandı. "Tıp kazanacak seviyeye getirmişim seni. Gururluyum."

Anında yüzüm düştü.

"Abartma. Yalnızca birinci sınıfa katkın oldu. Sonrasını biz kendimiz hallettik herhâlde."

"Temeli sağlam atmışım," diye yine kendine pay çıkarmaya devam etti.

Bu sefer güldüm.

"Bak, işte bunu inkâr edemem."

Pedalları çeviren ayaklarının her sözümle biraz daha yavaşladığını hissediyordum. "Sonra?" dedi kısık bir sesle. "Sonra ne yaptınız?"

Diğer konuya dönmek istiyordu anlaşılan. Oysa onlar kötü anılardı. Asla hatırlamak istemediğim, inatla zihnimde en geriye attığım anılar. "Sonra düzeldi," dedim gülümsemeye çalışarak. "Eski annem oldu yine. Bana sarıldı. Gökalp'e sarıldı. Kötü anıları silmek ister gibiydi. Aylarca yanında yatırdı bizi. Uyurken bile ellerimizi bırakmadı. Bir süre sonra alt kattaki daireye geçip düzenimizi kurduk. Halam, babaannem ve dedemle öylece yaşayıp gittik. Tanısan hepsini çok severdin. Halam biraz manyaktır ama tatlıdır. Hele Gökalp malı kesin hayran olur sana."

"Kardeşine mal mı diyorsun, Pamuk?" dedi ama sesinde güldüğünü belirten bir tını vardı.

"Erkek kardeşler, ablaları için hep maldır, Murathan."

"Ayıp oluyor, ha."

Güldüm. Adamın iki ablası vardı. Ama yapacak bir şey yoktu. Erkek kardeşsen sen de malsın demektir, Komutan Karakurt. Üzgünüm. "Ama aşırı zekidir," dedim neşeli bir gülüşle. Eski anılara şu anda hüzünlenmek istemiyordum. Biz şu andaydık, geçmişte değil.

"*Sana hayran olur,* demenden anladım zeki bir kişilik olduğunu," diyerek kendini övdü beyimiz.

"Pek mütevazısın, maşallah."

Güldüğünü duydum, hemen ardından saçıma bir öpücük bıraktı. Huzurlu bir tebessümle sırtımı en güvenli gövdeye yasladım. Yavaşça ilerlemeye devam ettik. Uzattıkça uzattık yolları. Ama biz yolları ne kadar uzatmak

istersek isteyelim, Silopi küçüktü. Evimin önüne gelmiş bulunuyorduk. Durdu. Derin bir nefes verdim ve istemeyerek ellerimi elinin altından geri çekmeye meylettim ama o bırakmadı. "Ee?" diye mırıldandı arkadan kulağıma. "Pamuk bizimle ne yapmak istiyormuş?"

Bunu kulağıma öyle bir sesle mırıldanmıştı ki adi bordo göründü. Ağzın kırılsın senin emi adam! Vücuduma gelen çılgın sinyalleri kontrol altında tutmaya çalıştım. Zordu ama başardım. Kendimden emin bir şekilde sırtımı gövdesine daha çok yasladım. "Şimdi değil," dedim yarım bir gülüşle. "Gece gelmen lazım."

Cevap vermedi. Ya da veremedi, bilemiyordum. Her zaman derim, o fena bir bey olmuş olabilirdi ama benim altta kalacağımı sanıyorsa yanılıyordu. Ellerimi yine geri çektim. Bu sefer zorlamadı. Çantamı sepetten alıp aşağı indim. İnmeseydim daha iyiydi. Otururken fark etmemiştim ama yan oturduğumdan şu an resmen popomun yanakları acıyordu. Çapraz bir şekilde uyuşmuştu canım *gluteus maximus*um. Çaktırmamaya çalışarak, arkamı dönüp alık gibi kalan Murathan'a baktım. Kulakları kızarmaya başlamıştı. Kadınsı bir gülüş belirdi dudaklarımda. İleri uzanıp yanağına minik bir öpücük bıraktım. Yavaş, narin ama derin bir öpücük. Geri çekilmeden önce durup gözlerine ve hastası olduğum kirpiklere yakından baktım.

"Pencere açık," diye mırıldandım. "Çok geç kalma. Uyuyakalıyorum sonra. Uyanık olmam lazım."

"Şimdi geleyim," dedi hemen.

Gülerken kınayıcı bir bakış atmaya çalıştım.

"Saçmalama."

"Şimdi geleyim, gece de gelirim," diye direndi.

Gülüşüm büyürken adımlarım geriledi. *Haydi canım, haydi,* der gibi elimi salladım. Huysuz bakışını kuşanmıştı. Umursamadım. Neşeyle arkamı dönüp eve ilerledim. Girişteki demir kapıyı şefkatle okşayarak açtım. Apartmandan çıkan, adını bilmediğim bir teyzeye gülümsedim. Asansörü gözüm görmedi bile. Merdiven basamaklarını ikişer ikişer çıktım. Tam bizim kapıya gelmiştim ki karşı dairemizdeki asalak sürüsünden birini görünce bile güldüm. "Merhaba, Nejat Bey!" diye neşeyle şakıyınca, adam kapısını açamadan korkuyla bana döndü.

Boş boş göz kırpıştırdı. Ben ise sırıtmaya devam ettim. "İyi akşamlar," dedim neşeyle. İlerleyip bizim dairenin kapısını çaldım. "Nasılsınız?"

Bu aşk denen şey çok garipti. İnsan birini sevince dünyada hiçbir kötülük kalmıyordu sanki. Kalbimi tıka basa doldurup patlama noktasına getiren bu duyguyu herkesle paylaşmak istiyordun. İçimden sağa sola taşıyordu. Enteresandı ama buna bu herif bile dâhildi.

"İyi," dedi hâlâ bana tedirgin tedirgin bakarken. "Siz nasılsınız?"

Onlara attığım kalaydan sonra evlerinde çıt çıkmıyordu. İşte, bazı insanlara bir şey anlatmak için illa salon kadını çizginizden çıkmanız gerekiyordu. "Çok iyi," diye cevapladım sorusunu. "Bugün çok güzel bir gün, değil mi?"

Boş boş bakmaya devam etti. Tam o anda Bilge kuşum da kapıyı açmıştı. "Tekrar iyi akşamlar," dedim bitmek bilmeyen neşemle. Ve içeri girdim. Ama tam kapıyı kapatıyorken durdum. "Ha, bu arada..." deyince o da açtığı evinin kapısından bana döndü. "Nişanlınızla ayrılmışsınız. Geçen telefon kavganızı duydum. Nişanlınız adına ne kadar sevindiğimi tahmin edemezsiniz. Umarım sizi affetmek gibi bir gaflete asla düşmez."

"Gökçen!" diyerek arkadan yükseldi Bilge. "Yine mi sarhoşsun sen?"

Evet. Aşk sarhoşuyum. Çapsız herif öylece kalmışken ben muazzam mutlu bir gülüşle kapıyı yüzüne kapattım. İçeri girince aynı keyifli hâlimle ayakkabılarımı çıkardım.

"Ne yapıyorsun, kızım ya?" dedi şöbiyetim huysuz olmaya çalışarak.

Tontik yanağından bir makas aldım.

"Ne yapmışım? İyi dileklerimi ilettim kendisine."

Boşluğuna gelmiş olmalıydı ki güldü. "İlk gününüz nasıldı?" diyerek asıl konuya giriş yaptı. "Haydi, anlat."

Kendi kendime güldüm.

"Sence?"

Sırıtan ifademe bakarken o da sırıttı. "Ya, çok güzel!" derken kolumu heyecanla ileri geri sallıyordu. "Hemen anlat her şeyi. Hemen!"

Bu neşesine ben de uydum. Neredeyse ağzım yırtılacak kadar sırıtırken olup biteni şöbiyetime anlattım. Bu süreçte güzelce yemeğimizi yedik, çaylarımızı yudumladık. Anlattığına göre bugün çocuklarla okulun yanındaki parka gitmişler. Çok güzel vakit geçirmişler. Sonrası bayağı yoğunmuş. Kafasını ödevlerden kaldıramamış. Barbaros konusunda ise hâlâ şaşkındı yavrum. Durup durup, "*Gerçekten öyle miymiş, Gökçen?*" diye soruyordu. Dedikodu bitince huzurla koltuğa yayıldım. Bilge ciddiyetle dizi izlerken ona eşlik ettim. Annemlerle görüntülü konuştum. Para istemek için arayan Gökalp'e sövüp telefonu yüzüne kapattım. Saatleri geçirmek adına yapılacak ne varsa yaptım.

Saat on bire gelirken, koltukta uyuyakalan şöbiyetimi kaldırıp yatağına götürdüm. Üzerini bir güzel örtüm, üşümesin diye yorganı sağına soluna sokuşturdum. Paytak adımlarla salona geçip televizyonu ve ışığı kapatıp odama ilerledim. Çok uykum vardı. İnşallah müptelası olduğum bey erkenden gelirdi. Bu sefer bilincim yerindeyken onunla bitirmek istiyordum

günü. Bu düşüncelerle ilerlerken odanın kapısını açtım, yatağımın ortasına kurulmuş bir Kepçük görmeyi beklemiyordum. Yani bekliyordum ama bu kadar hızlı beklemiyordum. Kollarını başının altında bağlamış, dünyanın en normal eylemi içindeymiş gibi bana bakıyordu. Bu görüntüyü görünce ışık hızıyla kapıyı kapattım. "Murathan!" dedim şaşkınlıkla.

Yatakta hafifçe doğruldu.

"Buyurun, benim."

İstemsizce güldüm.

"Ne zaman geldin? Mesaj atıp haber verseydin ya."

Yattığı yerden doğruldu. "Dizi keyfinizi bölmeyeyim dedim." Gülüşüm büyüdü. Etraf toparlanmıştı. Yatağın üstüne fırlattığım kıyafetlerim katlanmış bir şekilde masamın üstündeydi. Dağınık çalışma masam artık pek dağınık değildi. Takıntılı goril yine seri çalışmıştı. "Ee?" dedi tek kolundan destek alıp yatakta doğrularak. "Ne yapıyoruz?"

Gülüşümü bozmadım. Hızla çalışma masama koştum. "Aslında Pamuk seninle lunaparka gitmek istiyordu ama Silopi malum..." diye mırıldanırken masamın en alt çekmecesini açıp üst üste dizili kitapları karıştırdım. Aradığımı bulunca zafer dolu bir gülümseme kuşandım.

Kurşun Asker...

Bu aslında Murathan'ın kitabıydı. Sürekli bana okuduğu için bizde kalmış olmalıydı ki İzmir'e gelen eşyalarımızın arasından çıkmıştı. Eskimiş, sararmış, kenarları yırtılmaya yüz tutmuş kitabın üzerindeki balerin kıza ve tek bacağı olmayan kurşun askere bakarken buruk bir tebessüm kuruldu dudaklarıma. Sayısız defa okumuştu Pamuk bunu. Kepçük gelince hatasız bir şekilde okuyabilmek için...

Tekrar önüme döndüğümde bakışları elimde tuttuğum kitaptaydı. Koşarak yatağıma ilerleyip duvar kenarına geçtim. Bağdaş kurarak yanına oturdum. "Sana bunu okuyacağım," dedim kitabı iki elimle gözüne sokacak derecede göstererek.

Boş boş göz kırpıştırdı. "Kurşun Asker mi?" dedi bu boş bakışını sesine de yansıtarak.

Onayladığımı belirtmek adına başımı aşağı yukarı salladım.

"Hani bunu sevmiyordun sen?"

"Kitabı değil, sonunu sevmezdim. Senin sonunu değil ama..." Dikkatli bakışları bendeydi. Ben ise hafifçe yutkundum. "Gerçek sonunu sevmezdim."

Bir şey söylemedi. Bakışları hayran hayran yüzümde gezinirken, elini uzatıp önüme düşen saçları yavaşça geri itti. Kedi gibi yanağımı sürttüm

eline. "Şimdi ben okuyacağım ama sonunu sen anlat," diye mırıldandım. "Gerçek olanını değil. Senin anlattığın sonu anlat."

Eli yavaşça saçlarımdan geri çekildi. Güldü.

"Mutlu olan."

Gülerek başımı aşağı yukarı salladım.

"Mutlu olan. Hatırlıyor musun?"

"Ben seninle ilgili hiçbir şeyi unutmam, Pamuk."

İkimiz de anında erimiştik. Âşık bir gülüşle bakarken, dudaklarımdan bir hıçkırık kaçınca gülüşüm ışık hızında kesildi.

Güldü.

"Bu kadar heyecanlanacağını bilsem günün başında söylerdim bunu."

Koluna hafifçe vurdum. "Salak salak konuşup..." Hıçkırık. "Beni delirtme." Hıçkırık.

Yine güldü.

"Bu şekilde kitap okuyabileceğine emin misin sen?"

"Sus," dedim gözlerimi kapatıp elimi aramıza kaldırarak. "Sessiz ol. Sesini kesersen kontrol altına alabilirim."

Gözlerim kapalı hıçkırırken derin bir nefes alıp nefesimi tuttum. Ama birden yüzüme vuran sıcak bir nefes ve dudağımın kenarına değen dudaklarla tuttuğum nefesi bırakarak gözlerimi açtım. İçinde sarının binbir tonunu barındıran kehribarlar tam dibimde bana bakarken bu hıçkırığı nasıl kontrol altına alabilirdim? Öpücüğünden sonra yüzlerimiz arasında bir karış bile olmadan bana bakarken, ben içli bir nefes verip bir kere daha hıçkırdım. Sonra bir kere daha. "Hiç yardımcı olmuyorsun, Murathan," diye mırıldandım hıçkırıklarımın arasında.

Gülüşü büyüdü. Sonra ise kolunu belime sarıp ani bir şekilde beni yanına çekti. Zorlamadan yana devrildim. Hâlâ hıçkırırken en sırıtık ifademle yanına uzandım. Sırtımı yatak başlığına, başımı ise omzuna yasladım. O ise kolunu omuzlarıma sarıp beni iyice kendine çekti. "Ne yani?" diye mırıldandı. "Gerçekten Kurşun Asker'i mi okuyacağız şimdi?"

"Evet," diye ciddiyetle cevapladım. "Ne o? Beğenemedin mi? Ben senin bisikletine böyle mi yaptım?"

"Tamam," diye homurdandı hemen. Aramıza sıkışan kitabı alıp kucağıma bıraktı. "Başlama yine. Demedik bir şey."

"Başlatma o zaman. Ayrıca dediğim gibi. Aslında lunaparka gitmek istiyordum seninle ama yine olmadık şartlar içindeyiz."

"Ona da gideriz."

"Gider miyiz gerçekten?" diye heyecanla dikleştim yattığım omuzdan. Yandan bakmaya çalıştım yüzüne. "Buraya yakın illeri de gezer miyiz, Kepçük? Mardin, Urfa, Antep, Hatay... Hep merak ederdim. Hepsine gider miyiz? Ha? Ha? Ha?"

Bakışları yüzümün her noktasında yavaşça gezindi. Hayran bir ifade ile tebessüm etti bu kez.

"Gideriz. İstediğimiz her yere gidebiliriz artık."

En kocamanından sırıttım. En sırnaşık hâlimle tekrar başımı omzuna yaslayıp kedi gibi kolunun altına sokuldum. Günümü tek kelime ile özetleyecek olsam *sırıtmak* derdim. Çenem çıkmak üzereydi. Gövdesi beni yine büyük bir memnuniyetle karşıladı, hemen sarıp sarmaladı. Ben ise dizlerimi karnıma doğru çekip kitabı bacaklarımın üstüne yerleştirdim. "Evet," dedim ciddi ciddi. Hıçkırık. "Başlıyorum."

"Evet," dedi o da ciddi ciddi. "Dinliyorum."

Kitabın kapağını açtım. Tam ilk sayfayı çevirip giriş kısmına geçiyordum ki elini sayfanın üstüne koyup beni durdurdu. "Bir dakika," dedi. "Bu kitap benim mi?" Kitabın en köşesindeki yamuk yumuk çizilmiş minik, mavi çiçeğe bakıyordu. Kepçük'ün imzası olan minik, mavi çiçeğe. Pamuk olduğunu yeni öğrendiğim minik, mavi çiçeğe.

Onaylayan bir mırıltı çıkardım. Sonra ise parmak uçlarım narince gezindi çiçeğin üstünde.

"Senin. Eşyaların arasına karışmış sanırım. Bana geldi."

Ben en romantik hâlimle çiçeğe bakarken o şöyle bir şey dedi:

"Bu hâli ne kız bunun? Böyle mi saklanır bu kitap?"

Yırtık pırtık olup sağının solunun yamulmasından bahsediyordu ağzını kırdığımın takıntılı gorili. Romantizm buraya kadardı. "Buna mı takıldın yani şu an, Murathan?" diye çıkıştım. "Yirmi küsur yıllık kitap. Nasıl olacaktı acaba?"

"Benim de yirmi yıldır sakladığım şeyler var ama böyle içine etmiyorum," dedi ters ters. Kitabın kapağına boka dokunur gibi dokunup umutsuz mırıltılar çıkardı. "Kitabım adına çok üzgünüm. Nasıl bunu böyle yapmış olabilirsin be, Pamuk?"

Sağ olsun, beni sinir ettiğinden heyecanımın yerine muazzam bir sinir gelmişti ve hıçkırığım kesilmişti. "Bok ye, Murathan," diyerek omzundan doğruldum. "Her gece bu kitaba sarılıp zırladığım, sen gelince hatasız bir şekilde sana okumak için okumayı söker sökmez her gün tekrar tekrar okuduğum, üstüne bir de senden bana kalan son şey olduğu için aylarca bununla yatıp bununla kalktığım için bu hâlde olabilir mi acaba? Gerçekten bok ye sen ya! Ayrılıyorum senden, embesil goril. Öküz kulaklı sığır!"

Kitabı gövdesine yapıştırıp hızla yanından kalkıyordum ki kolumdan yakaladığı gibi yüzümü gövdesine yapıştırdı. "Gel buraya!" dedi kolunu tekrar omuzlarımdan dolayıp daha fazlası mümkünmüş gibi iyice gövdesine yapıştırarak. "Ne ayrılıyorsun? Nereye ayrılıyorsun acaba? Zaten tekrar bulana kadar bir ömür yemişiz." Ben dudak büzerek atarlı tripli bir şekilde gövdesine yapışmış beklerken kitabı tekrar elime tutuşturdu. "Al, oku bakayım şunu, güzel çözebilmiş misin okumayı?"

Kitabı alıp aynı tripli hâlimle eski konumuma kuruldum. Adam okumayı çözdüğümü bile kabullenemiyordu. Şaka gibi!

"Doktorum ben, Murathan."

"Benim için hâlâ Pamuk'sun."

Harika! Adamın gözünde sümüklü imajımızdan da asla çıkamıyoruz. Harika ya! Valla harika! Gerçi hâlâ sümüğümü sildiği için çıkamamam normaldi. "İnanamıyorum bunu dediğine," diyerek sözde gücenmiş hâlimle kitabı açtım. "Şu yaşıma gelmiş, doktor olmuşum ama sen hâlâ okumayı çözüp çözmediğimden şüphe ediyorsun. Sen benim doktorluğuma da güvenmezsin kesin. Elime düşsen başka doktor istersin."

"Yok canım, o kadar da değil," dedi hemen. Boynumun altındaki kolu beni hafifçe kendine çekti. Şakağıma narin bir öpücük bıraktı. "Benim derdimin dermanı sende, doktor."

Bu kez hafifçe sırıttım.

"Salaksın."

"Mutlu bir salağım."

Gülüşüm minik bir kahkahaya dönüştü. Sonra hızla ifademi toplayıp kitabın ilk sayfasını açtım. "Başlıyorum." Bu kez cevap vermedi. Bu, onun dilinde *tamam* anlamına geldiğinden derin bir nefes verdim ve gözlerim, yıllar önce sayısız defa okuduğum cümlelerin üzerinde gezindi. *"Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde; develer tellal iken, pireler berber iken çok uzak bir ülkede, oyuncak satan bir ustanın şirin evinde altı tane kurşun asker uzun zamandır alıcısını bekliyormuş..."* diyerek başladım.

Sayfalar yavaşça ilerledi. Kepçük gelince hatasız okuyacağım heyecanı ile her gece okumaktan artık zihnimin en altlarına kazınan kelimeler, en sonunda gerçek sahibine gitmek ister gibi döküldü dudaklarımdan. Hiç sesini çıkarmadı. Sadece boşta kalan elimi kendine çekip sessizce parmaklarımla oynadı. Dokundu. Sevdi. Okşadı. Son sayfaya geçtiğimde durdum. Gözlerim kelimelerin üzerinde gezindi.

"...Günler ikisi için de mutluluk içinde geçerken kurşun askerden sıkılan çocuk bir gün onu yanan şöminenin içine atmış. Önce canı çok yanmış. Sonra erimeye başlamış. Ama o eridiğine değil, prensesten ayrıldığına üzülüyormuş. O

sırada kapı açılmış ve odada oluşan şiddetli esintiyle prenses de şömineye, yanan askerin yanına düşmüş. Kollarını açıp prensesi kucaklayan kurşun askerin yüreği yeniden mutlulukla dolmuş. Ertesi gün külleri temizlemeye gelen hizmetçi, kurşun askerden geriye minik bir kurşun kalp, prensesten geriye ise kararmış bir kristal parçası bulmuş.

SON..."

Sessizce bekledim. Bunu ilk okuduğumda yıllardır ezbere bildiğim masalın yanlış yazıldığını düşünmüştüm. Yedi yaşındaki Pamuk için acı ve kabullenmesi zor bir gerçek olmuştu bu son. Doğrusunu Kepçük biliyordu. Bir tek o. Bu yalandı. Kocaman bir yalan. Ben sessiz kalınca onun eli kitaba uzandı. Benim kucağımdan alıp kendi göz hizasına getirdi. Yatakta aynı anda aşağı doğru kayıp başımızı yatak başlığı yerine yastığa yasladık. Bu sefer kitabı havaya kaldırdı. Ben ise kolunun altında kendime daha çok yer açtım. Sokulabileceğim kadar sokuldum kokusuna ve sıcaklığına.

"Ee?" dedim hiç bilmiyormuş gibi. "Sonunu okusana. Ne olmuş?"

"Sus da dinle. Anlatacağız işte."

Güldüm. Kepçük hep Kepçük'tü işte.

"Çocuk, kurşun askeri alıp prensesin tam karşısına koymuş," dedi. Gerçekten okuyormuş gibi kitaba bakıyordu. Bu, dudaklarımda hazır duran tebessümün büyümesine neden olmuştu. Asker adamdı. Koskoca komutan olmuştu. İstese *bu ne saçmalık,* derdi. Ama demedi. Okumaya devam etti. "Kurşun asker buna çok sevinmiş. Artık prensesin yanında sonsuza kadar durabilirmiş. İkisi de müzik kutusunun içinde, yani başlarındaki şömineden çıkan ateşin ışığıyla dans etmeye başlamışlar. El ele tutuşup sonsuza kadar bu şekilde dans etmişler. Bir daha da birbirlerinden hiç ayrılmamışlar. SON..."

Her cümlede uyku biraz daha bastırıyordu. Yavaş yavaş mayışıp gözlerimin kapanmasına karşı koyamazken zorlukla da olsa memnuniyetle gülümsedim. İşte, istediğim son buydu. Gerçek son buydu. "Son..." diye mırıldandım zorla. Ama kelimelerim dönmedi. Kollarının bana daha da sıkı sarıldığını hissettim. Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir süre sonra sıcaklık gitti. Bunu sevmemiştim. Ama dokunuşlarını saçlarımda hissedince rahatladığımı hissettim. Sonra tekrar sıcak bir gövdeye çekildim. Ve uzun zamandır hiç olmadığı kadar huzurlu bir uykuya kendimi sorgusuzca bıraktım.

5. BÖLÜM

"Senin bu ellerinde ne var bilmiyorum, göğe bakalım.
Tuttukça güçleniyorum kalabalık oluyorum.

...

Durma göğe bakalım..."

TURGUT UYAR

Çenemden gelen şiddetli bir sesle esnerken gergedan gibi açılan ağzımı kapattım. "Oha!" dedim elimi çeneme atıp. "Bu sefer harbiden kırdım galiba." Elimle kontrol ettim. *Kırık olsa duramazdın,* diyerek gerekli teşhisi kendime verdikten sonra yaslandığım döner koltukta gerindim. Boynumu sağa sola eğerek biraz da olsa ağrıyan kaslarımı rahatlatmaya çalıştım. Sonra gözlerimi ovuştururken bir daha esnedim. Bir nöbetten daha sağ çıkmaya çalışmanın acı çırpınışlarıydı bunlar.

"Doktor Hanım! Serum bitti," diye arkadan bir ses yükselince yavaşça ayaklandım. Stetoskobumu boynuma takıp arkamı döndüm. Sakince, ayaklarımı sürüyerek hastanın yanına ilerledim. Gerekli şeyleri yaptıktan sonra tekrar masama yöneldim. Yorgun adımlarla ilerlerken cebimdeki telefonumu çıkardım. Uykulu gözlerle ekrana bakarken elim istemsizce rehbere girip ezberlemiş gibi tek bir ismin üzerine gitti.

MURATHAN ♥

Artık yanında minik, siyah bir kalp vardı. Onunlayken zaman hızlı geçiyordu. Onsuz akrep ve yelkovan âdeta savaştaydı, ilerlemiyorlardı. Kendileri son bir haftadır görevdeydi. Burnumda tütüyor hatta burnumun direğinin üstünde çıra yakıyordu. Sayın Türk Silahlı Kuvvetleri, yani adamakıllı yavuklu olduğumuz an bu adam göreve gitmek zorunda mıydı? Şunun şurasında üç haftadır sevgiliydik. Onun da bir haftası görevle geçmişti zaten. Bize kalan iki haftacıktı. Bu çocuğu hemen dağa çağırmak mecburi miydi gerçekten? Hangi dağdaydı, kim bilir! Telefonu bile çekmiyordu bir haftadır. Ama ben çekmediğini bile bile arıyordum. İnatla. Şu an da öyle yapacaktım. İsminin üzerine tıklayıp açılmayacağını hatta çalmayacağını bile bile kulağıma götürdüm. Ve kaçınılmaz bir şekilde kadın, en nefret ettiğim cümle dizisini kulağıma böğürdü:

"Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor, lütfen daha sonra tekrar de..."

"Deniyoruz," dedim ters ters. Saçma bir öfkeyle telefonu kadının yüzüne kapattım. "Tekrar dene deyip durma. Deneyince daha mı hızlı geliyor sanki? Umutlandırıyorsun insanı!"

Cevap gelmedi. Ofladım. Zaten uykusuzken ayrı bir gergin oluyordum, bir de başıma adi gorilin özlemi çıkmıştı! Dert yoktu çünkü. Ne oldu yani şimdi âşık olduk da? Başımız göğe mi erdi? Nedir yani? Ayaklarımı sürüye sürüye masama ilerlemeye devam ettim. Ama ilerlerken her zamanki gibi galeriye girip bende olan tek fotoğrafını, ondan habersiz çektiğim görsel şöleni aksi hareketlerle açtım. Yüzünü profilden görünce içli bir nefes verdim. Kalbime feci zarar bir beydi. "Otuz altı saatlik nöbet yetmiyormuş gibi beni uğraştırdığın şeylere bak, Kepçük!" dedim fotoğrafa ters ters. "Ben bu hayat şartları altında bir de seni özlemekle baş etmek zorunda mıyım?"

Cevap gelmedi. Derin bir nefes verip fotoğrafa bakmaya devam ederken aklıma gelen yeni bir detayla duraksadım. Biz hiç beraber fotoğraf çekilmemiştik. Neden öyle yapmıştık? Haftalardır her gün buluşuyor, her geceyi beraber sonlandırıyorduk ama neden bir kere bile beraber fotoğraf çekilmek gelmemişti benim aklıma?

Yanındayken aklımıza başka bir şey gelmediği için olabilir mi, diye çok haklı bir gerekçe sundu sağdaki melek.

Doğruydu. Ama yine de gelir gelmez yakasına yapışmalıydım. Bu iş böyle olmazdı. Ben ekranda bizi yan yana görmek istiyordum. Elimde olan tek poz Ayşegül'ün bizden habersiz çektiği, benim telefona bakıp güldüğüm, onun ise hayran hayran bana baktığı fotoğraftı. İkimizin ayrı ayrı fotoğrafını yan yana yapıştırma istediğimi bastırmak adına hemen onu açtım. Bu da güzeldi. Ama yüzü tam görünmüyordu. Görünseydi keşke. Kehribarın içinde sarının binbir tonunu barındıran gözleri görünmeliydi. Fotoğrafa bakarken içli bir nefes daha verdim. Parmaklarım saçlarına yavaşça dokundu. Ben var ya ben... Bitmişim.

"Gökçen," diye arkadan Egemen'in sesi yükselince bakışlarımı hızla arkama çevirdim. Acil girişinde, tebessümle bana bakıyordu. "Günaydın."

Ben de tebessüm ettim.

"Günaydın."

Kendileri enteresan bir şekilde epeydir bana bulaşmıyordu. Selam veriyor, gerekliyse konuşuyor, daha sonra işine bakıyordu. Garipti, birdenbire kendini geri çekmişti. Doğrusu işime geliyordu. O yüzden sorgulama gereksinimi duymuyordum. Ama Ayşegül'den duyduğum kadarıyla durup dururken olmamış bu geri çekilme. Murathan'ın haşmetine dayanamamış.

"Saat sekiz," dedi. "Bitmedi mi senin nöbetin, niye çıkmadın?"

Bakışlarımı telefona eğdim. Gerçekten sekizdi. Hatta bir dakika geçmişti. "İnanamıyorum," dedim yalandan bir panikle. "Bir dakika geçmiş ve ben hâlâ buradayım."

Minik bir kahkaha attı. Tam o anda diğer girişten, nöbeti devralacak doktor arkadaş gelmişti. Bana minik bir baş selamı verdi. Ben de aynı şekilde ona. Hızla masanın üstünden suyumu aldım. Siyah, deri ceketimi üzerime geçirip çantamı koluma taktıktan sonra kapıya yöneldim. "Ben kaçar," dedim tam Egemen'in yanından geçerken. "Sana bol kazançlı günler."

Güldü. "Eyvallah!" Çok geçmeden arkamdan, "Gökçen," diye seslenince durdum. Bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Komutan..." dedi sakince. "Buraya doğru geliyordu. Gelirken gördüm. Hemen çıkma istersen. Birazdan gelir."

Ben aval aval bakarken o yine tebessüm etti. Sonra arkasını döndü, havalı bir şekilde ofis çantasını tek eliyle omzuna doğru attı ve salına salına ilerledi. Bir iki saniye söylenenleri algılamaya çalıştım. Uykusuzluktan beynim biraz yavaş işliyordu. Ayşegül haklı olabilirdi. Egemen, Murathan'ın haşmetine dayanamamıştı. Yoksa bu denli hızlı bir değişim normal değildi. Daha yakın zamanda Murathan'ın öfke sorunu olduğunu iddia edip uzak durmamı söylüyor, ışık hızında koşuyordu bana. Tarih böyle bir dönüş görmemişti. Ama dediğim gibi işime geliyordu.

Ve şu an geç çalışan nöronlarıma bir şey daha dank etmişti. *Komutan geliyor* mu demişti o? *Buraya geliyor* mu demişti o? *Yolda gördüm* mü demişti o?

Hızla hastane çıkışına yöneldim. Panik, heyecan ve mutluluktan ne yapacağımı bilemez bir şekilde ilerlerken, çantam elime koluma dolanınca, hızla boynumdan çapraz takıp adımlarımı hızlandırdım. Yetmedi, hızımı alamadım, koştum. Tam hastane kapısına gelince sensörlü kapı açıldı. Yüzüme vuran serin rüzgâr saçlarımı geri savurdu. Silopi artık soğumaya başlamıştı. Ben ise onsuz zaten üşüyordum. Ama şu an sıcak, soğuk, tsunami, hortum pek umurumda değildi. Benim bakışlarım etrafta tek bir kişiyi arıyordu. Sabah saatleri olduğu için kimse yoktu etrafta. Bir karga, çöpü eşeliyordu. Sağa baktım. Sola baktım. Kimse yoktu. Daha gelmemiş miydi acaba? *İlerlese miydim biraz,* diye düşünürken birden yolun ilerisindeki duvarın köşesinde bir silüet belirdi.

Elinde beyaz bir poşet, üzerinde içi yünlü kot montu, aynı tonlarda kot pantolonu ve bütün endamı ile buraya doğru salına salına gelen Kepçük.

Gülüşüm derinleşti. O ise birkaç adım atmıştı ki beni görünce durdu. Aramızda çok mesafe yoktu. O yüzden bana bakarken dudaklarında beliren yarım gülüşü görebiliyordum. O bana baktı, ben ona. Sonra ise *ne bekliyorsun, beklediğin kişi geldi işte* dercesine kollarını yavaşça iki yana açtı.

Gülüşüm büyüdü. İleriye doğru kocaman bir adım attım. Sonra bir adım daha. Sonra bir adım daha. En sonunda ise işe Pamuk el attı.

Yürüme, dedi. *Koş!*

Dediğini yapıp koşmaya başladım. Ve yanına gider gitmez hızla kollarımı boynuna dolayıp kucağına atladım. Zerre yadırgamadı yavrum. Hemen kollarını kalçamın altından dolayıp düşmemem için bana destek oldu. Daha doğrusu tek kolu bunu yaptı. Zira diğerini şu an sırtımda hissediyordum. Sıkıca sarılıyordu. Kalbimi patlatacak derecede bir mutluluk ve heyecanla kollarımı boynuna daha sıkı sardım. Bunu gören hıçkırığım boş durur mu? Yapıştırdı kendini ama umursamadım. Hıçkırırken boynundan derin bir nefes çektim içime. Sonunda nefes alabilirdim. Bir elim boynuna dolanmışken diğeri yavaşça ensesine gitti. Saçlarına tıpkı telefondan dokunuyormuş gibi narince dokundum. İşte, her şey şimdi yerli yerindeydi.

Boynuma derin bir öpücük bıraktı. "Bu kadar özlendik, ha?" dedi. Sesinde eğlenen bir tını vardı.

Güldüm. Evet, Kepçük. Bu kadar özlenmiştin. En kocamanından. Ama ifademi toparlayıp yalandan kaşlarımı çattım. Hızla geri çekildim gömüldüğüm boynundan. "Adi!" dedim ters ters. Hıçkırırken omzuna hafif bir sille çaktım. "Madem geldin, niye söylemiyorsun?"

Güldü. "Geldik işte," dedi geniş geniş. "Ne söyleyeyim daha?"

"Ne zaman?" dedim hızla konuşup bir yandan da hıçkırırken. "Gece mi geldin? Dün mü geldin? Telefonun kapalıydı. Ne zaman geldin?"

"Az önce geldim, Pamuk."

Eridim tabii. Hafifçe sırıttım.

"Gelir gelmez bana mı geldin sen yani?"

Yüzlerimiz fazla yakındı. İçli içli baktı gözlerime. "Ya nere gidecektim? Başka gidecek yerim mi var?" Dudağımın kenarına hafifçe değdirdi dudağını. "Buradan başka..."

Gülüşüm büyürken daha fazla kendimi tutamadım. Kollarım tekrar boynuna dolandı. Yanağına derin bir öpücük bırakıp tekrar sıkıca sarıldım. Bu gövdede bir ömür kalabilirdim sanırım. Bana ait bir şey vardı bu kokuda. Nereye giderse gitsin kaybedemediği bir şey. Benim olan bir şey... Geri çekilirken kucağından inmek için hareketlendim. Hıçkırığım ise tam gaz devam ediyordu. Zorlamadan bıraktı ama elini belimden çekmedi. Bunu sürekli yapıyordu. Her an kaçacakmışım gibi eli ya hep elimde ya da hep belimdeydi. Peki, şikâyetçi miydim? Asla.

"Simit aldım," dedi diğer elinde olduğunu yeni fark ettiğim poşeti yukarı kaldırarak. "Bol susamlı."

Bayılırdım simide. Bir simide bir de sana tavdım ben be, Kepçük. "Sen yedin mi? Aç mısın? Yaran var mı? Yorgun musun? Uyudun mu hiç?" diye sorularımı peş peşe sıraladım.

Güldü.

"Hangi sorudan başlamalıyım?"

"Sen seç."

"İyiyim," dedi yalandan bir ciddiyetle. "Yaram yok. Yorgunum, uykusuzum ve açım. Eminim ki sen de öylesin." Elindeki poşeti tekrar havaya kaldırdı. "Haydi, şunları yiyelim."

El ele ilerledik. Hıçkırığımı durdurmak adına nefesimi tuttum. Artık önceki kadar uzun sürmüyordu. Kalbim yavaş yavaş alışıyordu yeni sahibine. Ama yine de en olmadık anlarda dudaklarımdan dökülüp beni rezil etmişliği, saklamaya çalıştığım heyecanımı ve duygularımı ortaya sermişliği çoktu. Murathan ise bu durumdan ayrı bir keyif alıyordu. Ne zaman o varken hıçkırsam zevkten dörtköşe oluyordu adam. Ki şu an yandan bir bakış attığımda yine aynı ifade ile ilerlediğini görmek beni şaşırtmamıştı.

"Nefesini tut, nefesini," diye klasik dalgasını geçti goril. "İyi gelir."

Şu an gerçekten nefesimi tuttuğum için cevap veremeyecektim. Onun yerine ters bir bakış attım. O ise kahkaha atarak keyifle güldü hâlime. İçimden ona kadar saymayı bitirdiğim an nefesimi bıraktım. Durum kritiği için bekledim. Hıçkırmamıştım. Keyifle gülümsedim. Hastaneye yöneldiğini görünce, elini sıkıp ilerleyişini durdurdum.

"Bayılacağım artık hastane kokusundan. Arka taraftaki kamelyalarda yesek olmaz mı?"

"Olur," dedi hemen.

Güldüm.

"O zaman sen geç arkaya, ben kantinden çay alıp geleyim."

"Sen dur. Ben alırım."

Elinin içindeki parmaklarımı sıkılaştırıp geri çektim. "Olmaz," dedim ciddiyetle. "Burası benim çöplüğüm. Ben getiririm." Cevap vermesini beklemeden, elini bırakıp hastaneye yöneldim.

"İçine tükürme sakın!" diye bağırdı arkamdan.

Bana olan güveni göz yaşartıcıydı. Yüzümde bir tebessümle ona dönmeden ilerlemeye devam ettim. Onun da güldüğüne emindim. Arkamı dönüp bakarsam gülüşünden kopmak pek mümkün olmuyordu. O yüzden hızlı adımlarla hastaneden içeri girip kantine ilerledim. "Günaydın, Kâmil," dedim tam tezgâhın önüne gelince. "Bana iki çay."

Kâmil arkası dönük, tezgâhta bir şeyler yapıyordu ki beni duyunca hemen döndü. Genç bir çocuktu. En fazla yirmi yaşındaydı. Hem çalışıp hem okuyordu duyduğuma göre. "Tabii," dedi gülerek. Çay ocağına ilerledi.

"Biri demli olsun."

Murathan demli içerdi. Ama hastane çayı biraz acıydı, söylenebilirdi. O yüzden beklerken tezgâhın üstündeki şeker kutusundan dört kesme şeker alıp beklemeye öyle devam ettim. Sabah olduğundan burada da kimse yoktu. Gönül rahatlığıyla her yere sırıtarak bakabilirdim. Kolumu tezgâha, çenemi ise avuç içime dayayıp kendi kendime sırıtmaya devam ettim. Bu aşk denen illet beni hep bu kafada gezdirecekse işimiz vardı.

Kâmil, "Buyurun," deyip çayları önüme bırakınca transtan çıktım.

Uzanıp çayları aldım.

"Çok sağ ol."

"Nöbette değil miydiniz siz, Gökçen Hanım?" deyince gerileyen adımlarım durdu.

"Nöbetteydim. Neden sordun?"

Hafif şaşkın bir tebessüm belirdi dudaklarında.

"Nöbet çıkışlarında genelde kimseyle konuşmadan eve gidersiniz de. Bugün burada görünce şaşırdım."

Doğruydu. Uykusuzken dehşet saçardım. Ama bugün, o gün değildi. Güldüm. "Güzel bir nöbet bitimi oluyor," dedim sadece. Göz kırptım ve arkamı dönüp aynı sırıtık ifademle ilerlemeye devam ettim. Dışarı çıkıp keyifli adımlarla arka tarafa geçtim ama çaylar parmaklarımı yakmaya başlamıştı. O yüzden adımlarım hızlandı. Murathan'ı arkadaki kamelyaların birine oturmuş, masanın üstünü bir ıslak mendille hunharca silerken görünce hızla o yöne ilerledim ve yanına gider gitmez can havliyle bardakları masanın üstüne bıraktım. Ama bırakırken bir kısmı dökülmüştü.

"Ne yaptın, Pamuk? Yeni sildim daha," diye hemen horozlandı huylu goril.

Umursamadım. Daha büyük sıkıntılarım vardı. "Yandım!" diyerek ellerimi aşağı yukarı sallamak gibi.

Çatık kaşları beni bu hâlde görünce hemen yumuşadı. Oturduğu yerden kalkıp bana doğru geldi ve yukarı aşağı sallamaya devam ettiğim ellerimi tuttu. "Dedim ben getireyim diye," dedi parmaklarıma bakarken. Anlamsızca yine kaşları çatıldı ve bu sefer de şöyle bir yükselme girişiminde bulundu: "Tepsi yok muydu kantininde? Niye böyle getiriyorsun sen bunu?"

Yandığımız yetmiyor, bir de bunun yersiz lohusa sinirini çekiyoruz! "Başlarım şimdi tepsisine, Murathan!" diye terslendim. Ellerimi ellerinden

geri çektim. "Yandım diyorum burada. Böyle mi tepki verilir? Vallahi sen sevgili olduktan sonra saldın kendini. Nerede o hastanelere gelip yaralarımı sararken *benim yaram, benim canımı yakmaz ama seninki parampara eder,* diyen Murathan, nerede bu öküz?"

Ani bir ruh değişimi yaşamış olmalı ki az önce terslenen o değilmiş gibi güldü. "İşte, olay orada," dedi. "Ara ara romantik olacaksın ki kıymeti bilinsin."

Tek kaşımı usulca havaya kaldırdım.

"Öyle mi?"

Kendinden bayağı emin duruyordu.

"Öyle."

"Otur o zaman burada, romantik romantik götünle yap kahvaltını, Murathan," dediğim gibi hızla arkamı dönmüştüm ki kolumdan yakaladı ve aniden gövdesine çekti. Kolları sıkı sıkı sırtıma dolandı, gövdesi her zerremi sarıp sarmaladı.

"Sabahları, özellikle nöbet çıkışlarında sana şaka yapılmaması ikimiz içinde en sağlıklısı olacak sanırım," diyen mırıltısı geldi kulağıma.

Haklıydı. Kafamı hafifçe geri çektim. Sonra hızla tekrar gövdesine kafamı çakarak kendimce bir yumruk attım. Evet, uykusuzken huysuzdum. Ne olmuş yani? O hep huysuzdu. Ben onu çekiyordum. O da beni çekmeliydi. Ben huysuzca göğsüne kafa atmışken o saçlarıma öpücük kondurdu. "Ayrıca doğru söylemişim," dedi sakince. "Benim yaram, benim canımı yakmaz ama senin parmağının ucu yansa benim kaburgalarım sızlar." Duyduklarımla huysuz bakışlarım yavaşça yumuşarken kollarım usulca beline dolandı. Bize ayrılan trip bu kadardı. Kafamı geri atıp, çenemi gövdesine yaslayarak yüzüne alttan alttan en içlisinden baktım. Bakışlarını göğsüne tüneyen bakışlarıma eğdi. "Ve tahmin edersin ki bu durum beni çok sinirlendirir," dedi ciddi ciddi.

İstemsizce kıvrıldı dudaklarım. Aşk gerçekten garip bir şeydi. Bu cümleyi söylemekten asla vazgeçmeyecektim. Yoksa şu an bu sinir yumağının ağzını yüzünü yemek istemem normal olamazdı. Gülüşüme daha fazla dayanamamış olmalı ki bakışları yüzümü tararken onun da dudaklarında yarım bir gülüş belirmişti. Yaklaşıp alnıma minik bir öpücük bırakırken kolları belimden çözüldü. Onun yerine hemen elime uzandı. "Haydi, yiyelim artık," dedi beni kamelyaya doğru çekerken. "Migrenim tutacak yoksa."

Banka oturdu, ben de yanına. Ama önüne dönmedi. Simit poşetini alıp benden hafifçe uzaklaştı. Poşeti açıp aramıza yerleştirdi. Çayları alıp önce benim önüme, sonra kendi önüne bıraktı.

"Ne yapıyorsun sen?" dedim bu hareketlerini hafif bir tebessümle izlerken. "Masa dururken niye burada yiyoruz?"

"Masaya bir sıçmadıkları kalmış," diye hayıflandı. "Gebertsen yemem orada. Sabahtan beri siliyorum ama hâlâ pis. Buraya götleri ile oturmuşlar, yine de daha temiz."

Bu tepkisine kahkaha atmamak imkânsızdı. Enteresan bir adamdı vesselam. İki ayağım bankın oturduğumuz kısımlarının iki yanında kalacak şekilde bacaklarımı açarak yerime kuruldum. Ama tam o anda bir esneme gelince, karşımda sevgilim var demeden gergedan gibi esnedim. Yetmedi, serçe parmağımla gözümün çapağını sildim.

Bir beyaz atlet giyip kulağını karıştırman eksik, dedi soldaki melek. *Vallahi benim bile bakarken içim kalktı. Ben bu kızı toptan günah diye yazıyorum.*

Ama Murathan bu görüntüyü asla yadırgamamıştı. Dört simit almıştı. Sakince simit poşetini açmak ve simitleri bölmekle meşguldü. Saçlarım yüzüme gelmesin diye hızla tepemde toplayıp dağınık bir topuz yaptım. Ama bileğimi yokladığımda tokam yoktu. Kim bilir, yine nerede düşürmüştüm? Bakışlarım Murathan'ın bileğindeki tokaya kaydı. Daha önce de görmüştüm. Hiç çıkarmıyordu. Bana ait olduğunun farkındaydım. Aşırı hoşuma giden bir olay olduğu için asla ses etmiyordum. Eskiyi hatırlatıyordu bana. Pamuk ve Kepçük'ü.

Küçükken de bileklerinde hep benim tokalarımla dolaşırdı. Zırladığımda saçlarım sümük olmasın diye hemen toplamak için...

"Tokamı versene," dedim.

"Ne tokası?"

"Bileğindeki işte."

Elinden oyuncağı alınacakmış gibi bir bakışla baktı.

"Neden vereyim?"

"Saçımı toplayacağım, Murathan."

"Senin tokan yok mu?"

"O da benim tokam."

"Hayır, benim."

Boş boş baktım yüzüne. O ise simitlerden sonuncusunu bölüp bana uzattı. Saçımı tutan elimi bileğinden kavrayıp kendine doğru çekti. Ellerim saçlarımdan çekilir çekilmez yüzüme dökülen siyah tutamlarla tipim hapishane kaçkınına dönerken o elime simit tutuşturdu. Sonra ise önüme gelen saçlarımı nazikçe omuzlarımdan geri itti. Sağını solunu düzeltti. Hatta hızını alamadı, tişörtümün bile sağını solunu düzeltti. "Toplama. Açık kalsın," dedi önde kalan birkaç saç tutamını geri atarken.

Bir şey söylemek için ağzım açılıyordu ki şiddetli bir esneme gelince kelimelerim geri kaçtı. Yine gergedan gibi esnedim. Güldü bu hâlime. Ben olsam ağzına boylu boyunca silleyi çakardım oysa.

"Yoğun muydu nöbet?"

Simitten bir parça attım ağzıma. "Çok değil," dedim ağzım doluyken. "Senin çok yorucu muydu?" Cevap beklemedim. Konuyla asla alakası olmayan başka bir soru yönelttim: "Özledin mi bakayım beni?"

"Eh işte, biraz," dedi. Çayından bir yudum alıp yüzünü ekşitti. "Şeker getirmedin mi? Zıkkım gibi bu çay." Göz kırpıştırdım bu noktada. Benden cevap alamadığından olsa gerek, bakışlarını bana dikti. Tip bakışımı anında yakaladı. "Ne?" dedi. Adana kanalına geçti. "Ne bahtın öyle?"

Cevap için hiç beklemedim. "Öküzsün, Murathan," dedim yüzüne tükürür gibi. "Vallahi sen kalın kafalı öküzün tekisin."

Derin bir nefes verdi.

"Düzenli aralıklarla hakaret yerken başka ne olabilirim ki?"

"Ya, bırak!" dedim ters ters. "Sanki normal hâli Romeo! *Eh işte,* ne ya? *Eh işte,* ne?"

Beni umursamadan yemeye devam etti. "Aşkından deli divane olup, hasretinden günlerdir telefon ekranındaki fotoğrafını öpüp, kokladığım hanımdan *salak* ve *goril* dışında pek bir şey duymayınca anca bu kadar Romeo olunuyor, Pamuk."

Kınayıcı bir bakış attım.

"Ben romantiğim bir kere."

"Aynen."

"Değil miyim?" diye direttim.

Alay eder gibi güldü.

"Güldürme beni de simidini ye. Ayrıca harbiden şeker getirmedin mi?"

Böyle bir uyuzluk yapacağını bildiğimden kantinden cebe indirdiğim şekerleri çıkarıp önüne bıraktım. "Romantiğim," diye de direttim. "Bak, sana şeker bile getirdim."

Alaycı gülüşü büyüdü.

"Vay be! Bayağı etkiledin beni şu an ya. Nereden geldi bu aklına? Kırk yıl düşünsem ben bulamam bunu yani. Bunun bir tık üstü bana Tac Mahal falan yapturman."

Ben ters bakışlar atarken, o da şekerlerden birini alıp diğerini bana uzattı. "İstemem," dedim ters ters.

"Atmayacak mısın?" diye sordu. Sesi şaşkındı. "Sen şekersiz içmezsin."

"Atmayacağım," dedim aynı tripli ifademle. Çay bardağını alıp havalı havalı ağzıma götürürken bakışlarımı karşımda ifadesizce bana bakan Murathan'a çevirip ekledim: "Benim şekerim karşımda zaten." Bunu beklemiyordu sanırım. Ağzındaki simidi bile yavaşça çiğnemeye başladı. Öylece bakakaldı bana. İnme inmiş olabilirdi. Ben ise hafifçe sırıttım. "Romantiğim demiştim," dedim keyifli bir şekilde.

Boş bakışı yavaşça yumuşarken dudaklarına yarım bir gülüş kuruldu. Kulakları ise feci hâlde kızarmıştı. Utanmış. Yerdim. "La havle ya," diyerek başını yavaşça sağa eğdi.

Gülüşüm büyüdü. Çaydan bir yudum aldığımda *almasam daha iyiymiş*, der gibi yüzümü ekşitmiştim. Haklıydı, zıkkımdı. Çayı banka geri bıraktım. Mecburen az önce romantiklik yapacağım diye Murathan'ın uzattığı ama benim almadığım şekere uzanıp aldım.

"Harbiden zıkkım. Bu ne ya?"

"Hani şekerin karşındaydı senin?"

Bu kez en cilvelisinden bir bakış attım.

"Seni mi atayım çaya, şekerim?"

Yüzünü ekşitti.

"Tamam, dur. Devam etme."

"Neden, hayatım?" Dudak büzdüm. "Neden, can özüm? Neden, aşkilotum?" dedim ağız dolusu.

Yüzünü daha çok ekşitti.

"*Aşkilotum* ne, kızım? Don markası gibi."

"Tamam, o zaman bebeğim ol! Hurma gözlüm ol, karam ol. Esmerim biçim biçim, ölürüm esmer için ol!"

Derin bir nefes verdi.

"Goril ve salak olmayı tercih ederim, Pamuk. Biraz insafın varsa şunu kesersin yoksa kusacağım bak, ha."

Keyifli bir kahkaha saldım. Sonra ise anında ciddileştim. "Ha, şöyle!" dedim ciddi ciddi. "Bir daha romantiklik seviyemi sorguladığını görmeyeyim."

"Ağzımı açarsam şerefsizim."

Tekrar gür bir kahkaha attım. Kısa bir an ikimiz de çaya ve simide gömüldük, konuşmadık. Ben sağdan soldan ağzıma simit tıkarken o da hem yiyor hem de uzanıp önce tişörtümün önüne, daha sonra bacaklarıma dökülen susamları düzenli aralıklarla temizliyordu. "Geldiğimi görünce neden hiç şaşırmadın sen?" dedi hâlâ dizimdeki susamları temizlemeye çalışırken.

"Egemen söyledi," dedim. Ağzım tıka basa doluydu. Kıtlıktan çıkmış olma ihtimalim yüksekti. Uykusuzluktan artık başım ağrımaya başlamıştı. Acıyan gözlerimden bahsetmiyordum bile. Ama manzaram olaydı. Asla gözleri kapatamazdık.

Bacağımdaki eli durdu. Kısa bir saniye içinde muazzam bir şekilde ciddileşti.

"O puşt hâlâ burada mı?"

Ağzındakileri yuttum. "Nereye gitsin adam, Murathan?" Poşetten bir parça simit daha aldım. "İşi burada."

Elini bacağımdan çekip doğruldu. "Nere giderse gitsin," dedi. "Ama kendisini benim karasularımda bir daha görürsem harp isteği sayarım, ağır savaş çıkar, haberin olsun."

Bakışlarımı yüzüne kaldırdım. En sinirli hâliyle simit yiyordu ama ne yemek! Simit dile gelse hakkında suç duyurusunda bulunurdu. Bu hâline bakarken gülmeden edemedim.

"Sen beni mi kıskanıyorsun bakayım?"

Ters bakışları bana döndü.

"Ne alaka?"

Keyifle süzüldüm oturduğum yerde.

"Bilemiyorum yani. Adamı gördüğün andan beri bir kıl olmalar falan..."

"En başından beri sana yavşadığı için olabilir mi?" diye aniden yükseldi. Kafasını sağa eğip dudaklarını sinirle dişledi. "Yavşak!"

Ben ise çok ayrı bir kanaldaydım.

"Ha, en başından beri kıskanıyordun yani beni?"

Yılmış bir bakış attı.

"Ne duymak istiyorsun, Gökçen?"

"Sence?"

Derin bir nefes verdi. Kafasını sağa çevirip bir iki saniye bekledi. "Evet, Pamuk," dedi sakince. Kendini sakin olmaya zorladığı belliydi. "Deli gibi kıskandım. Delirecektim hatta geceleri uykularım kaçtı. Öyle kıskandım. Oldu mu? Mutlu musun şu an?"

Keyifle güldüm.

"Evet."

O ise baya tersti.

"Bunu öğrendin de ne geçti eline peki?"

"Hiç." dedim harfleri uzatarak. "Hoşuma gitti."

Bakışları önümüzdeki simitlere yaylım ateşi açacak cinstendi.

"Keşke ben de o Etem denen lavuğu dövseydim. Daha çok hoşuma giderdi."

Ciddileştim. Malum, sağı solu belli olmuyordu kendisinin. Ve Allah korusun, bir çaksa Egemen'in amel defterini direkt dürüp malum yerine sokardı. "Saçmalama, Murathan. Tamam, önceki durumun ben de farkındaydım ama adam artık yüzüme bile bakmıyor. Kıskanacak bir şey kalmadı yani. Şimdi o sinirini sakince yere bırak."

"Bakmaz tabii," dedi tehditkâr bir sesle. "Götü yiyorsa baksın."

Durdum. Sakince izledim. Çayını tek yudumda kafaya dikip kâğıt bardağı içinde simit bırakmadığımız poşete attı. "Ne yaptın sen?" dedim birdenbire. Anlık bir aydınlanma yaşamış bulunuyordum.

Bana baktı. Ama boş boş.

"Ne?"

"Bir şey yapmışsın," diye yükseldim. "Ne yaptın adama?" Ben de diyorum ki bu neden birdenbire bana yürümeyi kesti. Benden gizli dövmüş müydü adamı? Köşelere mi sıkıştırmıştı? Ne yapmıştı?

Konuya aydınlanmış olmalıydı ki gözlerini devirdi.

"Hiçbir şey."

Cevap vermedim. Ama ters bakışlarımı yüzünden çekmedim de. Bir iki saniye bakışlarını kaçırdıktan sonra bana bakmak zorunda kaldı. "Hiç bakma öyle, Pamuk. Dövseydim şu an yoğun bakımda olurdu. Sadece *medenice* konuştum. Bilmesi gerekeni söyledim."

Medeni kelimesinin üstünü, altını, yanını, yöresini fosforlu kalemle çizip bir güzel de tırnak içine almıştı sesi. Ama ben uykusuzluğun da etkisiyle bir tık sinirleniyordum.

"Neymiş bilmesi gereken?"

"Durması gereken yer," dedi hiç beklemeden. Bakışlarını benden çekmeden işaret parmağını hastaneye doğru kaldırdı. "Onun durması gereken yer orası," dedi otoriter bir sesle. Önümden bardaklarımızı ve simit poşetini alıp masanın üstüne bıraktı. Ne olduğunu anlamadan bacaklarımı iki yandan tutup bedenimi kendine doğru çekti. Yüzlerimiz arasında bir karıştan az bir mesafe varken durdu. Gözlerinden kalbime sayısız kelime aktı. Ama o, bu sefer sessiz kalmadı. Bütün sessiz kelimelerini tek bir cümleyle özetledi: "Senin yerin ise burası."

Kurabiye yapmak için güneşe bırakılıp unutulan margarinler gibi anında ağzım gözüm yamuldu tabii. Tebessüm ederken dişlerimi usulca dudağıma

geçirdim. Şu an en sağlamından öperdim ama her an basılabilirdik. O yüzden içim yana yana bu isteğimi bastırdım. Ama bu istekle baş etmek epey zordu. O kendini nasıl tutabiliyordu, bilmiyordum ama şu an dudakları tam dibimde, bana işkence etmek ister gibi bir gözlerime bir dudaklarıma bakıp duruyordu.

Eğleniyordu benimle muhtemelen. Altta kalacağımı sanıyorsa yanılıyordu. Elimi yavaşça kalbimin üstüne götürdüm. "Senin yerin de burası," dedim içli içli. "Biliyorsun, değil mi, hurma gözlüm?"

Anında gözlerini kapatıp yüzünü geri çekti. *La havle* ifadesiyle yana döndü.

"Yapma demedim mi sana?"

Kulakları feci hâlde kızarmıştı. Güldüm. Kafamı yana eğip alttan alttan yüzüne bakmaya çalıştım.

"Utanıyor musun sen?"

Küçük Kepçük gibi gözlerini kaçırdı.

"Saçmalama!"

Kocaman bir kahkaha attım bu kez. Eğilip yüzüne bakmaya devam ettim. Çenesinin altına yavaşça dokunup başını bana çevirmeye çalıştım.

"Dön bakayım bir bana. Kulakların mı kızardı senin, hurma gözlüm?"

Çenesini elimden çekti. "Pamuk, bir git ya," diye mırıldandı ama harbiden utanmıştı sanırım hurma gözlüm.

Kahkaham büyüdü. Kocaman adam olmuş, Bordo Bereli olmuş demeden ağzına vura vura sevecektim, o olacaktı. "Sen söylerken iyi, ben söyleyince *Pamuk bir git* oluyor," dedim yalandan bir huysuzlukla. "Sonra Pamuk neden hep hakaret ediyor? Al bak, başka dilden anlamıyorsun sen."

"Doğru," dedi hızla. "Valla anlamıyormuşum. *Salak,* de bana. *Goril,* de. Ana avrat dümdüz söv ama şunu yapmayı kes lütfen."

Yine güldüm. Uzanıp kıpkırmızı olan kulağının ucuna hafifçe dokundum. Huysuz mırıltılar çıkararak kafasını yana çekti. Acayip eğleniyordum. Aklıma gelen bir detayla gülüşümü hafifletip cebimden telefonumu çıkardım. "Haydi, fotoğraf çekelim," dedim neşeyle. "Benim de sen yokken ekranı öpüp koklayacak bir fotoğrafım olsun."

Utanmış ifadesi yavaşça dağılırken ben telefonu gerekli konuma getirdim. Daha çok yamacına sokuldum. Yanağımı yanağına aniden yapıştırıp ekrana kocaman gülümsedim. O daha poz dahi vermemiş, aval aval kameraya bakarken çektim. "Oldu," dedim keyifle geri çekilip. Fotoğrafı açıp baktım. Yanımda far görmüş tavşan gibi kalmıştı. Kesinlikle olmuştu.

"Oldu derken?" diye terslendi. "Sil şunu."

"Asla!" dedim hemen. "Hepsi duracak. Gel, yenisini çekelim."

Geri çıkıp bir daha kamerayı açtım. Bu sefer hazırdı sanırım. Ben önde kocaman sırıtırken o havalı bir gülüşle baktı ekrana. Bir iki tane daha çektim. İmkân olsaydı daha çok çekerdim ama elimizde olanla yetinecektik. Fotoğraf çektirmeyi sevmiyordu. Biraz daha zorlarsam ağzımızın tadı kaçabilirdi. Ki zaten şu an ağzımızın tadını kaçıracak bir habere geçiş yapıyordum. O yüzden kızdıramazdım.

"Kepçük," dedim. Aynı saniyelerde fotoğraflarımızı ona atıyordum ki bize bakarken, aşkımızın güzelliğini görüp daha az sinirlensin.

Cebinden telefonunu çıkarıp açtı. "Söyle, yavrum," dedi telefonuna gelen görsellere hafif bir tebessümle bakarken.

Yavrum, dedi. Kesinlikle doğru andı. Derin bir nefes verdim ve ağzımdaki baklayı *lapalak* diye ortama tükürdüm.

"Beni Gurbet aradı."

Telefonla oynayan parmakları durdu. Tebessümünün nasıl kaybolduğundan bahsetmeme gerek yoktu sanırım. Nefesimi tutup yandan en melul hâlimle baktım. Bakışlarını ilk etapta bana çevirmedi. Durdu, bekledi ve sonunda kehribarlar bana döndü. Dönmez olaydı. Yüzünde öyle bir sinir ifadesi vardı ki anlatılmaz ve yaşanılmak da istenmezdi.

En ılımlı ifademi kuşandım. "Tamam. Sakin ol. Sakin ol." Nazikçe elimi sırtına koydum. O öne dönük, ben ise bacaklarım iki yandan ona dolamış, enteresan bir şekilde oturduğumuzdan şu an en cilveli olabileceğim konum buydu. "Yükselme, bağırma." *Aferin, good boy*, der gibi ensesindeki saçları okşadım.

Ama bizim *good boy*, pek *good boy* değildi. Ağzını kırdığımın huyu mu var ki huyuna gidelim! "Ne istiyorlar yine?" diye aniden yükselmesi ise bunun en büyük kanıtıydı. Olduğum yerde irkildim bu yükselmeyle. "Yeter artık! Senin hatırına fazlası ile tolerans gösterdim zaten o iki akıl yoksununa. Dertleri ne hâlâ?"

Sakin ol, Gökçen. Hâlâ *good boy* olabilir.

"Nişana çağırıyorlar bizi."

Cevap ışık hızıyla geldi.

"Siktirsinler gitsinler oradan."

"Saçmalama, Murathan."

"Asıl sen saçmalama, Gökçen."

Daha fazla sakinliğimi koruyamayacaktım. "Ne demek saçmalama ya?" diye isyan ettim. "İnsanlar özellikle çağırdı bizi."

"Bu gideceğimiz anlamına gelmez."

"Gelir," diye direttim. Omzundaki kolumu geri çekip yanından uzaklaşıyordum ki tek eliyle bacağımdan yakaladı.

"Hayırdır?" dedi en ters bakışıyla. "Nereye?"

"Nişana!" diye ben de bağırdım. Evet, üç gün sonraki nişana.

"Harbiden saçmalıyorsun," dedi. Sinir sıkışması yaşadığı, mezdeke dönen çene kemiklerinden belliydi.

"Çek şu elini kolunu. Gideceğim," diye çırpınıp çırpınıp çırpınıp

Bir durdu. Ters bakışları usulca yumuşarken ağır çekimde bakışlarını bana çevirdi. "Görmez mi?" dedi.

Kaşlarımı *hayır* der gibi havaya kaldırdım. İmkânı var mıydı bunun? Saçları ile oynamaya devam ettim. Bakışlarımı ise gözlerinden hiç çekmedim. "Görmez," dedim en net şekilde. "Bu gözler bir sana böyle mavi. Gökçen kızın kalbi bir sana böyle deli."

Uzun uzun baktı bu kez. İçli içli, derin derin. Birbirimize öylece bakarken ikimizin de dudaklarında yarım bir tebessüm vardı. İmkân olsa onsuz geçen yılları silip atardım aklımdan. Tek o kalırdı her anımda. Hep o. Ense saçlarındaki elimi, önümdeki omzunun üstünden sarkıtıp bana her bakışında içime sayısız yıldız akıtan kıvrık, uzun kirpiklerine usulca dokundum. "Romantik değilsin dediğin için lütfen tekrar utanır mısın?" dedim kadınsı bir gülüşle.

Güldü. Sadece güldü. Ama gözleri tek bir çizgi hâlini alacak bir gülüştü bu. Yani başa belaydı. Kirpik uçlarında dolaşan elimi kavradı. Parmak uçlarıma derin bir öpücük bıraktı. Evet, artık tamamen bir pelüş ayıydı. Doğru an kesinlikle bu andı. En melul bakışımı kuşandım. "Gidiyoruz, değil mi?" dedim. Tatlı tatlı göz kırpıştırdım. "Gidelim, Kepçük." Ve en büyük kozumu ortama saldım. "Noğlar!"

Önce bir baktı. Sonra gözleri usulca kapandı. *Ya sabır* dercesine önüne döndü. "Hile yapıyorsun şu an," dedi gözleri hâlâ kapalıyken.

Evet. Başka çare kalmamıştı. Ne yapabilirdim?

Ne münasebet der gibi baktım. "Ne hilesi? Tövbe! Güzelce konuşuyoruz burada. Gidiyoruz, değil mi?" Öne doğru eğilip yüzüne bakmaya çalıştım. "*Noğlar* diyorum bak."

"Tamam, sus," diye hafifçe yükselirken gözlerini açtı. "Söyleme şunu, bakma şöyle, sus."

Güldüm. Bu taktik ezelden beri hiç sekmezdi. Hâlâ sekmiyormuş.

"Gidiyoruz yani?"

Derin bir nefes verdi ve bu sefer çok şükür ki gözlerime baktı. Sonra ise derin bir nefes daha verdi.

"Bir saat durup çıkarız."

Gülüşüm büyüdü. Yanağına kocaman bir öpücük bıraktım. Yetmedi. Kesmedi. Bir tane daha öptüm. Yanaklarını bir elimle bir dudaklarımla sıkıştırdığımdan olsa gerek, dudakları hafifçe öne doğru büzülmüştü. Bu görüntüye daha fazla kayıtsız kalamadım. Eğilip dudağının kenarına da minik bir öpücük bırakıp geri çekildim.

Yüzünü bana çevirdi. Dudakları hafifçe iki yana kıvrılmıştı ama bu gülüşte gözle görülür bir tutku vardı. "Fazla zorlama istersen," dedi dudaklarıma doğru. "Hastanede boş oda aratma şimdi bana."

En cilvelisinden güldüm.

"Hemen coşma."

"Sen de zorlama."

Hem güldüm hem de en kınayıcı hâlimle baktım gözlerine. O ise insan içinde olduğumuzdan olsa gerek, yaklaşıp sadece burnumun ucuna minik bir öpücük bıraktı. "Haydi," dedi birden elimi kavrayıp oturduğu yerden ayaklanarak. "Gidip uyuyalım yoksa gerçekten migrenim tutacak."

İstemsizce ayaklandım. "Uyuyalım derken? Beraber mi uyuyacağız?" Elimi bırakıp masanın üstünden poşetleri toplamaya başladı. Ben ise çantamı taktım.

"Ya nasıl uyuyacağız?" dedi dünyanın en normal önerisini sunmuş gibi. Poşeti bankın kenarındaki çöpe atıp tekrar yanıma geldi. Kolunu boynuma atıp, beni kendine çekerken dudaklarında yer edinen huzurlu tebessüm yerli yerindeydi. Saçıma bir öpücük bıraktığını hissettim. "Benim yorgunluğumu bir tek senin kokun siler."

Şu adama öküz diyorsan ibretiâlem olarak yüzüne tükürüyoruz, arkadaşım, dedi soldaki melek.

Haklıydı. Eriyip gitmiştim yine kollarının arasında. Ben hastanede yaşanan günlük olayları anlatırken sesini çıkarmadan dinledi. Hatta ciddi ciddi yorum bile yaptı. Eve geldiğimizde ise *on dakikaya geliyorum*, deyip beni içeri postaladı. Sorgulamadım. *Gündüz gündüz nasıl geleceksin*, diye sormadım. Bir yolunu mutlaka bulurdu. Bordo Bereli olmakla övünen oydu. Nasıl gelirse gelsin, bana neydi? Şu an acayip derecede uykum vardı. Bir an önce en sevdiğim sıcaklığa sokulup uyumak istiyordum. Yavaş adımlarla girdim eve. Şöbiyetim yoktu. İşteydi. Sabahın körü olduğundan apartmanda da çıt yoktu zaten. Buraların bir delisi bendim. Ceketimi çıkarıp vestiyere astıktan sonra yorgun adımlarla odama ilerledim. Elime ilk gelen yeşil, avokado desenli pijamalarım olmuştu. Sorgulayacak hâlde olmadığımdan giydim. Kıyafetlerimi ise rastgele masamın üstüne savurdum. Tam daraldığım için sütyenimi de çıkarma girişiminde bulunuyordum ki durdum.

Şu an bunu çıkaramazdım. Ofladım. Kepçük ile uyumak, kokusu ve sıcaklığı ile sarıp sarmalanmak paha biçilemez bir duyguydu ama evin içinde sütyenle dolaşmak ve aynı şekilde uyumak zorunda olmak zulümdü. Boğuluyordum. Kelepçe vardı sanki göğsümde. Huysuz bir ifade ile elimi sütyen kopçasından çekip banyoya ilerledim. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra uykulu adımlarla, gözlerimi ovuşturarak tekrar odama ilerledim. İçeri

girdiğimde yatağın her zaman yattığı kısmına kıvrılmış, uslu uslu duran Murathan'ı görmek beni şaşırtmamıştı ama üst kısmının çıplak oluşu biraz şok etkisi yaratmıştı. Yüce Rabb'im neler yaratıyordu böyle?

İçimde arşıâlâya yükselsem de sessizce yanına ilerledim. Duvar kenarı benim için ayrılmıştı. Usulca yanına kıvrıldım. Aynı saniyelerde kolunu belime dolayıp aramızdaki mesafeyi sıfırladı. Başını yastıkta yavaşça oynattıktan sonra kıvrık kirpikleri aralandı ve sarının en sevdiğim tonu ile kalbim şaha kalktı. İki kere yavaşça kapanıp açıldı gözleri. Kirpikleri havada süzülür gibi...

Bir erkeğin gözlerinin ve kirpiklerinin böyle güzel olması hiç normal değildi. Kaç kulun hakkı vardı o kirpiklerde? Aynı şekilde ben de ona baktım. O bana... Ben ona... Elimi kaldırıp kolunda benim diktiğim yara izine parmak uçlarımla yavaşça dokundum. Bakışlarımı gözlerinden çekmedim. Görmeliydi. İçimden geçen her şeyi görmeliydi. Yaralarının içimi nasıl kemirdiğini görmeliydi. Parmaklarım kolundan süzülüp omzundaki yara izine ilerledi. Sonra tam aramızda atan kalbinin üzerindeki derin yaraya indi parmaklarım. Dönüp dolaşıp hep bu yaraya takılıyordum zaten. Zira en büyüğü buydu. En çok bunda canı yanmış olmalıydı.

"Acımadı, Gökçen," dedi ne düşündüğümü duymuş gibi.

Artık bu zihin okuma işine şaşırmıyordum.

"Acıtmayan yara olmaz, Murathan."

Dudaklarında yarım bir tebessüm belirdi.

"Acıdı dersem öpecek misin?"

Güldüm. Avuç içimi kalbindeki yaranın üstüne bastırdım. Başımı yüzüne daha çok yaklaştırıp burnunun ucuna minik bir öpücük bırakıp geri çekildim. Tıpkı her yarayı bu şekilde kapatabileceğini düşünen minik Pamuk gibi.

"Geçti mi?"

Bir şey söylemedi. Ama öyle bir baktı ki yeryüzündeki hiçbir harf, kelime veya cümle bu bakışlardaki hissi karşılayamazdı. Az kalırdı zannımca. Eksik kalırdı. Ama yine de bir cümle kurmam gerekirse şunu derdim: Gözlerinden içime oluk oluk sevgi aktı. Sıcacık oldum. Ruhum, tarifi imkânsız bir duygu ile sarmalandı.

Belimdeki eli beni kendine daha çok çekti. Boynundaki kokuya sindim. Alnıma derin ama sakin bir öpücük bırakırken benim gözlerim artık istemsizce kapanıyordu. Elimi göğsündeki yaradan çekmedim. Onun da gözleri kapanıyordu. Hafifçe morarmaya başlayan göz altlarından yorgun olduğu belliydi.

Gövdesi, sıcaklığı ve kokusu beni gitgide uykuya daha çok çekerken, "Saat on iki gibi uyandır beni," diye mırıldandım fakat anlaşılmış mıydı, emin değildim. Gözlerim kapanmıştı. Ağzımda zorla dönmüştü kelimeler.

Yine de dediğimi anlamıştı. "Sebep?" diyen sesi fazlasıyla uykuluydu.

"Kızlarla buluşaca..."

Gerisi gelmedi. Uyku bastırıyordu.

"Kızlar kim?"

"Bilge, Ayşegül, Duru..."

"Duru mu?" Sesi bu kez hiç de uykulu değildi, gayet ciddiydi. Ama ben yarı baygındım. Onaylayan bir mırıltı çıkardım. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, "Aybüke de sizinle gelsin," diye bir öneri sundu.

Sorgulamadım. "Zaten geliyor," diyebildim.

"İyi bari," dediğini duyar gibi oldum ama bende kayış kopmuştu. Bilincim çevrimdışıydı.

Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir zaman sonra sıcaklığı bedenimden uzaklaştığında ellerini saçımda hissettim. Sonra ise sevdiğim sıcaklık tekrar geri geldi. İkimiz de derin bir yorgunlukla uyuyakaldık. Bedenlerimiz Doktor Gökçen ve Komutan Karakurt olsa da ruhlarımız oynadığı oyunlardan yorgun düşüp her gün aynı koltukta, kafa kafaya verip uyuyakalan, günü hep bu şekilde beraber bitiren Kepçük ve Pamuk'tu.

Derin bir nefes verdi Barbaros. Mecburen geri aldı. Minik bir öksürükle boğazını temizledi. Tam temizlenmemiş olabilirdi. O yüzden bir daha öksürdü. Sonra bir kere daha. Ama iş boğazı acıtacak dereceye gelince bu sefer gerçekten öksürmek zorunda kaldı. En iyisi boğazı heder etmeden bu faslı atlamaktı. Öksürüğü durunca saçlarını geri itti. Hâkî yeşili polarının sağını solunu düzeltti. Evet, artık hazırdı. Bilge'sini görmeye gidebilirdi. Günlerdir hatta haftalardır sesine hasretti. Bir iki kere gelip, uzaktan izleyip gitmişti. Çok işi var gibi görünüyordu. Rahatsız etmek istememişti. Ama uzun bir görevden dönmüştü ve artık sesini duymak istiyordu. Dayanabilecek gibi değildi.

Hem o nahif sesi duymayacaksa ne diye vardı bu kurşunlara gelesice kulağı?

Arabasının kaputuna iki kere yavaşça vurdu. "Göreyim seni, güzelim. Olur da yine bizimle gelirse sakın tekleyip beni utandırma, olur mu?" Arabanın onayladığını varsayıp ilerlemeye başladı. İçeri giriyordu ki durdu. Okulun girişindeki kaldırımın kenarında açmış rengârenk çiçekler vardı. Yavaşça onlara doğru ilerledi. Yere eğildi. Hepsi çok güzeldi ama diğerleri

bir aradayken tek bir tanesi -sarı renkli, boynu büyük olan- fırlakçe onlardan geri durmuştu. Diğerlerinin aksine çamurun içinde tertemiz açabilmiş bir çiçekti bu. Koparıp yerden ayaklandı. "Bu sefer elimiz boş gitmeyelim," dedi kendi kendine.

Acaba şiir de mi okusaydı? Ne okuyacaktı? Aklına gelen tek bir şiir vardı.

Bilge, sev beni, sokma müşküle. Seninle kaşık atalım iki tabak keşküle.

Durdu. Kafası neden böyle çalışıyordu? Koparmasına ramak vardı. *Sakın oğlum*, dedi kendi kendine. *Sakın bu işi de batırma, Barbaros.* Çiçeğin elinde zarar görmemesi adına nazikçe polarının cebine yerleştirdi. Tekrar ilerledi. Bahçede koşan çocuklara göz atıp içlerinde Mete'nin olup olmadığını kontrol etti. Yoktu. Büyük ihtimalle kantinde dolandırılacak eleman arıyordu. Önce onu bulmalıydı. En büyük kozu oydu. Koşturup neşeyle oynayan çocuklara bakarken hafifçe tebessüm etti. Okulun kapısından giriyordu ki koşarak gelen bir kız çocuğu bacağına çarptı. Bu çarpmanın etkisi ile tam yere düşüyordu ki Barbaros kolundan yakaladı.

"Yavaş, ağabeyciğim," dedi gülerek. "Düşeceksin."

"Asıl sen önüne bak, babalık," diyerek kız yüzüne çemkirince tatlı tebessümü donup kaldı. Kız tekrar koşarak bahçeye ilerledi.

Arkasından şaşkın bir bakış attı. "Metecan az bile dolandırıyor lan bunları!" diye homurdanarak içeri girdi. "Götlerindeki dona kadar alsa haklı çocuk. Hareketlere bak!"

Ters bakışlarla sağa sola bakıp aradığı kişiyi bulmaya çalıştı. Görünürde kimse yoktu. Yavaş ama kendinden emin adımlarla sınıfa doğru ilerledi bu kez. Ama birkaç çocuk dışında başka kimse yoktu. Birden arkasından bir ses yükseldi:

"Barbaros ağabey!"

Arkasını döner dönmez ona doğru koşan Metecan'ı gördü. Güldü. Hafifçe yere eğilip kollarını iki yana açtı. Mete gelir gelmez hızla boynuna atlayınca kucaklayıp dikleşti.

"Ne haber, lan?"

"İyi. Mecburi okul görevi işte," dedi Mete gülerek. "Senden ne haber?"

"Çok şükür, iyiyiz."

"İyi, iyi," dedi Mete tatlı tatlı. "Allah daha iyi etsinkine."

Güldü. Yetmedi, yanağına sulu bir öpücük bıraktı.

"Lan, dolandırıcısın ama Allah'tan kendini sevdirmenin bir yolunu buluyorsun, ha."

Mete güldü.

"Bilge Öğretmen'imi görmeye mi geldin?"

İstemsizce *ee, yani,* der gibi bir ifade belirdi yüzünde. Ama tam dile getiremedi. "Hem seni hem de öğretmenini," diyerek orta yolu bulmaya çalıştı.

"Öğretmenim sınıfta yok," dedi Mete.

"Nerede, biliyor musun? Öğretmenler odasına mı gitti acaba?"

"Bilmemkine. *Sakın yaramazlık yapmayın, ben geliyorum,* deyip gitti."

Normalde teneffüslerde bile çocuklarını bırakmazdı oysa. Uzaktan izlerken bunu çok net anlamıştı Barbaros. "Neyse," diye mırıldandı. "Sen git, arkadaşlarınla oyna biraz. Ben öğretmenini bulayım." Mete'yi kucağından yere indirdi.

"Bu arada, Barbaros ağabey..." deyince yere eğilmişken doğrulmadan öylece kaldı. Mete'nin önünde diz çöktü. Mete umutsuz bakışlarla bakıyordu. "Anlaşmamıza uymadığını belirtmek isterim."

"Ne anlaşması, lan?"

"Hani Bilge Öğretmen'imle beni her akşam sen alıp bana bir lira verecektin?"

"Ha, o..." dedi birden aydınlanarak.

"Ya, o," dedi Mete ters ters. "Anlaşmaya uymadın."

Doğru, uymamıştı. Mete'ye yamuk yapmıştı ama elinde değildi. Göreve gitmişti. Sonra ise bir türlü işten erken çıkamamıştı. "Uymadım demeyelim de..." dedi ılımlı olmaya çalışarak. "İşimi ayarlayamadım diyelim. Yoksa ben seninle olan bir anlaşmayı nasıl bozayım, oğlum? Tövbe, haşa!"

"Onu bunu bilmem," dedi Mete çenesini yukarı dikerek. "Gelmedin." Elini ileri uzatıp minik parmaklarını Barbaros'un yüzüne doğru açıp kapattı. "Anlaşmayı bozduğun için talçiçat alayımkine."

Barbaros'un yüzünde gülüp gülmemek arasında gidip gelen bir ifade belirdi.

"Ne alasın, ne?"

"Talçiçat," dedi Mete yine. "Anlaşmayı bozduğun için talçiçat."

"Bir dakika," dedi aydınlanmış bir şekilde. "Sen şu an benden tazminat mı istiyorsun yoksa lan?"

"Ha!" dedi Mete birden. "Evet, o." Sırıttı. "Adını hep unutuyorumkine."

"Sen bunu nereden öğrendin?"

"Halam anlattı."

Homurdanmadan edemedi. "Aferin halana." Bu, Mete'ye verilecek bir bilgi miydi yani? Bu bilgi ile ülkenin yarısını dolandırıp Uruguay'a kaçabilirdi bu çocuk. Mete'nin tekrar yüzüne doğru açıp kapattığı parmaklarına baktı. "Evet," dedi Mete. "Tazminatımı alayımkine."

"Hemen bozmasaydık anlaşmayı," diyerek ılımlı olmaya çalıştı.

"Bozuldu bile," dedi Mete. "Babamlar beni servise yazdırmış."

Dertli bir nefes verdi. Hasan ağabey ciddi manada rızkı ile oynuyordu. Mete'nin minik parmakları yüzüne doğru açılıp kapanırken dertli nefesi büyüdü. "Ben şu an harbiden sana tazminat vermek zorunda mıyım yani?" dedi şaşkın şaşkın.

"Evet," dedi Mete. "Bu işler böyle, Barbaros ağabey. Söz, bizim işte senet sayılır. Sözünde durmadın."

Şaşkın bakışı büyüdü. "Sen daha okuma yazmayı çözmeden bu lafları nerden öğreniyorsun, lan?"

Mete sadece güldü. "Meslek sırrı." Ciddileşip parmaklarını tekrar ileri geri uzattı. "Yirmi kâğıdımı alayımkine."

"Yuh! Ne yapacaksın lan yirmi lirayı? İndirim talep ediyorumkine."

"Reddediyorumkine."

"Lan, oğlum!" diye çaresizce yükseldi. "Yirmi lira tazminat mı olur? Boşanma davası açtık sanki. Düşür şunu! Bu nasıl iş etiği?"

"İyi," dedi Mete huysuzca. "Sana on. Ama bir daha Bilge Öğretmen'imi görmene yardım etmem."

Anında elini cebine atıp yirmi lira çıkardı. Minik ele parayı sıkıştırdı.

"Çok hain bir çocuksun sen."

Mete anında verilen parayı kapıp çenesine sürttü.

"Bereket versin, Barbaros ağabey."

Gülmeden edemedi. "Bereketini gör," diyerek ayaklandı. Arkadan birkaç çocuk Mete'ye seslenmişti. Mete onlara dönüp, "Geliyorum!" diye bağırdı tatlı sesiyle. Tam arkasını dönüp gidiyordu ki duraksadı. "Barbaros ağabey, Bilge Öğretmen'im en son öğretmenler tuvaletine gidiyordu." Gülüp göz kırparken geriledi. "Bu bilgi sana bedava!" Neşeyle bağırırken, arkasını dönüp arkadaşlarının yanına koştu.

Mete'nin koridorda koşarak uzaklaşmasını izledi. Dolandırıcı da olsa kıyak çocuktu. Gülerken başını yavaşça sağa sola sallayıp arkasını döndü. Öğle arasının süresi dolmadan Bilge'yi bulmalıydı. Bugün de konuşamazsa artık Hakk'a koşacaktı. Sağa sola bakarak öğretmenler tuvaletini aradı gözleri. Bu katta değildi. Üst kata çıktı. Koridor boyunca ilerledi. Ve evet, hedefi buradaydı.

Bayan Öğretmen WC.

Durdu. Şimdi ne yapacaktı? Tuvalete dalacak hâli yoktu. Hem ne diyecekti? Yani öğretmenler tuvaletinin önünden geçerken öyle bir uğradım mı diyecekti kıza? Neden öğretmenler tuvaletine uğrasın ki? Aklındaki sorularla

apışıp kalmıştı bir an, aynı şaşkınlıkla tuvalet kapısına bakıyordu ki kapı aniden açılınca boş bakışları çıkan kişiye odaklandı. Bilge'ye...

Çok hazırlıksız yakalanmıştı. Bahanesini henüz hazırlayamamıştı. Her an bir *amelde mezhep* vakası daha yaşanabilirdi. Zira gördüğü ay gibi parlayan sima yüzünden kalbi bir hoş, heyecanı tavandı. Bilge ise tam kapıyı açmış ileri doğru adım atıyordu ki Barbaros'u görünce durdu. Boş ve şaşkınca baktı. Bir iki saniye ikisi de bu karşılaşmanın şokuyla sessizce beklediler.

"Barbaros..." dedi en sonunda Bilge. Yavaşça burnunu çekti.

Oysa Barbaros'un sessizliğinin sebebi bu kez beyin tutulması değil, gördüğü görüntü yüzünden kalbinin üzerine oturan ağırlıktı. Bilge'nin burnunun ucu ve gözleri kıpkırmızıydı. Ağladığı bariz bir şekilde belli oluyordu. Kaşları çatılıp sorgulayan bakışlar atınca Bilge bakışlarını sağa sola kaçırdı.

"Niye geldin sen?" dedi kısık bir sesle. "Bir sorun mu vardı?"

Utançtan ölebilirdi. Günlerdir içten içe *acaba yine gelir mi, gerçekten bana ilgisi var mı,* diye çılgın sorularla içini kemiren; en sonunda ise *geldiği falan yok, kızlar beni kandırıyor,* kararına vardığı kişiye bu şekilde yakalanmak isteyeceğien son şeydi.

"Sorun yok," dedi Barbaros anında. Gördüğü görüntü yüzünden sinirlenmişti. Bu bütün heyecanını sıfırlayacak yegâne şeydi. Kim üzmüştü onun yüzüne bile bakmaya kıyamadığını? Bilge inatla bakışlarını kaçırınca, başını hafifçe aşağı eğip alttan alttan yüzüne bakmaya çalıştı. "Ama sende bir sorun var galiba?"

"Bir şey yok," diye mırıldandı.

"Ağladın mı sen, Bilge?"

Bilge bu kez cevap vermedi. Başı yerde, saçları yüzüne dökülmüşken utançla dudaklarını dişledi. "Yok..." diye geveledi. Başını yerden kaldırıp gülümsemeye çalıştı. "Neden ağlayayım? Sen Mete için geldin galiba. Sorun yok. Bu aralar g-" diyordu ki Barbaros sözünü kesti.

Ve büyük bir cesaretle en başından beri söylemek istediği ama inatla saçmaladığı için dile getiremediği düşüncesini söylemeyi başardı.

"Mete için gelmedim. Senin için geldim."

Bilge bunu beklemiyordu. "Benim için mi?" derken kekelemişti.

Barbaros ise hâlâ sinirliydi. "He, sen," dedi hemen. "Ne senin bu hâlin? Kim ağlattı seni?" İki adım atıp tam önünde durdu. "Kim üzdü seni?"

Ne diyeceğini bilemeyerek öylece kaldı kısa bir an için. İlk defa kaşları çatık ve endişeli bir ifade ile gördüğü adama bakakaldı. Ama bu bakış üç saniyeden fazla sürmedi. Yoğun bir utanç duygusu ile bakışları tekrar önüne

eğildi. "Yok..." diyebildi sadece. "Öyle bir şey değil. Toz kaçtı gözüme. Ondan kırmızı. Yanlış anladın sen."

"Çok doğru anladım bence," dedi Barbaros anında. "Çünkü ben, senin gülünce de üzülünce de nasıl baktığını biliyorum."

Bilge kilitlenip kaldı. Ama bu sefer Barbaros da kilitlenip kalmıştı. O mu söylüyordu bunları? Başından beri ihtiyacı olan bu sinir miydi yani? Kendinden etkilenmiş bir şekilde kaşlarını daha çok çattı. Duruşunu dikleştirdi. Gidince aynada alnını öpecekti. Bilge konuşmak için ağzını açtı. Sonra kapattı. Dudakları titrekçe bir şeyler geveleme ye çalıştı ama hiçbir şey çıkmadı. Ürkekçe bakışlarını yine kaçırdı.

Barbaros ise yanakları kıpkırmızı olan kıza bakarken içli bir nefes vermeden edememişti. "Bilge..." dedi yine başını aşağı eğip yüzüne bakmaya çalışarak. Boynunun tutulması an meselesiydi. "Ne oldu? Bak, son kez soruyorum. Söyledin, söyledin." Yana doğru bir adım attı. "Yoksa öğretmenler odasına dalar, kendim öğrenirim."

Gidip şu an avazı çıktığı kadar *bu kızı kim ağlattı lan,* diye böğürebilirdi. Ama Bilge hızla kafasını yerden kaldırmış, ani bir panikle Barbaros'un koluna yapışmıştı.

"Sakın. Dur!"

Bakışlarını koluna sıkı sıkı yapışan ellere çevirdi. Şu an Aybüke yarasına sirkeli su sürdü diye günlerce başının etini yiyen Süleyman'ı anlıyordu. Gülmek istedi ama kırmızı gözlerle ona bakan görüntü buna engel oluyordu. "Ne oldu?" dedi. "Söyle o zaman?"

Bilge sağa sola tedirgin bir bakış attı. Sonra ise ateşe dokunmuş gibi hızla ellerini yapıştığı koldan geri çekti. "Önemli bir şey değil," dedi kısık bir sesle. Gökçen'in klasik sözlerinden birini söyleme gereksinimi duydu. "Öyle ağlayasım geldi sadece."

"Durduk yere mi?"

Ürkek bakışlar atarken başını yavaşça aşağı yukarı salladı.

Barbaros tekrar öğretmenler odasına yöneldi.

"Anlaşıldı. Kendimiz öğreneceğiz."

Tekrar koluna yapıştı.

"Barbaros, saçmalama! Dur!"

"Sen de saçmalatma o zaman!" diye en sonunda çaresiz bir sinirle isyan etti.

"Müdürle kavga ettim biraz," demek zorunda kaldı en sonunda Bilge. Daha doğrusu azar yemiş, yine ağzını açıp tek bir kelime edememişti.

Bilge'nin bakışları önüne eğilince Barbaros da tekrar öne eğilmek zorunda kaldı. Fıtık olmak üzereydi. Ama umanması bile güzeldi kurban olduğunun.

"Niye?"

"Öylesine işte," dedi bu kez huysuz olmaya çalışarak. "Ulu orta anlatılacak bir şey değil."

"Bilge, illa daldıracaksın beni şu öğretmenler odasına, ha!"

"Ya of, Barbaros!" diye bu kez yükseldi Bilge. Kafasını yerden kaldırıp gözleri kocaman bir şekilde bakınca Barbaros artık bitikti. Demek tersi de fenaydı. Hoşuna giderdi.

İstemsizce sırıttı.

"Evet, benim o."

Bu sırıtık ifadeye bakarken üzgün olmasına rağmen Bilge de hafifçe tebessüm etti. Kafasını sağa çevirip gülüşünü gizlemeye çalıştı. "Önemli bir şey değil," dedi daha sakin bir şekilde.

"Duyunca ona ben karar veririm. Madem ulu orta anlatılacak bir şey değil, boş bir sınıfa geçelim, öyle anlat."

"İlla anlatmalı mıyım yani?"

"Sence?"

Bilge'nin omuzları çöktü. Rezillik üstüne rezillikti. Anlatırsa ezik durumuna düşer miydi? Ondan hoşlandığı iddia edilen adam artık hoşlanmaktan vazgeçebilirdi belki de. Kim şu yaşına gelip öğretmen olmasına rağmen kendini koruyamayan bir eziği severdi ki? Herkes güçlü birini isterdi hayatında; Gökçen gibi, Duru yahut Ayşegül gibi güçlü birini. Barbaros'un sabırsızca ona bakan bakışlarını görünce ofladı. Barbaros ise bu oflamayı asla ciddiye almamış, boş bir sınıf bulmuştu. Bilge ardı sıra ilerledi. Sınıfa girerken Barbaros kapıda durup önce onun girmesini bekledi. Bilge ilerleyip öğrenci sıralarından birine çökünce o da hızla yanına kuruldu.

Sakın bir mallık yapma, Barbaros, diye tembihledi kendini. *Sakın bu anı bozma, oğlum.* "Ee," dedi kararlı duruşunu korumaya çalışarak. "Dinliyorum." Ellerini masanın üstünde bağlayıp tam yanında, kucağındaki parmakları ile oynayan kadına baktı. Camdan vuran güneş yüzünden saçının içindeki sarılıklar daha çok parlıyordu. Güzeldi. Tatlıydı. Işıl ışıldı.

Bilge parmaklarıyla oynamaya devam etti. Gerçeği söyleyip söylememek konusunda kararsızdı ama o yalan söyleyemezdi. Sevmezdi, içi asla rahat etmezdi. Çaresizce konuşmak zorunda kaldı. "Birkaç öğrencim var. Köyde yaşıyorlar. Ailelerinin durumu kötü. Okula gelemiyorlar bazen. Derslerden geri kalıyorlar. Ben de her sabah evlerinden alıp akşam tekrar evlerine bırak-

sın diye bir taksiyle anlaştım. Birkaç haftadır öyle geliyorlardı okula. Ama bugün müdür beni çağırdı." Bu noktada durup yutkundu. "Böyle bir şey yapamazmışım. Ondan izin almalıymışım önce. Çocuklara bir şey olsa sorumlusu okul olurmuş." Üzgün bakışlarını Barbaros'a çevirdi. "Haklı. Sorumsuzca davrandım."

Başını iki yana salladı Barbaros.

Bilge ise devam etti:

"Yasakmış hem buralarda böyle şeyler."

"Neden yasak olsun?" dedi Barbaros anında. Gözlerini devirdi. "Bence sizin müdürün niyeti iş etiği değil, çok farklı bir şey."

"Ne?"

"Halkın devleti benimsemesini istemiyor. O yüzden yapılan iyiliğe böyle engel oluyor. Yetişen çocuğun size minnet duyması zoruna gidiyor besbelli."

"Ama o da devletin okulunda müdür."

Barbaros bu sefer küçümser bir şekilde gülümsedi. Askerlik, insana pek çok şey öğretiyordu.

"Devletin içinde ne çürükler var, bilsen aklın şaşar, Bilge."

Bilge sessiz kaldı. Parmaklarıyla oynamaya devam etti. "Aslında bilmeyecekti," dedi sessizce. "Ama ben öğretmen arkadaşlardan birine söyledim. Onun da öyle öğrencileri vardı. Belki o da çocuklara öyle yardım eder dedim. Ama o gidip hemen yetiştirmiş müdüre. Şimdi çocuklar yine gelemeyecek okula." Sesi titredi. "Ne diye söylediysem!" Buruk bir şekilde güldü. "Salağımdır ben biraz. Ondan galiba."

"Niye salak olasın yav?" dedi Barbaros *yok artık* der gibi. "Deme öyle kendine."

"Öyleyim ama," dedi. Gözleri yine doluyordu. "Sen tanımıyorsun beni. Böyle öğretmen olmuşum falan, havalı görünüyorumdur dışarıdan belki. Ama aslında eziğin tekiyimdir." Bakışlarını cama çevirdi. "Nasıl öğretmen olduğumu ben bile anlamadım ya... Neyse," diye mırıldandı kendi kendine.

Barbaros'un kaşları daha çok çatılmıştı. Yönünü tamamen ona çevirdi. Kendini gerçekten böyle mi görüyordu? Dışarıdan nasıl zarif, bu dünyadan olamayacak kadar nahif göründüğünün farkında değil miydi?

"Mesela kolay kolay anlayamam hiçbir şeyi," diyerek Bilge hızla tekrar ona döndü. Sesinde Barbaros'un içini acıtan bir burukluk vardı. "Hemen unuturum," diye devam etti. "Kin bile tutamam. Onu bile unuturum. Biri bana kötülük yapsa ben özür dilerim yine. Saçma ama yaparım. *Kalbini mi kırdım da kötü davrandı bana acaba,* diye düşünürüm. Rahat edemem. Uyuyamam. Biri bana bağırsa ağzımı bile açamam. İki kelimeyi yan yana

getirip konuşamam. Kendimi savunamam. Salağım işte. Bunlar salaklık değil de ne?"

"Kendine haksızlık ediyorsun," diyebildi Barbaros sadece.

Bilge bakışlarını önüne çevirip gözlerini kapattı. Başını yavaşça iki yana salladı. Bunları anlatıp ondan hoşlandığı iddia edilen adamın karşısında iyice yerin dibine giriyordu. Farkındaydı. Ama susmak için çok geçti. Gözlerini açıp en buruk hâliyle tekrar Barbaros'a baktı. "Az bile yapıyorum ben kendime," dedi ağlamaya yakın bir sesle. "Az önce müdür bağırdı bana, *burası sizin topraklara benzemez*, dedi. *Benim dediğim olur*, dedi. *Burada devlet benim*, dedi. Ben ağzımı açıp tek bir kelime edemedim. *Burası benim ülkem, burası benim toprağım, burada benim bayrağım dalgalanıyor, o bayraktaki kan benim insanımın kanı, ben buranın öğretmeniyim, o çocuklar da benim çocuğum*, diyemedim. Salak gibi susup kaldım. Kendimi geçtim, ülkemi bile savunamadım. Benim yetiştirdiğim çocuklardan ne hayır gelecek ülkeye? Gökçen olsa derdi, hiç korkmazdı. Her şeyi söylerdi müdürün yüzüne, kapıyı çarpıp çıkardı. Ama ben diyemiyorum. Hep böyle oluyor. Ezik gibi kalıyorum. Salağım işte."

Sessizce dinledi Barbaros. İçi acıdı ama elinden de bir şey gelmedi. Sadece üzgün üzgün bakabildi. "Kendine şunu söyleyip durma," diyebildi en sonunda. "Salak falan değilsin, Bilge." Üzgün bakışlar ona dönüp, ürkek bir bakış atınca içli bir nefes verdi ve içinden geçen şeyi bu sefer en net şekilde dilinden döktü: "İyi kalplisin."

Bilge en üzgün ifadesi ile göz kırpıştırdı. Barbaros ise kalbi mabedinden çıkacak olmasına rağmen bütün cesaretini toplayıp devam etti: "Salaklık çok ayrı bir şeydir, iyi kalpli olmak çok ayrı. Ama insanlar bu ikisinin ayrımını pek yapamaz. Kendi kalpleri karadır, kötüdür; o yüzden iyi olanı da kıskanırlar. Onları da karartmak isterler. Kalplerinin temizliğini kötülük olarak görmek isterler. Aydınlıklarını kirletebileceklerini sanırlar. Ve sen bunca karanlığın içinde..." Yutkundu. Yapabilirdi. Kesinlikle yapabilirdi. Ve yaptı. Ona bakan koyu kahverengi gözlere odaklanarak cümlesini tamamladı: "Benim gördüğün en aydınlık ışıksın, Bilge."

Bilge üzgün bakışlarına rağmen öylece bakakaldı. Şu an bunu beklemiyordu. Aynı şekilde Barbaros da bakakaldı. Zira o da kendinden böyle bir atak beklemiyordu. İkisi de boş boş bakıştılar. Ve en sonunda ikisi de aynı anda yoğun bir utançla bakışlarını önüne çevirdi. Bilge bakışlarını ellerine eğdi. Kalbi biraz hızlı atıyordu. Neden öyle atıyordu? Durmalıydı. Barbaros ise terleyen ellerini bacaklarına sürtüp sildi. Ortama garip bir sessizlik çökünce, Barbaros bu durumun daha da garipleşmemesi için kekeleyerek tekrar lafa girdi:

"Hem ne olmuş Gökçen Hanım bağırıyor da sen bağıramıyorsan? Bağıran herkes cesur mu oluyormuş yani? Sen de öğrencilerin için her şeyi göze alıyorsun. Yardım ediyorsun. Cebinden taksi parası veriyorsun her gün. Boş boş oturmayıp elinden geleni yapıyorsun. Asıl budur cesaret!"

"Ama bunu herkes yapar," dedi Bilge önüne bakarken. "Cesaretle bir ilgisi yok bunun."

"Yapmaz, Bilge. Emin ol, herkes bunu yapmaz. Ama sen bir an bile düşünmeden yapıyorsun." Yan dönüp önünde tırnaklarıyla oynayan kadına baktı. "Çünkü kalbinde bencillik yok. Kötülük yok. Asıl böyle bir kişiliğe salak demek, salaklık olur."

"Salak mı diyorsun bana yani?"

"Yok," dedi hızla. "Tövbe, öyle değil. Ben şey olarak dedim onu. Hani güzel anla-"

"Şakaydı, Barbaros," dedi Bilge. Utançtan geberecek gibi hissetmesine rağmen bakışlarını yanında oturan adama çevirip hafifçe güldü.

"Ha, şöyle," dedi Barbaros da anında gülerek. "Gül böyle. Ne öyle Karadeniz'de bütün limanların yakılmış gibi duruyordun kaç dakikadır! Bak, böyle şaka da yap arada."

Bilge'nin gülüşü büyüdü. Ama utangaç bakışları istemsizce önüne dönmüştü. Uzun süre yüzüne bakınca daha çok utanıyordu sanki. Barbaros ise yanakları kırmızı, kocaman bir gülüşle, utangaç utangaç önüne bakan bu kadının dudaklarındaki gülüşe erimeye en yakın ifadesiyle baktı. Tam o an okulda zil sesi yükselince ikisi de sınıf kapısına çevirdi bakışlarını. "Bu öğretmenler ziliydi," dedi Bilge ve ayaklandı. "Gideyim ben. Çocuklar yalnız kalmasın." Tam öne doğru iki adım atmıştı ki durdu. "Şey..." dedi tekrar Barbaros'a dönüp. "Teşekkür ederim. Dinlediğin için."

İyice eriyip gitti karşısındaki adam. "Ben teşekkür ederim," dedi dik durmaya çalışarak. "Anlattığın için."

Bilge ürkek bir tebessüm daha gönderdi. "Görüşürüz o zaman." Önüne düşen saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp geriledi. Hızla arkasını dönüp kapıya ilerledi. Barbaros ise tam o an bütün cesaretini toplayıp bugünün asıl kozunu ortaya salmaya karar verdi.

"Bilge," dedi anlık bir cesaretle.

Koyu kahverengi bakışlar tekrar ona döndü. Sorgularcasına baktı. Barbaros bütün heyecanına rağmen yerinden ayaklandı. Sakin adımlarla ilerledi. Tam Bilge'nin önüne gelince ise elini polarının cebine attı. Parmaklarının yavaşça kavradığı çiçeği okşadı önce. *Şu an yaptın yaptın, Barbaros. Sonrası gelmez bak! Hem ne demişti Zülküf? Kadınların âşık olması, duygusal bir boşluğa denk gelir. O boşluk, işte bu boşluk. Doldur o boşluğu, oğlum! Al gir-*

diğin başlığın şeklini, diye kendine gazı verdikçe verdi. Ve cebindeki çiçeği en sonunda çıkarıp karşısında merakla ona bakan kadına uzattı. "Okulun önündeki kaldırımın kenarında..." dedi. "Çamurun içinde açmış. Görünce almak istedim. Benim olsun istedim. Onca çamurun, pisliğin içinde böyle güzel kalabilmiş çünkü. Sen de kendine haksızlık etme, olur mu?" Çiçeği nazikçe iyice ileri doğru uzattı. "Al."

Bilge yine kilitlenmişti. Konuşmak için dudakları aralandı ama hızla geri kapandı. Kısa bir bakışmanın ardından dayanamayarak mahcup bir edayla önüne eğdi bakışlarını. Ne yapacağını bilemedi. Ne diyeceğini bilemedi.

"Almayacak mısın?" dedi Barbaros çiçeği tekrar uzatarak.

Bakışlarını yerden kaldırdı. Hafif sırıtık bir ifade ile ona bakan Barbaros yüzünden iyice utanmıştı. Ama hiçbir şey demeden, Barbaros'un elindeki çiçeği kapıp seri adımlarla sınıf kapısına yönelmeyi de kendinden beklemiyordu.

Barbaros başı yerde, yanakları kıpkırmızı bir şekilde kaçan bu tipe büyük bir gülüşle baktı. Ama tam Bilge sınıf kapısından çıkarken yandaki sıraya takılıp tökezleyince ileri doğru atıldı.

"Sorun yok," deyip hızla ona dönen Bilge ile adımı yarım kaldı. "Sorun yok." Gerilemeye devam etti. "Vallahi sorun yok," derken geri geri gittiğinden bu sefer de kapının pervazına kolunu çarpmıştı.

Barbaros'un gülüşü büyüdü.

"Aman, dikkat!"

Bilge yine sendelemişti. Ama elinden geldiğince çaktırmamaya devam etti. "Asla sorun yok," dedi panik ve utanç dolu bir sesle.

Barbaros *görüyorum,* dercesine başını aşağı yukarı sallayınca, Bilge daha da rezil olmamak adına bu kez önüne dönüp hızla kapıdan çıktı. Çıkar çıkmaz koşar adım sınıfa ilerledi. Bir yandan gülüp bir yandan da elindeki çiçeği kalbinin üzerine bastırmış, sıkıca tutuyordu.

Barbaros için zafer dansı vaktiydi. Kocaman sırıtıp, "İşte bu, lan!" diyerek sevinçle yumruklarını sıktı. "İşte bu, lan! İşte bu!" Gururla kabardı omuzları. "İş bitirici miyim, neyim ben yav? Helal lan bana!" Keyifli bir kahkaha döküldü dudaklarından. Aynı keyifli ifade ile sınıftan çıkıyordu ki adımları yavaşladı. Keyifli ifadesi söndü. Aklına düşen bir düşünce yüzünden kaşları yavaşça çatıldı. İşi bitirmesi gereken daha önemli bir yer vardı. Bakışlarını kararttı ve yavaş ama kendinden emin adımlarla ilerledi. Hedeflediği odayı bulunca polarının kollarını sakince yukarı çekti. Boynunu sağa sola eğerek çıkan sesle keyiflendi.

Ve kapı çalma gereksinimi duymadan müdür denen kişinin odasının kapısını açıp içeri daldı. Masa başında evraklarla uğraşan müdür şaşkın ba-

kışlarım anında ona çevirmişti. Orta yaşlarda, kara kaşlı, kara gözlü bir tipti. Piknik tüpüne benziyordu. "Benim bir maruzatım olacaktı, müdür!" diye bağırarak içeri dalıp kapıyı şiddetle kapattı.

"Bu ne hadsizlik?" diye sinirle yükseldi piknik tüpü.

Barbaros yalandan boş bir bakış attı.

"Niye kızdın şimdi? Yanlış yere mi geldim ben? Burada devlet senmişsin. Öyle dediler bana."

Müdür bu kez konuşmadı. Sinirini açıkça belli eden bir ifade ile öylece bakakaldı. Barbaros ise boş bakmayı bir kenara bırakıp ciddileşti. Kaşlarını çattı. "Madem burada devlet sensin, müdür..." diyerek en tehditkâr bakışı ile sakince ilerledi. "Devletten bir iki maruzatım var." Tam masanın önüne gidince, iki yumruğunu birden sertçe masanın üstüne vurup müdüre doğru eğildi. "Seninle bir konuşalım."

Müdür, masanın üstünde ne varsa anında havaya hoplatan yumrukları görünce yutkundu. Sandalyesinde geri yaslandı. "Sen kimsin?" diye sordu ürkekçe.

Dudağının bir kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Ben mi?" dedi sakince. "Ben Türk askeri. Devletin buradaki asıl eli."

Ve konuşmaya başladılar. Barbaros'un en sevdiği, müdürün ise en iyi anladığı şekilde. Konuşma bitip Barbaros odadan çıktığında ise artık köydeki çocukları almaya gidecek bir taksi yoktu. Çünkü artık yakın köylerdeki tüm çocukları almaya gidecek bir minibüs vardı.

"Ben bir çay daha alayım," diyen Duru'ya etkilenmiş bir bakış attım.

"Yöresel takılıyoruz bugün. Hayırdır?"

Dertli bir bakışla yüzünü ekşitti.

"Yengemle lojman günlerine gitmenin bana kattıkları... Canım şu an çikolatalı pastaya bulanmış sarma çekiyor. Utanç içindeyim."

Güldüm. Hatta güldük. Şöbiyet, Ayşegül ve Duru ile bir kafede buluşmuştuk. Hep evde buluştuğumuz için bu sefer farklılık olsun istemiştik. Ve bir farklılık daha yaparak bu buluşmaya Aybüke'yi de çağırmıştım. Daha önce gerekli tehdidi yaptığımdan, zorlamadan kabul etmişti gelmeyi. Ama buluşmanın sonuna gelme gibi çılgın planları vardı sanırım. Bir saat olmasına rağmen hâlâ ortada yoktu.

Herkes Duru'nun bu hâline gülerken o yüzünü olabildiğince astı. Sürgün günleri acı içinde geçiyor olmalıydı. İçinde bulunduğu duruma söylenmeye başlayacaktı ki yarım saattir önündeki bardağı okşayan Bilge'yi fark edince durdu.

"Bu, o bardağa ne yapıyor yarım saattir?"

Bakışlar Bilge'ye döndü. Kendisi aşk konularında lale olma konusunda beni de geçmişti. Bakışlar ona dönünce o da bize baktı lakin oldukça şaşkındı. "Ne?" dedi tatlı tatlı.

"Bardağa gusül aldıracaksın, farkında mısın?" dedi Duru.

Şok oldu şöbiyetim. "Ay, tövbe!" Önündeki bardaktan ellerini ateşe değmiş gibi geri çekti. "Tövbe, tövbe."

Güldüm. "O biraz sarhoş bu aralar." Gülüşüm büyürken kahvemden keyifli bir yudum alıp tekrar masaya bıraktım. "Doblo sarhoşu."

Ayşegül aradığı kanı bulmuş olmanın heyecanıyla iki elini masaya yapıştırdı.

"Barbaros mu?"

Ama Bilge kuşum harbiden laleydi. Zira bu yükselişe şöyle bir tepki vermişti. "Hani?" dedi sağa sola bakarak. "Nerede?"

Güldüm bu tepkisine. Bir ay öncesine kadar ben de tam olarak böyleydim. Aşk, sen insanın kendi topuğuna sıktığı bir kurşunsun, koçum.

"Siz Barbaros'la birbiriniz için yaratılmışsınız. Şu an buna daha da emin oldum," dedi Duru da şöbiyetime gülerken.

Bilge ise tontik yanaklarını şişirerek önüne döndü. Utangaç bir şekilde parmaklarıyla oynamaya başladı.

"Öyle mi ki gerçekten?"

"Ateş bacayı sarmamış, ateş bacayı altüst etmiş," dedi Ayşegül.

Duru ciddiyetle bir bana bir de Bilge'ye baktı.

"Sizin evin musluklarından aşk suyu falan mı akıyor? İkiniz de içip içip böyle bir hoş oluyorsunuz."

"Gelin, siz de için. Hep beraber bir hoş olalım," diye bir öneri sundum.

"Yok, canım. Almayayım ben," dedi Duru. "Pek kullanmıyorum."

Ayşegül ise dünden razıydı. "Yarın size taşınıyorum."

Güldüm. O an için yeterli bir cevaptı.

"Kaptın tabii dağ gibi adamı, şimdi gülersin böyle," dedi Duru.

Gülmeye devam ettim. Doğru söze başka ne yapacaktım ki? Ayşegül hızla ellerini yüzüne sürdü. "Çok şükür!" dedi büyük bir minnetle. "Biraz daha bir araya gelmeselerdi ben ortadan yarılacaktım."

"Daha çok beni boğacak gibiydin, Ayşegül."

Hızla bana döndü. "Şükürsüzlüğünüzden dolayı evet, valla boğacaktım yani. Dağ gibi adam peşinizde koşuyordu ve siz kaçıyordunuz." Elini nineler

gibi kalbinin üstüne atıp kınayıcı bir şekilde başını sağa sola salladı. "Süphanallah. Allah'tan çarpılmadan kendinize geldiniz."

"Kendimizce sebeplerimiz vardı herhâlde. Keyfimizden mi kaçtık?" diye terslendim. "Ayrıca o dağ gibi de ben tepecik miyim? Neden hep Murathan övülüyor? Siz benim arkadaşlarımsınız. Haksız da olsam beni tutacaksınız. Bir kendinize gelin lütfen."

"Yalan mı söyleyelim?" dedi Ayşegül imalı bir sırıtışla. "Gözle gördüğümüzü söylüyoruz."

Ters ters baktım.

"Peş peşe nöbetlere düşürürüm seni, Ayşegül."

Anında ciddileşti.

"Her zaman sizden yanayım, Gökçen Hanım. Murathan Komutan'a büyük bir seccade lazım. Böylece yedi yirmi dört varlığınıza şükredebilir."

Memnuniyetle kıvrıldı dudaklarım.

"Ha şöyle."

"Murathan iyidir, hoştur da..." dedi Duru. "Biraz terstir. Nasıl anlaşıyorsunuz siz? Tanıdığım kadarıyla sen pek alttan almazsın kimseyi. Sizi ilk gördüğüm andan beri bu soru kurcalıyor kafamı."

"Almıyorum zaten," dedim hemen. Kendimden emin bir şekilde kahvemden bir yudum aldım. "Onun siniri bana işlemez."

"İddialıyız," dedi Duru etkilenmiş bir bakışla.

Havalı duruşumu bozmadım.

"Eskiden beri bana pek dayanamaz."

"Aşk böyle bir şey sanırım," dedi Duru sırıtan ifademden dolayı. Sonra bardağını okşamayı sürdüren Bilge'ye döndü. "Ya da böyle bir şey."

Şaşkın bakışlarını bize çevirdi Bilge. Birkaç saniye boş boş bakıştık. "Ne?" dedi en sonunda.

Duru durumu özetledi:

"Bunun kafa uçmuş."

Haklıydı. Ama bence Bilge de haklıydı. Anlattığına göre Barbaros bugün öğle arası okula gidip bütün ayarlarını sıfırlamıştı. Bu ayar sıfırlama işini benden iyi anlayan olmazdı. "Uğraşmayın şöbiyetimle," derken şefkatle sıvazladım Bilge'nin sırtını. "Barbaros okula gitmiş bugün. *Sen benim gördüğüm en güzel şeysin,* demiş. Çiçek vermiş. Ondan kafası böyle güzel."

Kızlardan millî takım şampiyonluk kazanmış gibi, *"Ooo!"* nidası yükselirken Bilge utanmış bir ifadeyle yerinde süzülmüştü. "*En güzel şeysin,* demedi. *Gördüğüm en aydınlık ışıksın,* dedi," derken utana sıkıla saçlarını

kulaklarının arkasına sıkıştırdı. İçinin bir hoş olduğu, kızaran yanaklarından belliydi. Ayşegül ve Duru daha büyük bir *ooo* seansına başlarken Bilge panikle susturdu ikisini de. "Bir susun ya. Zaten utanıyorum."

"Çok romantik ya," dedi Ayşegül erimeye yakın bir sesle.

Duru ise bayağı etkilenmiş gibiydi.

"Vay be! Asla Barbaros'tan böyle bir atak beklemezdim. Şaşırttı beni."

"Neden ki?" diye sordu Bilge. Sesinde ince bir merak vardı. "Çok iyi biri bence."

"İyidir Barbaros. O konuda asla bir şey diyemem," dedi Duru. Omuzlarına dökülen platin sarısı saçlarına parmaklarını daldırıp geri savurdu. "Ama biraz öküz duruyordu." Güldü. "Demek özünde gizli bir Erzurumlu Romeo varmış."

Tam o an masadan bir sandalye çekilip, yanımıza bütün heybetiyle Aybüke oturunca tüm bakışlar ona döndü. "Selam," dedi hemen. Ünlü cenazesine gider gibi baştan aşağı siyahtı. Siyah pantolon, siyah ceket, siyah güneş gözlüğü ve tabii ki simsiyah saçlar. Ben bile bu kadını her gördüğümde düşüyordum. Süleyman'ı düşünemiyordum.

"Hoş geldin," dedim neşeyle. Aynı şekilde diğer kızlar da onu selamladı.

Hepimize hafifçe tebessüm etmekle yetindi. Güneş gözlüğünü çıkarıp masanın üzerine bıraktı. Ellerini saçlarına daldırıp geri savurduktan sonra tek tek üzerimizde gezindi bakışları.

"Neden bana bakıyorsunuz? Devam etsenize konuşmaya."

"Sen böyle etkinliklere katılır mıydın, Aybüke?" dedi Duru yarım bir gülüşle.

Aybüke'nin bakışları bana döndü. *Başımı sen yaktın,* der gibi bakıyordu. İstemsizce güldüm. O ise ifadesizce tekrar önüne döndü.

"Farklılık olsun dedik."

Gülüşümü gizlemek adına başımı önüme eğdim. Sonra ise minik bir öksürükle kendimi toparladım. "Tanıştırmama gerek var mı?" dedim Bilge ve Ayşegül'e bakıp.

"Yok, canım," dedi Ayşegül *daha neler,* der gibi. "Olaylı aşiret düğününden tanışıyoruz zaten kendisiyle."

Bilge de bu cevabı onaylamak adına başını aşağı yukarı salladı. Sonra ise ekledi: "Büyük hayranınızım, Aybüke Hanım." Sırıttı. "Çok havalısınız bence."

Şükür ki sonunda biri duygularıma tercüman oluyordu. Bu itiraf Aybüke'nin boşluğuna gelmişti sanırım zira kocaman gülümsemişti bu kez.

"Eyvallah!"

"Bordo Bereli zaafı var da kendisinin," dedim gülerken. Kaşlarımla Bilge'yi işaret ettim.

"Öyle mi?" dedi Aybüke. Gülüşü imalı bir hâl aldı. "Allah bayağı gönlüne göre vermiş o zaman."

Duru, ben ve Ayşegül imayı havada kaparak gülerken şöbiyetim yine biraz geriden geliyordu. "Nasıl?" dedi boş boş göz kırpıştırarak.

"Bunun Barbo'dan haberi yok mu hâlâ?" dedi Aybüke bana dönüp. "Pot mu kırdım ben şu an?"

Kırmadıysan bile bu cümleyle kırmıştın zaten Aybüke. "Anladı tabii, canım," dedi Duru kelimeleri uzatarak. "Anlamaz olur mu hiç? Amelde mezhepleri bile ortak. Nasıl anlamasın?" Hunharca bir kahkaha saldı. "Geberene kadar buna güleceğim sanırım. Ölüm döşeğinde olsam bile ne olur bana bu olayı hatırlatın, olur mu?"

"Duru ya..." dedi Bilge küskün bir bakışla. "Deme öyle adama."

"Aybüke, Barbaros'a müjdeli haberi ver," dedim. "Bizim kız da boş değil."

"Beni bulaştırmayın o salağa," dedi net bir tavırla. "Şimdi iki saat beynimi yer *nereden anladın,* diye. Silah arkadaşımı vurmak istemem."

"Kapatabilir miyiz şu konuyu artık?" dedi Bilge yanakları kıpkırmızı olmuş bir hâlde. "Utanıyorum."

"Sormamda sakınca yoksa senin sevgilin, sizin timdeki şu pos bıyıklı adam mıydı?" dedi Ayşegül, Aybüke'ye. "Düğünden hatırlıyorum ama adını unuttum."

"Sevgilim falan değil," dedi Aybüke anında.

"Ama neden olmasın?" diye araya girdiğimde tüm bakışlar bana döndü. Aybüke'nin kaşları anında çatıldı.

Bilge ve Ayşegül'ün boş bakışlarının imdadına Duru yetişti. "Siz olayı tam bilmiyorsunuz tabii, kızlar," derken oldukça eğleniyordu. "Şöyle özet geçeyim, Süleyman arkadaşımız uzun yıllardır Aybüke arkadaşımıza vurgun. Ama Aybüke arkadaşımız muazzam bir iradeyle adamı geri itiyor."

"Sizin işiniz gücünüz yok, hep dedikodu mu yapıyorsunuz böyle?" diye tersledi Aybüke.

Cevap için Ayşegül beklemedi. "Evet. Bu buluşmaların amacı bu, dedikodu yapmak." Bize döndü. "Haksız mıyım, kızlar?"

Hepimiz ciddiyetle kafa salladık. Aybüke ise böyle bir ortama düşmenin şokundan olsa gerek, bir şey söyleyemedi ama cevap niyetine ofladı. "Benden size malzeme çıkmaz," dedi huysuzca. "Barbaros'un mallıklarından devam edin siz."

"Niye ikidir mal, öküz diyorsunuz siz adama?" dedi Bilge. Oldukça korunmaeydı. "Bence çok tatlı."

"Barbo mu tatlı?" derken sesli bir kahkahayı salıverdi Aybüke.

"Neden?" dedi Bilge. "Değil mi?" Yüzü düşmüştü şöbiyetimin.

Sanırım bu durumu Aybüke de anlamıştı. Durumu toparlamak adına gülüşünü hafifletti. "Yani..." dedi ne diyeceğini bilemez bir şekilde. "Benim silah arkadaşım olduğundan bana pek tatlı değil tabii ama iyi adamdır Barbaros. Adam gibi adamdır."

Şöbiyet aldığı cevabın memnuniyeti ile bu kez sırıttı. "Peki, şey..." Dudaklarını dişledi. "Ben ne yapayım? Nasıl davranayım, hiç bilemiyorum. Adam bugün bana bir çiçek verdi diye heyecandan elim ayağım birbirine dolandı. Çıkarken kapıya kafa atıyordum neredeyse. Yönümü, yolumu şaşırdım." Hızla ellerini yüzüne kapattı. "Rezilim."

"Çok takma bence," dedi Aybüke gülerek. "Duyduğuma göre Barbaros senin karşında heyecandan daha büyük rezillikler yaşamış."

Duru bu anı bekler gibi anında kocaman bir kahkaha attı. Bu konu ne zaman açılsa aralıksız beş dakika gülüyordu kız. Ona uyup biz de gülerken telefonuma gelen bildirim sesiyle irkildim. Ekrana baktım. Gördüğüm isimle anında eriyip gittim.

MURATHAN ♥: Vukuat var mı?

Gözlerimi devirerek cevap yazmaya başladım. Geldiğimden beri saat aşı aynı mesajı atıyordu. Çocuğuz sanki!

Bir daha bana bunu sorarsan seni engellerim. Çok ciddiyim.

MURATHAN ♥: Jandarma gönderirim. :)

Salaksın.

MURATHAN ♥: Bir sana salağım. :)

İstemsizce güldüm. "Kız şurada dert yanıyor, Gökçen Hanım hâlâ işve cilve derdinde," diyen Ayşegül'ün sesini duyunca aynı sırıtık ifade ile tekrar kızlara döndüm.

"Hı?" dedim olaydan koptuğumu belli ederek. Herkes bana bakıp imayla gülünce burnumdan kıl aldırmayan bir edayla çenemi yukarı diktim. "Ne işve cilvesi? Mesaj atmış adam. Cevap veriyorduk."

"Bana yardım et, Gökçen," dedi şöbiyetim yandan koluma yapışıp. "Ne yapacağım ben?"

"Bir şey yapmana gerek yok. Öylece dursan bile Barbaros'a yeter," diyerek mükemmel bir akıl verdi Aybüke.

"Bu mu vereceğin akıl be, Aybüke?" dedi Duru. "Şu an Süleyman'a acıdım."

Aybüke kaşlarını çattı.

"O niyeymiş?"

"Öylece durmak kimseye yetmez," dedi Duru. "Öyle olsa öküz ve tren çoktan işi pişirmiş olurdu. Sevgi hareket ister, kanıt ister. Kendine tutunacak bir dal ister. Seviyorsan sevdiğin de seni sevsin istersin. Bırakalım şimdi saçma aşk masallarını. Karşılık görmeden kimse kimseyi sonsuza kadar sevmez. Bir çiçek büyüyecek ise sulanmalı. Yoksa ne kadar direnirse direnşin solar, ölür. Bir bebek serpilecekse beslenmeli. Yoksa hayata tutunamadan ölür. Beslenmeyen her can, her duygu ölür. Tutunacak dal vermezsen en büyük aşk bile direnemez. Yok olur."

Aybüke cevap vermedi. Öylece baktı Duru'ya. "Kimse..." dedi sakince. "Kimseyi sonsuza kadar sevmez zaten. Bence de bırakalım saçma aşk masallarını. İstediğin kadar sev, aşk biter. İstediğin kadar sula, her çiçek solar. İstediğin kadar besle, her bebek büyür, ölür. Her duygu, her canlı yok olmaya mahkûmdur."

Güldü Duru. "Ama çiçeğin tohumu, insanın da adı kalır geriye," dedi kendinden emin bir şekilde. Önündeki çay bardağını *şerefe,* der gibi Aybüke'ye doğru kaldırdı. Keyifle içip tekrar önüne bıraktı. "Ama bir konuda katılıyorum sana. Aşk biter, kesinlikle biter. Lakin gerçek bir aşksa ondan da geriye sevgi kalır. Ve bence sevgi, aşktan çok daha güçlü bir duygudur. Aşk bağlar, sevgi düğümler. Aşk ani bir duygudur ama sevgi bir ömür sürer. Misal, Murathan ve Gökçen... Sence onların arasındaki sadece aşk mı? Yıllar sonra bile yan yana olabilmelerinin sebebi sadece bu mu? Değil, sevgi. Onları birbirine bağlayan şey tamamen sevgi. Sağlam temeller üstüne atılmış bir sevgi."

Öylece bakakaldım. Hiç bu acıdan bakmamıştım olaya ama haklıydı. Benim kalbimde Murathan'a ait ayrı bir köşe vardı sanki. Birdenbire değil, usul usul oluşmuştu o köşe. O köşe için Kepçük kendi elleri ile yer açmıştı Gökçen kızın kalbinde. Elini tutarak, yemeğini paylaşarak, düştüğünde kaldırarak, saçını örerek, masal okuyarak, her zaman yanında olarak, ağladığında maymun yüzü yapıp güldürerek ince ince işlemişti kendini o köşeye. Ve ben, bu köşeye ne zaman baksam aşktan önce çok daha başka bir duygu hissediyordum. Yoğun bir sevgi. Kalbimi sıkıp beni nefessiz bırakan bir sevgi. İçimden sağa sola taşan bir sevgi...

"Yani, evet," dedi Duru. "Aşk bitebilir. Ama eğer gerçekten âşıksa insan, geriye sevgi kalır. Ve sevgi terk etmez. Yani eğer gerçekten seviyorsa terk

etmez." Yüzünü ekşitti. "Öyle bir devre düştük ki ortalık pezevenk dolu. İnsanı aşktan, sevgiden soğutuyorlar; güvenini kırıyorlar, daha sonra gerçekten sevenlerin de kıymeti bilinmiyor. Sevenler, sevmeyi bilmeyenlerin elinde; sevilmek isteyenler de sevgiyi öldüren kalplerde heder olup gidiyor."

Bu sefer sessiz kaldı Aybüke. Aşırı ifadesiz bir bakışla masada bir noktaya dalmış, öylece bakıyordu. Bilge ise hâlâ laleydi. Bardak okşuyordu. Derken arka taraflarımıza düşen masaların birinden bazı sesler yükseldi. Sanırım kavga vardı. Hepimiz bakışlarımızı o yöne çevirdik istemsizce. Kızlı erkekli bir grup, diğer masada oturan bir adama bağırıyor; garsonlar ise bağırdıkları adamı kollarından tutmuş, çekiştiriyordu. Kaşlarım çatıldı. Çekiştirilen adam biraz yaşlıydı. Üstü başı ise fazlasıyla pis duruyordu. Diğer ekip gençti. Tahminen yirmi-yirmi bir yaşlarındaydılar. Sesler daha da yükseldi. "Kalksın!" diye bağırdı gruptan bir genç. "Ben bu pisliğin olduğu yerde yemek yemem!"

"Param var," dedi adam. Bozuk bir aksanı vardı. Kolunu garsonların elinden kurtarmaya çalıştı ama nafileydi. Garsonlar da diğer ekibe uymuş, adamı dışarıya doğru çekiştiriyordu. "Ağabey, bir çay içeceğim sadece," diye yalvardı adam bozuk Türkçesiyle.

"Leş gibi kokuyorsun be, kardeş," dedi masadan başka bir eleman. "Bizde çay içecek tat bırakmadın."

"Zorluk çıkarma, ağabey," dedi kolundan çeken garson. "Haydi, dışarı. Kimse istemiyor senden para. Git, başka yerde iç çayını."

Adam gitmemek için direnirken bir anlığına bakışlarımız kesişti. Ve bakışlarındaki o eziklik âdeta beni ezdi. Kendimi tutacak falan değildim. Önüme döndüğümde bakışlarım bu kez Duru'yla kesişti. O da en az benim kadar sinirli bakıyordu. Birkaç saniye bakıştık. Sanırım ikimizin de aklından aynı şey geçiyordu.

"Hayır," dedi Aybüke ne yapacağımızı anlamış gibi. "Durun. Bakmayın öyle. Sakın." Umursamadım. Duru ile aynı anda sandalyelerimizi geri itip ayaklandık. Ayşegül ve Bilge şaşkınlıkla bize dönerken Aybüke'de yoğun bir panik vardı. "Gökçen Hanım! Duru!" diyerek o da sandalyesinden kalktı. "Durun. Sakın yapmayın!"

Durmadık. Duru kendi tarafından kalktı, ben kendi tarafımdan. Arada buluşup kararlı adımlar ve çatık bakışlarla hâlâ kavga ve hakaret sesleri yükselen alana ilerlemeye başladık. Arkamızda kalan Aybüke'den bir ses daha yükseldi.

"Siktir ya!"

Bilge şaşkındı.

"Nereye gidiyor onlar?"

Ayşegül ise her zamanki gibi analitikti.

"Buralar karışacak. Vaziyet alın."

Umursamadan olayın olduğu noktaya geldik. Diğer masalardaki müşteriler de dönmüş, buraya bakıyor ama kimse müdahale etmiyordu. Şaşırmamıştım. *Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın* kafası herkesin bilinçaltındaki ilk savunma mekanizması değil miydi? Oysa insan, bir başkasının üzüntüsüne üzülebildiği kadar insandı. Olay yerine gittiğimiz an Duru garsonların çekiştirdiği adamın yanına gitti. "Bir dakika, bir dakika," dedi. "Ne oluyor burada? Ne çekiştiriyorsunuz adamı?"

"Müşterilerimiz rahatsız kendisinden," dedi garson.

Dedikleri gibi adam pis kokuyordu ama bu, ona böyle davranabilecekleri anlamına gelmiyordu. "Biz de müşteriyiz. Rahatsız falan değiliz," dedim sert bir sesle. Yanıma Aybüke gelmişti. Diğer yanıma ise Ayşegül ve Bilge.

"Gel, o zaman bu masada otur, güzellik," dedi hayvanlar âlemi gibi olan masadan bir erkek eleman. "Öyle arka masalardan konuşması güzel."

"Param var," dedi adam. "Parasıyla değil mi? Vallahi param var."

"Tamam, varsa gidip başka yerde iç, birader," dedi garson. Tekrar iteledi. "Daha fazla zorlama beni. Haydi."

"Bir bırak sana sen adamı!" dedi Duru adamın kolundan tutup bu sefer kendine çekerken. "İnsanları bu şekilde rencide ederek kovamazsınız. Parası varmış işte."

"Bunlar da iyilik meleği çıktı ha," dedi masadaki kızlardan biri. "Birazdan el ele tutuşup *Selena*'yı da çağırırlar." Ekip güldü. Hem de hayvanca.

"Bu yaptığınız terbiyesizlik!" diye yükseldim.

"Senden mi öğreneceğiz terbiyeyi, güzellik?" dedi az önceki eleman. "Valla sen öğreteceksen sorun yok. Ben bu eğitime razıyım."

Benden önce Aybüke lafa atladı.

"Ağzını topla! Dağıttırma bana o çeneni."

Ekip yine güldü. "Ne diyor lan bu?" dedi başka bir erkek eleman. Kafaları ya güzeldi ya da normal hâldeyken de kafaları güzel geziyorlardı.

"Asıl siz ne diyorsunuz?" diye yükseldim. Aybüke'nin kolundan tutup hızla geri çekmeye çalıştım ama hareket bile etmemişti. Duruşumu bozmadan yükselmeye devam ettim. "Bu kadın var ya, o masayı size yedirir." Hiçbir şeyden korkmam yanımda Aybüke varken. Teşekkürler.

Aybüke, *ne saçmalıyorsun sen* bakışı ile baktı yüzüme. "Ben sivil dövmem, Gökçen Hanım," dedi kulağıma.

"Sence bunlar sivil mi, Aybüke?" dedim sinirli ama kısık bir sesle. "Sen bunları insandan mı sayıyorsun şu an?"

Garson ve Duru tarafı ise daha da karışıktı. "Ağabey, git şuradan," dedi garson adamı bir kez daha iterken. "İyice karıştırma ortalığı."

Duru adamı tamamen yanına çekip garsonla arasına girdi. "Gitmeyecek," dedi. Bal rengi gözlerinde yoğun bir sinir vardı. "Hatta burada, bizim masamızda çay içecek."

"Beni de alın lan o masaya," dedi aralarından biri. Masadakiler yine güldü. Sabrım sınırda deli gibi koşuyordu. Masadan kalkıp bana doğru bir adım attı. Yüzünde iğrenç bir tebessüm vardı. At hırsızına benziyordu. Elini saçlarıma doğru uzattı. "Bu güzellikle bir çay içeyim ben de. Ne dersin güz-" diyordu ki gerisini getiremedi. Önümden muazzam bir şiddetle kayboldu. Ve masanın üstüne savruldu. Evet. Savruldu. Cidden savruldu. Önümde ise tek bir kişi dikiliyordu: Aybüke!

Bunu beklemiyordum. Sanırım bunu kimse beklemiyordu. Adamı çekiştiren garson, yaşlı adam, Duru, biz hatta kafedeki tüm müşteriler şok içinde kalırken en büyük şok, boylu boyunca masalarının üstünde yatan adama bakan arkadaşlarındaydı şüphesiz. Birkaç saniye kafede hiç kimseden ses çıkmadı. Herkes donmuş gibi öylece kaldı. Sonra ise masaya yapışan eleman hafifçe doğrulmayı başarıp baygın bir edayla şöyle dedi:

"O neydi lan?"

"Anlamadıysan bir daha göstereyim," dedi Aybüke ve sert adımlarla masaya ilerleyip adamın yakasına yapıştı. Kaos, mekâna ihtişamlı bir giriş yapmıştı. Toz dumana karıştı. Âdeta göz gözü görmedi. Olaylar öyle hızlı gelişti ki kimse ne olduğunu, nasıl olduğunu anlamadı. Ama bugün öğrendiğim çok net bir gerçek vardı. Aybüke haklıydı, kesinlikle sivil halkı dövmemeliydi.

Halk, buna hazır değildi.

6. BÖLÜM

"Nasıl beceriyorsun,
Benim gibi bir yangın yerini
Akarsu koyuna çevirmeyi?"

RUPİ KAUR

"Ağabeyim beni Kayseri'ye sürecek."

Dertli bir nefes verdim. Millî *tarlası yanmış* pozisyonundaydım. Öne doğru eğik, dirseklerim bacaklara yaslı, olmayan kafa ve beynim ise avuç içlerimin arasındaydı. Konuya geçmeden önce çok özür dileyerek şunu söylemek isterim ki ben, benim şansımın gelmişine geçmişine yardırayım, teşekkürler.

"Hatta ağabeyim beni Erciyes'in tepesine zincirleyecek," diye iki saattir kırkıncı kere aynı şeyi söyleyen Duru'nun sesiyle derin bir nefes daha verdim.

Asıl zincirlenen ben olacaktım oysa. Bakışları ile bana kurşun atacak olan kehribarlar gözümün önüne gelince ellerimi yavaşça kafama vurdum. Neden Ağrı Dağı eteğinde uçan bir güvercin değildim ben şu an? Ya da göllere dalan yeşil ördek? Kanadını süzen keklik? Ya da *"Annen, baban var mıdır?"* diye sorulup, sürekli rencide edilen sarı çiçek? Şu an bunlardan biri olmayı, insan evladı Gökçen olmaya tercih ederdim oysa.

"Sanırım burnum kırıldı," dedi Bilge.

Ayşegül ise çok ayrı kafadaydı.

"*Eyeliner*ım bozulmuş mu? İki saat uğraşmıştım ben onun için ya. Of!"

Ellerimin arasındaki kafamı sağa sola sallarken dertli nefesim büyüdü. Saçlarımı geri savurarak doğruldum ve bakışlarımı yanımda oturan Aybüke'ye çevirdim. Kollarını göğsünde bağlamış, bacak bacak üstüne atmış, nezarethane gibi bir mekânda olmamıza rağmen gözünde siyah güneş gözlükleri ile öylece oturuyordu. Hem de daha bir saat önce bir tabur adamın amel defterini dürüp münasip bir yerlerine sokmamış gibi.

Bu cümlede dikkat edilmesi gereken iki nokta vardı: Birincisi, nezarethanede olmamız. İkincisi, Aybüke'nin bir tabur adamın amel defterini dürüp münasip bir yerlerine sokmuş olması. Ciddi manada dürmüştü yalnız. Bu cümlemde zerre kadar bile abartı veya yalan yoktu. Kavga, saniyeler içinde alevlenip durdurulamaz bir hâl almıştı. Bir sivili asla dövmeyen Aybüke

ise elemanlarla âdeta Fındıkkıran Balesi sergilemişti. Şöyle ki elemanlardan birinin leşini mekân dışından toplamışlardı çünkü eğer halüsinasyon görmediysem adamın yakasına yapışıp asla zorlanmadan dışarı savurmuştu. Diğerlerinden bahsetmiyordum bile. Olayın sonunda çok sevgili kolluk kuvvetleri gelmiş, kaçınılmaz bir son olarak hepimizi cümbür cemaat nezarete tıkmıştı.

Ekibin hepsi yamulmuş bir şekilde şu an karşı nezarethanemizde bize, daha doğrusu Aybüke'ye ürkek bakışlar atıyorlardı. Yedikleri dayağın şokundan olsa gerek, asla konuşmuyor, Aybüke ne zaman kıpırdasa arada kocaman bir koridor ve demir parmaklıklar olmasına rağmen hepsi ürkekçe duvar dibine siniyordu. *İti öldürme, korkut,* diye boşuna dememiş atalar. Tebrik ediyordum bunu söyleyen atayı.

Hiçbir şeyden korkmam yanımda Aybüke varken, derken ciddiydim ama onun da bu denli ciddi olacağını hiç tahmin etmiyordum. Zira bana dokunanı, el uzatanı, yelteneni, yanıma gelmeye meyledeni, gözü bana değeni anında yok etmişti kadın. Tayfayı öyle bir hızla dövmüştü ki elemanlar bile dayak yediğini anlamamıştı. Ben bile şoktaydım, elemanlara şaşırmıyordum. Hayret dolu bakışlarım hâlâ üzerindeydi. Güneş gözlükleri gözündeyken öylece önüne bakıyor, arada boynunu sağa sola eğip küdetiyordu. Bir saattir başka hiçbir şey yapmamış, konuşmamıştı. Bakışlarımı fark etmiş olmalıydı ki yavaşça bana döndü. Güneş gözlüklerinin arkasından öylece baktı. Bakıım.

"Ne?" dedi en sonunda.

"İnanamıyorum sana, Aybüke," diye durumu özetledim.

"Sebep?"

"Sence?"

"Sen *döv,* demedin mi?" diyerek umursamazca tekrar önüne döndü. "Dövdük işte."

"*Döv,* dedim, Aybüke. *Göm,* demedim."

Omuzlarını aynı umursamazlıkla kaldırıp indirdi. Bakışları tekrar karşı nezarethaneye döndü. Ekipteki herkes ağzı gözü dağılmış bir şekilde yine en ürkek bakışlarını attılar.

"Sivil dövmem demiştim. Teşvik etmemeliydiniz."

"Senin de bir teşvik olasın varmış yani," derken gülme isteğime daha fazla engel olamamıştım. Sinirlerim harap olmuştu. Tam olarak ağlanacak hâlimize gülüyordum. Gülüşüm büyüdü zira bu son gülüşüm olabilirdi. Murathan biraz canıma okuyacaktı.

Biraz mı, dedi soldaki melek. *Haydi ama dostum. Fazla iyimsersin.*

Doğru, fazla iyimserdim. Ben bitmiştim. Bence bunu söylemek bile fazla iyimserdi. Ben helak olmuştum. Allah'ım, beni yeryüzünden yok et. Uzaya fırlat beni. Bütün varoluşsal ihtimallerimi sıfırla. Ben hazırım. Şu an al beni. Bitir bu dünya sürgünümü.

"Gökçen," dedi Bilge içli içli. Ayşegül'ün yanından kalkıp pıtı pıtı benim yanıma geldi. "Baksana bir, burnum mu kırılmış benim?"

Kavgada şüphesiz en çok dayak yiyen hatta tek dayak yiyen o olmuştu. Burnunun üstü hafifçe kızarmıştı. Duru'nun saçı başı feci hâlde birbirine girmiş, Ayşegül'ün yoğun göz kalemi göz altlarına akmış ve panda görüntüsü oluşturmuştu. Hasar almayan sadece iki kişi vardı: Biri tahmin edildiği üzere Aybüke'ydi. Diğeri ise Aybüke'nin, hiç kimsenin yanına yaklaşmasına izin vermediği ben. "Yok ya..." dedim göz ucuyla burnuna bakıp tekrar önüme dönerken. "Zedelenmiştir. Kırık olsa duramazdın."

"Çok sağ ol," dedi manidar bir bakışla. "İçime su serptin şu an."

Haklıydı. Ama şu an düşündüğüm tek şey Murathan'ın öldürücü bakışlarından ve çenesinden nasıl kurtulacağımdı. Dertli bir nefes verip Bilge'ye döndüm. Genel bir kontrol yapıp kırılıp kırılmadığını sırf içi rahatlasın diye kontrol ettim. Tabii ki sorun yoktu. Burun kemiğine darbe almıştı sadece. Tam o an nezarethanenin kapısı şiddetle açıldı. Bir polis salına salına bizden tarafa gelirken karşı tayfa ayaklandı ama polis o yöne gitmedi hatta bakmadı bile. Bizim tarafa gelip sakince kapıyı açtı.

"Aybüke Komutan'ım," dedi saygılı ve kibar bir sesle. "Buyurun."

Aybüke, duvara yasladığı kafasını yavaşça öne eğdi. Güneş gözlüğünü burnunun ucuna indirip en sakin hâliyle baktı polise. Sonra ise dudaklarında kendinden emin bir gülüşle yerinden ayaklandı. Komutan bir hatun olmak, şu an gözümde çok havalı bir eylemdi.

"Ya biz?" dedi Duru. Tatlı tatlı güldü. "Biz de çıkıyoruz, değil mi?"

"Duru Hanım, siz misiniz?" dedi polis. Duru yerinden ayaklanıp araba önündeki oyuncak köpekler gibi başını hevesle aşağı yukarı salladı. Ama polisin verdiği cevapla olduğu yere çakılıp kaldı. "Hasan Komutan'ım dedi ki onu oradan sakın çıkarmayın. Hatta mümkünse bu kez kendini nezarethane parmaklıklarına zincirlesin ve sonsuza kadar öyle kalsın."

Ortama ağır bir sessizlik çöktü. "Gökçen!" diye birden yükseldi Duru. Beni işaret etti. "Bunun sevgilisi var ya, sizin şu meşhur Karakurt Komutan. Ona haber verin siz. Boş verin ağabeyimi." Saf bir umutla güldü. "O bizi çıkarır."

"O da yukarıda," dedi polis sakince. Bakışlarını bana çevirdi. "Ama senin durum daha fena, bacım," dedi acıklı bir ifade ile. "Karakurt Komutan'ım dedi ki dua etsin, elime değil de nezarete düştü."

Ortama yine ağır bir sessizlik çöktü. Olduğum yere sindim. Memur Bey, mümkünse beni buradan direkt E tipi, F tipi, K, L ya da her ne tipi olursa olsun; bir cezaevine götürün.

"Hani bu adam sana kıyamıyordu, kızım?" diye çemkirdi Duru.

Dertli nefesim büyüdü.

"Duyduğun üzere kıyamadığı için şu an buradayım Duru."

"Biz?" dedi Ayşegül birden. Bilge ile kendisini işaret etti. "Valla bizim asker sevgilimiz de yok, ağabeyimiz de. Biz çıkalım mı? Çıkıyoruz, değil mi? Ha?"

"Yok," dedi polis. "Sadece Aybüke Komutan'ım çıkıyor. Siz biraz daha misafirimizsiniz." Bakışları bana döndü. "Hem yukarıda olmayı şu an tercih etmezsiniz bence."

Katılıyordum. Murathan yukarıda nasıl bir terör estiriyor ise etkisi buradan bile hissediliyordu. Parmaklıklar arasına mı soksaydım şu kafamı?

"Merak etmeyin," dedi Aybüke. "Çıkaracağım sizi birazdan."

Sakın çıkarma, der gibi elimi iki yana salladım. Konuşmaya mecalim yoktu. Ağzımı açarsam *imdat* diye çığlık atacaktım. Ve demir kapı tekrar kapandı. Aybüke ve polis memuru sakince uzaklaştı yanımızdan. "Kusura bakmayın ama bunu söylemek zorundayım," dedi Duru. Ve ekledi: "Sıçtım."

"Ben de," dedim anında.

"Sizin yüzünüzden ben de," dedi Ayşegül.

"Sanırım ben de," diye ekledi Bilge.

Birkaç saniye öylece önümüze baktık. Hepimizin tarlası yanıyordu bugün.

"İşin başa bela kısmı bir yana da..." dedi en sonunda Duru. "Güzel dövdü."

"Temiz işti," dedi Ayşegül.

Hepimiz bakışlarımızı heder olmuş karşı ekibe çevirip ciddi ciddi başımızı aşağı yukarı salladık. Cidden güzel dövmüştü. Çok sanatsal ve lirik çalışmıştı. Biri yerde boylu boyunca yatıyor, iki kız yolunan saçlarının dibini ovalıyor, geri kalan elemanlar ise aydınlanmış bir şekilde yüzleri mosmorken öylece yere bakıyorlardı.

"Belki böylece insan olmayı öğrenirsiniz, ha?" diye bağırdı Duru.

"Bu dayak insanlık dışıydı ama be, abla," dedi ekipten bir çocuk. Gözü mosmordu. Dudağı patlamıştı. Haklıydı ama hak etmişti.

"Kadın madem askerdi, bize niye söylemediniz be, ablam?" diye isyan etti yerde boylu boyunca yatan diğer eleman. Hafif bir Doğu aksanı vardı. Camdan uçan buydu. Sanırım beli felçti. Asla yerden kalkamıyordu. Aybüke'nin yere fırlattığı şekilde yerden kazımışlardı ve hâlâ aynı konumdaydı.

"Böyle asker mi olur ya?" diye ciyakladı kızlardan biri. "Bordo Bereli gibi kadın."

Güldüm. Hatta güldük. Haberleri yoktu tabii yedikleri Bordo Bereli dayağından.

"Belki bu dayaktan sonra aklınızı başınıza alırsınız!" dedi Ayşegül. Beni işaret etti. "Bakın, bunun sevgilisi de asker." Duru'ya döndü. "Bunun ağabeyi." Bilge'ye döndü. "Bunun da sevgili adayı."

"Senin de baban genelkurmay başkanı falan mı, abla?" diye bir ses yükledi.

"Yok valla," dedi Ayşegül dertli dertli. "Ben de bunların yüzü suyu hürmetine dolaşıyorum öyle."

Duru güldü.

"İlahi, Ayşegül."

Yaklaşık on beş dakika en dertli hâlimizle bekledik. Ayşegül ve Bilge uyuklarken Duru ve ben ise dertli başımızı ellerimiz arasına almış, ileri geri sallanıp duruyorduk. Derken kapı yine şiddetle açıldı. Aynı polis salına salına bize doğru geldi. Kapımızı açtı. "Buyurun," dedi kenara çekilip.

Herkes *çok şükür,* diyerek ayaklanırken ben çaresiz bir bakış attım. Tam kapının önüne gelmişlerdi ki bakışlar bana döndü. "Ne bekliyorsun, Gökçen?" dedi şöbiyetim.

Bir mucize gerçekleştirip uzaylılar tarafından tam da şu an kaçırılmayı, Bilge. "Ben iyiyim böyle ya," dedim tatlı tatlı. "Siz gidin. Beni sonra alırsınız."

Polis memuru dâhil hepsi duvara bakar gibi baktı yüzüme. *Ölüyorum korkudan, anlasanıza. Gözümün içine baka baka belama koşuyorum. Dayanamıyorum, anne!* Dertli bir nefes bırakıp mecburen ayaklandım. Ayaklarımı sürüyerek çıkışa ilerledim. *Bir gün, nezarette kalmayı dışarı çıkmaya tercih edeceksin,* deselerdi her yerimle gülerdim oysa. Uzun bir koridorda ilerledik. Bir kat yukarı çıktık. Merdivenden aşağı mı atlasaydım? Ya da kafamı duvarlara vurup bayılsa mıydım? Ya da direkt ölü taklidi? Mesela aniden kalp krizi geçirmişim...

Aynen, Gökçen. Dâhiyane fikirler, kızım.

Ben çılgın planlar içindeyken malum odanın kapısının önüne gelmiş bulunuyorduk. Polis kapıyı açıp girdi. Kızlarda peş peşe içeri geçti ama ben

giremedim. İstemsizce dudaklarımı dişledim. Biliyordum, içerideydi. Sinirini kapı eşiğinden bile hissedebiliyordum. Hatta kapı açılır açılmaz tokat gibi çarpmıştı yüzüme sinir dalgası. Bu siniri görmeden bile tanırdım. "Ben nezarete geri dönmek istiyorum," dedim yanımdaki polise. "Ne olur beni geri götürün. Benden şikâyetçiler. Bütün işlerin başı benim. Benim yüzümden çıktı kavga. İlk ben başlattım. Lütfen tutuklayın be-" diyordum ki içeriden çok tanıdık, sinir dolu bir ses yükseldi:

"Gökçen! Gel buraya."

Gözlerim panikle kapandı. "Sizi de içeri alayım," diyen polisin sesiyle gözlerimi açtım. Tatlı bir tipti ve o bile bana acıyan gözlerle bakıyordu. *Üzgünüm,* dercesine başını sağa eğdi. Üzgünsen at beni içeri, kardeşim. Tak şu kollarıma kelepçeyi! Gardiyanlar, muhafızlar, bekçiler! Atın beni zindanlara! Atılmadım tabii ki. Dertli nefesim büyüdü. Mecburen ayaklarımı sürüye sürüye içeri gidiyordum ki durdum. Aydınlandım. Pardon da niye panikliyordum ben? O Murathan ise ben de Gökçen'im be! Yer yutardım onun sinirini. O kimmiş be? Hey yavrum, hey! Boğazımı minik bir öksürükle temizledim. Çenemi yukarı diktim. Önüme döndüm. Saçlarımı geri savurdum ve bütün asilliğimle odadan içeri girdim. Ama içeri girer girmez komiserin önündeki sandalyelerden birine oturmuş, bana alev topu atan kehribarları görünce aklıma gelen tek bir şey vardı: Geri dönüp zırlayarak hatta zırlayıp, ayaklarımı kıçıma vurarak kaçmak.

Küçük bir odaydı. Girişin direkt karşısında komiserin masası vardı. Hafif toparlak, kel bir adam ciddiyetle kurulmuştu koltuğuna. Yanında Süleyman, Aybüke ve Barbaros dikiliyordu. Komiserin önündeki karşılıklı iki sandalyede ise olayın başkahramanlarının yakınları Hasan ağabey ve sinir yumağı Murathan vardı. Çaresizce ilerleyip bu ekibin karşısına dikilen bizim kızların yanına geçtim. Elimden geldiğince Murathan hariç her noktaya bakıyordum. Tavanın alçısı mı kalkmış? Bakma Gökçen, bakma. Bu duvarlar buz mavisi mi yoksa bebe mavisi mi acaba?

Bahtının karası, dedi soldaki melek.

Haklıydı. Çünkü ortama derin bir sessizlik çökmüş durumdaydı. Bu gerici sessizliğe eşlik eden bakışlarım her yerde gezinirken odadaki yakıcı bir çift kehribarla tekrar buluştu. Sinirli olduğu, halaya kalkan çene kemiklerinden fazlasıyla belliydi. Baktı. Baktım. Biraz yumuşar umuduyla en masum ifademle göz kırpıştırdım. *Tamam, sakin ol, sakin ol,* dedim sessiz bakışlarla. Anladı tabii. Ve sonunda beklenen hareketi yaptı. Kafayı hafifçe yana yatırmalı millî *ya sabır* bakışı...

"Hayret!" diye aniden yükselen Hasan ağabey ortamın anlamsız sessizliğini bozdu. "Bu sefer zinciriniz yok, Duru Hanım. Nasıl şaşırdım bir bilseniz, bir bilseniz yani!"

"Yanımda değildi. Ondan..." diye homurdandı Duru.

Bu cevabı duyan Hasan ağabey elini burnunun direğine attı. Kuvvetle muhtemel sinirden uyuşmuştu.

"Evet," dedi komiser harfleri uzatarak. "Birazdan diğer ekip de gelecek. Yine sorun çıkmaz, değil mi, kızlar?"

Hepimiz bakışlarımızı aynı anda Aybüke'ye çevirdik. Çıkar mıydı, Aybüke?

Aybüke ne dediğimizi hemen anlamış olmalıydı ki minik bir öksürükle boğazını temizledi. "Sorun yok," dedi hepimiz adına. "Gelsinler."

"Aynen," diye yükseldi Hasan ağabey." Bayağı sorun yok, Aybüke. Aynen, ağabeyciğim."

"Ağabey, ikidir sesin yükseliyor sanki Aybüke'ye. Hoş değil yani, ha," diye araya girdi Süleyman.

Ama Hasan ağabey daha da yükseliyordu. "Sen sus, lan! Sana bir yükselirim buradan, görürsün!" İsyankâr bakışlarını Aybüke'ye çevirdi. "Ulan, bu kızlar senin yanında belaya karışmaz diye ömrümde ilk defa huzurla kahve içiyordum ben, Aybüke. Büyük bir keyifle höpürdetiyordum hatta kahvemi. Ömrümde ilk defa yapıyordum bunu. Ama bil bakalım, tam kahvemi yudumlarken nasıl bir telefon aldım? Haydi, bil!"

Aybüke çaresizce başını sağa eğdi. "Durum biraz karışıktı, ağabey," diyebildi sadece.

"Onun bir suçu yok," dedim. "Bizi korudu sadece."

"Aynen," dedi komiser. "Adamlardan birini kafenin camından dışarı savurarak..."

Aybüke yine başını çaresizce sağa sola eğdi.

"O kadar hafif olacağını tahmin etmemiştim. Hesap ettiğimden biraz fazla uçtu."

"Sonuçta hiçbiri ölmemiş," dedi Süleyman, Aybüke'yi desteklemek adına. "Önemli olan bu değil mi, ağabey? Maazallah, Aybüke'nin bir yumruğu adamı direkt mezara da koyabilirdi. Kendimden biliyorum."

"Kimse ölmemiş diye sevinmeli miyim şu an gerçekten, Süleyman?" dedi Hasan ağabey aynı ters tavırla. Süleyman yine bir şeyler söyleyecekti ki Aybüke hafifçe koluna dokundu.

"Sus, Süleyman," dedi ağzının içinde.

Bu da Süleyman'a yetmişti sanırım. Aybüke'nin kolundaki eline bakarken hemen sustu.

"Neyse," dedi komiser. Ortamı yatıştırmaya çalıştığı her hâlinden belli oluyordu. Murathan'ın hiç konuşmaması ise beni ayrı geriyordu. "Ekip şim-

di gelir. Sizden şikâyetçi olurlarsa iş uzar. Dua edelim ki olmasınlar. Ve dua edelim ki cidden ölmemişler."

"Şu kavganın görüntüleri var mı sende, Veysel?" diye ilk defa soğuk bir sesle konuştu Murathan.

Komiser güldü. "Var tabii, komutanım. Olmaz mı? Sabahtan beri on tur falan izledim ben." Muzip bakışları bize döndü. "Çok da kızmayın kızlara. Haklılar."

Canımsınız, komiserim.

Önündeki bilgisayarda birkaç tuşa tıkladı. Ortalığı birden bizim kavga sırasındaki çığlık kıyamet seslerimiz doldururken komiser, bilgisayar ekranını bize doğru çevirdi. Kayıt tam olarak adamın bana el sürme teşebbüsü yüzünden Aybüke tarafından masaya savrulduğu anla başlıyordu. Sonrasında ise birden hareketleniyordu. Herkes Aybüke'ye saldırmaya çalışınca ben tepelerine atlıyordum. Elemanın biri saçlarımı çekiyordu, ben bağırıyordum. Bu noktada Murathan'ın yumruklarını sıktığını gördüm. Ama aynı anda kayıtta, Aybüke'nin *dokunma lan ona,* diyen sesi yükseldi. Adama öyle bir yumruk çakıyordu ki eleman yumruğun nereden geldiğini bile anlayamadan yere yapışıyordu.

Duru, garsonun saçlarına dalmış; Aybüke oraya da el atıyor. Adamı tutup sadece tek bir sille çakıyor. Adam, *döndüm Mevlânâ,* der gibi döne döne arkalarda bir yere gidip kayıt kadrajından çıkıyor. Bir kız Bilge'nin yüzüne vurmaya çalışıyor. Bilge sadece çaresizce kollarını ileri geri sallıyor. Ben ise onu kurtarmaya çalışıyorum. Ama dirseğim birden Bilge'nin burnuna çarpıyor.

Bakışlarımı Bilge'ye çevirdim. Kızın burnunu kıran benmişim meğer. Şöbiyetim, *yazıklar olsun,* der gibi bakıyordu bana. Sessizce dudaklarımı oynatıp, "Özür dilerim," diyebildim sadece.

Başka ne diyecektim ki? Kızı kurtarayım derken ben Hakk'a kavuşturacakmışım.

Kayıtta Bilge burnuna yediği darbe ile daha çok bağırırken Aybüke bize de yetişiyor. Kızın saçlarına yapışıp geri çekiyor. Hiçbir şey yapmıyor. Sadece yüzünü yüzüne yaklaştırıp öylece bakıyor. Sanırım o bakış kıza yetiyor. Eli hâlâ saçlarındayken kızı bir sümük gibi geri fırlatıyor. Oradan Ayşegül'e geçiyor. Onun başı daha büyük bir belada. Cılız bir çocukla saç baş girmiş. Aybüke sert adımlarla ilerliyor ve tek ayağının üstünde döndüğü gibi diğer ayağı ile çocuğun çenesine okkalı bir uçan tekme indiriyor. Tabii, bu eleman da darbenin nereden geldiğini anlayamadan oyun dışı kalıyor.

Biri daha bana arkadan saldırmaya yaklaşıyor ki Aybüke hissetmiş gibi anında bakışlarını bana çeviriyor. Yürüyor, yürüyor, yürüyor ve adamın kar-

nına öyle bir tekme geçiriyor ki adam geri uçuyor. Derken arkadan biri sırtına atlıyor Aybüke'nin. Aklınca arkadan saldıracak ama yer mi be Aybüke? Tabii ki yemiyor. Adamın boynundaki kolunu kavradığı gibi omzundan aşınp yere savuruyor. Bense o sırada Bilge'ye saldırmak için ileri atılan başka bir gencin sırtına atlamışım, kafasına sağdan soldan vurarak bertaraf etmeye çalışıyorum.

Bu noktada Murathan'ın öldürücü bakışlarını üzerimde hissettim. Göz ucuyla baktım. Evet, kesinlikle öldürücü bakışları üzerimdeydi. Neden Ege sularında yaşayan bir çipura balığı değildim ki ben? Alın beni buradan.

Kayıt ilerliyor. Sırtına çıktığım eleman can havliyle beni sırtından geri savuruyor. İniyorum ama dengemi sağlayamayınca geri geri sendeliyorum. Ama tam kıç üstü yere yapışacakken Aybüke buna da izin vermiyor. Saniyesinde kolumdan yakalayıp kendine çekiyor. Sonra beni iten elemana öyle bir bakıyor ki... Ekrandan bile o bakışlardaki sinir hissediliyor.

"Bakın, bakın," dedi Veysel Komiser bu noktada heyecanla. "Burası çok iyi."

Hızlı ve Öfkeli izliyor sanki, adama bak! Ama haksız da değildi. Ver arkaya müziği, gişe rekorları kırardı bu dayak. Öfkeli ve Aybüke'li: Çılgın Bordo.

Ve kopma noktası... Adam, Aybüke'den korkmadığını ispatlamak ister gibi ninja hareketleri yapıyor. Aybüke kısa bir an mala bakar gibi izliyor elemanı. Sonra ilerleyip hâlâ ninja hareketleri yapan elemanın suratına sağlam bir Osmanlı tokadı geçiriyor. Adamın dengesi şaşıyor. Ninja iptal... Yediği tek darbeyle sağa sola yalpalarken kafenin bel hizasındaki camından *lap* diye dışarı düşüyor. Onun peşinden Aybüke bir elemanı daha yakasından tuttuğu gibi sanki karpuz fırlatırcasına dışarı fırlatıyor. Sonra ise benim elimden tutuyor. Arkasına çekiyor. Duru'yu da hızla diğer yanına çekiyor. Gerileyip Bilge ve Ayşegül'ü de arkasına aldığında *hanım, hanım, bunlar benim yavrularım,* der gibi duruyor önümüzde. Ateş saçan gözlerle baktığı herkes yerlerde inim inim inliyor.

Ve kayıt bitiyor.

"Ölmedikleri için şanslılar demiştim," diye mırıldandı Süleyman kısa bir sessizliğin ardından.

"Vallahi size besmele ile yaklaşsak yeridir, Aybüke Komutan'ım," dedi komiser minik bir kahkaha atarak. "Sabahtan beri kaç kere izledim şu kaydı, izlemelere doyamıyorum. Sanat eseri resmen."

Aybüke *eyvallah,* dercesine bir baş hareketi yaptı.

"Şu kaydı bir başa alsana, Veysel," dedi Barbaros ters ters. "Kim o Bilge'nin saçını çeken? Bir daha göreyim."

"Hallettim ben işte, oğlum," dedi Aybüke sakince.

"Ben de bir bakayım, Aybüke Başkan. Ben de halledeyim," dedi Barbaros.

Bakışlarımızı Bilge'ye çevirdik. Boka da batsak dedikoduya devamdı. İmalı bir gülüş attım. O ise pancara dönmüş bir yüzle şaşkın şaşkın, ciddiyetle bilgisayara eğilmiş Barbaros'a bakıyordu. Derken bakışlarım Murathan'la kesişince gülüşüm anında silindi. Hâlâ son derece yakıcı bakıyordu. Hatta öldürücü.

"Sormaya çok korkuyorum ama neden başladı bu anlamsız kaos?" diye sordu Hasan ağabey.

Hep bu soruyu beklemiş gibi öne atıldı Duru.

"Biz haklıydık, ağabey!"

Ama Hasan ağabeyin canı cidden burnundaydı zannımca. "Tabii, canım," dedi harfleri uzatarak. "Senin haksız olma ihtimalin mi var zaten? Asla olmaz. İyilerin dostu, kötülerin düşmanısın sen çünkü. Mete dünyayı dolandırmaya, sen de dünyaya adalet dağıtmaya geldiniz!" Bu noktada yükselişi isyana döndü. "Bir tane mi normal olmaz lan bir evde? Biriniz de bana derin bir nefes aldırın. Ben sizi topluma gönül rahatlığı ile salayım. Çok mu zor bu?"

Duru bütün bu azarlara gözlerini devirip dertli bir nefes ile karşılık verdi.

"Abartma, ağabey. Ayrıca gerçekten biz haklıydık. Kafeden, hiçbir mantıklı açıklama olmadan adam kovmaya çalışıyordu bunlar."

Murathan'dan ziyade Hasan ağabey sinirden bayılabilirdi. "Sana ne, ağabeyciğim?" dedi sinirli bir sakinlikle. "Sizi mi kovdular?"

"Mesele bizim başımıza gelmesi değil," dedi Duru. "Hiçbir sebebi olmadan, kendi parası ile bir çay içecek adamı sırf keyifleri bozuluyor diye kovmaya çalıştılar. Kusura bakma, ağabey hatta istersen kusura bak ama susup bu görüntüye göz yumacak değildim."

"Adam nerede?" dedi Süleyman.

"Kavga çıkınca kaçmış," dedi Veysel Komiser. "Kaydı kırk kere izlediğimden fark ettim ben de."

Ağabey al, kayıt senin olsun be! Ne çok zevk aldın öyle. Ama ben de bir kopyasını alırsam hoş olur. Ben de bayağı zevk almıştım. Hele ki bana kim yaklaşmaya yeltenirse anında infilak eden Aybüke'den... Bakışlarımı ona çevirdim. İfadesizce önüne bakıyordu. Ona baktığımı anlamış olmalıydı ki o da bana döndü. Bakışlarımız kesişince hafif bir tebessüm belirdi dudaklarında. *Hiçbir şeyden korkmam yanımda Aybüke varken,* demiştim. Pek de haksız değilmişim.

Aynı saniyelerde kapı açıldı. Bir araba dayak yediğinden beri hasta ruhlu çıkan ekip belini, başını, kıçını tutarak sürüne sürüne odaya girdi. Ama alan dar olduğundan biz sağa doğru kaymak zorunda kalmıştık. İki adım atmıştım ki bileğimi kavrayan sıcaklıkla bakışlarımı önüme çevirdim. Murathan sinirli bakışlarının aksine sakince çekti beni önüne. Sinirini biraz hafiflemiş umudu ile uslu uslu bu çekişine uydum. Tam önüne gelmiştim ama yine de bileğimi tutmaya devam etti. Bacaklarının arasına doğru çekti bedenimi. İyice koruma alanına aldı. Ama bana asla bakmıyordu. Sert bakışları içeri giren ekipteydi.

"Evet," dedi komiser. "Nasılsınız?"

"Hamdolsun, komiserim," dedi cılız biri. Etrafımızı saran heybetli Bordo Bereli ekibe ve Aybüke'ye ürkek bir bakış attılar. "Hayattayız."

Haklı bir şükürdü. Komiser de öyle düşünüyor olmalıydı ki güldü. "Bence de." Sonra ekledi: "Ee, şikâyetçi misiniz?"

Cevap vermeden önce hepsinin bakışları Aybüke'ye döndü. Sonra ise hepsine ters ters bakan Murathan, Hasan ağabey, Barbaros ve Süleyman'a. En sonunda hepsinden ürkek sesle cevaplar yükseldi.

"Tövbe, değiliz."

"O nasıl söz?"

"Şikâyet mi? O ne, komiserim?"

"Aydınlandım ben bu dayaktan sonra komiserim. Şikâyet ne kelime? Allah razı olsun abladan. Dünyaya çok farklı bir gözle bakıyorum artık."

"Aynen, aynen. Bırakın bizi gidelim, komiserim."

Bu cevaplar karşısında görebildiğim kadarıyla Aybüke memnuniyetle başını aşağı yukarı sallıyordu.

"İyi," diye ilk defa konuştu Murathan. "Defolup gidiyor muyuz artık şuradan?"

"Bir iki evrak var," dedi komiser. "İmzalayıp çıkabilirsiniz." Bakışlarını bize çevirdi. "Aman diyeyim, bir daha düşmeyin buralara, kızlar."

Hasan ağabey hâlâ dertliydi.

"Nerede o günler?"

Murathan sinirliydi.

"Aynen, kesin yaşanır bu."

Süleyman ise ayrı bir kanaldaydı.

"Aybüke'm, şu arkadaki elemana hiçbir şey olmamış sanki. Gözden mi kaçırdın onu sen?"

Aybüke buna ciddi ciddi cevap veriyordu.

"Hangisi?"

Barbaros ise en ayrı kanalda olandı. "Söyle, hangisiydi?" diyordu kaşla göz arasında Bilge'nin yanına tünemiş. "Hangisiydi o sana vurmaya kalkan? Bunlardan hangisi? Gömeyim buraya. Söyle!"

Ekipten de derin uğultular yükselmeye başlamıştı. Ortam iyiden iyiye karakola düşen *Cennet Mahallesi* tayfasına dönüşmüştü. Zaten bence benim hayatımın arka fonunda hep *Cennet Mahallesi* fon müziği çalıyordu.

"Kesin lan!" diye en sonunda böğürdü Murathan. Herkes anında sesini kesti. O ise hâlâ bileğimi sıkı sıkı tutarken komisere döndü. "Evrakları hallet de çıkalım biz, Veysel. Haydi."

"Tamam be, ağabeyciğim," dedi komiser neşeli bir sitemle. "Sabahtan beri laf dedirtmiyorsun sen de. Sağ salim verdik meşhur Gökçen'ini işte sana."

Murathan cevap vermedi ama ifadesi yeterli bir küfürdü. Yaklaşık on beş dakika daha evrak işleri için bekledik. Ekip saniyesinde ortamdan kaçarken biz de cümbür cemaat odadan çıkmış bulunuyorduk. Hava kararmıştı. Murathan ise hâlâ sıkı sıkı elimi tutmaktaydı. Bizimkiler klasik kavgaları içindeyken ben, "Murathan," dedim tatlı tatlı.

"Sakın şu an konuşma. Ağzımı bir açarsam susmam, Pamuk!" diyerek ok sağ olsun ki buradan çıktığımız an helak olacağımın ilk belirtisini gösterdi. Dışarı çıktığımız an boştaki elini Barbaros'a uzattı. "Anahtarı ver," dedi buyurgan ve otoriter bir sesle. Barbaros sorgulamadan cebinden takozun anahtarını çıkarıp eline bıraktı. Anahtarı alıp Hasan ağabeye döndü. "Hepsi sende. Doblo bende."

Çok şükür! Bence de hepimiz onda olmalıydık. *Sen bir sakinleş, daha sonra buluşuruz, hurma gözlüm.* Hızla Hasan ağabeyin arabasına yöneliyordum ki ensemden yakaladı.

"Sen nereye?"

Ciddi manada kumuna değil de koltuğa işeyen kedi gibi ensemden yakalanmıştım şu an. "Arabaya," dedim tatlı tatlı gülmeye çalışarak. "Hepiniz orada demedin mi sen, hayatım?"

"Sen benimlesin, hayatım," dedi sinirli bir imayla. İlerlemeye başlayıp beni de çaresizce ilerletti.

Bittik. "Bilge," diye son kozumu öne sürdüm. "Bilge, sen de bizimle gel, şöbiyetim. Aynı yere gidiyoruz sonuçta."

"Aynı yere gittiğimizi kim söyledi?" dedi Murathan. Şöbiyetim öylece kalakaldı. Aynı şekilde ben de.

"Nereye?" dedim hafif ürkek bir sesle. Cevap vermedi. Bu beni daha çok germişti.

"Ben bunların hepsini bir arabaya nasıl sığdırayım, komutanım?" diye bağırdı Hasan ağabey peşimizden.

Bence de. O yüzden biri bizimle gelmeliydi. Ama Murathan ona da cevap verme gereksinimi duymadan ilerlemeye devam etti. Şu an arkada ev yanarken önde sırıtan psikopat kız gibiydi. Zira Hasan ağabey avazı çıktığı kadar Barbaros ve Süleyman'a, "Size araba maraba yok, yürüyün gidin lan!" diye bağırıyordu. Barbaros ise, "Arabam varken bile arabasız kalıyorum lan!" diye isyan ederken o arkadaki kaosu zerre önemsiyor gibi değildi.

"İnsanları öylece bırakacak mıyız yani? Çok ayıp," diye son bir çırpınma girişiminde bulundum. "Boş bu araba işte. Bizimle gelsinler."

Doblo'nun yanına gelmiştik. Kırılır demeden kapıyı hızla açıp beni içeri iteledi. "Şimdi doldu." Kapıyı hızla kapattığında derin bir nefes verdim. Niyet ettim Kepçük'ün kaynana dırdırını dinlemeye. Âmin. *Başa gelen çekilir* yenilmişliği ile omuzlarım çöktü. O ise diğer tarafa binmiş, arabayı çalıştırmıştı. Kaşlarını öyle çatmıştı ki profilden bile hafif kavislenen alın çizgileri belli oluyordu. Bu ifadeyi biliyordum. Ciddi manada kaynana ruh hâli yükleniyordu. Kısa bir süre sessizce ilerledik. Konuşup konuşmamak arasında gidip geliyordum. Mehmet Erdem Bey çok haklıydı. Sussam olmuyordu, susmasam olmuyordu. Ayrıca dilim dursa tende can durmayacağından, bende de kırılası bir dil olduğundan en sonunda yine ilk konuşan ben oldum.

"Murathan," dedim tatlı çıkarmaya çalıştığım bir sesle. Cevap vermeden, aynı ifadesi ile önüne bakmaya devam etti. Limitleri zorlamaya devam ettim. "Murathan..." dedim bu sefer son kısmı uzatarak. Yine cevap gelmedi. Son kozumu devreye soktum. Üzgün bir ifade kuşandım. "Kepçük..."

Bir saniye için gözlerini kapatıp burnundan şiddetli bir nefes verdi. Sonra ise gözlerini açıp yakıcı bakışlarını bir bana bir yola çevirirken deyimin tam anlamı ile zıvanadan çıktı.

"Ne? Kepçük ne? Murathan ne? Ne, Gökçen? Ne?"

Ve evet... Kemerleri takalım, başlıyorduk.

Onun aksine oldukça sakindim.

"Küstün mü?"

"Evet, küstüm!" diye kükredi. "Küstüm en sonunda!" Daha da sinirlendirmemek adına sessiz kaldım. Bu arada en masum bakışımı atmayı ihmal etmemiştim. Göz ucuyla bana bakıp sinirle önüne döndü. "Sana inanamıyorum!" diye yükselişini sürdürdü. "Gerçekten sana akıl sır erdiremiyorum." Ciddiyetle başını aşağı yukarı salladı. "Ama ben biliyordum bunun

olacağını. Yemin ederim ki biliyordum. Duru ile sen tek başınıza bile başlı başına belasınız. İkiniz bir arada olunca bu bokun olacağını ben en başından biliyordum. Geç bile kaldınız hatta. Nasıl şaşırdım bu kadar gecikmenize, bir bilsen. Anlatamam yani!"

Derin bir nefes verdim. "Sen de gördün," dedim sakin kalmaya çalışarak. "Biz haklıydık."

"Önemli olan bu mu şu an sence?"

"Ya ne?"

"Senin her halta burnunu sokuyor olman," dedi direksiyonu kıracak gibi çevirirken. "Kırk kere konuştuk bu konuyu seninle. Kırk kere dedim, burası başka yerlere benzemez diye. Kırk kere anlattım dikkat çekme diye. Taşa anlatsam dile gelir, *tamam*, derdi. Sende tık yok. Ben göze batma dedikçe sen milletin gözüne gözüne sokuyorsun kendini. Ya Aybüke olmasaydı yanınızda? O zaman ne yapacaktınız?"

İnşallah araba elimizde kalmazdı. Şu an Murathan'dan çok direksiyonun veya vitesin kopma ihtimali geriyordu beni. "Ben döverdim," dedim kendimden emin bir şekilde.

"Ona ne şüphe!" diye daha çok yükseldi. "Adamların tepelerindesin maşallah. Gördük hepsini."

Vitesi öyle bir ileri taktı ki elinde kalacak diye yüreğim malum yerlerimde attı. "Şu arabayı biraz daha nazik kullan Murathan yoksa başka yerlerin tepelerinden biz uçacağız," dedim. Sonra ise ekledim: "Ayrıca boyum anca öyle dövmeye yetti. Ne yapabilirdim?"

"Ne yapabilirdim diyor bir de ya... Deli olacağım, yeminle deli olacağım. Ne yapabilirdim diyor!"

"Ay, asıl ben deli olacağım!" diye en sonunda ben de yükseldim. "Gece boyu oturup bunu mu tartışacağız?"

"Yok," dedi sinirli bir gerginlikle. "Ekonomi tartışalım ya da tarım. Ee, anlat bakalım. Sattın mı sizin tarlaları? Yoksa ektin mi? Ne yaptın bu yıl? Hasat nasıl?" Bu noktada bana aşırı ciddi bir bakış atıp tekrar önüne döndü. "Daha da sinirleneyim diye inadına mı yapıyorsun bunu?"

Gözlerimi devirdim.

"Tabii ki hayır, Murathan."

"Bence evet! Bir insan hiç mi büyümez be? Bir insanın altı yaşıyla yirmi altı yaşı arasında zerre kadar fark olmaz mı? Hâle bak!"

"Sen çok farklısın çünkü," dedim yüzümü ekşiterek. "Dokuz yaşınla yirmi dokuz yaşın arasında şu an ne fark var? Hâlâ vır vır vır, dır dır dır."

"Her adımın ayaklı bir kaos olduğu için sesim kesilmiyor olabilir mi? Haydi, bir düşünelim, Pamuk." Hiç düşünmek istemiyordum. O yüzden sıkıldığımı belli etmek adına ağır oflamalı bir nefes verdim. Dirseğimi camın önüne dayayıp elimi dertli başıma attım. O ise tabii ki dırdırına tam gaz devam etti. "Beş dakika boş bırakmaya gelmiyor. Beş dakika! Gidip nerede bir bok varsa anında içine dalıyorsun. Hayır, evrende bu kadar insan sakince yaşıyor da bu kadar kaos neden senin başına geliyor, hiç düşündün mü daha önce sen? Cidden mera-" Bu noktada sustu. Sonra ise aynı öfkeyle şöyle bir soru yöneltti: "Dinliyor musun sen beni?"

Hayır. Elimi başıma atmış, sokak lambalarını sayıyordum. Ama bunu söylersem saçlarımı cidden yolabilirdi. "Dinlememe gibi bir şansım var mı?" diye homurdandım.

"Daha çok götünle dinliyor gibisin."

"Gerçekten bunu yapma şansım var mı peki?" dedim bu kez. "Varsa inan ki şu an onu yapmak isterim."

"Deli ediyorsun beni," dedi dişlerini sıka sıka. "Vallahi deli ediyorsun beni, Pamuk! Senin ne işin var salak saçma tiplerle kavgada?"

"Ne kadar daha sürecek bu kaynana işkencen?"

"Sen akıllanana kadar," dedi en net şekilde. "Bu akılla sen bir de o beyinsiz ağa çocuklarının nişanına gitmek istiyordun, değil mi? Yok sana nişan falan!"

Son kısımda yine fazlası ile kükremişti kendileri. Dertli dertli yaslandığım camdan doğruldum. Çünkü artık ben de ciddi manada sinirlenmeye başlıyordum. Kaşlarımı çattım.

"Saçmalama! Nişanın bu konuyla ne alakası var?"

Sinirli bakışlarını bana değdirip tekrar önüne döndü.

"Gidip orada da bir boka batarsın sen."

"Abartıyorsun, Murathan. Daha önce de gittim oraya. Ne oldu sanki?" Bu soruma karşılık öyle bir bakış attı ki... Konuşmasa da köyde yaşanan o bütün kaosları hatırlattı. Derin bir nefes verdim. "Ciddi manada abartıyorsun," dedim. "Asıl ben sinirlenmeye başlıyorum, haberin olsun."

"Benim kadar sinirlenemeyeceğine eminim, Pamuk." Direksiyonu sert şekilde çevirirken anlık bir sessizlik çöktü aramıza. Ama ben de artık sakinliğimi koruyamayacaktım. Tam *başlarım senin sinirine* edasıyla yükseliyordum ki o benden önce atıldı. Sesi bu sefer sinirli değil, buruktu.

"Ulan, ben dokunmaya kıyamıyorum. Gözümden sakınıyorum. Bir yerin morarsa, bir *ah* desen canımdan can gidiyor; senin şu bileklerine, ellerine bak!" Bakışlarım istemsizce ellerime kaydı. Hassas cildimden dolayı yer

yer morluklar oluşmuştu. En yoğunu ise Murathan'ın karakolda inada tuttuğu bileğimdeydi. Demek gördüğü iz yüzünden inatla bileğimi okşamışsı parmakları. Aynı sinirle devam etti: "Saçını örerken, tararken tek bir telin kopsa içim acıyor. Örmeye bile kıyamıyorum bazen. Adam gelmiş, senin saçlarını çekiyor. Lan, gözümden sakınıyorum ben seni, gözümden! Kendimden bile koruyorum incitirim diye. Aklım çıkıyor gözünden bir damla düşerse diye. Ama sen benim gözümden sakındığımı korumaya gerek bile duymuyorsun, Gökçen! Zerre kadar sakınmıyorsun. Asla düşünmü-" diye yükselmeye devam ediyordu ki artık duramadım.

Uzanıp dudağının kenarına narin bir öpücük bırakınca kelimeleri ağzının içinde öylece kaldı. Sorarım size, ey cemaat. Ben, Gökçen kızın kalbini bu sinir yumağı gorile vermeyip kime verecektim? Ancak o bunu beklemiyordu sanırım. Çatık kaşlarla bir şey söylemeden önüne bakmaya devam etti kısa bir an. Sonra ise alev alev yanan kehribarlar bana döndü. "Neden yaptın bunu?" dedi ters ters.

Ürkek ama en tatlı bakışımı kuşandım. Bu noktadan sonra huyuna gitmek, yetişkin bir Kepçük'ü sakinleştirmede en önemli kuraldı. *Tatlılığa ve süzülmeye devam, Gökçen. Damardan gir, kızım. Cilve özelliğini etkinleştir. Göreyim seni.* En masum hâlimle göz kırpıştırdım. Yüzüme göz ucuyla aynı sinirle baktıktan sonra önüne döndü.

"Sinirliyim!" diye kükredi ciddi ciddi. "Bağırıyorum! Kavga ediyoruz burada! Neden öpüyorsun durup dururken? Sen de bağırsana!"

Cevap vermeden boş boş göz kırpıştırmaya devam ettim. O ise aniden arabayı kenara çekip durdurdu. Bunu beklemiyordum. O yüzden ileri savrulmamak adına iki elimle torpido gözüne yapıştım. Delirmiş olabilirdi. Ayarlarıyla bir günde bu kadar çok oynamamalıydım. Ben ne olduğunu anlamadan, ileri uzanıp başımızın üzerinde yanan sarı ışığı kapattı. Ortam zifirî karanlık olmuşken, "Gel buraya," dedi aynı sinirli hâliyle. Ellerini, kollarımın altında hissettim. Sonra ise ne olduğunu anlayamadan kendimi Murathan'ın kucağına yan şekilde otururken buldum.

"Murathan, ne ya-" dememe kalmadan bir eli sıkıca çenemi kavradı. Yüzümü kendine çekti ve dudakları dudaklarıma kapandı. İtiraf ediyordum, bu biraz haşin olmuştu. Lakin reddedecek değildim. İşime gelen hareketlerdi bunlar. O yüzden şoke olmayı bir kenara bırakıp kolumu yavaşça boynuna doladım. Onun dudakları hep asiydi, hep tutkuluydu, bütün duyguları ile sarmalıyordu benim dudaklarımı ama bu sefer daha da asiydi. İmkân olsa daima dudaklarımın üstünde kalmak ister gibiydi. Uyum sağladım bu asiliğine. Bir elim boynundayken diğeri kadınsı bir zariflikle yanağına ulaştı. Hafifçe çıkmış sakallarında gezindi parmak uçlarım. Onun kolları ise sıkıca kenetlenmişti belimde.

Dudaklarımız biraz sakinleşti ama ayrılmadı. Gözlerimi açmadan dudaklarına doğru yavaş bir nefes verip soluklarımı düzene sokmaya çalıştım. Elim yine okşadı yüzünü. Diğer elim ise ensesindeki saçları. Kalbime zarardı. Ama bir o kadar da deva. Nefeslerimiz birbirine karışırken birkaç saniye soluklandık birbirimizin dudakları üstünde. Alt dudağımın çizgisinin üstüne minik bir öpücük bıraktı. Ben ise onun üst dudak çizgisine hafifçe değdirdim dudaklarımı. Birkaç saniye yine öylece bekledik. Nefes gibiydi.

Dudaklarımız yavaşça geriledi ama aynı anda alnını alnıma yasladı. "Gökçen..." dedi infilak edici sesi.

Gülümsedim. Adımı ne zaman söylese kulağıma şiir gibi geliyordu. Aşk, biraz da böyle saçma bir şeydi. Yavaşça araladım gözlerimi. Hayranlıkla bana bakan kehribarlar karşıladı beni. Ortamın derin karanlığında bile alev gibi yanan kehribarlar ve uzun kirpikler... Ah, o kirpikler... "Murathan..." dedim ona uyup. Daha da sakinleşmesi adına ensesindeki saçlarla oynamaya devam ettim. *Sakin ol good boy. Sakin ol, oğlum. Sakin ol.*

Sağ olsun, sessiz çağrıma uydu. Ben ensesindeki saçlarıyla oynadıkça bakışları ve çatık kaşları yumuşadı. "*Gökçen, çok büyük bir kavgaya karışmış,* dediler. Karakola gelene kadar aklım çıktı bir yerine bir şey oldu mu diye," diyerek homurdandı bakışlarının aksine sert çıkan bir sesle. "Bana bunu yapmaktan vazgeç artık."

"Söz veremem," diye net bir cevap verdim. "Beni bilirsin."

Kaşları yine çatıldı. "Canımı sıkıyorsun." Güldüm bu siteme. Uzanıp dudağına narin ve kısa bir öpücük bırakıp geri çekildim. Kaşları hâlâ çatık, ifadesi dertli ama bir o kadar da erimeye yatkındı. "Sinirliyken beni bu şekilde susturduğun için daha çok canımı sıkıyorsun." Bu sefer minik bir kahkaha attım. "Ciddiyim," dedi bakışları yüzümün her yerinde hayranlıkla gezinirken. Bir elini belimden çekip önüme düşen saçlarımı nazikçe omuzumdan geri itti. "Bir daha bunu bana sakın yapma."

"Sonuç olarak iyiyim," dedim sakince. "Aybüke varken kim ne yapacakmış bana?"

En sonunda hafifçe güldü.

"Şaka gibisin."

"Ama sevdiğin bir şaka," dedim tatlı tatlı.

Gülüşü derin bir tebessüme dönüştü. "Çok..." dedi sadece ve gözlerini gözlerimden hiç ayırmadı. Kısa ama bir o kadar da uzun bir kelimeydi. *Çok...*

Sakinleştiği her hâlinden belliydi. O yüzden limitleri zorlamaya devam ettim. "Murathan," dedim tatlı tatlı. Murathan olduğunu onaylayan tatlı bir mırıltı çıkardı. "Gelelim şu nişan konusuna..." Daha kadınsı bir bakış

kuşanırken yüzümü yüzüne iyice yaklaştırdım. Bütün dikkatimle baktım gözlerine. Dudaklarına yaklaştım. "Sen zaten yanımda olmayacak mısın?"

Büyülenmiş gibi birkaç saniye bakakaldı gözlerime. İşime gelirdi. "Olacağım," dedi sakince.

"O zaman ne olabilir ki bana?" dedim dudaklarımızın arasındaki mesafeyi sıfırlayıp. Sıcak dudaklarına yasladım dudaklarımı. "Yanımda sen varken..." *Durmak yok. Yola devam, kızım.*

İçli, çaresiz bir nefes verdi.

"Yine hileli oynuyorsun."

Tebessüm ederken yüzünü tam görebilmek adına dudaklarından uzaklaştım. "Mecbur bırakılıyorum," dedim cilveli hâlimi sürdürerek. "Başka türlü yola gelmiyorsun."

"Sen beni her türlü yola getirirsin de asıl ben seni nasıl yola getireceğim be, yavrum?"

Güldüm. "Getirmeyeceksin," dedim kendimden emin bir şekilde. "Bana uyacaksın."

Kaşları *haydi canım* dercesine havalandı.

"Öyle mi?"

Ciddiyetle başımı aşağı yukarı salladım.

"Öyle."

Önce bir baktı. Bakışları dudaklarımla gözlerim arasında gidip geldi. Kehribarları bu zifirî karanlıkta bile içimi aydınlatıyordu, yoluma ışık oluyordu. Ve aydınlanan bütün yollarım yine bu gövdeye çıkıyordu. "Ya yola getirirsem?" dedi çapkın bir bakışla.

Bu defa ben *haydi canım* der gibi baktım.

"Nasıl olacakmış o?"

Çapkın gülüşü büyüdü. Eli yandan kalçamı hafifçe kavrayınca vücuduma gelen çılgın sinyalleri geri plana atmaya çalıştım ama hâlâ kucağında olduğumdan bunu yapmak, kontrolü sağlamak bir hayli zordu. "Şöyle ki..." dedi müptelası olduğum erkeksi ses tonuyla. "O nişana gideriz." Elini bu kez tişörtümün altında hissettim. Sıcak parmakları sırtımda gezinince istemsizce kasıldı bedenim. "Ama şartlarım var."

Şartlar neyse de önce benim şöyle bir sorum vardı: O elin oralarda ne işi var, aslan parçası? İçimiz bir hoş. Ben onu baştan çıkarmalıydım. O beni değil. Neden böyle olmuştu şu an? Ben öylece bakakalmışken sırtımda narince gezinen parmakları beni daha çok bedenine yasladı. Zaten yakındık, şimdi iyice iç içe geçmiştik. Dudaklarımızın arasında yalnızca milimetreler kalmışken onun dudaklarındaki çapkın ve kendinden emin gülüş büyüdü.

"Dibimden ayrılmayacaksın," dedi en sonunda. Sesi sakin ama fazla yoğundu.

Böyle bir sesle bunu söylerse kendimi ona zincirleyebilirdim. Bağırıp çağırması daha makuldü. "Asla," dedim hemen.

Eli son derece delirtici dokunuşlarla sırtımda gezinirken usulca bel oyuntumdan göbeğime doğru ilerledi. Parmak uçları ile yavaşça dokunuyordu her noktaya. Lakin dokunduğu her yeri yakıyordu parmak uçları. Delireyim istiyordu. Zira parmakları bu kez de göbeğimden usulca gezinerek kasıklarıma inmişti. Ciddi manada delirmemi istiyor gibiydi. Pantolonumun düğmesine gelince başını hafifçe geri atıp bakışlarını gözlerime dikti. "Elimi asla bırakmayacaksın," derken pantolon düğmemin yavaşça açıldığını hissettim. Yoğun, istek dolu bakışları gözlerime kilitlenmişti. Birkaç saniye parmakları hareket etmedi. Öylece bekledi kasıklarımın üstünde. *Dur* dememi falan bekliyordu sanırım. Demedim, demek istemedim. Hatta demeyi bile düşünmedim. Tepkimi ölçmek istercesine dikkatle gezindi yüzümde gözleri. Cevap vermedim. Sadece içli bir nefes kaçtı dudaklarımdan. Kalbim, göğüs kafesimi parçalayacak gibi atıyordu. Biz hep yakındık. Aramızda fazladan bir çekim vardı. Buna cinsel çekim de dâhildi. Bunu asla inkâr edemezdim. Asla durduramadığım ilkel bir dürtü, şu an bile içimde doludizgin koşan bir ihtiyaç vardı ona karşı. Ama bu denli bir yakınlık ilkti. Tek bir temennim vardı. Hıçkırmamak. Zira bayılmama ramak kalmıştı.

Ben *dur* demeyince beklediği cevabı almış olmanın verdiği cesaretten olsa gerek delirtici dokunuşları yavaşça pantolonumun fermuarından aşağı kaydı. Yavaş, sakin ama öldürücü şekilde. "Bırakacak mısın?" dedi dudaklarıma doğru.

"Bırakmayacağım," diyebildim sadece. İtiraf ediyordum. Harbiden yola getiriyordu.

"Gözümün önünden kaybolmayacaksın," derken eli aynı delirtici hareketlerle pantolonumdan içeri sızdı. İç çamaşırımı hafifçe kaldırıp aynı delirtici dokunuşlarla ilerledi, ilerledi, ilerledi...

Kasıklarıma dolan sızıyla daha çok kasıldım. Hafifçe geri yasladım belimi. Ama bakışlarımızı bir saniye dahi birbirinden koparmadık. İkimiz de birbirimizin tepkisini ölçmek istiyorduk. Benim ifadem nasıldı, bilemem ama onunki son derece yoğundu. Baktı. Baktım. Sesi hiçbir zaman olmamıştı bizim duygularımızın bana göre. Sessiz ama derin bir bağ vardı aramızda. Yıllar ve mesafelerin bile koparamadığı bir bağ... Ben kendimi ruhuna ilmek ilmek falan işlememiştim. Tam tersine, o işlemişti kendini benim kalbime. Farkında bile değildi. Büyük bir sabırla yapmıştı hem de bunu. Kızsa bile elimi asla bırakmayarak, çekse bile saçlarımı örerek, küsse bile yemeğimden soğanları seçerek, kazık kadar olsa bile yine bir tek bana

Kepçük olarak... Birbirimizin gözlerine kilitlenmişken yine aramızda sayısız sessiz kelime aktı. Ama hepsinin tek bir özeti vardı.

Benimsin, Gökçen.

Benimsin, Murathan.

Parmakları kadınlığımda en can alıcı noktaya geldi. Hızlı ama beni ciddi manada delirtecek hareketlerle okşamaya devam edince bir inilti kaçtı dudaklarımdan. Kollarımı boynuna daha sıkı sardım. "Murathan..." dedim inilti şeklinde. Parmakları hızlandı. Yoğun bir nefes daha kaçtı dudaklarımdan. Gözlerim kapandı. Başımı geri attım.

"Bana bak," dedi hemen. "Gözlerini görmek istiyorum." Daha çok hızlandı parmakları. Kasıklarımdaki sızının şiddeti arttıkça arttı.

Dediğini yapıp gözlerimi açtım. Şu an ciddi manada ne dese yaptırabilirdi. Kehribarlar dikkatli ama yoğun bir tutkuyla bana bakıyordu. Ona dönen bakışlarımla memnuniyetle gülümsedi. Parmakların hareketleri kasıklarımdaki sızıyı en uç noktaya getirdi. İlerletmiyordu oysa. Sadece hafif dokunuşlarla okşuyordu. Bacaklarım kasıldı, düşecek gibi oldum. Tutunacak tek dalım ise oydu. İstemsizce ensesindeki saçları çekiştirdim. "Kaybolmayacağım," dedim hızla. "Yemin ederim, yanından bir saniye bile ayrılmayacağım."

Yüzünü yüzüme yaklaştırıp dudaklarıma doğru mırıldandı.

"Söz mü?"

İşini kolaylaştırmak, daha doğrusu kendi işimi kolaylaştırmak adına kalçalarımı kucağında hafifçe ileri geri oynattım. Ama yapmasam daha iyiydi. Baş döndürücü bir istek ve zevk bacaklarımı daha çok titretti. "Söz," dedim zorlukla, nefeslerimiz birbirine karışırken.

Sevgilim olmamış değildi. Ama hiçbiriyle bu denli bir yakınlaşmada bulunmamıştım. Öpüşürken bile kaçmak isterdim. Koray işi biraz ilerletmek istediğinde, anında bir bahane bulup kaçardım. İçim almazdı, yapamazdım. Dokunuşları beni rahatsız ederdi. Ama şu an hiç öyle değildi. Durduramadığım bir güç vardı içimde. Daha fazlası için kıvrandım kucağında. Parmakların hareketleri yavaşladı ama geri çekilmedi. Öylece bekledi birkaç saniye. Tekrar kıvrandım elinin altında. Dudaklarına doğru inledim. Gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi.

"Kıpırdama ki kendimi toparlayayım, Gökçen. Yoksa bu takoz hiç hoş olmayan şeylere şahit olacak."

Çaresiz olan bendim. Asıl benim toparlanmam gerekiyordu. Vücudumun salgıladığı saçma hormonlarla koşmadan nefes nefese kalmışken alnımı alnına yasladım.

"Başlatan sensin, Murathan."

Beklenti ile sızlamaya başlamış kadınlığımı avucuyla hafifçe sıkınca nefesim kesildi. "Seni yola getirelim dedik," diye mırıldandı. "Yine biz yoldan çıktık." Gözlerime kilitlendi. İçli içli, derin derin baktı. Birkaç saniye alınlarımız birbirine yaslı, öylece bekledik. Şu seviyeye çıkan tansiyonla zordu ama ikimizin de sakinleşmesi gerekiyordu. "Sen..." dedi en sonunda. "Gerçekten büyüsün, Gökçen."

Güldüm.

"O niyeymiş?"

Yine içli içli baktı gözlerime.

"Tek bir bakışınla bana yaptıramayacağın hiçbir şey yok. Bu büyü değil de ne?"

Tebessüm edip nazikçe tek elimle okşadım yanağını. Kendisine Sultan Süleyman'ın methiyelerinden biriyle cevap vermekten başka seçeneğim yoktu.

"Büyücü memnun."

Hemen ekledi:

"Büyülenen memnun."

Kendinde anlık bir güç bulmuş olmalıydı ki ışık hızıyla iç çamaşırımın içinden elini çekti. Ama aynı hızla, yine en hoyrat hâliyle dudaklarıma kapandı. Kalbime zarardı. Böyle çok sevmek, her dokunuşunda, sözünde eriyip gitmek akıl işi değildi. Elimi saçlarına daldırıp öpüşüne en iyi şekilde karşılık verdim. Sarıp sarmaladım her zerremle. O benimdi. Tamamen bana ait olan tek şeydi. Her şeyiyle, bütün varlığıyla kendimi bildim bileli benim olan tek varlıktı. Hatta bence ben, onu sevmek için doğmuştum. Benim yeryüzündeki amacım buydu: Onu sorgusuz ve koşulsuz sevmek. Bu kadar büyük bir hissin başka açıklaması olamazdı.

Ama aniden romantik düşüncelerimi ve tutkulu öpüşmemizi bölecek bir şey yaşandı. Murathan'ın dudakları, dudaklarımdan kopup bedeni sırtüstü düşerken benim dudaklarımdan da minik bir çığlık kaçmıştı. Bir yere düşmüştük ama nereye düştüğümüzü bir iki saniye için kavrayamamıştım. "Ay, ne oldu?" dedim şaşkın şaşkın. Murathan boylu boyunca yatıyor, ben ise üzerinde uzanıyordum.

"Sanırım koltuğu kırdık," dedi mükemmel bir sakinlikle. Sonra ise ekledi: "Sesi duyulmadığı an bile bir şekilde araya girip olayı bölüyor adam. Valla helal olsun."

Dediklerinde takıldığım tek bir nokta vardı: *Koltuğu kırmak!* Ellerimi omuzlarına dayayıp dikleştim. Sağıma soluma şaşkın bir bakış attım. Cidden şoför koltuğu geri devrilip arka koltuğa yapışmıştı. Ellerimi şokla ağzıma kapattım. "Siktir!" demiş bulundum.

Yattığı yerden derin bir nefes verdi.

"Katılıyorum."

"Ne yapacağız?" dedim panikle. "Ne diyeceğiz şimdi Barbaros'a? Kırıldı koltuk. Valla kırıldı koltuk."

"*Sevişirken kırdık,* diyeceğiz," diye son derece geniş bir cevap verince, uzanıp ağzına silleyi çaktım.

"Kırarım o çeneni! Salak salak konuşma."

"Asıl sen o oturduğun konumda çok hareket etme bence," dedi. "Yoksa arabanın diğer koltukları da kırılacak. Zaten zordayım şu an."

Hâlâ kucağındaydım. Söylediği şeyle az önce yaşananlardan değil de bu yapılan imadan utanma yüzünü çok şükür ki gösterebildiğimde yanaklarıma kan hücum etti. Yüzümü eğip saçlarımı önüme döktüm. Sağa sola ne yapacağını bilemez şekilde boş bir bakış attım. Duygudan duyguya geçmekten nevrim dönmüştü. Ayrıca hâlâ kasıklarım sızlıyordu. Daha fazlası için... Ama Murathan'ı da zora sokmak istemezdim zira şu an daha fazlasına *dur* diyecek bir kafada asla değilim. Gerçi hiç bu kafada olur muydum, ona da emin değildim. Kucağından hareketlenip yan koltuğa atlıyordum ki kolumdan çekip beni tekrar gövdesine yapıştırdı.

"Nereye? Gel buraya," dedi kolları sırtıma sıkıca dolanırken.

"Yok, canım. Sağ ol, ben kalkayım," dedim kısık bir mırıltıyla. Kalkmak için hareketleniyordum ki beklenen oldu. Geç bile kalmıştı. Nerelerde kalmıştı? Çok beklemiştim oysa. Hıçkırdım. Peş peşe hıçkırırken gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Çenem kırılsın benim! Bir duyguyu da içinde yaşa be kızım! Daha büyük bir utanç içinde gövdesinden ayrılmak için yine hareketlendim ama sırtıma ahtapot gibi sardığı kolları gevşemedi.

"Utandın mı sen?" dedi neşeli çıkan sesi.

Evet, geri zekâlı. Doğal olarak... Hiç benlik değildi ama böyle saçma bir his vardı şu an üstümde. Cilveli olalım derken daha büyük cilvelere tav olduk. Baştan çıkaralım derken asıl baştan çıkan biz olduk. Ayrıca malum yerlerimizde atan kalbimiz yüzünden şu an hıçkırıyorduk. Ne var yani? Olamaz mı? Lakin çaktıracak değildim. O görmese bile *ne münasebet* diyen surat ifademi kuşandım.

"Saçmalama."

Hıçkırık.

"Kaldır bakayım bir başını. Yüzüne bakayım," dedi goril. Gayet de eğleniyordu. Parmaklarımı sıkıp kalbinin üstüne hafif bir yumruk attım. Yeterli bir cevaptı bence. Kalkmak için yine hareketlendim ama tabii ki kolları yine

hareket bile etmedi. Tamamen göğsüne çekti bedenimi. Kolları ise sıkı sıkı sardı etrafımı. "Daha sinirim geçmedi," dedi sakince. "Biraz daha bekle."

Hafifçe gülüp hâlâ utanç içinde olmama rağmen başımı kalbinin üstüne yasladım. "Nasıl geçecekmiş ki? Sen hep sinirlisin." Hıçkırık.

"Sen de tuz biber oluyorsun, Pamuk."

Güldüm. Diğer koltukları kırmaya gerek kalmaması adına elimden geldiğince hareket etmemeye özen göstererek öylece bekledim göğsünde. Az önce olanlar yüzünden yanaklarımı ateş basmıştı. Ama umursamadım. Utanmaz olacaksam en utanmazı olurdum. Birini seveceksem en çok onu severdim. O, Pamuk için her şeyin ilkiydi. İlki ve en fazlası. En özeli, en güzeli. Sıcaklığına sığındım. Kokusuna tutundum. Kalbimin ortasında yıllarca öylece duran boşluğu tıka basa onunla doldurdum. Ve bunca yılı bunlar olmadan nasıl geçirdiğime yine hayret ettim. O ise sakince okşadı saçlarımı. Defalarca öptü, sıkıca sarıldı.

"Çok acıdı mı?" dedi eli saçlarımdayken. "Saçların..."

Kavga sırasında yolunan saçlarım felaket acımıştı. "Hayır," diye yalan söyledim. Hıçkırık. "Acımadı."

"Yalan söylemeyi hâlâ beceremiyorsun," diye mırıldandı elleri nazikçe saçlarımda gezinirken.

Hiç şaşırmamıştım bu cevaba. Güldüm. "En azından deniyorum." Hıçkırık.

"Dua etsinler ki Aybüke yeterince dövmüş. Yoksa hepsi elimde kalırdı."

"Aybüke'nin de elinde kaldılar zaten. Kendisine olan hayranlığım arttı. Çölde aslan avına bile çıkar o kadın."

Bu sefer ondan minik bir kahkaha yükseldi. Kolları daha da sıkı kenetlendi sırtımda. Başımın üstüne bırakılan narin öpücükler, etrafımda yıkılmaz bir kale gibi duran kolları ve içime sayısız kelebek dolduran kokusu... Birkaç dakika öylece bekledik. Pamuk, neşeli bir kahkaha attı içerideki en kuytu köşesinden. Gökçen ise kedi gibi mayıştıkça mayıştı. Hıçkırığım sakinleşti ama tam anlamı ile geçmemişti. O ise her hıçkırığımda saçlarıma bir öpücük bırakıyordu. Bu şekilde bu hıçkırık kırk gün, kırk gece sürebilirdi.

"Gökçen..." dedi birden. Gökçen olduğumu onaylayan bir mırıltı çıkardım. Bekledi. Anlamsız bir sessizlikle bekledi. Sonra ise şöyle dedi: "Sakın gözümün önünden bir an bile kaybolma, olur mu? Sakın yine gitme. Olur mu?"

Gitmezdim. Gidemezdim. Ama yine de dilime gelen ilk muzip soruyu yöneltttim:

"Ne o? Çok mu üzülürsün gidersem?"

Bir hıçkırık. Saçıma bir öpücük.

"Üzülürüm," dedi sakin bir sesle. "Sen benim çocuk yanımsın. Kendimi bildim bileli zihnimde olan tek yüzsün. İlk kalp atışım senin adın, ilk heyecanım senin gözlerin. Bu hayatta öğrendiğim ilk şey senin elini tutmak. Sadece sana bakmak. Yemek, uyumak, nefes almak gibi bir şeysin sen benim için. Bunca yıl nefessiz kalmışım da sen yine bana geldiğinden beri nefes alabilmişim gibi... Benliğimsin. Ötesi yok. Kepçük'ün en sevdiği oyun arkadaşısın." Durdu. Derin bir nefes verdi. Sırtımı usulca okşadı elleri. "Gidersen... Üzülürüm," diye devam etti. "Dünyayı ayağa kaldırırım. Yeri göğü yıkarım. Yakar geçerim her yeri. Ama bu sefer elinden en sevdiği oyun arkadaşı alınmış çocuk Kepçük gibi değil, kalbi paramparça olmuş âşık Murathan gibi..."

Duyduklarımın ağırlığı ile birkaç saniye sessizce bekledim göğsünde. Hıçkırığım yine şiddetlendi. Kalbim göğüs kafesime deli gibi vuruyordu. Onun kalbi ise benim kulağıma. Tıpkı benim kalbimin yansıması gibi. Sözleri, nefes almamı bile zorlaştırmıştı. Oysa küçük bir kavgaydı. Bu kadar mı korkmuştu başıma bir şey gelmesinden? Bu kadar mı korkuyordu Pamuk'u yine kaybetmekten? Benimki de soruydu. Sanki ben onu yine kaybetmekten korkmuyordum da... Her göreve gidişinde ağlayarak *Allah'ım, onu koru,* diye dua eden; günleri, saatleri hatta saniyeleri sayan, acile gelen er vakada yüreği ağzında atan bendim.

"Gitmem," dedim göğsüne daha da yerleşirken. Hıçkırık. "Buradan başka gidecek yer bilmiyorum ben. Bak, dönüp dolaşıp yine buraya geldim." Hıçkırık. Başımın üstüne bir öpücük daha kondurduğunu hissettim. Sessiz ama aslında sesli bir öpücük. *İyi ki geldin.* "Ya sen gidersen?" dedim cılız bir sesle. Hıçkırık.

"Eğer bir gün böyle bir gaflete düşersem," dedi ciddi ciddi. "Askeriyedeki odamda, baş ucumdaki komodinin en altında yedek bir silah var. Onu al ve hiç düşünmeden beni vur, yavrum. Tamam mı?"

Güldüm.

"Salaksın."

Onun da gülme sesi geldi kulağıma.

"Mutlu bir salağım."

Göğüs kafesinden içeri sokmak ister gibi dolandı kolları vücuduma. Göğsümden bir güvercin sürüsü havalandı. Sıcaklığına daha da sokuldum. Özgürleştim. Büyüdüm. Güçlendim. Ve tabii ki bütün bunları yaparken hıçkırmaya devam ettim.

Sindiği duvar köşesinden sağına soluna dikkatlice baktı Zülfikar. Görünürde kimse yoktu. Ama her an olabilirdi. Ciddi manada bir vaka çıkmadan buradan kaçmalıydı. Zira evrende onu korkutacak sadece üç şey vardı: Birincisi, Allah. İkincisi, Murathan Komutan. Üçüncüsü ise öfke dolu bir kadının şerri. Şimdi ise başında daha büyük bir sorun vardı: Öfke dolu üç kadının şerri.

Acilen emniyetten çıkması gerekiyordu. Burada asla emniyette değildi. Çünkü yakalanmıştı. Daha doğrusu aynı anda konuştuğu üç, güzel mi güzel polis memuru olayı fark etmiş, onu buraya çağırıp kumpas kurmuşlardı. Şanslıydı ki doğuştan gelen fevkalade bir kaçma yetisi vardı. Üç kadın da üzerine gelip açıklama istediği an ortamdan topuklamıştı. Emniyetten çıkmak adına son bir düzlük kalmıştı ama kızların zekâsını hafife alması en büyük hatası olmuştu. Girişteki arkadaşlarına çıkarken onu tutması adına anons geçmiş olmalılardı ki tam çıkarken bir de olayla en ufak bir alakası olmayan pos bıyıklı bir polis memuru tarafından kovalanmış, *fark etmeden bununla da mı konuştum lan ben,* diye anlık bir vahşete kapılmıştı.

Sindiği köşeden tekrar koridora doğru eğdi başını. Sağa sola bakarken onu arayan kızlardan Asude'yi görünce kafasını hızla geri çekti. Dertli bir nefes verdi. Cebinden telefonunu çıkarıp son çare olarak Barbaros'u aradı. Can dostu anında aramayı cevaplamıştı.

"Ne var?"

"Sana da merhaba, Barbo'm."

"Lan, iki saat yoksun diye rahat bir nefes alıyorum şurada, sen telefondan musallat oluyorsun. Ne var? Sadede gel."

"Seni özledim, aşkım."

"Sikerim belanı, kardeşim."

"Sikecekler zaten, Barbo. Kurbanın olayım, yetiş. Kardeşini diri diri yiyecekler, oğlum."

Barbaros bu sefer sessiz kaldı. Sonra ise şöyle bir çıkarımda bulundu:

"Yine kime yakalandın lan sen?"

"Asude, Feride ve Leman," dedi Zülfikar.

"Onlar kim, oğlum?"

"Lan, ne yapacaksın kim olduklarını? Geçen görevde ortak çalıştığımız polis kızlardan üçü işte. Uyanmışlar olaya. Silahla kovalıyorlar beni. Aliş'i arıyorum, açmıyor. Bari sen yetiş. Dört koldan sardılar kızlar emniyeti. Gelip beni buradan çıkar, oğlum."

"Sen var ya, sen..." dedi Barbaros. "Pezevenklerin babasısın. Anasına dümdüz gittin çünkü sen pezevenkliğin, valla bak."

"Lan, bunu mu tartışacağız şimdi? Yetiş!"

"Sanayideyim, oğlum," dedi Barbaros. "Murathan Komutan'ım nasıl becerdiyse güzelimin koltuğunu kırmış. Kızımı bu acılı gününde tek bırakıp gelemem. Ne bok yersen ye."

"Benim en dar günümde güzelinin koltuğumu önemli?"

"Evet," dedi Barbaros zerre düşünmeden. "Ayrıca sen kendi götüne kendin sıkıyorsun kurşunu, oğlum. Ben nasıl kurtarayım seni?" Arkadan birinin belli belirsiz sesi yükseldi. "Ne?" dedi Barbaros içi yanmış bir sesle. "Viteste de mi sorun var? Ağabey, iyice bak, yoktur ya. Ne? Direksiyon da mı sorunlu? Lan, ben de diyorum ki bu adam tamir için niye kartını verip *hasarı anca karşılar,* dedi! Ebemi siktin be, Murathan Komutan'ım. Alacağın olsun! Ebemi si-"

Ve telefon kapandı.

"Asıl ben senin ebeni..." diye homurdandı Zülfikar. İyi dostlar biriktirmişti vesselam.

Telefonu cebine atıp çaresizce yüzünü ovuşturdu. İş ciddiydi. An bütün Bordo Bereli yetilerini kullanması gereken andı. Koridora baktı. Kızlardan biri bir kapı açmış, içeri bakarken hızla karşıya geçti. Ama kameralar çekiyordu. İzliyor olabilirlerdi. Koridorda kameraların olduğu yerlere göz attı. Üzerindeki lacivert, kalın, polar ceketi çıkardı. Yanından geçtiği sandalyelerin üstüne savurdu. Bir grup genç bir araya toplanmış, şiddetle bir şeyler tartışıyorlardı. Tartışma şiddetlenince, gençlerden biri başından şapkayı çıkarıp arkadaki sandalyelere savurdu. Zülfikar bunu kaçıracak değildi. Yanlarından geçerken hızla şapkayı aldı. Başına geçirdi. Bakışlarını önüne eğdi. Ellerini cebine soktu ve sakince ilerlemeye devam etti. Ama tam koridorun köşesini dönüyordu ki kızlardan birini görünce gerisin geri dönmek zorunda kaldı.

Başka bir yöne saptı. Tam nereden çıkacağına dair kritik yapıyordu ki ileride bir odadan çıkan tanıdık simayı gördü. Omuz hizasındaki düz, platin sarı saçları; bol, dizleri paramparça olmuş yırtık pantolonu; salaş, hâki yeşili trençkotu ve tüm serseri serbest stili ile düzene vurulan demir yumruk: Duru.

Birkaç saniye duraksadı. Arkasına baktı. Kızlardan biri elinde silahı ile sağa sola bakarak geliyordu. Bunu yapmayı hiç istemiyordu ama başka çaresi kalmamıştı. Şapkasını iyice önüne eğdi ve kararlı adımlarla odadan çıkıp çıkışa doğru giden Duru'ya yetişti. Yanına varınca ise elini kızın omzuna dolayıp kendine çekti. "Lan!" dedi Duru şaşkın şaşkın. En son düştüğü

mahpus olayı yüzünden, eksik kalan bir evrak imzalamak adına geldiği karakoldan kaçmak için saniye sayarken böyle bir şey olmasını beklemiyordu.

"Burada mıydın, bebeğim? Ben de kaç dakikadır seni arıyordum," dedi Zülfikar en sevecen hâliyle. Omzundaki eliyle kızı kendine daha çok çekti. Arkasına kısa bir bakış attı. Görünürde kimse yoktu. Duru'nun yanında saklanarak çıkabilirdi buradan.

Duru ise anlık şoku atlatınca tam dibinde olup yetmezmiş gibi elini omzuna atmış, daha da yetmezmiş gibi hızla onu dışarı ilerleten adama çatık kaşlarının altından baktı.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Sus da ilerle, Duru," dedi Zülfikar başı yerde, şapkanın ucunu iyice gözünün önüne çekmişken. Arkaya baktı tekrar. Belalardan biri geliyordu. Yüzünü ekşitip önüne döndü. Duru'ya daha çok sarıldı ama aynı anda burnuna dolan kadınsı ve güzel kokuyla bakışlarını yanında hayretle ona bakan sarı kafaya çevirdi. Değişik bir kokuydu bu. Daha önce hiç duymadığı bir koku. Oysa bütün kadın kokularını yalayıp yuttuğunu sanırdı. O zaman bu neydi? Ayrıca daha önce de böyle güzel kokuyor muydu?

"Pardon da sebep?" dedi Duru sinirli bir şaşkınlıkla.

Saçma düşüncelerden sıyrılıp tekrar arkaya baktı. Bela sağa sola bakarak ters yönde uzaklaşıyordu. "Sorgulama da ilerle, sarı kafa," dedi. "Başımız biraz belada. Yardımcı ol."

Duru ikide bir nereye baktığını çözmek adına geri baktı. Ve sağa sola bakarak, elinde silahlarla ilerleyen, odalara bakıp tekrar çıkan iki kadın polisi koridorun en ucunda görünce derin bir nefes verdi. Zeki olup her şeyi anında anlamak zordu, yorucuydu. Başı ağrıyordu. Kimse anlamıyordu. Gözlerini devirerek önüne döndü. Hızla onu ilerleten Zülküf'ün bu saçma girişimine daha fazla tolerans gösteremeyecekti. Adımlarını var gücüyle olduğu yere sabitleyip durdu. "Yine pezevenklik peşindeydin anlaşılan," dedi imalı bir sesle.

Zülfikar bu duruşla bocaladı. Ama mecburen durmak zorunda kaldı zira Duru'nun ayakları olduğu yere çakılmıştı. Geri baktı. Kızlar gelmiyordu ama her an gelebilirlerdi. Şapkayı önüne eğip stresle dudaklarını kemirdi. "Pezevenklik demeyelim de minik bir karışıklık oldu diyelim," diye ılımlı bir cevap verdi. Kolunu tutup tekrar ilerletmeye çalıştı. "Sus da ilerle şimdi. Çıkınca anlatacağım her şeyi. Söz."

"Ne halt yediğini merak eden yok," dedi Duru net bir şekilde. "Oturup senin sapkınlıklarını dinleyecek kadar düşük bir karakter olduğumu düşünüyorsan çok rica ediyorum, o yanılgıdan hemen kurtul. Ayrıca..." Bakışlarını Zülfikar'ın tuttuğu koluna eğdi. "Şu eli oradan bir çek. Daha

fazla asabımı bozma benim." Kolunu hızla geri çekti. Ama anlamsızca sıkı sıkı bileğine dolanmış elden kurtulamadı.

"Lan kızım, konuşmazsın, tamam," dedi Zülfikar çaresizce. "İki saniye insanlık yap. Hayat memat meselesi diyoruz."

"Benim hayatım mı oğlum, bana ne?" diye diklendi Duru. Kolunu tekrar geri çekti.

"Herkesin hakkını koruyorsun. Biraz da bizimkini koru."

"Maalesef, canım," dedi Duru yalandan bir üzüntüyle. "Pezevenkleri koruma ve yaşatmayla ilgili bir derneğe üye değilim."

Zülfikar artık sinirlenmeye başlıyordu. Sinirle dişlerini dudağına geçirdi. Koridorun ucuna bir bakış daha attı. Kızlar yönünü onlara çevirmişti. Duru'nun hemen arkasında çıkışa değil de başka yöne dönen bir koridor vardı. Peşindeki vahşi güzellerin gazabından kaçmak adına o yöne ilerledi. Ama Duru'yu da kolundan çekiştirdi.

"Ne yapıyorsun, beyinsiz?" dedi Duru kolunu kurtarmaya çalışırken. "Bırak!"

Bırakmadı. Üç koca adımda köşeyi dönünce Duru'yu ileri çekip duvara yasladı. Kurtulmak adına aklına başka bir fikir gelmiyordu. Duru *ne oluyor* temalı bakışları ile bakakalmışken o yüzünün görünmemesi adına bir elini koridorun açık tarafına doğru, Duru'nun başının yanına yasladı. En aksi fadesiyle ona bakan Duru'ya yaklaştı. Ve yeni bir detay daha fark etti, gözleri hep bal rengi miydi bu anarşistin? Ya da ela? Neydi bu renk şimdi? Tam emin değildi. Tek bir şeyden emindi. Güzellerdi.

Duru ise omzunun üstünden atılan kola, önüne dikilen bedene, bir de dudaklarında millî çapkın gülüşü ile ona bakan maviliklere birkaç saniye şok içinde baktı. En sonunda ise aynı sakinliğiyle şöyle bir soru yöneltti:

"Ne yapıyorsun lan sen?"

"Saklanıyorum," dedi Zülküf hiç düşünmeden.

"Ha, pezevenkliğini yeni bir pezevenklikle kapatıyorsun yani."

Güldü.

"İsterdim tabii ama tipim değilsin, sarı kafa."

Duru'nun dudaklarından küçümser bir gülüş kaçtı. "O kadar beynin yok ki..." dedi hâlâ gülerken. "Bazen sana üzülmeden edemiyorum, Zülfikar."

Bu sefer Zülfikar da sesli bir şekilde güldü. "Senin benimle derdin ne, sarı kafa?" dedi başını *sen hayırdır* der gibi sağa sola sallayıp. "Her gördüğünde bir laf sokmalar, nefret kusmalar. Hayırdır yani? Sana ne benden?"

Cevap hiç gecikmedi.

"Midemi bulandırdığın için olabilir mi? Haydi, bir düşün."

"Bilemiyorum artık," dedi Zülfikar aynı çapkın gülüşüyle. "Ondan mı? Yoksa inkâr mekanizman bir şeyler falan mı saklamaya çalışıyor?" Bakışlarını bir anlığına koridora çevirdi. Birinin gelip gelmediğini kontrol edip tekrar sarı kafaya döndü. "Anlam veremiyorum yani bu anlamsız öfkene."

Duru'nun dudaklarından küçümser bir gülüş döküldü.

"Ben de sendeki bu anlamsız özgüvene anlam veremiyorum, Zülfikar. Kaynağı ne bunun?"

Cevap geniş bir sırıtış oldu.

"Allah vergisi."

Bu gevşek cevap karşısında Duru gülüşünü silip gözlerini devirmekle yetindi. "Çekil önümden," dedi net bir sesle. "Daha fazla tahammül edemeyeceğim sana."

"Bir kerelik yardım et be, sarı kafa," dedi çaresizce. "İş ciddi."

Duru derin bir nefes verdi. Bakışlarını derin maviliklere dikti. Bu kez tatlı tatlı gülümsedi ve şöyle dedi: "Senin gibi birine yardım etmeyi hem kendime hem insanlığa hem de hemcinslerime yapacağım en büyük hakaretlerden biri sayar, esefle kınarım, Zülfikar. Yani ne halt yersen ye." Kolunu itmeye çalıştı. "Şimdi çekil şuradan. İşim gücüm var. Uğraşamam seninle."

Zülfikar tabii ki geri çekilmemişti. Aralarındaki mesafeyi korumaya çalışıyordu. "Siz kadınların en ufak güzel söze aldanıp iki yakışıklılığa düşüyor olması benim suçum değil, Duru," dedi ifadesiz bir bakış ve sesle. Kurtulması Duru'ya bağlıydı. Bunun tek yolu ise onun öldürücü çenesini açmaktı. Bunu çok iyi biliyordu. Ve şu an ona dönen bakışlardan anladığı kadarıyla amacına ulaşmıştı.

Duru durdu. Bakışları Zülfikar'ın kolundaydı ki kaşları anlık bir sinirle havalandı. İki öfke kıvılcımının parladığı gözlerini yavaşça Zülküf'e çevirdi. "Korkaksın sen," dedi birden.

"Ne?" dedi Zülfikar boş boş. Bunu beklemiyordu.

Zülfikar'ın aradaki mesafeyi korumak üzere aralarında koruduğu alanı yüzüne yaklaşarak azalttı Duru. Bunu beklemeyen Zülküf öylece bakakalmışken o ağzına gelen her şeyi tek solukta yüzüne kustu: "Korkaksın," dedi tekrar. "Birine bağlanmayı beceremediğin için, bir kadına âşık olma cesaretini gösteremediğin için kendi beceriksizliğinin suçunu karşı cinse atan bir asalaksın. Kabul et," dedi tekrar. "Ödün kopuyor birine âşık olmaktan, değil mi? Bu kadar züppelikten sonra tek bir kadına bağlanmaktan, aşktan it gibi korkuyorsun. Değil mi?"

Zülfikar söylenen hiçbir şeyi umursamadı. Aklında çok başka düşünceler dönmekteydi. Mesela bu niye şu an dibine girmişti? Komutan yakını olan bir dişi olduğu için mesafeyi korumaya çalışıyordu. Hoş olmamıştı bu yakınlık. Zira bakışları karşısındaki kadının zehir zemberek sözlerinin döküldüğü dudaklarına kayıyordu. Zorla toparladı düşüncelerini. "Korkmuyorum," dedi sakince. "Sadece mantıklıyım, sarı kafa. Ayrıca daha önce âşık olmadığımı kim söyledi sana?"

"Ha, oldun yani?" dedi Duru yalandan bir şaşkınlıkla. "Acıdım şu an kadına. Dur, tahmin edeyim." Muzip bir ifade kuşandı. "Çok sevdin ama o seni aldattı. Sen de o günden sonra aşka, sevgiye inanmayı kestin. Herkesle oynayıp bir köşeye attın çünkü sana da kimse acımamıştı, değil mi? Aman Tanrı'm. Nasıl da dramatik. Bir pezevengin doğuşu."

Güldü Zülfikar. Hem de bu kez sesli bir şekilde.

"Bence de öyle. Bayağı dramatik."

"Aynen böyle oldu, değil mi?" dedi Duru alaycı bir gülüşle. "Bütün züppelerin değişmeyen o ortak hikâyesi."

"Diğer züppeleri bilmem ama benim hikâye pek öyle işlemedi, sarı kafa," dedi Zülfikar. Gülüşü hafifledi. Tam dibinde olan simanın her noktasında istemsizce gezindi bakışları. "Kimse beni aldatmadı. Kimse duygularımla oynamadı. Sakince ayrıldık."

Duru birkaç saniye konuşmadan süzdü dibindeki adamı. Sonra ise çenesini yukarı dikip şöyle bir çıkarımda bulundu:

"Âşık olmaya başladığın için ayrıldın."

Zülfikar'ın kendinden emin gülüşü yavaşça soldu. Bakakaldı önündeki yüze. Minik bir yüz, soluk ten, bal rengi gözler, sarı saçlar, dolgun dudaklar ve minik bir burun... Hepsi elle çizilmiş gibi oturtulmuştu yüzüne. Cidden bu kız daha önce böyle miydi? Ayrıca zekâsı korkunç bir derecedeydi. Çünkü az önceki çıkarımı nokta atışıydı.

"Bu, âşık olduğum gerçeğini değiştirmez ama," dedi ilk defa ciddi bir ses ve bakışla. "Senin anlayacağın dille söyleyeyim. *Sartre*[5] der ki '*Mantıkçı pozitivistler bile âşık olma yetisine sahiptir.*'"

Sartre biliyor oluşu Duru'yu şaşırtsa da belli etmedi. "Senin gibi bir korkak için bunu söylemediğine eminim," dedi zerre beklemeden. "Hatta seni görse bu sözünü anında tarihten silerdi. Ama bak, Bertrand Russell'da[6] da tam senlik bir söz var: '*Aşktan korkmak, yaşamdan korkmaktır. Ve yaşamdan korkanlar şimdiden üç kez ölmüştür.*'" Elini kaldırıp sağ elinin parmaklarından sembolik bir silah yaptı. Bakışlarını adamın gözlerinden çekmeden

[5]Jean-Paul Sartre, Fransız yazar ve düşünür. (e.n.)
[6]Bertrand Russell, Britanyalı filozof, matematikçi, tarihçi. (e.n.)

kalbinin üstüne sembolik silahın ucunu bastırdı. Ve bütün netliği ile şöyle dedi: "Sen ölüsün, Zülfikar."

Zülfikar öylece bakakalmışken Duru, bu sefer yanında ona engel olan kolu büyük bir şiddetle geri itti. Bu kez zorlamadan bıraktı. Bir adım geriledi. Zira o kadar laf yemesine rağmen hâlâ gözlerinin tam olarak hangi renk olduğunu düşünmesi normal değildi. Bu hayatta en son düşüneceği kadın bile değildi Duru. Korku, insana olmadık şeyler düşündürüyordu. Bu arada, korku demişken... Ne diye bırakmıştı Duru'yu? Az önce kızlardan biri onu tanımadan yanlarından geçip gitmişti. Farkındaydı. Yakın durduklarından bu yöne bakmadan uzaklaşmıştı.

"Sonra istediğin kadar laf sayarsın, Duru," dedi. Aydınlanma ile öne atılıp Duru'nun koluna tekrar yapıştı. "Erkeklere olan bütün kinini bana dökmeni uzun uzun dinleyeceğim, inan. Şimdi çok rica ediyorum, biraz yardımcı ol be, kızım."

"Bana baksana sen!" dedi Duru sakince. "Bende sana yardım edecek göz var mı?"

Zülfikar cidden baktı. Dürüst olmak gerekirse yoktu ama umut da fakirin ekmeğiydi. "Yok mu?" diye son bir çırpınış gösterdi.

Duru bu sefer daha büyük bir şiddetle kolunu sıkıca tutan elden kendini kurtardı. Kolundaki çantasını düzeltip hızla geldikleri yöne ilerliyordu ki Zülküf arkasından çaresizce yine debelendi.

"Lan, Duru..." diye mırıldandı kısık ama sinirli bir sesle. "Bari çıkışta eli silahla bekleyen kadın var mı yok mu, arayıp onu söyle be!"

"Numaran yok."

"Vereyim."

"Olsa da haber vermezdim. Zahmet etme."

"Senden yardım isteyende kabahat. Si-" diyordu ki durdu Zülfikar. Sinirle dişledi dudaklarını. Duru ise koridorun ortasına gelmişti ki durdu. Başını sağa çevirdi. Sağı solu arayarak gelen üç kadın simasını uzaktan seçebiliyordu. Sırıttı, hem de büyük bir sinsilikle. Sakince tekrar arkasını döndü. "Tamam," dedi. "Yardım edeceğim."

Zülküf'ün sinirli ifadesi anında eridi.

"Vallaha mı?"

"Tabii ki," dedi Duru. "Yardıma en ihtiyaç duyduğun anda seni bırakacak kadar kötü biri olduğumu düşünmedin herhâlde?"

Zülküf sırıttı.

"Anarşist görünüşünün altında yüce gönüllü biri insan yattığını hep biliyordum, Durucuğum."

Duru da sırıttı. "Teşekkür ederim, Zülküfçüğüm. Ama çok yanlış düşünmüşsün. Aslında hak edene en kötüsüyümdür." Ani bir hamle yaptı. Gülüşünü silmeden ışık hızıyla kadınların olduğu yöne döndü. "Memur Hanımlar!" diye bağırdı ver gücüyle, ellerini ağzının kenarlarına yaslayıp. "Memur Hanımlar! Aradığınız Zülfikar Şahin burada!"

Zülküf'ün gözleri yuvalarından fırlarken ileri atılıp kızın ağzını kapatmaya çalıştı ama çok geçti. "Sus!" dedi dişlerini sıkarak. Duru'nun koluna yapışıp yana çekmeye çalıştı ama Duru avazı çıktığı kadar bağırmaya devam ediyordu.

"Züppe Zülfikar Şahin burada!"

Koridorun ucundan bakışlar onlara dönmüştü.

"Lan Duru!" dedi Zülfikar kolunu sertçe kavrayıp kendine çekerek. Yüzleri dip dibe bir konuma gelince sinirle sıktı dişlerini. "Ne yapıyorsun sen?"

"Yardım ediyorum," dedi Duru alaycı bir ifadeyle.

"Hasan ağabey seni sürmekle az yapmış. Eve kelepçelese az bile sana!"

Kadınlar onlara doğru koşarken büyük bir memnuniyetle güldü Duru. "Bence sen kendi derdine yan," dedi kendinden emin ve keyifli ifadesiyle.

Zülküf burada uzun uzun bu Allah'ın belasının canına okumak isterdi ama göte kurşun yemesi an meselesiydi. Koridorda ona doğru koşan üç kadına bakıp dertli bir nefes verdi. Duru'nun kolunu bırakıp kadınların geldiği yönün tersine doğru ilerlemeye başladı. Ama ilerlerken arkasını dönüp Duru'ya tehditkâr bir bakış atmayı ihmal etmemişti.

"Elime düşeceksin sen benim, sarı kafa!" diye kükredi hızla ilerlerken. "O zaman ben sana soracağım bunun hesabını."

Kendinden emin şekilde gülümsedi Duru. Sol elini kaldırıp cevap olarak orta parmağını usulca yukarı kaldırdı. Gayet net bir cevaptı. Zülküf en öfkeli bakışını atıp önüne döndü. Şu an önemli olan kaçmaktı. Ve kaçtı. Bütün bordo yetilerini kullanarak ortamdan tüymeyi başardı. Ama uzun süre kadın görmemeye yemin edip Duru kişisinden acılı bir intikam almaya ant içerek.

"Çakır gözlüm, bundan da yiyesen!" deyip titrek elleri ile tuttuğu çatala taktığı patlıcan dolmasını bana uzatan Devran Ağa'ya *ne olur yapma* temalı bin beş yüzüncü bakışımı falan attım ama asla anlamıyordu. Tıpkı kırk kere adamın yaşlı olduğunu, bir gözünün toprağa baktığını, kıskanmasının aşırı yersiz olduğunu anlatmama rağmen hâlâ anlamayan yanımdaki sinir yumağı Murathan gibi.

Sonunda o meşhur nişandaydık.

Gurbet ve Ferhat en güzel kıyafetleri içinde masanın en başına oturmuş, her gelene gülüyorlardı. İki taraf kavgalı olduğundan ortam biraz soğuktu ama yine de idare ederdi. Ve çok şükür ki Gurbet'in o beyin yoksunu ağabeyi Abdo burada yoktu. Karşı geliyormuş hâlâ. O yüzden ölse bile kanılmazmış bu nişana. Tüh, çok üzüldük! Ayşegül ve Bilge de gelememişti. Buna üzgündüm işte. Ayşegül nöbetten yeni çıkmıştı. Yorgundu. Bilge, bu ortama girmeye bir daha cesaret edemezmiş. Zaten aileler gerginmiş. Kan çıkarsa onu tutarmış. Duru'yu ise Hasan ağabey asla salmıyordu. Onların yerine sadık yârim Aybüke tam yanımdaydı.

Mekân ve ortam en son geldiğimiz olaylı düğünle aynı olduğundan çok şaşırmamıştım bu kez. Uzun masalar, çeşit çeşit yemekler, ucu görünmeyen halay, koşturan çocuklar; pos bıyıklı, siyah takımlı amcalar, yürüyen altınlar ve rengârenk fistanlı kadınlar... Tek fark ilk katıldığımız düğün kadar kalabalık olmaması ve ortamda jandarmaların bulunmasıydı. Bir olay çıkmasın diye ihtimaller âşığı sevgilim her türlü önlemi almıştı. Kıyafet konusunda ise ben önlem almıştım. Devran Ağa varken bir daha göbeği açık giymem, Murathan'ı bir kan davasının başkahramanı yapabilirdi. Kot pantolon, açık mavi kazak ve deri ceketimle olabildiğince dikkat çekmeyen bir kombin yapmıştım. Saçımda ise ne zaman mavi giysem istemsizce elimin gittiği mavi kelebekli tokam vardı.

Her şey gayet güzel ilerliyor, halay hız kesmeden coşkusunu artırıyordu ama bunlara ek olarak Devran Ağa da asla susmuyor, Murathan ise sinirinin üstüne sinir ekliyordu. Devran Ağa çatala taktığı dolmayı gözüme sokarken ürkek bakışlarımı yanıma çevirdim. Murathan oldukça ters bakıyordu. Şaşırtıcı değildi.

"Murathan..." diye mırıldandım. Mesaj netti. *Sakin ol, good boy.*

Gözlerini kapatıp başını hafifçe sağa eğdi. "Yok," diye mırıldandı gözleri kapalıyken. "Adama hayatının son dönemini huzurla yaşasın diye şans üstüne şans veriyorum, o inatla Azrail'i çağırıyor."

Devran Ağa hâlâ ayrı kafadaydı.

"Sevmedin mi bunu, çakır gözlüm? Başka ne yiyesen? Ne istersen?"

Huzurlu bir yaşam, Devran Ağa'm.

"Al işte!" dedi Murathan. Sinirle sıktığı dişleri yüzünden çene kemikleri halay müziği ile muazzam bir senkronizasyon içindeydi. "Hâlâ Azrail'i çağırıyor." Gözlerini açtı. Açmaz olaydı. Zira gözlerini açmasıyla sandalyesinden şiddetle ayaklanması bir oldu.

Harbiden kan çıkacaktı! Panikle ben de ayaklandım. Yanımdaki Aybüke ise gayet normal bir olay yaşanıyormuş gibi oldukça sakindi. Huzurla etli pilav yiyordu. Harika bir kriz yönetim mantığı vardı. *Hiç yönetmemek* gibi

mesela. "Murathan, dur!" diyerek önüme elimi kolumu uzattım. Beni yana itiyordu ki çok şükür Ahmet Ağa hoplaya zıplaya gelip Devran Ağa'nın ellerine yapıştı.

"Ne dedin sen yine, baba? Kaç kere dedim, komutan karşıdır, uzak dur."

Devran dede oldukça kararlıydı.

"Sordum ben, nikâhı yohtur komutana. Ben alacam."

"Lan!" diyerek yükselen Murathan tekrar ileri atılmaya yeltendi. *Kurban olayım, dur,* der gibi ellerine yapıştım. Aşiret ortamı insanı çok fena etkiliyordu. Her an *yapma, hey,* diye de bağırabilirdim.

"Ahmet Ağa'm, ayıp olmazsa Devran Ağa'yı bir içeri mi götürsenüz acaba?" dedim tatlı tatlı.

"Götürdüm kaç kere. Kaçıp kaçıp geliy vallah, ha." dedi Ahmet Ağa çaresizce. "Kusura kalmayasanız." Kuvvetle yana çekti babasını. "Baba, yürü."

"Lo, bırak!" dedi Devran Ağa. Sonuna kadar direnecekti sanırım. Ama ne kadar kudurmuş olsa da yaşlı bedeni kudurmuşluğu kadar kuvvetli değildi. Ahmet Ağa'nın çekiştirmelerine karşı koyamıyordu. Yana doğru giderken çatalı usulca yine bana doğru uzatmaya çalıştı. "Çakır gözlüm..." dedi içli içli. Üzgün bir bakışla baktım ardından. Devran Ağa'm, çok üzgünüm ama vazgeç bu sevdadan. Ellere yâr oldum ben. Sen kendi yoluna, ben kendi yoluma.

"Rezil ediysen adamı, baba!" dedi Ahmet Ağa. Kürtçe birkaç kelimeyi sinirle mırıldanarak babasını eve çekti. Duvarın köşesini döndükleri an derin bir nefes verdim. Elimi kolumu Murathan'ın önünden çekip sandalyeme tekrar çöktüm. Gerginlikten sırtım bile ağrımıştı. Aybüke ise pilav yemeye devam ediyordu.

"İnanamıyorum sana, Murathan," dedim az önceki gerginliğin bitmesi şerefine içimde beliren yoğun rahatlamayla. Kolundan tutup sandalyesine tekrar oturması için aşağı çektim. "Otur şuraya!"

Sinirle bu çekişe uyup tekrar yanıma oturdu. Aynı siniri ile sandalyesini kırmak ister gibi ileri çekti. "Hiç laf sokma," dedi en net şekilde. "Gelmeden önce seni uyardım. Tek kelime ederse kan çıkar dedim."

"Aşiretin göbeğindeyiz," diye mırıldandım kısık bir sesle. "Saçma sapan işler yapıyorsun. Her şeye de söylenmez ki bir insan. Bir sus be adam!

"Zorla geldim," diye huysuzlanmaya devam etti. Masanın başında oturmuş, huzurla sırıtan Ferhat'ı işaret etti başıyla. "Şu salakla beni yine yüz yüze getirdiğine inanamıyorum."

Oysa Ferhat sabahtan beri gidip gelip Murathan'ı öpüyor, sarılıyor, ellerine yapışıyordu. Ağzını kırdığımın gorili ise çocuğu sürekli geri itip kovalıyordu. Yüzümü ekşittim.

"Yemin ediyorum, geldiğime pişman ettin."

"Zorlayan sensin. Gitmeyelim dedim."

Muazzam bir şekilde gözlerimi devirdim.

"Biraz insafın varsa şu her yere bok atan bakışlarını düzeltirsin."

Hunharca pilav yiyen Aybüke'den minik bir homurtu şeklinde gülme sesi yükseldi. Bakışlarımız ona dönünce hemen ifadesini topladı. Murathan'ın yakıcı bakışlarına karşı ise şöyle bir savunma yaptı:

"Pilav boğazıma kaçtı da. Ondan, komutanım."

Murathan gözlerini devirmek suretiyle önüne döndü. Ben de oflayarak başımı çevirdim. Yemek yemek adına tekrar önüme döndüm ama kendisi biraz temas bağımlısı bir arkadaşımız olduğu için tek bacağımı kavrayıp yandan kendi bacağının üstüne attı. Şu an sinirli olduğum için bu hareketine erimeden dimdik durmayı başarmıştım. Önümdeki yemeğe döndüm. Hunharca halay çeken ekibe bakarken içli bir nefes verdim. Ben de istiyordum. Benim de halayım olmalıydı. Ama yaklaşık yarım saat önce girdiğim halayda Devran Ağa elimi tutmaya çalışınca yine bir kan davasının ucundan dönmüştük. Tabağımın kenarına yığdığım soğan ve etleri, danaya yem atar gibi Murathan'ın tabağına bıraktım. Ters bir bakış atıp önüme döndüm.

"Ne?" dedi hemen. Bir patlıcan dolmasının içini alıp kabuğunu benim tabağa bıraktı. "Bana *suratını düzelt,* deyip sen ne diye surat yapıyorsun şimdi? Al, sustuk işte."

"Halay çekmek istiyorum," dedim net bir sesle. Yüzünü ekşitti. "Neden ya?" diye tatlı tatlı homurdandım. "Sen oynama, ben oynayacağım. Hem bak, Devran Ağa içeri gitti."

Cevap vermedi. En huysuz bakışı ile tabağına fırlattığım etleri kaşıklayıp yedi. Tam asla sarsılmayan taktiğimi devreye sokuyordum ki hızla konuştu:

"Sakın insan içinde bana o kelimeyi kullanma, Pamuk."

Noğlar...

Asıl büyü sensin. Dile getirmeden bile isabet buluyor, attığını vuruyorsun. Sırıttım. O ise sessiz kaldı. Murathan'ın dilinde bu *evet,* demekti. Neşeyle ayaklandım yerimden. Aybüke de kalkınca şaşkın ama neşeli bir gülüş belirdi dudaklarımda. "Sen de mi oynayacaksın, Aybüke?"

"Saçmalama," dedi en net şekilde. "Senin arkanda duracağım."

Oldukça şaşkındım.

"Halay çekerken mi?"

"Aynen ondan," diye araya girdi uyuz goril.

Aybüke ise bana yaklaşıp kulağıma doğru eğildi.

"Her an Devran Ağa gelebilir. Cidden olay çıksın istemeyiz."

Gözlerimi devirdim. Hatta öyle bir devirdim ki imkân olsa gözlerim sırtımdan inip kıçımdan falan çıkardı yani. Yanımda huzurla tıkınan Murathan'a çevirdim bakışlarımı. Sandalyemi öfkeyle geri ittim. Sinir etmişti beni. Bulaşmadan gidecek değildim. Benlik değildi. Kaşığına tepeleme pilav doldurmuş, ağzına götürüyordu ki sandalyeyi ileri itme bahanesi ile koluna okkalı bir darbe indirdim. Tam ağzına gidecek kaşık istemsizce sendeledi. Sonra ise *lap* diye gömleğine ve bacaklarına döküldü. *Oh olsun sana,* huylu goril. Başına ağrılar girsin inşallah!

Ters bakışları anında bana döndü. "Pardon," dedim Recep İvedik'i aratmayacak bir nezaketle. "Elim çarptı." Elindeki kaşığı alıp sinirle masanın üzerine savurdum. "Çok pardon," diye çemkirmeye devam ettim. "Hâlâ elim çarpıyor. Çok pardon!" Tüm gün kriz geçirtmişti bana. Az bile yapıyordum.

Oldukça ters baktı. Ben ise hızlıca geriye üç adım atıp Aybüke'nin koluna yapıştım. Canım Aybüke'm. Tip bakışının aksine dudaklarını oynatarak sessiz bir uyarıda bulundu: *Uzaklaşma!* Sonra ise işaret parmağını başına iki kere vurup beni işaret etti. Bir sessiz mesaj daha: *Aklım sende kalmasın!*

Gülümsedim. Cevap için işaret parmağımı önce ona uzattım. Sonra başıma iki kere dokundum. En son ise parmaklarımla bir sıfır hareketi yaptım. Benim de mesajım buydu: *Senin aklın mı var ki bende kalsın be Kepçük?* Asla değişmeyen bir diyalogdu. Ama bu sefer sonuna şöyle bir şey ekledim: *Minik bir öpücük.* Bu son mesaja karşı dişlerini dudaklarına geçirip, gözlerini kısarak güldü. O gülünce mecburen ben de güldüm. Gülüşü benim bam telimdi. O güldükçe benim içim titriyordu.

Aybüke ile kol kola ilerledik. Halayda girebileceğimiz bir boşluk arıyorduk. Diğer türlüsü imkânsızdı zira birinin elini tutarsan oradan çıkış yoktu, kimse tuttuğunu bırakmıyordu. Halay bir bağdı. Ciddiye alınmalıydı. "Girin şu halaya," diye bulduğu araya iteledi beni Aybüke. Ama tam o an zılgıt çeken teyzelerin coşkulu gazabına uğrayacağını hiç tahmin etmiyordu bence. Çünkü ben teyzelerden birinin elini tuttuğum an diğer taraftaki teyze de Aybüke'nin eline yapışmıştı. Kendini bir anda halayda bulan Aybüke'nin yüzünde öyle bir bakış vardı ki... Çin Seddi'ni Türklerden korunmak için yapan ama ertesi gün Türkleri diğer tarafında gören Çinliler bile bu kadar vahşetle bakmamıştır bulunduğu konuma.

Halayın neşesine uyup, oynayarak kocaman bir kahkaha attım. Aynı neşemle Aybüke'nin elini sağa sola salladım. O ise halay adımlarının içinde

öylece kalmış, çaresizce ellerini geri çekmeye çalışıyordu. "Cebelleşme," dedim kulağına eğilip. "Bir kere girdin mi çıkamazsın, bilirsin."

Bayağı sinirliydi. "İnanamıyorum size," dedi dişlerini sıkarak.

Neşeli gülüşüm büyüdü. Arkamı dönüp Murathan'a baktığımda Ahmet ve Ferhat'ın babası Raşit Ağa ile hafif bir tebessüm eşliğinde bir şeyler konuştuğunu gördüm. Gülüşüm büyüdü. Aksi falandı ama ağzı yenilesi bir kişilikti. Halay hızla devam etti. Birkaç dakika sonra yanıma bakınca, en memnuniyetsiz hâli ile halayı gayet başarılı bir şekilde oynayan Aybüke'yi görünce şaşırmadan edemedim. "Sen halay biliyor muydun?" diye sordum istemsizce.

Kendinden oldukça emin bir cevap verdi:

"Ben her şeyi bilirim, Gökçen Hanım."

Havalı bir hatundu vesselam. "Doğulu musun?" diye sordum bu kez.

"Bilmem."

"O ne demek?"

"Yetimhanede büyüdüm demek."

Sesinde zerre duygu kırıntısı yoktu.

Sessiz kaldım. Bakışlarım üzerindeydi. Kötü hissettim o an için. Sormamam gereken bir soru gibi geldi. Lakin onun yüzünde ciddi manada hiçbir ifade yoktu. *Üzüldüm. Vah vah, tüh tüh* gibi saçma bir tepki vermek istemiyordum. Çünkü ben de bu tepkilerle *babam şehit* cümlesinden sonra sık sık karşılaşırdım. Sanki benim dışımda birinin üzgün olmasının bana bir katkısı varmış gibi. Sanki üzüntüleri babamı geri getirebiliyormuş gibi. Bir başkasının acısına *üzüldüm,* demek kolaydı. Ama her üzüldüm kelimesi, aslında içten içe kendi hayatlarında böyle bir şey yaşamadıkları için gizli birer minnetti belki de.

Böyle bir cümle kurmadım Aybüke'ye. "Teşekkürler," demeyi tercih ettim.

Anlamadığını belirten bir bakışla baktı.

"Ne için?"

Gülüşüm büyüdü.

"Kendinle ilgili bir şeyi tek soruşumda benimle paylaştığın için."

Öylece bakakaldı. Bunu beklemediği bakışlarından belli oluyordu. Birkaç saniye sonra ise dudaklarında samimi bir gülüş belirdi. Normalde hep donuk bakan gözlerinden nadir gördüğüm bir sıcaklık oluştu. Önüne dönüp başını yavaşça iki yana salladı. "Bazen Murathan Komutan'ıma aşırı hak veriyorum," dedi hâlâ gülerken.

Bakışlarımı önüme dikip Murathan'a bakmaya çalıştım. Halay ilerlediğinden artık öne geçmiştik. Bakışları bir ben bir telefon arasında gidip geliyordu. Gözlerimiz kesişince yarım bir gülüş belirdi dudaklarında.

"Kendisini delirtmem konusunda mı?"

"Hayır," dedi hemen. "Sizi tanıyıp da sevmemenin imkânsız olduğu konusunda."

Gülerken kınadım.

"Bana mı yürüyorsun sen, Aybüke? Süleyman duymasın, yıkılır."

Bu sefer o da kahkaha attı. Yaklaşık on dakika kadar el ele oynadık. Ciddi manada bir süre sonra Aybüke'nin bile ortama söven ifadesi dağılmıştı. Halaydan en sonunda çıkmayı başarıp, masaya doğru ilerlerken, Murathan'ın da bize doğru geldiğini görünce adımlarımız yavaşladı. Yanıma gelip elini usulca belime doladı. Kendi gövdesine yasladı bedenimi. On beş dakika yoktum diye özlemiş gibi baktı. Bu sefer de benim midemdeki kelebekler halaya kalktı.

"Ne oldu?" dedim. "Gidiyor muyuz?"

"Siz değil de benim gitmem lazım," derken oldukça memnuniyetsizdi. "Biraz işim çıktı."

"Acil mi, komutanım?" dedi Aybüke. "Ben de geleyim mi?"

"Yok. Senlik bir şey değil," dedi hemen. "Hayri Albay bir şeyler soracakmış. Bilirsin, telefon kullanmayı pek tercih etmez kendisi. Askeriyeye çağırıyor. Bir saate gider gelirim." Bakışlarını bana çevirdi. "Gelince hemen döneriz, ona göre."

Başımı ciddiyetle aşağı yukarı salladım.

"Tamam. Kırk kere tamam. Bin kere tamam, Murathan. Tamam."

Güldü. Yandan saçlarıma derin bir öpücük bıraktı. Belimdeki eli yavaşça geri çekildi. "Aybüke," dedi sadece.

Aybüke anlaması gerekeni anlamıştı. "Emredersiniz, komutanım," dedi sadece. İkisi için kısa ama dolu dolu bir diyalogdu.

"Devran Ağa'yı içeride odaya kilitlettim," dedi dünyanın en normal şeyini söyler gibi. "Ama sen yine de Aybüke'nin yanından ayrılma."

Kelimelerim tüketiyordu. "İnanamıyorum sana," diyebildim sadece.

Cevap olarak bu kez başımın üstüne minik bir öpücük bırakıp geri çekildi. "Uslu dur." Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp arabaların olduğu yöne ilerledi. Beni feci hâlde uyuz etmesine rağmen arkasından bakarken endamı karşısında içli bir nefes verdim. Şu manzara benimdi. Şu üç oda bir salon omuzlar benimdi. İçli nefesimi zorla toparladım. Öne doğru bir adım attım. Bakışlarım, evin girişindeki Gurbet'in annesi Naze Hanım'a değdi.

Bizden biraz uzaktaydı ama görebiliyordum. Gülümsedim tatlı yüzünü görünce. İnsanı mutlu eden sesi, umutla bakan gözleri vardı. Yaşı, yaşama hevesinden hiçbir şey eksiltmemişti sanki. Elinde bir tepsi tutuyordu. Üstünde çeşit çeşit mezeler diziliydi. Kocaman oyaları olan beyaz bir yazma vardı başında. Kırmızı bir fistan giymiş, beline gösterişli bir altın kemer dolamıştı. Uzak olmasına rağmen detayları seçebiliyordum.

Tıpkı birden ortamda yükselen şiddetli bir sesi, Naze Hanım'ın elinden sağa doğru düşüp dökülen yemekleri, ortalık aniden toz duman olurken Naze Hanım'ın başından uçup giden beyaz, büyük oyalı yazmayı seçebilmem gibi. Bir saniye içinde bütün renkler karardı. Dünya durdu. Sesler sustu. Yer ayaklarımın altından kaydı. Elimi attığım her yerde derin bir boşluk vardı. Düşüp yuvarlandım. Gözlerimi bana bir saniye gibi gelen bir süre için kapattım.

Ne olduğunu anlamadığım bir şey olmuştu. Algıladığım tek şey şiddetli bir patlama sesi ve genzimi yakan ağır bir duman kokusuydu. Az önce yürüyordum ama şu an kaburgalarımda şiddetli bir ağrı ile boylu boyunca yatıyor gibiydim. Gözlerim açıktı, Naze Hanım'a bakıyordum ama şimdi ise kapalı gözlerimi açmaya çalışıyordum. Az önce açıktı gözlerim oysa, sadece bir saniye için kapatmıştım. Ne olmuştu? Neden içine sayısız kum dolmuş gibi acıyorlardı?

Bu koku neydi?

Yanık? Yanık deri? Barut?

Peki, bu çığlıklar?

Hiçbir cümleyi seçemiyordum. Kürtçe çığlıklar... Türkçe isimler... Acılı feryatlar... Bütün sesler derinden geliyordu. Büyük bir uğultu bulutu üstümde yükselip başımdan aşağı dolu gibi yağıyordu sanki. Hiçbir kelimeyi tutamadım aradan. Gözlerimi aralamayı en sonunda başardım. Sis. Yoğun bir sis. Genzi yakan bir koku. Tanımlayamadığım acı, keskin bir koku.

Ne olmuştu? Kulaklarım neden uğulduyordu?

Bakışlarım etrafı tararken yattığım yerden usulca doğruldum. Avuçlarıma taşlar battı. Hissettim. Etraf hâlâ sisliydi ama uğultulu çığlıklar devam ediyordu. Nereden geliyordu? Gözlerimi sıkıp tekrar açtım. Şiddetli bir ağrı vardı başımda. Ayağa kalmaya çalıştım ama olmadı. Ayaklarımın önünde biri vardı. Kim olduğunu anlamak için her yeri buğulu gören bakışlarımı ayak ucuma sabitledim. Aramızdaki duman yavaşça azalırken çığlıklar, yalvarışlar, feryatlar da arttı. Ve ben gözleri açık, yüzünün yarısı yanmış, bedeni kan revan içinde kalmış bir silüet ile yüz yüze geldim.

Büyük bir korkuyla irkildim. Nişandaydım. Burada değildim. Burası neresiydi? Dakikalardır işlevini kaybeden beynime panik, ihtişamlı bir giriş

yaptı. Korku nefesimi düğümledi. Aybüke? Aybüke neredeydi? Yoğun bir panik ve korku ile oturduğum yerde geriledim. Ama yol bulmak adına yerde gezinen ellerim başka bir bedene çarpınca hızla arkamı döndüm. Kanlar içinde bir kadın vardı arkamda. Beyaz, kocaman oyaları olan yazması artık beyaz değildi. Kırmızıydı. Kan kırmızısı... İnliyor, inledikçe ağzından kan boşalıyordu. Ona dönünce bakışlarımız keşişti. Derin bir nefes verdi tam bu noktada. Dudaklarından bir şey uçup gitti sanki. İnleyişi sessiz bir sızıya dönüştü. Öylece baktı bana. Ne bir acı vardı bakışlarında ne bir korku ne de bir panik. Yutkundum. Titreyen elimi ileri uzatıp parmağımı nabzına dayadım. Bekledim. Atan hiçbir şey yoktu. Hayat yoktu. Bakışlarında da bedeninde de can yoktu. Gözümün önünde son nefesini vermişti. Az önce dudaklarından dökülen inilti bu hayattaki son nefesiydi.

Ateşe değmiş gibi geri çektim elimi. Gerilerken yerimden ayaklanmaya çalıştım ama titreyen bacaklarım ve korkudan donmuş gibi hissettiğim bedenimle bunu yapmak çok zordu. Ayağa kalktığım an başımın döndüğünü hissettim. Tutunacak hiçbir yer bulamayınca sağa sola sendeledim. Ne yapacağımı bilemez bir hâlde baktım etrafıma. Başım dönüyor, kemiklerim sızlıyor, kulaklarım uğulduyordu.

Burası neresiydi?

Kâbus?

İnleyen, ağlayan, ağıtlar yakan insanlar; duman, yanık, kan, ateş, keskin bir barut kokusu...

Parçaları bir araya getirmeye çalıştım. En son nişandaydım. Renkler vardı. Gülen insanlar, koşturan çocuklar vardı. Burası ise bütün renkleri solmuş bir cehennemdi. Bir adım attım öne doğru. Titreyen bacaklarımı zorlayarak bir adım daha. Yoğun dumandan ve tozdan hiçbir şey seçemiyordum ama etrafımı saran çığlıklar, içinde bulunduğum vahşetin canlı bir resmini çiziyordu âdeta. Etrafıma boş bakışlar atarak ilerledim. Yanımdan geçen bir beden koluma vurup yanımdan uzaklaşırken aldığım darbenin etkisi ile düşer gibi oldum ama dik durmayı başardım. Zira inleyen, bağıran, ağlayan, çığlık atan bu kalabalığın aksine hiçbir ses yoktu benim kafamın içinde. Büyük bir uğultu vardı sadece. Bakışlarım ise yerdeydi. Sadece tek bir şeyi seçiyordu.

Kıpkırmızı, ay yıldızlı bir bayrak. Benim bayrağım...

Bayrağın hemen başında biri dikiliyordu. Asker postalları olan biri. Bakışlarım postallarından yavaşça yukarı doğru ilerledi. Ve askerî bir üniforma içinde, dev cüssesiyle öylece dikilen babamla aramızdaki kocaman toz bulutuna rağmen göz göze geldim. Tıpkı yıllarca salondan bize bakan vesikalık fotoğrafından çıkmış gibiydi. Aynı bakış, aynı üniforma, aynı duruş ile dikiliyordu karşımda.

lazımdı. Ama hiçbir şey hissetmedim. Hissedemedim. Sadece damarlarımda akan kanın bile donduğunu hissettim. Yapacak hiçbir şey bulamadım. Sadece tek bir cümle kurabildim titreyen sesimle:

"Murathan, kayboldum."

Çok derinlerden başka bir ses ilişti kulağıma: "Gökçen!" dedi Aybüke. "Gökçen!"

Bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdim. Bana doğru sarsak adımlarla gelen hatta koşmaya çalışan ama bunu yaparken zorlanan Aybüke'yi gördüm. Yanımdaydı oysa. Hangi ara benden o kadar uzağa gitmişti? Bir elinde silah vardı. Diğer eli karnının sol tarafındaydı. Yüzü gözü kan ve siyah lekeler içindeydi. Elini karnına bastırdığı noktada yoğun bir kan lekesi vardı. İlk defa yaralı ve güçsüz görünüyordu. Adımları bana yetmiyordu sanki. Gelmeye çalışıyor ama yerinde sayıyor, sağa sola sendeleyip duruyordu.

"Aybüke..." diye mırıldandım. Görüşüm gittikçe bulanıklaştı. Sesler sustu. Aybüke dudaklarını oynattı ama duyamadım. Şiddetli bir ses bağırır gibi oldu ama onu da duyamadım. Ve düştüm. Dizlerimde artık güç kalmadığı an bedenim bir çuval gibi geri devrildi ama sırtım yere değmedi. Tam tersine, bir gövde beni kendine çekti. Kolları belime dolandı. Aybüke'nin şiddetle bir şey haykırdığını duydum. Sonra ise silahını bana doğru kaldırdığını. Silahın namlusu bana doğru patladı ama onun öncesinde başka bir silah sesi daha duydum. Tam kulağımın dibinden. Uğultulu ve derin.

Aybüke silah sesinin hemen ardından elini bu kez sağ karın boşluğuna attı. Gri kazağı baştan aşağı kırmızıydı artık. Kıpkırmızı. Sendeledi. Karnına isabet eden kurşunla adımları iki adım geriledi. Silahı elinden düşer gibi oldu. Adımını ileri attı ama sendelemeye devam etti. Tekrar toparladı. Silahını kaldırdı. Yine namlu bana dönmüşken tetiğe bastı. Fakat nereye, kime ateşledi, bilemedim. Belime sarılı kolun beni geri geri sürüklediğini hissettim sadece. Hiçbir şey yapamadım. *Dur,* diyemedim, elinden kurtulamadım. Sadece gözlerimi kapattım ve derin bir karanlığın içine yuvarlandım.

En son gördüğüm şey, Aybüke'nin bana koşmaya çalışan kan revan içinde kalmış bedeni oldu. En son duyduğum ses Aybüke'nin avazı çıktığı kadar, "Gökçen!" diye haykırışı oldu. Sonra ise her şey zifirî bir karanlığa boyandı.

7. BÖLÜM

"Bir lahza uzaktan seni görmem,
Hasretle yanan bağrıma bir damla su oldu.
Sensiz geçerek ruhu kararan koca bir yıl,
Hissiz ve hayatsız bir ölüm uykusu oldu.
Ömrümdeki en korkulu endişe ve duygu,
Sensiz yaşamak korkusu oldu."

HÜSEYİN NİHAL ATSIZ

Arabanın kapısını olabildiğince yavaş açtı Murathan. Barbaros yeni tamir ettirmişti. Yine bir yerini kırıp üç saat Barbaros'un çenesini çekmek pek cazip gelmiyordu. Nişandan yükselen halay sesine ek olarak zılgıt sesleri de eklenince yüzünü ekşiterek arabaya bindi. Yüksek ses migrenini tetikliyordu. İmkânı olsa bu ortama asla girmezdi ama söz konusu Gökçen olunca geriye başka bir seçenek kalmıyordu. Olabildiğince çabuk bir şekilde Hayri Albay'a en son katıldıkları operasyonla ilgili bir iki bilgi verip geri gelmeliydi. Gökçen'i yalnız bırakmak istemiyordu. Aybüke yanındaydı ama yine de aklı kalıyordu.

Her zamanki gibi...

Ayrıca özlüyordu. Delilikti, farkındaydı. Ama göremediği her saniye deli gibi özlüyordu. Yıllardır en derinlerde sakladığı bir özlemle doluydu her zerresi. Günlerce öpse doyamazdı. Yıllarca sarılsa bıkmazdı. Ömrünce baksa yorulmazdı. Mavilikler ne zaman ona baksa yıllardır hissetmediği çocuksu bir kıpırtı beliriyordu içinde. En çocuk yanı; en masum, en saf duyguları saklıydı her bir miliminde. Gözlerinde, saçlarında, parmaklarında... Deli gibi sevmek boynunun borcuydu. Daha ötesi yoktu.

Arabayı çalıştırdı. Hâlâ kulağına gelen zılgıt ve halay sesini dinlemektense Barbaros'un doldurduğu kaseti dinlemeye razıydı. Uzanıp teybi açtı. Gökçen olmasa zerre çekmezdi bu ortamı zaten. Hatta yakınından bile geçmezdi ama o varsa enteresan bir şekilde Ferhat salağı bile daha çekilir oluyordu. *Hasret rüzgârları,* diyordu *Müslüm Baba* derinden derinden. *Çok erken esti.* Uzanıp sesini daha çok açtı.

"... Zamansız dökülen yapraklar gibi
Ayrıldık sevgilim, doymadım sana..."

Sessizce ilerlemeye devam etti. Onu arabanın içinde görüp, selamlayan birkaç jandarmaya minik bir baş selamı verip devam etti. Ahmet Ağa'nın evin önünden uzaklaşmış, ana yola çıkacak dönemeci dönüyordu ki arkadan yükselen şiddetli sesle irkildi. Arabanın ondan bağımsızca ileri doğru savrulduğunu hissetti. Anında frene basıp durdu. *Müslüm Baba* sustu. Zılgıt ve halay sesleri kayboldu. Murathan ise elleri sıkı sıkı direksiyondayken birkaç saniye boyunca önünde yanıp sönen panel ışıklarına baktı sadece. Yutkundu ama arkaya bakamadı. Zira duyduğu sesin ne olduğunu biliyordu. Hissettiği şeyin ne olduğunu biliyordu.

Şunca yıllık hayatında ilk defa yoğun bir korku hissetti kalbinin orta yerinde. Bakışları önündeki aynaya kalktı. Bakmak istemedi ama baktı. Ve yine görmek istememesine rağmen arkasında kalan alandan yükselen siyah duman bulutunu gördü. Nefesi boğazında düğüm oldu. Kendi nefesi yine kendi nefesini kesti. Yutkunamadı bile. Öylece kaldı birkaç saniye.

Yükselen dumana çığlık sesleri eklendi. Feryatlar büyüdü. Devasa bir çığ olup Murathan'ın kulaklarını doldurdu. Çok savaş görmüştü o. Çok yıkım, kayıp, acı ve korku görmüştü. Ama ilk defa bu denli bir panik hissetti. Nice kurşunlar arasında koşarken titremeyen elleri, bir kapı koluna uzanırken titremişti. Kapıyı açıp arabadan çıkmak istedi ama kolunu bile bulamadı sanki.

"Hayır!" dedi korku dolu bir sesle. "Hayır! Olmaz! Hayır!" Bu noktada her zamanki siniri gelip kuruldu yerli yerine. Şiddetle açtı kapıyı. Ama adımları yere basıp dışarı çıktığı an yerin ayaklarının altını yaktığını hissetti. Alanın üzerini kaplayan yoğun duman, çığlık ve feryatları da içine alarak gökyüzüne yükseliyordu sanki. Şok içinde birkaç saniye bakakaldı. Aynı saniyelerde üç el silah sesi duydu.

"Pamuk..." diyebildi sadece titrek bir sesle.

Öne doğru birkaç sarsak adım attı. Sonra ise koştu. Başka hiçbir şey düşünmeden var gücüyle nişan alanına yöneldi. Ama attığı her adım geri geri gidiyordu. Bir türlü varamıyordu. Bu kadar uzaklaşmamıştı oysa. Yolların bu denli uzaması işkenceden farksızdı. Daha da hızlı koştu. Köyün ara sokaklarını var gücüyle adımladı. Köşeyi döndüğünde ise gördüğü manzara ile olduğu yere çakılıp kaldı ayakları.

Alevler, yoğun bir sis, genzi yakan barut kokusu, kaçışan insanlar, yerlerde yatan bedenler, kan, ağlayan sesler, çığlıklar, feryatlar...

Bir adım attı öne. Boş bakışlarla etrafına bakarken bir adım daha. Bir jandarmanın yanına gelip şiddetle bir şeyler anlattığını duydu ama dinlemedi. Daha doğrusu anlamadı. Kaçışan insanların, yerde yaralı yatan bedenlerin, bütün feryatların ve ağıtların arasında ilerlemeye devam etti. Panik ve korkuyla taradı gözleri her yeri. Ama aradığı simalar yoktu. Onları son

bıraktığı yere ilerledi bu kez. Ama orayı bile bulamadı. Bıraktığı hiçbir şey aynı yerde değildi. Hayat bırakınıştı burada. Şu an gördüğü tek şey ölümdü. Ferhat'ı gördü. Yere oturmuş, kanlar içindeki Gurbet'i kucağına almış, ifadesizce ileri geri sallanıyordu. Donuk bakışları boşluğa takılmışken eli Gurbet'in kana bulanmış saçlarını sevgiyle okşuyordu.

İçindeki korkunun boyutu devasa bir hâl alırken bakışları hızla sağı solu taramaya devam etti. Çok ileride sırtı ona dönük, yerde öylece yatan bir bedeni tanıdı kehribarları. Adımları o tarafa yöneldi. Kaçmaya çalışan insanlar çarptı omuzlarına. Sendeledi. Ama umursamadan ilerlemeye devam etti. Bakışlarının kilitlendiği bedenin yanına vardığında ise yere eğilip kendine çevirdi.

"Aybüke..." dedi içindeki korku ve paniği sesine de yansıtarak.

Kan revan içindeydi her yeri. Bakışları bedeninde hızla gezindi. Gri kazağı artık kandan kıpkırmızıydı. Öyle ki yarasının nerede olduğunu birkaç saniye seçemedi Murathan. Kurşun yarasını fark etti önce. Sonra ise karın boşluğundaki derin kesiği. Kafasını nazikçe kaldırdı yerden. "Aybüke..." dedi yine titrek bir sesle. Nabzını kontrol etti. Parmak ucuna vuran darbe ile istemsizce derin bir nefes verirken Aybüke'nin kanlı yüzüne yapışmış saçlarını geri itti.

"Aybüke..."

Aybüke'nin gözleri yavaşça aralandı. Güçsüz bakıyordu. Murathan bile onu ilk defa bu denli cansız bakarken görüyordu. "Komutanım..." dedi dudakları zorla. "Gökçen... Özür dilerim. Koruyamadım. Özür dilerim. Götürdüler. Özür dilerim."

İçindeki korku büyüdü. "Kim?" dedi panikle. "Kim götürdü?"

"2017... Sur... Kadın... Bomba..."

"Ne?"

"Yaşıyor... Gökçen..." dedi Aybüke zorla. Kelimelerini ve düşüncelerini toparlayamıyor gibiydi. "Kaçırdılar. Götürdüler. Koruyamadım. Özür dil-" Gerisini getiremedi. Ağzından yoğun şekilde kan boşalmaya başlayınca, kelimeleri büyük bir kan gölünün içinde boğulup kaldı.

Konuşamadı Murathan. Hatta yutkunamadı. Nefes dahi alamadı. Sağa sola baktı çaresizce. Avazı çıktığı kadar bağırmak istedi. Yapamadı. Bütün her şey boğazında bir düğüm olup öylece kaldı. Aybüke kustuğu kanı yutmasın diye başını hafifçe sağa çevirmekten, yüzüne düşen saçları geri itelemekten başka bir şey yapamadı. "Tamam," dedi sakin olmaya çalışarak. "Yorma kendini. İyi olacaksın."

Aybüke bunları duymuyordu bile. Tek bir şey sayıklıyordu. "Gökçen... Koruyamadım. Götürdüler. Gökçen... Özür dilerim. Koruyamadım. Götürdüler. Özür dilerim."

Murathan ellerini geri çekip çaresizce saçlarına geçirdi. "Olmaz," dedi aynı çaresizlikle sağa sola bakarken. "Gitmez. Gitmez!"

Yerden ayaklandı. Etrafına çaresizce bakındı. Göremedi. Birkaç adım attı. Çaresizce yerde yatan bedenlere baktı. O olmalıydı oysa burada. O olmalıydı yanında. Niye elini bırakmıştı? Gözünün önünden ayırmamalıydı. Neden ayırmıştı? Bombayı fark etmeliydi. Lanet olsun, anlamalıydı! Daha çok önlem almalıydı! Neden yapmamıştı? Neden?

Şiddetli bir öfke hissetti kendisine karşı. Öfkeyle sıktı dişlerini. Ve daha fazla tutamadı içinde kaynayan öfkeyi. Var gücüyle sadece tek bir ismi haykırdı: "Gökçen!"

Ses gelmedi. Acılı feryatlar devam etti. Çaresizliği derin bir okyanus olurken en dipte olduğunu hissetti. Boğuluyordu. Çaresiz bakışları birkaç adım ilerisinde, yerdeki bir şeye takıldı. Küçücük bir şey. Minik, mavi kelebekli bir toka... İlerledi. Ama bu sefer son derece sakindi her bir adımı. Tokanın önüne gelince yere eğildi. Sakinliğinin aksine parmakları titreye titreye uzandı mavi kelebeğe. Genzine ağır bir yumru gelip kuruldu. Saçlarındaydı. Gece saçlarında... Bu kumun, kanın içinde ne işi vardı?

Kelebeği avucunun içine aldı. Öylece baktı bir kanadı kana bulanmış mavi kelebeğe. Titreyen elleri, kanlı kelebekli toka, korku ve yoğun bir öfkeyle öylece kalakaldı yerde. Ve kimsenin yıkamadığı, baş eğdiremediği, nice acıya rağmen dizi dahi yere değmeyen Murathan Karakurt, minicik bir tokayı avucunda taşırken olduğu yere çöktü. Dizleri toprağa vurdu. Dev cüssesinin omuzları sindi. Olduğu yerde küçücük kaldı. Etrafında ne kadar renk varsa anında solup her yer zifirî karanlığa dönüşürken o elindeki tokaya çaresizce bakmaktan başka hiçbir şey yapamadı.

Hastane koridorunda hızlı adımlarla ilerlemeye devam etti Süleyman. Adımlarının nereye bastığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece ilerliyordu. Hastane içinde yoğun bir insan seli vardı. Bağıranlar, ağlayanlar, feryatlar, sürekli gelen ambulanslar, sirenler, yaralı insanlar, müdahale için koşturan sağlık personelleri etrafını sarmalamışken bütün bu hengâmenin aksine onun zihninde uğultulu bir sessizlik vardı. Son yarım saattir acı bir haberle çalkalanıyordu bütün şehir. Hatta kelimenin tam anlamıyla yer yerinden oynuyordu. Kırmızı alarmdaydı her bir köşe. Askerler, polisler ve sağlık görevlileri yoğun bir koşturmaca içindeydi. Telefonlar susmuyor, muhabirler ve kameramanlar bir haber alabilmek umuduyla her binanın önünde kü-

meleniyor, halk ise evlerine sinip perdelerin arkasından sessizce izliyordu şehirdeki bu hengâmeyi.

Şırnak'ın en büyük iki aşiretinin düğününde büyük bir bomba patlamıştı. Yaralı ve ölü sayısı henüz bilinmiyordu. Ama alandan gelen herkesin yüzündeki vahşet ifadesi olayın boyutunu en net şekilde özetliyordu. Süleyman'ın yanından sedyeye yatırılmış yaralı bir beden daha geçti. Bakışları yüzüne takıldı.

"Süleyman," diye bağırdı arkasından Barbaros. "Süleyman! Dur!"

Durmadı. Yanından geçen sedyedeki bedenin korktuğu kişi olmadığını anladığı an ilerlemeye devam etti. Kalabalığın arasından sıyrılıp acile daldı. Sağı solu seri bir şekilde taradı bakışları. Aradığı yüzü bulamadıkça içindeki korku daha da katmerleniyordu. Kenara çekilmesini, kalabalık etmemesini söyleyen bir uğultu duydu ama umursamadı. Bütün perdelerin arkasına tek tek baktı. Onu boşuna burada arıyordu oysa. Yaralı olamazdı. Aybüke'ydi o. Yıkılmaz bir dağdı. Bu düşünceye içten içe bütün kalbiyle inandı.

"Süleyman," dedi peşi sıra koşan Zülfikar da. Durmayacağını anlayınca kolundan tutup kendine çevirdi. "Yapma!"

"Ne yapma, lan?" diye en nihayetinde yükseldi. Kenara itti Zülfikar'ı. Biraz arkalarında dikilen Alican, Hasan ve Emek'in yanından hızla geçti. Çaresizce arkasından bakan tim ise dertli bir nefes verdi. Haber geldiği andan beri Süleyman'ın gözü dönmüş gibiydi. Defalarca Aybüke'yi aramış, haber alamadıkça daha da çok delirmişti. İşin kötü yanı Murathan ve Gökçen'den de haber alamıyorlardı. Patlama nedeniyle bölgedeki bütün ağlar kısıtlanmıştı.

Süleyman diğer alanlara bakmaya giderken Barbaros sıkıntılı bir ifadeyle yüzünü ovuşturdu. Hepsi delirmek üzereydi. "Aliş, Emek, tutun şunu," dedi Hasan, Süleyman'ı işaret ederek.

Emek ve Alican başları ile onaylayıp hızla Süleyman'ın peşinden gittiler.

"Biz de gidelim alana," dedi Zülfikar. "Niye direkt hastaneye geldik, Hasan ağabey? Ne işimiz var burada?"

"Buraya getiriyorlarmış ya işte herkesi, oğlum," dedi Hasan. "Sen de başlama şimdi. Zaten ortam yeterince gergin." Barbaros'a döndü. "Timur'u ara, sor bakalım bir haber var mı? Ne diyor Hayri Albay?"

Hızla Timur'u aradı Barbaros. Kırk kere arasan da normal şartlar altında asla ilk seferde telefonu cevaplamayacak olan Timur bu sefer tek çalışta açtı aramayı. "Komutanım," dedi Barbaros hızla. "Var mı bir haber?"

Telefonun diğer ucundaki Timur'dan derin bir nefes sesi yükseldi. "Var," dedi net bir sesle. Tam devamını getirecekken Zülfikar ve Barbaros'un koridorun en ucunda gördükleri görüntü, haberin devamının ne olduğunu

söylemeye fırsat bırakmadan acı gerçeği yüzlerine bir tokat misali çarpmıştı. Sedyeden sarkan kanlı eli tutan Süleyman, arkalarından üzgün bir ifadeyle ilerleyen Emek ve Alican, en arkada ise her yeri kan, iş ve kara lekelerle dolu, ifadesiz ama çökmüş omuzlarla yürüyen Murathan onlara doğru ilerliyordu.

Zamanın akıp gittiği gerçeği bazı anlarda büyük bir yalandan ibaretti. Hepsi önlerinden geçen sedyeye bakarken zaman yavaşladı. Akrep ve yelkovan, ucuna taş bağlı bir yüke dönüştü. Sedyeyi iten hemşire ve doktorlar hızla ilerlerken onlar, sedyedeki simaya bakakaldılar. Tam o an Timur, Barbaros'un kulağına usulca söyledi gelen haberi:

"Aybüke ağır yaralı. Karakurt sağ. Gökçen..." Yutkundu. "Kayıp."

Barbaros cevap dahi veremedi. Hem duyduklarından hem de Aybüke'nin tanınmayacak hâle gelmiş görüntüsünden dolayı kilitlenip kaldı. Telefonu kulağında tutan eli usulca yana düştü. Zülküf ve Hasan donup kaldı. Yanlarına gelen Alican ve Emek'in de onlardan aşağı kalır yanı yoktu. Hepsi üzgün bakışlar ve düşmüş omuzlarla önlerinden geçen Aybüke'ye ve onun kanlı elini sıkı sıkı tutan Süleyman'a bakakaldılar.

"Siktir..." diye mırıldanabildi Barbaros sadece. Zira şu durumu özetleyecek başka bir cümle yoktu zihninde.

Sedye acile alınırken hemşirelerden biri Süleyman'ı geri iteledi.

"İzin verin, beyefendi. Müdahale etmemiz lazım."

Başka bir erkek görevli bağırdı: "Ağır yaralı. Kurşun yarası ve karın boşluğunda derin bir kesiği var. Ercüment Bey'i çağırın. Hemen!" O da Süleyman'ı geri itti. "İzin verin bize. Lütfen."

Süleyman sıkı sıkı tuttuğu eli bırakmak zorunda kaldı. İçinde şiddetli bir korkuyla öylece baktı arkasından. Aybüke içeri götürülüp gözden kaybolurken Süleyman, parmak uçlarından tek tek yere damlayan sevdiği kadının kanıyla kalakaldı.

Derin bir ölüm sessizliği çöktü timin üstüne. Uzun yıllardır birlikte çalışıyorlardı. Çok kan, çok vahşet, çok ölüm ve çok acı görmüşlerdi. Ama ilk defa bu kadar sessizlerdi. Hiçbiri konuşamadı. Sessizlik devasa bir oyuk olup aralarına kuruldu. Süleyman bacaklarında güç bulamayınca, sarsak birkaç adım atarak geriledi. Sırtı duvara çarpınca gerileyen adımları durdu ama artık bacaklarında da derman kalmamıştı, olduğu yere çöktü. Bakışlarını kanlı eline çevirdi. Aybüke'nin elini ilk defa tuttuğu an bu andı.

Elinin, onun kanı ile boyandığı an.

Ekibin bakışları Süleyman'dan Murathan'a döndü. O hep dik dururdu. Omuzları bir dağ misali yüksek, başı dik, bakışları sertti. Tıpkı gerçek bir kara kurt gibi. Ama şu an öyle değildi. Omuzları çökmüştü, başı yerdeydi, bakışları bomboştu. Bir saat içinde yaşlanmıştı sanki. Elinde sıktığı kelebek-

li tokayla ifadesizce bakıyordu. Aynı saniyelerde koridorun diğer ucunda telaşla koşturan Bilge, Duru, Zeynep ve Ayşegül göründü.

"Gökçen..." dedi Bilge yanlarına geldikleri an. Her an ağlayacakmış gibi dalgalı bakışları sadece Murathan'daydı. "Gökçen nerede? Aybüke nerede?"

Murathan cevap vermedi. Veremedi. Elindeki tokayı daha da sıkıp ifadesizce önündeki duvara bakmaya devam etti.

Duru'nun bakışları yerdeki Süleyman'a takıldı. O da en az Murathan kadar donuk bakışlarla kana bulanmış eline bakıyordu. Konuşmak istedi ama soracağı sorunun cevabından korktu.

Zeynep yavaş adımlarla eşinin yanına ilerledi. "Hasan..." dedi koluna usulca dokunup. "Nasıllar?"

Hasan önce bakışlarını kaçırdı. Kuruyan dudaklarını ıslattı. "Aybüke ağır yaralı," diyebildi en sonunda. "Acilde, müdahale ediliyor."

Bu gerçek sesli dile getirildiği saniye Süleyman'ın içinde bir şeyler koptu. Omuzları şiddetle sarsılmaya başladı. Başı önüne düştü. Kanlı elini dizine dayadı. Ucundan birkaç damla kan ayakkabısının ucuna damlarken artık kendini tutamıyordu. *Asker adamım,* demedi, utanmadı, çekinmedi. Hiçbir zaman hiçbir duygusunu içinde tutmadığı gibi bunu da tutmadı. Hıçkıra hıçkıra ağladı.

Yine derin bir sessizliğe büründüler. Kendi acısına teselli vermesi kolaydı insanın. Lakin acı bir şekle bürünüp, tam karşımıza dikildiğinde kelimeler zehirden farksızdı. Zülfikar usulca arkadaşının yanına diz çöktü. Tek eliyle omzunu kavradı. Elinden gelen tek şey dostuna sessizce destek olmaktı. "İyi olacak," dedi kısık bir sesle. "Eminim. Aybüke o, oğlum! Kolay mı onu yıkmak?"

Süleyman cevap veremedi. Boğazına oturan yumru yüzünden başı önünde hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam etti.

"Gökçen?" dedi Bilge yine. "Gökçen nerede? Allah aşkına, bir şey söyleyin artık! Murathan?"

Yine cevap vermedi Murathan. Bakışlarını önündeki duvardan çekmedi.

"Kayıpmış," dedi birdenbire Barbaros.

Ağır bir sessizlik daha belirdi aralarında. Sesli dile getirilen bu gerçek ise Murathan için kurşundan farksızdı.

"Ne demek kayıp?" dedi Ayşegül kekeleyerek. Gözünden bir damla yaş yanağına süzüldü. "Nasıl kayıp?"

Sadece o değil, herkes şaşkınlık içindeydi. Bakışlar sadece Murathan'daydı artık. O ise inatla önündeki duvara bakmaya devam ediyordu. Bilge bu ifadesizliğe daha fazla dayanamadı. İlk defa utanma, çekinme gereksinimi

duymadan Murathan'ın önüne dikildi. "Ne demek kayıp?" dedi titreyen sesiyle. Murathan bakışlarını duvardan çekmeyince iki eliyle sıkıca kavradı yakasını. Bütün gücüyle silkelemeye çalıştı tuttuğu bedeni "Ne demek kayıp?" diyen çığlıkları ondan bağımsızca dudaklarından dökülürken Murathan usulca kapattı gözlerini.

Bilge ise daha fazla dayanamadı. Şiddetli bir ağlama ile ellerini Murathan'ın yakasından çekip olduğu yere çöküyordu ki Barbaros ileri atılıp kolundan yakaladı. Kızın bedenini kendine çekti. Düşmesine izin vermedi. Sıkı sıkı sarıldı.

"Nasıl kayıp?" diye sorulan soruları yineledi Duru. "Ne demek kayıp? Yani..." Ne diyeceğini, kelimeleri nasıl toparlayacağını bilemedi.

Murathan ilk defa konuştu. Soğuk, ifadesiz ve duygudan yoksun bir sesle sadece tek bir cümle mırıldandı: "Kaçırıldı." Kısa, net ama yeryüzündeki hacminden bin kat ağır bir kelimeydi. Arkasını döndü ve oldukça sakin adımlarla acilin çıkışına ilerledi. İçinde yanan, her yanını kasıp kavuran ateşe rağmen sustu. Sinirden kasılan, endişe, korku ve suçluluk duygusu ile ezim ezim ezilen her zerresine, şu an avazı çıktığı kadar ağlamak istemesine rağmen ifadesizlik zırhını bozmadı. İçindeki yangın, yüreğinin orta yerini yakıp kül ederken buz gibi durdu. Çünkü Murathan Karakurt hep böyle yapardı. Üzülürdü ama belli etmezdi. Severdi ama söylemezdi. Ağlardı ama kimseye göstermezdi gözyaşlarını. Komutan Karakurt olmanın bedeli buydu: Her zaman dik durmak zorunda olmak. Oysa insan bazen yıkılmak da istiyordu.

Arkasını dönmüş, sakin adımlarla çıkışa ilerlerken herkes arkasından öylece baktı. "Fazla sakin," diye mırıldandı Zülfikar. Oldukça huzursuz hissediyordu.

"Çok fazla sakin," diye ekledi Alican.

"Zülküf, peşinden git," dedi Hasan. "Yakacak ortalığı kesin. Böyle sessiz durması normal değil."

Denileni yapıp Murathan'ın peşine takıldı Zülfikar. "Aybüke'nin durumunu bana haber verin," dedi ilerlerken. "Kan lazım olursa arayın. Bir tek benimle uyumlu kan grubu."

Başıyla onayladı Hasan. "Siz de gidin," dedi Hasan, Alican ve Emek'e. "Kalabalık etmeyelim. Burası zaten ana baba günü."

Onlar da Murathan'ın peşinden ilerledi. Kısa bir an yine kimseden ses çıkmadı. Bilge, Barbaros'a yaslanmış, ne olduğunu bilemez bir şekilde ağlıyordu. Ayşegül yoğun gözyaşlarına rağmen yardım için acile doğru ilerliyor, Duru ve Zeynep ise üzgün bakışlarla etraflarını saran insan kıyımını izliyordu. Gözyaşları, feryatlar, çığlıklar ve koşturan sağlıkçıları izlerken Süley-

man'ın ağlaması yine şiddetlendi. Dudakları büzüldü. Kanlı elinin tersini alnına yaslayıp gözyaşlarını saklamaya çalıştı ama oldukça zordu.

"Bir şey olmaz, değil mi, Hasan ağabey?" dedi titreyen bir sesle. Hasan'ın bakışları ona döndü. Süleyman ise başı yerde, kanlı eli alnındayken çaresiz serzenişine devam etti. "Beni sevmesin. İstemiyorum. Yüzüme bile bakmasın. Hiçbir şey istemiyorum artık. Yeter ki yaşasın. Yaşar, değil mi, ağabey? Aybüke o. Yıkılmaz, değil mi?"

Yere eğildi Hasan. Şiddetle ağlayan Süleyman'ın omuzuna bir eliyle usulca dokundu. *Biz buradayız,* der gibi. Söyleyecek başka kelimesi, verebileceği başka bir teselli cümlesi yoktu.

Sakin ama sert adımlarla ilerleyen Murathan ise acilden çıkar çıkmaz adımlarını yavaşlatmıştı. Durdu. Bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Mavi gökyüzüne... Gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. Ama verdiği nefesi geri alamadı sanki. Nefesi diken olup battı ciğerlerine. Yakmak istedi her yeri; yıkıp dökmek, göğü yere indirip ateşe vermek, var gücüyle bağırmak...

Ama hiçbirini yapamadı. Sadece zorlukla yutkundu. Hayatında hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

"Komutanım..." dedi arkadan Alican'ın sesi. "İyi misiniz?"

Gözlerini yavaşça açtı. İçine dolan mavi gökyüzü genzini en ağır şekilde yakarken ifadesizliğini korudu. Bakışlarını Zülfikar, Alican ve Emek'e çevirdi. Son bir saattir aklından geçen tek düşünceyi sesli dile getirdi. "Bana Ahmet Ağa'nın oğlu Abdo'yu bulun." Başka hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp aynı sakinlikle ilerlemeye devam etti. Zülfikar, Alican ve Emek ise ardı sıra ilerlediler. Tek kelime dahi etmediler. Soru sormadılar. Sadece bir gölge misali komutanlarının arkasında dikildiler. Ne derse anında yapmak, güçsüz durmak isterse saklayabilmek için.

"Beni burada tutmanız için hiçbir sebep yok! Ailem zor durumda. Bırakın, yanlarına gideyim!"

Başında dikilen iki asker, Abdo'nun bu feryadına son bir saattir yaptıkları gibi tepkisiz kaldılar. Sahneyi siyah camın arkasından izleyen Hayri Albay ve Timur da bir o kadar sessizdi. Dikkatli başlar Abdo'nun üzerindeydi. *Beni bırakın* yalvarışları şiddetlenmişti ama artık yakarıştan ziyade öfke dolu feryatlara dönüşmüştü.

Aynı saniyelerde Abdo tekrar yükseldi:

"Annem öldü benim! Ailem ölüyor! Bana ihtiyaçları var! Ne diye getirdiniz beni buraya?"

Bütün bunları siyah bir camın arkasından ifadesizce izleyen Hayri Albay donuk bakışlarını önündeki masanın üzerine bırakılmış dosyalara eğdi.

Evrakın sağ köşesinde bulunan fotoğrafa odaklandı. Esmer bir yüz, düşük gözler, dik bir burun; omuz hizasında kesilmiş dağınık, koyu kahverengi saçlar...

İsim: Naime Hannen.

Yaş: 30.

Doğum yeri: İdlib.

2017 yılında, Sur'da yaşanan patlamalı eylemin faili olduğu için kırmızı liste ile aranan teröristler listesindeydi. Ama artık liste dışıydı. Yaklaşık dört saat önce kendi kendini patlatarak paramparça olmuştu. Bir insan kendi hayatına bunu neden yapardı, Hayri Albay bunu bunca yıllık askerlik hayatı boyunca asla anlayamamıştı. Kutsal bir dava uğruna ölmek falan değildi bu. Düpedüz basiretsizlikti.

Sorsan *davamız için yaptık*, derlerdi. Ama davaları ne, onu bile bilmezlerdi. Bir avuç kuklaydı hepsi, farkında bile değillerdi. Oysa *vatan* bu değildi. Vatan öldürmezdi. Vatan korurdu. Vatan yaşatırdı. Vatan can almazdı. Vatan can verirdi. Vatan hayat verirdi. Vatan masumların kanları üstüne kurulmazdı. Bunlar için bir toprak parçasıydı belki vatan. Ama Hayri Albay için öyle değildi. Vatan atalarının dişiyle, tırnağıyla yıllar yılı savaşıp bıraktığı yerdi. Şu an ise içinde bulunulan durumdan dolayı kendini bir nebze de olsa suçlu hissediyordu. Zira Murathan öyle bir bakmıştı ki gözlerinin içine. Belki onu çağırmasaydı... Gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. Bunları düşünmenin anlamı yoktu. Bunca yıllık askerlik hayatı, başına vura vura iki şey öğretmişti: Ölenle ölünmez, yaşanacak olan durdurulamaz.

Gözlerini açıp tekrar önündeki cama döndü. "Aybüke nasılmış?" dedi Abdo'nun bağırışını sakince izlerken. "Ameliyatta," dedi hemen yanında sessizce bekleyen Timur. "Kana ihtiyaç olmuş. Zülfikar kan vermeye gitti. İyi olacak. Eminim. Kolay kolay yıkılmaz o."

"Hiçbir Türk askeri kolay kolay yıkılmaz, Tönge."

Timur her zamanki gibi sessiz kalmakla yetindi bu cevaba.

Hayri Albay ise konuşmaya devam etti:

"Nişanda olmayan tek kişi bu muymuş yani?"

Timur başını aşağı yukarı salladı.

"Bu, komutanım. İki aşiret düşman diye kardeşinin evlenmesini istemiyormuş. O yüzden yokmuş düğünde."

"Asıl gerçek?" dedi Hayri Albay hiç beklemeden.

"Kaçakçılık yapıyor," diyerek Timur gereken cevabı verdi. "Her türlü. Silah, uyuşturucu, gıda, giyecek, insan. Her yerde eli kolu var. Silopi'de adım atılacaksa babasından önce buna soruluyor."

Hayri Albay başını yavaşça aşağı yukarı salladı.

"Bombalı eylem tamam da..." dedi Timur. "Gökçen Hanım'ı neden kaçırmak istesinler, komutanım? Ne faydası var bunun onlara? Bu kadar insanı katledip neden onu aldılar sadece?"

"İki seçenek var," derken oldukça sakindi. "İntikam ya da ihtiyaç."

İki seçenek de Timur'un kaşlarının sorgular bir şekilde çatılmasına neden olmuştu. Ama soru sormadı. İçeride masa yumruklayan Abdo'ya çevirdi bakışlarını. "Karakurt bunu buraya getirtti ama ha deyince konuşacak değil. İzin olursa ben gireyim sorgusuna, komutanım."

"Karakurt'a bırak," dedi Hayri Albay sadece.

"Bunun pek sağlıklı bir karar olacağını sanmıyorum, komutanım."

"Şu an bu adamı konuşturacak şey sağlam bir dayak değil, şiddetli bir korku. Bunda da en iyinin kim olduğunu bunca yıldan sonra sana söylememe gerek var mı, Tönge?"

Yoktu. Bu yüzden Timur sessiz kaldı. Dayak onun işiydi. Ama şu kısacık ömründe gördüğü en korkutucu şey, hiç şüphesiz, Karakurt'un öfkesiydi. Buna onunla uzun yıllar omuz omuza dağlarda çatışırken, akademide aynı ranzada altlı üstlü yatarken; girdiği sokak kavgalarında, kafes dövüşlerinde, yanında sorgusuzca Karakurt varken fazlası ile şahit olmuştu.

Hayri Albay başka hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp odanın çıkışına yöneldi. "Ama..." deyip tekrar geri çevirdi bedenini. "Sen yine de gözünü üstünden ayırma. Bir manyaklık yapmasın."

Şu durumda bunun garantisini tam anlamıyla veremiyordu Timur ama bunu sesli dile getirmedi. "Emredersiniz, komutanım," dedi mecburen.

Hayri Albay ise aynı sakinlikle kapıyı açıp dışarı çıktı. Timur siyah camdan içeri bakmaya devam etti. Abdo hâlâ bağırıyor, ağlıyor, öfkeleniyor; bazen saçlarını çekiştiriyor ama çoğunlukla terleyen avuç içlerini dizlerine sürtüp duruyordu. Aynı saniyelerde kapı şiddetle açıldı. Ve bu geliş pek hayra alamet değildi. Karakurt ve öfkesi en öldürücü hâliyle buradaydı. Derin bir nefes verdi Timur. Evet, başlıyorlardı.

"Konuştu mu?" dedi Murathan beklemeden. Cama çevirdi sert bakışlarını. Abdo'ya baktığı an çene kemikleri şiddetle hareketlenmişti.

"Konuşmadı."

"İyi," dedi Murathan. Dudaklarını sinirle dişledi. "Konuşturalım o zaman." Arkasını dönüp geldiği yerden tekrar dışarı çıktı. O çıkar çıkmaz ise odaya Hasan, Alican ve Emek girdi. Hepsi muazzam bir sessizlikle camın önüne dizildi. Keyifsizlerdi. Hiçbirinin tadı tuzu yoktu.

"Aybüke ne durumda?" dedi Timur kısık bir sesle.

"Ameliyattan çıktı ama hayati tehlikesi sürüyor," dedi Hasan. "Bu geceyi atlatamazsa..." Gerisini getiremedi.

"Süleyman ne durumda?" diye bir soru daha yöneltti Timur.

Bu sefer timin hepsi derin bir nefes verdi. Birbirlerine üzüntü dolu kaçamak bakışlar attılar. "Pek iyi olduğu söylenemez," dedi Emek. "Barbaros ve Zülfikar Komutan'ım yanında ama..."

"Şükretsin," dedi Timur. "En azından ölü, diri, bir şekilde sevdiği kadın yanında." Başıyla sorgu odasının kapısını şiddetle açıp içeri dalan Murathan'ı işaret etti. "Onun gibi ne hâlde olduğunu bilmeden, çaresizce ölüsünü ya da dirisini aramıyor."

Ekibin hepsi sessiz kaldı. Bir insana bu dünyada verilecek en büyük ceza belirsizlikti. Murathan ise ömründe ilk defa bu kadar büyük bir belirsizliğin içine sıkışıp kalmıştı. Sorgu odasında ağır ve gergin bir sessizlik hâkimdi. Murathan içeri girer girmez askerlere minik bir baş hareketi ile çıkmalarını emretti. İki asker de sessizce odadan çıkarken, Timur uzanıp sorgunun kamera kaydını kapattı. Abdo'nun sinirli bakışları Murathan'a dönerken o, bütün ifadesizliği ile boştaki sandalyeyi çekip karşısına oturmuştu. Başındaki bordo bereyi çıkarıp masanın üstüne bırakırken elini sert şekilde vurmuştu masaya.

Abdo irkildi. Lakin belli etmedi. Yutkunarak içinde beliren korkuyu dizginledi. Masanın altında, kucağında birbirine bağladığı ellerini sıktıkça sıktı.

"Nişana gelmedim diye beni burada tutamazsın, komutan."

"Ama tutuyorum," dedi Murathan hiç beklemeden. Yaslandığı sandalyede ileri doğru eğildi. Yüzünü Abdo'ya daha çok yaklaştırıp bakışlarını koyu kahverengi, tedirginlikle titreyen gözlere dikti. "Kim engel olacak bana?"

"Hata yapıyorsun."

"Doğru olan ne peki?"

"Ben ağa oğluyum! Bana bir şey olursa buralar sana dar gelir."

Oldukça sakin bir cevap verdi Murathan.

"Peki, bu benim şu an umrumda mi sence?"

Abdo burnundan sinirli bir nefes verdi. Ters ters baktı. Murathan ise ellerini masanın üstüne koyup parmaklarını sakince birbirine kenetledi. "Kız kardeşin, baban, erkek kardeşlerin ağır yaralı. Annen öldü."

"Evet," dedi Abdo öfkeyle. "Şimdi bırakırsanız yanlarına gideceğim."

Annesinin öldüğünü, bütün ailesinin ağır yaralı olduğunu söylüyordu Murathan. Ama karşısındaki adamın gözlerinde öfke ve tedirginlikten başka bir şey göremiyordu. "Zamanında niye yanlarında değildin?"

"Sen de biliyorsun, komutan," dedi Abdo. Başını usulca sağa eğdi. "Cevabını bildiğin soruları sorma."

Murathan birkaç saniye cevap vermedi. Sadece uzun uzun baktı. Meydan okuma isteğiyle Abdo da bu bakışlara en dik bakışlarıyla karşılık vermeye çalışın ama bu meydan okuma bir dakikadan uzun sürmemişti. İçinde iki alev topu dönen kehribarlar en dik şekilde ona bakarken üşüdüğünü hissetti. Sırtından terlemesine neden olacak bir ürperti geçti. Tedirginlikle bakışlarını kaçırdı. Kucağındaki parmaklarını daha çok sıktı.

Asır gibi geçen birkaç dakikanın ardından, "Ben ne biliyorum, biliyor musun, Abdo?" dedi Murathan sakince. "O gün köyde sana doğrultmuğum silahı kesinlikle ateşlemeliydim."

Abdo güldü. Hem de yüksek sesli bir kahkahayla.

"Yapsaydın. Tutan mı vardı?"

"Vardı," dedi Murathan sakince. Aniden hareketlendi. Belinden silahını çıkartıp sertçe masanın üstüne bıraktı. Abdo'nun gülüşü solarken Murathan, bu sefer diğer cebine uzanıp bir de el bombası çıkardı. Onu da masanın üzerine bırakırken bakışlarını tekrar Abdo'ya dikti. "Ama artık yok."

"Beni mi vuracaksın?" dedi Abdo küçümser bir sesle.

Murathan da güldü. "İstersen patlatabilirim." Önündeki silah ve bombayı işaret etti. "Seçim senin. Ama sen bombayı daha çok seversin bence."

Gülüşü solarken dişleri sinirle kasıldı Abdo'nun.

"Ben yapmadım diyorum. Bir şey bilmiyorum. Boşuna tutuyorsunuz beni burada. Neden aileme zarar vereyim?"

Kısa bir an daha sert bir ifadesizlikle izledi karşısında oturan yüzü Murathan. Terliyor, ellerini sıkıyor, bir bacağını huzursuzlukla sallıyor, her an bir tehlike gelecekmiş gibi gözleri sürekli etrafı tarıyordu. Murathan sandalyesinde tekrar geri yaslandı. "En başından beri dışlanan bir evlatsın, değil mi, Abdo?" derken sesi sakin ama karşındakini huzursuz etmeye yetecek kadar iğneleyiciydi. "En başından beri baban seni hiç sevmedi. Bütün çocuklarına ayrı davranırdı, sana ayrı. Onları korur kollardı ama senin en ufak bir yanlışın gözüne batardı. Sen salkımdaki çürüktün. Diğerlerini de çürütürsün diye baban seni kardeşlerinden bile uzak tuttu, değil mi?"

Abdo'nun gözlerinde yoğun bir öfke kıvılcımı belirdi ama bunun aksine ifadesizliğini korumaya çalıştı.

"Ne saçmalıyorsun sen, komutan?"

"Zaten ezilmiş bir evlatsın, yine seni ezdiler. Kız kardeşini alıp nefret ettiğin ailenin oğluna verdiler. Sözünü dinlemediler. Varlığını yok saydılar. Her zamanki gibi... Zaten baban ağa gibi de değildi. Gücünü kullanmı-

yordu. Gücünü kullanmayacaksa neden ağaydı? Hak etmiyordu elindeki hiçbir şeyi." Abdo sert bir bakışla Murathan'a bakmayı sürdürdü. Murathan ise devam etti: "Onlar aslında hiçbir zaman senin ailen olmadı. Değil mi, Abdo? Baban, baban değildi. Annen, annen değildi. Kardeşlerinden bile nefret ederdin. Gurbet'i vurma şansın olsa *kardeşim* demeden, bir an bile düşünmeden vururdun. Hatta çoğu zaman erkek kardeşlerini bile yok etmek isterdin. Fazla dürüsttüler. Onlar yüzünden sen kötü duruma düşüyordun. Gösterişti hep yaptıkları. Babanın gözüne girmek için taktıkları birer maskeydi. Oysa onlar da senin gibi olsaydı baban seni de severdi. O zaman dışlanan sen olmazdın. Değil mi?"

Dişlerini sıktı Abdo. Çene kemikleri belirgin bir şekilde kasılırken gözlerini kapattı. Derin bir nefes verdi. "Ne bu?" dedi. "Psikolojik bir zımbırtı yapıp ağzımdan laf mı alacaksın aklınca?"

"Hayır," dedi Murathan aynı sakinliğiyle. "Bunlar sadece gerçeklerdi. Ve senin hayatınla ilgili sikik gerçekler, benim zerre kadar umurumda değil." Hızla ileri uzanıp bombayı aldı. Sandalyesini şiddetle geri itti. Gerisin geri düşen sandalyeyi umursamadan hızlı ve bu kez son derece sinirli hareketlerle Abdo'nun arkasına geçip tek koluyla boynunu kavradı. Diğer elindeki bombayı öfkeyle Abdo'nun ağzına yerleştirdi. Abdo kolunun altında çaresizce çırpınırken Murathan, kolunu doladığı boğazı daha da sıkıp kulağına doğru eğildi. "Benim şu an umurumda olan tek şey, benim hayatımın tek gerçeği," dedi Abdo'nun kanını donduran bir sesle. "Ve sen, onu benden aldın!"

Abdo ağzına tıkılan bomba ve boğazına dolanmış, nefesini düğümleyen koldan kurtulmaya çalıştı ama nafileydi. Murathan bu kez sandalyesini kavrayıp tek hamlede kendine çevirdi. Alev gibi yanan kehribarlarla ağzında bir bomba varken karşı karşıya gelmek, Abdo'yu gözle görülür bir şekilde ürkütürken Murathan sinirle sıktı dişlerini. Elini bombanın pimine uzattı. Abdo'nun ensesinden soğuk bir ürperti daha geçti.

"Yapamayacağımı düşünüyorsun, değil mi?" dedi Murathan pimin ucuyla sakin ama gerginlik verici bir şekilde oynarken. "Bu pimi çekemeyeceğimi düşünüyorsun, değil mi? Koskoca askeriyeyi patlatamaz diyorsun, değil mi?"

Abdo'nun ürkek bakışları, Murathan ile ağzına tıkılmış bombanın piminin ucundaki parmakları arasında gidip geldi. "Bu duvarlar var ya, bu duvarlar..." Sağına solun baktı. "Gördüğün en sağlam malzemeden yapıldı. O yüzden burada olan her şey burada kalır. Patlayan bomba da atılan kurşun da. Yani ben şu an bu pimi çekip giderim." Pimle oynamaya devam etti. "Ve ben bu kapıdan çıktıktan üç saniye sonra sen havaya uçarsın. Biz sadece

ufak bir sarsılırız. Ama senin siktiğimin leşine ne olur, bilmem. Detaylı anlatmama gerek var mı?"

Abdo'nun bakışları tedirginlikle odanın duvarlarında gezindi. Ne yapacağını bilemez bir şekilde tekrar Murathan'a döndü. Şakaklarında yoğun bir terin boynuna doğru süzüldüğünü hissetti. Yutkunmak istedi ama ağzında bir bomba varken zordu.

"Şimdi..." dedi Murathan kan donduran bir ses ve bakışla. "Bombayı ağzından çıkaracağım. Ve sana tek bir soru soracağım. Yalan söylediğin, inkâr ettiğin, cevap vermediğin an bu bombayı bu sefer ağzına sokmam. Çok başka yerlerine sokarım. Bilmem, anlatabildim mi?" Abdo titremeye başladığı an Murathan bunu bir onay saydı. "Anladığını varsayıyorum." Bombayı ağzını yırtarcasına hızla dışarı çekti.

Acıyan dudak kenarlarını görmezden gelmeye çalışarak, derin bir nefes verip öksürdü Abdo. Midesi bulanmıştı. Öne doğru eğildi. Öksürerek acıyan boğazını toparlamaya çalışıyordu ki Murathan saçlarını tek eliyle kavrayıp yüzünü geri çekti. Ürkütücü bakışlarını tekrar Abdo'ya kilitledi. "Nerede?" dedi sadece. "Gökçen nerede?"

Murathan'ın ezici bakışları üzerindeyken istemsizce titredi. "Bilmi- Bilmiyorum," dedi kan ter içinde, titreyen bir sesle. Geldiğinden beri ilk defa kekelemiş, kontrolünü bu denli kaybetmişti.

Aldığı cevapla başını sakince aşağı yukarı salladı Murathan. "Anladım," dedi aynı ürkütücü sakinliği ile. Abdo'nun elinin altındaki kafasını ileri savurup tekrar bombayı aldı. "*Gel, götümde patlat,* diyorsun bunu yani. Bana uyar." Abdo oturduğu sandalyede daha çok titrerken geri geri gitmeye çalıştı ama gidecek pek bir yeri yoktu.

"Olay heyecanlanıyor," dedi bu manzarayı film izler gibi izleyen Emek.

"Harbiden patlatmadan konuşsa bari," diye homurdandı Hasan. "Bir de bu ibnenin leşini toplayacağız yoksa."

"İlk defa Murathan Komutan'ımı sorguda görüyorum," dedi Aliş hafif bir heyecanla. "Siz hâlâ favorimsiniz, Timur Komutan'ım, yanlış anlaşılma olmasın ama Murathan Komutan'ım da fena değilmiş yani."

Timur cevap vermedi. Doğru söze pek diyecek şey bulamazdı. Zaten bulsa da konuşmazdı. Çenesi yoruluyordu. Çenesinin yorulmasından da hoşlanmazdı.

Murathan ise bütün öfkesi ile ileri atılmış, bir elinde bomba varken diğer eliyle Abdo'nun pantolonunun kemerine uzanmıştı. Hızlı ve sert hareketlerle kemeri çözmeye başlayınca olayın ciddiye gittiğini anlayan Abdo muazzam bir paniğe kapıldı. Sandalyede daha çok geriledi ama sandalye gerisin geri devrilince sırtüstü yere düşmesi kaçınılmaz bir sondu. Lakin durmadı.

Hemen yanında dev cüssesi ve yakıcı bakışları ile dikilen Murathan'a bakarken devrildiği yerde geri geri sürünerek duvarın köşesine doğru yanaştı.

"Doktordan haberim yok," dedi büyük bir panikle. "Yemin ediyorum doktoru alacaklarını bana demediler." Sesi hızla her zerresi titriyordu. "Bana sadece *küçük bir bomba*, dediler. *Kimse zarar görmeyecek*, dediler. Yemin ediyorum, bu kadar büyük olduğundan haberim yoktu. Yemin ediyorum, yoktu." Ağlamaya başladı. Omuzları gözyaşlarının şiddetiyle hızla inip kalkıyordu.

"Bunun olacağını biliyordun yani?"

Abdo başını ürkekçe aşağı yukarı salladı.

Murathan'ın bile kanı dondu. "Anneni öldürdün lan!" dedi bütün sinirine rağmen hayret dolu bir şaşkınlıkla.

Abdo'nun gözyaşları şiddetlendi. Sindiği duvar köşesinde bir kez daha büzüşüp, korkuyla ağlarken Murathan'ın çene kemikleri bir sinir dalgası ile hareketlendi. Elindeki bombayı masanın üzerine bıraktı. Umurunda olan bunlar değildi. Öğrenmek, haber almak istediği tek bir kişi vardı. Minik bir bilgiye bile razıydı. Bir isim, şehir ya da köy... Nerede olduğunu bulmasına yardım edecek, tutunacak bir dala ihtiyacı vardı. Yoksa delirecekti. İçindeki ateşi daha fazla tutamayacaktı. Yanıyordu. Yakacaktı. Son damlaya kadar doluydu. Taşana yazık olacaktı.

"Kim?" dedi köşeye sıkışmış Abdo'nun önünde eğilip, onu daha çok köşeye sıkıştırarak. Yüzünü bir eli ile sıkıca kavrayıp kendine çevirdi. "Kim?"

Abdo'nun hıçkırıkları şiddetlendi. Dudakları titredi. Tereddüt doluydu ama korkusu daha baskın geldi. "Sara..." dedi zorla. Aynı ismi tekrarladı. "Sara..."

Camın dışındaki Barut Timi dikkat kesildi. Gerginlikle kıpırdandılar. Murathan ise kaşlarını çattı. Bakışları sorgular bir hâl aldı. "Kim o?" dedi çenesini daha çok sıkıp. "Anlat!"

"Kim olduğunu bilmiyorum," dedi Abdo zorlukla. Kelimeleri hıçkırıklarının arasında kayboluyordu. "Sadece militan olduğunu biliyorum. Arkası kuvvetli biri ama arkasında kim var, onu da bilmiyorum. Sadece bir kez gördüm zaten. Yemin ediyorum ki bana *küçük, zararsız bir bomba*, dedi. *Kimseye bir şey olmayacak*, dedi. Yemin ediyorum. Aileme bir şey olsun istemedim ben. Ama beni yok saydıkları nişan nasıl uğursuz oluyor, görsünler istedim. Başka bir niyetim yoktu. Yemin ederim, yoktu. Zarar görsünler istemedim."

İnsanoğlu denen canlının ne kadar nankör olduğunu iliklerine kadar hissettiği nadir anlardan biriydi Murathan'ın. Hayatta en çok sevdiğin, onlar diye bağrına bastığın bile gözünü kırpmadan öldürebiliyordu seni. "Ahmet

Ağa gibi bir adamdan senin gibi evlat..." dedi iğrenen bir bakışla. "Yazık. Çok yazık."

Abdo'nun ağlayışı ve pişmanlık feryatları şiddetlendi. Murathan ise bunu umursamadı. Tekrar bir eliyle çenesini kavrarken, "Gökçen?" dedi. "Onu neden aldılar?"

"Bilmiyorum," dedi Abdo gözyaşı ve tere bulanmış yüzünü Murathan'ın elinin izin verdiği ölçüde sağa sola sallayarak. "Yemin ediyorum, ondan haberim yok. Allah şahidim olsun ki onunla ilgili hiçbir şey söylemediler. Yemin ediyorum, demediler."

"Bana maval okuma! Neredeler?" dedi Murathan. Sonra ise şiddetle kükredi: "Neredeler?"

Abdo bir titreme dalgası ile daha sarsıldı.

"Suriye... Suriye sınırını geçeceklerini söylediler. Yemin ederim, bundan başka bir şey bilmiyorum."

Murathan'ın tek kaşı usulca havaya kalktı.

"Ne yaptılar, ne?"

Abdo cevap vermedi. Veremedi.

Murathan ise artık kendini tutabilecek gibi değildi. "Ne demek sınırı geçtiler, lan?" diye bağırdığı saniyelerde karşısında titreyen adamın çenesine şiddetli bir yumruk indirdi. Abdo'nun başı sarsılarak duvara vurdu. Umursamadı. Yakasından yakaladığı gibi şiddetli bir yumruk daha indirdi çenesine. Abdo'nun ağzından boşalan kanlar eline, koluna hatta vücuduna bulaşırken durmadı. Yumruklarını ardı sıra indirmeye devam etti.

"Senin evveliyatını sikerim!" Bir yumruk. "Senin varlığını sikerim!" Bir yumruk. "Nasıl geçer sınırı? Nasıl?" Şiddetli iki yumruk. "Nereye götürdüler? Konuş! Nereye götürdüler? Söyle!" Şiddetli iki yumruk daha.

"Adamı öldürecek!" dedi Hasan panikle. Yanındaki Emek ve Alican'a döndü. "Tutun şunu."

Hiçbiri kıpırdamadı. Hepsi birbirine kaçamak bakışlarla baktı. Sonra ise tekrar Hasan'a döndüler. Durumu ise Emek özetledi:

"Kusura bakma, Hasan ağabey ama o odaya şu an girecek adamın on kilo taşağı falan olması lazım. O taşak burada sadece kimde var?"

Minik bir duraksamanın ardından tüm bakışlar aynı anda tam yanlarında, kolları göğsünde bağlı, oldukça sakin bir şekilde içerideki kaosu izleyen Timur'a dönmüştü. Timur ona dönen bakışları birkaç saniye sonra fark etti. Göz ucuyla baktı hepsine. Kısa ama onlar için uzun sayılabilecek bir süre daha bakıştılar. İçeriden bir ses yükseldi.

"Ölmeyeceksin! *Öldür beni*, diye köpek gibi yalvaracaksın bana! Uyan! Nerede Gökçen? Söyle! Söyle!"

Timur derin ama derdi bir nefes verirken ofladı. Mesaj netti. Hiçbir şey söylemeden hızlı adımlarla kapıya yöneldi ve sert bir hamleyle açıp dışarı çıktı.

"Bu adamın taşaklarının heykelini dikmeye kalksak beton yetmez, biliyorsunuz, değil mi?" dedi Hasan kapıdan çıkan ve aynı dakikalarda sorgu odasına dalıp, köşeye sıkıştırdığı Abdo'yu bir yumrukla bayıltıp diğer yumrukla ayıltan Murathan'ı geri çekmeye çalışan Timur'a bakarken.

Hepsi başını yavaşça aşağı yukarı sallayarak bu düşünceyi onayladı.

Timur ise Murathan'ı zapt etmekte oldukça zorlanıyordu. Kollarını arkadan kavrayıp geri çekti var gücüyle. "Komutanım, dur," dedi dişlerini sıkarak. "Ölecek. Dur. Lan, komutanım!"

"Ölsün!" diye kükredi Murathan. Sırtından onu kavrayan dev cüsseyi geri itip çöktüğü yerden ayaklandı. "Gebersin siktiğimin iti!"

"Mantıklı ol," dedi Timur. "Vereceği ismi verdi." Yerde bilinçsizce yatan, yüzü aldığı darbelerden kanla kaplanan ve tanınmaz bir hâle gelen adama baktı. "Ona bundan sonrası için en büyük ceza kendisi zaten."

Annesinin ölümüne neden olmuştu. Kardeşleri ve babası, onun yüzünden ölebilirdi. Nefes aldığı her an omuzlarından kalkmayacak bir yük vardı artık üzerinde, vicdanında. Timur bunu anlayabiliyordu.

Sinir dolu bir nefes daha verdi Murathan. Ama içindeki öfke bir kere taşmıştı. Tutamıyordu. Abdo'ya ilerlemedi. İçinden taşan, artık dizginleyemediği yoğun öfke ile odanın ortasındaki masayı tek eliyle kavrayıp yana savurdu. Bağırdı. Avazı çıktığı kadar bağırdı. Boğazındaki damarlar çatlamak istercesine belirginleşti. Yeri göğü yakmak istedi. İçindeki öfkeyle her yeri ateşe vermek istedi. Durmadı. Yandan sandalyeyi kavradı. Sıkıca tutup yerdeki masaya peş peşe şiddetli darbelerle vurdu sandalyeyi. Sandalyenin demir bacakları kırıldığı an onu da şiddetle duvara savurdu.

Lakin olmuyordu. İçindeki öfke yerli yerindeydi. Biraz bile azalmamıştı. Bu ateşi söndürecek tek şey derin maviliklerdi. Neredeydi? Gözlerini görmeli, ellerini tutmalı, sıkıca sarılmalıydı. Neredeydi?

"Bitti mi?" dedi kapının önündeki Timur sakince. "Bittiyse şu Sara denen kişiyi araştıralım. Ortamın yeterince anasını siktiniz."

Murathan öfkeli bakışlarını Timur'a çevirdi. Burnundan soluyarak en ters bakışını attı. Odanın bir köşesine uçmuş silahına ve bordo beresine ilerledi sert adımlarla. Silahı alıp beline taktı. Parmak boğumlarındaki Abdo'nun kanı beresine sürülmesin, onun pis kanı şerefine değmesin diye temiz olan sol eli ile aldı beresini yerden aldı. Timur'un yanından geçip

odadan çıktı. Koridorda ilerlerken bastığı her adım yeri yakıyordu sanki. Bardak artık taşmıştı. Damlayana yazık olmayacaktı. Bu saatten sonra damlayanı yok edecekti.

Monitörün ekranında düzenli bir şekilde yükselip alçalan yeşil çizgilere bulunduğu camın arkasından öylece bakmaya devam etti Süleyman. Tıpkı dünden beri yaptığı gibi. Bakışları yeşil çizgilerden kopup pembe hastane kıyafetleri ve yatak örtüsü içinde yatan Aybüke'ye takıldı. Bu renk ona yakışmamıştı. Ağzına ve burnuna taktıkları borular da yakışmamıştı, elinin üstündeki iğneler de. Esmer olmasına rağmen şu an bembeyaz duran yüzü, solgun ifadesi ona hiç mi hiç yakışmamıştı.

"Süleyman," dedi yanındaki Barbaros. "Ağabey, biraz uyusan mı artık? Sen komaya gireceksin yoksa."

Ayşegül, Bilge, Duru, Zeynep ve Barbaros düzenli olarak hastanedeydiler. Süleyman hiç ayrılmıyor, Murathan ve timin diğer üyeleri ise ara ara gelip sonra araştırma için tekrar askeriyeye dönüyorlardı. Gökçen'den haber yoktu. Aybüke ise geceyi atlatmasına rağmen hâlâ uyanmamıştı. Hepsinin üzerinde derin bir üzüntü vardı. Kara bir bulut bürün ihtişamıyla etraflarını sarmıştı âdeta.

Süleyman başını yavaşça sağa sola salladı.

"Uykum yok."

"Ne demek yok?" dedi Duru. "Kaç saattir ayaktasın, Süleyman. Uyanınca seni böyle mi görsün?"

"Uyansın da nasıl görürse görsün," dedi Süleyman. "Umurumda değil."

Ortama ağır bir sessizlik çöktü. Bilge ağlamaktan fenalaştığı için sakinleştirici verilmişti. İfadesizce önüne bakıyordu. Duyguları uyuşmuş gibiydi. Barbaros gelip yanına oturduğunda hiçbir tepki vermedi. Göz altları morarmış, saçları ensesinde dağınık biçimde toplanmış, omuzları çökmüş bu beden Barbaros'un içini sızlattı. Elinden gelen tek şey yanında durmaktı. Saatlerdir bir saniye dahi yanından ayrılmayarak elinden gelenin daha fazlasını Bilge'nin önüne seriyordu.

"Bulunacak," dedi kısık bir sesle. "Gökçen bulunacak, Bilge. Murathan Komutan'ım mutlaka bulacak. Ne olur, yapma artık böyle."

Bilge cevap vermedi. Uyuşmuş duygularına rağmen sol yanağına bir gözyaşı daha usul usul süzüldü. "Beni..." dedi kısık bir sesle. "Daha önce hiçbir arkadaşım Gökçen kadar korumamıştı." Üzgün bakışlarını Barbaros'a çevirdi. "İncitmekten korkmamıştı. Belki tanışalı çok olmadı, yıllardır dost değiliz ama... Yıllardır tanıdığım insanlar bile onun bana şu kısacık zamanda verdiği dostluğu veremedi." Dudakları büzüldü. "Ama şimdi...

Aybüke burada, bu hâlde. O yok. Kim bilir, nasıl? Nere-" Devamını getiremedi. Sesi kısık bir çizgi olup ağzının içinde yok oldu.

Barbaros çekindi. Ürkütmek istemedi ama anlık bir cesaretle elini, Bilge'nin kucağındaki eline yavaşça uzattı. Elleri titredi. Kalbi sıkışır gibi oldu. Ama umursamadı. Bütün cesareti ile minik elini kavradı kızın. "Yine öyle olacak," dedi cesaret veren bir sesle. "Aybüke iyi olacak. Biz de ne yapıp edip Gökçen'i bulacağız. Söz veriyorum sana. Yeter ki böyle bakma, Bilge. Sen böyle olunca ben ne yapacağımı bilemiyorum."

Bilge'nin yanağına bir gözyaşı daha süzüldü. Dudakları titredi. Daha çok ağlamak istedi. Tek bir gözyaşı, acısını dindirecek gibi değildi. Ama beyni uyuşmuş gibiydi. Öyle ki Barbaros'un sıkı sıkı eline kenetlenmiş elinden bile utanacak hâlde değildi. Elini geri çekmedi. Yorgun hissediyordu. Başını daha fazla dik tutamadı. Verilen ilaçların etkisinden olsa gerek, zerre çekinme gereksinimi duymadan başını usulca Barbaros'un omzuna yasladı.

"Bulursunuz, değil mi?" dedi kısık bir sesle. "Aybüke de uyanır. Yine hep beraber oluruz."

Normal şartlar altında Barbaros şu saniye bütün Silopi'de on tur halay dönerdi. Hatta halayı takla atarak dönerdi. Ama üstünde ağır bir üzüntü vardı. Derin bir nefes verdi. Elinin altındaki minik eli daha sıkı kavradı. Sanki her an kırılacak bir cama dokunur gibi nazikçe okşadı tenini. Omzuna yaslanan başı rahat etsin diye kıpırdamamaya özen gösterdi. "Gökçen'i bulacağız," dedi kısık bir sesle. "Aybüke zaten tek bir kurşunla asla yıkılmaz. Boşuna *Başkan* demiyoruz ona. Bize bile dayanmış, buna mı dayanamayacak?"

Bilge cevap vermedi. Gözünden burnunun ucuna bir damla yaş daha yavaşça süzüldü. Elinin üstünde sıcak bir el, başının altında güven veren bir omuz varken artık kontrol edemediği gözlerini kapattı. Barbaros ise o rahatsız olmasın diye hiç kıpırdamadan saatlerce durmaya razıydı. Herkes yine derin bir sessizlik içindeyken Ayşegül göründü koridorun diğer ucunda. Hastane, patlamadan dolayı yoğun bir şekilde yaralılarla dolu olduğu için bu hâlde bile çalışmak zorunda kalıyordu ama ağlamaktan şişen yüzü ve ilk defa *eyeliner*sız görülen kırmızı, şiş gözleri onun da durumunu fazlası ile özetliyordu.

Dedikodu yapamayacaktı. Sakince Duru ve Zeynep'in yanına ilerledi. "Haber var mı?" dedi çatallı bir sesle.

İkisi de başını iki yana salladı. "Birini bulmuşlar ama ne olduğunu tam söylemedi Hasan," dedi Zeynep. "Net bir şey olunca söylermiş."

Ayşegül en üzgün ifadesiyle başını aşağı yukarı salladı.

"Murathan nasıldı?"

Aynı anda dertli bir nefes verdi Duru ve Zeynep. "Hâlâ ürkütücü derecede sakin," diye durumu özetledi Zeynep.

"Ayşegül," dedi Süleyman aniden. "Gece geçsin, uyanır dediniz. Geçti. Neden uyanmıyor?"

Ayşegül çaresizce baktı. Ne diyebilirdi ki? Şu an hiçbir şey bilmiyordu. Sadece üzgündü. Çok üzgün hem de. "Bilmiyorum," diyebildi sadece. "Birazdan gidip doktorla konuşacağım." Aynı saniyelerde koridorun diğer ucundan yavaş adımlarla onlara doğru ilerleyen Egemen'i görünce o tarafa yöneldi. "Egemen Bey geliyor, ona soralım."

Egemen de oldukça yorgun duruyordu. Göz altları mor, sarı saçları ilk defa dağınıktı. Günlerdir eve gitmemiş hatta hastaların başından ayrılmamıştı. Gözünün önünde, elinin altında yitip giden canlara, kayıp olduğunu öğrendiği Gökçen'e üzülmekten başka bir şey yapamıyordu.

"Neden uyanmadı?" dedi Süleyman hızla. Egemen'e doğru ilerledi. "Sabaha uyanır dediniz. Neden uyanmıyor?"

"Ağır bir ameliyat geçirdi," dedi Egemen. "Hemen uyanamaması normal. Ailesine haber verdiniz mi durumu?"

"Ailesi yok. Benim onun ailesi," dedi Süleyman hiç düşünmeden. "Annesi de benim, babası da. Haber verecek başka biri yok. Acil bir şey varsa bana söyle. Ne? Ne oldu?"

Egemen bunu beklemiyordu. Bocaladı. Ama ifadesini hemen toparladı. Ortama yine ağır bir sessizlik çöktü. Süleyman ise bakışlarını tekrar cama çevirdi. Aybüke hiç anlatmamıştı ama o bilirdi. Yetimhanede büyüdüğünü bilirdi. Aile sevgisi görmediğini bilirdi. Çöp konteynerinin yanında bulunmuş, terk edilmiş bir bebek olduğunu bilirdi. Sert duruşunun altında gizlenen sevgisiz çocuğu görürdü. O yüzden hiç vazgeçememişti ondan. *Ailen senden vazgeçse de ben vazgeçmem, Aybüke,* diyebilmek için. *Senin ailen ben olurum,* diyebilmek için.

"Önemli bir şey yok," dedi Egemen. "Haberleri olsun diye demiştim." Kuruyan dudaklarında gergince gezdirdi dilini. Kısa bir sessizliğin ardından Süleyman'a yaklaştı. "İstersen yanına girebilirsin. Senin için doktorundan izin alabilirim. Çok kısa bir süre yalnız."

Hevesle parladı Süleyman'ın yorgun gözleri.

"Yapar mısın bunu gerçekten? Girebilir miyim yanına?"

"Girebilirsin. Ama dediğim gibi çok kısa." Bakışlarını Ayşegül'e çevirdi. "Ayşegül, yardımcı ol."

Ayşegül onaylayan bir ifadeyle ilerledi. "Gel," dedi Süleyman'a. İkiletmedi Süleyman. Hemen takıldı peşine. Ama tam ilerliyordu ki durdu. Ege-

men'e çevirdi yorgun bakışlarını. "Eyvallah," dedi sadece. "Unutmam bu iyiliğini."

Bir şey söylemedi Egemen. Sadece başını aşağı yukarı sallayıp hafifçe tebessüm etmeye çalıştı. Ayşegül ve Süleyman ortamdan uzaklaştığında herkesin üstüne yine ağır bir sessizlik çökmüştü. "Gökçen," dedi Egemen kısık bir sesle. "Haber var mı?"

Sessizlik büyüdü. Ağır, dipsiz, çığlık çığlığa bir sessizlik kara delik misali açıldı ortalarında. Hepsini yuttu. Kimisi gözlerini kaçırdı, kimisinin omuzları çöktü. Bu sessizlik ve duruşlar Egemen için yeterli bir cevaptı. Omuzları düşerken boş sandalyelerden birine sessizce çöktü.

Yoğun bakımın kapısında bekleyen Süleyman ise Ayşegül'ün söylediği ne varsa yapmış, istediği her şeyi giymişti. Yavaş adımlarla Aybüke'nin odasının kapısına ilerledi. Kapıyı açıp aynı sessiz adımlarla içeri girdi. Pembe örtülü bir hastane yatağında yatan Aybüke ve etrafını çevreleyen sayısız cihazı görünce durdu. Odada sadece cihazlardan yükselen kalp ritim sesi vardı. Birkaç saniye için adımları olduğu yere çakılıp kaldı. İlerleyecek gücü kendine bulamadı. Sonra ise vaktinin az ama kıymetli olduğunu hatırladı. Minik adımlarla Aybüke'nin yanına ilerledi. Odanın sol köşesindeki tabureyi yatağın kenarına çekip oturdu. Derin bir nefes verdi ve bakışlarını Aybüke'ye odakladı.

Esmer teni solmuş, siyah saçları dağılmış, her zaman sert duran yüz hatları ifadesizleşmişti. Kaburgasına ince bir sızı doldu Süleyman'ın. "Aybüke..." dedi en sonunda kısık bir sesle. "Buraya hiç yakışmadın, dağ çiçeğim."

Sessizlik.

Kendi kendine güldü.

"*Dağ çiçeğim* dediğimi duysaydın *siktir git, Süleyman,* derdin."

Sessizlik.

Süleyman'ın gülüşü yavaşça soldu. Genzi sızladı. Gözleri dolmaya başlamıştı. "Aybüke..." dedi titrek bir sesle. Titreyen elleri ile uzanıp damar yolunun takılı olduğu elini kavradı. Bu, elini ikinci tutuşuydu. Birincisinde kan, ikincisinde ise yaralar içindeydi tuttuğu el. İğnenin battığı yerde gezindi parmak uçları. Acıyor olmalıydı. Kendi canı daha çok acıdı. Büyük değildi Aybüke'nin elleri. Tam aksine, *bu kadar güç bu elden nasıl çıkabilir,* dedirtecek kadar küçüktü. Parmakları ince ve uzundu. Avuçlarının birkaç yerinde silah tutmaktan oluşmuş nasırlar vardı. Tıpkı Süleyman'ın elleri gibi. Bu nasırlarda da gezindi parmakları. Dolan gözlerine, çatallaşan sesine rağmen gülmeye çalıştı. "Elini de tutuyoruz böyle ama inşallah uyanınca parmaklarını kırmazsın. Fırsatları değerlendirmede üstüme yoktur. Bilirsin."

Sessizlik.

Gözlerindeki gözyaşı bulutu büyüdü. Görüşü, içine taş atılan deniz misali dalgalanırken yanağına doğru bir damla yaş usulca süzüldü. "Bir şey anlatacağım sana," dedi. "Ben var ya... Seni ilk bizim time geldiğin zaman görmedim." Gözyaşlarının ıslattığı yanaklarını avuç içiyle serçe sildi. "Yıl 2016..." dedi. "Bizimkilerle sınır ötesinde bir görevdeyiz. Sen bizim timde değilsin o zamanlar. Bir pusu yedik biz. Sıkıştık kaldık olduğumuz yere. Ne çıkabiliyoruz ne de durabiliyoruz. Mühimmat bitti. Telsizler çalışmıyor. Silahlar boş. Adamlar çatır çatır mermi boşaltıyor üstümüze. Attık silahları yana, ellerimizde sadece bıçaklar var. Dedik ki bitti. Şehitlik yakın. Zülfikar bile şehadet getiriyor, düşün yediğimiz pusuyu yani."

Durdu. Dudaklarındaki tebessüm büyüdü. O ana gitmişti sanki. "Sonra birden başka bir yerden silah sesleri yükseldi. Bize pusu atanların seslerini beş dakikada bastırdı. Şaşırdık biz tabii. Meğer bizim Tayfun Binbaşı, pusu kurulacağını haber almış. Biz göreve çıktıktan sonra arkamızdan destek göndermiş. Hepsini beş dakikada ezdi geçti bizim desteğe gelen tim. O an benim gördüğüm tek bir kişi vardı ama..." Bakışlarını Aybüke'nin solgun yüzüne kaldırdı. "Başında yeşil bandanası, üzerinde kamuflajı, elinde silahı, yüzü gözü toz ve çamur içinde, kömür gözlü bir kadın; sen."

Derin bir nefes verdi. "Bizim mühimmat bitti diye kendi belindeki silahı çıkarıp uzatmıştın bana. Daha doğrusu yüzüme fırlatmıştın. İlk o zaman duymuştum sesini. *Al şunu*, demiştin. *Vara yoğa harcama, hayatta kal. Boşa atacak kurşunum yok benim.*" O an aklına gelince bu sefer minik ama sesli bir kahkaha attı. Sonra ise gülüşü tebessüme dönüştü. "Sen hatırlamazsın şimdi bunu ama ben asla unutmam. Aldım ben de silahı. O an dedim ki içimden, *ne kadın be! Lan Süleyman, bu kadın var ya, seni öldürür. Bu kadın seni perişan eder.* Sen o silahı o an benim elime vermedin, direkt kalbime sıktın. Haberin bile olmadı."

Derin sessizlik büyüdü. Bu, Süleyman'ın canını daha çok acıttı. "Sonra gittin tabii. Göremedim seni. Dedim ki kendi kendime, *bir daha görsem kesin âşık olurum ben bu kadına.* Aradan bir yıl geçti. *Time yeni biri gelecek*, dediler. *Kim* diye sormadım. Merak etmedim. Kapıyı açıp odaya giren kişiye bakmadım bile. Ama sonra..." Zorlukla yutkundu. "Yanımdaki sandalye çekildi. Onca boş sandalye vardı. Ama direkt benim yanımdaki sandalye çekildi. Sadece o an baktım kim gelmiş diye." Gözyaşları şiddetlendi. Bakışlarını ise Aybüke'nin yüzünden asla ayırmadı. "Bir kere daha gördüm o kömür karası gözlerini. İlkinde sendeledim. İkincide düştüm. Hep orada kaldım. Kalkamadım, Aybüke."

Yanağına düşen yaşları sertçe silmeye çalıştı ama zordu. Yerine yenileri ekleniyordu. "Sevdim. Çok sevdim. Öyle ki içimden taştı sevdam. Tutama-

dım." Hıçkırıkları arttı. "Kızdın, bağırdın, tersledin. *O kız kimseye bakmaz,* dediler. *Onu seven kendi topuğuna sıkar,* dediler. Çünkü seni görmediler. Ama ben senin bir kediyi severken yüzünde oluşan ifadeyi gördüm, cebinde hep çikolata taşıyıp gördüğün her çocuğa gizli gizli verdiğini gördüm, her yıl yetimhanedeki çocuklara bir araba dolusu hediye götürürken dudaklarındaki tebessümü gördüm; onların sana nasıl sarıldığını, senin başlarını nasıl okşadığını gördüm. Kimse görmedi belki hatta sen bile görmedin kendini ama ben seni gördüm, Aybüke."

Omuzları şiddetli bir ağlama ile inip kalktı. Elindeki minik, nasırlı eli yavaşça kaldırıp alnına yasladı. "Ben sana sevdalandıysam, böyle vurulduysam... En az benim kadar sen de sorumlusun bu sevdadan. Niye gösterdin kendini bana? Görüp de nasıl sevmeyecektim? Bunları görüp de nasıl sevdalanmayacaktım ben sana?"

Sessizlik.

Dudaklarından zayıf, yorgun bir hıçkırık daha koptu. "Ama tamam. Beni sevme. Valla sevme. Yüzüme bile bakma. Ama ne olur gitme, Aybüke. Bana *git* de giderim. *Bırak* de bırakırım. *Artık karşıma çıkma* de çıkmam. Ama ne olur... Ne olur, beni sensiz bir dünya ile sınama, Aybüke."

Ağlaması daha da şiddetlendi. Aybüke'nin hareketsiz avuç içini alnına bastırdı. Sadece bütün benliğiyle ağladı. İçindeki bütün korku aktı gözlerinden.

"Ama madem beni sevmeyecektin..." dedi hâlâ ağlarken titrek bir sesle. Aybüke'nin elini alnından çekti. Ağlamaktan kızarmış bakışlarını ona dikti. "Neden geldiğin gün direkt benim yanıma oturdun?" diye yersiz bir isyanda bulundu. "Neden o görevde onca adam varken silahı bana savurdun? Sen yaktın beni, kızım! Göz göre göre *bana vurul, Süleyman*, dedin. Çektin silahı, vurdun kalbimden. Başka oturacak yer mi yoktu? Ben zaten sana vurulmaya hazırdım. Sen kendi ayağınla yanıma geldin. Bu durumda ben sana nasıl vu-"

"Tek boş yer orasıydı, Süleyman," diye cılız bir ses yükselince Süleyman'ın kelimeleri yarım kaldı.

"Hayır!" dedi içli içli burnunu çekip. "Zülfikar'ın yanı da boştu. Onun yanına niy-" Bu noktada durdu. Yaşlı gözlerini Aybüke'ye çevirdi. Hafifçe aralanmış, yorgun bir şekilde ona bakan kömür karası gözleri görünce yoğun bir neşe ve heyecanla oturduğu yerden ayaklandı.

"Senin yanın daha rahat duruyordu," dedi Aybüke. Sesi varla yok arasında, kısık bir mırıltı gibiydi.

Süleyman, "Aybüke!" diye böğürdü var gücüyle. "Dağ çiçeğim!"

Aybüke yüzünü buruşturarak tepki verdi bu yükselişe. Kıpırdamaya çalıştı ama sızlayan bedeni engel oldu. Birkaç saniye nerede olduğunu, neden bu hâlde olduğunu anlayamadı. Göz bebeklerini hareket ettirerek sağa sola bakmaya çalıştı. Birkaç saniyenin ardından her şey yerli yerine oturdu. Elini önce karnındaki, daha sonra göğsündeki yaraya attı. Zorlukla yutkundu. Yoğun bir ağırlık vardı üzerinde. Süleyman uyandığını haber vermek adına kapıya doğru ilerliyordu ki kolundan yakaladı. Oldukça narin bir dokunuştu ama Süleyman'ı durdurmaya yetmişti. "2017, Sur. Bombalı eylem düzenleyen kadın..."

"Biliyoruz," dedi Süleyman. Alnına düşen saçları narin bir dokunuşla geri iteledi. "Merak etme."

"Gökçen..." Kelimeleri zorla toparladı. "Gökçen nasıl? Nere-" Gerisini getiremedi. Gözleri yavaşça kapandı. Kelimeler dudaklarının içinde kayboldu.

Süleyman elindeki minik elin içine derin bir öpücük bıraktı. Aynı saniyelerde odaya Ayşegül ve bir doktor girdi. Aybüke'ye koştular. Doktor durumunu kontrol ederken Süleyman, Aybüke'nin eline bir öpücük daha bırakıp istemese de odadan ayrıldı. Yoğun bakımdan çıkıp dışarıda bekleyenlerin yanına gittiğinde hepsini camın önünde kümelenmiş; yarı umutlu, yarı buruk bir hâlde içeriye bakarken buldu.

"Heyt be!" dedi Barbaros. "*Aybüke bu, yıkılmaz, uyanacak elbet* dedim size."

Hepsinin arkası ona dönüktü. Onlar görmedi ama güldü. "Uyandı," diye tekrarladı Barbaros'u. "Uyandı." Yoğun bir heyecan ve çocuksu bir neşeyle yanağındaki ıslaklıkları sildi. Yerine minnet dolu bir tebessüm kondurdu. Az önce Aybüke'nin elini tutan eline eğdi bakışlarını. Ve hayatında ilk defa avuç içine bile gülümsedi.

"Jinda Rezan. Kod adı, Sara. Amerika'da, özel bir üniversitede matematik okurken, bırakıp örgütün Suriye'deki militanları arasına katılıyor."

"Ya çok salak ya da çok çok salak," diyerek Alican'ı böldü Emek. "Bir insan neden Amerika'daki hayatını bırakıp militan olur?"

"Rahat battı zaar," diye söylendi Barbaros.

Aliş önlerindeki duvara yansıtılan slaytta bir sayfa daha ilerledi. Omuz hizasında sarı saçları, esmer teni, sert ve keskin yüz hatları olan bir kadın siması belirdi ekranda. "Eleman bu," dedi. "Örgütün Fransa'da düzenlemeye çalıştığı bombalı bir eylemin sorumlusu olarak İnterpol tarafından kırmızı bültenle aranıyor."

"Ve burada elini kolunu sallayarak bomba mı patlatıyor?" dedi Hasan hayret edercesine.

Alican başını sakince aşağı yukarı salladı. Murathan ise odanın en köşesine dikilmiş, ifadesizce bakıyordu ekrana. Sessizliği hepsi için ürkütücüydü.

"Ben hâlâ bu işin Gökçen'le alakasını anlamıyorum," dedi Timur. "Bir anlaşma için kaçırmış olsalardı şimdiye bir haber gelirdi. Saatlerdir hiçbir ses yok."

"Biz onlarla pazarlık yapmayız," diye ilk kez konuştu Hayri Albay. "Bunu onlar da çok iyi bilirler."

"Anlaşmadan ziyade..." dedi Alican. "Şöyle minik bir detayımız daha var." Bakışlar ona döndü. Herkes pürdikkat kesilince Alican slaytı ilerletti. Ekranda Haldun, yani namıdiğer *Deccal* denen kişinin yüzü belirdi. Murathan gördüğü yüzle yaslandığı duvardan ilk defa doğruldu. Çatılan kaşlarına ek olarak sorgular bir ifade belirdi yüzünde.

Aliş konuşmaya devam etti:

"Kadın, Haldun'un kız kardeşi."

Kimseden ses çıkmadı. Hepsi aynı anda bakışlarını Murathan'a çevirmek zorunda kaldı. Murathan ise soğuk bir ifadeyle bakıyordu ekrana. Soğuk ama bir o kadar da yakıcı. Dişlerini sıktı. Gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. Sinirini dizginlemeye çalıştı ama şu noktada oldukça zordu. Ebû'l Sam ve Haldun; onu rehin alan, Kerkük'te günlerce işkenceye maruz bırakan kişilerdi. En son gittikleri görevde Haldun'u görmüştü. Kimliğini değiştirmiş, *Deccal* adıyla pis işlerine devam ediyordu. Üç kurşunla onu vurmuş, ağır yaralanmasına neden olmuştu ama Haldun, ufak bir boşluktan faydalanarak kaçmıştı. Haftalar geçmesine rağmen hâlâ ne ölüsü ne de dirisi bulunabilmişti. Ateşle kuşatılmış kızgın bir öfke bütün bedeninde gezindi. Bir gözü yoğun bir sinirle seğirdi. O ikisini yıllar önce Kerkük'e gömmeliydi.

Herkesin aklına gelen şeyi Zülfikar dile getirdi:

"Kendilerince Murathan Komutan'ımdan intikam mı alıyorlar yani?"

"Bunca yıldan sonra mı?" dedi Timur.

"Bu Haldun denen it, geçen operasyonda üç kurşun yedi. Murathan Komutan'ım vurdu," dedi Hasan. Bütün bakışlar Murathan'a dönerken o devam etti: "Belki de öldü ve kız kardeşi onun intikamını almak istiyor."

Herkes sessizleşti. Murathan, şakak kemiğinde bir damarın kendini patlatmak istercesine derisine vurduğunu hissetti. Son yirmi altı saat on altı dakikadır delirmenin sınırında koşup duruyordu. Öğrendiği şeyler ise bu sınırı geçmesine neden olacak kadar can yakıcıydı. Suçluluk, kızgın bir demir misali kalbinin üzerini dağladı. "Neyi bekliyoruz o zaman?" dedi dişlerini

sıkarak. Sesi, odadaki herkesi buz kesmeye kadar donuktu. "Neden yerini bulup baskın yapmıyoruz?"

"Gerçekten sınır dışındalar mı yoksa buralarda mı, belli değil," dedi Hayri Albay. "Olay kolluk kuvvetlerinin yetki alanında. Bizim iznimiz yok. Özel Harekât, araştırma için en yetkin timlerini göndermiş zaten."

"Yani?" dedi Murathan ters ters. "Burada böyle oturup haber mi bekleyeceğiz?"

En net şekilde, "Evet," dedi Hayri Albay.

"İyi!" dedi Murathan. "Siz beklemeye devam edin o zaman." Sert adımlarla ilerleyip masanın üzerinden toplanan bilgilerin dosyasını aldı. Dosyada görünen sarı saçlı kadın silüetine en ters bakışını atarken dosyayı elinde sıktı. Aynı şekilde kapıya yöneliyordu ki arkasından yükselen bir sesle durmak zorunda kaldı.

"Karakurt!" diye kükredi Hayri Albay.

Durdu. Yüzünü dönmeden gözlerini kapatıp sinirli bir nefes verdi. Sinirini dizginlemeye çalıştı ama zordu. Tekrar Hayri Albay'a döndü.

"Emredin, komutanım."

"Bana karşı mı geldin sen az önce?" dedi Hayri Albay. Sesinde ve bakışında tehditkâr bir tını vardı. Cevap vermedi. "Benden habersiz..." dedi Hayri Albay kelimelerin üstüne basarak. "Tek bir adım dahi atmayacaksın." Yine sessiz kaldı. "Anlaşıldı mı?"

Sessiz kalmaya devam etti.

Hayri Albay, "Karakurt!" diye kükreyip, elini masaya şiddetle vurunca odadaki herkes irkildi. Murathan ise bütün ifadesizliğiyle bakmaya devam etti. Albay sandalyesini sertçe geri itip ayaklandı. İki koca adımda Murathan'ın önüne dikildi. Beyaz, gür kaşlarının gölgelediği gözlerini kısarak baktı bu ifadesiz kehribarlara. İçinde yanan ateşi görebiliyordu. "Sakın..." dedi otoriter bir sesle. "O aklından geçen şeyi sakın yapayım deme!"

"Siz?" dedi Murathan. "Siz olsaydınız yapmaz mıydınız?"

Hiç beklemeden, "Yapmazdım," dedi Hayri Albay. "Sen askersin. Ama ondan da önce sen bir Özel Kuvvet askerisin. Sıradan bir asker değilsin! Sıradan biri hiç değilsin!" İşaret parmağını Murathan'ın kalbinin üzerine bastırdı. "Senin önceliğin burası değil." Parmağını kalbinden çekip başındaki bordo bereye kaldırdı. "Burası."

Yapacağı en ufak hatada askerliği yanardı. Biliyordu. Ama delirmek üzereydi, görmüyorlar mıydı? Ölüyordu, fark etmiyorlar mıydı? Duramıyordu, hiçbir yere sığamıyordu. Anlamıyorlar mıydı?

"Benden habersiz adım atmayacaksın," dedi Hayri Albay aynı otoriter sesiyle. "Şimdi git nereye gidiyorsan!" Arkasını dönüp tekrar masaya ilerlerken Murathan ise elindeki dosyayı sıktı ve sinirle kapıyı açıp dışarı çıktı. Nefes alamıyordu. Aldığı her nefes zehir olup ciğerine batıyordu. Az önce öğrendiği gerçek tokat gibi çarpmıştı yüzüne. Onun yüzünden kaçırılmıştı. Onun yüzünden başına bunlar gelmişti. Onun yüzünden şu an yanında değildi. Oysa ayırmamalıydı gözünü ondan. Bir an bile elini bırakmamalıydı. Neden bırakmıştı?

Suçluluk, pişmanlık, öfke, acı, çaresizlik...

Hepsi birbirine karışmıştı. Murathan altında kalmıştı. Hayatında hiç hissetmediği kadar büyük bir çaresizlik vardı her zerresinde. Sağa gitti, gidecek yer bulamadı. Sola döndü, yine gidecek bir yer bulamadı. Ne yapacağını bilemedi. Öylece kaldı koskoca askeriyenin ortasında. Migren sol yanına ağır bir darbe indirirken midesinin bulanmaya başladığını hissetti. Çaresizce baktı sağına soluna. Beyni durmuş gibiydi. Her şey yine siyahtı. Her yer yine karanlıktı. Renkler yoktu. Nereye gideceğini bilemiyordu. Ne yapacaktı? Nefes alamıyordu. Nerede arayacağını bilmiyordu. Ne yapacaktı?

Çaresizce etrafına bakarken koridorun en ucunda gördüğü şeyle durakladı. Hafızasında yer edinen ama tozlanmış, çok eski bir silüet vardı karşısında. Ona doğru yaklaştıkça hafızası silüetin üzerindeki tozları üfledi. Görüntü daha da belirginleşti. Siyah saçlarına aklar düşmüş, göz altları çökmüş, artık hatırladığı kadar genç olmayan ama her hâlinden tanıdığı, bildiği bir mavilikle bakan gözler: Leyla teyzesi...

Olduğu yere çakılıp kaldı adımları. Leyla ona yavaş adımlarla yaklaşırken onun bakışları Leyla'nın yanına takıldı. Ve bu sefer iliklerine kadar ürperdi. Genç bir delikanlı vardı karşısında. Dev bir cüsse, siyah saçlar, kalın kaşlar ve heybetli bir duruşla Ali amcasına neredeyse birebir benzeyen bir delikanlıydı bu. Tek fark, uzaktan bile seçilen gözleriydi. Yine ezbere bildiği mavilikler vardı onun da gözlerinde.

Bu Gökalp'ti. Hiç görmediği ama Pamuk'a onun da elini tutmaya söz verdiği Gökalp.

Diğer yanında ise bir kadın vardı. Kumral, uzun saçlı, güzel, yuvarlak yüzlü bir kadındı. Bakışları yeniden Leyla'ya kilitlendi. Yaşlanmıştı. Ama hâlâ güzeldi. Ve Gökçen'di. Baştan aşağı Gökçen'di. Bakışı, duruşu hatta dik yürüyüşü bile Gökçen'di. Hafızasında derin geçmişten cümleler uçuştu.

Yemek yedin mi, oğlum, dedi geçmişteki Leyla teyze. *Bak, sana en sevdiğin poğaçadan yaptım. Bol peynirli. Haydi, ye.*

Üşüme, Murathan. Bak, sana kazak ördüm. Dene bakalım, olacak mı?

Gökçen'in elini bırakma, Murathan.

Hangi soruyu çözemedin? Getir de beraber yapalım, oğlum.

Memoli de kimmiş bizim oğlan dururken?

Gökçen uyumuyor, Murathan. Biraz oynasana, oğlum. Yorulunca belki uyur.

Çok koşma oğlum, terleme.

Terlemişsin bile. Gel, annen görmeden sırtına bez koyalım.

Omuzları çöktü. Tanımamasını umdu içinden. *Ne olur, beni tanımasın. Ne olur, yanımdan geçip gitsin.* Öylece durup bu dileğinin gerçekleşmesini bekledi. Lakin olmadı.

Leyla gelip tam önünde durdu. Siyah saçlarına düşen aklar ve yüzünde oluşmaya başlamış kırışıklıklar artık daha netti. Mavi gözleri ağlamaktan kızarmış, gözlerinin altını derin morluklar sarmıştı. Bu tanıdık maviliklere bakarken içi ezildi Murathan'ın. Leyla'nın kirpiğinin ucunda düşmeyi bekleyen gözyaşı ise yavaşça yanağına doğru süzüldü. Yıllar geçti aradan, anılar geçti. İkisi birbirine öylece bakarken uzun yıllar tek bir an oldu sanki.

"Murathan..." dedi titrek bir sesle Leyla. "Oğlum..."

Avazı çıktığı kadar ağlamak istedi. Zira yıllar sonra karşılaştığı Leyla teyzesinin *onu nasıl koruyamadın,* diyerek yüzüne okkalı bir tokat atıp yakasına yapışmasını, hesap sormasını bekliyordu. Askerî üniformasına titrek parmakları ile dokunup sıkıca bağrına basmasını, sarılmasını değil. Genzine ağır bir yumrunun oturduğunu hissetti. Leyla ise kollarını daha sıkı sardı Murathan'a. Gözyaşları ıslattı üniformasını. "Murathan, oğlum..." diyen sesi gözyaşlarının arasından zor duyuldu. Sırtındaki eller daha sıkı çekti Murathan'ı kendisine. Büyük bir özlemle sarıldı, sarıp sarmaladı. Murathan ise elini bile oynatamadı. Çocukluğunun tanıdık kokusu burnuna değince usulca kapattı gözlerini.

Hâlâ peynirli poğaça gibi kokuyor, dedi içinin en kuytusunda saklanan minik Kepçük.

Leyla'nın ağlayışı şiddetlenirken birden dizlerinin bağı çözüldü. Boş bir çuval gibi yere düşeceği an Murathan tuttu.

"Anne," dedi Gökalp ürkek bir sesle. Leyla'nın kolundan tutmaya çalıştı. Diğer kadın ise gözyaşlarını gizlemek adına bakışlarını arkasına çevirmişti.

Murathan, kollarında yere yıkılacak gibi duran kadını iki koca adımda ilerletip biraz ilerideki sandalyeye oturttu. Gökalp'in uzattığı suyu alıp uzattı. Leyla kapağı açamayınca elinden alıp açtı. Tekrar uzattı. Leyla titrek nefesler verirken zorla bir yudum aldı sudan. Nemli bakışları önünde eğilen Murathan'a kilitlendi. Dudakları titredi. Gözleri yeniden ağır bir gözyaşı bulutuyla gölgelendi. Elini kaldırıp yavaşça dokundu en son minicik bir çocukken gördüğü yüze. Hafif çıkmış sakallarına dokundu, daha sonra ya-

naklarına, gözlerine ve kirpiklerine... Ezberc bildiği yüzü yeniden çözmeye çalışıyordu sanki. Bıraktığı minik çocuk değildi. Kocaman olmuştu. Ama yine de hemen tanımıştı. Bedeni değil ama gözleri hâlâ bıraktığı çocuk gibi bakıyordu.

"Babana benziyorsun," dedi dudakları titrerken. Elleri, yüzünden üniformasına indi. Kırılacak bir şeye dokunur gibi dokundu üniformaya. Önündeki KARAKURT yazısına. Kolundaki al yıldızlı bayrağa... Eşi Ali düştü aklına. Onun da üniformasında böyle gezinirdi parmakları. Bazı anıların elinde kör bir bıçak vardır. Ya hafızaya saplanır, unutturmaz ya da kalbe saplanır, çıkmazdı. Bu anda Leyla için öyleydi. Yıllar öncesinde güzel, şu an ise derin acı hissettiren bir andı. Sessiz bir gözyaşı daha yanağına süzülürken Murathan'a doğru eğildi ve alnına derin bir öpücük bırakarak geri çekildi. "Kocaman olmuşsun ama hâlâ benim oğlum gibi bakıyorsun."

Burukça tebessüm etti Murathan. Konuştuğu an boğazındaki yumruyu tutamayabilirdi.

"*Gökçen yok*, dediler. *Kayıp*, dediler," dedi Leyla tekrar gözyaşlarına boğulurken. "Senin yanında bir şey olmazdı ona. Yalan söylüyorlar bana, değil mi? Sen biliyorsun Gökçen'in yerini, değil mi?"

Bakışları çaresiz bir hâl aldı. Aynı çaresizlikle başını yavaşça sağa eğdi. "Özür dilerim, Leyla teyze," diyebildi en sonunda. Leyla'nın kucağındaki ellerini tuttu. Bakışlarını önünden kaldırmadı. Bu maviliklere bakamıyordu. Ağır bir suçluluk eziyordu ruhunu. "Çok özür dilerim."

"Kim, neden kaçırsın ablamı?" dedi Gökalp.

Murathan yine cevap veremedi. *Benim yüzümden*, diyemedi. Leyla kendinden geçmiş gibi ağlarken ellerini bırakıp yanından ayaklandı. "Bilmiyorum ama bulacağım," dedi kısık bir sesle. Gökalp'in gözlerine de bakamadı. Oysa onunla tanışacağı günü böyle hayal etmemişti. Ali amcanın neredeyse birebir aynısı olan bu yüze bakmak şu an fazlası ile ağır ve zordu.

Leyla'nın ağlaması şiddetlenip, boğulur gibi sesler çıkarmaya başlayınca Gökalp önünde eğildi. Ama tutamadı. Leyla'nın bilinci kapandı. Tam sandalyeden yana devrilecekti ki Murathan yakaladı. Tek hamlede kucağına aldı.

"Revir nerede?" dedi Gökalp panikle.

Cevap vermedi. Kucağındaki bedeni sıkıca tutup ilerlemeye devam etti. Revire gelince ise şiddetle bağırdı:

"Salih! Buraya bak. Hemen!"

Leyla'yı dikkatlice sedyeye bıraktı. Yanından iki adım gerileti. Gökalp'in annesinin elini nasıl sıkı sıkı tuttuğunu gördü. Gözlerindeki korkuyu, endişeyi gördü. Anneden başka bir ebeveyn görmemiş bir çocuktu o. Annesine

nasıl sığındığı bu andan bile ner bir şekilde belli oluyordu. Doktor, Leyla'ya bakarken adımları geriledi. Sessizce odadan çıktı. Ama kapıdan çıktığı an durdu. İleriye bir adım daha atamadı. Gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. *Komutan Karakurt'sun sen,* dedi kendi kendine. *Kendine gel. Dik dur. Dik dur. Dik dur!*

"Kepçük..." diyen bir sesle anında gözlerini açtı ve bakışlarını arkasına çevirdi.

Yanlarında gelen kumral kadın, revir kapısının önüne dikilmiş, nemli gözlerle ona bakıyordu. Öne doğru bir adım atıp Murathan'a daha çok yaklaştı. "Böyle tanışmak istemezdim seninle," dedi. Sesi fazlası ile kısık ve titrekti. Elini öne doğru uzattı. "Ben Canan. Gökçen'in halası."

Tahmin etmişti. Bu yüzden şaşırmadı. Ona uzatılan eli sakince kavradı. Ama ağzını yine açamadı. Dilinden hiçbir kelime dökülemedi. Bir düğüm vardı sanki dilinin ucunda. Açamıyordu. Atamıyordu. Çözemiyordu. Elini tam geri çekiyordu ki Canan izin vermedi. Diğer elini de Murathan'ın eline sarıp sıkı sıkı tuttu.

"Ben, seni Murathan olarak bilmezdim," dedi gözünden bir damla yaş yanağına süzülürken. "Kepçük olarak bilirdim. Gökçen... İzmir'e ilk geldikleri zaman o kadar çok anlatırdı ki seni. O kadar çok beklerdi ki gelecek-sin diye, camın önünden alamazdım. Bir tokası vardı, mavi bir kelebek... *Kepçük beni bundan bulacak,* derdi. Saçından çıkarmazdı. Görmeden tanıdım seni. Patlıcan sevmediğini, en çok *Pokemon* ve *Memoli* izlemeyi sevdiğini, misket toplamaya bayıldığını, odan dağılınca delirdiğini, en sevdiğin kitabın *Red Kit* olduğunu..." Bu noktada sesi ince, kesik bir hâl aldı. "Ne zaman düşse onunla düştüğünü, ne öğrenirsen ona da anlattığını kaç kere anlattıysa artık... Şu yaşıma geldim, hâlâ unutamam." Kelimeleri gözyaşları ile örtüldü. Murathan'ın elini daha çok sıktı. "Hâlâ o Kepçük müsün?"

Murathan ağlamak istedi. Bağıra bağıra, kalbi parçalanana kadar ağlamak istedi. Ama tuttu. Dişlerini sıkıca birbirine kenetleyip boğazından kopmak için hazır bekleyen feryatları boğazına iğne batırırcasına yuttu. Diğer elini kaldırıp ellerinin üzerindeki çaresiz elleri kavradı. "Söz," diye zorla çıkardı kelimeleri dudaklarının arasından. "Söz, bulacağım. Gerekirse cehennemin dibine götürsünler. Bulup getireceğim. Bulamazsam ben de onunla gideceğim. Size söz!"

Canan'dan çok kendine söylüyor gibiydi bunları. Birisinin de ona böyle teselli vermesine, bunları söylemesine ihtiyacı vardı oysa. Çaresiz hissediyordu. Güçsüz hissediyordu. Başını en sevdiği kokuya gömüp bir çocuk gibi ağlamak istiyordu. Komutan Karakurt olmak istemiyordu. Kepçük olmak istiyordu. Canan ağlamaya devam ederken o ellerini yavaşça geri çekti. Sert adımlarla ilerledi askeriye koridorlarında ama omuzları her zamanki kadar

dik, duruşu heybetli değildi. Ne yapacağını bilemez bir şekilde binadan dışarı çıktı. Durdu. Derin bir nefes çekti içine. Soğuktu, Silopi'ye inceden kar yağmaya başlamıştı. Bakışlarını mavi gökyüzüne dikti.

Artık mavi değildi. Soluk bir maviydi.

Dudakları titredi. Genzindeki ateş büyüdü. Ama yine tuttu. O burada Komutan Karakurt'tu. Ağlamazdı. Gülmezdi. Her zaman sertti. Kaşlarını çattı. Duruşunu dikleştirdi. Ve sert adımlarla askeriyenin çıkışına yöneldi. Soru soran hiçbir askere cevap vermedi. Verilen selamları almadı. Harta üzerindeki üniformayı bile çıkarmadı. Şu an yapmak istediği tek şey buradan çıkmaktı. Aynı sert adımlarla tek bir hedefe kilitlendi. Dik durmak istemiyordu. Güçlü durmak istemiyordu. İçinde kopan fırtınayı yutmak istemiyordu. *Karakurt* olmak istemiyordu.

Şu an sadece Kepçük olmak istiyordu. Ve Kepçük olabileceği tek bir sığınağı vardı. Hedeflediği yere varınca hızla evin arkasına dolandı. Ezbere bildiği güzergâhı takip edip duvara tırmandı. Balkona atlayıp pencereden içeri girdi. Sonra sakince camı kapattı. Eli pencerenin kolunda birkaç saniye bekledi. İşte, burada Karakurt değildi. Burada Murathan değildi. Burada Kıdemli Üsteğmen değildi. Burada Kepçük'tü. Yeryüzünde, sadece burada kendisiydi.

Pencereyi kapatır kapatmaz genzine dolan kokuyla dudakları titredi. Bakışlarını odaya çevirdi. Düzenliydi. Topluydu. Her şey yerli yerindeydi. Gökçen olsaydı böyle olmazdı. Odanın düzenli oluşu genzindeki yumruyu büyüttü. Dağınık olmalıydı oysa. Yatak dağınık, kıyafetler sağa sola gelişigüzel fırlatılmış; kitaplar, kâğıtlar masanın üstünde bırakılmış; baş ucundaki komodinin üzerinde yarısı içilip bırakılmış bir kahve kupası olmalıydı.

Hiçbiri yoktu.

Ve bu sefer tutmadı. Kalbini yakan ateşi de boğazındaki yumruyu da tutamadı. Uzun kirpiklerinin ucunda asılı kalan bir gözyaşı yavaşça yanağına düşerken postallarını çıkardı. Dik duruşu yoktu artık. Omuzları çöktükçe çöktü. Bir gözyaşı daha yanağından süzülürken güçsüz adımlarla Pamuk'un yatağına ilerledi. Dizlerinde derman bulamayınca, yatağa bile ulaşamadan öylece yatağın önüne çöktü. İçindeki sızıyı daha fazla yok sayamadı. Bakışları yatağın hemen yanında, komodinin üzerinde bir çerçeveden ona bakıp gülümseyen Ali'nin yüzüne takıldı. Ezildikçe ezildi. İçinden telafisi imkânsız bir parçanın koptuğunu hissetti.

"Koruyamadım, Ali amca..." Gözyaşları coşkun bir nehir gibi yanaklarından süzülürken elini yumruk yapıp kalbinin üzerine vurdu. "Koruyamadım."

Oysa küçük Kepçük için dünyaya geliş amacı tamamen Pamuk'tu. Hep öyle sanırdı küçükken. O önce doğmuştu. Bu bir tesadüf değildi. Dünyayı

tanımak, öğrenmek, bu sayede sonradan gelen Pamuk'a öğrendiği her şeyi öğretebilmek, korumak, kendi düşerek yürüdüğü yolları ona taşsız bir şekilde yürütmek, daima elini tutmak için vardı. Kepçük, Pamuk var diye vardı. Kalbine şiddetli bir yumruk daha atarken, onu yerinden söküp atmak istedi. Parçalamak istedi. Ama attığı her yumruk kalbini daha çok sıkıyordu sanki.

Ali fotoğraftan tebessüm etmeye devam etti.

"Kar yağıyor." Murathan'ın gözyaşları şiddetlendi. "Montu bile yok üzerinde," dedi titrek sesi. "Üşür o. Korkar o. Çok üşür, çok korkar."

Hıçkırıkları tutamayacağı bir noktaya gelince elini ağzına kapattı. Bütün çığlıklarını avuçları yuttu. Uzanıp yatağın başından yastığı aldı. Burnuna gelen koku ile gözyaşları şiddetlendi. Tarifi yoktu onun kokusunun. Ne bir çiçek diyebilirdi bu kokuya ne de başka bir kokuya benzetebilirdi. Tekti. Gökçen'di. Pamuk'tu. Bütün ömrüydü. Çocukluğuydu. İlk heyecanı, ilk aşkı, ilk kalp kırıklığıydı. Bu dünyada kendini bildi bileli ezbere tanıdığı tek kokuydu. Unuttuğunu sandığında bile aklının en ücra köşelerinde beliren tek yüzdü. En masum yanıydı.

Yüzünü yavaşça bastırdı yastığa. Derin bir nefes çekmeye çalıştı içine. Her zerresi onunla dolsun diye. Ama bu, kalbini daha çok acıttı. Nasıl dokuz yaşındaki Kepçük, Pamuk yok diye geceleri fotoğrafına bakıp, elini ağzına kapatarak ağladıysa yirmi dokuz yaşındaki Murathan da Gökçen yok diye yüzünü kokusuna gömüp sessizce ağladı dakikalarca.

Ta ki telefonu çalıp bilinmeyen numaradan bir arama gelene kadar.

Üşüyordum. Her zerrem sızlıyordu. Neredeydim? Seçemiyordum. Derin bir uğultu vardı kulaklarımda. Doğrulmaya çalıştım, gözümü açmaya çalıştım ama yapamadım. Birinin elini alnımda hissettim.

"Ateşi var," dedi cılız bir kız sesi. Bozuk bir Türkçe ile konuşuyordu.

"Ölmediyse sorun yok," dedi başka bir kadın sesi. "Bana canlı lazım. Hayatta tut."

Kulaklarımdaki uğultu devam ederken her şey siyah olmuştu.

Sırtım yumuşak bir yerdeydi. Artık soğuk değildi. Ama kemiklerim sızlamaya devam ediyordu. Küf ve nem kokusu geliyordu burnuma. Nerede olduğumu yine bilemiyordum.

"Aç üstünü," dedi kadın. "Bir de buna mı bakacağız?"

"Yaşat demedin mi? Başka türlü nasıl iyileşecek? Hava soğuk. Titriyor, üşüyor."

"Doktor Hanım pek de narinmiş," dedi kadın küçümser bir tonla.

"Yanında bomba patladı. Ya nasıl olacaktı?" diyor kız. Elini alnımda ve yanaklarımda hissediyordum. "Ebû'l Sam sana çok kızacak. Planda bu yoktu. Biliyorsun, değil mi?"

"Kes sesini de işini yap," diye yükseldi kadın. "Çenen fazla açıldı bu aralar senin."

Her şey yine siyah olmuştu.

Birinin parmaklarıma dokunduğunu hissettim. Elimi geri çekmek istedim ama kendimde o gücü bulamadım. Gözlerimin içi alev alev yanıyordu sanki. İçinde olduğum sıcaklık neydi, bilmiyordum ama bu sıcaklığa daha çok sarıldım.

"Ne güzel parmakların var," dedi cılız bir kız sesi. "Doktor olunca böyle oluyor he. Gözlerin ne renk ki acaba? Azıcık açsan da baksam. Vallaha meraktan, ha. Gıdıklasam uyanır mısın acep? Bak uyanmazsan öldürecek seni. Doktor abla, ne olur, uyan be!"

Parmaklarımla oynamaya devam etti. Gözlerimi aralamak için kendimi zorladım ama yapıştırılmış gibiydiler. Açamıyordum bir türlü. Direnmeye devam ettim. En sonunda hafifçe aralamayı başardım. Derin karanlık, buğulu bir aydınlıkla dolmuştu. Dikkatle bana bakan bir çift kocaman, kahverengi göz gördüm. Kabarık, kıvırcık, karman çorman, siyah saçlar vardı. Zorla açtığım gözlerim tekrar kapandı. Her şey yine siyah olurken kızın kısık sesi bu sefer şöyle dedi:

"Mavi... Gözlerin de senin gibi güzelmiş."

Her şey yeniden derin bir siyaha bürünmüştü.

Şiddetli bir ses ulaştı kulağıma. Bir şeyler devriliyordu sanki. Bir şeyler kırılıyordu. Ses netti ama gerisi karanlıktı. "Başlarım senin yapacağın işe!" diyerek öfkeyle bağırdı bozuk Türkçe ile konuşan bir adam.

"Dur!" diyor daha önce de duyduğumu anımsadığım kadının boğuk ve zorla çıkan sesi. "Dur. Anlatacağım, dur."

Şiddetli bir devrilme sesi daha geldi. "*Sadece bomba patlatacaksın*, demedim mi lan ben sana? Sen gidip adam mı kaçırıyorsun? Zaten zar zor saklanıyoruz. Ne diye bunu başımıza bela ediyorsun? Ne işe yarayacak bu?"

"Bu kadın doktor."

"Ha, bir de doktor kaçırıyorsun, öyle mi? Git, direkt yerimizi söyle, lan! Daha kolay yakalanırız!"

"Ağabeyim," dedi kadın. Ama sesinden acı çektiği belliydi. "Ağabeyim Haldun... Durumu kötüleşti. Köylerde herkes bu doktoru övüyor. İyi edecek Haldun'u."

"Haldun'a başlatma!" diye kükremeye devam etti adam. "Bana ne lan Haldun'dan? İster yaşasın ister geberip gitsin! Bana ne lan senin ağabeyinden?"

"Senin umurunda olmayabilir ama benim umurumda," diye kadın da yükseldi ama peşi sıra bir tokat sesi duyuldu.

"Gebertirim seni!" dedi adam sinirle. "Ağabeyin olacak o Haldun'u da seni de peşine taktığın bu karıyı da gebertirim! Ne geldiyse başıma ikiniz yüzünden geldi zaten. Kendi yetmiyormuş gibi seni de musallat etti başıma o asalak ağabeyin. Faydadan çok zararınız var. O yüzden şu saniye seni gebertirim, Jinda. Anladın mı beni? Sana yemin ediyorum ki bunu yaparım!"

Kadının sesi kesik kesikti. Zorla nefes alıyordu sanki. "Karakurt..." dedi boğuk bir sesle. "Komutan Karakurt..."

Bu ismi duyduğum an gözlerimi açmak istedim. Var gücümle ayağa kalmak istedim. Ama yine yapamadım. Korkuyordum. Murathan neredeydi? Ben neredeydim?

"Ne diyorsun lan?" dedi adam.

"Sadece doktor değil," dedi kadın. Peş peşe öksürdü. "Komutan Karakurt'un sevgilisi bu kadın."

Derin bir sessizlik çöktü ortama.

Birkaç saniye sonra, "Sen harbiden bizi gebertmek için özenle çalışıyorsun ha," dedi adam.

"Mantıklı düşün," dedi kadın yine öksürerek. "Buradan çıkış biletimiz bu kadın. Yoksa yakalanmamız an meselesi."

"Nasıl olacak lan o?" dedi adam.

"Karakurt mutlaka peşine düşecek. Kendi ayağıyla sana gelecek. Kızı anlaşma için kullanacağız. *Biz sınırı geçelim, sen de kızı al,* diyeceğiz."

"Türkiye Cumhuriyeti bizimle pazarlık yapmaz. Hele Karakurt hiç yapmaz," dedi adam. "Sanki bilmiyorsun. Leşimiz çıkar buradan."

"Karakurt yapar," dedi kadın hızla. "Gördüm. Kendi gözümle gördüm. Kızın gözünün içine bakıyor. Bir saniye bile yanından ayrılmıyor. Buradan bizi sadece o çıkarır. Onu da ancak bu kadın yaptırır. Seni tanıyor. Neler yapabileceğini biliyor. Senin yanında olduğunu öğrenince kurtarmak için ne dersen yapacaktır, eminim."

Sessizlik, derin nefes sesleri ve leş gibi kokan bir nefesin varlığını hissettim. Huysuzca yüzümü buruşturmak istedim ve sanırım bu sefer başara-

bildim. Güldü adam. "Sevmedi beni ha!" Daha çok yaklaştı sanki. "Adı ne bunun?"

"Gökçen."

Saçlarımdaydı eli. "Demek bizim Karakurt'un tek zaafı sensin ha, Gökçen?" Tepki veremedim. Kafamı geri çekemedim. Ellerini saçlarımdan geri itemedim. Birkaç saniye elleri saçlarımdan, nefesi yanımdan uzaklaştı. "Plan ters teperse ilk seni gebertirim, bilesin," dedi adam.

Devamı yine, yine, yine karanlık oldu.

Yoğun rutubet kokusu genzimi sızlatmaya başlayınca zorlukla gözlerimi araladım. Kirpiklerim birbirine yapışmış gibiydi ama bu sefer başarmıştım. Gördüğüm ilk şey ahşap tavan oldu. Başımı hafifçe sağa çevirdiğimde şakaklarıma keskin bir ağrı doldu. Huysuzca buruşturdum yüzümü. Gözlerimin içine milyonlarca iğne batıyordu sanki. Yerimden doğrulmaya çalıştım ama vücudumun her bir noktasına iğneler saplanınca dudaklarımdan minik bir inilti kaçtı.

"Uyanmışsındır," diyen cılız bir kız sesi duyunca bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdim. Karşımdaki kapı açılmış, tam önünde elinde demir tepsi tutan genç bir kız vardı. Hayal meyal hatırladığım gibi dağınık, tarak görmemiş gibi duran siyah, kıvırcık saçları ve kocaman kahverengi gözleri vardı. En fazla yirmi yaşındaydı. Gülerek bakıyordu bana.

Niye gülüyordu? Bu kimdi? Ben neredeydim?

Zihnimdeki sorular aniden hafızamda beliren görüntülerle yarım kaldı. Nişandaydım en son. Murathan'ın eli sıkıca elimdeydi. Aybüke yanımdaydı. Ama birden bir şey olmuştu. Ne olmuştu? Zihnimi zorladım. Büyük bir patlama sesi vardı beynimin içinde. Yaralı insanların görüntüleri belli belirsizdi. Ağıtlar, feryatlar, çığlıklar zihnimde birbirine karıştı. Bütün bunlar karışıktı ama en son bir görüntüyü çok net hatırlıyordu zihnim. Kanlar içinde yaralı bir Aybüke ve *Gökçen,* diyen feryatları...

Panik, ihtişamlı bir giriş yaptı beynime. Korkuyla yerimden doğrulmaya çalıştım ama her zerrem sancıyınca acılı bir inilti daha döküldü dudaklarımdan. Kız elindeki tepsiyi kenara bırakıp, bana doğru ilerleyince ise daha büyük bir korkuyla bağırdım:

"Yaklaşma bana!"

Durdu. Bense bedenimdeki bütün acıya rağmen yattığım yerden doğrulmayı başardım. Üzerimdeki battaniyeyi yana savurup yattığım yerde dikleştim. Vücudumda gezdirdim bakışlarımı. V yaka, siyah bir kazak vardı üstümde. Benim değildi. Kot pantolonum toz ve çamur içindeydi ama en son giydiğim, bana ait olan bir parçaydı. Beyaz spor ayakkabılarım da ayak-

lanmdaydı. Ellerimin üstüne kaydı bakışlarım. Mosmordu. Çürükler her yeri kaplamıştı sanki. Kollarıma ve bacaklarıma dokundum. Sızım sızım sızlıyorlardı. Bir araba dayak yemiş gibiydim.

"Önemli bir şeyin yoktur," dedi kız.

Dediğini duyacak durumda değildim. Bakışlarım odada gezindi. Bir sedirin üstündeydim sanırım. Karşımdaki duvara asılmış, üzerinde gölden su için ceylan resmi olan bir örtü vardı. Önündeki komodinin üzerine ilaç şişeleri bırakılmıştı. Duvarlar beyazdı ama çoğu yeri dökülmüştü. Sağ tarafımda kalan duvardaki cam, gazete kâğıtlarıyla kapatılmıştı.

"Korkma," dedi kız bu sefer sıcak bir sesle. "Benden sana zarar gelmez."

Korkma derken? Nasıl korkmayabilirdim? Ne oluyordu burada? Neredeydim ben?

"Sen kimsin?" dedim korkuyla. Yattığım sedirde daha çok doğrulup sağa sola bakmaya devam ettim. Kendimi savunacak bir şeyler bulmak adına etrafa bakındım. Odanın sol köşesindeki kocaman taş takılmıştı gözüme. Kız ve taş arasında gidip geldi bakışlarım.

"Zehra ben," dedi kız saçma bir neşeyle. "Sen de Gökçen'mişsin. Öyle dediler." Bana doğru bir adım daha atıyordu ki yine şiddetle bağırdım:

"Yaklaşma bana!"

Ne olduğunu anlamasam da iyi bir şeyler olmadığı netti. Kaçırılmış mıydım yoksa biri beni bulup iyileştirmiş miydi, bilemiyordum. Bu kız kötü niyetli miydi yoksa sadece yardım mı etmeye çalışıyordu, onu da bilmiyordum. Kafam allak bullaktı. Kimseye güvenemezdim.

"Bilirem," dedi oldukça bozuk bir Türkçeyle. "Korkuyorsun. Haklısın da. Ama vallah benden sana zarar gelmez."

Umursamadım bu dediklerini. Gözümü ondan ayırmadan tamamen doğrulmak için ileri atıldım. Ama ayaklarım yere basar basmaz sedire geri çöktüm. Dizlerim tutmuyordu sanki. Midem bulanıyor, başım dönüyordu.

"Kaç gündür hareketsizdin ya, ondan öyle oldun. Dur, yardım edeyim," diyen kız bana daha çok yaklaşıp koluma dokunmak için elini uzatıyordu ki şiddetle elini geri savurdum.

"Dokunma!

Geriledi. "Haklısın," diye mırıldandı. "Korktun birden tabii. Ama vallah benden sana zarar gelmez," diye tekrarladı. Geri dönüp kapının yanına bıraktığı tepsiyi aldı. Bu sefer gayet dikkatli adımlarla ilerledi yanıma. Sedirin en ucuna tepsiyi bırakıp geri çekildi. Güldü. "Yemek yemedin kaç gündür. Miden bulanır şimdi. Biraz yersen toparlanırsın."

Bakışlarım tepsiye kaydı. Bir tabak pilav ve biraz ekmek vardı. Tekrar kıza çevirdim ters ve ürkek bakışlarımı. Dalga mı geçiliyordu benimle? Uzanıp tepsiyi bana daha çok yaklaştırıyordu ki artık dayanamadım. Şiddetle geri savurdum. Tepsi sedirden aşağı düşüp yemekler şiddetli bir gürültü ile dökülürken ben acıyan bacaklarım, kütük gibi şiş olduğunu hissettiğim ayaklarım, bulanan midem ve dönen başıma rağmen sinirle ayaklandım oturduğum yerden.

"Yemek falan istemiyorum! Neredeyim ben? Sen kimsin?"

Tepkim onu şaşırtmamıştı. Hızla yere eğilip dağılan yemekleri sakince toplamaya başladı. Yere düşen ekmeği üç kere öpüp başının üstüne koydu. "Dedim ya..." diye mırıldandı sakince. "Zehra ben."

Deli olacaktım!

"Neredeyim ben?"

Dağılan yemekleri elinden geldiğince toplayıp tepsinin üstüne bıraktı. "Nerede olduğunu sorgulama," dedi kısık bir sesle. Elinde tepsi ile tekrar ayağa kalktı. "Ne derlerse yap."

Boş bir bakışla baktım. Beynim uyuşmuş durumdaydı. Her yerim ağrıyordu. Rüyada mıydım ben? Daha doğrusu kâbus mu görüyordum? Murathan neredeydi? "Ne zamandır buradayım ben?" dedim.

"İki gün olmuştur," dedi. Bu cevabından sonra duraksadı. "Aslında tam da iki gün değil. Bir buçuk gün falandır herhâl." Şok ve şaşkınlıkla öylece baktım yüzüne. İki gün mü? O ise bu durum çok normalmiş gibi güldü. "Ayağa kalkabildiğine göre sorun yok. Çok korktum uyanmayacaksın diye. İyisin, değil?"

Samimi mi yoksa değil mi; iyi niyetli mi yoksa kötü mü, ayıramıyordum. Masum bir yüzü vardı aslında ama şu an bulunduğum durum *güven* kelimesi için pek uygun değildi. "Aybüke..." diye mırıldandım korkuyla. En son kanlar içinde gördüğüm görüntü belirdi yine aklımda. "Aybüke nerede?"

"O kim ki?" derken oldukça masumdu. "Ben Aybüke bilmem."

Korkum, paniğim büyüyordu. Tüm gücümü toplayıp kıza doğru kocaman bir adım attım. Ayak bileklerim şiş gibiydi. Sanki kocaman bir su kütlesi vardı üzerlerinde. Hareket etmekte zorlanıyordum ama korkum, acımdan daha büyüktü.

"Zorlama kendini," dedi. "O bomba patladıktan sonra sağ çıkman bile mucize."

Zihnimde yankılanan yüksek sesten artık emindim. Bir şeyden daha emindim. Şu an asla güvenli bir yerde değildim. "Bomba mı patlattınız?" derken şaşkınlığımı gizleyememiştim.

"Vallah ben patlatmamışam," dedi hemen. "Korkma benden. Zehra'yım ben. Sadece Zehra. Ben yapmadım."

Ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemez bir şekilde birkaç saniye baka-kaldım yüzüne. Aybüke, Ahmet Ağa, Gurbet, Ferhat, Naze Hanım hatta Devran Ağa ve diğerleri düştü aklıma. Onlara ne olmuştu? İyi miydiler? Belirsizlik üzüntüye, üzüntü ise kuvvetli bir sinire dönüştü. Sinirle dişledim dudaklarımı. Sonra ise aklıma ilk gelen şeyi yaptım. Büyük bir salaklıktı ama başka seçenek göremiyordum. Hızla kapıya koştum. Daha doğrusu yürüdüm. Zira uzun süre hareketsiz kalan bacaklarım uyuşmuş durumdaydı. Acıkmıştım. Gücüm yoktu. Ancak Zehra denen kız, ben daha iki adım atmışken kolumdan yakaladı.

"Sakın!" dedi koluma sıkı sıkı yapışmışken. "Sakın böyle bir şeye yeltenme. Ölürsün. Acımazlar."

Ağlamak istiyordum. Ama ağlayamadım. "Siz kimsiniz?" dedim çaresizce. Kolumdaki elini geri ittim. "Ne işim var benim burada?" Korkuyordum. Murathan olmalıydı yanımda. Neredeydim ben?

Dışarıdan ayak sesleri yükselince kız yine koluma yapıştı.

"Sakın soru sorma. Bağırma. Karşı gelme. Doktor abla, ne derlerse yap, olur mu? Lütfen. Yaşamak istiyorsan ne derlerse yap."

Kolumu geri çekmeme fırsat vermeden beni sedire geri itekledi. Aynı saniyelerde kapı şiddetle açılınca bakışlarımı sese çevirdim. Bir kadın vardı kapıda. Sarı saçları, keskin yüz hatları olan bir kadın. Bakınca gözüme çarpan ilk detay çıkık elmacık kemikleri olmuştu. Aşırı sert bir havası vardı. Soluk, hâkî yeşili bir mont ve siyah pantolon giymişti.

"Vay, vay, vay..." dedi kapıdan girer girmez. Dudaklarında alaycı bir gülüş vardı. "Prensesimiz en sonunda uyandı demek. Günaydın!"

Cevap vermedim. Korkuyordum ama ifademi sert tutmaya çalışarak baktım kadına. Koluma yapışan kız hafifçe kolumu sıkınca bakışlarımı göz ucuyla ona çevirdim. Az önce söylediği cümleyi tekrar eden bir bakış vardı gözlerinde.

Sakın karşı gelme. Yaşamak istiyorsan ne derlerse yap.

Tekrar kadına döndüm.

"Sen kimsin? Neredeyim ben?"

"Zehra," dedi yanımdaki kıza dönüp. "Doktor Hanım'a daha anlatmadın mı bizi?"

Tedirgin bakışlarım Zehra denen kız ile kadın arasında gidip geldi. Kapıya baktım. Kaçamazdım. İzbandut gibi iki adam dikiliyordu. Ellerindeki

tüfekler, kaçarsam başıma gelecekler konusunda bana net bir mesaj veriyordu.

"Yeni uyandı," dedi Zehra çekingen bir sesle. "Az kendine gelseydi."

"Tabii. Bir de kahvaltı servisi yapalım istersen prensese!"

Sesinde bariz bir alay vardı.

"Ne istiyorsunuz benden?" dedim ama artık ciddi bir korku vardı üzerimde. Cesur görünmeye çalışmak bir hayli zordu.

Kadının dudaklarında uyuz bir tebessüm belirdi. "Güzel soru. Açıklayalım hemen." Çıkışa doğru ilerledi. "Getirin şunu," dedi tam kapıdan çıkarken ellerinde silahlarla bekleyen adamlara.

Adamlar bana doğru ilerleyince korkuyla geriledim. Bakışları ise pek dost canlısı değildi. "Yaklaşmayın bana!" diye bağırdım gerilerken. Sağa sola bakıp, kafalarına savuracak bir şey aradım lakin yoktu. Kolumu kavrayan izbandutlardan birinin elini şiddetle geri ittim. Ama diğeri daha güçlüydü. Tek hamlede kolumu sıkıca kavrayıp öne itelemişti. Zaten her yanım acıyordu. Canım daha çok yanınca yüzümü buruşturdum.

"Zorluk çıkarma," dedi Zehra yine kısık bir sesle. "Ne derlerse yap."

"Ne yapacağım lan?" diye en sonunda patladım. Beni tutmayan çalışan kolları yine bütün gücümle geri itmeye çalıştım. "Bırakın! Ne istiyorsunuz benden? Bıra-"

Kelimelerim yanağıma inen sert bir tokatla yarım kaldı. Darbenin şiddetinden başım sol yanıma düştü. Saçlarım önüme savruldu. Dilime kendi kanımın tadı değerken yanağımda keskin bir sızı vardı. Olayı, darbenin nereden geldiğini anlayamadan bir el saçlarımı kavradı. Hızla geri çekti. Acıyan saç diplerim yüzünden yüzüm buruşmuştu ama saçlarımı çekip yüzünü öfkeli bir ifadeyle yüzüme yaklaştıran kadın yüzünden tüm acımı yuttum.

"Doktor, şansını zorluyorsun," dedi sert bir sesle. "Yaşamak istiyorsan kes sesini!"

Kelimeleri yüzüme tükürür gibi söylemiş, daha sonra da saçlarımdaki elini geri çekmişti. Ama bunu yaparken saç köklerime öyle bir asılmıştı ki bir adım geri savrulmuştum. Yakıcı bakışları üzerimdeydi. Korkuyordum. Canım yanıyordu. Bunlar kimdi, benden ne istiyorlardı, bilmiyordum. En çok da avazım çıktığı kadar ağlamak istiyordum ama yapamadım. Her zamanki gibi en gereksiz anda akıyordu gözyaşlarım. En gerekli anda ise içime akıyordu bütün zehir. Yine öyle olmuştu. Gözümden akamayan yaş içime doldu. Keskin bir öfke olup bütün duygularımın arasından sıyrıldı. Bakışlarımı gözyaşlarım değil, çatık kaşlarım gölgeledi. Birkaç saniye ben kadına, o bana aynı şekilde baktık. İkimiz de birbirimize meydan okur gibiydik.

Gözlerini devirerek önünde döndü. "Getirin şunu," dedi yanındaki adamlara. Arkasını dönüp tekrar kapıya doğru ilerledi.

Adamlar kolumu tutmaya çalışınca yine geri ittim. "Dokunmayın bana!" dedim buz gibi bir sesle. İstemsizce çıkışa doğru ilerledim. Mecburen peşinden gidecektim. Başka seçeneğim yoktu. Susamıştım. Dilimi gerginlikten ve susuzluktan, kuruyan dudaklarımda gezdirdiğimde ağzıma yeniden kan tadı geldi. Hafifçe dokundum dudağımın kenarına. Parmak uçlarımda beliren kanı gördüğümde ise içten içe sövmeden edemedim. Önümde ilerleyen kadına ters bir bakış daha attım ama iki izbandut yine kollarımdan kavradılar. Sessiz değil de sesli sövmeme ramak kalmış olmasına rağmen kendimi tuttum. Direnmedim. Zehra denen kız arkamızdan geliyordu. Bakışlarından, bu kadından ve adamlardan fazlası ile korktuğu belli oluyordu. Odadan çıkar çıkmaz uzun, geniş bir koridor çıkmıştı karşıma. Bir evdeydik sanırım. Duvarlar beyazdı. Ama eski duruyordu. Hiçbir çerçeve, resim, eşya yoktu. Sadece ortaya kırmızı, etnik desenli bir halı atılmıştı. Kahverengi, ahşap kapılar vardı. Ama hepsi kapalıydı. Koridorun en ucuna gelince durdu kadın. Tekrar bana döndü.

"Bırakın," dedi adamlara. Adamlar ellerini kollarımdan çektiler. Kadın ise ters bir bakış atıp odanın kapısını açtı. İçeri girip bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Gel şuraya!" dedi ters ters.

İfademi sakin tutmaya çalışarak ilerledim. Kapıdan içeri girdiğim anda arkamdaki kapıyı şiddetle kapattı. Burası da beyaz bir odaydı. Ama şaşırtıcı olan detay, odanın ortasındaki yatakta bir adamın yatıyor olmasıydı. Aslında hayır, şaşırtıcı olan bu değildi. Şaşırtıcı olan detay, odanın ortasında yatan adamın etrafında dizili olan sağlık ekipmanları, ilaçlar ve monitörlerdi. Burası minik bir sağlık ocağı gibiydi.

Korkum, büyük bir şaşkınlığa dönüşmüştü. Ne düşüneceğimi bilemez hâldeydim. Bakışlarım tedirginlikle etrafı tararken, kadın yanımdan geçip odanın ortasında yatan adama doğru ilerledi. Esmer bir adamdı ama yüzü solgun duruyordu. Keskin yüz hatları kadına fazlası ile benziyordu. Siyah saçları düzdü. Çok zayıftı. Öyle ki yanakları yüzünde yoktu sanki. İskelet misali içine çökmüştü.

Kadın adamın başına gidince durdu. Bakışlarındaki sertlik yavaşça yumuşadı adama bakarken. Elini kaldırıp adamın alnına düşen saçlarını yavaşça geri itti. "Burada olmanın sebebi işte bu, doktor," dedi sakince.

Af buyur? Kamera nerede? Bütün bunların bir şaka olduğunu söyleyin. Kolum kopana kadar el sallamak istiyorum kameralara.

En boş bakışımı attım.

"Ne?"

Bakışlarını bana çevirdi.

"*Niye buradayım*, diye sormadın mı? İşte, cevap. Onun için buradasın."

An geçmiyordu ki biraz daha şok olmayayım. Birkaç saniye öylece baktım. Manyak kadın ise oldukça ciddi duruyordu. Yine tersine gitmek iyi bir seçenek değildi. Buradan böyle çıkamazdım. Başka bir yol düşünmeliydim. Ayrıca lanet olsun içimdeki doktora! Nesi vardı bu adamın? Öne doğru minik bir adım attım. Bakışlarım adamın yanındaki monitöre kaydı. Değerleri hiç iyi değildi.

"Nesi var?" diye kelimeler benden bağımsızca döküldü kırılası dilimden.

"Vuruldu," dedi. "Üç kurşun yarası var."

"Ne zamandır bu hâlde?"

"Bir aydan fazla."

"Kurşunlar çıkarıldı mı?" Sakince adama doğru ilerledim. Elimi alnına attım. Feci hâlde ateşi vardı. Ayrıca terliyor gibiydi. Bunlar durumunun iyi olmadığına dair en belirgin işaretlerdi. Bakışlarımı tekrar monitöre çevirdim. Kalp ritmi hızlı, tansiyon düşük, ateş otuz dokuz, nabız yavaştı. Bu durumu daha da kötü bir hâle getiriyordu. Yaraları enfeksiyon kapmış olmalıydı.

Kadın dikkatle izliyordu her hareketimi. "Evet," dedi ama sesinde ilk defa soğukluk yoktu. Ciddiyetle cevaplıyordu sorularımı. "Çıkarıldı."

"Bilinci açıldı mı hiç? Hep böyle miydi?"

"Bir hafta önceye kadar ara ara uyanıyordu. Birden kötüleşti."

Üzerindeki örtüyü kaldırdım. İki omzu sargılıydı.

"Sol bacağında da var," dedi kadın.

Battaniyeyi biraz daha geri ittim. Evet, bacağı da sargılıydı. Elim omzundaki bandaja gitti. Üzerine eğilince, omzumdan önüme dökülen saçlarımı sakin kalmaya çalışarak kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Dikkatle açtım bandajı ama açtığım an yüzümü buruşturdum. Yanılmamıştım. Yara feci hâlde enfeksiyon kapmıştı.

"Siz mi çıkardınız kurşunları?"

"Hayır. Doktor çıkardı."

"Benden ne yapmamı istiyorsun o zaman? Gelsin, o tedavi etsin yine."

"O iyi değildi. Sen işinde iyiymişsin. Herkes seni konuşuyor."

Murathan ve ihtimaller aşkını hep önemsiz görmüştüm ama şu an bir tokat misali çarpmıştı yüzüme. *Bu kadar dikkat çekme*, diye sayısız defa söylenmeleri bir anlığına kulaklarımda çınladı. Pişmanlık geri alınamıyordu.

"Yani?" diyebildim sadece.

"İyileştireceksin onu," dedi dünyanın en normal şeyini ister gibi.

Birkaç saniye gözlerimi kırpıştırdım. Stresten, gerginlikten hatta açlık ve susuzluktan ekstra kuruyan dudaklarımı sakince ıslattım. Başımı aşağı yukarı salladım. Eğer bir kâbustaysam uyanmak için şu an harika bir andı. Ama kadının ciddi bakışları kâbustan ziyade bir karabasan gibiydi. Yüzlerce şey istenebilirdi benden. Kaçırılmak için binlerce sebep bulunabilirdi. Ama şu an benden hayatımı, daha milyonlarca hayatı yıkan; çocukları yetim, öksüz, kadınları eşsiz, ana babaları evlatsız bırakan bir teröristin yarasını sarmam, babamın katillerinin derdine derman olmam mı bekleniyordu?

"Peki," dedim sakince. "Ben hemen iyileştireyim mad-" diye işi alaya vurmayı denedim ama ciddi manada delirmek üzereydim. Alaycı tavrımı içimde şiddetle parlayan sinir böldü. "Sen manyak mısın? Ne yapmamı bekliyorsun komadaki adama?"

"Manyağım," dedi bana doğru sinirle iki adım atarken. "Zırmanyağım hem de." Kolumu kavradı. Ama öyle bir sıkıyordu ki canım ciddi manada acıyordu. İleri doğru iteledi. "Komada falan değil. İyice bak!"

Adamın üzerine doğru savurdu bedenimi. O kadar güçsüzdü ki şu an her zerrem, hiçbir şekilde direnecek durumda değildim. Bu güçsüzlüğüm yüzünden kendime de fazlasıyla öfkeliydim. Düşmemek adına tutunduğum yatak başlığından yavaşça çektim ellerimi. "Ben sadece acilde çalışan bir pratisyen hekimim," dedim tane tane. "Bu adama yapabileceğim hiçbir şey yo-" diyordum ki burnumun ucuna dayanan silahla kelimelerim ağzımın içinde donup kaldı.

İrkilerek gerilemek istedim ama arkamdaki yatak buna engel oldu. Kadın ise ileri bir adım atıp silahı alnıma dayadı. Tenime değen silah metalle irkildim. Zorla yutkundum.

"Ne olduğun umurumda değil!" dedi en az alnımdaki silahın metali kadar soğuk bir sesle. "O benim ağabeyim. Ve bu hâlde olmasının sebebi kim, biliyor musun?" Sorusunu kendisi cevapladı: "Senin sevgilin."

Korkum büyüdü. Murathan'ın adı geçtiği an gözlerimin dolmaya başladığını hissettim ama başımı olabildiğince dik tuttum. "Peki, bu benim problemim mi?" dedim korkudan dolan gözlerime rağmen güçlü çıkarmaya çalıştığım bir sesle.

"Evet," dedi bir an bile beklemeden. "Artık senin problemin. Çünkü ağabeyim ölürse... Sen de ölürsün, doktor." İliklerime kadar ürperdim. Silahı biraz daha bastırdı alnıma. "Benden bir can giderse komutandan da gider." Gözlerinde ve sesinde büyük bir nefret vardı. "Nasıl diyorsunuz siz Türkler; cana can, kana kan. Anladın mı?" dedi ters ters.

Hiç anlamak istemezdim ama lanet olsun ki anlamıştım. Yine de duruşumu bozmadım.

"Hiç durma, şimdi öldür o zaman! Bir teröristin yaralarını sarayım diye doktor olmadım ben. Az bile yapmış Murathan!"

Öfke kıvılcımları yeniden parladı gözlerinde. "Seni gebertirim!" dedi dişlerini sıkarak. "Cidden yaparım bunu."

Alnıma bir silah dayalı değilmiş gibi, "Gebertseydin," diyerek diklenmeye devam ettim. "Ne diye alıp buraya geldin?"

Gözlerindeki sinir büyüdü. Şu an kafama sıkabilirdi. Beynimi tek bir kurşunla dağıtabilirdi. Burada kendi kanımda boğularak ölebilirdim. İhtimaller beynime yoğun bir korku salıyor, bu korku ise beni anlamsızca daha gözü kara yapıyordu. Zira kadın silahın arkasındaki kısmı geri çekerken bile bende yaprak oynamamasının başka bir açıklaması olamazdı.

Öldüremez, dedi soldaki melek. *Sana ihtiyacı var. Yoksa buraya getirmezdi.*

Kadını tanıyor musun da konuşuyorsun, dedi sağdaki melek gergince. *Belki sıkacak.*

Sıkamaz, dedi soldaki inatla.

Sıkabilir, dedi sağdaki.

Sıkar.

Sıkamaz.

Tereddütlerle dolu zihnimi, Murathan'ın her zaman taktığı ifadesizlik zırhı ile gizlemeye çalıştım. Kepçük'ten değil, Murathan'dan öğrendiğim ilk şeydi bu ifade. Onun kadar başarılı olmuş muydum, bilmiyordum ama kadın hâlâ tetiği çekmediğine göre sol taraftaki melek haklıydı. Bana ihtiyacı vardı. Birden kapı şiddetle açılınca gergin bakışmamız bölündü. Kadın o yöne döndü ama ben bunu yapamadım zira hâlâ alnıma dayalı bir silah vardı.

"Jinda," dedi kalın bir erkek sesi. "İndir o silahı." Sesinde dünyanın en normal manzarasına şahit oluyormuş gibi bir rahatlık vardı. Aksanı boğuktu, boğazdan ve kesik söylüyordu cümleleri. "Doktor Hanım'ı korkutmayalım."

Kadının ters bakışları tekrar bana döndü ve gözle görülür bir şekilde burnundan soludu. Ama karşı gelmedi. Silahı alnımdan geri çekti. Derin bir nefes vermek isterdim ama bokun birinden çıkıp diğerine battığımdan veremedim. Kadın önümden sinirli hareketlerle geri çekildiğinde sesin sahibi ile yüz yüze geldim. Siyah saçlarına yer yer aklar düşmüş, esmer bir adam vardı karşımda. Yapılı değildi, aksine zayıf ve kısaydı. Yüzünün sol tarafında,

kaş bitiminden başlayıp çenesinin altına kadar inen derin yara izi ilk dikkatimi çeken şeydi. Kemerli bir burnu, oval yüzü, uzun sakalı ve bıyıkları vardı. Siyah bir boğazlı kazak ve pantolon giymişti. Kısacası *at hırsızını tarif et*, deseler göstereceğim bir tipti.

Bana bakarken öyle bir sırıttı ki bütün tüylerimin ayaklandığını hissettim. "Karakurt'un sevdiği hanımı korkutmak istemem," dedi aynı ürkütücü ifadesi ile.

Bunların hepsi Murathan'ı tanıyor muydu? Zorla yutkundum. O ise bana doğru bir adım attı. Gerilemek istedim ama arkamdaki yatak yine engel oldu. O ise korktuğumu görünce durdu. "Çok pardon," dedi kibarca. "Korkuttuk biz seni, değil mi?" Kadına döndü. "Hiç kibar değilsin, tatlım."

Kadın gözlerini devirdi. Adam yine sırıttı. "Bu Sara. Ama biz Jinda deriz." dedi kadını işaret edip. "Pek dost canlısı değildir. Kişisel algılama. Çok misafir ağırlamıyoruz burada. Alışkın değil. Ben de Sam." Elini uzattı. "Ebû'l Sam."

Bir uzattığı ele baktım bir de yüzüne. Bir teröristin elini kavrayacak değildim. O da bunu anlamış olmalıydı ki ifadesini bozmadan elini geri çekti. "Sen de pek dost canlısı değilsin sanki. Ha, doktor? Ama anlıyorum. Ortamı garipsedin tabii. Bu arada yemek yedin mi? Mükellef bir sofra kurdurdum senin şerefine." Eli ile kapıyı işaret etti. "Buyur."

"Önce Haldun'a bakacak," dedi Jinda dediği kadın öne atlayıp.

"Hayır," dedi Ebû'l Sam. "Önce bizi buradan çıkaracak."

"Böyle konuşmamıştık, Sam," dedi Jinda. Sesindeki sinir belli oluyordu.

"Doğru," dedi Ebû'l Sam bu siniri umursamadan. "Ben de böyle konuştuğumuzu hatırlamıyorum. Aslına bakarsan ben bu konuda konuştuğumuzu bile hiç hatırlamıyorum. Ama madem şu an bu noktadayız, oyunu benim kurallarıma göre oynayacağız."

Oyun derken? Ortam iyiden iyiye gerginleşiyordu. İkisi de birbirine ters ters baktı. Pek iyi anlaşan bir ikili gibi durmuyorlardı. Adamın bakışları bana döndü. Jinda'ya attığı ters bakışların aksine bana kibarca gülümsedi. Tekrar kapıyı işaret etti.

"Buyurun."

Başka seçeneğim yoktu. Ayaklarımda kilolarca ağırlık varmış gibi bezgince ilerledim.

"Haldun..." dedi Jinda tekrar. "Ağabeyim?"

Sam ters bir bakış attı. "Beklesin bir saat daha. Geberdiği yok zaten." Bakışları yine bana döndü. "Önce biz Karakurt'la biraz hasret giderelim. Merak etmiştir şimdiye kadar. Sevgilisinin emin ellerde olduğunu görsün."

Adımım olduğu yere çakıldı. Ben tam olarak neden buradaydım? Bu insanlar Murathan'dan ve benden ne istiyorlardı, hâlâ anlamış değildim ama korkum netti. Avuç içlerimden bile soğuk terler boşandığını hissettim. Gergince bacaklarımın yanlarına sürttüm ellerimi. Bakışlarım kapıya kaydı. Az önce adının Zehra olduğunu öğrendiğim kız vardı. Ne düşündüğümü anlamış gibi başını iki yana salladı.

Haklıydı. Asilik yapmanın şu an bana bir faydası olmazdı. Mantıklı olmalı, başka bir çözüm bulmalıydım. Sam bana *haydi* dercesine bir bakış atınca Jinda'nın öldürücü bakışları eşliğinde ilerledim. Sessizce çıktık odadan. Zehra denen kızın duvarın kenarında, elleri önünde bağlı, başı yere eğik dikildiğini gördüm. Kötü birine benzemiyordu. Burada işi neydi?

"Buyurun," dedi Sam kibarca.

Salak bir kibarlık vardı üslubunda. Ne kadar rahatsız edici olduğunu ifade edecek kelimem yoktu. O önden ilerledi, ben peşinden. Oda kapılarının arkasında ne vardı, bilmiyordum ama konuşma sesleri geliyordu kulağıma. Çıktığımız odanın sağ tarafında kalan kapıyı açtı Sam. İçeri girdi. Benim de girmem için yine kibarca yana çekildi. Şu an gerisin geri dönüp kaçmak istedim ama arkamda dikilen silahlı adamlar, bu konuda pek yardımcı olmuyordu. Ürkek adımlarla girdim odadan içeri. İçeri üç adım atmıştım ki Ebû'l Sam arkamda kalan kapıyı kapattı. Geniş bir odaydı. Odanın ortasında bir yer sofrası kuruluydu, üzerinde çeşit çeşit yemekler diziliydi. Büyük bir sedir vardı. Hemen yanında ise minik bir masa ve üzerinde dağınık bir şekilde duran kâğıtlar gözüme değdi.

"Sofraya geçelim," dedi. "Acıkmışsındır."

"İstemiyorum."

"Acıkmadın mı?"

En ters bakışımla baktım. Zıkkım yerdim, daha iyi!

Güldü. "Sen de pek bir sinirlisin be, doktor. Sevgilin de böyleydi. Gereksiz bir sinir, yersiz bir ağız bozukluğu vardı."

"Murathan'ı nereden tanıyorsunuz?"

"Karakurt?" dedi soru sorar gibi. Yine güldü. "Kadim dostumdur. Uzun bir mazimiz var kendisiyle. Pek severiz birbirimizi."

Pek inandırıcı değildi. Ters bakışımı sürdürdüm.

"Teröristsin sen!"

Yüzünü ekşitti.

"Çok kaba bir tabir. Hiç yakıştıramadım sana. Ben daha çok *mücahit* demeyi tercih ediyorum."

Hayret etmeden edemedim.

"Bomba patlattın!"

"Evet ama istediğim verimi alamadım." İfadesi düşmüştü. "Bu konuda çok üzgünüm. Sadece on kişi gebermiş."

On kişi mi ölmüştü? Öfke, korku, üzüntü, endişe, telaş... Hepsi zihnimde birbirine karıştı. Sinirle sıktım dişlerimi. "Canisin sen," diye zorlukla mırıldandım dişlerimin arasından.

"Teröristten daha iyi bu bak," dedi memnun bir ifadeyle. Arkasını dönüp sofraya ilerledi. "Bırak şimdi bunları, gel yemek yiyelim."

Olduğum yerden bir adım dahi atmadım. En sert bakışımla bakmaya devam ettim yüzüne. Benim babamın katilleriydi bunlar. İçimde beni bile yakan yoğun bir öfke vardı. Murathan, yıllarca bunların yüzüne bakarak nasıl yaşamıştı?

"Bak, hasta olursun, ha," dedi sahte bir kibarlıkla. "Sevgilisine iyi bakamadım diye kadim dostum Karakurt'la papaz etme beni."

Ters bakışımı sürdürdüm. Açlıktan geberecek bile olsam o yemeği yemeyecektim.

Derin bir nefes verdi. "Çok inatçısın, doktor," diye homurdandı. Elini cebine atıp bir telefon çıkardı. Bayağı eski, tuşlu telefonlardandı. "Mecburen Karakurt'u arayıp seni yemek yemen için ikna etmesini isteyeceğiz." Gülerek bana doğru ilerledi. "Dedim ya, kadim dostumdur. Beni asla kırmaz."

Bana doğru bir adım attı. Geriledim. Ama o durmadı, daha çok yaklaştı. Sırtım arkamdaki kapıya vurunca gerileyişim durdu. O ise artık tam önümdeydi. Dudaklarında pis bir gülüş belirdi. "Korkma benden bu kadar, doktor." Saçımdan bir parçaya değdirdi parmaklarını. Öyle pis bir bakışı vardı ki titrememe engel olamıyordum.

Saçımdaki elini geri savurdum.

"Dokunma bana!"

Güldü. Bakışları yüzümde ve vücudumun her yerinde iğrenç bir ifade ile gezinince kusmak istedim. Midem ağzımdaydı sanki. "Karakurt ağzının tadını biliyormuş," dedi yüzüme mide bulandıran bir hayranlıkla bakarken. Bu ifadesini bozmadan telefonu kulağına götürdü. Şu saniye yüzüne tükürmek istedim ama o kadar susuz, o kadar açtım ki bunu yapacak tek bir damla yoktu dilimin ucunda.

O ise birden neşeyle yükseldi.

"Karakurt! Kadim dostum!"

Minik bir umut ışığı yandı içimde. Gerçekten Murathan'la mı konuşuyordu? Sesini duymaya ihtiyacım vardı. Bütün bunların kötü bir rüya oldu-

ğunu onun sesinden duymaya; kokusuna, gövdesine, sıcaklığına sığınmaya ihtiyacım vardı. Genzime ağır bir yumru oturdu.

"Aşk olsun, komutan," dedi yalandan bir üzüntü ile. "Beni nasıl tanımazsın? Ben de burada sevgiline değerli dostluğumuzdan bahsediyordum oysa."

Karşı taraf her ne dediyse anında yüzünü ekşitti. Telefonu kulağından hafifçe uzaklaştırıp bakışlarını bana çevirdi. "Bu da iyi, hoş adam da ağzı pek bozuk ha." Tekrar telefonu kulağına götürdü. "Lan oğlum, sakin ol," dedi geniş geniş. "Çok vaktim yok. Sevgilin yemek yemiyor. Sen bir ikna et kendisini. Güçsüz düşsün istemem. Maazallah, ölür falan. Papaz oluruz seninle. Bilirsin ki bu beni üzer."

Yüzünü yine buruşturup telefonu hafifçe kulağından geri çekti. "Bu seninle de hep böyle küfürlü mü konuşuyor, doktor?" diye saçma bir soru yöneltti. "Çok ayıp ha!" Tekrar telefonu kulağına yasladı. "Bak, hoparlöre alıyorum seni. Sevgilin de dinliyor. Ağzını biraz topla be, oğlum." Telefonu kulağından çekti. Bir tuşa basıp hafifçe bana doğru uzattı. Duyduğum ses benim için de genzimde oturan yumru için de patlama noktası olmuştu.

"Senin yolunu yordamını sikerim, orospu çocuğu! Şerefsiz! Kansız köpek!"

Sam gülerek baktı bana. "Kadim dostuz demiştim," diyerek eğlencesine devam etti.

Ben ise duyduğum sesle gözlerimi yumdum. Ve kapanan gözlerimden artık saatlerdir tuttuğum gözyaşlarının akmasına izin verdim. Korkum ağlatamamıştı beni. Üzüntüm, düştüğüm belirsizlik, canımın acısı; hiçbiri bunu başaramamıştı ama onun sesi sığınaktı.

Murathan tüm gücüyle bağırmaya devam etti:

"Nerede Gökçen? Söyle! Nerede? Soysuz! Konuş!"

"Lan sövme, oğlum," dedi Sam. "Bak, kızı ne kadar korkuttuysan sabahtan beri hepimize diklenen kız, senin sesini duyar duymaz ağladı ha."

Hıçkırıklarımın şiddeti arttı. Artık durdurulacak gibi değillerdi. Titrek bir nefesi zorla verirken kelimelerimi toplamakta hayli zorluk çektim. O ise sessizce dinledi bu iç çekişlerimi. "Murathan..." diye mırıldanırken sesim belli belirsizdi, öyle ki ben bile zor duymuştum kendi sesimi.

Derin bir sessizlik bütün ihtişamıyla yerleşti aramıza. Telefonun diğer ucunda derin bir nefes verdiğini duydum. Ebû'l Sam denen herif ise büyük bir zevkle izliyordu bu görüntüyü.

"Gökçen," dedi ve ben hayatımda ilk defa adımı söylerken zorlandığını duydum. Kendi hâlimden çok onun sesi acıttı içimi. Ne hâldeydi, kim bilir... Omuzlarım daha büyük bir ağlama krizinin şiddetiyle sarsıldı.

"Ağlattın kızı, Karakurt," dedi Sam. "Hiç hoş değil."

"Gökçen," dedi kısık sesi. "İyi misin? Bir şey söyle bana. Lütfen."

İyi falan değildim. Korkuyordum. Titriyordum. Üşüyordum. Ama hiçbirini söyleyemedim. Burnumu çekip kendimi toparlamaya çalıştım. Ben düşersem o da düşerdi. Biliyordum. Güçlü durmalıydım. "Ben iyiyim," diye zoraki bir yalan söyledim. "Aybüke nasıl?"

"İyi," dedi hemen. "O iyi. Ama sen?"

Gurbet ve diğerlerini de sormak istedim ama gözyaşlarım yüzünden tıkanan nefesim hiç yardımcı olmuyordu.

"Korkma," dedi güven veren bir sesle. "Bulacağım seni. Sakın korkma. Tamam mı?"

Tamam değildi. Ama bunu müptelası olduğum sesten duymaya ihtiyacım vardı sanırım. Zira anlamsız bir tebessüm oluşmuştu dudaklarımda. Bulurdu. Bilirdim. Pamuk ne zaman saklansa, kimse bulamasa bile o tek seferde bulurdu. Koltukların altlarına girerdim; dolaplara, kıyafetlerin aralarına. Annem bile bulamazdı. Saatlerce ararlardı. Bazen inat ettiğim için çıkmazdım saklandığım yerden, bazen uyuyakaldığım için. Nasıl yapardı, hiç bilmezdim ama nereye saklanırsam saklanayım, her seferinde bir tek Kepçük bulurdu beni.

Nasıl buluyorsun beni hemen, diye huysuzlandığımı hatırlıyordum.

Onun ise, *ben senin beyninin içini bile ezbere biliyorum, Pamuk, benden saklanamazsın,* dediğini.

"Nasıl bulacakmışsın?" diye araya girdi Ebû'l Sam. "Lütfen bana da anlatır mısın, dostum?"

Telefondan derin bir nefes sesi geldi. "Eğer..." dedi. "Saçının teline dahi dokunursan Allah şahidim olsun ki seni gebertirim. Yemin ederim, bunu bu sefer yaparım!"

Güldü Sam.

"Şu an bu tehdidi benim yapmam gerekmiyor muydu?"

"Belanı sikeceğim senin, bekle. Bekle. Ecelin olacağım, bekle! *Beni öldür,* dedim sana. *Beni öldürmezsen seni bu dünyadan silerim,* dedim sana. Seni diri diri gömmezsem bana da Karakurt demesinler! Duydun mu, lan?"

"Oysa benim seni diri diri gömmek için daha büyük kozlarım var, Karakurt," dedi umursamazca. Bana doğru bir adım attı. İyice yaklaştı. Yana kaçmaya çalıştığım an kolumdan yakaladı. Kendine çekti. Ekşi ter kokusunu alınca yüzümü ekşiterek gerilemeye çalıştım. Ama dermanım yoktu. Tek bir hamlede yine dibine çekti bedenimi. Anlamsız bir ifade ile gezindi yüzümde gözleri.

"Bırak!" diye bağırdım yüzüne doğru. "Dokunma bana. Çek elini. Bırak!"

"Lan!" diye kükredi telefondaki Murathan. "Gebertirim seni!"

Yüzü yüzüme yakındı, nefesi tenime vurunca midem yine yoğun bir kusma isteğiyle hareketlendi. Telefonu sakince yüzlerimizin hizasında kaldırdı. "Güzel kadın, Karakurt," dedi gözlerime bakarak. "Zevklerimiz uyuşuyor. Yani sen böyle artistlik yapmaya devam edersen..." Boşta kalan eliyle yanağıma nazikçe dokundu. "Yazık olacak bu güzelliğe."

"Ne istiyorsun?" dedi Murathan hızla. "Ne istiyorsan söyle, tamam. Sakın dokunma ona!"

Dudaklarında zafer dolu bir gülüş belirdi. "İşte, şimdi aynı dilden konuşmaya başladık, kadim dostum." Önümden iki koca adımda geri çekildi. Telefonu tekrar sessize alıp kulağına yasladı. "Şimdi benim kapatmam lazım. Çok vaktim yok. Benimle konuşmayı seviyorsun, biliyorum ama hepsini şimdiden harcamayalım. Daha konuşacağımız çok şey var seninle. Bol bol hasret gidereceğiz. Sen şimdi uslu uslu benden haber bekle. Biz de Doktor Hanım'la güzel bir yemek yiyelim."

Telefon hoparlörde değilken bile Murathan'ın bağırma sesleri geliyordu kulağıma.

"Aynen, canım benim. Ben de seni. Haydi. Öptüm," dedi Ebû'l Sam en son. Hızla telefonu kapattı. Derin bir nefes verdi. "Ne adam be!" dedi. "O kadar komutan geçmiştir elimden, bu Karakurt kadar hiçbirine içim ısınmadı."

Midemin ağzıma geldiğini hissettim, başım dönüyordu. Yer ayağımın altından kaydı. Tutunacak bir şeyler aradı ellerim ama bulamadım. Adımlarım sendeledi. Üzerimdeki baskı, stres, korku, endişe, telaş, ağrılar, hepsi birbirine karıştı. Bir çığ misali üzerime yığıldı. Öyle ki "Gerekli konuşmayı da yaptığımıza göre yemeğimize geçebiliriz," diyen Ebû'l Sam'ın kelimelerini bile zorlukla seçti kulaklarım. Önümdeki görüntüler suya taş atmışçasına bulandı, dalgalandı. Birbirine karıştı. Ayakta duramayacağımı hissettim.

Sonrası ise yine derin bir karanlık oldu.

8. BÖLÜM

"Yaşım yirmi altı.
Sana kırk senedir âşığım.
Hayat kadar berrak,
Ölüm kadar karmaşığım.
Yüreğim kirli bir gökyüzü,
Sense dolunay...
Ruhumu esir alan sarmaşığım!"

BLEDA YAMAN

Okul çantasını tek omzunda sıkı sıkı sabitledi Murathan. Düzensizlik sevmezdi ama yoğun sıcaktan bunalınca üniformasının yakasının en üst düğmesini açmıştı. Terlemişti. Ellerini saçına daldırıp geri itti. Hava güzeldi. Kuşlar ötüyordu. O ise her zamanki gibi huzurla eve dönüyordu. Tabii, yanındaki ablaları ile birlikte.

"Öldüm bugün okulda," diye sızlandı Gülhan.

Küçümser bir bakış attı Aslıhan.

"Aynen, taş taşıyorsun çünkü."

"Ondan mı dedik ya?" diye sızlanmaya devam etti Gülhan. Yüzünü astı. "Sosyal Bilgiler öğretmeni cetvelle vurdu elime."

Aslıhan cevap için beklemedi.

"Ödevini yapmadın çünkü, Gülhan."

"Yardım etseydin yapardım!" diye birden yükseldi Gülhan. Murathan ve Aslıhan ilerlerken, o bir adım geride durup Aslıhan'ın kırmızı çantasının altına sağlam bir tekme savurdu. "Abla değil, düşmansın sen!"

Aldığı bu darbeyle iki adım ileri yalpaladı Aslıhan. Ama anında toparlanıp ateş saçan gözlerle arkasına döndü. "Sen bana vurdun mu az önce?" diye bağırdı en sinirli hâliyle.

Cevap olarak dil çıkardı Gülhan. Sonra ise bunun peşine sağlam bir dayağın geldiğine emin olduğundan ışık hızıyla koşmaya başladı.

"Geberteceğim seni!" diye bağırdı arkasından Aslıhan. Hızla peşinden koştu. "Yedireceğim bu çantayı sana! Gel buraya!"

İkisi önde koşarken Murathan, ablalarının arkasından umutsuzca onları izliyordu. "Büyük olan ben miyim, siz misiniz acaba?" diye homurdandı. Dert-

li bir nefes verdi. Tam o an bakkalın önünden geçtiğini fark edince durdu. Elini pantolon cebine atıp parasını çıkardı. Saydı. Her zamanki gibi beş meybuz almaya yetiyordu. İkisi kendine. Üçü Pamuk'a.

Güldü kendi kendine. Elindeki parayı sıkıca tuttu avuç içinde. Ama tam bakkala yöneliyordu ki lojmandaki diğer arkadaşları Elif ve Buse'yi görünce durdu. Bakkal dükkânından önce onların çıkması için yol verdi. Aynı dönemde ama farklı sınıflardı. Lojmandan ve anneleri için mecburi katıldıkları günlerden tanıyorlardı birbirlerini.

"Merhaba, Murathan," dedi Buse neşeyle.

"Merhaba."

"Yine meybuz almaya geldiysen kalmamış," dedi Elif.

Yüzü düştü Murathan'ın. "Haydi ya," diye sızlandı. "Hiç mi kalmamış?"

"Yok," dedi Elif. "Hiç kalmamış. Yarın gelir dedi Köksal amca."

Yüzü iyice düştü ama belli etmedi. "Yapacak bir şey yok o zaman," dercesine omuzlarını yukarı kaldırıp indirdi. Onun yerine vanilyalı dondurma ve şipsevdi sakızlardan alabilirdi. Pamuk onları da severdi. Tekrar bakkala yöneldi. Ama bir yandan da elindeki paraları sayıyor, yeni almaya karar verdiği şeyler için yetip yetmeyeceğini hesaplıyordu. Yetiyordu. Gülümsedi. Bakkala girip Gökçen'e bir dondurma, iki şipsevdi sakız, kendine ise bir tane ekşi yüz sakız alıp çıktı. Sakızı hemen açıp ağzına attı. Çiğnerken hafifçe yüzünü ekşitti. Elindeki poşeti sallaya sallaya lojmana yöneldi.

Hava sıcaktı. Gökçen dışarıda olmalıydı. Evde asla durmazdı bu havada. Ablalar önden gittiğine göre onun da geleceğini anlamış olacak ve beş dakikaya önündeki yolda ona doğru koşacaktı. Biliyordu. Hep böyle olurdu. Ama önündeki yolda şu an kimse görünmüyordu. Adımları yavaşladı. "Oyuna daldı herhâlde," diye düşündü. Hızla eve ilerledi. Ama apartmandan içeri girip kapılarının önüne gelince, ondan önce gelen ablalarının okul kıyafetlerini bile çıkarmadan tekrar evden geri çıktıklarını gördü. Bakışları sorgular bir hâl aldı.

"Ne oldu?" diye sordu. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Gökçen saklanmış yine," dedi Aslıhan hızla ayağına terlikleri geçirirken. "Annemler evde bulamamışlar. Dışarıya bakacağız." Merdivenlere koştu. "Çabuk, Gülhan."

"Tamam," dedi Gülhan panikle. Terliklerini giyip ilerlemeye başladı. "Bu sefer kesin lojmanın arkasına gitti. Oraya gidelim önce."

Ablalar merdivenlerden hızla aşağı inerken Murathan, Leyla teyzelerin evine daldı. Sağa sola bakınırken Leyla teyzeyi ve annesini mutfak dolaplarını ararken buldu. "Öldürecek bir gün bu kız beni," diye ağlamaya yakın bir sesle söyleniyordu Leyla teyzesi. "Valla yüreğime indirecek bir gün. Yok hiçbir yerde. Delireceğim şimdi."

"Tamam," dedi Neslişah buzdolabına bakarken. "Buralara giriyor genelde. Buluruz şimdi. Sakin ol."

Sakince baktı. Çantasını ve elindeki poşeti yana bıraktı. Dört yaşındaki Gökçen'in yeni eğlencesi buydu. Kendi kendine saklambaç oynamak. Bulduğu her deliğe saklanmak. Sonra ise bulunmayı beklemek, en sonunda ise saklandığı yerde uyuyakalmak. Bayılıyordu bunu yapmaya. Ve inatla ne kadar adını bağırırsan bağır, cevap vermiyordu. Bunu bilen Murathan hızla Pamuk'un odasına ilerledi önce. Odadan içeri girince devasa dağınıklık karşısında yüzünü ekşitti. Ama şu an toplayamazdı, işi vardı.

Odanın ortasına dikildi. Ve Gökçen'in saklanma oyununa karşılık o da kendi bulduğu oyunu oynamaya başladı: Dedektif Murathan.

"Ben Pamuk olsam..." dedi dikkatle sağa sola bakarken. "Nereye saklanırdım?"

Odayı hızla taradı gözleri. Buraya saklanmazdı. Daha önce çok saklanmıştı. "Başka yer arardım," diye mırıldandı. Odadan çıkıp salona ilerledi. Burayı da dikkatle taradı gözleri. "Burası da olmaz," dedi. "Buraya da çok saklandı." Kapıya yöneldi ama tam çıkarken durdu. Kapının yanındaki konsolun üstünde mor bir vazo dururdu hep. Şu an yoktu. "Ben Pamuk olsam odadan çıkarken hiçbir amacım olmadan bu vazoyu yere düşürürdüm," diye düşündü.

Konsolun altına eğildiğinde gerçekten de yerde duran vazoyu gördü. Zafer kazanmışçasına güldü. Eğildiği yerden doğruldu. Annesi ve Leyla teyzesi hâlâ mutfak dolaplarında, ablaları ise dışarıda ararken o yatak odasına yöneldi. Odanın kapısını açıp ciddiyetle baktı her yere.

"Ben Pamuk olsam..." diye mırıldandı sessizce. "Ben Pamuk olsam..."

Odanın içinde ilerledi. Durdu. Etrafa bakmaya devam etti. Dolaba kilitlendi bakışları. "Acaba?" dercesine başını sağa eğdi. Ama hayır. Daha önce oraya saklanmıştı. Başka bir yere girmiş olmalıydı. Bu odada bir sonuca varamayınca arkasını döndü. Ama ileri adım atmadan gözüne odanın sağ köşesindeki dikiş makinesi ilişti. Üzerine, gelin olup gidecekmiş gibi beyaz bir örtü sermişti Leyla teyzesi.

Makineye bakarken birkaç kere göz kırpıştırdı. "Ben Pamuk olsam... Ben Pamuk olsam..." diye mırıldanarak ilerledi makineye. Tam önüne gelince durdu. Eğildi. Ve makinenin üzerine atılıp önünü kapatan beyaz örtüyü hızla yukarı kaldırdı. Ve işte, aradığı buradaydı. Yanılmamıştı.

Gökçen, makinenin ayağının üzerine minicik bedeniyle kedi gibi kıvrılmış, her zamanki gibi uyukluyordu.

Güldü. Parmağını uzatıp narince burnunun üstüne dokundu. "Sobe," dedi belli belirsiz bir sesle. "Buldum."

Gökçen kıpırdandı. Lakin uyanmadı. Murathan ise önce Leyla teyzeyi ve annesine haber verdi. Leyla kızsa bile sıkıca kucaklayarak aldı kızını. Rahatlamış bir ifadeyle yatağına yatırdı. Üzerini örttü. Murathan ise hızla kendi odasına koşup, Pamuk uyanmadan bütün ödevlerini bitirdi. Uyanınca onunla daha çok kavga edip daha çok oynayabilmek için...

Adımlarını koridorda kararlılıkla atarken sağına soluna asla bakmıyordu Murathan. Bakışları sert, duruşu dik, siniri ise son noktadaydı. Dokunduğu her yeri yakabilir, ağzını açtığı an ateş püskürebilirdi. Bunun farkında olan askerler asla yanına yaklaşmıyor, Murathan önlerinden geçerken gözüne batmamak için canlı heykel numarası yapıyorlardı. Kurdun dişine kan değmişti. Hayri Albay sürekli *dur, bekle, yapma, mantıklı ol,* diyordu ama artık durmayacaktı. Yapılması gerekeni yapmak istemiyordu. Yapması gerekeni yapmak istiyordu. Öyle de yapacaktı.

Ebû'l Sam ikinci defa aramıştı yarım saat önce. İlk aradığında Gökçen'in sesini duymuştu en azından. Ama bu sefer sadece tek bir şey söylemişti:

"Ben sınırı geçeyim. Sen sevgilini al, komutan."

İyi haber şuydu ki hâlâ sınırın içindeydiler. Kötü haber ise telefonun konumu tespit edilemiyordu.

Sınırdan geçmek istiyorsa çok güzel geçirecekti onu. Hatta öyle bir geçirecekti ki sınırla bir bütün olacaktı o Ebû'l Sam denen soysuz. Sert adımlarla yürürken dişlerini öfkeyle dudağına geçirdi. Ama arkasından yükselen sesle kararlı adımları yavaşladı. Öfkeli bakışı, içine taş atılan bir kuyu gibi dalgalandı.

"Murathan ağabey!"

Gözlerini yumdu. Lanet olsun ki bu sesi tanıyordu. Gözlerini açtığında korktuğu yüz önüne gelmiş, tam karşısında ona bakıyordu. Gökalp... Dev cüssesi, Ali amcanın kopyası olan yüzü ve Gökçen gözleriyle öylece bakıyordu yüzüne. Daha da eziliyordu. Daha da kalıyordu omuzlarındaki yükün altında.

"Bir haber var mı?" diye sordu Gökalp. Her gün geliyordu. Her gün aynı şeyi soruyordu.

Ne diyecekti ki? *Ablan benim yüzümden kaçırıldı ve şimdi de benden, ona karşılık teröristleri sınırdan geçirmem isteniyor* mu diyecekti? Diyemezdi. Diyemedi. Zaten başka bir haber de yoktu. Ne bir yer ne bir konum ne de bir adres. Sam iti *ben anlaşma için tekrar arayacağım,* deyip kapatmıştı telefonu. Ve bugün üçüncü gündü. Gökçen'siz geçen yetmiş iki saat, dört bin üç yüz yirminci dakikanın içindeydi.

İçinde kopan fırtınalara rağmen en ifadesiz bakışını, yani tek silahını kuşandı. "Yok," dedi.

Omuzları düştü Gökalp'in. Leyla teyze sürekli askeriye kapısında onu bekliyordu. Canan hala ümitli ama nemli gözleriyle *sen hâlâ o Kepçük müsün,* dercesine gözlerine bakıyordu. Bilge, Duru, Zeynep abla hatta uyanan Aybüke bile *Gökçen nerede,* diye soruyordu. Bilmiyordu. Lanet olsun ki bilmiyordu. Bildiği tek şey artık delirmek üzere olduğuydu.

"Leyla teyzem nasıl?" diye sordu düz tutmaya çalıştığı bir sesle.

Başını ne diyeceğini bilemezcesine sağa eğdi Gökalp.

"Hastanede. Ablamı korurken yaralanan askerin başında. Senin arkadaşınmış sanırım. Aybüke."

Başını *evet* dercesine aşağı yukarı salladı. Uyanmıştı Aybüke. Hayati tehlikesi çok şükür ki kalmamıştı. Anlık bir sessizlik belirdi aralarında.

"Bir haber olursa..." dedi en sonunda Gökalp. Ama gerisini getiremedi. Yanağına düşen bir damla yaşı hızla silerken bu hâlini saklamak adına bakışlarını sağa çevirdi. "Annem sana çok güveniyor," dedi nemli gözlerini tekrar Murathan'a çevirirken.

İfadesizliğini bozmadı Murathan. Oysa günlerdir bu güvenin altında eziliyordu. Karşısındaki delikanlıya bakarken ifadesiz bakışını daha fazla sabit tutamadı. Gökçen'den bir parçaydı o. Ali amcadan bir parçaydı. Bakışları bir saniyeliğine titredi. Derin bir nefes verdi. Yorgundu. Kalbi sızlıyordu. Ama herkes adına en çok o güçlü durmalıydı. Biliyordu. Bu eli tutmak için Pamuk'a söz vermişti. Her zamanki gibi bunu da hatırlıyordu. Güçlü bir hafıza, en ağır cezaydı. Her anı, her söz, her neşeli kahkaha zehir gibi batıyordu zihnine.

Ağlamamak için direnirken dudakları titreyen Gökalp'e yaklaştı. Bu sefer bakışlarını kaçırmadan baktı her tonunu ezbere bildiği maviliklere. Elini omzuna attı. Dostça sıktı. "Sen beni tanımazsın," dedi. "Ama ben seni tanıyorum, Gökalp. Sana söz veremem. Hiçbir şey için söz veremem hem de. Ama bir kere tuttuğum bir eli asla bırakmayacağımı bil. Ve ben Gökçen'in elini, kendimi bildim bileli tutuyorum."

Gökalp'in gözlerindeki yaşlar arttı. Dudakları titrerken, bu söylenenlere inanmak istercesine başını hızla aşağı yukarı salladı. "Yakınmışsınız küçükken," dedi. Sonra ise bir cümle daha ekleme ihtiyacı hissetti. "Yani öyle dedi annem. Açıkçası ben, ablam Silopi'ye gelene kadar duymamıştım adını, adınızı. Babalarımız... Aynı gün, aynı yerde..." Gerisini getiremedi.

Burukça gülümsedi Murathan. "Seninle böyle tanışmak istemezdim," diyebildi sadece.

Gökalp de istemezdi. Asker olmak isterdi o hep. Şu an karşısında, başında bordo beresi ile dikilen bu adama bakarken içinde yabancılık değil, hayranlık duygusu vardı. Güçlü ve heybetli duruyordu. Tıpkı hiç görmediği, sadece resimlerden tanıdığı babası gibi.

"Sen şimdi annenin yanına git," dedi Murathan omzunu şefkatle okşarken. "Yalnız bırakma."

Başını aşağı yukarı salladı Gökalp. Heybetli cüssesinin aksine oldukça nahif bir çocuk olduğunu görebiliyordu Murathan. Hiç baba görmeden, tutunacak bir anısı olmadan, Ali amca gibi bir babanın sıcak elini hiç hissedemeden büyümüştü o. Üzgündü onun adına. Kendileri de aynı duyguyu yaşamıştı ama onun zihninde gece uyurken gizlice öpen, usulca üstünü örten, *evlat* diyen, saçını okşayan, düştüğünde hemen kaldıran, omuzlarında taşıyan, öğüt veren bir baba vardı. Yusuf Karakurt'un gölgesi vardı. Peki ya Gökalp ve daha nice Gökalpler? Onlarda baba yerine kocaman bir boşluktan başka ne vardı?

Elini omzundan usulca çektiğinde Gökalp geriledi. Tam arkasını dönüyordu ki durup tekrar döndü Murathan'a. Tereddütle baktı. Dudaklarını dişledi ama sormadan da edemedi. "Sen..." dedi. "Ablamın sıradan bir arkadaşı değilsin sanırım."

Gökçen haklıymış, diye düşündü. Zeki çocuktu vesselam. Değillerdi. Hiçbir zaman öyle olmamışlardı zaten. Öylece baktı. Bu gayet yeterli bir cevaptı.

"Anladım," dedi Gökalp. Bu sessizliği *evet* olarak kabul etmişti. "Ablam sana güvendiyse ben de güveniyorum." Başka hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp ilerledi. Murathan ise arkasından bakarken Ali amcasına benzerliği yüzünden derin bir nefes verdi. Dik yürüyüşü ve kollarını ağır ağır sallayışı bile babasının aynısıydı. Nefesi kıymık gibi batmıştı dudaklarına. Çaresizlik çok büyük bir girdaptı. İnsan ne yapacağını bilemedikçe daha büyük bir çaresizliğin içine düşüyordu.

Burada ne yapıyordu? Böyle oturup haber gelmesini mi bekleyecekti? Başını iki yana salladı. Bu kadar sabır yeterliydi. Omuzlarını dikleştirdi, kaşlarını daha çok çattı ve kararlı adımlarla koridorda ilerledi. Sert adımları değdiği her yeri yakarken arkasından, "Komutanım!" diye bağıran Timur'u duyuyor ama umursamıyordu. Timur şiddetle bağırmaya devam etti: "Komutanım! Komutanım! Lan, komutanım!"

Umursamamaya devam etti. Ama Timur kolunu kavrayıp, var gücüyle kendine çevirince kararlı adımları durup yön değiştirmek zorunda kaldı. "Bırak," deyip kolunu geri çekti anında.

Timur kolunu bıraktı ama peşini bırakmaya pek niyetli değildi.

"Nereye?"

"Cehennemin dibine, Timur," dedi. "Gelecek misin sen de?"

Cevap için beklemedi Timur.

"Gerekirse evet."

Sinir dolu bir nefes daha verdi Murathan. "Çekil ayağımın altından. Belanı siktirme bana." Arkasını dönüp tekrar ilerlemeye başladı.

"Nerede olduklarını bile bilmiyoruz daha," dedi Timur iki koca adımda yanına gelerek. "Nereye gideceksin?"

"Gerekirse ev ev, şehir şehir arayıp bulurum."

"MİT, Özel Harekât ve jandarma arıyor zaten. Onların bile bulamadığını sen nerede bulacaksın, komutanım?"

Farkındaydı. Ama hiçbirini bilmek, hiçbir olasılığı düşünmek istemiyordu. Gerekirse gerçekten ev ev, köy köy, şehir şehir dolaşıp arardı. Şu an mantıklı hiçbir şey duymak istemiyordu. Sadece Gökçen'i istiyordu. Ebû'l Sam denen o itle konuştuğundan beri sığamıyordu koskoca askeriyeye. Hatta dünyaya, evrene.

"Komutanım," dedi Timur ondan nadir duyulacak bir panikle yanında ilerlerken. "Yapma."

"Siktir git başımdan, Timur."

"Askerliğinden olursun."

Farkındaydı. Ama adımları yavaşlamadı.

"Sence şu an umurumda mı?"

"Murathan," dedi bu kez Timur rütbeyi bir kenara atarak. "Saçmalıyorsun, ağabey. Bir kendine gel. Mantıklı ol."

"Mantığını sikeyim, Timur," diye kükredi anında. Adımları durmuştu. "Hiçbirinizin bir bok anladığı yok. Gelmiş, boş boş akıl veriyorsunuz. Mantığını da sikeyim! Aklını da sikeyim! Kız kaç gündür ortada yok! Siz *dur*, diyorsunuz! Nerede, ne hâlde, bilmiyorum. *Sen askersin*, diyorsunuz! Sikip atacağım her şeyi artık! Yeter!"

Timur bu kükreyişi de umursamamıştı. "Tamam," dedi sakince. "Sik. Ama önce bir sakin ol. Böyle karambole sik taşak sallaya sallaya nereye gidiyorsun? Adamı cidden sınırdan geçirecek hâlin yok herhâlde?"

Cevap vermedi. Çatık kaşlarının gölgelediği gözlerini devirip önüne döndü. Hızla ilerlemeye devam etti. Derdini anladıkları yoktu. Başına gelmeyen bir acıda akıl vermek kolaydı. Bilmediği bir yaranın tedavisini söylemek basitti. Buradaki hiç kimse onu anlamıyordu. Duvarlar üstüne üstüne geliyordu. Boğuluyordu. Ne zaman olduğunu bilmese de bağımlısı olduğu

koku olmadan nefes alamıyordu. Elinden en sevdiği arkadaşı alınan Kepçük değil, kalbi yerinden sökülen Murathan'dı. Görmüyorlardı.

"Durmayacaksın yani, öyle mi?" diyen Timur'un sesi geldi arkadan.

Cevap olarak ilerlemeye devam etti. Ama aniden Timur'un sırtından ona sıkıca sarılmasını ve beklenmedik bir şekilde yana sürüklemesini beklemiyordu.

"Lan!" diye bağırdı.

Timur ise Murathan olaya ayıkmadan bu işi halletmesi gerektiğinin bilincindeydi. O yüzden Murathan'ın debelenmesine fırsat vermeden, kollarını sıkıca doladığı bedeni var gücüyle sağa çekip kapısı açık olan personel odasına fırlattı. Evet, tam olarak fırlatmıştı. Başka bir seçeneği yoktu. Sonra hızla kapıya koştu. Murathan'ın toparlanıp, ileri atılmasına izin vermeden kapıyı kilitledi. Derin bir nefes verdi. İtiraf etmeliydi ki bu biraz zor olmuştu. Göte kurşun yiyebilirdi. Çok şükür ki yememişti.

"Timur!" dedi bağırdı içerideki Murathan var gücüyle. "Aç lan kapıyı!"

"Kusura bakma ama bunu yapmak zorundaydım, Karakurt," dedi. "Göz göre göre askerliğini yakmana izin verecek değilim." Kapıya şiddetle inen ve kapının ortasını çatlatan yumruğu hissedince irkilerek bir adım geriledi. Kesinlikle toparlanmasına izin vermeden içeri fırlatması büyük bir mucizeydi.

"Ebeni sikeyim senin, Timur!" diye kükredi Murathan. Koridordaki bütün askerlerin bakışları onlara dönmüştü. Kapıya bir yumruk daha indiğinde sağ köşe de hafifçe çatlayınca dertli bir nefes verdi.

"Harbiden çıkınca ebemi sikecek," diye homurdandı. "Devlet malı bu kapı, Karakurt," dedi sesli bir şekilde. "Kırma istersen, lazım olur." Keşke demir kapılı bir yere atsaydı. Daha güvenli olurdu.

"Timur!" diye kükremeye devam etti Murathan. İçeriden başka eşyaların yumruklanma sesi gelirken Timur iki adım geriledi. Sakinleşene kadar burada kalması daha iyiydi. Koridora bakındı. İki asker gördü. Eliyle gelmelerini işaret edip Murathan'ın kapısının önüne dikti. Tam önlerine dikilip şöyle dedi:

"Olur da kapıyı kırıp çıkarsa nöbet düşer. Kaçın!"

Askerler içeriden gelen bağırma sesi ve Karakurt gazabından fazlasıyla haberdar olduklarından hızla başlarını aşağı yukarı sallayarak onay verdiler bu emre. İçerideki Murathan ise önce sandalyeleri sağa sola fırlattı. Sonra ise içinden asla atamadığı öfkesiyle var gücüyle bağırdı. Boynundaki damarlar patlamak istercesine belirginleşti. Alnının ortasında kalın bir damar var gücüyle atıyordu. Ne yaparsa yapsın içindeki ateş sönmeyince, ellerini saçına daldırıp duvarın sol köşesine çöktü. Gözlerini kapatıp burnundan soluyarak

bir nefes verdi. Kollarını kendine doğru çektiği dizlerine dayadı, başını arkasındaki duvara yasladı.

Ellerini kendini boğmak istercesine boğazına doladı. Sonra ise derin bir nefes verdi. *Sakin ol, Murathan,* diye geçirdi içinden sayısız defa. *Sakin ol. Bulacaksın. Hep buldun. Yine bulacaksın. Bulacaksın. Sakin ol.*

Ama düşüncelerine engel olamıyordu. İyi miydi? Canını yakmışlar mıydı? Üşüyor muydu? Çok ağlamış mıydı? Çok korkmuş muydu? Bütün bu düşüncelerin ağırlığıyla omuzları çöktü. Gözlerini kapatıp başını önüne eğdi. Suçluluk duygusu devasaydı. Günlerdir her zerresini sarıyor, şah damarını parçalamak ister gibi atıyordu. Migreni fena durumdaydı. İlaçlarla azaltmaya çalışıyordu. Uyuyamıyordu. Yemek yiyemiyordu. O yokken hiçbir şey yapmak istemiyordu. Tahammülü zor bir ızdırapla kasılıyordu ruhu.

Gözleri kapalıyken zihninden sayısız görüntü geçti. Yeni yeni yürüyen Pamuk, düşen Pamuk, gülen Pamuk, ona sıkıca sarılan Pamuk, sürekli burnunun ucunu öpen Pamuk, o düştü diye ondan çok ağlayan Pamuk. Yanında uyuklayan, oynayan, oyuncak kemiren, kulağını çeken, saç baş kavga ettikleri Pamuk; saçlarını neşeyle savuran, mavi gözlerini kırpıştıran Pamuk.

Sonra ise Gökçen geldi. Neşeyle gülen, bağıran, sıkıca sarılan, tutkuyla öpen, şefkatle dokunan, yaralarına ağlayan, yanında çocuk olabildiği, masum kalabildiği tek kadın, Gökçen.

O, onu birdenbire sevmemişti. Usul usul sevmişti. Yavaş yavaş işlemişti içine. Sindire sindire her köşesine yerleştirmişti Gökçen adını. Yeni yeni farkına varıyordu bunun. Unuttu sanırdı. *Büyü bitti,* derdi. Aklına bile gelmezdi çoğu zaman. Küçüklük aşkıydı, bitti, gitti sanırdı. Dolabının en altındaki çekmeceye kilitledi sanırdı. Ama mahallede herkesin bulaştığı Gökçen adlı bir kızı kendi dayak yemek pahasına koruduğu, ne zaman *mavi* kelimesini duysa aklında hep aynı tonun belirdiği, bir ortamda çocukluk anıları anlatılırken hatırladığı her anıda gözünün önüne aynı yüzün geldiği, ne zaman bir bakkalda şıpsevdi sakız ve meybuz görse elinin bilinçsizce onlara gittiği, ölmeye en yakın anda onu gördüğü şu zamanda anlıyordu bazı şeyleri.

Unutuldu sanılan şeyler, aslında zihnin en derinlerine hapsedilen, en can yakan duygularıydı. Bütün içinde kalmışlıklardı. El kadarken de korkardı bu duygudan, kazık kadar olmuşken de korkuyordu. Ondan çok büyüktü bu duygu. Kepçük'ün de boyunu aşıyordu Murathan'ın da. Derin bir nefes verdi. "Dağlar duman olur..." diye mırıldandı sakinleşmek adına. "Çayır çimen olur..." Bir nefes daha aldı. "Ben yâri görmezsem..." Durdu. Yutkundu. "Hâlim yaman olur..."

Babasının bu türküyü neden bu kadar çok sevdiğini, neden hep annesine söylediğini, o şehit düşünce ise annesinin neden sürekli mırıldandığını

şimdi daha iyi anlıyordu. İkisi de aslında sevdasını saklamıştı bu türküye. Sanki birbirleriyle geçirecekleri zamanın ne kadar az olacağını bilir gibi...

"Ben yâri görmezsem... Hâlim yaman olur..." diye tekrar mırıldandı. Sonra bir daha. Bir daha, bir daha... Bir süre sonra sustu. Gözlerini kapatıp öylece bekledi. Yaklaşık yarım saat sonra kapı açıldığında bakışlarını yerden usulca kaldırdı. Karşısında Timur dikiliyordu.

"Geçti mi sinirin, Karakurt?" diye soran Timur'a en ifadesiz bakışını attı.

Yerden usulca doğruldu. Dikleşti. Öne doğru aynı ifadesizliğiyle yürüdü ve Timur'un önüne gelir gelmez çenesine sağlam bir yumruk indirdi. "Nasıl?" dedi aynı sakinliğiyle. "Geçmiş mi?"

Timur aldığı darbeden bir adım gerilemişti. Sol eliyle çenesini ovuşturdu. Kırılmadığına kanaat getirdiğinde o daha büyük bir sakinlikle döndü Murathan'a.

"Öncekine göre biraz geçmiş gibi."

Gözlerini devirdi Murathan. Öne doğru bir adım atıp yanından geçiyordu ki karşısında dikilen Hayri Albay'ı ve onun arkasında duran timini görünce adımları durdu. Tim ifadesizdi. Hayri Albay ise son derece ciddi. "Sen..." dedi Albay. "Kaç yıldır tanıyorsun beni, Karakurt?"

Sorulan soruya bir anlam veremedi ama yine de cevapladı Murathan:

"Sekiz yıldır, komutanım."

Güzel, dercesine başını aşağı yukarı salladı Hayri Albay. "Peki, sen benim ne zaman geride adam bıraktığımı gördün ya da duydun?"

Bu sefer cevap veremedi Murathan.

Bu sessizlik karşısında bir adım attı Hayri Albay. Keskin bakışlarını daha da yaklaştırdı Murathan'a. "O zaman," dedi. "Neden benim sözümü inatla ezmeye kalkıyorsun?"

"Komutanım..." diyebildi sadece.

"Gökçen bir Türk vatandaşı ama benim için ondan da önce şehidimin bana emaneti." Bir an sustu. Kaşları daha da gölgeledi gözlerini. "Ve ben, şehidimin emanetini ite çakala yem edecek değilim!" İşaret parmağını aralarında kaldırıp sertçe dokundu Murathan'ın omzuna. "İster yakının olsun ister olmasın. Benim şehidimin bana bıraktığı ele uzanan el sadece senin davan değil, hepimizin davasıdır!"

Cevap veremedi Murathan. Sadece baktı.

"Tıpkı senin gibi," diye devam etti albay otoriter bir sesle. "Nasıl sen esir düştün diye yeri göğü ayağa kaldırdıysam yine kaldırırım. Nasıl Yusuf Karakurt'un bıraktığı emanete gözüm gibi baktıysam, askerliğin boyunca elimi üzerinden bir an bile çekmediysem Ali Alptekin'in emanetine de öyle baka-

nm! *Boşuna öldük*, dedirtmem. Kemiklerini sızlatmam. Gerekirse ben şehit düşerim ama şehidimin bana bıraktığı hiçbir şeye namert eli sürdürmem!"

Söylemezdi ama bilirdi Murathan, Hayri Albay'ın onu hep koruduğunu. Ne zaman onunla bir operasyona katılsa görünmez bir kalkanı varmış gibi hiçbir kurşun geçmezdi dibinden. Esir düştüğünde de geri gelen oydu; yürüyemeyecek hâlde olduğunda, yaralandığında sırtında taşıyan da oydu, askerliğe dair bildiği ne varsa ona öğreten de.

Murathan öylece kalakalmışken, Hayri Albay ateş saçan gözlerini ondan çekmeden iki adım geriledi. "Eğer aksini yapacağımı düşündüysen o da senin kafasızlığın, Karakurt," dedi aynı otoriter sesiyle. "Şimdi..." Derin bir nefes verdi. "Yanına en güvendiğin adamlarını al. Resmî görevde değilsiniz. Unutmayın, başınıza gelecek hiçbir şeyden şu andan itibaren Türkiye Cumhuriyeti mesul değildir. Siz aslında orada hiç yoktunuz, olmadınız. Her zamanki gibi... Anlaşıldı mı?"

Anlamamıştı. Boş bir bakış atmakla yetindi. Albay ise başka bir şey söylemeden, arkasını dönüp postallarından çıkan gıcırtılarla ilerledi boş koridorda. Murathan birkaç saniye baktı arkasından. Omzunda Timur'un elini hissedince bakışlarını ağır ağır ona çevirdi. Hafif ve nadir görülür bir tebessüm vardı Timur'un dudaklarında.

"Bulduk, Karakurt," dedi sadece.

Bakışları yumuşadı Murathan'ın. Omuzlarının ve kalbinin üstündeki yükün yavaşça hafiflediğini hissetti. "Nasıl?" dedi hemen.

"Albayım her yere adam salmış," dedi Zülfikar. "İstihbarat için dağlarda çoban kılığında dolaşan bir asker haber vermiş."

İçine atılan umut büyüdü. "Nerede?" dedi. "Hangi dağ?"

"Göktepe," dedi Timur. Sonra ise ekledi: "Diyarbakır'da."

İfadesizliğini korudu Murathan. Önüne dönüp derin bir nefes verdi. Duruşunu dikleştirip bakışını sertleştirdi. Geri alınacak yâr ve yok edilecek nefesler vardı. İşte, günlerdir aradığı şey buydu. Tek bir bilgi, içindeki umutları yeniden yeşertmişti. Timine döndü. "Eğer gelmek istemeyen olursa..." diyordu ki Hasan hızla sözünü kesti:

"Tövbe deyin, komutanım. O nasıl söz öyle? Anamıza bacımıza sövmüşsünüz gibi..."

Hepsi başını aşağı yukarı salladı. Hafifçe tebessüm etti Murathan. O önde, timi hemen arkasında ilerlediler. Bastıkları her yer postalları altında titrerken arkadan yükselen bir sesle durmak zorunda kaldılar.

"Komutanım!" diye bağırıyordu Süleyman. "Beni de bekleyin! Beni de bekleyin!"

Durdu Murathan. Bakışlarını ona çevirdi. Süleyman hızla koşarken, tam karşısında durup minik bir asker selamı verdi.

"Ne işin var lan senin burada?" dedi Murathan.

Bakışlarını timde gezdirip tekrar komutanına döndü Süleyman. "*Operasyon var,* dediler, komutanım."

"Süleyman..." dedi Murathan sakince. "Mecbur değilsin. Aybüke'nin yanın-"

"Komutanım, kusura bakmayın ama bu operasyona gitmek yerine burada kalırsam Aybüke serum direğini çok uygunsuz yerlerime sokar. Hem ondan kesin talimat var." Hafifçe güldü. "*Almadan gelmeyin,* dedi. Yoksa hepimizi gebertirmiş."

"Başkan yine formunda," dedi Zülfikar.

Belli etmedi belki ama minnetle baktı hepsine Murathan. Kocaman sarılmak istedi. *İyi ki siz,* demek istedi ama Karakurt Komutan olmak sadece başını aşağı yukarı sallayıp ifadesizce durmayı gerektirirdi. O da öyle yaptı. Sadece Süleyman'ın omzuna iki kere dostça vurdu. Timi, o kelimelere dökmese dahi anlaması gerekeni anladı. Karakurt tekrar önüne dönüp ilerlerken ardı sıra gelen timi de en az kendisi kadar gözü kara ve kararlıydı. Bu iş bugün bitecekti.

İnsan, ölümün soğuk ürpertisi ile kaç kere yüz yüze gelirdi bu dünyada? Kaç kere onu şakaklarına soğuk bir namlu kadar yakın hissederdi? Kaç kere uçurumun kenarından düşecekmiş gibi çaresizlik içinde kalırdı? İnsan, bu hayatta kaç kere yaşarken ölürdü? Bilmiyordum. Ama şunu net bir şekilde biliyordum. Şu an ölüme eş bir işkencenin göbeğindeydim.

Derin bir nefes verdim. Elimi uzatıp ateş ölçeri aldım Haldun denen herifin kolunun altından. Ateşi en sonunda biraz da olsa düşmüştü. Evet, bir terörist tedavi etmiştim ve hâlâ da ediyordum. Daha doğrusu etmek zorunda kalıyordum. Mecbur bırakılıyordum.

Neden mi?

Çünkü hayatımı insanlık hizmetlerine adayacağıma, insan hayatına mutlak surette saygı göstereceğime ve bilgilerimi insanlık aleyhinde kullanmayacağıma; din, milliyet, cinsiyet, ırk ve parti farklarının görevimle vicdanım arasına girmesine izin vermeyeceğime, mesleğimi dürüstlük ve onurla yapacağıma namusum ve şerefim üzerine yemin ettim.

Hipokrat... Başıma belasın.

Bir gün bu yemini ettiğime iliklerime kadar pişman olacağımı söyleseler di asla inanmazdım oysa. Ama hayat, sevdiklerine minik sürprizler yapma-

ya bayılıyordu. Beni de fazlasıyla seviyor olmalıydı, sağ olsun. Yoksa şu an bir teröristi tedavi ettiğim yetmezmiş gibi Jinda denen kadının zebani gibi elinde silahla tepemde dikiliyor olmasının başka bir açıklaması olamazdı. Tepemde dikilen nursuz yüze tip bir bakış atıp önüme döndüm. Bakışlarımı Haldun denen adama çevirdim. Bir nursuz da buydu. Etraf nursuz kaynıyordu. *Adamla mezar komşusu olsan senin mezar tutuşur,* dedikleri tiplerdi hepsi.

Kaç saattir veya kaç gündür buradaydım, bilmiyordum. Tek bildiğim artık zaman algımı bile fazlasıyla kaybettiğimdi. Bana kalsa bin yıldır buradaydım. Uyuyamıyordum, korkuyordum. Her yanım sızım sızım sızlıyordu. Başım ağrıyordu. Yemek yemeyi bile inatla reddetmiştim başta ama sonra istemesem de yemek zorunda kalmıştım. Hayatta kalmalıydım. Lakin hayatta kalmamın bedeli bu adamı tedavi etmekti. Bu da yaşadığım hayata fazlasıyla sövmeme neden oluyordu.

Tahmin ettiğim gibi yaraları enfeksiyon kapmıştı. Tek temennim sepsisin[7] olmamasıydı. Gerçi bunu birkaç test yapmadan tam anlamıyla doğrulayamazdım. Burada da öyle bir imkân yoktu. Ama sistolik kan basıncı[8] on mmHg'den düşük değildi. Hızlı ve kesik solunum yoktu. Sadece ağır bir ateş vardı. Bacağındaki yarayı, sanki yorgan diker gibi dikildiğinden mecburen yeniden temizleyip kapatmıştım. Damar yolu açmış, serum takmış ve güçlü bir antibiyotik enjekte etmiştim. Şimdilik iyiydi. Ateşi tamamen düşmüş değildi ama daha iyiydi. Verdiğim ağrı kesici ve ateş düşürücüler işe yarıyordu.

Normalde kaldığım odadan asla çıkarmıyorlardı beni ama Haldun denen bu nursuz dün gece havale geçirmişti. Beni inatla odada tutan Ebû'l Sam, Haldun ateşlenip, ağzından köpükler çıkararak titreme nöbetine girince mecburen çıkarmak zorunda kalmıştı. Zira Jinda denen kadınla ağır bir kavga ettiklerini gelen seslerden ben bile anlamıştım. Sonuç olarak müdahale edip ölmesine tam zamanında engel olmuştum. Harika, değil mi? Bir teröristi hayatta tutuyordum falan... Yaşasın çılgın doktorluk kariyerim!

İyileşirse benim ülkeme zarar verecekti. Belki benim askerlerimden birini şehit edecekti. Bir çocuğu daha yetim, bir kadını daha dul bırakacaktı. Sayısız ocağa ateş düşürecekti. Benim vatanıma el uzatacaktı. Ben onu iyileştirdiğim için olacaktı bunların hepsi. Bu adam bir teröristi. Bebek katiliydi. Vatan hainiydi. Bir katili hayatta tuttuğum için geri kalan ömründe alacağı her canın vebali şimdiden ezim ezim eziyordu içimi.

[7]Enfeksiyonun tüm vücuda yayılması durumudur. (e.n.)
[8]Büyük tansiyon. (e.n.)

Oysa ben, doktor oldum diye babamın benimle hep gurur duyacağını sanırdım. Şu anda da gurur duyar mıydı? Yoksa uğruna canını verdiği bayrağa el uzatan köpekleri tedavi ediyorum diye yüzüme mi tükürürdü?

Ben hâlâ babama layık bir evlat mıydım? Bence artık değildim. Ağlamak istiyordum. Bağıra çağıra, kendimi parçalaya parçalaya ağlamak istiyordum. Bana yapılana değil, yaptırılmak zorunda bırakıldığım şeyeydi bütün öfkem. Babamı ve Yusuf amcamı bizden alan, hayatımı bir günde değiştiren bu soysuzları şu an hayatta tuttuğum için kendimden olabildiğince utanıyordum.

Gözlerimi kapatıp saatlerdir içimden geçirdiğim Hipokrat Yemini'ni düşündüm ve din, milliyet, cinsiyet, ırk ve parti farklarının görevimle vicdanım arasına girmesine izin vermeyeceğime, mesleğimi dürüstlükle ve onurla yapacağıma, namusum ve şerefim üzerine yemin ettiğimi kendime hatırlattım. Bu yemini ettiğim günü tarihten silmek istiyordum. Bedelinin bu kadar ağır olacağı bana söylenmemişti. Söylenseydi ben böyle bir yemin etmezdim!

Tepemde dikilen Jinda, "Durumu ne?" diye kırkıncı kere aynı soruyu sorunca gözlerimi açtım.

Bir de bu vardı tabii. Asla ayrılmıyordu tepemden. Derin bir nefes verip ters bakışlarımı yüzüne diktim. "Ekstremite bölgesi[9] yaralanması olduğu için kaslar zarar görmüş olabilir. Ama şanslı ki sepsis gelişmemiş. Allah muhafaza, daha çok ateş, lökositoz,[10] taşikardi,[11] taşipne,[12] hipotansiyona[13] neden olabilirdi. Debride edilmemiş[14] nekrotik doku veya ciddi travmaya bağlı olarak enfeksiyon olmaksızın benzer enflamatuvar yanıt da görülebilirdi tabii. Çünkü tipik olarak negatif ve pozitif bakteriler sepsisten sorumlu olmasına rağmen virüs, mantar ve parazitlerde neden olabiliyor. Ama dediğim gibi bunların hiçbiri olmadı. Ama bu durumun devamı için günde üç kere, sekiz saat aralıklarla antibiyotik vermeye devam etmeliyim." Hepsini tek nefeste söylemeye çalıştığım için nefesim olmadık yerlerime kaçmak üzereydi. Derin bir nefes verip geri aldım. Jinda karısı bana aval aval bakakalmışken son dokunuşu yaptım. "Antibiyotik yüksek dozda olacak tabii."

Deyim yerindeyse apışıp kaldı. Öyle ki Bihter'le Behlül'ü koruda yakalayan Beşir bile böyle şok ve boş ifade ile bakmamıştır. Birkaç saniye amaçsızca bakıştıktan sonra en sonunda şöyle bir soru yöneltti:

---

[9]Kollar ve bacaklar için kullanılan tıbbi terim. (e.n.)

[10]Dolaşım sistemindeki beyaz kan hücrelerinin artışı. (e.n.)

[11]Kalp atım hızının dakikada yüzden fazla olması durumu, halk arasında kalp çarpıntısı olarak da bilinir. (e.n.)

[12]Solunum hızının normalden yüksek olması durumu. (e.n.)

[13]Düşük tansiyon. (e.n.)

[14]Yaranın etrafındaki doku artıklarını temizlemek. (e.n.)

"Ne?"

Gözlerimi devirerek önüme döndüm. "Madem anlamıyorsun, neden saniye başı aynı şeyi soruyorsun?" Salak kadın ya! Belaydı başıma.

"Bana bak, doktor!" diye kükredi anında.

Dediğini yaptım. Bakışlarımı sakince ona çevirdim. "Ee," dedim. "Baktım. Ne?"

Sinirli bir kişilikti. Şu an ise zaten çıkık olan çene kemikleri daha da belirginleşmişti. Dişlerini sıkıyordu sanırım. "Senin dilin fazla mı uzadı?" dedi tehdit dolu bir sesle.

"Hayır. Hep böyleydim."

"O zaman kısalt," dedi anında. "Yoksa elimde kalacaksın."

Güldüm. Evet. Sinirlerim haraptı. Deli gibi korkuyordum ama güçsüz durmayı da kendime yediremiyordum. En azından ölürken babama layık bir evlat olurdum bu şekilde. "Ne yapacaksın?" dedim hâlâ gülerken. "Öldürecek misin?"

O da güldü. Ancak öfkeli bir gülüştü bu.

"Neden olmasın?"

"Öldür o zaman," dedim anında. Ciddileştim. "Şu an, şu dakika yap bunu."

Alaycı gülüşü büyüdü.

"Bulunduğun konum için fazla cesursun."

Ama ben artık hiç gülemiyordum.

"Sen de ağabeyinin hayatı benim ellerimde olan biri için fazla salak."

Tabii, cümleyi kurar kurmaz yüzüme şiddetli bir tokat yemem kaçınılmaz olmuştu. Başım gelen darbenin şiddetiyle sağa dönerken, gözlerimi kapatıp dişlerimi sıktım. Yanağımın acımasından değil, bana bunun ikinci kez yapılmasına izin verdiğim için öfkeden kavruldu içim. Gökçen'dim ben. Gerekirse ağlayarak kendi gözyaşımda boğulurdum ama kimsenin başımı eğmesine izin vermezdim. Hâlâ tepemde dikilirken ben sakince dilimi dudaklarımda gezdirdim. Şalter artık atmıştı. Gözlerimi açtım. Ve açtığım saniye yanımdaki serum tutan çubuğu kavrayıp şiddetle yana savurdum. Aynı hızla ayağa kalktım. Jinda bocaladı. İki adım geri gidip şaşkın bir bakış attı bana. Yere düşen cam serum şişesi anında paramparça oldu ve odanın dört bir köşesine dağıldı.

Sinirli hareketlerle Haldun denen adamın koluna ve ellerine takılı serum ile diğer kablolara uzandım. Tam aynı sinirle geri çekiyordum ki Jinda'dan şiddetli bir ses yükseldi:

"Dur! Ne yapıyorsun?"

Ters bakışlarımı ona çevirdim. Az önceki sinirinin aksine gayet şokla karışık panik ifadesi vardı yüzünde. Benden böyle bir hamle beklemiyordu muhtemelen. Ağabeyine bir şey olacak diye aklı çıkıyordu. Benim ise onu vurabileceğim tek şey buydu.

"Bir daha..." dedim tane tane. "Bana elini kaldırırsan yemin ederim ki ağabeyinin bütün yaşam destek ünitesini çekip bu odadaki bütün ilaçları kırmak için tek bir an bile düşünmem. Hatta ağabeyine ağır dozda antibiyotik verip öldürmek için bile düşünmem. Sonrasında beni gebertmen de hiç umurumda olmaz! Çünkü buradaysam, ağabeyine yardım ediyorsam senden korktuğum için değil, başıma dayadığın o silah yüzünden değil, doktor olduğum için. Ağabeyin ölsün istiyorsan ya da Ebû'l Sam, ağabeyinle beraber seni de öldürsün istiyorsan hiç durma. Şu an öldür beni!"

Paniği büyüdü. Sonra ise siniri kuruldu yüzüne. Burada ne kadar geçirdiğimi bilemediğim zaman diliminde öğrendiğim birkaç şey vardı. Mesela ben burada sadece Haldun için değil, aynı zamanda bu terörist ekibini sınırdan kaçırmak için de bir koz olarak bulunuyordum. Murathan sınırdan geçmelerine yardım edecekmiş. Sınırda sıkı kontrol olduğu için geçemiyorlarmış ve bunu yapacak olan tek kişi Karakurt Komutan'mış. Ona bunu yaptıracak tek kişi ise ben. Sevgilimin tek zaafı olarak kullanıldığım alana bakar mısınız? *Sınırdan terörist kaçırmak.*

Murathan tabii ki böyle bir şey yapmazdı. Yapmamalıydı. Yani temennim bunu yapmadan beni buradan çıkaracak bir yol bulmasıydı. Ama hâlâ gelmemiş olması, içimdeki korkuyu her geçen saat biraz daha katmerliyordu.

Bulur, değil mi, dedi soldaki melek. *Bizi burada bırakmaz, değil mi?*

Sorman hata, dedi sağdaki melek. *Kepçük o. Her nereye saklanırsak saklanalım, bizi saniyesinde bulan tek insan.*

Bulurdu. Bulmalıydı. Diğer öğrendiğim bilgi ise Jinda ile Ebû'l Sam'ın arasının pek iyi olmadığıydı. Onları bir arada tutan tek şey Haldun'du sanırım. Ama Sam'ın, Haldun'u da pek umursadığı yoktu. Kimseye güvenmediği belliydi. Ama aptal, hiç değildi. Evin içinde dört adam vardı. Birinin adı Necip'ti. Ebû'l Sam her işini ona yaptırıyordu. Kapıda bekleyen iki adam vardı. Ve anlayabildiğim kadarıyla tenha bir yerdeydik. Çevreden hiç ses gelmiyordu. Şiddetli rüzgâr uğultuları geliyordu sadece kulaklarıma.

Dişlerini sıktı.

"Lanet olsun sana!"

Asıl sana olsun! Nursuz! Cevap vermeden ters bakışımı sürdürdüm. Kapıya doğru ilerleyip açtı. "Zehra!" diye bağırdı. "Zehra!" Ters bakışları tekrar

bana döndü. "Sakın yanlış bir şey yapma, doktor." İşaret parmağını ağabeyine dikti. "O yaşarsa sen de yaşarsın. Unutma."

Çık git artık, salak kadın! Sinirlerimi iyice yıpratıyordu. "İnsan ol, ağabeyin yaşasın o zaman!" diye yine lafımı çaktım. Ölsem de kuyruk dik ölecektim.

Ana avrat dümdüz söver bir ifadeyle baktı. Sonra ise odaya kucağında kocaman bir tepsiyle Zehra girdi. "Geldim," dedi heyecanla. Kapının girişindeki Jinda'ya döndü. "Buyur?"

"Başında dur şunun," dedi. "Yanlış bir şey yapmasın."

Yanlış yapsam ne anlayacaksın sanki? Gereksiz! "Dışarıya yemek verecektim..." dedi Zehra masum masum. Başıyla kucağındaki tepsinin üstünde duran tencere ve tabakları işaret etti. Burada çözebildiğim net bir şey varsa o da Zehra'nın, Şöbiyet Bilge'm ile kapışacak masumlukta bir insan olduğuydu. Eğer bu hâlleri numaraysa da iyi oyuncuydu. Sürekli gülüyor, yemek yapıyor, dağıtıyor; inatla bana da yedirmeye çalışıyordu. Hiç konuşmamıştım. Burada bulunan kimse ile konuşmak istemiyordum. Ama onun burada, bu insanların içinde işi neydi, çözebilmiş değildim. Bu nursuz topluluğa benzemiyordu.

Jinda, "Verme o zaman," diye yüzüne hiddetle bağırınca, irkilerek bir adım geriledi. Jinda yanından geçip giderken arkasından ürkmüş bir bakış attı. Bakışları usulca bana döndü. "Bu da hep bağırıyor he..." diye mırıldandı bozuk Türkçesiyle.

Normalde gülerdim. Ama gülebilecek durumda değildim. Elimi saçlarıma daldırıp geri ittim. Parmaklarımda yoğun yağ hissedince ekşi bir yüzle baktım elime. İnşallah bitlenmezdim. Bu kaçırılan kızlar filmlerde, dizilerde hep güzeldi. Hani lan? Nerede? Bıyıklarım bile çıkmaya başlamıştı. Dokununca hissediyordum. Rezillik yani! Murathan beni bulsa bile sakallı, bıyıklı hâlimden tanımayacaktı bu gidişle. Militan gibi çıkacaktım buradan.

"İstersen banyo var," dedi Zehra her zamanki masum sesiyle. "Hazırlayayım sana."

Kusura bakılmasın ama sıçar, üstüne otururdum da burada yıkanmazdım. *Teşekkürler.* Ona da ters bir bakış attım.

"Gerek yok."

İçeri girip kapıyı kapattı. Elindeki tepsiyi yandaki komodinin üzerine bıraktı. Ben ise ilerleyip başka bir serum aldım çekmecelerden. Hiç başımdan ayrılmayan Jinda manyağına rağmen buradaki tıbbi eşyaların içinden yürüttüğüm bir şeyim vardı: Minik bir bisturi. Pantolon cebime atmıştım hızla. Kendimi az da olsa güvende hissetmemi sağlıyordu. Biri kafama sıkarsa bisturi falan çekerdim. Muazzam fikir! MİT kullansaydı keşke bu fikrimi.

Âdeta stratejik bir dehaydım çünkü. Gözlerimi devirdim ama kendime sövesim vardı. Yerdeki serum direğini kaldırıp tekrar takmaya başladım.

"Essah iyi dohtorsun ha," dedi Zehra. "Hemen iyileştirdin. Yüzüne renk geldi."

Keşke olmasaydım. Yemin ediyorum ki pişman ettiniz.

Her zamanki gibi cevap vermedim.

"Yemek yersin?" dedi. "Yahni yaptım."

Cevap vermedim. Zıkkım yerdim, daha iyiydi.

"Çay içersin? Taze yapmışım. Sıcak sıcak."

Serum suyu bile daha iyidir. Yine cevap vermedim.

Birkaç dakika için sustu. Yeni serumu Haldun'un koluna takma işi bitiyordu ki Zehra'dan minik bir inilti yükselince bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdim. Tam arkamdaydı. İrkilmeden edemedim. Hangi ara gelmişti arkama kadar? Aynen, Gökçen. Bisturi seni bayağı koruyor, kızım. Millet ruhun bile duymadan dibinde bitiyor ama olsun. Cebimde bisturi var, aynen.

Ama bana zarar verecek bir konumda değildi. Yere eğilmiş, az önce kırılan serum şişesinin etrafa dağılan parçalarını topluyordu. Lakin şu an sıkıca elime yapışmıştı. Elinden ise yere kan damlıyordu. İstemsiz bir doktor dürtüsü ile öne atılıp yanında eğildim. Mesleki deformasyon, baş edilmesi zor bir duyguydu. "Kestin mi?" derken kavradığı eline uzandım. Kendime çektim. Zorlamadan bıraktı. İşaret parmağında derin bir kesik vardı.

"Önemli bir şey yoktur. Hemen hallederim ben," dedi mahcup bir ifade ve sesle. Yanakları al aldı. Kabarık, siyah saçları yüzüne gözüne dökülüyordu ama ilk defa yakından baktığım için yüzünü daha net görebiliyordum. İlk gördüğüm andan beri korkmamıştım ondan. Sadece bulunduğum konum gereği tedbirliydim. Küçük bir kızdı. Minik bir burnu, aynı şekilde küçücük dudakları ve büyük bir hüzünle bakan koyu kahverengi gözleri vardı. Belki yirmisinde bile yoktu. Sürekli şaşkın ve masum bakıyordu. Ama itiraf etmek gerekirdi ki biraz kötü kokuyordu. Ekşimiş bir şeyler gibi...

"Yerler de kan oldu," diye mırıldandı. "Hay ben benim kafama!" Hızla yerden ayaklanıyordu ki elindeki elim bileğini kavradı. İzin vermedim. Kocaman, kahverengi gözlerini bana dikti.

"Gel," dedim sadece. Bileğini daha sıkı kavrayıp yerden kalktım. Benimle birlikte o da kalktı.

"Odayı pislettim, değil mi?" dedi mahcup bir hâlde. "Mikrop falan kapar şimdi her yer. Vallah özür dilerim, doktor abla. Hemen temizlerim ben."

Cevap vermeden ilerlettim ve az önce benim kalktığım tabureye oturttum. O da korkuyordu. Farkındaydım. Herkesten ürken bir hâli vardı. Kim

ne derse başı yerde dinliyordu. İkiletmeden yapıyordu. Ama biri sesini biraz yükseltse irkilerek parmaklarını çekiştiriyor, başını yerden kaldırmıyordu. Dışarıdaki adamlara yemek verirken camdan görmüştüm bir kez. Adamların rahatsız edici sözleri, göz tacizleri ve hakaretlerini sessizce dinliyordu. Ama saçlarını yüzüne öyle bir döküyordu ki yüzü asla görünmüyordu. Ciddi manada burada ne işi olduğunu çözemediğim biriydi.

"Çok kan olmadı zaten," diye telaşlı açıklamasına devam etti. "Vallah hemen temizlerim." Ayağa kalkmaya meylettiği an tek bir cümle söylemem tekrar geri çökmesi için yeterli oldu.

"Otur şuraya, Zehra."

Dinledi. Bana ürkek bir bakış atıp hemen geri çöktü. İlerleyip ilaç dolabından pamuk, tentürdiyot ve bant aldım. Tekrar yanına ilerleyip önünde eğildim. Bacaklarıma ince bir sızı dolmuştu ama yüzümü ifadesiz tutmayı başardım. Her yerimin morardığına kalıbımı basabilirdim. Ellerim ve kollarım bile derin çürüklerle doluyken bedenimi hayal dahi edemiyordum. Eşyaları yanımdaki yatağın kenarına bıraktım. "Uzat bakalım parmağını."

Birkaç saniye şaşkın şaşkın baktı yüzüme. Sonra ise parmağını hemen geri çekti.

"Yok. Yok. Küçücük yaradır. Ne olacak?"

"Önemli olan yaranın büyüklüğü, küçüklüğü değildir, Zehra. Yara, yaradır."

Elini kavradım. Parmağını istemsizce ileri uzattı. Pamuktan küçük bir parça koparıp yaranın etrafına bulaşan kanı silerken sessizce izliyordu beni. Tentürdiyot sürmeye başladım. Acımış olmalıydı. Minik bir inilti döküldü dudaklarından. Bu tepkiye karşılık eğilip hafifçe üfledim parmağının ucuna.

"Kaç yaşındasın sen?" dedim.

"Yirmi bir."

Yirmi birden hayli küçük duruyordu oysa. Çok zayıf ve çelimsizdi. Vücudundan yayılan kötü koku yüzümü buruşturmama neden olacaktı ama kendimi tuttum, yarasını temizlerken sorularıma devam ettim:

"Okula gittin mi?"

Bu sefer heyecanla baktı. "He ya. Sekize kadar gittim. Hızlı yazamam ama çok güzel okurum ben. Ninem takvim yapraklarının arkasındaki yazıları hep bana okuturdu." Hayran hayran baktı bana. "Babam da doktor olmamı isterdi hep. Böyle senin gibi..."

Bu heyecanı karşısında minik bir tebessüm belirdi dudaklarımda.

"Nerelisin?"

"Ben?" dedi bu sorum karşısında. Birkaç saniye bekledi. "Bilmem ki. Babam *bizim memleketimiz yok*, derdi. Halep'ten göçtükten sonra yani."

Kısa bir an sessiz kaldım. *Vatan* kelimesi çoğu kişi için derin bir anlam ifade etmezdi belki. *Üstünde yaşadığımız yer işte,* diye geçiştirecek bir cevap verirdi birçoğu. Ama vatanı olmayan insanın, hayatı da olmuyordu.

"Halep'te mi yaşıyordunuz?"

Başını aşağı yukarı salladı.

"Türkçen çok kötü değil. Burada mı öğrendin?"

"Yok," dedi hemen. Gözleri yine hevesle büyüdü. "Türkmenem ben. Annem babam hep Türkçe konuşurdu. Öyle öğrettiler bize."

Hafifçe tebessüm ettim.

"Türk müsün yani?"

"He," dedi hemen. "Türk'üm."

Ama benim bakışlarım o an başka bir şeye takılmıştı. Bileklerindeki derin yaralar, üst üste defalarca kesildiğini gösteren izler vardı. Bakışlarım tekrar yüzüne kalktı. Ve bir şey daha fark ettim bedeninde. Uzun, kabarık saçlarının kapattığı boynunda hafifçe ucu görünen bir morluk, dudaklarının kenarında kapanmayan yaralardan kalan izler, alnının sol köşesinde derin bir yarık izi vardı.

Üzerime öyle bir ağırlık çöktü ki kalbimin sızım sızım sızladığını hissettim. "Zehra..." dedim usulca. Bakışlarımı kocaman, koyu kahverengi gözlerine kilitledim. "Sana ne yaptılar?"

Bakışları bendeydi ama bu sorum karşısında ağır bir sessizlik çöktü aramıza. Dişlerini dudağına geçirdi. Sessiz bir çığlık yakaladım bakışlarında. "Hiç..." dedi sadece. Küçücük bir kelimeydi belki ama bana ağır gelmişti. Bakışlarındaki bu sessiz çığlığa tutunmama izin vermeden gözlerini kaçırdı. Başını önüne eğip saçlarını her zamanki gibi yüzüne döktü.

"Zehra..." dedim sakin çıkarmaya çalıştığım bir sesle. "Sen kötü birine benzemiyorsun."

"Değilim," dedi anında. Tekrar bana döndü. "Vallah değilim."

"Ne işin var o zaman burada?"

Buruk bir bakış vardı gözlerinde. Sessiz çığlığı büyüdü sanki. Ama bütün bunların aksine, "Öyle olması gerekiyordu," dedi sadece.

"Neden?"

"Soru sorma, doktor abla. Yaşamak istiyorsan ne derlerse yap sadece."

Minik bir umut ışığı belirdi içimde. Bantladığım parmağını bırakıp elini sıkıca avuçlarımın içine aldım. Hevesle baktım yüzüne.

"Seni de mi zorla tutuyorlar burada, Zehra?" Cevap vermedi. Ama titreyen dudakları ve ürkek bakışları yeterince net bir cevaptı. Buraya ait olmadığını biliyordum. Bu sefer iki elini birden kavradım. "Belli ki sen de zorla tutuluyorsun burada. Yardım edersen beraber çıkabiliriz buradan. Kaçarız, Zehra."

Gözleri, kaçmayı değil de günah dolu bir gece teklif etmişim gibi kocaman oldu. En kınayıcı bakışını attı. "Sus!" dedi büyük bir panikle. "Sus! Deme sakın öyle. Duyarlar. Duyarlar. Kötü olur. Sus, doktor abla. Sus!"

"Zehra..." diye tekrar ikna etmeye çalışacaktım ki elini ellerimden hızla geri çekti. Oturduğu yerden ayaklandı.

"Onlar insan değil!" dedi korkmuş, paniklemiş, ürkek bir yüz ve sesle. "Hiçbiri değil. Öldürürler. Bir an bile düşünmezler."

Ben de yerden kalktım. "Birbirimize yardım ede-" diyordum ki panikli ifadesi buna engel oldu.

Kendini boğar gibi ellerini boğazına sardı. "Nefesini keserler," dedi korkmuş bir hâlde. Elleri boğazından ayrıldı ama bu sefer de başına gitti. İki kere vurdu kafasına. "Namusunu alırlar, hayatını alırlar, her şeyini alırlar. Mahvederler seni. Yaşarken gömerler. Acımazlar. Sana zarar vermiyorlarsa sessizce dur. Sus. Göze batma." Her kelimeden sonra odanın ortasına doğru gidip geri geriliyordu. "Sakın göze batma. Sakın kaçma. Kötü şeyler yaparlar. Ne derlerse yap. Öldürürler. Hatta öldürmezler, ölmekten beter ederler. Kaçma."

"Tamam," dedim elimi ileri uzatıp. "Sakin ol."

"Olma!" dedi hızla. "Olamam. Olma." Başını ellerinin arasına alıp odanın ortasında ileri geri gidip gelmeye devam etti. "Göze batma. Fark edilme. Gece yanına gelirler. Kötü şeyler yaparlar. Pis gez, Zehra. Pis gez. Kötü kok. Pis kok. Göze batma. Güzel olma. Ne derlerse yap. Göze batma. Fark edilme. Ne derlerse yap."

Omuzlarım düştü. İçimde beliren umut ışığı şiddetli bir rüzgâr esmişçesine söndü. Gerçekten ne yapmıştılar sana, Zehra? "Zehra..." diye mırıldandım kısık bir sesle.

Duymadı. Aynı şeyleri tekrarlamaya devam etti. Ama artık hıçkırarak ağlıyordu.

"Göze batma. Güzel olma. Fark edilme. Ne derlerse yap."

Bu sefer uzak durmadım. Sakinleştirmek adına iki koca adımda yanına gidip yüzünü bana döndüğü an kollarımı vücuduna doladım. Sıkıca sarıldım. Sımsıkı bir şekilde bağrıma bastım. Hıçkırıkları büyüdü. Omuzları şiddetle sallandı. Saçları çok kötü kokuyordu. Ama az önce söylediği şeylerin ağırlığı yüzünden bu koku bende iğrenme değil, ağlama isteği uyan-

dırmıştı. Ve benim için kaçınılmaz olan geldi. Gözümden bir damla yaş süzüldü yanağıma. Kendim için değil, Zehra için. Usulca kabarık saçlarına döküldü gözyaşlarım.

Bu kötü koku onun kalkanıydı. Saçları sürekli dağınık, yüzüne dökük gezmesi onun kötülüklere karşı tek savunmasıydı. Bilerek böyle kokuyordu, bilerek saçları dağınık geziyordu. Bilerek yüzünü gizliyordu. Güzeldi çünkü Zehra. Bu hâlde bile güzeldi. Bu gerçek kalbime daha çok batarken gözyaşlarımın şiddeti arttı. Başına gelen şeyleri anlamış olmanın acısı çöktü üzerime.

"Tamam," diye sakince mırıldandım kulağına. "Sakin ol. Sakin ol. Tamam."

"Öldürürler," diye mırıldandı gözyaşlarının arasından. Kollarını sırtımda hissettim. "Sen iyisin. Seni de öldürürler."

Numara yapıyor olamayacak kadar derindi korkusu, iç çekişi ve gözyaşları. Titreyen her zerresinden hissedebiliyordum bunu. Daha sıkı sarıldım. Kötü kokuya rağmen şefkatle okşadım saçlarını. Ağlaması hafifleyince kollarım gevşedi. Bedenini hafifçe geri çektim. Hâlâ iç çekiyordu. Kocaman gözleri dolu doluydu. Bakışlarım ona dikilince dudakları tekrar büzüldü. Ben de hıçkıra hıçkıra ağlamak istedim ama var gücümle tuttum boğazımdaki yumruyu. Ama gözlerime engel olamamıştım. Onlar benden bağımsızca döküyordu yine acısını dışarı.

"Ailen..." dedim ben de gözyaşları içindeyken. "Onlar nerede?"

"Katlettiler," diye mırıldandı. Bir hıçkırık daha kaçtı dudaklarından. "Gözümün önünde. Sonra bana..." Gerisini getiremedi. Gözyaşları ile nefesi tıkandı. Ama derin bir nefes alıp devam etti: "Bana kötü şeyler yaptılar. Bedenime... Kötü şeyler... Öldüğümü sanıp bırakıp gittiler. Jinda geldi sonra. Buldu beni. Aldı. *Bizimle gelmezsen sen de ölürsün,* dedi. Onlar farklı sandım. İyi sandım. Gittim."

Şiddetli bir ağlama dalgası daha geldi.

"Kötü hissediyorsan anlatma," diye mırıldandım. "Ben üzmek istemedim seni."

Başını hızla iki yana sallayıp devam etti:

"Beni artık kimse üzemez," dedi ama sesindeki üzüntü benim bile kalbimi kırmıştı. "Ben o kadar cesur değilim, doktor abla. *Ailem öldü, ben de öleyim,* diyemedim. Yaşamak istedim. Ama böyle bir yere geleceğimi de bilemedim. Onların da kötü olduğunu bilemedim. Ailemin katillerinin yanına düştüğümü bilemedim. Senin arkan var. Duydum ki komutan her yerde seni arıyormuş. Ama benim kimsem yok. Gidecek yerim yok. Hayatım yok. Zehra aslında yok. Anlıyorsun, doktor abla?"

Anlıyordum. Anladığım için daha çok eziliyordum. Ben babamın katillerini tedavi ediyordum. O ise ailesinin katillerine hizmet ediyordu. Ezici bir ağırlığı vardı bu duygunun insanın ruhuna. Bu kız daha yirmi bir yaşındaydı. Önünde kocaman bir gelecek vardı. Yoksa bile olmalıydı. Çıkmalıydı buradan. Bataklıkta açan bembeyaz bir papatya gibiydi. Herkes basıp geçmişti üstüne. Ben de basmayacaktım. Hem papatyalar koparıldıktan sonra kokardı. Bu, Zehra için de hâlâ bir umut olduğu anlamına gelmez miydi?

"Üzgünüm," diyebildim sadece. Ondan daha fazla ağlamak üzereydim ama zorlukla tutuyordum kendimi.

"Asıl ben üzgünem," dedi yine iç çekerek. "İsterdim yardım edem ama edemem. Çok özür diliyem."

Artık söyleyecek kelimem yoktu. Bu işe onu bulaştıramazdım. Bunu net bir şekilde anlamıştım. Ülkesi, ailesi, hayatı elinden alınmış bir kız çocuğuydu. Korkuyordu. Bu korkuyu gözlerinde görebiliyordum. Ben dinlerken bile böyle sarsıldıysam o yaşarken neler hissetmişti, kim bilir... Yüzüme daha fazla içli içli bakmasına dayanamadım. Üzülüyordum. Şiddetle ağlama isteğim boğazımı yakıyordu. "Çay," dedim kısık bir sesle. "Çay var demiştin sanki. Getirsen mi bana bir bardak?"

Avuç içini gözlerine bastırıp gözyaşlarını sildi hemen. Burnunu çekti. Üzgün ifadesi sihirli bir değnek değmiş gibi silindi. Hevesli bir gülüş belirdi dudaklarında.

"Essah içecek misin? Getireyim hemen."

Yorgun bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Başımı ağır ağır aşağı yukarı salladım.

Hevesli adımlarla kapıya yöneldi.

"Hemen getiriyem. Şeker atarsın?"

Gülüşüm büyüdü.

"Atarım."

"Hemen geliyem ben," dedi ve aynı hevesle odadan çıktı.

Omuzlarım çöktü. Gözlerimi kapattığım an ise nehir misali gözyaşları döküldü yanaklarıma. Artık sadece kendim için değil, Zehra için de akıyorlardı. Avuç içimi dudaklarıma bastırıp, bağırarak ağlama isteğime engel olmaya çalıştım. Küçücük bir kızdı. Bunları yaşamak zorunda kalması benim bile omuzlarıma kilolarca ağırlık yüklemişti sanki. Bakışlarımı yatağa çevirdim. Mışıl mışıl uyuyordu geberesice. İçli içli ağlarken bu kez bakışlarım yanındaki monitöre kaydı. Hayati değerleri iyiydi. Tekrar ediyorum, geberesice. Hiç de kusura bakma, Hipokrat! Onu da diyeyim artık yani. Zaten canım burnumda!

Kendimi ve Zehra'yı nasıl çıkaracaktım ben buradan? Korkmaktan başka bir şey yapamıyorken nasıl olacaktı bu? Derin, derin bir nefes verdim. Akan burnumu çektim ama tam olmayınca, kolumu kıvırıp kazağıma sildim küçük bir çocuk gibi. Buna da ağladım. Şu yaptığımı Kepçük görseydi iki saat kızardı. Kızmasını bile seviyordum ben oysa. Bu düşünce kalbimi sıktı. Yorgun adımlarla pencereye ilerledim. Midem bulanıyordu. Yine bayılmamak adına yemek yemiştim ama mide bulantım bir türlü geçmiyordu.

Pencereden dışarı bakınca bakışlarım, çaprazımda kalan kapının önünde dikilen iki adama kaydı. Burnumu çekip gözlerimi sildim ama hâlâ iç çekiyordum. Başımı hafifçe öne eğince ikisini de görebiliyordum. Tabii, bellerindeki silahları da. Boyunlarına kırmızı beyaz poşu sarılıydı. Oldukça esmerdiler. Ciddiyetle bir şeyler konuşuyorlardı. Daha çok ağlamak istedim. Çünkü acı gerçeği hissedebiliyordum. Ebû'l Sam sınırdan geçse dahi beni sağ vermeyecekti.

Kafamı cama dayayıp hıçkıra hıçkıra ağlarken dışarı bakmaya devam ettim. Kar yağmış, bembeyaz bir örtü sarmıştı yeryüzünü. Neredeydik, bilmiyordum. Ama dağlara bakarken anladığım kadarıyla bir köydeydik. Ağaç yoktu hiç. Birkaç taş ev vardı sadece ama onlar da boştu. Boş ve yaşlı gözlerle baktım karşıma. Ölecek miydim burada? Bu şekilde mi son bulacaktı hayatım?

Bu düşüncenin ağırlığıyla nefes alamadığımı hissettim. Sığamadım hiçbir yere. Boğuyordu bu odanın kokusu beni. Ama camlar açılmıyordu. Ya da açılıyor muydu? Diğer odanınkini denemiştim ve tahmin edildiği üzere açılmamıştı. Sinirden üzerindeki bütün gazete kâğıtlarını yırtıp atmıştım. Tuvaletin camı da hiç öyle dizilerdeki gibi kaçabilecek kadar büyük değildi. Ama bu odada hiç yalnız kalamadığım için bu camı denememiştim. Açık olmasının imkânı yoktu. Olsa bile dışarıdaki adamlar varken yapacak bir şey yoktu. Ama yine de umutsuzca kola gitti elim. Boş bir umutla çevirdim.

Ve açıldı.

Ümitsiz ifadem sağlam bir tokat yerken bakışlarım pencereye kilitlendi. Geri çektim. Cidden açıktı. Bakışlarım pencere ve dışarıdaki adamlar arasında gidip geldi. Sonra ise kapının yanındaki komodinin üstünde duran yemek tepsisine çevirdim gözlerimi. En son da ilaç dolu dolaba. Kafamın üstünde bir ampul hatta floresan hatta yüzlerce avize patladı. Ben Gökçen. Şehit Uzman Çavuş Ali Alptekin'i' kızı, Gökçen Alptekin. Burada oturup kaderime kurban olmayacaktım. Öleceksem bile yaşamak için elimden geleni yapıp öyle ölecektim. Babama en azından bu kadarını borçluydum. Çünkü görmesem de emin olduğum bir şey vardı. Ali Alptekin de Yusuf Karakurt da kanlarının son damlasına kadar mücadele etmeden şehit düşmemişlerdi. Silahlarında sıkılmadık kurşun bırakmamışlardı. Ben de ölecek

olsam bile burada zırlayarak değil, mücadele ederken ölecektim. Tıpkı babam gibi. Tıpkı Yusuf amcam gibi.

Pencereyi yavaşça kapattım. Yanaklarımdaki yaşları sildim. Burnumu şiddetle çektim. Bakışlarım Haldun'a kaydı. Uyuyordu. Hızlı adımlarla dolaba koştum. Çabuk olmalıydım. Kapağı açıp ilaçlara hızla göz attım. Bir ilaç görmüştüm burada, çok net hatırlıyordum gördüğümü. Bana lazım olan oydu. Sağa sola ittim ilaç kutularını. Zehra gelmeden halletmeliydim. Fazla vaktim yoktu. Hatta hiç olmayabilirdi. Şükür ki üst katta arayıp bulamadığımı aşağıya eğilince buldum.

Kasları gevşeten, endişe ve kaygıya iyi gelen, derin derin uyutan bir ilaçtı bu. Hatta öyle bir uyutuyordu ki kendine saatlerce gelemiyor, mayışıp kalıyordun. Dışarıdaki arkadaşları da biraz gevşetmek şarttı. Zafer kazanmış bir ifadeyle ilacı aldım. Kutusundan çıkarırken tepsiye ilerledim. Tencerenin ağzını açtım. Bol etli bir yahni vardı. Etler bile güzel görünüyordu gözüme ama şimdi sırası değildi. İlaçtan bir ampul alıp kırmaya çalıştım ama panikten ellerim titriyordu. En sonunda başarıp yemeğin içine iki ampul ilaç döktüm.

Kepçesiyle bir güzel karıştırmaya başladım yemeği. *Nuri Alço* gibi hissediyordum kendimi. Birden odanın kapısı açılınca irkildim. Elim kepçede, tam kapının önünde öylece baktım Zehra'ya. Tabii, o da bana. Kısa bir bakışmanın ardından durumu garipleştirmemek adına mahcup bir ifade kuşandım. "Ne yemek yaptığını merak ettim de..." Kepçeyi bırakıp tencerenin kapağını kapattım.

Elimde kalan boş ilaç ampullerini gizlice pantolonumun cebine sıkıştırdım. Ampullerden birinin parmağımın ucunu kestiğini hissettim ama yüzümü ifadesiz tuttum.

Zehra ise gülümsedi.

"Seversin yahni? Vereyim sana da bir tabak?"

Tövbe de Zehra. "Yok," dedim hızla. "Et yemem ben."

"Etleri ayırayım sana."

Tebessüm ettim. "Hiç gerek yok. Aç değilim." Uzanıp elindeki çayı aldım. "Çay yeterli."

Tatlı bir gülüş belirdi dudaklarında. "Artık benimle konuşuyorsun," derken sesindeki mutluluk, kalbime batan bir iğneden farksızdı. Böyle küçük bir şeyle bile nasıl böyle mutlu olabiliyordu?

Burukça tebessüm ettim. Elimi uzatıp önüne gelen saçlarını nazikçe kulağının arkasına iliştirdim. Büyük bir şefkatle okşadım yanağını.

"Sen onlardan değilsin çünkü."

Utandı bu dokunuşumdan. Tatlı tatlı dudaklarını dişledi. "Ben de bunun için teşekkür ederim." Parmağında bantladığım yarayı aramıza kaldırdı. "İlk defa biri benim yaramı sardı. Canımın acısını umursadı. Çok sağ ol, doktor abla."

Susmalıydı. Duygusal yanıma hiç yardımcı olmuyordu. Yoğun bir ağlama isteğiyle genzim sızladı ama zor da olsa boğazımdaki sızıyı yuttum. İçten bir gülüş göndermekle yetindim. Utançla sağa sola sallandı. Bu hâline bakarken gülümsemem büyüdü. "Yemeği götürmeyecek misin?" diye hafiften konuya geçiş yaptım. "Soğumuş biraz zaten."

Ciddileşti. "Ha," dedi. "Doğru diyorsun." Eğilip tencerenin kapağını açtı. "Çok mu soğudu acaba?" dedi. Ve aniden eline aldığı kaşığı tencereye daldırıp dolu bir kaşık yahniyi yedi. Durdurmak adına ileri atıldım ama dikkat çekme korkusu daha baskın gelmişti. Adımımı yavaşlatıp ileri yürüyormuş gibi bir izlenim verdim. Tek tesellim sadece bir kaşık yemiş olmasıydı. *Affet beni, Zehra.*

"Çok da soğumamış," diye kendince bir çıkarım yaptı. Kocaman bir gülümseme daha gönderip tepsiyi kucakladı. Zayıf ve çelimsiz vücudunun aksine karınca misali hızla hareket ediyordu. Çabucak odadan çıktı. Kapanan kapının ardından tuttuğum nefesimi bıraktım. Elimdeki çay bardağını komodinin üstüne bırakıp pencereye koştum. Başı yerde, saçlarını yüzüne dökmüştü Zehra. Dışarıdaki adamlardan birinin eline tutuşturuyordu tepsiyi. Adamlar yemekleri aldığında Zehra hızla içeri girdi. Camın önünden çekildim. En ifadesiz hâlimle Haldun'un baş ucundaki sandalyeye tünedim. Stresten terleyen avuç içlerimi bacaklarıma sürttüm. Hatta tırnaklarımı kemirdim. Beş dakika sonra Zehra yanımdaydı. Sessiz kaldım. Fazla gergindim.

"Yemek istemediğine emin misin, doktor abla?" diye sordu.

Bakışlarım Haldun'un soluk çehresine kilitlenmişken başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. "Eminim. Aç değilim." Kapının yanındaki sandalyeye oturdu. İkimiz de sessizdik. Kelimelerin kalabalığındansa sessizliğin sakinliği daha güvenilir gelmişti o an için. Boş bakışlarla Haldun'a bakmaya devam ettim. Şöyle alttan ağzına doğru sağlam bir sille çakmak, bütün dertlerimi çözecek gibi duruyordu oysa. Gerginliğimin getirdiği panikle dudaklarımı dişleyip tırnaklarımı kemirdim.

Kaçarsam ne yapacaktım? Nerede olduğumu bilmiyordum ki. Dağda mıydık? Hâlâ Şırnak'ta mıydık? Nereye gidecektim? Eğer gerçekten dağ gibi bir yerdeysek nasıl kurtulacaktım? Bir yığın soru vardı zihnimde. Hiçbirinin cevabı yoktu. Yaklaşık yirmi dakika daha oldukça amaçsız bir şekilde tırnak kemirip kendi kendime düşündüm. Zehra ise anne babasını anlatmıştı bana. Annesinin adı Peri'ymiş. Gerçekten bir peri kadar güzelmiş. İlk

görüşte âşık olmuş babası Sait, annesi Peri'ye. Tek amacı ailesine bakmak olan mert bir adammış. İki kardeşi varmış. Bir erkek, bir kız. Yeni bir hayat için gelmişler buraya. Ama acı, tuttuğu yakayı bir daha asla bırakmazmış. Ölümden kaçmışlar ama yaşamak için geldikleri yerde öldürülmüşlerdi. Hem de yine kaçtıkları tarafından.

Her sözünü büyük bir dikkatle dinlemiştim. Öyle masum, öyle tadıydı ki yüzüne bakarken bile yaşadıkları adına üzüntümden gözlerim doluyordu. Ama onun gözlerinde direnen, umutla bakan, hayran olunası bir yaşama sevinci vardı. Yaklaşık yarım saat sonra Zehra sessizleşmişti. Ben ise hâlâ gerginlikle tırnak kemiriyordum. Zehra'nın tarafından yükselen minik horultuyla bakışlarımı ona çevirdim. Oturduğu sandalyede uyukluyor, başı sağa sola düşüp duruyordu. Oturduğum yerde dikleştim. İlaç etkisini göstermeye başlamıştı.

Zehra'yı çok etkilemezdi. Sadece bir kaşık almıştı. Ama kapıda bekleyenleri daha çok etkilemiş olmalıydı. Zehra, kafasını sağa sola düşürürken oturduğum yerden sessizce ayaklandım. Hızlı olmalıydım. Başka fırsatım olmayabilirdi. Hızlı ama sessiz adımlarla pencereye ilerledim. Kafamı yana eğip adamlara bakmaya çalıştım. Görünürde yoklardı. Sessizce açtım pencereyi ama bir yandan da arkadaki Zehra'ya bakıyordum. Hâlâ uyukluyordu. Camı açıp başımı temkinli bir şekilde ileri uzattım. Görünürde kimse yoktu. Aşağı doğru eğilip, görüş alanımı genişletmeye çalıştığımda adamların ikisinin de kapının önüne oturup sırtları duvara dayalı bir şekilde uyuduğunu gördüm. Önlerindeki tabakların hepsi boştu.

Minik de olsa bir umut ışığı belirdi düştüğüm karanlığın içinde. Ellerimi pervaza dayayıp kendimi yukarı ittim. Hareket eden her zerrem ağrıyordu ama umursamadım. İki bacağım dışarı gelecek şekilde pencerenin önünde otururken, evin etrafında başka biri var mı diye etrafa bakıp aşağı atladım. Sendeledim ama umursamadım. Hızla toparlanıp, arkama asla bakmadan var gücümle koşmaya başladım.

Kar yağıyordu ve soğuktu. Benim ise üzerimde sadece siyah bir kazak vardı. Yüzüme vuran soğuk rüzgârla ürperdi vücudum. Ama umursayacak durumda değildim. Ciğerlerimden acı bir hışırtı kopana kadar koştum. Geri dönüp bakmaya korkuyordum ama belirsizlik daha büyük bir korkuydu. İstemsizce bakışlarım arkama dönerken birden kendimi yerde buldum. Avuçlarım bembeyaz kara derin bir iz bıraktı. Nefesim en sonunda isyan etti. Ellerim ve kara batan bacaklarım üşüdü. Titredim. Ama durmadım. Derin bir nefes alarak toparladım kendimi. Arkama baktığımda ev uzakta kalmıştı. Gelen yoktu.

Zehra'ya da yardım edebilirim, diye geçirdim içimden sayısız defa. *Eğer ben çıkarsam onu da çekip alabilirim bu çukurdan.* Önüme döndüm. Ağ-

zımdan ve burnumdan çıkan buhar, soğuğun etkisiyle derin bir bulut olup, önümde yükselirken ben koşmaya devam ettim. Düz bir yola varana kadar koştum. Etrafta hiçbir ev ve yaşam belirtisi yoktu. Çaresizce baktım etrafıma. Nereye, hangi yöne gideceğimi bilemedim. Birden çok derinlerden bir zil sesi geldi kulağıma. Nefesim boğazımı yakma pahasına dudaklarımdan dökülürken sesin geldiği yeri bulmak için dikkat kesildim. Ve sağ tarafımda, benden biraz uzakta belli belirsiz bir silüet seçti gözlerim. Bir adam vardı. Elinde tuttuğu uzun bir değnekle önündeki koyunu ileri itelemeye çalışıyordu. Bir çobandı sanırım. O da beni görmüş olmalıydı ki bakışlarımız kesişti. Boğazımı kolonya içmişim gibi yakan nefesimin aksine derin bir nefes verirken hafifçe gülümsedim. Karanlığın içindeki umut ışığı büyüdü.

Lakin arkadan yükselen silah sesiyle irkildim. Kargalardan ürkütücü bir çığlık yükseldi. Uçsuz bucaksız beyazlıkta yankılandı ses. Arkama çevirdim bakışlarımı. Ve çok uzaktan bana doğru gelen üç beden seçti gözlerim. Zorlukla toparladığım nefesim içimde beliren umut ışığına üfledi. Bütün umutlar yeniden karanlığa gömüldü. Bunlar onlardı: Ebû'l Sam, Jinda ve Necip.

Kurtulma umuyla dudaklarımda beliren gülüş bıçak değmiş gibi kesildi. Bakışlarımı adama çevirdiğimde o da beni fark etmiş, pürdikkat izliyordu. Oysa saklanmalıydı. Beni gördü diye ona da zarar verebilirlerdi. Başımı hızla iki yana sallarken adımlarım adamın tersi yönünde ilerliyordu. Bana doğru bir adım atıyordu ki elimle iki kere geri gitmesini işaret ettim. Durdu. Dikkatle baktı. Sonra ise tekrar silah sesi gelen yöne çevirdi bakışlarını. Koyuna uzanıp boynundaki zili sıkıca tuttu. Hızla geri çekti hayvanı.

Ben ise daha tıkanan nefesimi toparlayamadan tekrar koşmaya başladım. Soğuk, bıçak gibi kesti yüzümü. Sayısız iğne batıyordu tenime. Ama korkum daha büyüktü. Arkama bir an bile bakmadan koşmaya devam ettim. Ta ki bir silah sesi daha duyup sol kolumda hissettiğim keskin sızıyla yüzüstü yere düşene kadar.

"Tut şunu!" diye bağıran Ebû'l Sam'ın sesi geldi kulağıma.

Toparlayamadığım nefesimle ve sızlayan bedenimden daha büyük bir acıyla düştüğüm yerde kıvrandım. Dizlerimin üzerinde toparlanmaya çalışırken bakışlarımı acıyan koluma çevirdim. Kazak yırtılmıştı. Kolumdan yoğun bir şekilde kan akıyordu. Kolumdan damlayan kan, karların üzerine damlarken olayı idrak etmem birkaç saniyemi aldı. Vurulmuştum ya da sıyırmıştı. Bilmiyordum. Şu an hiçbir şeyi ayıramıyordum. Titreyen parmaklarımı koluma attığımda acılı bir inleme kaçmıştı dudaklarımdan. Ama içimde öyle bir korku ve kaçma güdüsü vardı ki acı önemli değildi. Keskin, yakıcı bir sızıyla yanan sol koluma elimi bastırdım. Dudaklarımdan minik bir inilti koparken zorlukla toparlandım yerde. Sendeledim. Tekrar dizlerimin üstüne düştüm. Acı, ayağa kalkmama izin vermeyecek kadar büyüktü.

Tekrar denemeye çalıştım ama bir el sıkıca saçlarıma dolanınca, bütün çabalarım kocaman bir umutsuzluk olup elime gerisin geri tutuşturuldu.

"Geberteceğim seni!" diye bağırdı Jinda. Saçlarımı var gücüyle çekerek, toparlanmama fırsat vermeden ayağa kaldırdı bedenimi. Saç köklerimin kopacağını sandım bir an. Ama kolumdaki acı daha büyüktü. Hâlâ saçlarımdan çekerken beni kendine çevirdi. Ama bu sefer ifadesiz durmadım. Döner dönmez ani bir refleksle yüzüne tükürdüm. Midemi bulandırıyordu. Bunu yaptığım an şiddetli bir tokat yemem kaçınılmaz oldu. Soğuktan uyuşan yanaklarım için bu darbe, cam bir kâsenin kırılmasına eş değerdi.

Kolum, saçlarım ve yanağım öyle sızlıyordu ki hayatımda ilk defa bu denli bir fiziksel acıdan gözlerimin dolduğunu hissettim. Yüzüm aldığım darbeyle yana düştü. Jinda ise anında saçlarımı tekrar kavrayarak yüzümü kendi yüzüne yaklaştırdı. "Gerçekten kaçabileceğini mi düşündün sen?" diyen sesinde yoğun bir nefret ve öfke vardı.

Yine yüzüne tükürme isteği ile doldu içim ama nefessizlikten tükürük bile kalmamıştı ağzımda. Son tükürüğümü de bu kaltağa harcadığıma inanamıyordum. Onun gözlerindeki nefret ve öfkeden daha yoğun bir bakışla cevap verdim kendisine.

"Şşt!" diyerek arkadan Ebû'l Sam girdi araya. "Sakin olun, kızlar." Jinda bakışlarını ona çevirdi. Sam ise oldukça sakindi. "Bırak Doktor Hanım'ı," dedi Jinda'ya.

Jinda ona da tip bir bakış attı ama sözünü ikiletmeden saçlarımı bıraktı. Ebû'l Sam'ın bana bakan bakışları ise oldukça ifadesizdi. Elini kolumdaki yaraya uzattı. Korkuyordum. Konuştuğum dakika deli gibi ağlardım. Tek çıkış yolu olarak öfkeme sığındım. Bedenim soğuğun etkisiyle titrerken en ifadesiz hâlimle baktım gözlerine. Murathan'dan öğrendiğim ifadesizlik zırhıyla. O an anladım bu zırhı neden kuşandığını, neden daha az güldüğünü, daha az konuştuğunu. Babasının katillerinin yüzüne bakarken içindeki öfkeyi, nefreti, korkuyu sadece bu şekilde saklayabiliyordu insan.

"İyi," dedi koluma bakarken. "Sıyırmış. Yine şanslısın, doktor."

Cevap vermedim. Sinirle bakmayı sürdürdüm. O ise üzgün bir ifadeye büründü. "Neden kaçtın ki şimdi?" dedi üzgün ifadesini sürdürürken. "İster miydim yani ben seni böyle keklik gibi vurayım? Ha? Hizmette bir kusur mu ettik sana? Misafirperverliğimizi mi sevmedin kız yoksa?" Jinda'ya döndü. "Dedim sana *az nazik ol*, diye. Bak, küstürmüşsün Doktor Hanım'ı." Jinda uyuz bakışlarını sürdürdü. "Necip," dedi Sam arkasında izbandut gibi dikilen adama. "Yardımcı olalım Doktor Hanım'a. Yollar buz. Düşmesin."

Kolumdan tutmaya çalışan Necip'e direndim ama zordu. Kolumu sıkıca kavrayıp ilerletmeye başladı. Geri dönüyorduk. Umut ışığım tamamen kayboldu. Her yer yeniden zifirî karanlıktı.

"Ya bak, ne merak ediyorum..." dedi Sam. Sesinde gerçekten de meraklı bir tını vardı. "Adamları nasıl bayılttın, doktor? Allah'ına kurban bana da söyle sırrını. Birini vurdum. Ona rağmen hâlâ uyanmadı ha!"

Vurdum mu? Vahşet doldu bakışlarım ama dönüp yüzüne bakmadım. Gözlerimi kapatıp korkumu kontrol altına almaya çalıştım.

"Meslek sırrı diyorsun, ha?" dedi. "Söylemeyeceksin yani bize? Tabii ki saygı duyarız. Değil, Necip?"

"Öyle, ağabey," dedi Necip. Borazan gibi sesi vardı.

İlerlemeye devam ettik. Kolumdan akan kanların kar üzerinde bıraktığı minik noktalara baktım sadece. Sonum burada, böyle mi olacaktı? Dünyaya bıraktığım son iz, kar üzerine düşen bu kırmızılıklar mı olacaktı? Ellerimin ve ayaklarımın soğuktan karıncalanmaya başladığını hissediyordum. Yürümek bile zordu. Eve gelince kapının önünde baygın yatan elemanları gördüm. Biri gerçekten de göğsünden vurulmuştu. Aklıma ilk düşen ise Zehra olmuştu. Ona da mı zarar vermişlerdi? Aynı saniyelerde kapıdan içeri itildiğimde karşımda dikilen Zehra'yı görünce derin bir nefes verdim. Bakışlarım hızla taradı vücudunu. Yarası yoktu. Ama en son bıraktığımda dudağının kenarında derin bir yara ve morluk da yoktu. Başı yerde, duvar köşesinde dikiliyordu. Bakışlarımız kesiştiğinde gözle görülür bir suçlulukla kaçırdı gözlerini.

"Getirdik seninkini, Zehra," dedi Sam. Eğlenen bir havası vardı. "Valla sen söylemesen harbiden kaçacaktı. Aferin kız sana."

İhanete uğramış gibi hissetmem gerekiyordu sanırım. Lakin hissetmedim. Haklıydı. Hayatta kalmaya çalışıyordu. Benim için ölecek hâli yoktu. Anlıyordum. Ama o inatla kafasını yerden kaldırıp yüzüme bakmıyordu. Utanıyordu belki. Kızacağımı düşünüyordu muhtemelen. Oysa benim kızgınlığım kendimeydi. Benim yüzümden dayak yemiş olmalıydı. Belki de kaçmayı başarabilseydim öldürülecekti. Ardını arkasını düşünmediğim için derin bir pişmanlık kapladı göğüs kafesimi.

"Şimdi..." dedi Sam harfleri uzatarak. "Madem önceki hizmetimizden memnun kalmadın, Doktor Hanım, sana müessesemizin yeni hizmetini sunmaktan gurur duyarım." Kollarını iki yana çattı. "Sinema!" Ne saçmalıyor bu? Ben tepki vermeyince eğlenen bakışları Necip'e döndü. "Götür içeri."

Necip sağlık ocağı kısmına değil de kaldığım odaya iteledi beni. Direnmedim. Direnecek gücüm de yoktu zaten. Kolumun acısı yüzünden sırtımdan oluk oluk ter boşaldığını hissediyordum. Hem de soğuktan tir tir titrememe rağmen. Odaya girince köşedeki sandalyeyi çekti. Bedenimi sandalyeye fırlattı. Çaresizce oturdum. Ama dilimi kuruyan dudaklarımda gezdirdiğimde ağzıma gelen hafif kan tadı, Jinda denen sürtüğün dudağını

yine patlattığının işaretiydi. Acı ile kıvrandım oturduğum yerde. Bakışlarımı koluma eğdim. Kazağın parçalanmış kısmını çekiştirip yaraya bakmaya çalıştım. Kurşun sıyırmıştı ama yara derindi. Acıdan ağlamamak için göz pınarlarımın en ucuna yuva yapan gözyaşlarımı dişlerimi dudağıma geçirip, gözlerimi kapatarak frenledim.

Bazı anlarda babamın elini hissederdim üzerimde. Ayağım takılırdı mesela. Düşmemin kaçınılmaz olduğu anlarda sanki bir el ensemden tutar, ayağa kaldırırdı. Bana göre bu el babamdı. Bana zarar verecek biriyle tanıştığımda kalbimi bir el sıkar, ondan uzak durmamı usulca kulağıma fısıldardı. Bana göre bu el de babamdı. Genzimi yakan nefesi içime çekerken sadece tek bir şey istedim.

Baba, lütfen bana yardım et.

"Evet," diye en neşeli hâliyle içeri girdi Sam. Gözlerimi açtım. Elinde bir bilgisayar vardı. İlerleyip tam karşıma dikildi. "Sırf sen sıkılma diye aradım, taradım; arşivimin en gözde filmini buldum," dedi aynı gereksiz neşesiyle. "Bence sen de bayılacaksın."

Bütün acıma rağmen en öfkeli bakışımı attım. Güldü bu bakışıma. Hem de kocaman bir kahkaha atarak. "Ben Karakurt'un sende ne bulduğunu şimdi daha iyi anladım, doktor." Yaklaştı. Tam önüme gelince yüzüme doğru eğildi. Leş kokusu tenime vurunca yüzümü sağa çevirdim. O ise yine güldü. "Vahşisin," dedi bu sefer sakin bir sesle. Omzuma dökülen bir saç tutamını nazikçe geri itti. "Ve zeki. Açıkçası bugün beni fazlasıyla etkiledin. Yani sırf emeğine saygı için bile seni bırakacaktım ama biz de ekmeğimizdeyiz be, doktor. Anlıyorsun, değil?"

Tip bakışlarla yandan bakmayı sürdürdüm. "Şimdi..." deyip yüzünü geri çekti. Önümüzdeki sedire ilerleyip bilgisayarı bıraktı. "Sinema keyfimize başlayabiliriz." Kapının önünde dikilen Jinda ve Necip'e döndü. "Mısır da mı patlatsaydık, lan?" İkisinden de cevap gelmedi. Sam ise sıkıldığını belli eden derin bir nefes verdi. Bilgisayarı açarken göz ucuyla bana baktı. "Bunlar da çok sıkıcı, doktor. Hak veriyorum sana yani. Bazen benim bile kaçasım geliyor, inan." Bilgisayarda siyah bir ekran belirdiği an, "Evet!" dedi heyecan dolu bir şekilde. "Başlıyoruz." Bilgisayarın önünden geri çekilirken yine bendeydi bakışları. Keyifle iki yana kıvrıldı dudakları. "İyi seyirler, doktor."

Tedirginlikle bilgisayar ekranına baktım. Kolumun uyuşmaya başladığını hissediyordum. Parmak uçlarımdan yere damlayan kan, etrafımda bir çember oluşturmaya başlamıştı. Derken bir görüntü belirdi ekranda. Bana kurşun yaramı, bütün acımı, üşümemi, korkumu anında unutturup daha büyük bir felakete sürükleyecek bir görüntüydü bu. Taş duvarlı bir oda vardı ekranda. Sarı ışıkla aydınlatılmıştı. Kamera, odanın sol köşesine konul-

muş olmalıydı. Açı oldukça dardı. Tam odanın en ucunda, çarmıha gerilmiş gibi iki kolundan duvara zincirlenmiş bir adam vardı. Üzerinde bir şey yoktu. Altında ise sadece yırtılmış, eskimiş bir asker pantolonu vardı. Bedeni ve yüzü aldığı darbelerden ve kandan tanınmaz hâldeydi. Saçları dağılmış, sakalları uzamış, başı önüne düşmüştü. Onu havada tutan zincirden başka bir şey yoktu sanki bedeninde. Öylece baktım. Daha doğrusu gördüğüm kişinin kim olduğunu anlayamadım. Bedeni öyle bir hâldeydi ki tanıyamadım. Başını hafifçe yukarı kaldırıp çatık kaşlarının altından baktığında acı gerçek, sızlayan tenime Jinda'nın tokadından daha büyük bir şiddetle çarptı.

Bedeni tanınmaz hâlde olan bu adam, Murathan'dı.

İnanamadım. Birkaç kere göz kırpıştırıp gördüğüm şeyin gerçekliğinden emin olmaya çalıştım. Emin olduğumda ise kalbimin ortasına öyle bir acı saplandı ki nefes alamadım. Dudaklarım açıldı. Ama konuşamadım. Sadece öylece bakakaldım bu görüntüye. Kayıt ilerledi. Ebû'l Sam girdi önce kadraja, sonra ise yüzü şimdiki kadar solgun ve zayıf olmayan başka bir adam belirdi yanında. Tedavi ettiğim adam: Haldun.

"Karakurt!" dedi kayıttaki Sam. "Ne haber, canım?"

Murathan hafifçe kıpırdadı. Zincirlerin duvara vurulma sesi duyuldu. Kehribarlarında ilk defa gördüğüm türden bir öfke ve nefretle baktı karşısındaki adama. Yüzünde öyle çok kan ve vahşetin izleri vardı ki bu kehribarları görmesem tanımamaya devam ederdim.

"Biraz akıllandığını düşünüyorum," dedi Sam. "Şimdi dediklerimi tekrar et bakalım." Murathan'ın öfke dolu kehribarlarının karşısına dikildi. 'Söyle," dedi. "*Ben bir vatan hainiyim,* de. *Ülkemi sattım,* de."

Murathan sadece baktı. Sonra ise ani bir hareketle Sam'ın tam dibindeki yüzüne kafasını şiddetle gömdü. Sam acılı bir feryatla burnuna yapıştı. Murathan ise hışırtılı bir sesle sadece şöyle dedi:

"Ben sen miyim lan, orospu çocuğu?"

"Burayı niye kesmedik lan biz?" diye arkadan huysuzca yükseldi Ebû'l Sam. "Rezil olduk Doktor Hanım'a."

"Gerisi güzel, ağabey," dedi Necip.

Sam güldü.

"Doğru diyorsun, Neco. Neyse, sessizlik, oğlum. Sinemada konuşulmaz. Doktor Hanım rahatsız olacak."

Söylediklerini duymuyordum bile. Sadece kulağımın mecburi olarak aldığı mırıltılardan ibaretti. Şu an kilitlenmiş gibi tek bir noktaya bakıyordum sadece. Kanlar içindeki Murathan'a...

Videodaki Ebû'l Sam, "Lan!" diye bağırdı eğildiği yerden. Burnundan akan kanı eli ile durdurmaya çalıştı. Tekrar dikleşip ters bir bakış attı Murathan'a. "Anlaşıldı," dedi. "Sana, senin anladığın dilden konuşacağız, asker." Haldun'a döndü. Başı ile konuşmadan bir işaret verdi. Haldun cebinden bir kasatura çıkardı. Ve Murathan'ın önüne gelir gelmez tereddüt etmeden, bir an bile beklemeden, kasaturayı sol göğsüne dayayıp işkence eder gibi son derece yavaş hareketlerle aşağı doğru kesmeye başladı.

Murathan önce acı dolu bir ifadeyle dişlerini sıktı. Ama bıçak göğsünde yavaşça ilerlerken daha fazla dayanamadı. Devasa bir feryat yükseldi dudaklarından. Titreyerek, bağırarak, dişlerini sıkarak direndi göğsünü canlı canlı parçalamalarına. Yanağıma doğru usulca süzülen gözyaşı ilk defa bu denli canımı yaktı. Çünkü gördüklerimde derin bir acı vardı. Bunlar onlardı. Bunlar Murathan'ı esir alan, ona işkence edenlerdi. Bunlar, göğsünde her gördüğümde içimi kor gibi yakan yarayı açanlardı.

Ve ben o yarayı açan adamı hayata döndürmüştüm. Benim canımın canını yakan adamın canını kurtarmıştım.

Murathan'ın feryadı büyürken başımı yavaşça sağa sola salladım. Benim derime batıyordu sanki bıçak. Elimi sol göğsümün üstüne attım. Ölecektim. Acısından şu an, şu dakika ölecektim sanki. Onun her feryadında nefesim beni boğuyordu sanki. "Kapat..." diye mırıldandım zorlukla. "Kapat şunu. Kapat!" Murathan'ın acılı feryadı büyüdü. Buna dayanmam, delirmem demekti. Gözlerimi kapatıp ellerimi kulaklarıma dayadım. "Kapat şunu!" Kapatmadılar. Zaten kulaklarıma bastırdığım ellerim bile Murathan'ın feryadını duymama engel değildi. Derime milyonlarca sıcak demir batırılıyordu sanki. "Kapat!" diye çığlık attım en sonunda. "Kapat!"

Kapanmadı. Bir el çenemi kavrayınca istemsizce açıldı gözlerim. Karşımda ise tek bir yüz vardı. Ebû'l Sam. "Sana bunu yapmayı hiç istemezdim, doktor," dedi yalandan bir üzüntüyle. "Ama olayın ciddiyetinden ve benim kim olduğumdan pek haberdar değil gibiydin. Çok özür diliyorum ama sen kaşındın."

Murathan'ın feryatları susmuştu ama derin soluk sesleri yankılanıyordu. Gözyaşlarım artık benden bağımsızca dökülüyordu gözlerimden. Ebû'l Sam'a bakarken öyle bir öfke doldu ki içime, gözümün önüne siyah bir perde indiğini hissettim. Gözyaşlarıma rağmen sinirle kasıldı çenem. Öfke, ucu bırakılınca insanı kaosa sürükleyen bir halattı. Bana da öyle oldu. Sevdiğim adama işkence yapan bu yüze bakarken ipin ucunun ellerimden çok uzağa gittiğini hissettim. "Nasıl?" dedi alay eder gibi. "Çok duygusal film, değil mi?"

Cevap vermedim. Onun yerine öfkemin ipini bırakan elim ani bir hareketle cebimdeki bisturiyi kavradı ve hızla Sam'ın yüzündeki yaranın üzerine bir darbe de ben indirdim.

Bağırarak yüzüne yapıştı. Ellerinin tutamadığı kanlar yere damladı. Acıyla iki tur döndü etrafında. "Ağabey!" diyerek Necip yanına koştu. Jinda ise önce benim elime yapışıp bisturiyi aldı. Direnmemiştim. Hemen vermiştim. Çünkü şaşkındım. Ben daha önce hiç görmediğim bir Gökçen görmüştüm kendimde. Sevdikleri söz konusu olunca gözü hiçbir şey görmeyen Gökçen. Sevmediğine kalbi olmayan Gökçen. Şeytanı kalpsizliği ile öldüren Gökçen.

"Lan!" diye kükreyerek eğildiği yerden doğruldu Sam. Yarasının tam üstünden, yarıya kadar da ben kesmiştim.

Yine şaşkındım. Çünkü yaptığım şeye bakarken zerre kadar pişmanlık yoktu içimde. Bana doğru iki adım attı. Bir eliyle sertçe kavradı çenemi. Var gücüyle sıktı. Dişlerimin dibinin sızladığını hissettim. Ama korku olmadan baktım gözlerine. Lakin gözlerim, cesaretimin aksine yine döküyordu yaşlarını. Yüzünün yarısı kan revan içinde kalmışken pis bakışları değdi tenime. Birkaç saniye dişlerini sıkarak baktı yüzüme. "Elimde gebereceksin, doktor," diye öfkeyle soludu. "Sana yemin ederim, elimde gebereceksin."

Hâlâ çenemi sıktığı için cevap veremedim. O ise yüzümü sağa doğru iterek bıraktı. Başım istemsizce ittiği yere döndü. "Necip," dedi öfkeli sesi. "Doktor Hanım'ın konfor seviyesini artıralım."

Necip elinde bir iple ilerledi bana doğru. Kollarımı önümde bağladığı iple ayaklarımı da bağladıktan sonra ucunu sandalye ayaklarına düğümlerken tepki vermedim. Veremedim. Acılı bir kabulleniş vardı üzerimde. Gözyaşları peş peşe yanaklarıma düşerken benim bakışlarım sadece bilgisayar ekranına kilitlenmişti.

Yine kan revan içinde bir Murathan vardı. Tepesinde dikilen adamlar kalın odun parçalarını sırtına, karnına, göğsüne, kafasına peş peşe indiriyordu. Bağırmıyordu bu kez. Atılan her darbeye karşı minik bir inilti dökülüyordu sadece dudaklarından.

İnsanın kendi acısına direnmesi kolaydı. Ama sevdiğinin acısı kalbe ağır gelen bir yüktü. Kalbimdeki sızı büyüdü. Kör bir bıçak, canımdan can koparırcasına battı üzerine. Ağır ağır çevirdi bıçağın ucunu. Sakin ve soğukkanlılıkla. Acı ise baş edilemeyecek kadar büyüktü.

"Biz çıkalım. Sen rahat rahat izle," dedi bir ses. Jinda mıydı yoksa Sam mı, ayıramadım. Kapının kapanma sesini duydum sadece. Gözlerimi kapattım. Açmak istemedim. Gerisini görmek istemedim. Hatta şu an Sam kafama sıksın, burada her şey son bulsun istedim. Bu işkence değildi. Bu Gökçen kızın, bir tek Murathan'a verdiği kalbinin katliamıydı.

"İsim ver," dedi kayıttan Sam'ın sesi.

Hırıltılı bir öksürme duydum önce. Sonra ise müptelası olduğum sesin en güçsüz hâlini.

"Ne ismi?"

Yaşlı gözlerimi korka korka araladım. Ekranda yine Murathan vardı. Ama bu sefer bir sandalyeye oturtmuşlardı. Gövdesine sayısız kablo takılıydı. Kalbimin üstündeki keskin bıçak, nefesimi kesmek ister gibi ağır hareketlerle kalbimi oymaya devam etti.

"Öldürecek bir Türk askeri adı ver," dedi Sam. "Birini sat, senin canını bağışlayayım."

Bütün güçsüzlüğüne rağmen güldü. "Bizi kendinizle karıştırdınız galiba," derken zorla konuşmuştu. "Çok şükür, sizin gibi orospu çocukluğu bilmeyiz biz. Adam satmayız. Hele vatanı, bizi diri diri yüzsen de satmayız!"

"İyi," dedi Sam her zamanki umursamazlığı ile. "Madem orospu çocuğuyuz, tam olalım, değil komutan? Haldun, ver oğlum coşkuyu."

Birkaç saniye ses çıkmadı kimseden. Bakışlarımı Murathan'a diktim. Nefes almakta zorluk çekiyordu. Hırıltılı nefesleri buradan bile duyuluyordu. Neyin geleceğini anlamak için başını sağa çevirdiğini gördüm. Ama ben baktığı şeyi görememiştim. O ise görmüş olmalıydı ki yorgun bakışlarını tekrar önüne çevirdi. Başını sandalyede geri yasladı. Bakışlarını tavana dikti.

"Bir..." diye mırıldandı. "İki... Üç... Dört..."

Bu görüntü derimden canlı canlı et koparılmış gibi sızlatmıştı her zerremi. Küçükken de yapardı bunu. Ne zaman bir şeyden korksa bakışlarını tavana diker, sayardı. Hatırlıyordum. Hatta bana bile o öğretmişti bunu. Tıpkı öğrendiğim her "ilk" şey gibi. Derinlerden bir anı zihnime düştü.

Karanlık bir dolaba saklanmışım. Bacaklarımı kendime çekmiş, oturuyorum. Ama bir şeyden korkuyorum. Nedir? Hatırlayamıyorum. Derken dolabın kapağı hızla açılıyor. Korktuğum için minik bir çığlık atıyorum. Gelenin Murathan olduğunu gördüğümde ise derin bir nefes veriyorum.

"Bağırma, kız," diyor ters ters. "Ne işin var senin yine burada?"

"Korktum," diye cevaplıyorum kısık bir sesle.

Ne olduğunu sormuyor. Sanırım o biliyor. Sadece derin bir nefes verip elime uzanıyor. Elimden kavrayıp beni dışarı çekiyor. "Kırk kere dedim sana, Pamuk," diye söyleniyor. "Korkunca ne yapacaktın?"

Beni dışarı çeken eline direniyorum. Olduğum yerden kıpırdamadan sorusuna cevap veriyorum: "Sayacaktım," diyorum mırıltı şeklinde.

Dışarı gelmeyeceğimi anlayınca elimi çekmeyi bırakıyor. Umutsuz bir bakışla bakıyor bana. Sonra ise dolabın diğer kapağını açıp o da diğer tarafına oturuyor.

"Niye girdin içeri?" diye soruyorum ağlamaya yakın bir sesle. "Sen de mi korktun?"

"Ben hiçbir şeyden korkmam, kızım," diye efeleniyor kendince.

Ama ben bayağı korkmuş olmalıyım ki hazırda bekleyen gözyaşlarımı salıyorum. "Defol git o zaman yanımdan!" diye feryat figan ağlamaya başlıyorum.

"Tamam," diyor anında. "Sus, ağlama. Ben de korktum. Ondan geldim."

Gözyaşlarım hafifliyor ve dönüp yüzüne bakmaya çalışıyorum.

"Neden korktun ki? Hani hiçbir şeyden korkmazdın?"

O da bana çeviriyor bakışlarını. "Bir şeyden korkarım," diye yanıtlıyor sorumu.

"Ne?" diyorum burnumu çekerek. "Böcek mi? Kırkayak mı? Yoksa yatağının altındaki canavarlar mı?"

Gözlerini deviriyor.

"Yatağın altında canavarlar yoktur, Gökçen."

Yine ağlamaya başlıyorum.

"Var. Oyuncak alırken elimi ısırdı."

Gülüyor.

"Oyuncak arabaydı o, Pamuk. Tekerine sıkıştı parmağın."

"Değildi!" diye dikleniyorum. "Canavardı işte." Parmağımı yüzüne doğru uzatıyorum. "Bak, ısırdı parmağımı."

Elimi tutup gösterdiğim parmağımı sakince okşuyor. Ben ise ona daha çok sokuluyorum. Elimi bırakmıyor hatta kucağına çekip iki eliyle sıkıca kavrıyor.

"Sen neden korkarsın, Kepçük?" diye soruyorum.

Bakışlarını yeniden bana çeviriyor.

"Yalnız kalmaktan."

"Nasıl yalnız kalınır ki?" diye soruyorum.

"Herkes gidince yalnız kalmış olursun işte," diye sakince cevaplıyor.

Düşünmeye başlıyorum bu cevabı. Bir kere daha burnumu çekiyorum.

"Ama sen yalnız kalmazsın ki hiç. Neslişah teyze var. Yusuf amca var. Gülhan abla var. Aslıhan abla var."

Derin bir nefes veriyor.

"Öyle tabii ama... Bazen onlar da gidecekmiş gibi hissediyorum. Tek kalacakmışım gibi..."

"Nereye gidecekler ki?"

Sorularımdan bunalmış olmalı ki dertli bir nefes veriyor.

"Boş ver, Pamuk."

Burnumdan akan sümükleri koluma silip ona dönüyorum. "O zaman ben gitmem. Seni hiç yalnız bırakmam," diyorum. "Korkma sen, tamam mı?"

Birkaç saniye boyunca bakıyor gözlerime. Sonra gülümsüyor. Elinin içindeki elimi daha çok sıktığını hissediyorum.

"Söz mü?"

"Söz," diyorum hemen. Gülüşü büyüyor. "Aferin," diyorum ciddi ciddi.

Sonra ise bakışlarını tavana dikiyor. "Haydi," diyor. "Sen saymaya başla. Sonra ben sayayım. Korkular gitsin."

Ben de bakışlarımı dolabın elbise asılı olan tavanına dikiyorum. Çünkü Kepçük ne zaman korksa benim gibi saklanmak yerine bunu yapar. Biliyorum.

"Bir..." diyorum.

Elimi hiç bırakmadan, "İki, üç, dört, beş..." diye devam ediyor saymaya.

Zihnimdeki bu anıyı, ekrandaki acılı Murathan'ın sesi tamamladı: "Altı, yedi, sekiz..."

Yalnız kalmıştı. Ne annesi vardı yanında ne babası ne kardeşleri. Ne de ben... Gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Kimse anlamazdı bunu belki ama ben anlayabiliyordum. Çünkü o bir parça bendi, ben ise her zerremle o. Aniden kasıldı Murathan'ın bedeni. Dişlerini sıktı. Boğazındaki ve alnındaki damarlar patlamak ister gibi belirginleşti. Ve daha fazla tutamadı. Bedenine verilen elektrik yüzünden acılı bir çığlık koptu dudaklarından.

Kalbimin üzerindeki bıçak öyle derine battı ki göğsümden söküp atmak istedim. Ama yapamadım. Acıyla inledim ben de. Acısını kendi bedenimde hissetmişim gibi korkunç bir çığlık kendini can havliyle attı dudaklarımdan. "Durdurun şunu!" diye feryat ettim. "Durdurun!" Durdurmadılar. Murathan acıyla bağırdı; ben inledim, ağladım, bağırdım, acıyla kıvrandım. Nefessiz kaldığımı hissettim bir noktada. "Durdurun," dedim nefessiz kalmış bir hâlde. "Delireceğim. Durdurun."

Gelmedi kimse. Kayıt devam etti. Bakışlarımı tavana diktim. "Bir..." dedim hıçkıra hıçkıra. "İki, üç..." Belki yüze kadar saydım, belki bine kadar. Sayısız görüntü geçti. Birinde kafasını suya sokup dakikalarca çıkarmadılar. Öldü sanıp kenara fırlattılar. Birinde kafasını üst üste duvara vurdular. Canlı canlı dişini çektiler. Kiminde acıyla inledi. Kiminde sesini dahi çıkarmadı. Kiminde bütün öfkesiyle sövdü. Kiminde ise keskin bir feryatla bağırdı. Gözümü bir an bile kırpmadan hepsini izledim, çaresiz feryatlarını dinledim. Bağırmadım bir süre sonra. Sadece öylece baktım ekrana. Yana-

ğımdan sessizce süzülen yaşlar kan revan içinde kalan kalbimin teriydi. Kolumdaki yara canımı yakmadı. Yorgun bedenim canımı yakmadı. Uyuşan kollarım, bacaklarım, soğuktan kasılan belim canımı yakmadı. Ama Murathan'ın acısı yaktı. Bedenindeki yaralar yaktı. Çaresiz feryatları yaktı. *Senin canın yansa benim kaburgalarım sızlar,* demişti bir seferinde. Haklıydı. Her zerrem sızladı.

Ne kadar öyle durdum, bilmiyordum. Video bitti ama gördüğüm hiçbir şey gözümün önünden gitmedi. Sesler sustu ama duyduğum feryatlar susmadı. Hepsi gözümün önünde, beynimin içinde yankılanmaya devam etti. Kıpırdamadım. Uzun uzun boşluğa baktım. Kıpırdadığım an paramparça olacak gibiydim. Kapının açılma sesini duydum. Öyle yorgundum ki kimin geldiğine bakamadım. Daha doğrusu umursamadım. Kimse kimdi! Şuracıkta sıksalar kafama o bile umurumda değildi. Umurumda olan tek kişi oydu. Bu kadar yalnız bıraktığım için sıkıca sarılmak, izlerinin kapanmayacağını bile bile Pamuk gibi bütün yaralarından öpmek istiyordum.

"Doktor abla," dedi Zehra. Sesi telaşlıydı. Kapıyı kapatıp içeri girdi. Tam önümde dikilince istemsizce bakışlarımı yüzüne kaldırdım. Bana bakarken telaşlı ifadesi gözle görülür bir üzüntüye dönüştü. Önümde eğilip acele hareketlerle bacaklarıma bağlı ipi çözmeye başladı. "Seni bulmuşlar," dedi. "Geliyorlar."

İfadesiz bakışlarım canlandı. Başımı dikleştirdim. Ağlamaktan çatallanan sesimle, "Nasıl bulmuşlar? Murathan mı bulmuş?" dedim.

Ayaklarımı çözmüş, ellerime geçmişti. "Bilmiyorum. Ama asker buraya baskın yapacakmış. Sam çok sinirli. Jinda ile kavga ediyorlar. Dağ yolundan Mardin'e götürecekler seni. Kör Grigop diye bir adamdan bahsederlerken duydum. Onun yanına gideceksiniz büyük ihtimal. Sonra ne olur, bilmem." Ellerimi çözmüştü. Ayağa bile kalkamayacak hâldeydim. Kolum uyuşmuş, beynim ağırlaşmış, kalbim ise paramparçaydı.

"Plan ters giderse ilk seni gebertirim demedim mi lan sana?" diye bağıran Ebû'l Sam'ın sesi yükselince kapıya tedirgin bir bakış attı Zehra. Birkaç saniyelik duraksamanın ardından ellerimi çözmeye devam etti.

"Ağabeyimi bırakmam!" diye bağırdı Jinda. "Onu da yanımıza almak zorundayız!"

"İkinizin de aklına sıçayım!" diye bağırdı Sam. "Ne geldiyse başıma ikinizin asalaklıkları yüzünden geldi zaten. Al sana ağabey!" Bir el silah sesi duyulunca ben de Zehra da irkildik. Bir iki saniyelik ölüm sessizliği çöktü her yere.

"Ağabey!" diye acılı bir feryatla bağırdı Jinda. Bir el silah sesi daha duyuldu. Jinda artık konuşamadı. Zehra ile kesişti bakışlarımız. Yutkundu. Anlık bir duraksamanın ardından ellerimi de çözdü. "Birazdan seni almaya gelir."

dedi aceleci bir ses ve hareketlerle. "Çok sinirli. Sakın diklenme. Ne derse yap. Burada bile buldular ya seni, bundan sonra asla kaçamaz. O da bunun farkında." Önümde eğildi. "Dediklerimi hatırlıyorsun, değil? Mardinli Kör Grigop, dağ yolundan gideceksiniz."

Başımı aşağı yukarı salladım.

Yırtık pırtık gri kazağının önündeki cebinden bir kalem çıkarıp aceleyle elime tutuşturdu.

"Benim yazmam pek iyi değil. Al bunu. Sen ne yapacağını bilirsin. Önceki hatam için özür dilerim ama buradan kaçsan bile dağda hayvanlara yem olurdun. Şu an senin için yapabileceğim tek şey bu."

"Sen?" dedim. "Sen de gelmeyecek misin?"

Kocaman gözlerini bana dikip yine en acı sessizliği ile baktı. Gelmeyecekti. Bir şey olacaktı. Ne olacaktı? Ne yapacaklardı Zehra'ya?

"Dikkat et kendine," derken acı bir zehir kusar gibi konuştu ilk defa. Önümden kalkıp hızla bilgisayarı aldı. Kapıya ilerledi. Tam çıkıyordu ki durdu. Birkaç saniyelik duraksamanın ardından tekrar bana döndü. "Doktor abla..." dedi içimi daha da acıtan bir sesle. "Bu dünyada bir Zehra yaşadı. Kimse hatırlamaz beni. Bari sen hatırla. Olur mu?"

Bana cevap verme fırsatı tanımadan hızla çıktı. Birkaç saniye baktım arkasından. Sonra ise elimdeki kaleme döndü bakışlarım. Şokun ve korkunun sırası değildi. İkimizi de bu cehennemden kurtarmak için hâlâ fırsatım vardı. Ayağa kalkmaya çalıştım ama başım dönünce olduğum yere geri çöktüm. Kan kaybetmiştim ve hâlâ da ediyordum. Kolum acıdan, beynim ise yaşananlardan uyuşmuş gibiydi. Lakin bunun da sırası değildi. Bütün gücümü toplayıp kalktım ayağa. Nemli yanaklarımı iki elimle silip saçlarımı geri savurdum. Bakışlarım odada gezindi. Pencerenin önüne gittim. Olmazdı. Sedire baktım. Burası da olmazdı. Komodinin çekmecelerini karıştırdım bir kâğıt bulma umuduyla. Hiçbir şey yoktu. Çaresizce sağa sola bakarken duvarın ortasındaki geyik desenli örtüye kilitlendi bakışlarım. Başka seçenek yoktu. O yöne koştum. Sağ köşesini kavrayıp kalan bütün gücümle çektim. Çivilendiği yerden koptu. Hafifçe yukarı kaldırdım ve duvara aceleyle aklıma gelenleri yazmaya başladım. Aynı saniyelerde içeriden art arda silah sesleri yükseldi. Bu noktadan sonra ellerim titreyerek yazdım yazacaklarımı ama ayak seslerini duyunca tamamlayamadım. Örtüyü eski hâline getirdim. Kalemi ise duvarın en köşesindeki taşın altına sakladım.

Tek temennim, Murathan'ın yazdıklarımı görmesiydi. Elimde kalan son umut da buydu. Kapı şiddetle açıldı. Gelen Necip'ti. Bana doğru ilerleyip, hiçbir şey söylemeden yaralı kolumdan kavrayınca istemsizce inledim. Lakin o durmadı. Dışarı çekiştirmeye devam etti. Kolumdaki acı yüzünden dişlerimi var gücümle sıkıyordum ama odadan çıkar çıkmaz gördüğüm

manzara ile acım şaşkınlığa dönüştü. Odanın ortasında kanlar içinde yatan üç beden vardı. İkisi kapıda bekleyen, benim uyuttuğum adamlardı; diğeri ise Zehra'ydı.

Daha fazla acı olamaz dediğim her an bir tık üstü ile karşılaşan beynim şaşkındı. Karnından vurulmuştu. Gözleri kapalı, kabarık siyah saçları yüzünü kapatmış, öylece yatıyordu. Ben bu manzaraya bakakalmışken karşıdaki odadan Ebû'l Sam, elinde kocaman bir çantayla çıktı. "Yürüyün," dedi.

Yürüyemedim. Kilitlenmiş gibi Zehra'nın bedenine bakıyordum sadece. Son sözleri yankılandı kulaklarımda. *Bu dünyada bir Zehra yaşadı. Kimse hatırlamaz beni. Bari sen unutma. Olur mu?* Onu kurtaramamanın derin üzüntüsü vardı üzerimde. Oysa biraz daha vakit olsaydı belki çok şeyi değiştirebilirdim. Sonu böyle olmamalıydı. Üzüntüm, yoğun bir öfkeye dönüşmüştü. *Yemin ederim, Zehra,* dedim kanlar içindeki bedenine bakarken. *Eğer burada ölmezsem senin ölünü dahi bunlara bırakmayacağım. Bu dünyada yaşadığının kanıtı bir mezar taşı olacaksa tamam. Yapacağım. Ama seni asla unutmayacağım!*

Necip ilerledi. O ilerleyince bir kukladan farkı olmayan bedenim de ilerledi. Tam çıkışa yönelirken Haldun'un olduğu odaya kaydı bakışlarım. Ve Ebû'l Sam'ın vahşet kokan yüzüyle bir kere daha karşılaştım. Jinda yerde, Haldun ise yatağında yatıyordu. Jinda'nın sırtında, Haldun'un ise karnının üstünde yoğun bir kan vardı. Monitörde ise tiz bir sese eşlik eden düz çizgi.

"Sevgilin seni o kadar da sevmiyormuş, doktor," dedi.

Bakışlarım kan gölüne dönen ortamdaydı. Söylediklerini duymuyordum bile. Kulaklarım uğulduyordu. İleri doğru itildiğimi hissettim. Direnmedi ayaklarım. İlerledim. Sam önde, biz arkada evden çıktık. Ben kaçarken kapının önünde olmayan beyaz bir araba vardı. Yeni gelmiş olmalıydı. Biraz ilerleyince şoför koltuğunda oturan bir başka adamın varlığını fark ettim. Bizim yaklaştığımızı görünce arabadan indi. Uzun, zayıf, esmer bir adamdı. Aşırı uzun sakallarından ve bıyıklarından yüzü küçücük kalmıştı. Boynuna kırmızı beyaz bir poşu dolamış; kalın, siyah bir kaban giymişti.

Beni işaret ederek, "Bunu niye getiriyorsun?" dedi. "Devlet anlaşma falan yapmaz. Sanki bilmiyorsun. Salak gibi yine peşine mi takacaksın komutanı? Gebert gitsin işte."

"O salaklığı bir kere yaparım," dedi Ebû'l Sam duygudan yoksun bir sesle. "Komutanla anlaşma falan yok artık." Bakışlarını bana çevirdi. Yüzündeki yaranın üstüne açtığım yara fazlasıyla belirgindi. Derindi. Kanımı ürpertecek bir tonla konuştu bu kez. "Ama eski dostluğumuzun hatırına güzel bir anı bırakmak isterim kendisinde."

"Herkes hazır mı?"

Bütün timden aynı anda tek bir ses yükseldi.

"Hazırız, komutanım."

Elindeki HK416 silahını daha sıkı kavradı. Termal dürbününü alıp gözlerini kıstı. Dikkadi bakışları evin her köşesinde gezindi. Hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Bu iyi değildi. Dürbünü yanındaki Barbaros'un eline verip tekrar silahını kavradı. Yaslandığı duvara sırtını verip gözlerini kapattı. Derin bir nefes verdi. Tek bir duası vardı: *Lütfen burada olsun.*

"Komutanım," dedi yanındaki Barbaros. Bakışlarını ona çevirdi. Silahıyla o da en az Murathan kadar dikkatle bakıyordu önüne. "*Düşmanın kafasında kırk tilki dolaşır, kırkının da kuyruğu birbirine değmezmiş. Türk'ün de kafasında kırk tilki dolanırmış ama hepsinin kuyruğu birbirine değer, eninde sonunda bir kördüğüm olurmuş.* Rahmetli dedem hep bunu söylerdi."

"Övdün mü yoksa gömdün mü lan?" diyen Zülfikar'ın sesi geldi kulaklara. "Bu nasıl hikâye?"

"İki dakika dinle lan!" diye yükseldi Barbaros. "İlk defa havalı bir şeyler anlatıyoruz burada."

Keyiflendi Zülfikar. "Tamam lan, tamam. Küsme hemen. Anlat bakayım, ne yaparmış sonra Türk?"

Lakin Barbaros sinirlenmişti.

"Bok yaparmış. Siktir git. Heves mi bıraktın?"

"Düşmanın kafasında ne kadar tilki dönerse dönsün, kuyruklardan birinin ucu diğerine eninde sonunda değermiş. Kafası karışırmış," diyerek Hasan tamamladı Barbaros'u. "Lakin Türk'ün kafası o kördüğüme rağmen karışmazmış."

"Niye, komutanım?" dedi Alican merakla.

Barbaros ise farklı bir noktaya takılmıştı.

"Rahmetli dedem sen misin yoksa Hasan ağabey?"

Hasan'dan net bir cevap aldı:

"Salak salak konuşma, lan."

"Lan, ne oluyor bu tilkiye?" diye yükseldi Süleyman. "Söyleyin artık. Niye Türk'ün kafası karışmazmış?"

Bu sefer ise Murathan tamamladı:

"Çünkü Türk, kafasında kördüğüm olan kuyrukları kökünden kesermiş!"

Sesindeki öfke fark edilmeyecek gibi değildi. Ebû'l Sam'ın kafasında ne kadar ülki dolanırsa dolansın, hepsinin kuyruğunu toptan kesecekti. Sert bakışlarını bozmadan silahını kavradı. Ve gerekli komut en sonunda döküldü dudaklarından. Hızlı ve sessiz adımlarla ilerleyip evin etrafını sardılar. Kapının önünde üç dakika kadar bekledikten sonra içeri giriş emrini, işaret parmaklarını ileri doğru uzatarak sessizce verdi. Kapıya attığı tekme ise oldukça gürültülüydü. Kapı zerre zorlanmadan açılırken silahını daha sıkı kavradı parmakları. Bakışlarını dürbünden çekmedi. Önüne gelen kim varsa yok edecekti. Lakin önüne çıkan hiçbir şey yoktu. Tam tersine, geniş odanın ortasında kanlar içinde yatan bir kız ve iki adam vardı.

Tim onun hemen arkasından girdi içeri. Hepsi önce yerdeki bedenlere kaçamak bir bakış attıktan sonra büyük bir dikkat ve atiklikle odalara dağıldı. Kapalı kapıları tekmeleyip tek tek baktılar ama hiç kimse yoktu. Açılan her odada yüzler biraz daha düşüyordu. Tim odalara dağılmışken Alican da yerde kanlar içinde yatan bedenlere yöneldi. Dikkatlice diz çöktü. Önce erkek olanların nabzını kontrol etti. Yaşam yoktu. Kabarık, siyah saçları yüzünü kapatmış kıza yöneldi. Karın boşluğundan vurulmuştu. Parmağını boynundaki nabzına uzatıp kısa bir an bekledi. Yok olmamak için direnen güçsüz bir hayat vurdu parmak uçlarına. Çok kötü kokuyordu. İstemsizce yüzünü buruşturdu. Nabzından ayrılan parmakları kıvırcık, siyah saçlarının kapattığı yüzüne ilerledi. Usulca geri çekti yüzündeki saçları.

Yuvarlak bir yüz, kırmızı yanaklar, küçük bir burun, üst dudaktan daha kalın bir alt dudak ve bütün bunları tamamlayan masum bir çehresi vardı. Başını usulca sağa eğdi Alican. *Taş çatlasa on sekiz yaşında,* diye düşündü. Kulaklığını açıp gerekli bilgiyi verdi.

"Girişteki kız yaşıyor."

Aynı saniyelerde Zülfikar da girdiği odadaki manzarayı bildirmek için, "Burada görmeniz gereken bir şey var, komutanım," dedi kulaklığa. Bakışları önündeki manzaradaydı. Küçük bir sağlık ocağına benzeyen bir odada, ortadaki yatakta kanlar içinde yatan kişi Haldun, namıdiğer Deccal'dı. Silahını indirmeden, tedbirli adımlarla kanlar içindeki bedene ilerledi. Başındaki monitör çalışıyordu ama kalbinin durduğunu gösteren düz bir çizgi bütün sadeliğiyle uzanıyordu ekranda.

Zülfikar'ın olduğu odaya ilerledi Murathan. Odadan içeri girdiğinde yatakta kanlar içinde yatan Haldun'un soluk siması büyük bir nefretle çarptı yüzüne. Adımları durdu. Bakışları keskinleşirken çenesi kasıldı. Sıktığı üç kurşundan sonra ölüp gittiğini sanıyordu oysa. Aklında yine aynı görüntüler uçuştu. *Kelepçe, zincir sesleri, kan, pas kokusu ve tadı, çığlıklar, karanlık, acı, işkence...*

Haldun'un başında dikilen Zülfikar, o an sorulacak en mantıklı soruyu yöneltti:

"Ne olmuş lan burada? Ölmemiş miydi bu zaten? Kim öldürdü bir daha?"

Derin bir nefes verdi. "Haber aldı," dedi öfkeyle. "Lanet olsun, geleceğimizi biliyordu. Kaçtı."

"Bunu da yanında götüremeyeceği için öldürdü yani," dedi odaya giren Emek. "Öyle mi?"

Cevap gelmedi. Görüntü, bu tezi doğruluyordu. Murathan, öldürmeye ant içtiği köpeklerden birini böyle görünce içindeki bitmek bilmez öfkeye su serpilir sanıyordu. Yanılmıştı. Hiçbir şey hissetmiyor, tam tersine öfkesi büyüyordu.

Haldun'un üzerindeki örtüyü açıp bedenini dikkatle inceleyen Timur, "Yaraları, Murathan Komutan'ımın vurduğu yerlerde," dedi. "Jinda denen kadın, Gökçen Hanım'ı ağabeyini tedavi etsin diye kaçırdı büyük ihtimalle," dedi Emek. "Bu durumda kalkıp ağabeyini vuracağını sanmıyorum. Başka biri daha var bu işin içinde."

Sessiz kaldılar. Hepsinin bakışları ciddiyetle ortamda geziniyordu. "Yerde de kan var," dedi Süleyman. "Biri daha vurulmuş bu odada."

Şu an kimin vurulup vurulmadığı umurunda değildi. Tek umursadığı şey o kanın Gökçen'e ait olup olmadığıydı. İlerleyip sadece tek bir iz aradı. İlaçlara, dolaplara, çekmecelere baktı. Bir şey bulamayınca hızla odadan çıktı. Başka bir odaya girdi. Büyük bir sedir, komodin, duvarda gölden su içen geyik örtüsü vardı. Bakışları ilk olarak ortadaki sandalyenin etrafına yayılmış kan izlerine takıldı. Odanın her yerine damla damla yayılmıştı bu izler. Yüreğinin üzerine oturan korkuyu derin bir nefes alarak dizginlemeye çalıştı. Etrafta hızla gezinen kehribarları, sedirin en ucunda gördüğü bir şeye kilitlendi. Buruşturulup köşeye atılmış, açık mavi bir kazak vardı. Nerede görse tanırdı. Bu Gökçen'indi. Koşar adım ilerleyip kazağı aldı. Üzerinde hafif yırtıklar, toz ve çamur vardı ama kan yoktu. İstemsizce burnuna yaklaştırdı kazağı. Gelen kokuyla burnunun direğine keskin bir sızı dolunca, gözlerini kapatıp dişlerini sıktı.

Beni nasıl buluyorsun hep, diyordu zihnindeki küçük Pamuk.

Senin her düşüncen benim ezberimde, diyemiyordu minik Murathan. *Ben bulurum,* diyordu sadece. Zihninde oynadığı *Ben Pamuk Olsam* oyununu en iyi arkadaşına bile anlatmıyordu.

Sessizce maziye dalmışken, "Komutanım," diyen Emek'in sesi yükseldi arkadan. "Vakit kaybetmeyelim burada. Fazla uzaklaşmış olamazlar. Jandarma her yeri denetliyor zaten. Biz de düşelim peşlerine."

Umursamadı. İçinden defalarca tek bir cümleyi mırıldandı: *Ben Pamuk olsam... Ben Pamuk olsam...* Elindeki kazağı bırakmadan hareketlendi. Dikkatle taradı odayı önce. Sakinleşmek adına derin bir nefes verdi. Gözlerini kapattı. Zihnini boşaltmaya çalıştı. Gözlerini açtığında ise Pamuk'un hayalî görüntüsü belirmişti önünde. Ne kadar olmuştu bu oyunu oynamayalı? Yıllar... Upuzun yıllar... Önce sedire oturttu hayalî Pamuk'u. *Ben Pamuk olsam korkardım,* dedi kendi kendine. *Ağlardım.*

Sedirde oturan Pamuk ağladı.

Kabullenmezdim bu durumu. Öfkemi etraftan çıkarırdım. Kaçmaya çalışırdım.

Hayalî Pamuk sedirden kalktı. Öfkeyle pencereye yöneldi. Camları kaplayan gazete kâğıtlarını tutup öfkeyle yırttı. Pencereyi açmaya çalıştı. Lakin açılmadığında önünde diz çöktü. Yine ağlamaya başladı.

Murathan pencereye yöneldi. Yerdeki parçalanmış gazete kâğıtlarını gördü. *Kaçmak için bir şeyler ararım,* diye düşündü. Pamuk çekmecelere yönelirken o da peşinde ilerledi. Aceleci bir hâlde çekmeceleri açıp kapattı. Derken odanın en köşesindeki büyük taş gözüne çarptı. Hızla o yöne yöneldi. Taşı kaldırdığında ise altında bir kalem gördü. İyice kaldırdı taşı. Sağına soluna baktı bir şey var mı diye. Yoktu. Kalemi aldı. Gözlerini kısarak baktı. Tüm şaşkın şaşkın ona bakarken onun bakışları birden duvarda asılı, gölden su içen geyikli duvar örtüsüne takıldı. Birkaç saniye baktı. Duvara çivilenmişti lakin bir ucu duvara çivili değildi.

O yöne yöneldi. Örtünün sökük köşesindeki kan izlerini fark etti. Gökçen'in kanı olması ihtimalinden yine deli gibi korktu. Örtüyü kavrayıp yukarı kaldırdığında ise gördüğü şeyle bakışları ilk defa titredi. İçindeki öfke dinmedi belki ama umut kırıntıları arttı. Acele ama düzgün harflerle yazılmış bir yazı vardı.

"Geleceğini öğrendi. Dağ yolundan Mardinli Kör Grigop'a götürüyor. Geldiğinde siyah, kabarık, kıvırcık saçlı bir kız görürsen onu koru. Adı Zehra. Onlardan değil. Onu buradan çıkar Yeni bir hayat ver. Seni s-"

Gerisi yoktu.

"Gökçen'in yazısı mı, komutanım?" dedi Süleyman.

Başını yavaşça aşağı yukarı salladı. "Onun." Biliyordu çünkü. Her şeyini ezbere bildiği gibi yazısını da ezberlemek adına, çalışma masasının üstündeki not defterlerine defalarca bakmıştı.

"Yalnız *seni s-* kısmı bana biraz manidar geldi," dedi Zülfikar. "Gökçen Hanım size biraz sinirli gibi, komutanım."

Murathan'ın dudaklarında günler sonra ilk defa hafif bir tebessüm belirdi. "Toparlanın," dedi geri doğrulurken. "Mardin'e kadar gidemez. Dağ

yolunda yakalarız." Tam odadan çıkıyordu ki durdu. Tekrar time döndü. "Aliş, girişteki kız için jandarmaya anons geç. Ambulans göndersinler."

"Şimdi ne yapıyoruz?" dedi Zülfikar.

Kaşlarını çattı. Bakışlarını sertleştirdi. Silahını ise daha sıkı kavradı. Ve yapacağı şeyi en sert sesiyle mırıldandı:

"Tilkinin sadece kuyruğunu değil, kafasını kökünden koparmaya gidiyoruz!"

Pek çok şey için pişmandım.

Mesela neden *Friends* dizisini dört sezondan sonra izlememiş, pek çok kitabı yarım bırakmış, bunca zaman boş ve pervasız yaşamıştım? Neden anneme daha çok sarılmamış, Gökalp'i sık sık öpmemiş, dedem ve kankaları ile daha çok okey oynamamıştım? Neden halamla daha çok dedikodu yapmamıştım? En önemlisi de neden Murathan'la çatur çutur, yarınlar yokmuşçasına sevişmemiştim?

Ölüyordum. Şaka değildi. Gerçekten ölüyordum. Ölüm soğuk bir kıştı ve ben bu soğukluğa en sıcak yaz günüymüş gibi çekiliyordum. Uyumamalıydım. Gözlerimi kapatmamalıydım. Biliyordum. Ama uyku, soğuğa ve acıya dayanmanın en cazip yoluydu şu an için. Göz kapaklarım gitgide kapanırken zorlukla açık tutmaya çalışıyordum. Kolumdaki yara acımıyordu artık. Üşümüyordum. Hiçbir şeyin hissi yoktu. Ölüm böyle bir şey miydi? Derin bir hissizlik.

Arabanın içindeydik. Sadece bunun bilincindeydim. Oturduğum yerde titriyordum. Ama her geçen saniye biraz daha gücünü tüketen bedenim, bunlardan başka hiçbir şeyin farkında değildi. Yanımda kim vardı mesela? Arabayı süren kimdi? Şu an neredeydik? Hipotermi geçiriyor olabilir miydim? Hiçbir fikrim yoktu. Yapmaya çalıştığım tek şey, üzerinde taş varmışçasına sürekli kapanan göz kapaklarımı açık tutmaya çalışmak ve titrememe engel olmaktı.

İçimde ise minik bir hüzün ve savaş vardı sanki. Geçmiş, bugün ve gelecek arasında. Murathan'la birbirimize yine geç kalmış olmanın acı gerçekliği bir tokat misali çarpıyordu yüzüme. Sormak istediğim o kadar çok şey, anlatmak istediğim o kadar çok hayal vardı ki oysa.

Mesela babalarımız gitmeseydi şu an ne durumda olurduk?

Evlenmiş olurduk belki. Babam döverdi Murathan'ı. Ama yine de evlenmemize izin verirdi. Çocuğumuz olurdu. Aynı Murathan'a benzeyen bir oğlan çocuğu. Uzun kirpikli, kehribar gözlü, kepçe kulaklı... O ne zaman göreve gitse oğlumuza sarılıp uyurdum. Daha çok çocuk yapardık hatta. Bence üç. Kimse bilmezdi ama hep çok kardeşim olsun isterdim. Aslıhan,

Gülhan ve Murathan gibi. Benim olmadı ama bizim olurdu belki kocaman bir ailemiz.

Nasıl birlikte büyüdüysek birlikte yaşlanırdık. Bastonumuz, tansiyon ilaçlarımız olurdu. *Bu çocuklar hep sana çekmiş, hepsi başına buyruk,* diye yükselirdi. Çocuklarımızı büyütür, torunlarımızı severdik. Ailelerimizin yarım kalan mutluluğunu biz tamamlardık. Mutlu bir sonumuz olurdu belki.

Sormak istediklerimin yanında söylemek istediklerim de vardı. Mesela daha önce hiç yüzüne bakarken kalbimde milyonlarca kelebek uçuştuğunu, gözlerindeki hayatla nefes aldığımı söylememiştim ona. Tenime vuran her nefesinde kalbim patlayacak hâle gelirken neden onu deli gibi sevdiğimi hiç sesli dile getirmemiştim?

Ölüm, insanda gerçek manada yeni ufuklar açıyordu. Zihnimde başıboş dolanan, ucunu asla yakalayamadığım, karışık bir anı daha şu an tüm netliğiyle önümdeydi.

"Babam dedi ki Gökçen kızların sevdiğine kalbi olurmuş," diyorum Murathan'a. *"Sana da kalbim var. Ama sır. Kimseye söyleme."*

"Ne kadar?" diye soruyor. *"Kalbin bana ne kadar?"*

"Teletabi tarlası kadar."

"O ne kadar acaba, Pamuk?"

Kollarımı iki yana açıyorum. "Kocaman." Gülüyorum. "Sen?" diyorum. "Sen de seviyor musun beni?"

"Eh işte," diyor.

"Ne kadar? Ne kadar?" diye inatla sormaya devam ediyorum.

Durup düşünüyor. Anlık bir tereddütten sonra bakışlarını usulca gökyüzüne kaldırıp işaret parmağıyla mavi gökyüzünü gösteriyor. "Gökyüzü kadar..."

Gözlerimi açık tutmaya çalışırken yanağıma doğru sıcak bir gözyaşının üzüldüğünü hissettim. Bu anıyı zihnimin uydurmuş olmasını umdum. Diğer türlüsü kalbim için daha acı vericiydi.

"Niye uzatın yolu?" diyen Ebû'l Sam'ın sesini seçti kulaklarım. "Sabahan beri aynı yerde dönüyoruz."

"Her yerde çevirme var. Sen bana *şehre in,* diyorsun," dedi başka bir adam. "Ya ne yapacağız? Gidip bulaştığın halta bak. Ben de seni akıllı bir bok sanırdım."

"Lan, tamam," diye bağırdı Sam. "Uyduk bir malın aklına, yedik bir bok. Sevdiği kadın dedik, onun için her şeyi yapar dedik. Ne bileyim bu karının, komutanın gözünde zerre değeri olmadığını!"

"Ondan mı şu an ateşi götümüzden atıyoruz?" dedi adam. "Lan, komutan dediğin adam Bordo Bereli. En bulaşılmayacak adamlar bunlar. Bunca

yıldır öğrenemedin mi sen bunu? Ne düşündün? Harbiden elini kolunu sallayarak seni sınırdan mı geçirecekti?"

Derin bir nefes verdi Sam.

"Şimdi ne olacak, ağabey?" dedi Necip.

"Yav, bir susun!" diye isyan etti Sam. "Susun da düşüneyim az. Vallah kafa bırakmadınız." Sinirle soludu. "Belasını siktiğimin karısı. Ağabeyini kurtaracak diye dert etti bunu başıma."

"Ne oldu Jinda'ya?" dedi adam. "O nerede?"

"Geberttim," dedi Sam. "Onu da ağabeyini de geberttim."

Bir el hissettim alnımda. "Bu kadın Mardin'e kadar dayanacak gibi durmuyor ağabey. Titriyor. Ölüyor galiba," dedi Necip.

"Bırak, o da gebersin," dedi diğer adam. "Daha iyi işte. Niye getirdiğinizi hâlâ anlamış değilim zaten. Hatta sıkalım kafasına, atalım bir köşeye. Bu yanımızdayken yakalanmamız an meselesi. Ayak bağı bize."

"Güzel kadın," dedi Sam. "Ölmeden önce iş görür diye düşündüm." Yanağıma değen soğuk bir elle irkildim. "Karakurt'a şöyle minik bir hediye bıraksam ölmekten daha beter olur mu dersin, Necip?"

Sessizlik.

"Lan, Necip?" dedi tekrar Sam. "Onaylasana beni."

"Ağabey, öyle de biraz..." Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. "Öldürelim bence. Daha iyi."

Biri güldü. Ama kim olduğunu seçemedim. "Sen de hiç ağzının tadını bilmiyorsun be, Necip," diyen ses karışıktı.

Avazım çıktığı kadar, boğazım patlayana kadar bağırmak istedim. Ama cümlelerim dilimin ucuna gelip ürkekçe geri kaçıyordu her defasında. Uyuşmuş durumdaydım. Kısa bir an daha sessizlik oldu. Ya da ben bir şey duyamadım. Belki de kısa bir an değildi, bilemiyordum. Yüksek sesle bağıran Sam'ın sesi çok derinlerde yakaladı kaybolmaya yaklaşan bilincimi.

"Sağa kır! Geliyorlar. Sağa kır!"

"Siktir!" dedi adam.

"Daha hızlı sür!" diye bağırdı Sam. "Daha hızlı sür!"

Şiddetli bir ses seçti kulaklarım. Büyük bir sarsıntı ile sarsıldığımızı hissettim. Peş peşe silah sesleri duyunca zorla da olsa gözlerimi aralamayı başardım. Kafamı kaldırmak istedim ama ensemde kilolarca ağırlık vardı sanki. Zordu ama başardım. Sam ve arabayı süren adam vardı ön koltukta. Sam'ın ifadesindeki panik gözle görülüyordu. Bir eliyle arabanın önüne yapışmış, diğeri ile silah tutarken dikiz aynasından arkaya tedirgin bakışlar atıyordu.

"At şu kadını arabadan!" diye kükredi adam. "Ver şu manyağa istediğini, gitsin! Tepeleme sıkıyor adam." Araba yana yalpaladı. "Teker patladı! Lan, tekerler patladı!"

"Şu taştan aşağı sür!" diye bağırdı Sam.

Silah sesleri şiddetlendi. "Uçurum lan aşağısı!" dedi adam öfkeyle.

Uçurumdan mı düşecektim bir de? Vay başıma gelenler! Gerçi şu an hemen ölmek tercihimdi. Hem o zaman belki zihnimdeki işkence çeken Murathan çığlıkları da susardı. O keskin acı, yaralayıcı hâli, kimsenin görmediği ama benim gördüğüm korkmuş bakışları hafızamın en korunaklı odasına yerleşmişti sanki. Çok canımı yakıyorlardı.

Gerçekten uçurumdan gideceğimizi düşündüm. Bir anlığına gözlerimi kapatınca bir gözyaşı daha usulca süzüldü yanağıma doğru. Titsakım. Şu an ise tek bir gerçeğim, tek bir düşüncem vardı: Ölüm. Acı bir kabullenişle bekledim gelecek acıyı. Lakin bir şey olmadı.

Bir silah sesi daha geldi. Sonra ise araba sağa sola yalpaladı. "Ferzan ağabey vuruldu!" diye bağırdı Necip. "Ağabey, direksiyonu tut!"

Sam'ın yine sövdüğünü duydum. Araba hızla sağa sola yalpalamaya devam ederken birden her şey durdu. Derin bir sessizlik oldu. Sanırım bir yere uçmamıştık. Ama araba durmuştu. Hâlâ zangır zangır titrerken zorla araladığım göz kapaklarımın ardından bakmaya çalıştım etrafa.

"Al şu karıyı," dedi Sam sadece. Hızla arabanın kapısını açıp arabadan çıktı. Necip kolumu kavrayıp dışarı çekti ama bacaklarımı hissetmiyor ve ciddi manada titriyordum. Dengemi sağlayamadım. Artık *acabası* kalmamıştı bu işin. Ciddi manada hipotermi geçiriyordum. Arabadan inmeye çalışırken şoför tarafına kaydı bakışlarım. Direksiyona yanağı yapışmış; açık, donuk gözlerle bana bakan bir adam gördüm. Bir kulağından yoğun şekilde kan akıyordu.

Dışarı adım attığım an, "Yürü!" diyerek koluma yapıştı Sam.

Ama yürüyemedim. Beni ayakta tutacak kadar gücüm yoktu. Olduğum yere yığılıp kaldım. Yerdeki soğuk karı hissedince ise daha çok titredim. Nefes aldıkça önümde yükselen derin buhar, görüşümü daha da bulanıklaştırırken dişlerim bile artık kırılırcasına birbirine çarpıyordu. Lakin hâlim Sam'ın umurunda değildi. Arkaya telaşlı bir bakış atıp tekrar koluma yapıştı. Etrafıma bakmaya çalıştım. Dağdaydık. Kar, beyaz eteklerini etrafımıza sermişti. Ölüm, derin bir beyazlıktı.

Zihnimdeki varlığından habersiz olduğum bir anı daha belirdi karşımda. Babamın kucağındaydım. Sesi yine yoktu. Sadece dudakları kıpırdıyordu. Onun yerine Yusuf amcamın sesi vardı. Babam konuşuyordu ama zihnimde Yusuf amcamın sesi yükseliyordu.

"Şunu asla unutma, babacığım: Ben yanında olmasam bile kalbindeyim. Hep korurum, hep elini tutarım, asla bırakmam. Eğer bir gün gidersem ve daha da geri gelmezsem yok oldum sanma. Gölgem seninledir. 'Şehit oldu,' derlerse temelli bu dünyadan göçtüm sanma, diğerleri gibi buna inanma. Bir elim sende, kardeşinde ve annendedir. Ölürse tenler ölür, canlar ölesi değildir."

Bakışlarım tekrar önüme düştüğünde tam dizimin dibindeki çiçeğe değdi gözlerim. Beyaz karın içinde açmış, boynu bükük ama zarif bir kardelen çiçeği. Aynı saniyelerde dağlarda güçlü bir ses yankılandı. Dörtnala koşan bir at gibi etrafımızı sardı. Bütün dağların zirvelerine değip geri döndü ve gökten boşanan bir gazap gibi Ebû'l Sam'ın başından aşağıya boşaldı.

"Elma dersem çık, Ebû'l Sam!" diyordu Murathan'ın müptelası olduğum sesi.

Hafif bir rüzgâr esti. Saçlarımı yüzüme ve boynuma doladı. Ve ben onca acıma, titreyen bedenime rağmen duyduğum sesle hafifçe gülümsedim.

Ölürse tenler ölür, canlar ölesi değildir. Babamın gölgesi... Kepçük... Murathan...

Ebû'l Sam, ağzının içinde afili bir küfür mırıldanıp tekrar koluma yapıştı. "Kalk, lan!" diye bağırdı bütün hıncını benden çıkarmak ister gibi. "Yürü!"

Zordu ama kolumu öyle bir sıkmış, öyle bir yukarı çekmişti ki soğuk yüzünden hassaslaşan tenim acıyı bin kat daha fazla hissediyor, her bir dokunuş etlerimi paramparça ediyordu. Bacaklarıma odun bağlanmıştı sanki. Topuklarım sızlıyordu soğuktan. Sam geriye kaçamak bakışlar atarak ilerleyip, beni de çekiştirirken sendeleyerek hareket ettim.

"Ağabey, kaçamayız buradan," dedi yanımızdaki Necip telaşla. "Ne yapacağız?"

"Sus!" dedi Sam. "Kes sesini, Necip!"

Necip sustu. Sam sustu. Ama dağda yankılanan Murathan'ın sesi susmadı.

"Armut dersem de çık, Ebû'l Sam!"

Sam bir küfür daha savurdu. Korkusu, yalpalayan ayaklarından belli oluyordu. Gücümün tükendiğini hissettim. Sendeledim ama bu sefer toparlayamadım. Dizlerimin üstüne düştüm. Yere düşen bedenime sinirli bir bakış attı Sam. "Bela oldun lan başıma!" diye bağırdı öfkeyle. "Geberip gideceğiz senin yüzünden burada. Kalk!" Elini saçlarıma daldırıp var gücüyle çekerek yerden kaldırmaya çalıştı. Canım öyle bir yanmıştı ki istemsizce bağırmıştım bu sefer. Ama bağırışım bile kısık bir inlemeden ileri gidememişti.

Aniden bir silah sesi duyuldu. Sonra ise benim yerime Ebû'l Sam'dan acılı bir feryat yükseldi. Saçlarımdaki eli geri çekildi. Ama alnıma düşen ılık

bir ıslaklık vardı. Güçsüz bakışlarımı tepemdeki Sam'a çevirdiğimde parmaklarından yoğun bir şekilde kan aktığını gördüm. Elinden vurulmuştu. Yaralı elini diğer eliyle kavrayıp öfkeyle bağırdı. Dağ, onun bağırışını da çekti gövdesine. Her yerde yankılandı. Ama Murathan'ın sesi, yankısını bile bastıracak kadar güçlüydü.

"Vaktin varken beni öldürmeni söyledim," diye bağırdı. "Yoksa seni bu dünyadan kendi ellerimle sileceğimi söyledim. Şimdi sana ne yapayım, Sam?"

Sam delirmek üzereydi sanırım. Tedirginlikle etrafına bakıyor lakin kimseyi göremiyordu. "Neredeler?" dedi dişlerini sıkarak. "Neredeler?"

Cevap yine dağda yankılandı:

"Her yerde!"

Sonra ise tam karşımızda, beyaz karların içinde beliren silüetler çarptı gözüme. Askerî kamuflajlar içinde, beyaz örtünün üzerinde kararlı adımlarla ilerleyen askerler, heybetli bir ordu gibi dört bir yandan geliyorlardı. Ellerinde silah, gözlerinde ise benim bile bu noktadan seçebildiğim bir öfke vardı. Hepsinin kolunda ise beyaz karların içinde açan bir çiçekmişçesine tek bir arma göze çarpıyordu: Kırmızı-beyaz Türk bayrağı. Benim bayrağım. Benim ülkem. Benim vatanım.

En önde gelen kişi ise hepsinden daha heybetli görünüyordu gözüme. Elinde silahı, üzerinde kamuflajı, dağınık saçları ve öfkeli bakışları ile Murathan. Benim kalbim. Benim sevdam. Benim geçmişim ve bugünüm.

Yaşanan onca şeye rağmen gördüğüm tek bir simayla bütün acılarım sıfırlandı. Ölmeye adım adım yaklaşan kalbimde, her zerresini donduran soğuğa rağmen minik kelebekler uçuştu. Yaralı elini umursamadı Sam. Etrafına tedirgin bakışlar atarken köşeye sıkıştığını anlamıştı. Ve o an yapılacak en mantıklı şeyi yaptı. Bir elini yine saçlarıma doladı. Her an öne düşecekmiş gibi duran kafamı şiddetle geri çekip sol şakağıma silahın soğuk ucunu dayadı.

Korkmam, ağlamam lazımdı. Gökçen bunu yapardı. Ama ben yapmadım. Dişlerim titrememin etkisiyle birbirine vururken bakışlarımı bana doğru ilerleyen öfkeli kehribarlardan çekemedim.

"Yaklaşma!" dedi Sam saçlarımı daha da çekerken. "Ben gebereceksem burada, kızı da gebertirim."

Murathan artık on adım uzağımızdaydı. Silahını bütün bedeniyle kavramıştı sanki. İlk defa onu böyle görüyordum. Hep sinirliydi, hep ifadesizdi, hep öfkeliydi. Her hâlini bildiğimi sanırdım. Ama bu bakışını ben bile ilk defa görüyordum. Kehribarlarında sarılık değil, yoğun bir kırmızılık vardı. Kan gibi, ateş gibi, apayrı bir Murathan gibi.

"Yaklaşma, Karakurt!" diye bağırdı yine Sam. Silahı şakağıma daha çok bastırdı. "Gebertirim. İkimiz de aynı anda gebertiriz sevgilinle. Yaparım, bilirsin."

Murathan, "Bilirim tabii," dedi sadece.

Gülme sesi geldi Sam'ın.

"Bak, birbirimizi ne güzel de tanıyoruz, kadim dostum."

Murathan'ın bakışları bana hiç değmiyordu. Sadece Sam'a kitlenmişti. "Bence sen beni pek de tanımıyorsun," dedi. "Tanısaydın benim olana el sürmeyeceğini bilirdin."

Sam'ın başımdaki silahın tetiğini çektiğini hissettim. Vurulmasam bile artık yaşayabileceğimi hissetmiyordum. Donarak ölmem kaçınılmaz sondu. Yorgun bakışlarım sadece Murathan'dayken ölüm gelip beni kucaklasın diye yavaşça gözlerimi kapattım. Soğuktan buz kesen tenime inat, bütün sıcaklığı ile yanağıma doğru bir gözyaşı daha süzüldü. Yanağımdan gözyaşının süzülmesiyle eş zamanlı olarak bir silah patladı. Sonra bir silah daha. Peş peşe bir sürü silah sesleri daha.

Kulaklarım uğulduyor, derin bir hissizlik yoğun bir şekilde beni içine çekiyordu. Beni tutan elin ve şakağımdaki soğuk demirin gittiğini hissettim. Sonra ise yanağımın buz gibi kara değdiğini. Titremekten artık kasılan bedenim bu soğuğu bile garipsemeden kabullenmişti. Gözlerimi son kalan güç kırıntısıyla aralamaya çalıştım. Ve tam karşımda, yerde boylu boyunca yatan, alnının ortasındaki kurşun yarasından yoğun bir şekilde kan akan Ebû'l Sam'ın yüzüyle karşı karşıya geldim.

Son gördüğüm yüz bu mu olacak korkusu içindeyken bir sıcaklık hissettim etrafımda. Beni saran sıcacık kollar; yerdeki soğukluktan çekip alan, başımı koluna yaslayan, saçlarımı narince geri iten şefkatli eller vardı artık üzerimde. Bakışlarımı ellerin sahibine çevirdiğimde onu gördüm. Hissiz bakan Komutan Karakurt değil; büyük bir sevgiyle bakan Kepçük, yoğun bir aşkla bakan Murathan...

"Gökçen..." dedi az önceki soğuk sesinin aksine titrek, içimi okşayan bir tonuyla. Gözleri yüzümün her yerinde hızla gezindi. Parmakları dudağımın sol köşesine ve sol yanağımda bir noktaya kendi canı yanarmış gibi ürkekçe dokundu. Teni, tenime vurunca içli bir nefes kaçtı dudaklarımdan. Büyük bir huzurla gülümsedim. Onun bakışlarında ise acı vardı. Benim yerime o ölüyormuş gibi... Yaralı kolumu fark etti. Çenesi daha da kasıldı. Saçlarımda gezindi elleri. Tek kolu bir anlığına çekildi bedenimden.

Artık kendimi öldürecek derecede titriyordum ama bakışlarımı bir saniye bile ondan çekmeye niyetim yoktu. Onun ise tek odağı beni ısıtmaktı. Aceleyle üstündekini çıkarıp sıkıca sardı etrafıma. Sonra yetmezmiş gibi

kollarıyla da sarıp sarmaladı. "Timur!" diye bağırdı. "Örtü, battaniye bir şey bulun, lütfen!" Emir vermemişti. Sesinde ilk defa çaresizlik vardı. Ona yakışmamıştı.

Ayaklarıma da bir şeyler örtüldüğünü hissettim. Sonra tekrar üzerime. Bakışlarımı etrafıma çevirdiğimde ise Barut Timi'nin -Aybüke hariç, tüm üyelerinin- üzerindeki askerî ceketleri hızla çıkarıp beni sıkıca sarıp sarmaladığını gördüm. Yanımda diz çöken Emek'in yaralı koluma bir şeyler yaptığını duyumsadım ama hiçbir tepki vermeden sadece Murathan'a bakmaya devam ettim.

Onun kolları ise daha da sıkı sarılmıştı bedenime. Emek geri çekildiğinde, etrafımızda kimsenin kalmadığını hissettim. Bir vedaymış gibi herkes uzaklaşmıştı sanki. Sesleri çok derinden geliyordu. Sadece o ve ben vardık benim için. Bedenimi sıcaklığına çekip kulağıma yaklaştı. "Özür dilerim," diyen sesi titriyordu. Bakışlarını gözlerime değdirdi yeniden. "Geç kaldım. Çok özür dilerim. Özür dilerim."

Cevap veremedim. Bu denli titrerken çok zordu. Sadece ona bakarken şakağıma doğru sıcak bir gözyaşının daha yuvarlandığını hissettim.

"Pamuk..." dedi yine titreyen sesi. "Ne olur, konuş. Ne olur, bir şey söyle bana. Sesini duyayım, ne olur! Yalvarırım..."

Zordu ama başardım. "Geldin," dedim ama deli gibi titreyen çenem ve kırılacak gibi birbirine vuran dişlerim yüzünden zorlukla çıkmıştı kelimeler dudaklarımdan. "Buldun..."

"Geldim," dedi hemen. "Buldum." Burukça gülümsedi. "Ben seni hep bulurum."

Dudaklarındaki buruk gülümseme bulaşıcıydı. Yansıması benim dudaklarımda da hâkimdi. Isınmak için can atmasına rağmen yaralı olmayan kolumu yavaşça çıkardım üzerimdeki ceketlerin altından. Titreyen elim yüzüne uzandı. Öleceksem bile son bir kez bu kirpiklere dokunmak istiyordum. Ürkekçe gezindi elim kirpiklerinin üzerinde. Parmaklarım kirpiklerine değer değmez yavaşça gözlerini kapattı. Ve kapanan gözlerinden sessiz bir gözyaşı sol yanağına doğru süzüldü. Uyuşan parmak uçlarıma rağmen tek bir damla tenimi yakmıştı.

"Kepçük..." dedim titreyen ve kesilen sesimle. "Gökçen Kız masalını neden sevmezdi?"

Gözlerindeki elimi kavrayıp parmak uçlarıma derin bir öpücük bıraktı. Isıtmak ister gibi dudaklarının üstüne götürdü. "Korkardı çünkü," dedi güçsüz bir sesle. "Onu sevmemenden, gerçekten kalbinin olmamasından, şeytan gibi yalnız kalmaktan korkardı. Sonra kitabın tamamını okudu." Se-

sindeki güçsüzlük düştü. Yerine her zamanki öfkesi kuruldu. "İyice nefret etti!"

"Neden?"

Oysa biliyordum. Biz lanetli olanlardık. Lanetli isimlerle doğanlardık. Ölüm vardı bu isimlerde, sıkıca kenetlenmiş iki kader ama asla birleşemeyen yollar vardı. Muratlara ve Gökçenlere bu dünyada asla mutlu son yoktu. Hiç yazılmamıştı. Hiç olmamıştı. En acı şekilde çarpmıştı bu acı gerçek yüzüme. Bu lanetli masaldan bir kaçış yok muydu?

"Çünkü iğrenç bir sonu vardı," dedi başını çaresizce sağa eğerken.

O da farkındaydı. Yanılmamıştım. "Belki de gerçektir," dedim. "Gökçen Kız ölür, Deli Kurt yalnız kalır."

Değil dercesine şiddetle iki yana salladı başını. Bu kabullenmeyişi umursamadan devam ettim konuşmaya: "Bizim dinlediğimiz hiçbir masalda mutlu son yoktu, Murathan. Köylü kızı Zeyno öldü. Gökçen öldü. Kurşun Asker ve balerin öldü. Zin ve Mem öldü." Kelimeleri toparlamak zordu ama başardım. "Bizim hiç mutlu sonumuz olmadı."

Başını sağa sola sallamaya devam etti. "Oldu," dedi. Kararlı bir kabullenmeyiş içindeydi. "Oldu," diye kendini yineledi. "Hepsine ben yeni son yazdım. Bütün mutsuz sonları yok ettim. Nasıl onları yok ettiysem Gökçen Kız masalını da yok ederim! Baştan yazarım sonunu! Ölüm falan yok!"

Sadece baktım. Ama bu bakışlardan sayısız sessiz kelime ve anı aktı. Gözyaşlarımın arttığını hissediyordum, beni içine çeken derin uykunun da. "Bana son bir masal daha anlat o zaman," dedim. "Sonu Kepçük sonu olanlardan olsun ama..." İstek değil, ihtiyaçtı bu söylediğim. Öleceksem bile mutlu bir son duymaya ihtiyacım vardı.

Kehribarları yüzümün her bir milimine yavaşça değdi. Ezberlemek ister gibi, her bir köşeyi aklına yazmak ister gibi. Benim yerime o acı çekiyor gibiydi. "Seni seviyorum," diye sıcacık kelimeler döküldü dudaklarından. Elini alnıma götürüp, saçlarımı geri iterken başını gövdesine daha da çekti. "Seni çok seviyorum. Çok seviyorum..."

Gülümsedim. Güzel masal, güzel son. Kepçük sonu.

"Hâlâ gökyüzü kadar mı?"

Bu cevabı duyar duymaz o da gülümsedi. Hatırlayacağımı düşünmüyordu muhtemelen. Ben de düşünmüyordum. Zihnimdeki kesik ve dağınık anıların bu şekilde tamamlanacağı hiç aklıma gelmezdi. Zaman istediği kadar akadursun, bazı şeylerin değişimi imkânsızdı. Mesela kalpte yer etmiş derin anılar gibi. Ve her zamanki gibi o, bu anıyı da hatırlıyordu. Geriden gelen hep bendim. Acı çekmemek için unutan hep bendim. Kalpsiz olan aslında hep bendim.

Derin derin baktı gözlerime.

"Hâlâ gökyüzü kadar..."

Elimin içindeki parmaklarını sıkıca kavramak istedim ama imkânsızdı. Gitgide derin bir uykunun içine çekiliyordum. Buna rağmen gülümsedim. "Ben artık *Teletabi* tarlasından daha çok..." diye mırıldandım. Gözlerime bakan derin bakışları, içine bir taş atmışım gibi dalgalandı. Belli belirsiz, buruk bir tebessüm belirdi dudaklarında. Benim için ise son geliyordu. Farkındaydım. "Eğer gözlerim kapanırsa..." dedim son kalan gücümle. "Uyanamazsam..."

"Hayır," dedi hemen. Kolları beni daha sıkı sarmaladı. "Uyanacaksın," dedi kararlılıkla. "İyisin. Ben geldim. İyisin. Gözlerini kapat, açınca her şey düzelecek."

Ne söylerse ona inanmak istiyordum. Bu ezbere bildiğim yalana bile. Babalarımızın şehit düştüğü gece de aynı yalanı söylemişti. *Uyu, uyan, her şey düzelecek,* demişti. Uyandığımda ise yanımda kimse yoktu. "Yanımda olacak mısın?" diye mırıldandım.

"Olacağım," dedi hemen. "Gözlerini açtığında ilk beni göreceksin." Eli varla yok arası bir dokunuşla yanağımı okşadı. "Sana söz, bu sefer her şey başka olacak."

İnanmak istedim. Bütün benliğimle inanmak istedim buna. Ama daha fazla da tutunamadım hiçbir şeye. Ne sevdiğim adamın gözlerine ne kalbimi perişan eden kirpiklerine. Sadece gördüğüm son yüzün o olmasının verdiği huzurla yavaşça kapandı artık açık tutamadığım göz kapaklarım. Sonrası ise derin, sessiz, soğuk bir karanlık oldu.

Koyu kahverengi koltuk takımı, çağla yeşili duvarlar; siyah, küçük bir televizyon ve antika porselenlerle dolu dantelli bir vitrinin olduğu bir odadayım. Nerede olduğumu anlamakta zorlanmıyorum. Burası Yusuf amca ve Neslişah teyzenin evi. Burası lojman. Burası çocukluğum. Hiç yadırgamadan, sanki yıllardır burada yaşıyormuşum gibi sakince ilerleyip salondan çıkıyorum. Dar holde yüzümde hafif bir tebessümle ilerliyorum. Sağ tarafımdaki duvarda asılı olan saatte, saatin 15.30 olduğunu görünce gülüşüm daha da büyüyor. "Şimdi mutfaktan Neslişah teyze ve annem, ellerinde çekirdek ve çaylarla çıkıp Rosalinda izlemek için salona geçecek," diye düşünüyorum. Dediğim şey anında yaşanıyor.

Annem ve Neslişah teyze önümdeki mutfak kapısından çıkıyorlar. Annemin elinde dumanı tüten iki çay, Neslişah teyzenin elinde çekirdek dolu bir kâse var. Beni görmüyorlar. İkisi gülerek geçip gidiyor yanımdan. "Rosalinda bu bölüm çocuğunu kesin alacak," diyor annem.

"Artık almazsa vallahi ben bir tane daha doğurup göndereceğim kadına," diye isyan ediyor Neslişah teyze. İkisi de gülüyor. Salon kapısından girip gözden kaybolucyorlar. İlerlemeye devam ediyorum. Başka bir odanın önünden geçerken gördüğüm şeyle duraksıyor adımlarım. Babam ve Yusuf amca her zamanki gibi karşılıklı oturmuş, ciddi ciddi bir şeyler tartışıyorlar.

"Ee, devrem?" diyor babam. "Tayin yerleri açılır bugün yarın. Nereyi yazalım?"

Yusuf amca her zamanki gibi babamı en kudurtan uyuz bakışını atıyor. "O nasıl soru?" diyor umursamazca. "Tabii ki Adana'yı yazacağız."

Babamın yüzü düşüyor. "O niye, lan?" diyor hemen.

"Çünkü memleketim," diye gayet makul bir cevap veriyor Yusuf amca.

"O zaman İzmir'i yazalım," diyor babam.

"O niyeymiş?"

"Orası da benim memleketim," diye dikleniyor.

"Lan oğlum, İzmir'de askerlik mi olur?" diyor Yusuf amca saçmalama der gibi. "Tatile gideriz İzmir'e."

"Ha, Adana'da savaş var sanki!"

Gözlerini deviriyor Yusuf amca. "Tamam lan, tamam. Sana da şaka yapmaya gelmiyor. Orta yolu bulalım; gel, ilk sıraya Bayburt'u yazalım."

Babam dertli bir nefes veriyor.

"Yoruyorsun be, Yusuf."

Bu tepkiye karşı Yusuf amca o kocaman, şen kahkahasını atınca babam da dayanamayıp ya sabır, dercesine gülüyor.

Onları izleyen ben de gülümsüyorum bu hâllerine.

Aniden içeriden bir çığlık yükseliyor. "Dergime mi dokundun sen?" diye kükrüyor Aslıhan abla her zamanki siniri ile. Hızla o yöne ilerleyip Aslıhan ve Gülhan ablanın odasının kapısını açıyorum. Aslıhan ablanın elinde, üzerinde Serdar Ortaç'ın fotoğrafı olan bir dergi var ve sinirle Gülhan ablaya sallıyor

"Sen de benim bebeğimin saçını bozdun. Oh, canıma değsin!" diye dikleniyor Gülhan abla.

"Öyle mi?" diyor Aslıhan abla. "Bak, şimdi ne yapıyorum ben senin mal bebeklerine!"

Aslıhan abla bebeklere doğru ilerlerken Gülhan abla panikle, çığlık kıyamet ellerine yapışıyor. Derken yanımdan Neslişah teyze geçip hızla odaya giriyor ve ikisini ayırıp bir güzel kıçlarına şamarı indiriyor. Kocaman bir gülümse ile bakıyorum bu hâllerine.

Arkamdan hızla bir şey geçince bakışlarımı arkama çevirip koridorda koşan şeye bakıyorum. Siyah, uzun saçlarını sağa sola savurarak yalın ayak koşan bir kız çocuğu: Minik Pamuk...

Peşinden gidiyorum. Ezbere bildiğim bir odanın kapısını neşeyle açıyor. "Kepçük!" diye bağırarak dalıyor odaya. Pokemon desenli kırmızı bir yatak örtüsü, kahverengi dolaplar ve her zamanki gibi masasında ciddiyetle ders çalışan minik bir Kepçük görüyorum. Kocaman kulaklarını görünce gülmeden edemiyorum. Odası her zamanki gibi düzenliyken, minik Pamuk içeri fırtına gibi girip ışık hızıyla yatağın üstüne atlıyor, hoplamaya başlayınca oda bir savaş alanına dönüşüyor.

"Pamuk!" diye kükrüyor Kepçük. Sinirle elindeki kalemi yana savurup sandalyeyi geri itiyor. Yatağa yönelip neşe ile hoplayan Pamuk'un poposuna şamarı indiriyor.

"İn aşağıya. Yolarım o saçlarını!" diye gelecek repliği mırıldanıyorum.

"İn aşağıya. Yolarım o saçlarını!" diye bağırıyor Kepçük.

Minik Pamuk ise bu uyarıya ukalaca dilini çıkarıp, yatağın üstünde daha çok hoplayarak cevap veriyor.

"Defol git!" diyor Kepçük öfkeyle. "Ne diye geldin sen yine? Çık, git şu odadan." Kolundan tutup yataktan indirmeye çalışıyor. "Dersimi bitirmem lazım. Çık!"

Pamuk, "Valla ki hiç konuşmam," deyip yataktan aşağıya iniyor. Kepçük'ün bacaklarına yapışıyor. "Azıcık yanında durayım Kepçük, noğlar..."

"Olmaz!"

"Konuşursam hemen kov," diye üsteliyor Pamuk. Yandan bir sandalye daha çekip onun sandalyesinin yanına getiriyor. Üstüne çıkıp oturuyor. Uslu uslu ellerini masanın üstünde bağlayıp Kepçük'e bakmaya başlıyor.

Kepçük ise derin bir nefes veriyor. Önce yatağına ilerleyip dağılan yerleri düzeltiyor.

"Sesin çıktığı an o kitapları sana yediririm!"

Oldukça ciddi bir cevap alıyor:

"Olmaz. Yersem kızarsın."

Başımı kapı pervazına dayamış, huzurla onlara bakıyorum. Kepçük yılmış adımlarla masaya ilerleyip Pamuk'un yanına oturuyor. Defterlerini açıyor ve Gökçen'in de önüne bir kâğıt bırakıp resim yapması için boya kalemlerini veriyor. Tekrar ödevine dönüyor ama Pamuk birden önüne bir şipşevdi sakızı paketi koyunca ödevi yeniden bölünüyor.

"Ne yazıyor bunda?" diyor Pamuk sakızın üzerine minik parmağını yapıştırarak. "Haydi, oku bana."

Bunu bep yapardım. Hazırlıyordum. Şıpsevdi sakızlarındaki sözleri Kepçük'e okutmak, Pamuk'un en sevdiği oyunlardandı. Ama Kepçük'ün değildi. Bıkkınlık dolu derin bir nefes veriyor. Ama bakışları paketin üstünde yan yana sıralanan kadın, erkek ve yazılar üzerinde hızla geziniyor. Ben de merak ediyorum ne yazdığını. Sessiz adımlarla ilerleyip arkalarından kâğıda bakıyorum.

"Aşk, bazen istemesen bile onun sevdiği şeyleri yapmaktır."

"Ne diyor?" diye soruyor Pamuk neşeyle.

"Hiç," diyor Murathan. "Gökçenler, Murathanları rahat bıraksın diyor." Kâğıdı tutup masanın diğer köşesine savuruyor. "Ya sus ya da git, Pamuk!"

"Tamam," diyor Pamuk uslu uslu. Ellerini ağzına kapatıyor. "Tıp."

Murathan tekrar ödevine dönerken Gökçen bu sefer de önüne kırmızı bir oje bırakıyor. Minik elini kitapların üzerine yapıştırıp, "Haydi, bana oje sür," diyor.

Bu Murathan için bardağı taşıran son damla oluyor. "Yolacağım o saçlarını artık!" diye bağırıyor. "Ben niye oje sürüyorum sana? Defol git, ablamlar sür-"

Gerisini, kafasına sağdan inen şiddetli şamar yüzünden getiremiyor. Elini darbenin geldiği yere atıp anlık bir şaşkınlıkla bakıyor Pamuk'a. Ama Pamuk, onun aksine oldukça sakin duruyor. "Sür," diyor sadece. Mavi gözlerini kırpıştırıyor. "Noğlar. Ablalar ve babam taşırıyor. Sen güzel yapıyorsun. Sen sür. Noğlar!"

Tıp bir bakış atıyor Murathan. Dertli bir nefes verip gözlerini kapatıyor. Ya sabır, dercesine başını sağa eğiyor. Sonra ise masanın en köşesine attığı şıpsevdi sakızına takılıyor bakışları. "Aşk, bazen istemesen bile onun sevdiği şeyleri yapmaktır." Dertli bakışı büyürken omuzları çöküyor. Sinirle ojeye uzanıyor. "Tek parmağına sürerim ve sonra defolup gidersin başımdan!"

Gülüyor Pamuk.

"Tamam."

Gökçen'e ters bir bakış daha atıp ojeyi açıyor. Gerçekten de hiç taşırmadan, son derece dikkatle minik serçe parmağı boyuyor. Ama tam yanına tünemiş; dirseğini masaya, yanağını ise diğer avucunun içine dayamış bir şekilde ona bakan Pamuk yüzünden dikkatini bir türlü toparlayamıyor. Kaçamak bakışlar atıyor yanındaki miniğe. Gökçen ise ona hayran hayran bakıp sırıtmaya devam ediyor.

"Ne?" diyor Murathan. "Niye bana bakıyorsun?"

Gökçen gülüyor.

"Kirpiklerini sayıyorum."

Murathan böyle bir cevap beklemiyor olmalı ki bocalıyor. Gözlerini kırpıştırırken, kulaklarının hafiften kızardığını görünce ben de gülümsüyorum. "Sayıp

ne yapacaksın acaba?" diyor en sonunda. Utangaç bir ifade ile önüne dönüyor. Tek parmağına sürerim demesine rağmen diğer parmaklarına da sürmeye başlıyor. "Saçmalama da önüne bak, Pamuk."

"Karıştı," diye huysuzlanıp yanağını masanın üstüne yapıştırıyor Pamuk. "Niye konuştun, salak Kepçük?"

"Asıl sensin salak. Kirpik bu. Saymakla biter mi?"

Gökçen huysuzca kafasını masadan kaldırıyor ama aynı hızla elini de kaldırıp Kepçük'ün kulağını çekmeyi ihmal etmiyor.

"Pamuk!" diye yükseliyor Murathan. Aldığı darbeden dolayı işaret parmağına sürdüğü ojeyi taşırdığını görünce siniri büyüyor. Hızla ojeyi kapatıp Pamuk'un eline tutuşturuyor. "Defol git yanımdan ya. Defol!

Gökçen umursamıyor bile. Murathan'ın sol yanağına düşen tek bir kirpiği görünce heyecanlı bir gülüş beliriyor yüzünde. Sandalyede dikleşip ona ters ters bakan Murathan'ın yüzüne daha çok yaklaştırıyor yüzünü.

"Hangi gözünden?"

Murathan ise hâlâ biraz sinirli.

"Yine ne saçmalıyorsun?"

Pamuk, "Yanağına kirpik düşmüş," diyor aynı heyecanla. "Hangi gözünden?"

Murathan tam dibinden ona bakan bu gözlere bakarken yavaşça yutkunuyor. Sonra ise sinirli ifadesi anında üzerine sular dökülmüş gibi sönüyor. "Sağ," diye mırıldanıyor bakışlarını Pamuk'un gözlerinden çekmeden.

Gökçen gülüyor. "Bildin!" deyip neşeyle el çırpıyor. Sonra ise ekliyor: "Sağ hangi taraf, Kepçük?"

Gülüyor bu soruya Murathan. Elini kaldırıp sağ yanağını işaret ediyor.

"Burası."

Gökçen'in keyifli gülüşü büyüyor. "Bildin." Uzanıp minik, oje sürülmemiş parmakları ile Murathan'ın yanağına düşen kirpiği dikkatlice alıyor. Murathan ise tam dibindeki bu yüzü hayran bakışlarla izliyor.

"Şimdi..." diyor Gökçen büyük bir ciddiyetle. İşaret ve başparmağının arasına sıkıştırdığı kirpiği Murathan'ın göz hizasına kaldırıyor. "Altta mı, üstte mi?"

Parmaklarının arasına bakıp durum kritiği yapmaya çalışıyor Kepçük.

"Altta."

Gökçen yavaşça aralıyor parmaklarını. Başparmağına yapışıp, alt tarafta kalmış kirpiği görünce neşeli bir kahkaha atıyor.

"Bildin!"

O da gülüyor.

"Haydi, dilek tut," diyerek oyundaki diğer adıma heyecanla geçiyor Pamuk.

Murathan derin bir nefes veriyor. Bakışlarını yatağının yanındaki komodinin üzerine çevirdiğinde Pamuk bakmıyor ama ben bakıyorum o yöne. Birkaç kitap var, dikildiğim yerden tam göremiyorum kitapları. Minik adımlarla komodine ilerliyorum.

"Haydi," diyor aceleci bir sesle Pamuk. "Tuttun mu? Çabuk."

Komodinin üstünde bir matematik kitabı var. Onu kenara çekince altında ilk başka bir kitap karşılıyor beni: Deli Kurt. Yavaşça onu da kenara itiyorum. Bu sefer ise yeni bir kitapla karşılaşıyorum: Kurşun Asker. Bakışlarım yavaşça Murathan'a dönüyor. Beni kimsenin görmediğini sanıyorum ama bakışlarım ona döner dönmez gözlerimiz kesişiyor. Kehribarlar hiç değişmeyen tonları ile bakıyor bana. Hiçbir şey söylemiyor, sadece bakıyor. Ben ona, o bana...

"Tuttun mu?" diye tekrarlıyor kendini Gökçen.

Minik Murathan bakışlarını benden hiç çekmeden başını aşağı yukarı sallıyor.

"Tuttum."

"Ne tuttun?"

"Değiştirmeyi," diyor Murathan hâlâ bana bakarken.

"Neyi?" diye soruyor Pamuk.

Murathan'ın bakışları bendeyken her zamanki sessiz kelimeleri yine içime doluyor. Kıvrık kirpiklerini süzerek gözlerini yavaşça açıp kapatıyor. Bakışları elimin altındaki kitaplara gidiyor, daha sonra ise tekrar bana dönüyor. "Mutsuz sonları," diyor en sonunda.

"Uçacak mı yoksa uçmayacak mı?" diyor Pamuk.

Nereden, bilmiyorum ama bu anı bildiğimi hissediyorum. Ve şu an neyin geleceğini de yine nereden bildiğimi bilmediğim bir şekilde ezbere biliyorum. "Uçacak..." diyorum sessizce.

Hâlâ bana bakan Kepçük'ün dudaklarında beni duymuş gibi bir gülüş beliriyor. Konuşmuyor ama sessiz kelimelerini yine ben okuyorum: Teşekkür ederim!

Dudaklarında hafif bir tebessüm varken, bakışlarını benden koparıp Pamuk'a dönüyor. Ona bakarken gülüşü daha da büyüyor, derinleşiyor. "Uçacak," diye benim verdiğim cevabı tekrarlıyor.

Pamuk aldığı cevapla parmaklarını masaya doğru çeviriyor. Derin bir nefes alıp dudaklarına hapsettiği nefesi üflüyor. Ve kirpik uçuyor...

9. BÖLÜM

"Ben böyle canlı saç görmedim ömrümde,
Her telinin içinde ayrı bir kalp çarpıyor.
Bütün kara parçaları için
Afrika dâhil."

CEMAL SÜREYA

Hangi anıyı silerek başlardı insan unutmaya? En acı vereni mi yoksa en çok unutmak istediğini mi? Cevap basitti. Silinmesi en kolay olanla başlamak isterdi insan. Ama hiçbir zaman silinmesi en kolay olanı silemezdi. En acı vereni, yani en hızlı kaçmak istediğini silmeye çalışırdı onun yerine. Ama bu anıları silmek; insanın ruhunu kazımakla eş değerdi. Çünkü hızla kaçtığın, aslında en hızlı kovalayandı seni.

Hastane koridorunda her şeye rağmen dik omuzlarla ilerlerken Murathan da silmek istiyordu bazı şeyleri. Ama kendi hafızasından değil. En değerlisi olan Gökçen'den. Bütün bunları görmemiş olmasını isterdi mesela. Kan kokusunu hiç almamasını, önünde bir yaşamın son bulmamasını; sonsuza kadar yaramazlık yapmasını, neşeli kahkahalar atarak etrafında dönmesini isterdi. Hayatındaki tek neşenin, rengin, masum kalan tek tarafın bu karanlığa asla değmemesini isterdi. Fakat becerememişti. Her şeyi ilk Kepçük'ten öğrenen Pamuk, karanlığı da ilk ondan öğrenmişti.

Jinda kayıptı. Ne ölüsü ne de dirisi vardı ortada. Sam ise ölmüştü. Kolay bir ölüm vermek yerine her bir kemiğini kırarak öldürmediği için pişmandı. Bütün şarjörünü üzerine boşaltmıştı kafasına sıktıktan sonra ama yine de öfkesi dinmiyordu. Gerçi şu an bunların hiçbirini düşünecek hâlde değildi. Ebû'l Sam'ın bilgisayarında işkence görüntüleri bulunmuştu. Adımları güçsüzce hedefine ilerlerken nefesi zorlukla çıkıyordu sanki dudaklarından. Adı gibi emindi o görüntüleri Gökçen'e izlettiğinden. Oysa göğsündeki yara için bile saatlerce ağlayan Pamuk, bunları asla bilmemeliydi. Çektiği her acı zihninde sessizce kalmalıydı. Acısı ona bulaşmamalıydı. O masumiyetini kaybedeli çok olmuştu. Gökçen'in masumiyetini de siyaha boyamamalıydı.

Uykusuzdu, yorgundu, migreni fena durumdaydı. Şakaklarına çiviler batıyor, midesi bulanıyordu. Kayıp Jinda'yı da ölüp giden Haldun ile Ebû'l Sam'ı da düşünmek istemiyordu. Bütün gerçeklikten kopmak ve artık sadece bir saat bile olsa uyumak istiyordu. Bunu yapabileceği, saklanacağı, düşüncelerini susturabileceği tek bir gövde ve koku vardı. Yavaş, sakin ama

yorgun adımlarla ilerledi sığınağına. Odanın önüne gelince, hiç beklemeden kapı kolunu kavradı. Sessizce açtı. Kulaklarını monitörden gelen kalp ritim sesi doldurdu. Kapıyı kapatıp ilerledi. Adımlarını öyle yavaş atıyordu ki postallarından çıkan gıcırtılar bile ilk defa rahatsız ediyor, başının daha çok ağrımasına neden oluyordu. Hedefine ulaşınca durdu. Yeşil hastane örtüsünün altında, burnunda kablolar ve ellerinde iğneler ile sessizce uyuyordu Pamuk.

Buradaydı. Sonunda yanındaydı. Derin bir nefes verdi günler sonra. Dimdik tuttuğu omuzları anında sindi. Sert bakışı yumuşadı. Burada kimse yoktu. Sadece Pamuk vardı. Güçlü olmak, dik durmak, Karakurt olmak zorunda değildi. Burada sadece Pamuk ve Kepçük olacaklardı. Yatağın bir ucuna sinmişti Gökçen. Küçücük kalmıştı sanki üç günde. Zayıflamış, solmuştu. Önünde eğildi. Her zerresini ezbere bildiği yüze, her zerresini tekrar ezberlemek ister gibi dikkatle baktı. Sol yanağında büyük bir morluk vardı. Yanağını ve gözünün altını kaplıyordu. Öpmeye bile kıyamadığı, onun için bir çift alev parçasından farkı olmayan dudağının sol köşesi patlamıştı. Büyük bir yaraydı. Ellerinin üstü, kolları, boynu derin çürüklerle doluydu.

İçinde bir gücün, kalbini eline alıp nefesini kesmek istercesine sıktığını hissetti. Kendi canı önemli değildi. Kalbini yerinden söküp alsalar, diri diri derisini yüzseler bile önemli değildi. Ama dokunmaya kıyamadığı bir teni böyle görmek dayanılır gibi değildi. Küçük olsalardı unutmabeni çiçekleri çizerdi yaralarına. Bu kadar büyük yaraları kapatmaya çiçeklerin gücü yetmezdi. Başındaki ağrı büyüdü. Gözlerini kapatıp derin bir nefes vererek mide bulantısını kontrol altına almaya çalıştı. Gözlerini tekrar açtığında ise elleri koşulsuzca en sevdiği saçlara uzandı. Parmak uçlarına hayat geldiğini hissetti. Derin bir nefes daha verdi.

Elleri ezbere biliyormuş gibi hiçbir komut almadan siyah ipekleri sağa topladı. Sakince ördü. Kirliydi saçları, karmaşıktı. Pamuk gibi kokmuyordu. Ama umursamadı. Saçlarda hayat olur muydu hiç? Bu saçlarda vardı. Her teline ayrı bir ruh hâkimdi. Örgü bitince bileğinde her zaman hazır beklettiği siyah tokayı aldı. Saçlarının ucuna taktı. Ayağa kalktı. Battaniyenin bir ucunu usulca kaldırıp Pamuk'un yanına kıvrıldı. Sığmadı dev cüssesi küçücük hastane yatağına. Vücudunun yarısı dışarıda kaldı. Ama umursamadı. Sığdırabildiği kadar sığdırdı kendini Gökçen'in dibine. Battaniyeyi önce onun üzerine örttü. Sağını solunu sıkıca kapattı. Yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Güçsüz nefesi yüzüne vurup, kokusu ciğerlerine dolunca burnunun direğinin sızladığını hissetti.

"Büyü..." diye mırıldandı. "Büyü..." Ölene kadar kurtulamayacağı bir büyü. Ölse bile peşini bırakmayacak bir büyü. Asla kurtulmak istemediği bir büyü. Kolunu beline dolayıp bedenini kendine çekti. Gerçekten zayıfla-

mıştı. İçi burkuldu. Elleri parmaklarına ilerledi. Tek tek dokundu. Başkaydı onun parmakları. Su gibi, sakince akan bir nehir gibi... Başındaki ağrı şakaklarına sağlam bir darbe indirince istemsizce yutkundu. Artık dinlenebilirdi. Yüzünü Pamuk'un boynuna gömüp derin bir nefes daha çekti içine. Kolu ise sıkı sıkı kavradı bedenini.

Söz vermişti. Uyandığında bu sefer ilk onu görmeliydi. Tutamadığı sözlerin ağırlığı vardı hâlâ kalbinin üstünde. Bu sefer tutacaktı. Artık elinden en sevdiği arkadaşı alman çocuk değildi o. Varını yoğunu bir çift mavi göze mühürleyen Murathan'dı. Gözlerini kapattı. Ve günler sonra en sevdiği kokuya gömülerek kendini uykunun derin karanlığına bıraktı.

Aynı dakikalarda aldıkları haberle koridorda hızla ilerleyen üç kişi daha vardı: Leyla, Gökalp ve Canan. Mutlulukla karışık heyecanları yüzlerine yansımıştı. Murathan arayıp sadece *buldum,* demişti. Tek bir kelime hepsine yetmişti. "İyiymiş, değil mi, anne?" dedi karmaşık duygular içinde Gökalp. "Bir şey olmamış ablama, değil mi?"

Bir şey söylemedi Leyla. Murathan *iyi,* demişti ama o gözüyle görmeden asla inanmayacaktı.

"İyidir tabii," dedi Canan, Leyla yerine. Kendi kendine mırıldanarak bu söylediklerine inanmaya çalıştı. "İyidir. İyidir."

Endişeli adımlarla ilerlemeye devam ettiler. Tam uzun koridorun köşesini dönüyordular ki arkalarından yükselen bir sesle adımları durdu. "Leyla..." dedi yıllar sonra Neslişah'ın gür ama bir o kadar da zarif sesi. Durdu Leyla. Arkasını dönmeden bir iki saniye öylece bekledi. Yutkundu. Telefonda pek çok kez görüşmüşlerdi son zamanlarda ama yüz yüze, yıllar sonra ilkti. Gökalp ve Canan bakışlarını arkaya çevirirken o hemen dönemedi. Yüreği sızladı duyduğu tek bir sesle. Birkaç saniyelik duraksamanın ardından yüzünü döndü bir zamanlar canı, kanı bildiği sırdaşı, yoldaşı, derttaşına.

Islak bakışları ilk olarak Neslişah'ta durdu. Sessiz bir gözyaşı, bütün yaşanmışlıklarının niyetine yanağından süzüldü. On adım vardı aralarında. Neslişah'ın koyu kahverengi gözleri ve Leyla'nın derin mavilikleri birbirine kilitlendi. Aradan sayısız anı geçti, sesler geçti, yitip giden yüzler geçti. Zaman, ormanı ikiye bölen coşkun bir nehir gibi akıp gitti. İki kadın arasında gömülü iki mezar taşı belli belirsiz dikildi önlerine.

İşte, Leyla yıllardır bundan kaçmıştı. Neslişah eski, güzel günler demekti. Neslişah yaşamak istediği ama elinden alınan hayat demekti. Neslişah, Ali ile geçen günler demekti. Uzun yıllar önce aramak istemiş ama eli gitmemişti. Arama cesareti bulduğunda ise zaman acımasızca geçip gitmişti. Kaçtığı, arkadaşının en zor zamanlarında kendi acısına gömülüp başka bir şey görmediği için utanmıştı kendinden. İçinde derin bir yara olup, yıllarca kabuk bağlamadan beklemişti Neslişah adı. Ona kızacağını, bir daha yüzü-

ne bakmayacağını düşünmüştü. Bundan iki yıl önce, Gökçen daha mezun olmadan, tekrar numaralarını bulup aradığında ise telefonu yüzüne kapatacağına emindi. Ama öyle olmamıştı. Leyla, "Nesli..." dediği an tanımıştı Neslişah onu.

Tek bir cümle, rahatlamış bir sesle dökülmüştü dudaklarından.

"Sonunda geldin, Leyla."

Yaşlanmıştı Neslişah. Uzun, siyah saçları kısaydı artık. Omuzlarında kesilmiş, yoğun aklar düşmüştü aralarına. Göz altları çökmüş, yüz hatları daha da bir keskinleşmişti. Ama bunlara rağmen aynı Neslişah'tı. Aynı dik duruş, aynı güçlü bakış, aynı asillik... Leyla'nın bakışları Neslişah'ın sağ yanına kaydı. Genç bir kadın vardı. Kucağında uyuyan, minik bir kız çocuğunu sıkı sıkı tutuyordu. Aralarında sarılıklar olan siyah saçlarını ensesinde sıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Kalça kısmından hafifçe toparlaktı. Neslişah'a benziyordu. Aynı keskin yüz hatlarına, aynı koyu kahverengi gözlere sahipti. Bu Gülhan'dı. Tek bakışta anlamıştı bunu Leyla. Çünkü bir tek Gülhan'ın dudağının sol köşesinde minik bir ben vardı. Yine oradaydı.

Neslişah'ın diğer yanına kaydı bakışları. Simsiyah, omuz hizasındaki saçlarını dağınık bırakmış; sert çehresi, çekik, kehribar gözleri ve bu noktadan bile seçilecek derecede uzun ve kıvrık kirpikleri ile ona bakan zarif, dik duruşlu bir kadın daha vardı karşısında. Yusuf ve Murathan'a benziyordu. Bu, Aslıhan'dı. Bunu da tek bakışta anlamıştı Leyla. Çünkü bir tek Aslıhan böyle bakardı. Sert, ifadesiz ama sıcak.

Neslişah'ın bakışları ise arkadaşına bakarken yumuşamıştı. Çok yaşlanmamıştı Leyla. Sadece hafifçe aklar düşmüştü saçlarına. Onun haricinde zaman, güzelliğinden pek bir şey almamıştı. Gözyaşlarının genzini yakmaya başladığını hissediyordu. Bakışları Leyla'nın yanında dikilen Gökalp'e kayınca ise ürperdi. Ali kanlı canlı karşısında dikiliyordu sanki. Gördüğü benzerliğe karşılık hayret ve heyecan karışımı bir ifade ile elini yavaşça dudaklarına kapattı.

Birbirlerinde deva bulmak yerine ayrı düşen iki dosttu onlar. Anlatacak çok şeyleri vardı. Ama şimdilik ikisi de sustu. Onun yerine aynı anda birbirlerine ilerlediler. Ortada buluştuklarında bir an bile tereddüt etmeden sımsıkı dolandı kolları bedenlerine. Sıkı sıkı sarıldılar. İki eski dost hıçkırarak ağlarken Aslıhan ve Gülhan'ın bakışları Ali Amca'nın mavi gözlü hâli olan Gökalp'teydi. Bu benzerlikten dolayı ikisi de şaşkındı.

Leyla ve Neslişah'ın bedenleri ayrıldığında yaşlı gözlerle baktılar birbirlerine. Kızgın değildi Neslişah. Leyla da zor durumda kalmıştı. Anlayabiliyordu. Yüzündeki yaşlara rağmen kocaman gülümsedi. Ellerini kaldırıp arkadaşının yüzünü yavaşça ellerinin arasına aldı.

"Hâlâ bebek gibisin Leyla."

Güldü Leyla.

"Sen kendine bak. İnsan hiç mi kilo almaz?"

Gözyaşları içinde minik bir kahkaha attı ikisi de. Gözlerinde yaş, dudaklarında derin bir tebessümle baktılar birbirlerine. Leyla'nın bakışları Neslişah'ın arkasına kaydı. Gülhan'la kesişti ilk önce gözleri. Hafifçe tebessüm etti Gülhan. Leyla ise iki koca adımda yanına gidip hiç beklemeden sıkıca bastı bağrına kendi öz evladından ayırmadan sevdiği, koruduğu; zihninde minik ama artık kocaman olmuş kızı. Gülhan da bir eliyle kucağındaki kızını tutarken diğer eliyle sıkıca sarıldı küçüklükten aşina olduğu bedene. Sırtındaki sıcak elleri hissedince istemsizce gülümsemişti. Bıraktığı his aynıydı.

Leyla geri çekilince buruk bir tebessümle baktı Gülhan'a.

"Kocaman olmuşsun, Gülhan."

Gülüşü büyüdü Gülhan'ın. "Ee, biraz büyüdük tabii." Kucağında uyuyan kızına eğildi bakışları. "Anne bile olduk."

Leyla heyecanlı bakışlarını minik kıza indirdi. Uyuyordu. Siyah saç ve uzun, kıvrık kirpikler Karakurtlardan ona da miras kalmıştı. "Tanıştırayım, Leyla teyzesi," dedi Gülhan. "Ahsen."

En son oyuncak bebeği ile bıraktığı bir kız çocuğunu, şimdi kucağında kendi bebeğiyle bir kadın olarak görmek, Leyla'nın hıçkırıklarının artmasına neden oldu. İçli içli baktı Gülhan'a. Uyuyan kızın saçlarını nazikçe, onu uyandırmamaya dikkat ederek okşadı. Diğer eli ise Gülhan'ın sırtını okşuyordu. Tebessüm ederek baktılar birbirlerine.

Bakışları Aslıhan'a döndü. Oldukça ifadesiz bakıyordu. O hep sert dururdu zaten. Sözünü asla sakınmaz, el kadarken bile çatır çatır laf sayardı herkese. İfadesiz bakışını umursamadan ilerleyip onu da sıkıca bağrına bastı. Bunca yıl farkına varamamıştı özleminin boyutunun ama çok özlemişti. Yıllardır kalbinin üzerinde duran sızı birden yok olmuştu sanki.

Ama Aslıhan, Gülhan kadar sıcak karşılamamıştı bu sarılışı. Sadece bir elini Leyla'nın sırtına hafifçe dokundurmakla yetinmişti. Onu sıkı sıkı saran kollardan kendini geri çekti. İfadesini ise asla bozmadı. Fark etti bu soğukluğu Leyla. Ama şu an öyle tatlı bir kıpırtı vardı ki içinde, umursamadı. Sıkıca kavradı Aslıhan'ın elini.

"Aslıhan," dedi kocaman bir gülümseme ile. "Kara kuzum."

Bir şey söylemedi Aslıhan. Kimseye belli etmedi ama dişlerini sıkarak aynı bakışını sürdürdü. Bu donuk bakışı da umursamadı Leyla. Aslıhan'ın elini bırakmadan Gökalp'e döndü. "Oğlum," dedi buruk bir neşeyle. "Anlattım ya sana..."

Evet, anlatmıştı annesi, bir zamanlar yedikleri içtikleri ayrı gitmeyen aileyi. Babasının beraber şehit düştüğü arkadaşını. Ama yirmi yıl sonra...

Bazı şeylere geç kalmış olmanın burukluğu vardı Gökalp'in üzerinde. Ortamda fazlalık gibi hissediyordu kendini. Bu duygusunu belli etmemeye çalışarak tamamladı annesinin cümlesini: "Neslişah teyze, Aslıhan abla ve Gülhan abla," dedi. Hafifçe tebessüm etti. "Biliyorum." Başıyla minik bir selam verdi hepsine. "Merhaba, Gökalp ben."

Tanıdık ama bir o kadar da yabancı bir soğukluk vardı aralarında. Oysa hiçbir şey değişmeseydi Gökalp de yabancı olmayacaktı onlar için. Belki o zaman bu kadar yabancı bakmazdı Aslıhan, Gülhan ve Gökalp birbirlerine.

İlerledi Neslişah. Gözyaşları hâlâ akarken tam karşısında dikildi Gökalp'in. Kalbi göğüs kafesini delecekmiş gibi atıyordu. Tam karşısında durunca önce ne yapacağını bilemedi. Çok uzundu boyu. Ali de böyleydi. Onun da dev gibi cüssesi ama tatlı bir yüzü vardı. Yıllar önceki bütün anılar film şeridi gibi geçti Neslişah'ın gözünün önünden. Elini ürkekçe kaldırıp yanağına dokundu Gökalp'in. Çok şey söyleyebilirdi ama tek bir şey söyledi titreyen sesi:

"Sarılabilir miyim sana?"

Gökalp birkaç saniye için ne yapacağını bilemedi. Bakışlarını annesine çevirdi. Yaşlı gözlerine rağmen gülerek baktığını görünce çok fazla düşünmesine gerek kalmamıştı. Kollarını önünde minicik kalan kadına dolayıp ilk defa görmemiş de yıllardır yanında büyümüş gibi bir sıcaklıkla sarıldı. Neslişah'ın dudaklarından bir hıçkırık daha koparken şefkatle okşadı Gökalp'in sırtını. Ayrıldılar. Gözyaşları akmaya devam ederken bakışlarını Leyla'ya çevirdi Neslişah. "Aynı o..." demeden edemedi.

Başını aşağı yukarı salladı Leyla. Bu benzerliğin en çok o farkındaydı zaten. Canan'la da tanıştılar. Hepsi minik bir baş selamı verdi. Ama Neslişah bununla yetinmedi. İlerleyip ona da kocaman sarıldı. Ali'den bir parçaydı. Ali ise eşinin en sevdiği arkadaşı. Ali için kıymetli olan her şeyin başının üstünde yeri vardı. İlerlemeye başladılar. Leyla, Neslişah'ın koluna girdi. Neslişah ise bir eliyle kolundaki eli kavradı. Her şey yine yıllar önceki gibiydi.

"Nasıl olmuş bu?" dedi Neslişah endişeli bir sesle. "Kim, neden kaçırmak istemiş Gökçen'i?"

Derin bir nefes verdi Leyla. "İnan, hiç bilmiyorum, Nesli. Sağ salim bulundu ya, başka hiçbir şey bilmek istemiyorum şu an."

Hepsi aynı düşüncedeydi. İlerlemeye devam ettiler. Neslişah ve Leyla, çocukların ne kadar büyüdüğünden bahsediyordu. Arkalarından ilerleyen Gülhan, "Gökçiş bile büyüdü," diye mırıldanmadan edememişti. Dudaklarında yarım bir gülüş vardı. Kucağında hareketlenen kızını hafifçe pışpışlayarak yürümeye devam etti.

Cevap vermemiş, sadece tebessüm etmişti Aslıhan. Cinnetine büyülenmiş tü. İnanması güçtü ama gerçekti. Aklındaki Gökçen hâlâ saçlarını savurarak odadan odaya koşuyordu oysa. Odanın önüne gelince ilk Canan atıldı ileri. Hızla açtı kapıyı. Tam, "Gök-" diye bağırarak odaya dalıyordu ki gördüğü görüntü ile içli yükselişi de ilerleyen adımı da yarım kaldı. Diğerleri de odaya girdiler ama aynı şekilde onlarda önlerindeki manzaraya bakarken öylece kaldılar. Minik bir hastane yatağında, dip dibe, birbirine sıkıca sokulmuş bir şekilde uyuyordu Murathan ve Gökçen. Birkaç saniye hiçbirinden ses çıkmadı. Öylece baktılar huzurla uyuyan bu ikiliye. Sadece Aslıhan'ın dudaklarında, geldi geleli ilk defa beliren samimi bir gülüş vardı. Çünkü gün boyu saç baş kavga edip, gece olunca hep yan yana uyuyakalan minik Kepçük ve Pamuk'u en çok o hatırlıyordu. En sonunda dayanamayarak bu sessizliği bölen de o oldu:

"Ne kadar zaman geçerse geçsin, bazı şeyler hiç değişmiyor sanırım."

Aşina olduğum ağır bir hastane kokusu vardı etrafımda. Uğultulu sesler geliyordu kulaklarıma. Uyanıktım aslında. Ama sesleri seçemiyor, gözlerimi bir türlü açamıyordum. Vücudumun her zerresinde ağır bir ağrı vardı. Uyuşmuş gibi hissediyordum. Elim, kolum, hiçbir şeyim yoktu sanki. Etrafımda dönen ama ucunu bir türlü tutamadığım sesler arasından en sonunda birini seçti kulaklarım.

"İyiyim ben, anne. Sorun yok," diyordu müptelası olduğum ses.

Kendimi daha çok zorladım. Göz kapaklarımın üstünde kilolarca ağırlık vardı sanki ama zorlukla da olsa en sonunda aralamayı başardım. Gözlerimin önündeki karanlık hafifçe dağıldı. Yerine bulanık bir aydınlık kuruldu. Birkaç saniye boyunca neye baktığımı bile bilmeden baktım. Gözlerimin içinde iki ateş topu vardı sanki. Sızım sızım sızlıyorlardı. Şu an algılayabildiğim tek şey ise sırtüstü yatıyor olduğumdu.

"Gökçen..." diye mırıldanan Murathan'ın sesini duyunca yerimde hareketlenmeye çalıştım. Başımı sesin geldiği yöne çevirdim ama bedenimin her yeri sızlayınca acılı bir inilti döküldü dudaklarımdan. Sol kolumdaki acı ise daha büyüktü. Yanıyor, sızlıyordu. Yine de bakışlarımı çevirebilmiştim ona. Anında beni karşılayan derin kehribarlar ve uzun, kıvrık kirpikler bedenimin acısını hafifletmemişti belki ama ruhumu sımsıcak yaptığı kesindi.

Kurtulmuş muydum? Ölmemiş miydim? O kadar duygusal sahne çektikten sonra hâlâ hayatta mıydım? Yoksa ölmüştüm de son arzum Murathan diye onu mu vermişlerdi yanıma? Vermesinler! Şaka yapmıştım ben. Yaşamalıydı o. Ben özlemeye razıydım. Burada da beklerdim onu. Sonsuza dek sayardım yüze kadar.

İfadesiz değildi bakışı, endişeli bir kıpırtı vardı göz bebeklerinde. Sakalları uzamıştı. Göz altları mosmor ve şişti. Yorgun duruyordu. Saniyelik bir düşünce belirdi aklımda. *Ne zamandır görmemiştim onu da bu kadar değişmişti?* Sonra ise cevap aydınlandı. Yaşadığım her şey film şeridi gibi geçti gözümün önünden. Ama en belirgin an hâlâ kulaklarımda çınlayan Murathan'ın acı dolu feryatları ve tanınmaz hâldeki bedeniydi.

"Murathan..." diye mırıldandım ama sesim çıkmamıştı bile. Boğazım yanıyordu. Kısık bir mırıltıdan ileri geçememiştim.

Ama o benim bile duymadığım sesimi duymuş olmalıydı ki gülümsedi. Yerimden kalkmak istedim, sıkıca boynuna sarılıp *neden bu kadar yorgun duruyorsun*, diye sormak istedim ama kelimeler düğümlüydü sanki dilimin ucunda. Hiçbir şey söyleyemedim. En son bedenimde hissettiğim yoğun soğuk yoktu üzerimde belki ama gücüm de kalmamıştı. Elimi güçlükle kaldırıp parmaklarımın tersiyle her zamankinden biraz daha gür sakallarına dokunmaya çalıştım. Sakallarını ve teninin sıcaklığını hissedince içli bir nefes kaçtı dudaklarımdan. Öylece izliyordu beni. Benim elim ise bu kez gözlerine ilerledi. Yorgun göz altlarına parmak uçlarımla hafifçe dokundum. En son ise kirpiklerine ulaştı parmaklarım. Gerçekti. Rüya değildi. Uyanınca yanımda olup olmayacağını sorduğumda *ilk beni göreceksin*, demişti. Sözünün eriydi. "Buradasın," diye mırıldandım.

Gülümsedi. Onun da eli saçlarıma ilerledi. Kırılacak bir şeymişim gibi nazikçe dokundu.

"Buradayım."

Bu romantik anımızı minik bir öksürük sesi ve sonrasında gelen isyan cümlesi böldü:

"Biz de buradayız, abla," dedi Gökalp.

Murathan'ın yüzüne bakan aşk dolu bakışlarım bocaladı. Bakışlarımı ayak ucuma çevirdiğimde gördüğüm bedenle şaşkınlığım büyüdü. Birkaç saniye boş boş göz kırpıştırdım. "Gökalp..." diye mırıldandım. "Senin ne işin var burada?"

O da yorgun duruyordu. Gözleri şişmişti. Yanında kıpkırmızı gözlerle bana bakan annem ve halam ise Gökalp'ten daha feci durumdaydı. Yattığım yerde doğrulmaya çalıştım. Ama beceremedim. Murathan ileri atılıp doğrulmama yardım ederken benim bakışlarım anneme kilitlenmişti. Mavi gözleri yaşlı ve üzgün bakıyordu. Bu bakışı tanıyordum. Babamın yasını tutarken de gözleri hep böyleydi. Üşüdüğümü hissettim bu bakışı yüzünden.

Buraya gelmeden önce sayısız defa söylediği şeyi yaşatmıştım. Kafamı kırabilirdi. Belim ağrımasına rağmen yattığım yerden doğruldum. Murathan sırtıma yastık koyup geri çekilirken benim üzgün bakışlarım annem-

deydi. Kaç gündür ortada yoktum, bilmiyordum ama annemin bakışları beni gebertecek kadar uzun süredir kayıp olmadığımın göstergesiydi.

"Anne..." diye mırıldandım son derece cılız bir sesle.

Çılgın bir azara hazır ol, Gökçen. Teröristler tarafından kaçırılacağımı düşünen anneme, gerçekten teröristler tarafından kaçırılmam şoku.

Bana yaklaştı. Ama beklediğim şey olmadı. Bağırmadı. Azarlamadı. Yatağımın yanına oturdu ve bana bakarken, yanağından bir yaşın daha düşmesiyle eş zamanlı olarak kollarını hızla bedenime sarıp sıkıca bağrına bastı. Vücudumun her yeri gibi duygularım da uyuşuk sanıyordum ama anne kokusu ile sızlayan genzim, bunun tam tersi olduğunun işaretiydi. Günler sonra güvenli sığınağıma gelmiş olmanın verdiği rahatlama ile bir çocuk gibi büzdüm dudaklarımı. Titrettim. Ve en sonunda tek kolumu sıkı sıkı anneme dolayarak küçük bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. İsterseniz kırk yaşında olun, anne kucağına geldiğiniz an insanın yaşı sıfırlanıyordu.

Boynumdan askıya alınmış yaralı kolum sızlıyordu. O yüzden diğer kolumla var gücümle sarıldım anneme. Ellerini saçlarımda ve sırtımda hissediyordum. Onun da hıçkırarak ağladığını omzumda hareket eden başından anlayabiliyordum. Geri çekildiğinde sıcacık elleri yanaklarımı avuçladı ve yüzümün her yerine peş peşe öpücükler bıraktı. Öleceğimi sanmıştım. Annemi bir daha göremeyeceğimi sanmıştım. Bunun ne denli bir korku olduğunu kelimelere dökemezdim. "Özür dilerim, anne," diye mırıldandım gözyaşlarımın arasından zorlukla.

Kendi gözyaşlarını umursamadan benimkileri sildi.

"Hiçbir şey için özür dileme, kızım. Buradasın, yanımdasın ya, gerisinin hiçbir önemi yok."

Gözyaşlarım şiddetleniyordu. "Abla..." diyen Gökalp'in üzgün sesini duyunca bakışlarımı ona çevirdim. Zaten duygusal bir çocuktu. Belli etmezdi, salaklık yapar dururdu ama çoğu konuda benden daha hassastı. Şu an ise öyle bir bakıyordu ki yüzüme, salaklık yapması daha makul geldi ilk defa. İlerledi. Tam yanıma gelince ise hiçbir şey söylemeden eğilip kollarını bedenime doladı. Başımı boynuna gömdüm. O ise belki de ilk defa bu denli sıkı sarıldı bana. Yine kaybolmamdan korkuyor gibiydi.

"Ay, ben de sarılacağım!" diyerek halam da atıldı. Her zaman alımlı, bakımlı gezerdi ama şu an yüzünde makyaj namına hiçbir şey yoktu. Gözleri şiş, ifadesi yorgundu. Gökalp ağladığını belli etmemek adına elini göz pınarlarına bastırıp, ayağa kalkarken boşalan yere o oturdu. O da anında sarıp sarmaladı. "Aklım çıktı, Gökçen," diye mırıldandı titreyen sesiyle. Geri çekildi. "Üç günde bütün botokslarım düştü senin yüzünden."

Gözyaşlarımın arasından istemsizce minik bir kahkaha attım. Sol yanağımın daha çok acıdığını hissediyordum ama şu an tipim, en son düşüneceğim şeydi. Ellerimin üstü bile bu denli mor ise yüzümü düşünemiyordum. Gökalp'in bir kolu hâlâ sıkı sıkı, bir yere kaybolmamdan korkar gibi tutuyordu bir omzumu. Üçüne de hüzünlü bir tebessümle baktım. Ölüme yaklaşmak insanda muazzam bir ufuk açıyordu derken ciddiydim. Mal kardeşim Gökalp bile dünyanın en sevecen yavrusu gibi görünüyordu gözüme. Hepsine gözyaşları içinde, huzurlu bir gülüşle bakarken ortamdan bir çocuk sesi yükseldi.

"Gökçen misin sen?"

Nemli bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdim. Yatağımın yanında, yatak kadar bile boyu olmayan minik bir kız çocuğu kocaman, koyu kahverengi gözlerini bana dikmiş, öylece bakıyordu. Tahmini üç yaşlarındaydı. Ama şu an yaşının bir önemi yoktu. Önemli olan kim olduğuydu. Bakışlarım minik kızdan yavaşça çekilip yanında dikilen bedene kaydı. Daha doğrusu bedenlere. Yabancı ama bir o kadar da tanıdık üç kadın vardı karşımda. En soldakinde durdu gözlerim. Yoğun bir şekilde ak düşen saçları, hafifçe çöken omuzları ve belirginleşen kazayakları ile karşımda duran kadın bütün çocukluğum, Neslişah teyzemdi.

Bakışlarımız kesiştiği an içimde ince bir telin koptuğunu hissettim. Anılar canlıydı. Sürekli şekil değiştiriyorlardı. Her anıyı net hatırlamıyordum ama Neslişah teyze ile dolu sayısız anı, bütün canlılığıyla duruyordu karşımda. Elimi, yüzümü yıkıyordu; kucağında seviyordu, koltuktan koltuğa atlarken düştüğümde yerden kaldırıp bağrına basıyordu, yaptığı her yemeği neşeli sesiyle şarkılar söyleyerek bana yediriyordu.

Bakışlarım diğer kadınlara kaydı. Yabancı yüzlerdi. Ama içimdeki Pamuk şen bir kahkaha attı ikisine de bakarken. Ve zorlanmadan tanıdım artık zihnimdeki kadar küçük olmayan Aslıhan ve Gülhan ablaları. Hatırladığım gibi değillerdi. En çok değişen ise Gülhan ablaydı. Onu ayırmamı sağlayan şey dudağının köşesindeki minik ben olmuştu.

Aslıhan abla ise hiç mi hiç değişmemişti bana göre. Yolda görsem tanımazdım ama bu sert bakışa, Murathan ve Yusuf amcamın birebir aynısı olan gözlere de yabancılık çekmezdim. Şu anda da çekmiyordum. Bakışlarımız kesiştiği an ikisinin de dudaklarında yarım bir tebessüm belirdi. Benim ise yanağıma doğru sessiz bir gözyaşı, bütün geçmiş adına usulca süzüldü. Gözümü kapatıp geri açtığımda giden herkes, gözümü yine kapatıp açtığımda buradaydı.

"Gökçen," dedi Neslişah teyzem. Yıllar sonra duyduğum sesle gözyaşlarımın daha da arttığını hissettim. Sesi aynıydı. Sert ama bir o kadar narin.

Başımı hafifçe sağa eğdim. Dudaklarım büzüldü. Ve içimde dışarı çıkmayı sabırsızlıkla bekleyen, kıpır kıpır kıpırdanan Pamuk'a izin verdim.

"Neslişah teyze..."

Gülümsedi. Minik adımlarla ilerleyip yatakta yanıma oturdu. Koyu kahverengi gözleri de yüzü de hatırladığım gibiydi. Sadece yaş almış olmanın getirdiği bir ağırlık vardı simasında. En belirgin değişim artık bembeyaz ve kısa kesilen saçlarındaydı. Birbirimize öylece bakarken benim bakışlarım gittikçe Pamuklaşıyordu. Farkındaydım. Onun ise bana bakarken gülüşü büyüdükçe büyüdü. Elini uzatıp önüme düşen bir tutam saçı nazikçe geri itti.

"Gök gözlü pamuk kızım..."

Dudaklarım daha çok titredi. Küçük bir çocuğa yıllardır istediği oyuncağın alınması ile eş değerdi şu anki duygularım. Yusuf amcam da beni hep böyle severdi. *Gök gözlü pamuk kızım Gökçen...* Daha fazla dayanamadım. Yaralı olmayan kolumu boynuna dolayıp sıkıca sarıldım. Ama onun kolları benden daha sıkı kavradı bedenimi. Başımı saçlarına gömdüm. Buram buram çocukluğum vardı saçlarındaki bu kokuda. Fark etmediğim, devasa bir özlem vardı içimde. Başımı kedi gibi saçlarına daha çok sürttüm. Elleri şefkatle gezindi sırtımda. Birkaç saniye sonra ayrıldığımızda, artık onun da gözleri nemliydi.

Güldü. "Ne güzel büyümüşsün sen böyle," dedi bir eli ile nazikçe yanağımdaki yaşları silerken.

Hıçkırıklarımın içinden belli belirsiz bir tebessüm belirdi. Güldü bu hâlime. İki eli şefkatle ellerinin arasına aldı yüzümü. Bir şey söylemedi. Uzun uzun baktı sadece. Öylece, sevgi dolu bir tebessümle... Kaçırdığı şeyleri yüzümden okumak ister gibiydi.

"Bize de bırak, anne," dedi arkadan bir ses. Bakışlarımı sese çevirdiğimde tam dibimde heyecanla bana bakan Gülhan ablamı gördüm. Hatırlıyordum, küçükken çok anlaşamazdık. Bebeklerini alıyorum diye sürekli beni döverdi. Hiçbir şeyde altta kalmayan ben ise bütün bebeklerinin saçını inadına daha çok yolardım. Ama bunlara rağmen sürekli öper, sarılırdı Pamuk'a.

"Gökçiş," dedi neşeli bir sesle.

Gülüşüm büyüdü. Burnumu çektim.

"Gülhan abla."

"Tanıdın hemen, değil mi?" dedi heyecanla. Aslıhan ablaya döndü. "Tanır demiştim," dedi zafer kazanmışçasına. Aslıhan abla ezelden aşinası olduğum gözlerini devirme hareketini yapınca gülüşüm büyüdü. Tanırdım tabii. Başka kim bana *Gökçiş*, derdi ki? Tebessümü sıcacık bir gülüşe dönüş-

tü Gülhan ablanın. "Kalk, anne," dedi Neslişah teyzenin omzuna hafifçe vurarak. "Sıra bende."

Neslişah teyze gülerek kalkarken o önüme kuruldu. Ve aynı anda sanki yıllardır ayrı değil de yine beraber büyümeye devam etmişiz gibi kollarının arasına aldı beni. Burnumun direğinin sızladığını hissettim. Hepsi evim gibiydi. Yıllardır sokakta kalmışım da şu an evimi bulmuşum gibiydi. Ve Gülhan abla, enteresan bir şekilde hâlâ Barbie bebek saçı gibi kokuyordu.

"Anne, ben de," diye yandan yatağa çıkmaya çalışan minik kız yüzünden ayrıldı kollarımız. Bakışlarımı miniğe çevirdim. Murathan, Gülhan ablanın bir kızı olduğunu söylemişti. Demek o minik buydu.

"Gel bakalım, anneciğim," dedi Gülhan abla kocaman bir gülüşle. Kızını yerden alıp kucağına oturttu. "Bak," dedi işaret parmağıyla beni gösterip. "Bu, Gökçen ablan. Anlattım ya sana yolda. Benim çocukluk arkadaşım." Gülhan ablaya benziyordu. Ama çocukluğunu bildiğin, oyuncak bebek kavgası yaptığın birini birden gerçek bebek ile görmek garipti. "Gökçen ablası," dedi Gülhan abla. "Bu da benim kızım, Ahsen."

Gülümsedim. "Merhaba," diye mırıldanabildim.

Güldü minik. "Gökçen," dedi başını neşeli bir gülüşle sağa sola eğerken. Annesinin kucağından bana doğru atılıyordu ki baş ucumda dikilen Murathan ileri uzanıp hızla kucakladı miniği. "Dayı, Gökçen'in kucağı," diye sızlanmaya başlamıştı ama Murathan çoktan kendi kucağına almıştı. Güldüm. Annesi gibi sıcak bir çocuktu.

"Sonra seversin Gökçen'i," dedi Murathan yanağına narin bir öpücük bırakıp. "Şimdi biraz hasta." Her zamanki ifadesizliği yoktu yüzünde. Sıcacık bakıyordu. Bakışlarımız kesişince yarım bir gülüş belirdi dudaklarında. Bu sefer *uyanınca her şey başka olacak,* demişti. Haklıydı. Şu an her şey bambaşkaydı.

"Artık sıra bende," diyen Aslıhan ablamın sesini duyunca bakışlarımı ona çevirdim.

Açıkçası biraz çekiniyordum ondan. Küçükken az dayağını yememiştim. Sağlam terlikler sallardı kıçıma. Siniri ise Murathan'ınki ile kapışır cinstendi. Ama bu sinirinin aksine beni hep koruduğunu bilirdim. Düştüğümde kaldırdığı, ağladığımda yaşlarımı sildiği, televizyonda çıkan şarkılarla birlikte dans ettiğimiz, şarkı söylediği, dergilerindeki ünlüleri tanıttığı, kendi ezbere bildiği dönemin popüler şarkılarını bana da ezberlettiği, Gülhan abla ile ne zaman saç baş girişsek beni elinden alıp sonra Gülhan ablayı *o daha çocuk, senin onu koruman lazım,* diye azarladığı ama sonra onun beni dövdüğü anları çok net hatırlıyordum. Aslıhan ablaydı işte. Döverdi ama bir o kadar da severdi.

Üç sakin adım atarak yanıma geldi. Gülhan abla kalkınca sakince o oturdu önüme. Gülmüyordu. Son derece ifadesiz bakıyordu. Ama bu ifadesizliğe Murathan'dan fazlası ile idmanlıydım. "Aslıhan abla..." diye mırıldandım.

Önce öylece baktı. Sonra ise ifadesiz dudaklarında usulca, yarım bir gülüş belirdi. "Büyüdün, ha," diye mırıldandı. "Nerede bizim minik Pamuk?"

Gülerken ağlamak deyiminin kralını yaşıyordum. İçli içli burnumu çekerken, istemsizce yaralı olmayan kolumu burnuma götürüp burnumun ucundan düşmeye hazırlanan sulu bir sümüğü üzerimdeki yeşil hastane pijamasına sildim.

Gülerek, "Hâlâ sümüğünü koluna sildiğine göre bizim Pamuk burada," dedi Gülhan abla.

Bu sefer kahkaha attım. Ama yorgun sesim, ergenliğe yeni giren borazan sesli erkeklerle kapışırdı. "Asıl siz kendinize bakın," diye mırıldandım. "Nerede benim ablalarım?"

Aslıhan ablanın tebessümü kocaman bir gülüşe dönüştü. Sıcacık baktı. "Gel buraya, cimcime," dedi sevecen bir sesle. Ve benim ileri atılmama fırsat vermeden, iki koluyla sıkıca sarıp sarmaladı bedenimi. Siyah saçları küçüklüğündeki gibi çok uzun değildi. Omuzlarındaydı. Ama gövdesindeki güvenli sıcaklık yerli yerindeydi. Yanağıma derin bir öpücük bıraktı. Kolları sırtımı hâlâ minik bir çocukmuşum gibi sıvazladı.

"Gökçen'in yüzü uf mu olmuş, dayı?" diye sordu Ahsen tatlı tatlı.

Aslıhan abla ile ayrılırken bakışlarımı onlara çevirdim. Dayı-yeğen büyük bir aşk yaşıyorlardı. Ahsen kollarını Murathan'ın boynuna sarmış, ikisi de yanaklarını birbirine yapıştırmış şekilde bakıyorlardı bana. Yüzümün ne denli *uf* olduğunu ise şu an hiç görmek istemiyordum.

"Öpeyim mi geçsin?" dedi Ahsen heyecanla. "Senin öğrettiğin gibi. Burundan."

Murathan'ın bakışları anında bana döndü. Ben ise gülümsemeden edemedim. Pamuk da böyle yapardı hep. Ahsen'e de bunu öğretmesi sıcacık yapmıştı kalbimi. Şu an kalkıp sıkıca sarılmak istedim boynuna. Gözlerine, dudaklarına sayısız öpücük bırakmak istedim. Ama ortam müsait değildi. O ise bu dileğimi anlamış olmalıydı ki bana daha çok yaklaştı. Bir kolunda Ahsen'i tutarken diğer elini benim elime uzattı. Tüy kadar hafif dokunuşlarla okşadı parmak uçlarımı. Serum iğnesinin takılı olduğu yerde belli belirsiz gezindi parmakları. Derin, içli bir nefes verdi.

Bu romantik anı, "Çok korkuttun bizi, abla!" diyerek aniden yükselen Gökalp böldü.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. Bakışlarımı Neslişah teyzeye, Gülhan ablaya ve Aslıhan ablaya çevirdim. "Sizinle tekrar böyle karşılaşmak istemezdim." Cidden istemezdim. Kim bilir, ne hâldeydim!

"Sen iyi ol kızım, gerisinin bir önemi yok," dedi Neslişah teyze. "Çok korktuk duyunca. Nasıl geldiğimizi anlamadık vallahi."

"Gelme dedim, anne," diye homurdandı Murathan. Ahsen kucağından inmek için debelenince eğilip yere bıraktı.

Kaşlarını çattı Neslişah teyze. Ve Bordo Bereli demeden anne azarını çekti.

"Sen hiç konuşma zaten! Kızımın başına gelmeyen kalmamış, insan bir haber verir, oğlum! Ne ketum çocuksun sen!" En memnuniyetsiz bakışını kuşandı Murathan. Ama cevap veremedi. Neslişah teyze en sevecen hâliyle tekrar bana döndü. "Aç mısın, kızım? Hastane yemekleri zehir gibidir şimdi. Yemek yapıp getireyim mi hemen sana?" Yaklaşıp yüzümü avuçları içine aldı. "Eriyip gitmiş yanakların." Anneme döndü. "Yedirmedin mi sen bu kıza hiç, Leyla? Böyle mi bıraktım ben bu kızı sana? Tombalaktı yanakları. Kaşık kadar kalmış suratı!"

Güldüm. Neslişah teyze ve sınır tanımaz yemek yedirme aşkı... Küçükken de her fırsatta yemek tıkardı ağzımıza. Mutfak daimî yeriydi zaten. Asla çıkmazdı. Yemekleri ise doğaüstü bir lezzetteydi.

"Bir dur, kendine gelsin, anne," dedi Gülhan abla. "Yıllar sonra ilk görüşte de anında yemek tıkmazsın kızın ağzına yani."

Neslişah teyze ters bir bakış attı. Minik bir kahkaha attım bu hâllerine.

"Formundan hiç düşmemişsin, Neslişah teyze."

"Düşer mi hiç..." diye homurdandı Aslıhan abla. "Hatta formuna form katmı." Neslişah teyze ona da ters ters bakınca gerekli repliği kendi kendine iletti: "Tamam, anne. Ben de sustum."

Güldüm. Hatta hep beraber güldük. Buruk bir mutluluk vardı içimde. Bütün çocukluğum, babam kokan her şey şu an bu odadaydı. Kaç gece ağlamıştın sen onların geri gelmesi için, Pamuk? Kaç kere *artık yaramazlık yapmayacağım, geri dönsünler,* diye dua etmiştin minik ellerinle? Cevap çok derinlerden geldi: *Sayamayacağın kadar çok...* Hepsinde yavaş yavaş gezindi gözlerim. Dudağımın sol köşesi acıyordu ama umursamadım. Gülüşüm büyüdükçe büyüdü. Başım ağrıyordu, her yerim sızlıyordu ama içimdeki mutluluk fiziksel acımı bir nebze olsun bastıracak kadar yoğundu. Bakışlarım Murathan'da durduğunda tebessümüm derinleşti. Tebessümümü bıçak gibi kesen şey Murathan'ın kanlar içindeki hâli ve acılı feryadı oldu.

Yüzüne her baktığımda bunları mı görecektim artık?

Geçmişte söylediği bir söz ilişti aklıma. *Yaralarımın çok oluşu, canımın acımadığı anlamına gelmez, Pamuk.* Sarılmak istedim. Her bir yarasını tek tek öpmek istedim. Bütün acıları kendime alıp yükünü hafifletmek istedim. Elini tutmak için ona doğru uzanıyordum ki aklıma gelen yeni bir detayla durdum. "Aybüke..." diye mırıldandım. "Aybüke'yi görmek istiyorum." Huzursuzca kıpırdandım yerimde. Üzerimdeki örtüyü yaralı olmayan kolumla atıp yataktan çıkmak için doğruldum. Sağlam elimi diğer elime yaklaştırıp üzerindeki seruma bağlı katateri çıkarmaya meylettiğim an, odada kim varsa üzerime ilerleyince ürkerek geri sindim. Hepsi ise aynı anda konuştu:

"Kızım, dur!" dedi annem.

"Olmaz, çıkamazsın yataktan," dedi Neslişah teyze.

"Ay, tutun şunu!" diye çıkıştı halam.

"Nereye?" dedi Gülhan abla.

Ama bence en makulü Ahsen'in söylediği olmuştu.

"Anne, çişim geldi."

Doğru diyorlardı. Serumu çıkarmam doğru olmazdı. O yüzden serumu elime alır, öyle giderdim. Bu daha makuldü. Yattığım yerden doğruldum hepsine rağmen. Yaralı koluma ani bir sancı girince yüzümü buruştursam da çabuk toparladım. Yan dönüp ayaklarımı yataktan aşağıya sarkıttım. "Murathan," dedim güçsüz bir sesle. "Beni Aybüke'ye götür."

Yatağın diğer tarafında, arkamda kalmıştı. Ayak seslerinden benim tarafıma doğru geldiğini anlayabiliyordum ama kafamı çevirecek gücüm yoktu.

"Ben az önce geldim yanından. İyi Aybüke," dedi annem. Kolumdan tutup geri yatırmaya çalıştı. "Sen de biraz dinlen, daha sonra gidersin."

Tanışmış mıydı annem Aybüke ile? Ne zaman? Ne alaka? Boş bir bakışla, "Sen nereden tanıyorsun Aybüke'yi, anne?" diye mırıldandım.

"Kaç gündür başında bekliyoruz biz onun," dedi halam. "Yeminler olsun, iyi. Normal odaya aldılar hatta. Haydi, sen de dinlen biraz."

Başımı inatla iki yana salladım. "Olmaz. Benim görmem lazım." Onu en son kanlar içinde gördüğüm anı aşamıyordum. Benim yüzümden başına kötü bir şey gelmesini kaldıramazdım. İyi olduğunu kendi gözlerimle görmeliydim. Hiçbirini umursamadan yataktan kalktım. Çıplak ayaklarım yere değdi ama hareket etmek oldukça zordu. Şişen ayaklarımın ve bacaklarımın uyuştuğunu hissediyordum.

"Gökçen, acele etmesen mi?" diye kibarca mırıldandı Aslıhan abla.

"Abla, bir du-" diyerek Gökalp de beni geri yatırmaya çalışıyordu ki kapı aniden açılınca Gökalp'in sözü yarım kaldı.

"Dağ çiçeğim, bir dur!" diye bağırdı Süleyman.

Aybüke ise yine son derece tersti. "Çekil şu ayağımın altından, Süleyman! Kendi gözümle görmeden inanmam dedim sana. Hani, nerede Gök-" Bakışları bende durdu. Kelimelerinin gerisini yavaşça yuttu.

Birkaç saniye ikimiz de kıpırdamadan birbirimize baktık. Üzerinde siyah bir eşofman takımı vardı. Yüzü her zamankinden daha soluktu ama iyiydi. Hayattaydı. Bu, onu en son gördüğüm kanlar içindeki hâlini zihnimden silecek bir görüntüydü. İfadesiz duruşum bir saniye sürdü. Dudaklarım küçük bir çocuk gibi büzüldükçe büzüldü. "Aybüke..." diye mırıldandım titrek bir sesle.

Bakışları, onu tanıdım tanıyalı ilk defa hissiz değildi. Omuzları çökerken uzun süredir nefesini tutuyormuş gibi büyük bir nefes verdi. Ben yerimden kıpırdayabilecek gibi değildim. Ayakta bile zor duruyordum ama o bana doğru ilerledi. Adımları yavaş ve temkinliydi. Yaraları sızlıyor olmalıydı. Tam karşıma geldiğinde birkaç saniye baktık birbirimize. Benim musluklar son seviyede açık olduğu için gözyaşlarımı akıtmakta hiç zorlanmadım. O ağlamıyordu belki ama yüzündeki ifade beni ağlatmaya yetiyordu.

Ben hangi ara bu kadına bu denli bağlanmıştım, hiçbir fikrim yoktu. Ve benim içimden gelen şeyi o yaptı. Bir adım atıp bana daha çok yaklaştı. Kollarını bedenime sarıp sıkıca sarıldı. Sıkı sıkı hatta sımsıkı... Bir eli sırtımdayken diğeri ile başımı okşadığını hissediyordum. "İyisin," diye mırıldandı kulağıma. "İyisin."

Ağlayışım en makul tabirle zırlamaya dönüştü. Çok korkmuştum. Öleceğimi, Aybüke'nin de benim yüzümden öleceğini sanmıştım. Sağlam kolumu doladım ben de ona. "Özür dilerim," dedim hıçkırıklarımın arasından. "Benim yüzümd-" Gerisini getiremedim. Hıçkırıklarımın arasında kaybolup gitti kelimeler.

Geri çekti bedenini. Gözyaşlarım yüzümden yanaklarıma yapışan saçlarımı geri itti. Sonra şefkatle avuçladı yanaklarımı. "Ben özür dilerim," diye mırıldandı. Sesi ilk defa ifadesiz Aybüke değildi. Mahcubiyet doluydu. "Koruyamadım seni. Çok özür dilerim."

Ben gerçekten bu kadına pankartlar açmak istiyordum. İçli içli ağlarken başımı iki yana salladım. Ben inatla *o nişana gitmek istiyorum,* demeseydim bunların hiçbiri olmayacaktı. Aybüke yaralanmayacaktı. Başıma bunlar gelmeyecekti. Hatta belki Zehra bile ölmeyecekti. Büyük bir suçluluk ile eziliyordu kalbim. Bu hâlime bakarken sıcak bir gülümseme belirdi dudaklarında. Bir kolunu sırtıma sarıp yeniden kendine çekti bedenimi. Bir kere daha sıkı sıkı sarıldı. Omzuna sindim. Geri çekildiğinde ise bakışları vücudumda hızlı bir hasar tespiti yapıyordu. Koluma bakarken kaşları çatıldı. Süleyman'a döndü hemen.

"Hani bir yerine bir şey olmamıştı?"

Boş boş göz kırpıştırdı Süleyman. *Ne diyeyim yani,* der gibi bir hâli vardı. Haklıydı.

Güldüm.

"İyiyim, Aybüke."

Odanın kapısında başka bir feryat kopunca bakışlar o yöne döndü. "Gökçen!" diye bağırıyordu şöbiyet Bilge. Peşinden ise Ayşegül ve Duru dalmıştı odaya. Onlar da en az Bilge kadar paniklemiş ve heyecanlı duruyorlardı. Hiçbir şey söylemeden koşar adım bana doğru ilerledi Bilge ve aynı hızla kollarını boynuma dolayıp büyük bir özlemle sarıldı. "Çok korktum," diye mırıldandı. Daha da sıkı sarıldı kolları bedenime. "Çok korktum. Çok korktum."

Sen bir de beni görseydin be, Bilge.

Aynı şekilde Ayşegül ve Duru da büyük bir özlemle sarıldılar. Gözleri ağlamaklıydı hepsinin. Onların da günlerdir perişan oldukları, yorgun yüzlerinden belliydi. Bakışlarım hepsinin gözlerinde gezindi. Buradaydım. Ölmemiştim. Sevdiğim herkes ise benim için buradaydı. Bir insanın kalbinde yer edinebilmiş olmanın neşesi vardı üzerimde. Burnumu çekerken buruk bir tebessümle bakmaya devam ettim her birine. Derken bir ekip daha doluştu odaya. Zeynep abla, Mete, Hasan ağabey ve Timur.

"Bu ne, lan?" dedi Hasan ağabey içeri girer girmez. "Metrobüse dönmüş burası."

Timur ise her zamanki gibi sessiz ama netti. Hafifçe yüzünü ekşiterek durumu özetlemişti.

"Ay! Gökçen nerede?" dedi Zeynep abla panikle etrafa bakarken. "Hani bulunmuştu? Nerede?" Oda ağzına kadar dolduğundan beni bulmakta zorlanıyordu. Zaten bakışları birden Neslişah teyzede durunca beni de unuttu, sağ olsun. "Kız, Neslişah abla!" dedi neşeyle. "Sen de mi geldin?"

"Ay o ne cüsse, bismillah? Ağrı Dağı insan suretine mi büründü, ayol?" diye mırıldandı yanımdaki halam. Kolumu dürttü. "Bu kim kız?" Bakışlarını işaret ettiği yöne çevirdiğimde Timur'u kesiyor oluşu beni pek şaşırtmamıştı. Halam diye demiyordum ama biraz çapkındı. Yaş sınırı ise asla yoktu. Büyük küçük demeden koşardı. Hatta uçardı. Hayallerindeki aşkı bu şekilde kovalardı. İstemsizce gözyaşlarımı silerken güldüm. *Bir dur da nefes alalım be, hala.*

Ortam aniden Fadime'nin düğününe dönüştü. Neslişah teyze ve Zeynep abla havadan sudan konuşuyor, kızlar nasıl olduğumu soruyor, annem ve Gökalp bir şey tartışıyor, Aslıhan ve Gülhan abla ağlamaya başlayan Ahsen'i sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Hasan ağabey, şu oğluna bir şey de!" diye birden Zülfikar'ın sesi yükseldi ortamdan. "Kapı parası istiyor."

Bakışlar kapıya döndü. Mete ciddi ciddi kapının önüne ellerini ve bacaklarını açarak yapışmış, içeri girmek isteyen Barut Timi'ni engelliyordu. Ticaret asla sınır tanımıyordu. Hasan ağabey, "Lan oğlum! Beş dakika normal çocuk gibi dursana lan sen!" diye kapıya koşarken ben tekrar yatağın bir ucuna otturdum. Fazlasıyla yorgundum.

"Ya, baba!" diyerek sızlandı Mete. "Çok para çıkardı buradan."

Ayşegül sırtımdaki yastığı düzeltti. Duru bana fırsat bırakmadan bacaklarımı kavrayıp yatağa uzattı. Bilge ise battaniyeyi sıkı sıkı sardı üzerime. Yorgundum. Uykum vardı. Her yanım ağrıyordu. Ama iyi dostlar edinmiştim vesselam. Bu kez yastığa huzurla bıraktım başımı. Bakışlarım ise etrafta tek bir kişiyi arıyordu. Kehribarlarla tam yatağımın ayak ucunda göz göze gelince kalbim kıpır kıpır oldu.

Hasan ağabey, Mete'ye kızıyor; Barbaros, *Metecan'a laf yok,* diye Mete'yi koruyordu. Diğer herkes ise yine ayrı kafaydı ama Murathan'ın gözlerine bakarken odada kim varsa sahneden kayboldu. Sesler sustu. Ayak ucumdan ilerleyerek yanıma gelirken bakışlarımı ondan asla çekmedim. Çekmek de istemedim. Etraftaki bütün şamataya rağmen gözlerimin kapanmaya başladığını hissediyordum. Gözlerim ağır ağır kapanırken Murathan'ın sıcacık eli alnıma değdi. Kırılacak bir şeye dokunur gibi nazikçe alnımdaki saçları geri itti. Sonra parmaklarıma indi elleri. Yavaş ama sıkıca kavradı. *Buradayım,* der gibi. Etraftaki yoğun sese rağmen gözlerim gitgide kapanırken gördüğüm son şey Murathan ve onun arkasında duvara yaslanmış, yüzünden hafif bir tebessümle bizi izleyen Aslıhan abla oldu.

Büyük, paslı, demir bir kapı vardı önümde. Etrafım karanlık ve sessizdi. Elimi yavaşça ileri uzatıp demir kapıyı ittim. Açılacak mı diye beklerken minik bir tık sesi ile geri gitti kapı. İçeriden sarı bir ışık sızıyordu dışarı. Daha çok ileri ittim. Rahatsız edici bir gıcırtı ile tamamen açıldığında ürkek adımlarla girdim içeri. Sarı ışık gözlerimi alıyordu. Kısa bir an içeride ne olduğunu görmekte zorluk çeksem de çok geçmeden alıştım bu ışığa. Daha net seçiyordum şimdi her şeyi.

Bomboş bir odadaydım. Odanın ortasında biri vardı. Daha doğrusu odanın ortasında iki eline vurulmuş zincirlerle, çarmıha gerilmiş gibi asılan Murathan vardı. Her yeri kan içindeydi. Yüzü darp izlerinden tanınmayacak bir hâldeydi. Göğsündeki derin yaradan oluk oluk kan damlıyordu yere. Başı yerde, sadece inliyordu.

Nefesimin kesildiğini hissettim.

Titreyen göz bebeklerimle öylece bakıyordum bu manzaraya. Kalbime keskin bir bıçak saplanıyordu sanki. Ağlamak istiyordum. Yapamıyordum. Minik ve ürkek adımlarla ona doğru ilerledim. Odada sadece onun iniltileri ve benim topuklu botlarımdan çıkan sesler yankılanıyordu. O inliyor, ben adım atıyordum; o inliyor, ben adım atıyordum. Tam önüne gelince durdum. Ellerim titriyordu. Gökçen kızın, koşulsuzca kalbini eline verdiği adamı böyle görmeyi ne ben kaldırabiliyordum ne de kalbim. Elimi saçlarına uzattım. Titreyen parmaklarımla usulca dokundum kana ve tere bulanmış siyah, gür saçlarına.

"Murathan..." diye mırıldandım.

Başını yerden kaldıramadı. Ama büyük bir inilti koptu dudaklarından.

Deli gibi ağlamak istiyordum. Ama kurumuş gibiydi göz pınarlarım. Tek bir damla dahi dökemiyordum. "Kepçük..." diye seslendim bu defa.

İniltisi yakarışa dönüşmüştü. Konuşmak istiyor ama konuşmak bir yere dursun, kafasını önünden kaldıramıyordu. Kalbimin üzerine büyük bir çaresizlik çöktüğünü hissettim. O güçsüzse ben olurum onun gücü, dedim kendi kendime. Onun ayakları yürümekten yorulduysa ben olurum atacağı her adım. Bu düşüncelerle onun aksine ben güçlü duruyordum. İki elimle kavradım yanaklarını. Parmaklarıma kanı değmişti. Benim kanım olmayan ama benim canımı yakan kan. Avuçlarımın içine aldım yere bakan yüzünü, yüzüme bakacak şekilde kaldırdım. "Murat-" derken kelimelerim, gördüğüm yüzle kesildi. Çünkü avucumun içinden bana bakan yüz Murathan'a değil, Yusuf amca'ya aitti.

İrkilmiştim. Gördüğüm yüze şaşkınlıkla bakarken, ellerimi yüzünden geri çekip bir adım geriledim. Dudağında büyük bir patlak, kaşının üstünde devasa bir yarık vardı. Yüzünün her yerine bulaşan kan, kırmızının en koyu tonuydu. Ama keskin yüz hatları, kemerli burnu, kıvrık kirpikleri ve kehribar gözleri her zamanki gibiydi. En son bıraktığım Yusuf amcam gibi.

"Yus-" diyebildim sadece. Gerisini getiremedim.

Kehribarları yoğun bir öfke ile doluydu. "Yalnız bıraktın!" derken kelimeler ağzından katran karası bir kan oluğu ile birlikte çıkmıştı. "O seni bırakmadı. Ama sen benim oğlumu yalnız bıraktın!" Yüzüme tükürüyordu âdeta. "Biz, sizi birbirinize emanet ettik. Ama sen benim emanetime sahip çıkmadın! O seni unutmadı!" Ağzından akan kanlar çenesinden süzülüyordu. "Ama sen onu yalnız bıraktın! Unuttun! Acı çekerken aklına bile gelmedi!"

Bakışlarım titriyordu. Başımı, bu cümleleri kabul etmeyen bir edayla iki yana sallıyordum. Adımımı en sonunda zorlukla da olsa geri atmayı başarmışken başka bir engele takılmıştı ayaklarım. Arkamı dönüp yere baktığımda ise ayaklarımın dibinde, kanlar içinde yatan bir başka ceset gördüm. Zehra...

"Ona da sahip çıkmadın!" diye bağırıyordu Yusuf amca. "Sen, sana güvenen hiç kimseye sahip çıkmadın! Herkese arkanı döndün! Herkesi yüzüstü bıraktın."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes vermeye çalıştım ama urgan gibi acımasız bir el duruyordu sanki boğazımda. Nefes dahi alamıyordum. Sayısız kıymık batıyordu boğazıma. "Bırakmadım." Gözlerimi kapatıp dişlerimi sıktım. "Ben kimseyi bırakmadım!"

"Bıraktın!" dedi Yusuf amca hemen. "Onu da bırak. Benim emanetime arkanı döndüğün gibi ona da dön. Onu da unut. Senin için zor değil birini silmek. Yine sil."

Gözlerimi açtım aniden. Bakışlarım hâlâ yerde kanlar içinde yatan Zehra'dayken zorlukla da olsa toparladım kelimelerimi. "Sen..." dedim. "Yusuf amca değilsin." Bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Kimsin?"

Güldü Yusuf amcanın yüzüne sahip adam. Dişlerindeki kanların midemi bulandırdığını hissediyordum. Attığı kötü kahkaha bütün tüylerimi ürpertmişti. Sonra ise aniden ileri atıldı. Kollarındaki zincirler kayboldu. Mide bulandırıcı gülüşü devam ederken, göz açıp kapayıncaya kadar önümde belirdi ve bir eliyle sıkı sıkı kavradı boğazımı. Ama boğazımı sıkan bu el Yusuf amcanın değil, Ebû'l Sam'in eliydi. Yusuf amcanın sîması aniden kaybolmuş, yerine yüzündeki derin yarığı ve iğrenç bakışları ile Ebû'l Sam kurulmuştu.

Öyle bir sıkıyordu ki boğazımı, nefes alacak minik bir an dahi kalmıyordu. Ayaklarım yerden kesildiğinde elinden kurtulmak için ellerimi can havliyle boğazımı sıkan eline attım ama hiçbir etkisi olmadı. Parmakları koparmak ister gibi batıyordu boğazıma. "Elimde gebereceksin dedim!" dedi iğrenç sesiyle. "Şimdi seni benim elimden kim alacak, doktor?"

Konuşmak istiyordum ama boğazımı sıkan eli öyle sıkıydı ki çaresizce çırpınmaktan başka hiçbir şey yapamadım. Kollarını tırnaklarımla çizdim, boğazımdaki elini defalarca yumrukladım. Lakin gücünden hiçbir şey eksilmeden boğazımı sıkmaya devam etti. Nefesim, yerde can çekişen bir serçe gibi son bir kez kanat çırptı dudaklarımın ucunda. Ebû'l Sam, bu hâlime gülerek bakıyordu. Boğazımdaki elleri daha da sıkılaştı. Gözlerim gitgide kapanıp, bilincim silikleşirken çok derinlerden bir ses ilişti kulaklarıma:

"Gökçen..." dedi müptelası olduğum ses.

Ölüyordum ama duyduğum tek bir sesle gülümsüyordum.

"Pamuk..." dedi bu kez. "Bana bak, güzelim. Aç gözünü. Bana bak."

Dediğini yapamıyordum. Tam tersine, kesilen nefesim yüzünden güçsüzce gözlerimi sımsıkı kapatıyordum. Karanlık içine çekiyordu beni.

Ölüm bir adım ötemde, soğuk nefesi ensemde. Son, dipsiz bir karanlıksa eğer düştüğüm bu karanlık, kesinlikle o sondu. Lakin bedenim kabul etti bu sonu, kalbim değil. Boğazımda başka bir canlı elin varlığını hisset-

tüğimde son gücümle karanlığa direnmeye çalıştım. Bedenimi içine çeken karanlığı derinlerden gelen bir ses iki eliyle parçalayıp kenara attı. Suyun altında saatlerce nefessiz kalmışım gibi büyük bir nefesi içime çekerek açtım gözlerimi. Karanlık, göz yakan bir ışıkla dolarken nefesim can havliyle kaçtı dudaklarımdan. Elim, boğazımdaki elden kurtulmak için boynuma gitti.

"Tamam," dedi Murathan'ın sakinleştirici sesi. "Tamam, geçti."

Ellerini saçımda hissediyordum. Ne olduğunu anlamak adına korku dolu bakışlarımı sağıma çevirdim. Yatağın yanına oturmuş, endişeli gözlerle bakıyordu yüzüme. Sırtımın terden sırılsıklam olduğunu hissediyordum. Etrafta Murathan'dan başka kimse yoktu. Sanki saatlerce koşmuş gibi nefes nefese kalmıştım, ellerim boğazımı tekrar yokladı. Sam'ın elleri yoktu. Ölmüyordum.

"Sakin ol," derken alnımdaki terleri avucunun içiyle siliyordu. "Buradayım."

Görüş alanıma giren yüzünün dalgalanmaya başlamasından anladığım kadarıyla ağlamak üzereydim. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes daha aldım. Elim ise yine istemsizce boğazıma gitmişti. Korku, hayal ve gerçeği ayırmaya engel olacak en güçlü duyguydu. Gerçekliğinden emin olduğum tek bir şey vardı: Murathan buradaydı.

Alnıma ve boynuma dolanan saçlarımı geri iteledi.

"İyi misin?"

Değildim. Ama sesli dile getirmedim. Beyaz bir yalana sığındım. "İyiyim," derken gözlerimi açtım. "Herkes nerede?" Konuyu dağıtmak en iyisiydi.

"Leyla ve Neslişah Sultan'ın konuşacak çok şeyleri var sanırım. Odada çok ses yapınca kantine postaladım. Ahsen biraz huysuzlandı, Gökalp de Bilge ile beraber ablamları size götürdü. Biraz dinlenip gelecekler. Canan hala da yakışıklı bir doktor mu görmüş, ne... Onun peşinden gitti az önce."

Normalde gülerdim. Ama öyle bir ruh hâlinde değildim. Yattığım yerden doğrulmak için hareketlenince, Murathan ileri uzanıp başımın altındaki yastığı dikleştirdi. Hafifçe doğrulup geri yaslandım. Elimi tekrar boynuma attım. Sırtımdaki terin hafifçe kuruyup beni üşütmeye başladığını hissediyordum. Derin bir nefes vererek gözlerimi kapattım.

"Yine mi kâbus?" diye mırıldandı.

Gözlerimi açmadan başımı aşağı yukarı salladım. Beyaz yalan buraya kadardı. Kolum sızlıyor, başım zonkluyordu. Koluma altı dikiş atıldığını öğrenmiştim. Şu an kendileri boynumda asılı bir şekilde uslu uslu duruyordu. Ciddi bir hipoterminin ucundan dönmüştüm. Kurtulalı daha bir gün olmuştu ama ben bir türlü kurtulmuş gibi hissedemiyordum. Ne zaman

uyumaya kalksam aynı şeyle uyanıyordum. Değişik yüzlere bürünen Ebü'l Sam, Jinda ve boğazımı sıkan elleri. İkisi de ölmüştü Murathan'ın dediğine göre. Ama ölüleri bile peşimi bırakmıyordu. Öldüğünü öğrendiğim Naze Hanım ve evladının hain olduğu gerçeği ile yüzleşen Ahmet Ağa içinse ayrı, çok derin bir üzüntü vardı üzerimde.

Yanıma gelmişti dün gece Ahmet Ağa. Artık eskisi kadar dik durmuyordu. Bombadan en az yarayla kurtulanlardandı belki ama ruhunda açılan yara kapanacak cinsten değildi. Elimi tutup sayısız defa oğlu adına özür dilemişti. Oysa özür dilemesi gereken o değildi. Evlat, bir insanın bu dünyadaki cennetiydi. Tıpkı cehennemi de olabileceği gibi. Eşini kaybetmişti oğlu yüzünden, çocukları yaralıydı. O ise ailesi adına üzülmekten başka bir şey yapamayan, boynu bükülmüş, yorgun bir çınardı.

Sevindiğim tek şey Gurbet ve Ferhat'ın hayatta olmaları olmuştu. Daha gidip görme şansım olmamıştı ikisini de. Bombadan sıfır hasarla kurtulan tek kişi ise Murathan'ın odaya kilitlettiği Devran Ağa'ydı. Kendisi ara ara bu konudaki pişmanlığı konusunda homurdanıp duruyordu. Durgun bakışlarımı önce pencereye çevirdim. Kar yağıyordu. Silopi'ye ilk kar düştüğü anı Murathan'la izlemek gibi hayallerim vardı günler önce. Şimdi ise boş gözlerle bakmaktan öteye gidemedim bu hayale.

"Murathan..." diye mırıldandım. Sesim çatallı çıkmıştı.

"Söyle, yavrum."

Kehribarları ilgiyle bakıyordu yüzüme. "Beni aradığınız ev..." diye mırıldandım. "Orada bir kız cesedi buldunuz mu?" Ağlamak istememe rağmen sesimi güçlü tutmaya çalıştım. "Siyah saçlı, genç bir kız." Unutmayacaktım Zehra'yı. Cesedi bile olsa bu dünyaya ondan bir iz bırakacaktım. İster bir mezar taşı ister bir avuç toprak. Varlığını bu dünyaya kazıyacaktım. Çünkü bugün buradaysam sebebi Zehra'ydı. Kendisini yok etmek pahasına beni o çukurdan çıkaran oydu.

"Bulduk," dedi. "Ama cesedini değil."

Yaslandığım yerde dikleştim.

"Nasıl yani?"

Kucağımdaki elimi nazikçe kavradı ama tutmadı. Derimin üstündeki morluklarda usulca gezdirdi parmak uçlarını. "Diyarbakır Devlet Hastanesinde," dedi bakışları ellerimdeyken. "Yaşıyor."

Gözlerim zaten az önceki rüya yüzünden dolu doluydu. O yüzden saniyesinde ağlamakta hiç de zorlanmadım. Zaten son bir gündür yaptığım tek şey buydu: Her halta ağlamak. "Ölmedi mi?" dedim hevesle. "Yaşıyor mu?"

Bakışlarını ellerimden yüzüme kaldırdı. Hafif bir tebessümle baktı. Cevap olarak ise sadece başını aşağı yukarı salladı.

Güldüm. Gözyaşlarına bulanan yüzüme rağmen kocaman güldüm hem de. Zehra yaşıyordu. *Bu dünyada hâlâ bir Zehra yaşıyordu.* "Neden orada?" dedim heyecanla.

"Yaralıydı," diye mırıldandı. "En yakın hastaneye götürdü jandarma."

"Buraya getirelim." Elimin üstündeki elini kavradım sıkı sıkı. Hevesle baktım gözlerine. "Zorla tutuyorlardı onu da orada. Yardım etti bana. Benim yüzümden vuruldu. Kimsesi de yok. Ailesini katletmişler. Çok kötü şeyler yapmışlar ona." Sesim hem heyecanlı hem üzgündü. "Korkmuştur şimdi. Gidecek yeri bile yok. Ne olur, buraya getirelim, Murathan."

"Önce bir araştırayım, Pamuk." Elini uzatıp önümdeki bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Sonra ise narince yanağımı avucuna yasladı. Başparmağı ile yanağımı kaplayan yaşları tüy kadar hafif dokunuşlarla sildi. "Kim olduğunu tam öğreneyim? Olur mu?"

Olurdu. Artık ona direnecek, söylediklerine diklenecek konumda değildim. Zira *yapma,* dediği her şeyi yapmış, bok üstüne boka batmıştım. Artık ne derse tamamdı. Başımı aşağı yukarı salladım. "Tamam," dedim uslu uslu. "Araştır. Beklerim ben."

Güldü bu hevesli hâlime. Elleri yüzümden geri çekildi. Yanımızdaki komodinin üzerine uzandı. Sadık yârim olan kocaman peçete kutusundan bir peçete yumağı alıp tekrar geri çöktü. Peçeteye yumağını burnuma dayadı.

"Hım yap şuna."

Yaptım. Ciddi ciddi sümkürdüm ama iç çekişlerim hâlâ sürüyordu. Burnumu silip peçeteyi komodinin üzerine bıraktı. Ben ise içli içli yüzüne bakmakla meşguldüm.

"Gökçen," dedi. "Biliyorum. Sırası değil bunu sormanın ama..." Söylemek istemediği bir şey söyleyecekti. Sesindeki sıkıntılı tonu tanıyordum. "Biz gelmeden önce o evde ne oldu?" dedi. Yaralı koluma kaydı bakışları. "Jinda mı vurdu seni?"

"Kaçtım. Yakalamaya çalışırken Sam vurdu," dedim cılız bir sesle. "Sonra senin geleceğini haber aldı. Sinirlendi. Anladığım kadarıyla Jinda denen kadınla da arası pek iyi değildi. Sam'ın beni kaçırmak gibi bir niyeti yokmuş. Konuşurlarken duydum. Jinda kaçırmış. Ağabeyi için."

Bu noktada dişlerini sıktı. Çenesi kasıldı. Onun vurduğu adam yüzünden kaçırıldım diye kendini suçluyordu muhtemelen. Söylemese bile anlayabiliyordum. Anlatmaya devam ettim: "Sen evi bulunca, kaçarken ağabeyini de yanına almak istedi Jinda. Ebû'l Sam sinirlendi. Hem Haldun'u hem Jinda'yı vurdu. Sonra da Zehra'yı..."

Hâlâ sinirli duruyordu ama bakışları tekrar bana dönerken yüzünde sorgulayan bir ifade vardı.

"Jinda da vuruldu yani?"

Başımı yavaşça aşağı yukarı salladım.

"Cesedini görmediniz mi? Haldun'un yanındaydı." Sessiz kaldı. Tekrar önüne dönüp bir iki saniye düşünceli bir şekilde yere baktı. "Ne oldu?" diye mırıldandım.

Bakışları bana dönerken, "Hiç," dedi. Serum iğnesi ve aldığı darbeler yüzünden ciddi manada moraran elimin üstünde gezindi parmak uçları. "Haydi, sen biraz daha uyu. Buradayım ben."

Çok özlemiştim. Dünden beri oda yolgeçen hanı olduğundan, hastanede kim varsa ziyaretime geldiğinden ve annemler asla yalnız bırakmadığından asla baş başa kalamıyorduk. Murathan bir saniye bile başımdan ayrılmıyordu ama bir kere bile doyasıya sarılamamıştım. Doyasıya sarılmam lazımdı oysa. Yoksa kafamın içindeki Murathan feryatları yüzünden sağır olmak üzereydim.

Dolu gözlerle yüzüne bakarken onun bakışları da bende durdu. Birkaç saniye için kelimeleri almadık aramıza. Öylece baktık birbirimize. "Ne oldu?" diye sordu. "Ağrın mı var?"

Boğazımdaki yumru büyüdü. Başımı iki yana salladım. Yanağıma doğru biz gözyaşı daha usulca süzülürken sakin hareketlerle ileri doğru uzandım. Boynumdaki askıya içten içe söverken diğer kolumla sıkıca sarıldım boynuna. Yanındaydım. Hayattaydım. Güvenli bölgede, kollarındaydım. Başımı boynuna gömüp barutla karışık Murathan kokusundan derin bir nefes çektim içime. Gözlerimi kapattığımda ise yoğun bir gözyaşı sürüsü daha hücum etmişti üzerime. Tutmadım. Boynuna derin bir öpücük bırakırken şiddetli bir hıçkırık kaçtı dudaklarımdan.

Çok canın acıdı mı, diye sormuştum bir seferinde. *Bilmem, unuttum,* demişti.

Yalan söylemişti. Böyle bir acı unutulmazdı. Ben, kendi yarattığım dertlerde kendi kendimi boğarken o, boyundan büyük acılarla boğuşmuş ama bir *ah* bile dememişti. Kalbim acıdı. Kolumu boynuna daha sıkı sardım. İki kolu ile sıkıca çekti bedenimi kendine. Yatakta daha çok yana kaydığını hissettim. Sonra ise nasıl olduğunu bilemeden kendimi yanlamasına kucağında otururken buldum. Ne oldu, nasıl oldu, düşünecek hâlde değilim. Tek kolumla sıkı sıkı boynuna sarılırken hıçkırıklarım, nefesimi kesme noktasına getirmişti.

Derdli bir nefes verdiğini hissettim. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Gözyaşlarım akmaya devam ediyordu. Gömüldüğüm boynundan istemeyerek geri çekildim. "Sen niye özür diliyorsun?" dedim içimi çekerek. "Hepsi benim yüzümden."

Yumuşacıktı ifadesi. Sanki bakışının bile beni kırmasından ürküyordu. Kucağında yanlamasına oturduğum için kolları bel oyuntumda kenetlendi. Sağlam elimle yavaşça alnına dokunup önüne düşen birkaç tutamı şefkatle geri ittim. Hâlâ ağlıyordum, iç çekiyordum ama umurumda değildi. Saçlarını geri iten parmak uçlarıma, tenindeki yarıkların izleri değince içimde bir parçanın koptuğunu hissettim. Ama durmadım. Ellerim her zamanki yerine ilerleyip ensesinde durdu. Sakince okşadım ensesindeki saç tutamını. Bunu ne zaman yapsam çocuksu bir ifade beliriyordu yüzünde. Kocaman Komutan Karakurt değil de minicik Kepçük gibi. Yine öyle oldu. Yumuşak bakışları daha da yumuşadı.

"Asıl ben özür dilerim," diye mırıldandım çatallaşan sesimle.

Bakışlarını bir saniye bile gözlerimden çekmiyordu.

"Ne için?"

"Her şey için," diye mırıldandım zorla. "Yalnız bıraktığım için, geç geldiğim için, seni hiç dinlemediğim için, her şey için..." Ensesindeki elim yanağına ilerledi. Parmak uçlarıma batan, hafif çıkmış sakalları rahatsız edici değildi. Tam tersine, hayatta olduğumun en huzur verici işaretiydi. Yanağıma doğru bir gözyaşı daha süzülürken, yaklaşıp şakağına derin bir öpücük bıraktım. Gözümü kapattığım an önünde beliren görüntü, başına sayısız defa darbe alan kanlar içindeki Murathan olmuştu. Teninin üstündeki dudaklarım titredi. Bütün acılarını ondan almak istedim. Hepsi bana bulaşsın istedim. Bu kadar yükü tek başına omuzlamasın istedim. Ama kolumu tekrar boynuna dolayıp yanaklarına, çenesine, şakaklarına, burnuna, kirpik uçlarına titreyen dudaklarımla narin öpücükler bırakmaktan başka hiçbir şey yapamadım.

"Gökçen..." diye mırıldandı. "Ne izlettiler sana?" Sesinde yoğun bir üzüntü vardı.

Cevap vermedim. Üzgün bakışlarla baktım sadece.

Ama o anladı. Zaten bizim çoğu zaman konuşmaya ihtiyacımız olmuyordu. Sadece bizim görebildiğimiz, bizim okuyabildiğimiz gizli bir alfabemiz vardı. Çene kemikleri hareketlendi. Boğazındaki âdemelması yay gibi kavislendi. Geriliyordu. Sinir dolu bir nefes vermesi düşüncelerimi onayladı. Belimdeki ve bacaklarımdaki elleri sıkılaştı. "Ben ebesini sikecektim o itin!" dedi dişlerini sıkarak. "Anasından emdiği sütü sike sike burnundan getirecektim o şerefsizin!"

Başımı yavaşça sağa sola salladım.

"Öldü gitti. Bir önemi yok artık."

"Var!" dedi. Sesi öfke yüklüydü. "Ödül oldu böyle bir ölüm ona. Acı çektirerek gebertmeliydim ben o iti! Ama söz konusu sen olunca..." durdu.

Öfkeli kelimelerinin gerisi gelmedi ancak burnundan verdiği nefes durumunu özetliyordu.

Sinirini umursamadan çok başka bir soru yönelttim:

"Çok yalnız bıraktım seni, değil mi?"

Sesimin içime kaçmasına ramak vardı. Bakışları pürdikkat bendeyken başını hızla iki yana salladı.

"O nasıl söz, Pamuk?"

"Herkes gitse bile ben kalmalıydım." Burnumu çektim. "Yanında olmalıydım. Yalnız bırakmamalıydım. Unutmamalıydım. O kadar acıyla tek başına kalmamalıydın."

Huzurlu bir tebessüm belirdi dudaklarında.

"Sen mi yalnız bırakmışsın beni?"

Sessiz kaldım. Yaşlı gözlerle baktım yüzüne.

Tebessümü büyüdü. Kocaman bir kadını değil de minik bir bebeği pışpışlar gibi daha sıkı doladı kollarını bedenime. "Evet," dedi. "Ölecektim neredeyse. *Hatta kesin ölüyorum,* dedim. *Bitti, burada şehit düşeceksin, yalnızsın Murathan, kimsen yok,* dedim." Bakışlarını gözlerimden asla çekmiyordu. "Ama sonra..." Durdu. Yutkundu. "Sen geldin."

Burnumu çekerek dinliyordum. Ben mi gelmişim?

İçimden geçen soruyu duymuş gibi başını yavaşça aşağı yukarı salladı. "Evet, sen geldin. En yalnız olduğum anda yine yanıma sadece sen geldin. Yalan yok, ben de unutmuştum seni. Çok aklıma gelmezdin yani. Arada sırada öyle bir belirirdin zihnimde, buruk bir tebessüm olurdun dudaklarımda, daha sonra yine geçmişe gömülürdün. Bu konuda kendini suçlama artık. Kim olsa unuturdu. Çocuktuk, küçüktük. Ama ölürken..." Derin bir nefes verip öyle devam etti: "Sadece sen geldin aklıma, Gökçen. Çok saçmaydı. Hiçbir anlam veremedim. Ama öylece dikildi en son bıraktığım hâlin karşıma. *Kepçük,* dedin. *Haydi, oyun oynayalım,* dedin. Elimi tuttun. Her zamanki gibi neşeyle güldün, koştun." Sessizce dinlemeye devam ettim. "Bırakmadın yani," diye devam etti. "Hatta sen, yokken bile herkesten daha çok vardın, Gökçen."

Beni teselli etmek için söylenen sözler gibi geliyordu her şey. Başımı iki yana salladım. "Yalan söyleme, Murathan." Sesim oldukça üzgündü. "Hele beni teselli etmek için hiç yalan söyleme."

"Teselliye mi ihtiyacın var?"

"Yok," diye mırıldandım. "Beni teselli edecek hiçbir kelime yok." Gözyaşlarım şiddetlendi. "O kadar bencilim ki kendimden başka kimseyi düşünmüyorum çoğu zaman. Ben kendim için seni bile unutmayı seçtim." Zehir

gibi bir yumru vardı boğazımda. "Benim için her şeyi yapan sen oluyorsun. Ama benim sana yaptığım tek şey başına bela açmak." Şiddetle burnumu çekip öyle devam ettim: "Doğdum doğalı seni hep zorda bırakıyorum, hep başını belaya sokuyorum. *Yirmi yıldır büyük bir huzurla yaşıyordum,* derken o kadar haklıydın ki. Geldim, yine başına kırk bela açtım. Ben olmasaydım sana işkence yapan o adamla yüz yüze gelmek zorunda kalmayacaktın. Sana kızıyorum ama asıl salak benim. Senin sinirli hâlin bile mantıklı. Ama ben sorumsuz, laf dinlemez, salağın tekiyim."

"Pamuk," diye mırıldandı.

Umursamadan hem ağlayıp hem konuşmaya devam ettim. "Özür dilerim. Böyle bir insan olduğum için çok özür dilerim. Acı çeken, işkence gören sensin. Ama senin gıkın çıkmıyor. Ben iki kurşun yedim diye kaç gündür zırlıyorum burada. Şu an bile ben zırlıyorum." Ağlayışım ciddi ciddi böğürmeye dönüşmüştü. Artık bazı şeyleri içimde tutabilecek gibi değildim. Burnumu çektim. Ama tam olmayınca, kolumu boynundan çözüp burnuma ilerlettim. Lakin amacıma ulaşamadım. Huylu goril hemen yakaladı kolumu. Beni bırakmadan yandaki komodine uzanıp bir şeyler aldı. Peçete olduğunu anlamak için götümde gözüm olmasına gerek yoktu. Eğildiği için hafifçe yana doğru eğildim ama sırtımdaki eli sıkıca tutuyordu bedenimi. Doğruluğumuzda elinde peçete yumağı yoktu. Peçete kutusunun hepsi vardı. Alıp kucağıma bıraktı. Mantıklı bir karardı.

Peş peşe peçete çektim kutudan. Yoğun peçete yumağını, akmasını durduramadığım göz pınarlarıma bastırdım. *Tampon hayat kurtarırdı.* Duygusal bir insan olmak oldukça zordu. *Dur,* diyordunuz yaşlarınıza ama durmuyorlardı. Üzerlerinde hiçbir hükmünüz yoktu. Peçeteye sümkürüp aynı peçeteyi tekrar gözlerime bastırdım. Sıcak kolları hâlâ vücudumdaydı. Bu daha çok ağlamama neden oluyordu. Güvenli alanda, yani kollarında istediğim kadar ağlayabilirdim.

"Bana bakınca *ben bu mala nasıl âşık oldum,* diye sorguluyorsun, değil mi?" dedim burnuma ve gözlerime bastırdığım peçeteler yüzünden boğuk çıkan bir sesle.

Gülme sesi geldi kulağıma. Benim de önümde biri böyle böğürerek zırlasa ben de gülerdim. Haklıydı. Hayır, haksızdı! Ben önümde ağlayandan daha çok ağlardım.

"Saçmalama, Gökçen."

Peçeteleri yüzümden çektim. Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde bu hâlime gülerek baktığını gördüm. "Enayi gibi hissediyorsun kendini, değil mi?" dedim içli içli. "*Allah'ım, onca kul dururken ben neden bu ayaklı belaya âşık oldum,* diyorsun, değil mi? *Bana düşen gerçekten bu mu yani,* diyorsun, değil mi?"

Kahkaha attı. Evet, cidden yüzüme baka baka kahkaha attı. Ben başka ilde mi ağlıyordum? "Komik mi, geri zekâlı beyinsiz?" diye yükseldim gözyaşlarımın arasından.

Daha çok güldü. Hem de gözlerini bir çift çizgi hâline getirecek bir gülüşle. "Komik," dedi hemen.

Ağlarken ciddileştim. Gözyaşları içinde en tehditkâr bakışımı attım.

"Gerçekten enayi gibi mi hissediyorsun? Niye hemen *hayır* demedin?"

Minik bir kahkaha daha attı. Ama iç çeke çeke atmaya çalıştığım ciddi bakışı görünce gülüşünün yerine yavaşça hayran bir tebessüm kuruldu. Gözleri yüzümün her bir köşesinde hızla gezinip gözlerimde durdu.

"Sana bakınca aklıma ne geliyor, biliyor musun, Pamuk?"

İç çektim en içlisinden.

"Bela paratoneri?"

Güldü bu cevabıma. Ama kendi cevap vermek için hiç beklemedi.

"Vatan."

Konuşmadım. Konuşamadım. Öylece baktım dünyanın en güzel kehribarlarına. Sarı ve yeşille bezenmiş en güzel tonlara. Bel oyuntumdaki eli yavaşça gidip geldi kıvrımlarımın üzerinde. "*Bu kız varya,* diyorum," dedi. "*Benim vatanım. Evim. Yurdum. Sığınağım. Edirne'den Kars'a karış karış toprağım. İzmir'in dağlarında açan en güzel çiçeğim, mavi mavi bakan Atatürk'üm, neşe saçan cumhuriyetim.*" Alnını alnıma yaslayıp burnunun ucunu narince değdirdi yanağıma. "Ellerin, parmakların, dudakların, gülüşün, bakışın, tenin, kokun, vatanımın binbir parçası," diye devam etti müptelası olduğum ses tonuyla. "Kutsal, korunası, tapılası, uğruna ölünesi..." Dudağımın kenarındaki yaranın üzerine minik bir öpücük bıraktı. "Benim..."

Bakakaldım. Tam olarak öylece bakakaldım. O ise hafifçe geriye attı başını. Dünyanın sekizinci harikasıymışım gibi bakmaya devam etmesi kalbime fazlasıyla zarardı. "Bu iyiydi bak," diyebildim en sonunda. "Şahsen etkilendim." Güldü. O da bana yetti. "Ben senin kadar güzel konuşamam," diye kelimeler güçlükle çıktı dudaklarımdan. Elimi tekrar alnına dokundurup saçlarını avuç içime doldurdum. "Afili cümlelerim yok. Ama severim." Nazikçe okşadım saçlarını. Bir daha göremeyeceğim sanmıştım. Kana kana doymak istiyordum her şeyine. Alnına derin bir öpücük bıraktım. "Çok severim," diye mırıldandım dudaklarım teninin üstündeyken. Hiçbir şey düşünmek istemediğim bir andı. O vardı. Ben vardım. Elleri ellerimdeydi. Dudaklarım tenindeydi. Bu kadardı. Dünyam bundan ibaretti. Bizim mutlu bir sonumuz olmalıydı. Bir yerlerde bize bırakılan bir hayat olmalıydı. Hayat bize bunu borçluydu. Lanetli bir masal değil, mutlu bir son

borçluydu bizden alınmış her şeyin yerine. Çünkü biz, üzerimizdeki lanetin bedelini babalarımızın kanıyla ödeyen çocuklardık. Kâfi değil miydi?

"Sen güzel söz söylemesen de olur," dedi mırıldanır gibi. Başını hafifçe geri çekip kalbime zarar bakışları ile bakmaya devam etti. "Sadece beni sev."

Gülümseyişim büyüdü. Benim dudaklarımdaki gülüşün yansıması onda da vardı. Ama gülüşüm, aklıma gelen bir soru yüzünden yavaşça soldu. "Murathan." O olduğunu onaylayan bir mırıltı çıkardı. Devam ettim: "Nasıl kurtuldun oradan? Kim buldu seni?"

Derin bir nefes verdi. "Bizim tim ve Hayri Albay," dedi net bir sesle. Bakışlarını kaçırdı yine. "Boş ver, geçmiş gitmiş şeyler. Bunları görmeni hatta bilmeni de hiç istemezdim zaten." Sesi üzgündü. "İmkânım olsa hepsini silerim şu an aklından."

Acıyı yaşayan oydu. Ama sadece izleyen benim aklımdan silmek istiyordu. Ve ben yine onun yüreğinin büyüklüğü altında eziliyordum.

"Kendi aklından değil de benimkinden mi silmek istiyorsun, Murathan?"

Bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Bana ne olduğu umurumda değil, Gökçen," dedi hiç düşünmeden. "İster öldürsünler ister derimi yüzsünler. Konu sensen ben sıfırlanırım." Elleri saçlarıma uzandı. Önüme düşen birkaç tutamı yavaşça geri itti. Yine erimeye en yakın hâlimle baktım gözlerine. Bu romantik cümlesinin devamını bekledim nazlı nazlı. O da bana erimeye yakın bir ifade ile bakarken cümlesini şöyle tamamladı: "Ama gel, önce şu saçlarını bir yıkayalım, ha yavrum?"

Romantik bakışım donup kaldı. Saçlarımda gezinen eline buruşuk bir yüzle bakıyordu. Dudağımın sol köşesinde Jinda'dan yediğim tokatlar yüzünden devasa bir yara ve yanağımı boylu boyunca kaplayan morluk vardı. Aynaya bakasım gelmiyordu. Dünden beri de yataktan kalkamadığım için banyo yapmaya fırsatım olmamıştı. Kaşlarımı çatıp hızla yanağımdaki yaşları sildim. "Ayısın, Murathan!" dedim ters ters. "Ayı kılıklı bir öküzsün!" Cilveleşme seansımızın sonuna gelmiş bulunuyorduk. Şimdi çifteleşme seansı başlıyordu.

"Ne dedik şimdi, lan?"

"Kaçırıldım ben, geri zekâlı," diye yükselmeye devam ettim. "Kör kurşunlar yedim. Saçım mı önemli şu an? Takıntılı manyağın tekisin sen." Kucağından kalkmak için hareketlendim. "Bırak. Gideceğim."

Bırakmadı. Kollarını daha sıkı sarıp şaşkın bir bakış attı üstelik.

"Nereye?"

"Gidiyorum," dedim nereye gideceğimi bilmeden. "Madem huylanıyorsun, daha fazla rahatsız etmeyeyim seni." Son derece tripliydim.

"Huylanıyorum demedim, Pamuk," diye bir savunma yaptı.

"Dedin," diye inatlaştım.

Kararlıydı.

"Demedim."

Ben de kararlıydım. "Dedin. Saçların kirli, leş gibi kokuyorsun, bıyıkların çıkmış dedin." Tekrar ileri atıldım. "Bırak beni, beyinsiz!"

Bırakmadı. Yetmedi, bacaklarımın üstündeki elini bacaklarımın altından geçirip beni kucakladığı gibi oturduğu yerden ayaklandı. "Bıyıkların mı çıkmış?" dedi yarım bir gülüşle. Yüzünü yüzüme daha çok yaklaştırdı. "Bir bakayım."

Anında elimi ağzıma kapattım. Daha aynadan tipime bakma fırsatı bulamamıştım. Kim bilir, ne hâldeydim?

Bu hâlime devasa bir kahkaha atarak karşılık verdi. "Hafif bir terlemişler sanki," diye eğlencesine devam etti. "Benim berbere beraber uğrayalım. Temiz işi var Kazım ağabeyin, merak etme. On dakikaya sinekkaydı. Hem çift olarak gidersek indirim bile alabiliriz."

Geri zekâlı, salak. Elimi ağzımdan çekip omzuna yumruğu indirdim.

"Ben sana bir sinek kaydırırım buradan!"

Oldukça keyifli bir kahkaha daha attı. Kaşlarımı çattım. "Ya ben bitli olsaydım?" diye sordum ters ters. "O zaman sevmeyecek miydin beni?"

Kucağında benimle, yüzünde ise aşırı keyifli bir ifadeyle banyoya ilerledi.

"Sümüklü hâlinle sevdiğime göre..."

"Bu bir cevap değil."

"İstersen boka bat, Pamuk. Çamaşır suyunda yıkar, yine severim."

Banyonun aralık kapısını ayağıyla itip açtı ve içeri girdik.

"Ha, önce yıkardın yani?"

Gözlerimi kıstım çehresine bakarken.

Küçük bir hastane banyosuydu. Sol tarafta bir klozet, önümüzde el yıkama lavabosu, sağ köşede ise küçük bir duş kabini vardı. Eğilip kucağından indirdi beni. Ayaklarımı direkt terliklerin içine bırakmıştı. Sıkı sıkı koluna tutunurken giydim. "Ben en azından önce yıkıyorum," dedi. "Sen olsan üzerime sifon çekerdin."

Doğru. Çekerdim. "Ama severdim," dedim çenemi yukarı dikerek.

Banyo kapısını kapattı. "Eminim ki tuvalet fırçasıyla yapardın bunu." Duş kabininin yanına ilerleyip fıskiyeyi aldı. Radyo frekansı ayarlar gibi dikkatle sağa sola çevirdi. Sıcağa ayarlamaya çalışıyordu. Sessiz kaldım. Yanımdaki lavabonun üzerinde ayna vardı. Biliyordum. Ama dönüp bakmadım.

Yüzümdeki morluk ve yarayı görmek istemiyordum. Söylediği son şeye cevap vermeyince bakışlarını bana çevirdi. Oldukça şaşkın bakıyordu. "Ne?" dedi aynı şaşkınlığını bozmadan. "Gerçekten tuvalet fırçasıyla mı severdin beni?"

Yine sessiz kaldım.

"Ama sonuçta severdim."

Huysuzluğu bakışlarına yansıdı. "Uğruna geberdiğimiz hanıma bak. Bok olsak yüzümüze bakmayacak." Elini duş başlığından akan suyun altına uzattı. Yeterli sıcaklığa geldiğine kanaat getirmiş olmalıydı ki diğer eliyle bileğimi kavrayıp yanına çekti. İlerlediğimde kabinin kenarında şampuanımı görmek beni biraz şaşırtmıştı.

"Şampuanımı sen mi getirdin?" diye konudan çok bağımsız bir soru yönelttim.

Ters bakışı hâlâ yüzündeydi. Ensemden kavradı ve bir turşu bidonuymuşum gibi kafamı kabinden içeri uzattı. Bir kolum kucağımda, askıda olduğu için sendeledim. Ama diğeri ile anında Murathan'ın kolunu kavradım. O ise kafamı aşağı eğip saçlarımı yüzüme döktü. "Ben en azından temizleyip sonra yine seviyorum," diye söylenmeye devam ederken sıcak suyu saç diplerimde hissettim.

Gerçek bir kaynanaydı.

Su önce kulaklarıma, daha sonra çenemden akarak ağzıma dolunca şiddetle tükürdüm. "Murathan!" diye bağırdım.

"Ne var?" dedi ters ters. Saçlarımın her yerine su tuttuğunu hissediyordum.

"Eben var!" diye yükseldim. "Yavaş olsana, hayvan!"

"Sen de şu kafanı içeri tam sok o zaman!" diye o da yükseldi.

Köpürtmeye başlamıştı ama ne köpürtme! Daha çok çamaşır çitiliyor gibiydi. Köy yerinde, leğene oturtulmuş, annesi tarafından kafasına maşrapa ile vurulan yavrulardan hiçbir farkım yoktu. Gayet romantik bir saç yıkama olabilirdi oysa. Şayet temizlik bağımlısı bir sevgilim olmasaydı. Gözlerime de su girince, can havli ile gözlerimi kırpıştırıp nefes almak adına balık gibi ağzımı açıp kapattım. Gözüme de köpük kaçınca artık bende balata kopmuştu. Köpüklü saçlarımı umursamadan doğruldum. Saçlarım *Samara* gibi önümdeyken sağlam kolumla diğer yanımdaki Murathan'ın kafasına yandan şamarı indirdim.

"Köpek mi yıkıyorsun?"

Bunu beklemiyordu sanırım. Önce bir yana sendeledi. Önüne bakarken birkaç kez göz kırpıştırdı. Derin bir nefes verip tekrar bana döndüğünde ise

biraz sinirli görünüyordu. Anında ensemden yakalayıp tekrar öne uzatması ise sinirinin en belirgin özelliğiydi. Yetişkin bir *Muratbanazor* saniye başı sinir sıkışması yaşayabilirdi.

"Sok şu kafanı şuraya!"

Kafama bir tek maşrapa yemediğim kalmıştı. Çaresizce eğildim. O ise hâlâ saçlarımı *çitiliyordu*. "Acıyor!" diye bağırdım çaresiz bir sesle.

"Acımıyor," dedi derimi tırnaklarıyla kaşırken. "Abartma."

Doğru. Acımıyordu. Ama bana neydi? Elinden kaçmak için geri gittim ama yemedi. "Yavaş ol!" diye sızlandım.

"Düzgün sok şunu içeri o zaman!" deyip ensemi kavradı. Kafamı yine ileri uzattı.

Çırpınmaya devam ettim.

"Gözümü açmama fırsat mı veriyorsun, köpek! Nerede duracağımı göremiyorum."

"Çırpınma," diye yükselmeye devam etti. "Toptan banyo yapsak daha az ıslanırdık, anasını satayım. Bir dursun elin kolun kızım ya!"

Sen git, annem gelsin, diye ağlamama ramak var. Ağlamaklı bir ses çıkardım. Gözlerimi açamıyordum ama köpürtme işinin bittiğini ve durulama kısmına geçtiğini anlayabiliyordum. "Saçımın teline dünyayı yakacak adama bak!" diye sızlandım. "Saçlarımı yoldu."

"*Çok severim seni,* diyen kadına bak!" dedi hemen. "*Bok olsan yüzüne bakmam,* dedi."

Kin tutma yetisi devasaydı. Ağlamaklı sesler çıkarmaya devam ettim. O ise hâlâ saçlarımı yıkama derdindeydi. Çığlıklar, yardım çığlıkları... Boynuma ve kulaklarıma su dolunca "Kepçük!" diye bağırdım. Göğüs oluğuma bile su dolmuştu. Haklıydı. Toptan banyo yapsam daha iyiydi. Umursamadı bile bu yükselişimi. Boşta kalan elimi yüzüme atıp su yüzünden açamadığım gözlerimi ovaladım. Su sesi gözümü açmamla eş zamanlı olarak kesildi. Huylu herif, aşağı dökülen saçlarımdaki suyu sıkıyordu.

"Allah senin belanı vermesin!" dedim resmen yorgun bir sesle. "Pestilimi çıkardın!"

Yine umursamadı. Saçlarıma bir havlu sarıyordu. "Hah!" diye kendi kendine keyiflendi. "Bak, şimdi benim Pamuk'um gibi kokuyorsun."

Havluyu geri atarken, beni de kolumdan kavrayıp doğrulttu ama resmen belim tutulmuştu. Nineler gibi bir elimi belime atıp yüzümü ekşittim. "Köpekler işesin senin saçına, Kepçük!" diye homurdandım ağzımın içinde. "Belimi kırdın. Adi herif!"

"Zerre eğilmediğin için burada ıslanan benim!" dedi ters ters. "Nasıl belin ağrımış olabilir?"

Umursamadım. Son derece dramatik bir hâlde elimi belime atıp kapıya yöneldim. Üstüm başım baştan aşağı sırılsıklamdı. Yandan bir bakış attığımda ise iddia ettiği gibi asıl ıslananın o olduğunu gördüm. Hiç çaktırmadan kuyruğu dik tutmaya devam ettim. "Ağzın kırılsın," dedim en içli hâlimle. "Hiç özlememişsin sen beni."

"Kimin özlemediği belli," diye lafını çaktı.

"Ben seni son bir kez görmeden öleceğim diye kahrımdan ölecektim be neredeyse!" şeklinde ani bir yükseliş yaşadım. Doğruydu. Alnıma defalarca yaslanan soğuk namludan değil, onu son bir kez göremeden öleceğimdendi içimdeki bütün korku. O zaman şu an niye kavga ediyorduk?

Önce bir baktı. Sonra dilini yavaşça kuruyan dudaklarında gezdirdi. "Gökçen," dedi derin bir nefes verirken. "Çok pis öpeceğim seni ama dua et o dudağındaki yaraya."

Uyuz olmuş ama bir o kadar da kıyamayan bir bakışla baktım. O yaraya dua mı etmeliydim yoksa sövmeli miydim, bilemedim. Jinda'nın defalarca aynı noktaya attığı tokatlardan yalama yapmıştı dudağımın kenarı. Yemek yemek, su içmek bile canımı yakıyordu. "Yarasız tarafından öp o zaman," diye mırıldandım huysuz bir nazla.

Dudaklarında çapkın bir gülüş belirdi. Bu fikri onaylamayan bir ses çıkardı. Alan dar olduğu için bir adımda tam önüme geldi. Saçlarımın alnımdaki bitiş noktasına attı ilk olarak elini. Köpük kalmıştı sanırım. Avuç içiyle sildi. Sonra ise ani bir şekilde tek eliyle belimi kavrayıp bedenimi gövdesine yasladı. Söylediği tek bir cümle ise kalbimi hoplatmaya yetmişti. "Hepsi benimken neden sadece bir köşesiyle yetineyim?" Psikolojim haraptı. Bu beyefendi ise daha da harap ediyordu beni. Dudağımdaki yaranın el verdiği ölçüde gülümsedim. Yüzünü yüzüme daha çok yaklaştırıp, dudaklarımın üstünde soluklanınca içli bir nefes verdim. Sıcaklığına daha çok sokuluyordum ki hemen arkasında olduğumuz banyo kapısı bir hışımla açılıp tak diye Murathan'ın kafaya vurunca minik bir şaşkınlık nidası atmak mecburiyetinde kaldım.

İçeriye dalan kişinin sesi ise son derece paniklemişti. "Ne oluyor lan bu banyoda?" diye böğürüyordu sevgili kardeşim Gökalp.

Murathan kollarını belimden çözüp elini kafasının darbe yiyen tarafına attı. Gözlerini kapatıp bir adım geriledi önümden. "Anasını avradını..." diye homurdandı ağzının içinde.

"Murathan!" diyerek öne atıldım. Kafası gitti adamın! Gökalp ise kapı arkasında olduğumuzu yeni fark etmiş olmalıydı ki kapıyı geri çekip ka-

fasını bize doğru uzattı. Dehşet dolu bakışları ikimizin de üzerinde hızla gezindikten sonra tekrar yüzümüze odaklandı. "Ne oluyor burada?" Sesi şüphe doluydu.

Erkek kardeş maldır, demiştim. Buyurun, kanıtı. Uzanıp kapının arasından uzattığı kafasına silleyi indirdim. "Asıl sana ne oluyor be? Kafasını kırdın adamın." Sinirli bakışlarımı ondan çekip Murathan'a döndüm. Şefkatle baktım hurma gözlüme. "İyi misin, Murathan? Acıdı mı?"

Elini *hayır* dercesine salladı ama bakışları bariz bir şekilde sövüyordu.

"Ne konuşuyordunuz siz az önce?" diye şüphesine devam etti Gökalp. "Sok mok, ne diyordunuz siz, abla?"

Umutsuzca baktım. "O kadar salaksın ki..." dedim. "Ölümden döndüm diye seni sevmeye karar vermiştim ama şu an tövbe ettirdin."

Umursamadı. Vahşet dolu bakışlarını Murathan'a çevirdi. "Ağabey?" dedi. Ama sesinde hafiften bir *yazıklar olsun* tınısı vardı.

Derin bir nefes verdi Murathan. "Oğlum, saçmalama," dedi hâlâ kafasını ovuştururken. "Gökçen'in saçını yıkıyorduk."

Gökalp'in şüpheli bakışları ben ve Murathan arasında gidip geldi. Gözlerimi devirdim. Ne zaman Murathan'la yalnız kalsak çocuk diken gibi oradan bitiveriyordu. Tam ileri atılıp Gökalp'i dövme girişiminde bulunacaktım ki dışarıdan başka bir ses yükseldi:

"Gökçen Alptekin."

Yabancı bir sesti. Birkaç saniye için üçümüz de birbirimize baktık. Gökalp kafasını geri çekip dışarı çıkarken biz de peşine takıldık. Banyodan çıktığımızda, odanın ortasında elinde bir buket çiçekle bizi bekleyen kurye vardı. "Gökçen Alptekin?" dedi yeniden.

"Benim," dedim kibarca. "Buyurun."

Yaklaşıp elindeki çiçekleri bana uzattı. Mecburen aldım. Rengarenk bir buketti. Adam tam mutlu mesut görevini yapmış, odadan çıkıyordu ki Murathan bir adım öne çıktı. "Bir dakika, bir dakika," dedi en sert sesiyle. Uzanıp kucağımdaki buketi bir hışımla aldı. "Gökalp, tut şu adamı," diye bir emir verdi.

Canım kardeşim, Murathan'ın emir eri olmaya dünden razıydı sanırım. Anında kapının önüne dikilip gerçekten adamın önünü kesti. Masum kurye ne olduğunu anlamadan ürkekçe baktı ikisine de. Canım kardeşim ve sevgilimin yüzünde ise muazzam bir sinir ifadesi vardı.

Şaşkın bir bakışla, "Ne yapıyorsunuz siz şu an acaba?" diye sormadan edemedim.

Murathan elindeki çiçeğe boka bakar gibi baktı. Sağa sola çevirdi.

"Kimden bu?"

"Kâğıt var içinde, Murathan ağabey," dedi kapı önünde yol kesen Deli Dumrul kardeşim.

Ters bir bakış attım Gökalp'e. Murathan'ın sinirlenince neye dönüştüğünü bilmediği için yangına benzinle gidiyordu, farkında bile değildi. Murathan ise çiçeklerin içine sıkıştırılan not kâğıdını bulmuştu. *Bulmaz olsaydı,* demeyi tercih ediyordum çünkü yüzündeki ifade hiç hoş değildi. Kehribarları kâğıt üzerinde gidip gelirken yüz ifadesi her kelimede daha da geriliyordu. En fazla ne yazabilirdi ki bir notta yani? İlerleyip yanına dikildim. "Ne? Kimdenmiş?" deyip bakışlarımı elindeki kâğıda uzattım. Aynen şöyle yazıyordu:

"*Ben sizin gözlerinizle yeniden hayat buldum, Gökçen Hanım. Umarım bizi bir daha gözlerinizden mahrum etmezsiniz. Başınıza gelen her şey için oldukça üzgünüm. Geçmiş olsun dileklerimi kabul ediniz. Fedai...*

Yaktın başımı, Fedai.

"Ne diyor lan bu?" dedi Murathan'ın sinir ve şaşkınlık dolu sesi.

Niyet ettim ya Rabb'i, bundan sonrasını kaossuz atlatmaya. Âmin.

"Ne yazıyor? Kimdenmiş?" diye yangına benzin dökmeye devam etti Gökalp. Ağzı kırılmalıydı.

"Ben sizin gözlerinizle yeniden hayat buldum, Gökçen Hanım," diyerek yazılanları sesli okumaya başladı Murathan. "Umarım bizi bir daha gözlerinizden mahrum etmezsiniz. Başınıza gelen her şey için oldukça üzgünüm. Geçmiş olsun dileklerimi kabul ediniz. Fedai..." Ses tonu anlatılmaz, yaşanırdı.

Kurye kendi canının derdindeydi.

"Ağabey, beni bırakın, gideyim. Elçiyim ben, valla."

Gökalp ise Murathan'ın öfkesini harlamaya kararlıydı.

"Kim gözlerinde hayat bulmuş, abla?"

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. "Gökalp, seni gebertirim!" diye bağırarak en sonunda zıvanadan çıktım. Şiddetli bağırışım yüzünden dudağımdaki yara acımıştı.

Murathan'a ise inme inmiş olmalıydı. Hafiften gözü seğiriyor gibiydi. "Gözlerin..." dedi. Sustu. "Gözleri..." Sustu. Başını sinirle sağa eğdi. "Gözlerinde ne? Nasıl? Ne bulmuş? Ne?" Yine durdu. Ama bu sefer ateş saçan gözleri bana dönmüştü. "Fedai kim, lan?"

Oldukça sinirli duruyordu. Ama bir o kadar da şaşkın. Gülmek istedim bu ifadesine ama saçlarımı cidden yolabilirdi. "Hastam," dedim ılımlı çıkarmaya çalıştığım bir sesle.

Tek kaşı havaya kalktı.

"Hastan?"

Onaylayan bir mırıltı çıkardım.

"Hastam."

"Bu dediğin kelimenin sende ayrı, bende ayrı anlamı var, Gökçen. Biliyorsun, değil mi? Bana hafiften sağdan soldan geliyorlar yine."

"Bu ne biçim hasta?" dedi Gökalp. "Sen gözlerinle mi tedavi ediyorsun herkesi?"

Dertli nefesim büyüdü. Yılmış bir bakış attım Gökalp'e. Tekrar ortamı bakışı ile bombalayan Murathan'a döndüm. "Murathan, abartma," dedim sakince. "Anlatmıştım ya sana Fedai Bey'i. Kanserdi hani. Karısı aldatmıştı."

"Şaziye?" dedi sinirle.

"Evet," dedim hemen. "Aynen, Şaziye. O Fedai işte. İntihar ederken kurtardık diye adam minnet duyuyordu bana. Şimdi de *geçmiş olsun,* demek için çiçek göndermiş. Ne var bunda?"

"O zaman adam gibi geçmiş olsun yazsın. Bu ne lan abidik gubidik!" Elindeki kâğıda baktı ters ters. "Gözlerinde hayat bulmuş." Durdu. Gözlerini kapatıp yutkundu. "Gözleri diyor ya. Gözleri diyor, ha!"

Aynı saniyelerde Gökalp'in arkasında bir adam daha belirmişti. "Gökçen Alptekin?" dedi Gökalp'in kolunun altından odaya bakarken. Elinde bir demet gül buketi vardı.

Odada derin bir sessizlik belirdi. Herkes gelen elemana ve elindeki buketa bakarken durumu ilk gelen kurye özetledi:

"İmkânın varken geri dön, kardeşim."

Adam, ellerinde çiçeklerle kapımda sırılsıklam[15] kalmış ama şaşırmıştı.

"Al şunu da içeri, Gökalp," diye bir komut daha verdi Murathan. Gökalp adamı diğer kuryenin yanına çekerken, uzanıp elindeki çiçeği aldı. Üzerindeki notu en seslisinden okudu:

"Bizi kendinizden mahrum etmeyiniz, Gökçen Hanım. En yakın zamanda iyileşip aramıza katılmanız dileğiyle. Kemalettin Özdamar."

İlçe Sağlık Müdürü'ydü. Oğlunun göğsüne şiş batmış, ben de gerekli müdahaleyi yapmıştım. Sonraki günlerde de sık sık pansumana geldiklerinden sohbet etmişliğimiz vardı. Amca gibiydi. *Bir isteğin olursa hemen bana gel, kızım,* diye sıkı sıkı tembihlemişti. Bir isteğim vardı, Kemalettin Bey. Lütfen beni buradan alın. Teşekkürler. Ayrıca bugün bunların hepsi neden bu kadar romantikti?

[15]İlhan Şeşen'in seslendirdiği, 2003 çıkışlı *Ellerimde Çiçekler* şarkısına atıfta bulunuluyor. (e.n.)

Bakışlar bana dönerken, "İlçe Sağlık Müdürü," dedim hızla.

"Sen bu hastalara sadece ilaç yazıp serum taktığına emin misin?" diye soran Gökalp, Murathan için patlama noktası olmuştu. Dişlerini dudağına geçirdi. Hızla kafasını sağa sola eğip boynunu kütletti. Elindeki çiçekle kuryelere döndü. Çiçeği adamın olmadık yerlerine sokacağını sandığımdan anlık bir panikle ileri atıldım. Ama hızlıydı. Korktuğum ise olmamıştı. Çiçeği kuryenin kucağına yapıştırdı. Diğer çiçeği de Gökalp'in elinden alıp getiren kuryenin kucağına fırlattı.

"Şimdi bunları alıyorsunuz," dedi öldürücü bir bakış ve sesle. "Aynı adreslere geri gönderiyorsunuz. O gönderenlere de aynen şu notu iletiyorsunuz." Durdu. Ve bundan sonrasını kelimelerin üzerine basarak tane tane söyledi: "Eceli gelen fare, kedi taşağı ile oynarmış. İmza da Murathan Karakurt."

Şaşkınlık ve sinirle aralandı dudaklarım. Gökalp ise keyifle sırıttı.

"Gökalp," dedi aynı siniriyle. "Yolcu et arkadaşları, koçum."

Gökalp'in sırıtışı memnuniyete dönüştü. *Tamamdır, ağabey,* der gibi bir ifade belirdi yüzünde. Ben çıkayım, siz devam edin. Bu nedir yani? Gökalp şaşkın kuryeleri ensesinden kavrayıp odadan dışarı çıkardı. Murathan ise arkalarından en sert şekilde kapıyı kapattı. Kırılmaması büyük bir mucizeydi. Şaşkın bir sinirle bakmaya devam ettim bu hâline. Tam emin değildim ama saçlarımın dibi ya sinirden ya yeniçeri ağası gibi başıma sarılmış havludan dolayı uyuşmuştu. Bence sinirden olması daha yüksek bir olasılıktı. Birkaç saniye bakıştık.

Kollarını iki yana açıp, "Ne?" diye yükseldi en sonunda.

"Allah seni akılla şereflendirsin, Murathan! Başka da hiçbir şey diyemiyorum ben artık sana!"

"Deme zaten, Gökçen! İki serum takıp gönderdiğin adamlardaki samimiyete bak." Ellerini beline atıp sinir harbi geçiren bir ifadeyle kafasını sağa çevirdi. "*Gözlerinde hayat buldum,* diyor ya! *Beni senden mahrum etme,* diyor ya. İte bak, ettiği lafa bak ya!"

Gerçek bir kaynana. Derin bir nefes verip bakışlarımı tavana diktim. Hâlâ söylenmeye devam ediyordu. Dertli dertli tavana bakarken içimden şarkı söylemeyi tercih ettim. *Manda yuva yapmış söğüt dalına, aman aman...* Derken kapı bir daha açıldı. Ve şu an ortamda en son bulunması gereken kişi ortama damdan düşer gibi daldı. "Gökçen," dedi Egemen. Dudaklarında tatlı bir tebessüm vardı.

Murathan'ın siniri ise son noktaydı. "Lan sen de bir siktir git! Hanginizle uğraşayım?" diye yükselince Egemen'in eli kapı kolunda, adımı eşikte öylece kalakaldı.

"Yanlış zamanda geldim galiba," diye mırıldandı Egemen. Sonra ise hiç sorgulamadan kapıyı kapatıp hızla uzaklaştı. Daha doğrusu kaçtı. Haklıydı.

Kapı kapanınca sadece birkaç saniye sessiz kalabildim.

"Sen mi gözümün önünden defolup gidiyorsun, ben mi seni kolundan tutup odadan atayım?"

Tek kaşı havalandı.

"Pardon da sebep? Sinirli olan benim şu an."

"Senin sinirli olmadığın an mı var? Seni de sinirini de görmek istemiyorum! Çık, git şu odadan!"

"Görme," dedi hemen. Önümüzdeki duvarı işaret etti. "Duvara bak."

Yılmış bir bakış attım. Delirmek üzereydim. Gücümün yettiği ölçüde koluna okkalı bir darbe indirmeye çalıştım. "Koparmak istiyorum o kulaklarını!" dedim dişlerimi sıkarak. Tam o da bana laf saymaya niyetleniyordu ki kapı bir kez daha açıldı. Çok şükür ki bu sefer tartışma konusu yaratacak biri gelmemişti.

"Ne bu sesler? Kavga mı ediyorsunuz siz yine?" diyerek Neslişah teyze içeri girdi. Hemen ardından annem, Gülhan ve Aslıhan ablalar geliyordu. Arkalarında ise hiç tanımadığım tesettürlü bir teyze elinde kocaman bir bavulu sürükleyerek ilerliyordu. Murathan'la birbirimize ters bir bakış attık. Ama bu, oda dolmaya başlayınca Murathan'ın anında yanıma gelmesine engel değildi.

"Geç içeri, canım," dedi Neslişah teyze yanlarında gelen kadına. "Hazırla her şeyi."

Her şeyi derken? Kadın odanın içine ilerledi. Murathan ve benim bakışlarımız ondayken elindeki bavulu açtı. İçinden minik bir piknik tüpü çıkarıp odanın ortasına bıraktı. Göz kırpıştırdım. Piknik tüpü? Şaşkınlığımı Murathan özetledi:

"Anne, bu ne?"

Gülhan abla cevapladı:

"Kurşun dökeceğiz."

Aşırı memnun görünüyordu bu aktiviteden.

Murathan'la yüzümüzde aynı boş ifade belirdi. Annemler ciddi ciddi kadının bavulundan gerekli eşyaları çıkarmasına yardım ediyordu.

"Çok direndim ama engel olamadım bu saçmalığa," diye mırıldandı Aslıhan abla. "Özür dilerim."

Gülhan abla yine çok farklı âlemlerdeydi.

"Çok eğleneceğiz."

"Ne eğlenmesi, Gülhan abla ya?" dedi hafiften yükseldi Murathan. "Ahsen'i ne yaptınız ayrıca? Cidden ne oluyor burada?"

Katılıyordum.

"Zeynep ablaya bıraktım Ahsen'i. Uyuyor. Bu anı kaçıramazdım."

"Yani sırf şunu görmek için çocuğunu bıraktığına inanamıyorum, Gülhan," diye homurdandı Aslıhan abla.

Gülhan abla derin, sıkıldığını belirten bir nefes verdi. "Bir sus abla ya! Sanki cami avlusuna bıraktım çocuğu. Yarım saate döneceğim yanına." Öğrendiğime göre Ahsen dört yaşındaymış. Gülhan ablanın eşi Ramazan ise özel bir bankada çalışıyormuş. Severek evlenmişler. Çok istemişler hatta birbirlerini. Eşinden bahsederken gözlerinin içi gülüyordu.

Şaşkın bakışlarımı ortadaki kadına çevirdim. Piknik tüpünü açmış, kepçe içindeki kurşunu eritmeye başlamıştı. Bir yandan da annemlere, *tenceresi al, su koy, bavuldan minik tepsiyi çıkar,* diye komutlar veriyor; annemler de ciddi ciddi bunları yapıyordu. "Hastane odasında kurşun mu dökeceğiz yani?" diye en sonunda konuşabildim.

"Evet," dedi annem. "Çok nazar varmış sizde. Burada herkes sizi konuşuyormuş. Çok dillendirilmişsiniz. Ondan gelmiş bunlar başına." Kurşuncu kadına döndü. "Değil mi, Fatma Hanım?"

"Öyle," dedi Fatma Hanım.

Nazar mı etmişler? Gözü olanın gözü çıksın! Zaten zar zor yaşıyoruz. Nazar edecek ne vardı yani? Odanın kapısı yeniden açılırken Gökalp ve halam girmişti içeri. Ortamı görünce onlar bile birkaç saniye şaşkınlıkla baktı. "Kız, ne oluyor burada?" dedi halam. Ölümün ucundan sağ sağlim döndüğüm için artık makyajı da bakımı da yerli yerindeydi.

Güldü Gülhan abla.

"Gel, Canan abla; Murathan'la Gökçen'e kurşun dökeceğiz."

Halam gülerek çantasını yatağın üzerine savurdu. Kaosa bayılırdı. Bunu sesli de dile getirdi:

"Ay, ne diyorsun? Şimdi mi? Hemen yapalım!"

Gökalp ise eğlendiğini belirten bir kahkaha atmıştı. "Abla," dedi *seni gidi seni,* der gibi. "Kurşunlar az mı geldi, kız? Alıştın sen bu aksiyona."

Minik bir gözlerimi devirip bakışlarımı anneme çevirdim.

"Anne, hastane odasında kurşun mu dökülür? Hem bu işin nazarla ne alakası var?"

Neslişah teyze ile annemin yakıcı bakışları aynı anda bana döndü. Olduğum yere sinmem için bu yeterliydi. Annem bana doğru ilerledi. Koluma girip yatağa çekti. "Otur şöyle," dedi ciddi ciddi.

"Murathan," dedi Neslişah teyze. "Geç Gökçen'in yanına."

Murathan ters bir bakış attı.

"Anne!"

"Ne?" diye yükseldi Neslişah teyze.

"Saçmalıyorsun, ha."

Ciddiye almadı Neslişah teyze.

"Sus da otur şuraya."

Murathan çaresiz ama *ya sabır* kokan bir ifade ile yanıma oturdu. Birbirimize yandan boş bakışlarla baktık. Neslişah ve Leyla ikilisinin enerjisinden yıllar pek bir şey eksiltememişti. Murathan'ın bakışları kepçede kurşun eriten kadına kilitlendi.

"Bu kadını nereden buldunuz siz?"

"Kantinden," diye net bir cevap verdi Neslişah teyze.

Olay garipleşiyordu. "Anne, bence de saçmalıyorsunuz," dedi Aslıhan abla.

Ama Neslişah teyze her zamanki gibi aklına koyduğu şeyde kararlıydı. "Sen de sus, Aslıhan!" diye terslendi. "Karışmayın benim işime." Kadına döndü. "Eridi mi kurşun?"

Bu fikrin Neslişah teyzeden çıktığına yemin edebilirdim ama ispatlayamazdım. Annem güldü Neslişah teyzenin bu yükselişine. Aslıhan ablaya ilerleyip şefkatle doladı kolunu omzuna. Kendine çekti. Gülerek, "Aklına koydu bir kere," dedi. "Bilirsin, durmaz."

Aslıhan abla önce tepkisiz kaldı. Sonra kafasını hafifçe yana çevirip birkaç saniye baktı anneme. Diğerleri, kurşunun erime noktası gibi ilim irfan dolu konular tartışırken ben, Aslıhan ablanın annemin omzuna dolanmış kolundan hafifçe uzaklaşmasını izliyordum. Bakışları ise her zamanki gibi düz ve ifadesizdi. Annemin gülen yüzü, bu gerileme yüzünden usulca soldu. Nereye koyacağını bilemediği ellerini önce dizlerine sürttü. Bakışlarımız denk düştüğünde solan gülüşünü tekrar dudaklarına yerleştirdi. Bana gülümserken Neslişah teyzenin yanına ilerledi. Bakışlarım tekrar Aslıhan ablaya döndü. Kehribarları boşluğa bakarken dişlerini sıktığı yay gibi gerilen dudaklarından belliydi. Rahatsız edici bir duygu belirmişti içimde.

Odanın kapısı yine açılınca bakışlarımı annem ve Aslıhan abladan ayırdım. Süleyman ve Aybüke içeri girmek için bir adım atıyordu ki ortamı görünce duraksadılar. "Ne oluyor lan burada?" dedi Süleyman. "Ayin mi var?"

"Önemli bir işimiz var, oğlum," dedi Neslişah teyze. "Aybüke, geç sen de Murathan ve Gökçen'in yanına."

Aybüke de şaşkın duruyordu ama Neslişah teyzeyi ikiletmedi. Öne doğru iki adım atmıştı ki Süleyman bileğinden kavrayıp geri çekti. "Niye?" dedi şüpheyle. "Ne yapacaksınız Aybüke'me?"

"Yiyecek değiliz, oğlum," dedi annem. "Kurşun dökeceğiz."

Aybüke'nin şaşkınlığı büyüdü. Ama benim annemin sözünü de ikiletmedi. Gelip yanıma oturduğunda söylediği şey, şu an sorulacak en makul soruydu.

"Ne bu şimdi?"

Ah! Ben de bir bilsem, Aybüke.

Keyifli bir şekilde, "Ya teyzelerim, biz kurşunlarla dans eden adamlarız. Daha ne kurşun dökmesi?" dedi Süleyman.

"O yüzden yapıyoruz zaten, oğlum," dedi annem. Elindeki çarşafın bir ucunu Süleyman'a verdi. "Canan, Gülhan, Aslıhan. Siz de tutun çarşafı. Açın kafalarına." Hepsi sorgusuzca denileni yaptı. Direnmenin faydasız olduğunun farkındaydılar.

"Önce doktorla askere yapalım," dedi kadın bozuk Türkçesi ile. "Sonra gelen kızın nazarı çoktur. Odaya girdi, başıma ağrı girdi. Ayrı kurşun gerek ona."

Bakışlarımız Aybüke'ye döndü. Şaşkınlığı büyüyordu. Denileni yapıp yerinden ayaklanırken Süleyman, *Aybüke yoksa ben de yokum,* der gibi çarşafın ucunu bırakmış, "Kim o Aybüke'ye gözü değen?" diye soruyordu kadına. "Kim lan o gözü çıkasıca?"

Süleyman'ın bıraktığı çarşaf ucunu Gökalp kavradı. Halam, ablalar ve Gökalp gerdiler çarşafı başımızın üzerine. Bir kere daha isyan etti Murathan.

"Ciddi ciddi yapacak mıyız bunu yani?"

"Murathan, sus!" diye ters bir sesle konuştu Neslişah teyze. Sinirin, Karakurt ailesinde genetik bir miras olduğunu unutmuştum. Sağ olsun, hatırlatıyorlardı.

"La havle..." diye mırıldandı Murathan. Kafasını hafifçe sağa eğerken bakışlarımız kesişti. Kısa bir an bir şey söylemeden öylece baktık birbirimize. İçinde bulunduğumuz an, geçmişten bir parçayı daha sürükleyip önüme bırakmıştı. Yastıklardan kendimize ev yapıp, başımıza çatı diye çarşaf gerdiğimiz, daha sonra ise kurduğumuz bu evi yoğun kavgalarımız sırasında tekmeleyerek yıktığımız anları. İçim sıcacık oldu.

"Saçların ıslak," diye mırıldandı. "Üşüteceksin."

Gülümsedim.

"Bir şey olmaz. Hem şu an buradan çıkarsak asıl annemler bizi kurşunlar."

Gülüşü derinleşti.

"Hâlâ bu denli çılgın olmaları korkunç."

Sessizce kıkırdadım. Haklıydı. Ama Gökalp kafasını aniden çarşafın altına sokup, "Ne konuşuyorsunuz siz bıdır bıdır?" diye sorunca gülüşüm dudaklarımda soldu. Romantik anlarımın katili bu çocuk olabilirdi.

Çok sağ olsun, kim olduğunu çarşaf yüzünden göremediğim bir el, Gökalp'in kafasını geri çekerek duruma el attı.

"Sakın kıpırdamayın," dedi kurşun döken teyze.

Başımı ciddi ciddi aşağı yukarı salladım. Kafamın içinde *dori me, dori me, ameno ameno,* diye ayin şarkısı çalıyordu. Yoksa gerçekten mi çalıyordu?

"Gökalp!" diye bağırdı annem. "Kapat şunu! Elimde kalırsın!"

"Ortama iyi gidiyordu ama," diye homurdandı ağzının içinde Gökalp. Ama yine de kapattı şarkıyı. Birkaç dakika kimseden ses çıkmadı. Aniden yüksek desibelde suya düşen kızgın demir sesi ile irkildim. Kalbim saatlerdir koşuyormuşum gibi hızlı bir ritimle atmaya başladı. Yüksek ses artık benim için sadece tek bir şey demekti: Korku. Bomba, feryatlar ve silah seslerinin bedenimde bıraktığı izleri iyileştirmek kolaydı. Ama ruhun kendini iyileştirmek gibi bir meziyeti yoktu.

Korkumu belli etmemeye çalışmıştım ama Murathan anlamıştı. Hep anlardı. Kucağımda sıkıca birbirine kenetlediğim ellerime uzandı. Parmaklarımın arasındaki kördüğümü çözü. Elimi kavrayıp kendi kucağına çekerken o kördüğüm yerine kendi parmaklarını kenetledi. Konuşmadı ama bakışlarının sesi vardı. *Ben buradayım,* diyordu.

Gülümsedim. Asıl kurşunu koluma değil de kalbime yemiş olma ihtimalim yüksekti. Etrafımızdan kınayıcı nidalar yükselince aynı anda gözlerimizi başımızın üzerindeki çarşafa diktik.

"Hep nazar!" dedi kurşun döken kadın. "Koca koca gözler, mıril mıril sözler var."

"Bak sen şu işe!" dedi Canan halam.

"Hani nerede?" dedi Gülhan abla.

"Ne gözü ya! Hepsi dağıldı," diye mırıldandı Aslıhan abla.

Olaya Aybüke bile dâhil oldu.

"Şu kopan parçalar hastalıklar diye biliyorum ben. Değil mi?"

"Öyle," dedi kadın. "Ama büyük göz var bu çocuklarda. Şu kurşunun hâline bakın. Delik deşiktir."

Hepsi ciddi seslerle onayladı.

"Ama kocaman da bir kalp vardır," dedi kadın. Herkes sessizleşirken Murathan'la birbirimize göz ucuyla baktık. Birbirine kenetli ellerimiz, bu söylenen için oldukça yeterliydi aslında.

Gülhan ablanın imalı sesi, "Onu biliyoruz," dedi. "Geç o kısmı, abla. Başka ne var?"

"Kalın bir halat var," dedi kadın. "Sıkı sıkı tutuyor iki kişiyi." Kısa bir an için sessizleşti. "İki ölü..."

Söylenen tek bir cümle ile ortama derin bir sessizlik çöktü. Bakışlarımız tekrar keşişti Murathan'la. Ama bu defa gülmüyorduk.

"Ne ölüsü, kız?" dedi halam.

"Soğuk," dedi kadın. "Mezarları soğuk. Öleli çok olmuş. Ama kalpleri sıcak. Kalın bir halat var aralarında. Bak, ikisinin etrafını sarıyor. Döne döne etraflarındaki herkesi de birbirine bağlıyor."

"Kopmamış mı o halat hâlâ?" dedi Aslıhan abla.

"Kopmamış," dedi kadın. "Kopacak gibi olmuş. Ama bir adam var; uzun boylu, yağız bir delikanlı. Sıkı sıkı tutmuş halatın ucunu. Kopmasına izin vermemiş. Ucunu da kendi ayaklarına bağlamış sanki. Halat kopsa ilk o silinecek gibi."

"*Bungee jumping* yapar gibi mi?" diye sordu Süleyman ciddiyetle.

Neyse ki duruma Aybüke el attı.

"Bir sus Süleyman ya!"

İlk kez olayı ciddiye alarak konuştu Murathan. "Halatın ucunda..." Elinin içindeki elimi daha da sıkı kavradı. "Kim var?"

"Yürek," dedi kadın.

"Kimin?" diye soran bu defa bendim.

"Onu bilemem," dedi kadın. "Ama halat bir yerde inceliyor. Koptu kopacak."

Murathan elimi daha çok kendine çekti.

"Kopuyor mu?"

Kadın kısa bir an sessiz kaldı. Sonra ise derin bir nefes verdiğini duydum. "Kopuyor," dedi. "Ama sıkı sıkıya bağlı kader ona yazılana. Düğüm atıyor kopan yere. Tekrar bağlıyor."

Dayanamayıp, "Bu iyi bir şey mi yani?" diye sordum.

"Onu da ben bilemem," diye mırıldandı sessizce. "Ama kopan bir ipe bir düğüm atarsan ipin en güçlü yeri de artık o düğüm olur; ipe her dokunduğunda canını yakan yeri de."

Anlık bir sessizlik daha çöktü ortama. Bu sessiz ciddiyeti bozan ise Gökalp oldu. "Çinli misin, teyze?" dedi merakla. "Çin atasözüydü sanki b-"

Annem tarafından ense köküne tokadı yemiş olmalıydı ki kelimeleri yarım kaldı. Ben ise Murathan'a daha da sokuldum. İçimdeki huzursuzluk büyürken kötü her anıyı zihnimden uzaklaştırmak için yaptığım şeyi yaptım. Başımı omzuna yasladım, gözlerimi kapattım, elini daha da sıkı kavradım ve sadece onu düşündüm. Onu ve içinde onun olduğu her anıyı. Beni içine düştüğüm karanlıktan çıkaracak tek şey bunlardı.

"Süleyman, yeter!" diye isyan eden Aybüke'yi her zamanki gibi ciddiye almıyordu Süleyman.

Mercimek çorbasından bir kaşık daha alarak Aybüke'nin ağzına doğru ilerletti.

"Yetmez. Şunu da ye bakayım."

Gözlerini devirdi Aybüke. Ama ağzının üstüne dayanan kaşığa da tepkisiz kalamadı. Yedi. Süleyman huzurla kaşığı geri çekerken o son derece ters bakıyordu. Süleyman kaşığı tekrardan kâseye daldırıyordu ki ileri uzanıp koluna yapıştı. "Allah aşkına dur, Süleyman. Şiştim. Dikişlerim sızlıyor."

"Ama olmaz ki böyle, Aybüke'm. Yüzüne renk gelmesi lazım."

"Sana buradan bir çakarım, görürsün senin yüzüne nasıl renk geliyor!"

Keyifle gülümsedi Süleyman. Kaşığı tepsiye, tepsiyi ise yanındaki komodinin üstüne bıraktı. "Şunu duydum ya senden, tamamdır," dedi büyük bir neşeyle. "Valla iyileştin kız sen!"

Gülümseme ile gözlerini devirme arası bir ifade belirdi Aybüke'nin yüzünde.

"Geri zekâlısın."

Umursamadı bu lafı. Ayağa kalkıp Aybüke'nin üzerindeki battaniyeye uzandı. Açıkta kalan kollarını da kapattı.

"Üşüyor musun? Çorap giydireyim mi?"

Tutamadığı bir tebessüm belirdi Aybüke'nin dudaklarında. "İyiyim, Süleyman," diye mırıldandı battaniyenin sağını solunu düzelten Süleyman'a bakarken.

Süleyman ise elini battaniyeden çekmiş, başındaki yastığa uzanmıştı. "Yastığını kaldırayım mı? Boynun ağrıdı m-" Ona bakarken tebessüm eden Aybüke'nin bakışlarını görünce lafın devamını getiremedi. Birkaç saniye göz kırpıştırarak baktı. "Ne?" dedi en sonunda. "Niye öyle bakıyorsun bana?"

Aybüke tebessümünü hiç bozmadı.

"Nasıl bakıyormuşum?"

Süleyman tedirginlikle elini yastıktan geri çekti. Şüphe dolu bir bakışla baktı. "*Çek o elini, sokarım o yastığı götüne*, demeyecek misin?"

Minik bir kahkaha attı Aybüke. Göğsündeki yara sızladı ama o gülüşünü bozmadı. Süleyman'ın şüpheli bakışı sürüyordu. "Gülüyorsun," dedi bu kez.

Aybüke'nin gülüşü büyüdü.

"Gülemez miyim?"

"Güler misin?"

Minik bir kahkaha daha atarken başını iki yana salladı Aybüke.

Süleyman ise bir hayli şaşkındı.

"Daha çok gülüyorsun?"

Bakışlarını tekrar Süleyman'a kaldırdı.

"Daha çok gülmemeli miyim?"

Birkaç saniye göz kırpıştırdı Süleyman. Sonra ise şöyle bir çıkarımda bulundu. "Zülküf'ün kanı." İşaret parmağını Aybüke'ye doğru salladı. "Onun yüzünden böyle oldun sen, değil mi? Ben dedim o gevşekten kan almayalım, diye. Valla ben dedim."

Aybüke'nin yüzünde hâlihazırda bekleyen gülüşü daha da büyüdü. Zülküf'ün kanından mıydı, bilinmezdi ama bazı şeylere eskisi gibi bakamadığı kesindi. Özellikle başında ağlayan Süleyman'ı gördükten sonra. "Yemek yemedin mi sen?" dedi birdenbire.

Süleyman tekrar tabureye ilerleyip baş ucuna kuruldu. "Ne yemeği, Aybüke?" diye mırıldandı. "Sen bu hâldeyken benim boğazımdan lokma geçer mi?"

"Geçmez mi?" dedi Aybüke.

Bakışlarını Aybüke'den bir saniye bile kaçırmadı. Cevabı ise her zamanki gibi netti:

"Geçmez."

Kısa bir an için hiçbir şey söylemeden, sessizce baktılar birbirlerine. "Şimdi ye o zaman," diye mırıldandı Aybüke.

Süleyman'ın cevabı yine netti:

"Sen ye, ben de yiyeyim."

Durdu Aybüke. Yine sessizce baktı karşısındaki adama. En son kim onu bu denli düşünmüştü? Zihninde bu soruya beliren hiçbir cevap yoktu. Ne bir anne ne bir baba ne de başka biri. Derin bir kalp kırıklığı ve terk edilip duran bedeninden başka hiçbir şey kalmamıştı ondan geriye. Çok küçükken yetimhanenin bahçesindeki ağaçtan düştüğünü hatırlıyordu. Anne ku-

şun, yavru kuşlarını nasıl beslediğini görmek için çıkmıştı. Gözlerini açtığında en yüksekten yere çakılmıştı. Kanlar içindeki bedenini kucağına alıp başında ağlayan tek kişi ise Nurgül Öğretmen olmuştu.

Gördüğü en son sevgi de birinin hayatında arkasından gözyaşı dökecek kadar kıymetli olduğunu hissettiği tek an da buydu. Yıllar öncesinde sevdiğini sandığı adamın yanına, eğitimler yüzünden yara bere içinde giderdi. Ama o hiç bakmazdı yaralarına. Bedenine bakardı sadece. Yaraları görmezdi. Kendi işini hallederdi. Açtığı yaraları bilmezdi. Ama Süleyman biliyordu. Süleyman sadece Aybüke'ye değil, yaralarına da bakıyordu. Süleyman farklı bakıyordu. Bunu en derininde hissettiği ilk an da bu andı.

"Süleyman," dedi birdenbire.

"Buyur," dedi Süleyman.

"Bu kadar çok mu seviyorsun sen beni?"

Bunu beklemiyordu. Duraksadı. Ama cevap için fazla düşünmedi. "Çok, anlatmaya yetmeyen bir kelime, Aybüke," dedi derin bir gülüşle. "Bendeki sana, çok demek az kalır."

Hafif bir kıpırtı midesini ve kalbini yoklayınca bakışlarını Süleyman'ın gözlerinden kaçırdı Aybüke. Komodinin üzerindeki tepsiye döndü.

"Yersen yerim."

"Valla mı?"

Güldü Aybüke.

"Valla."

Süleyman bu gülüşe bir türlü alışamayacaktı.

"Yine güldün."

Kıkırdadı Aybüke.

"Malum, Zülküf'ün kanı."

"Kırk yıl düşünsem *kansız,* diye sövdüğüm adamın kanına şükredeceğim aklıma gelmezdi."

Aybüke gülüşünü hiç bozmadı. Hatta daha da genişletti.

"Yiyor musun şu yemeği artık. Acıktım."

"Hemen," derken ileri atıldı Süleyman. Menüde makarna ve çorba vardı. Yemeye başlıyordu ki odanın kapısı hızla açıldı.

"Ne haber lan, aşk böcükleri?" diyerek içeri giren Zülfikar'dan başkası değildi.

Derdi bir nefes verdi Süleyman. Zırt pırt gelen Zülfikar kişisi... Aybüke'nin kanı, Zülfikar'ın kanını bastırmadan hayatının en mükemmel anla-

rını yaşamaya çalışıyordu. Rahatsız edilmeye tahammülü yoktu. "Sen yine mi geldin?" dedi ters ters.

"Ne o?" diyerek içeri ilerledi Zülfikar. "Beğenemedin mi, koçum?"

"Lan, bir rahat ver artık be!" diye söylendi Süleyman. Elindeki tabağı tekrar tepsiye bıraktı.

"Veremem, oğlum," dedi Zülküf. Dudaklarında keyifli bir gülüş vardı. "Canımdan can vermişim ben buraya. Gelip görmem lazım sürekli." Bakışlarını Aybüke'ye çevirdi. "Ee Başkan, anlatsana biraz. Benim kudretli kanımın damarlarında dolaşması nasıl bir duygu?"

"Korkunç," dedi Süleyman. "Olur olmadık yerlerde sırıtıyor."

Sırıttı Zülfikar.

"Tamam işte. Aynı ben. Ne güzel, oğlum! Daha ne istiyorsun sen? Maazallah, Timur Komutan'ımın kanı da olabilirdi."

Aybüke yine güldü. Süleyman ise dertliydi. "Lan, iyi hoş ama olur olmadık anlarda gülüyor bana bakarken. Alışkın değilim, oğlum. Elim ayağım birbirine giriyor." Bakışlarını Aybüke'ye çevirdi. Yine tebessüm ederken gördü. "Al, bak!" dedi ne yapacağını bilemez bir hâlde. "Yine gülüyor bana."

"Bir de beğenmezsiniz lan beni!" dedi Zülfikar. "Benim kanım bile size derman, sizin haberiniz yok. Bak, senin üç yılda yapamadığını bir Zülfikar kanı nasıl bitirdi!"

"Yalnız rahatsız edici bir genişlik var üzerimde," dedi Aybüke. "Dünya yansa-"

Gerisini Zülküf tamamladı: "Oh, ne güzel oldu. *İçimiz ısındı,* dersin, değil mi?" Aybüke başını aşağı yukarı sallayınca daha da keyiflendi Zülfikar. "Valla sen artık bensin, Aybüke Başkan."

Süleyman ise tedirgindi. "Ne demek sen?" dedi. "Lan oğlum, sen adam değilsin, sen itsin. Ne demek lan sen? Tövbe de." Hızla Aybüke'ye döndü. "Aynı anda benden başkalarına da gülmezsin, değil mi Aybüke? Pezevenklik içinde var bunun. Kanında yok. Sana geçmedi, değil mi?"

Aybüke bir kahkaha daha atarken Zülfikar, "Zülküf kaçar," deyip zevkten dörtköşe olmuş bir şekilde odadan çıktı. Keyifle attı adımlarını. Buradan bir de Murathan Komutan'ının yanına geçip Gökçen Hanım'a, o yokken komutanının nasıl delirdiğini ballandırarak anlattığı an görevi tamamdı.

Her yere aşk dağıtıyordu. *Eros* muydu neydi?

"Oo, Züppe Zülfikar da buradaymış," diyen bir ses, içinden geçen soruya çok uygun bir zamanda çok yersiz bir cevap verdi.

Durdu. Gülüşü solarken sıkıntılı bir ifadeye büründü. Bu sesi can sıkıcı bir şekilde tanıyordu. Ve tahmin ettiği yüz birkaç saniye sonra karşısında belirdi. Duru ve sarı kafası.

"Hayırdır? Bugün de hemşirelerden mi kaçıyorsun?" dedi Duru alaycı bir tonla.

Gözlerini devirdi Zülfikar. Ona en son yaptığını unutmuş değildi. Bu sarı kafa yüzünden neredeyse malum yerlerine kurşun yiyecekti. Olaylar karışınca sesini çıkarmamıştı ama içindeki kin gayet diriydi. Hep de diri tutacaktı. Şu an ise Duru'nun iğneleyici laflarını hiç çekemeyecekti. "İşine bak, sarı kafa," diye mırıldanarak önüne döndü ve ilerledi.

Anında yanında bitti Duru.

"Trip mi atıyorsun sen şu an bana?" Cevap vermedi Zülfikar. "Anlaşıldı. Ağır dayak yemişsin." Kendi kendine kıkırdadı. "Keyiflendim."

Durdu Zülfikar. Daha fazla dayanamayacaktı. Dilini damağının altına itip sinir olduğunu belirten bir ifade kuşandı. "Duru," dedi tane tane. "Senin tam olarak benimle derdin ne?"

Güldü Duru. "Hiç," dedi harfleri uzatarak. "Acı çekmenden zevk alıyorum sadece."

"Sebep?"

"Hak ettiğini bulduğunu düşünüyorum," dedi Duru. "Bir nevi karma gibi düşün bunu. Ediyorsun ve sonra ettiğini buluyorsun. Ekiyorsun, daha sonra ektiğini biçiyorsun. Hurmayı yiyorsun ve sonra seni tırmalamasına razı geliyorsun." Gözlerini büyütüp ellerini iki yana açtı. "Harika değil mi sence de?"

Zülfikar birkaç saniye öylece baktı. Sanıyordu ki sınanıyordu. "Sen ağır manyaksın ha!" diyebildi en sonunda. Tekrar önüne dönüp ilerlemeye başladı. Uğraşamayacaktı.

Duru ise yine peşine takılmıştı. "Dinime söven, falan filan yani..." diye homurdandı ağzının içinde.

"Yürü git başımdan, Duru!" dedi Zülfikar en net şekilde. "Keyfim yerinde, kaçırma."

"Birazcık da olsa keyfini kaçırabildiysem ne mutlu bana."

Zülfikar artık sinirlenmeye başlıyordu. "Kızım yürü g-" diye tam gerçek anlamda yükselecekti ki Duru'nun yanından geçen bir adamın kucağında taşıdığı kutulardan birinin Duru'nun kafasına doğru düşer gibi olduğunu görünce ani bir refleksle Duru'nun omzunu kavradı. Göğsüne çekti. Diğer eli ise hızla düşecek olan kutuyu tutuyordu. *Hızlı Bordo Bereli yetileri hayat kurtarırdı.*

"Dikkat etsene, oğlum!" diye hafifçe yükseldi kutuları taşıyan adama. Kutuyu tekrar geri itti.

Adam, "Pardon, ağabey," dedi yüzüne gelen kutular yüzünden boğuk bir sesle.

Zülfikar'ın burnuna ise yine olmadık bir koku dolmuştu. Bir koluyla sıkıca göğsüne bastırdığı Duru'nun saçlarından gelen yasemin kokusu. Bakışlarını göğsüne eğdi. Önce Duru'nun sarı kafasını gördü. Sonra ise göğsünden yavaşça ona doğru kalkan bal rengi mi yoksa ela mı olduğunu anlayamadığı gözlerini. İkisi de bunu beklemiyordu. Birkaç saniye için öylece bakakaldılar.

Zülfikar ikidir aynı şeyi düşünüyordu. *Bu sarı kafa güzeldi.* Hoş bir düşünce değildi. Yutkundu gözlerine bakarken. Dışarıdan baksan lokum, yanına gidince bokum olan bir tipti oysa. Niye garip bir ılıklık vardı göğsünde o zaman?

"Ay," diye mırıldandı küçümser bir sesle Duru. "Hayatımı mı kurtardın sen şimdi? Nasıl da etkilendim." Yapıştığı gövdeden hızla geri çekti kendini. Zülfikar'ın kolu istemsizce geri düşmüş, zorlamadan bırakmıştı. Zira şaşkındı. Etkilemek niyetinde değildi. Ama neden kendi etkilenmiş hissediyordu? Boş boş göz kırpıştırdı kısa bir an. Karşısındaki sarı kafaya baktı. Her zamanki kendinden emin, alaycı ifadesi vardı yüzünde.

Yok artık, Zülfikar, dedi kendine. *Aklını başına al!* "Bıraksaydım da ezilseydin keşke," diye mırıldandı anlık düşüncelerinin gerginliğiyle. "Pişmanım."

"Bıraksaydın o zaman. Niye tuttun?"

"Bir dahakine gebersen tutmam zaten!" diyerek daha çok yükseldi Zülfikar. Bu, şu an niye güzel görünüyordu yani gözüne? Olamazdı!

Bunu beklemeyen Duru da kaşlarını çatmıştı.

"Bir dahası gebersem olmaz zaten!"

"İyi!" diye bağırdı Zülfikar.

"İyi!" diye bağırdı Duru.

Hâlâ güzeldi. La havle! İkisi de birbirine aynı anda arkasını döndü. Asıl gidecekleri yönün tam tersine ilerlediler. Üç adım atmışlardı ki yine aynı anda durdular. Tekrar yüzlerini birbirlerine döndüler. Ters yöne gidiyorlardı. Nereye gidiyorlardı?

"Ben Aybüke'nin yanına gidiyorum!" dedi Duru sinirle. Zülfikar'ın arkasındaki yolu işaret etti. "Sakın peşimden gelme."

"Ne geleceğim, kızım?" dedi Zülfikar da aynı terslikle. O da Duru'nun arkasındaki yolu işaret etti. "Ben de Gökçe Hanım'ın yanına gidiyorum. Asıl sen benim peşimden gelme."

"Ben ne geleceğim be senin peşinden!"

"Çok memnun olurum," diyerek gergin adımlarla asıl gideceği yöne ilerledi Zülfikar, tıpkı Duru gibi.

"Bilmukabele," diye Duru da lafını çaktı.

İkisi de aynı anda geçtiler birbirlerinin yanından. Birbirlerine ters bir bakış atıp, arkalarına bile bakmadan aksi yönlere ilerlediler. Birkaç adım sonra ise Zülfikar durdu. Derin bir nefes verip sakinleşmeye çalıştı. Asla bu kadar sinirlenmez, onu hiç ciddiye almazdı oysa. Bu neydi şimdi? Bakışlarını arkasına çevirdi. Ve onun aksine arkasına bir kere bile bakmadan ilerleyen Duru'nun ardından sadece boş boş göz kırpıştırabildi. Ta ki önünden geçen muazzam kalçalara sahip hemşireyi görene kadar.

Hayat garipti. Her sabah geliyordum bu hastaneye. Ama ilk defa doktor olarak değil de hasta olarak çıkıyordum kapısından. Garip bir hüzne neden olan bu duygu ile taburcu oluyordum. Üç gün boyunca doktor değil de hasta olarak yeterince vakit geçirmiştim. Kolumdaki askı çıkmıştı. Dikişlerim hâlâ alınmamıştı ama daha iyi durumdaydı. Dudağımdaki yara ve yanağımdaki morluk gittikçe hafifliyordu. Azalmayan tek şey kâbuslardı. Uymak işkenceden farksızdı. Sesler asla susmuyor, nefes dahi aldırmıyordu. Bedenin yorulması basitti; uyu, bitsin. Ruhun yorulması zordu; uyu, seni bitirsin.

Zehra'dan da henüz haber yoktu. Bu durum canımı sıksa da Murathan *bekle,* dedi diye sessizce bekliyordum. Artık sözünü pek ikiletesim yoktu. Uykusuzluğuma tek iyi gelen şey de oydu. Onun yanımda olduğunu bildiğim, kokusunu aldığım, teninin sıcaklığını hissettiğim her an uyumak daha kolaydı. Kâbus kapanım, Murathan'dı.

"İyi misin?" dedi hemen yanımdaki Aslıhan abla. "Kolun ağrıyor mu yine? Eve gitmeden bir kere daha konuşalım doktorla istersen." Annemler yemek hazırlamak için eve geçmiş, bana eve kadar refakatçi olma görevi Aslıhan ablaya kalmıştı. Canına minnetmiş gibi bir hâli vardı. Kalabalıktan oldu bitti kaçardı.

Güldüm bu söylediğine.

"Ben de doktorum, Aslıhan abla."

Gülerken kaşları havalandı.

"Pardon. En son lego kemirirken gördüğüm için bu gerçeğe alışmam zaman alıyor."

Sümük yerken de diyebilirdi. Buna da şükürdü. "Aşk olsun, Aslıhan abla," diye homurdandım yalandan üzgün bir sesle. "Bari sen yapma."

Gülüşü derinleşirken hafifçe kıkırdadı.

"Bizi bu düşünceye sürükleyen sensin."

Haklıydı. Rezil küçüklüğüm, boynumu eğmeyip kökünden kopardığı için sessiz kalmak zorunda kaldım. Hastanenin dışına çıktığımda soğuk bir rüzgâr değdi tenime. Üşümedim. Kar vardı lakin soğuk yoktu. Bakışlarım ise bordo Doblo'nun yanına yaslanmış, yanındaki Gökalp ile gülerek bir şeyler konuşan bir beydeydi. Namıdiğer, her yaşta müptelası olduğum bey: Murathan.

Gülüşüm derinleşti. Gökalp ile iyi anlaşacaklarını biliyordum ama bu kadarını ben bile tahmin etmemiştim. Günlerdir Gökalp adamın yakasından düşmüyordu. Her konuda bilgisi olan Murathan, Gökalp için altın kapaklı bir ansiklopediydi. Kendisi gibi zeki birini en sonunda bulduğunu iddia ederek sevinç nidaları atıyordu salak. Saniye başı *bu konu hakkında ne düşünüyorsun ağabey, şu konuda ne düşünüyorsun ağabey*, diye soruyordu. *Ebeni düşünüyor, Gökalp*, demek vardı ama işte... Murathan'a da maşallah, ne denirse o konuda düşünmüş olduğu için bana söylenecek pek bir şey kalmıyordu. Yani sen Bordo Bereliydin. Bir sürü görevin vardı. Hangi ara oturup Astro ve Kuantum Fiziği üzerine düşünmüş olabilirsin diye de sormak vardı ama bildiği her şeyi ondan öğrenen Pamuk yanım, Gökalp misali ağzı açık dinliyordu.

Kapıdan çıkan bizi görünce ikisinin de bakışları aynı anda bize döndü. Yüzüne vuran güneş yüzünden gözlerini kısarak bakıyordu. İlerledik. Aynı şekilde Murathan da bana doğru ilerliyordu. Ortada karşı karşıya geldik.

"Aldınız mı bütün eşyalarım?"

Aslıhan abla cevapladı:

"Aldık."

"İyice baksaydınız. Geri dönmem daha."

Sesi tehditkârdı.

Bu tehdide sadece güldü Aslıhan abla. "Öyle bir lüksün yok, ablacığım," dedi en kibar sertliğiyle. "Boş yapma." Yanağına iki minik şamar attı. "Canımı sıkma."

Murathan'ın yüzündeki ifade bocalarken ben sırıttım. Aslıhan abla kendinden emin bir şekilde arabaya ilelerken onun ters bakışları bana dönmüştü.

"Neye gülüyorsun sen?"

Daha çok gülerken verilecek en net cevabı verdim:

"Hoşuma gitti."

"Nedense hiç şaşırmadım," diye homurdandı. Ters bakışları yüzünde yerli yerindeyken uzanıp beyaz, şişme montumun fermuarını boğazıma kadar çekti. Elimi kavrayıp arabaya ilerletti. Hiç sakınmıyor, saklamıyor, ailemizden gizleme gereksinimi duymuyordu bu durumu. Herkes her şeyin farkındaydı zaten. Ortam kalabalık olduğundan çok konusu açılmıyordu muhtemelen ama en müsait anda annemin bana minik bir konuşma yapacağına emindim. *Niye bana söylemedin,* diyecekti muhtemelen. Benim aylarca kendime bile söyleyemediğimi bilmeyecekti.

El ele ilerledik arabaya. Ön tarafın kapısını açtı. *Bak gör, nasıl kibarım, nasıl da medeniyim,* der gibi bir ifade belirdi yüzünde. Medeniyet dediğin tek dişi kalmış bir canavar bir de Murathan'dı zaten. Güldüm bu ifadesine. Tam elini bırakıp arabaya biniyordum ki yanımdan sıvışıp açılan kapıdan, benden önce ön tarafa binen Gökalp yüzünden ikimiz de öylece kaldık. Bakışlarımızı Gökalp'e çevirirken birkaç saniye boş bakışlarla göz kırpıştırdık.

O ise mutlu mesut sırıttı. "Haydi! Gitmiyor muyuz?" Uzanıp bir de kapıyı kapattı.

Kaynanası ön koltukta otururken arka koltuğa postalanan gelin gibi hissetmem normal miydi? Salak çocuk, camın arkasından bakarken tekrar güldü. Deli edecekti beni! Ne zaman Murathan'la yalnız kalsak maydanoz gibi arada bitiyordu. Kıskandığı ben miydim yoksa Murathan mıydı, anlamış değildim.

"Sağ olsun, Ali amcayı hiç aratmıyor," diye ağzının içinde homurdandı Murathan.

Fazlasıyla haklıydı. Başımı umutsuzca iki yana sallarken mecburen arka tarafa yöneldim. Ama sakince arabaya binmem, bindiğim saniye arkadan Gökalp'in kafasına okkalı bir sille patlatmayacağım anlamına gelmiyordu. Dangalak!

Elini kafasına atıp çaprazında kalan bana döndü.

"Ne vuruyorsun, lan?"

Dişlerimi sıktım.

"Beyinsiz!"

Güldü Aslıhan abla.

"Abla olmak nasıl bir hismiş, Pamuk?"

Gökalp'e kin dolu bir bakışla baktım.

"Gülhan ablayı neden saniye başı dövdüğünü şu an çok net anlayabiliyorum."

Gülüşü kahkahaya dönüştü. Murathan da binince arabayı çalıştırdık. Araba çalıştığında Barbaros'un takozdan şöyle bir ses yükselmişti:

"Kurşun yedim ey
Sol yanımdan.
Yaralandın mı ey yâr?
Yaralandın mı?"

"Abla," diyerek bana döndü Gökalp. "Bak, sana diyor." Devasa, hayvani bir gülüş attı. Cidden elimde kalacaktı.

"Gebertirim seni, Gökalp!" Gülüşü büyüdü. Aynı anda Murathan'dan da bir kıkırtı yükselince, aradan kafamı uzatıp bakışlarımı yüzüne diktim. "Güldün mü sen?"

Evet, gülüyordu. Ama ifadesini hızla toparladı. "Hayır," dedi ciddi ciddi. Uzanıp hızla şarkıyı değiştirdi. Artık buram buram başka bir arabesk şarkı çalıyordu. Ferdi Reis, *çiçekler açsın, böcekler ötsün,* diyecekti.

"Murathan ağabey, bu araba senin mi?" diye bitmek bilmez sorularından birini yöneltti Gökalp. "Ben de asker olmak istiyordum ama iyi ki olmamışım. Sizin para anca bu arabayı almaya mı yetiyor?" Barbaros, özür dilerim ama güzelinin üzerine yine birtakım topraklar atılıyor.

"Benim değil, koçum," dedi Murathan. "Barbaros'un."

"Erzurumlu, kalın kaşlı ağabey mi?"

"Aynen, o," dedi Murathan. Bakışları aynadan benim gözlerime denk düştü. "Bu zamana kadar ben pek kullanmazdım ama artık bana da bir araba şart oldu gibi. Böyle en sağlamından."

Bakışındaki imayı anlamamak için kör olmak lazımdı. Zira şu an birtakım naneler yerken kırdığımız koltuğun üzerinde o, arkasında ben vardım. Gözlerindeki imalı pırıltı karşısında dişlerimi dudağıma geçirip önüme dönmekle yetindim. Tabii, hafifçe gülerek. *Arsız!* Birden koltuğun kapı tarafından Murathan'ın gizlice bana uzanan elini fark edince önce bir duraksadım. Bakışlarımı ona diktim. Gökalp'le araba muhabbeti yapıyorlardı. Aslıhan ablaya döndüm. Telefonu ile uğraşıyordu. Tekrar eline baktım. Muhabbetinin aksine parmaklarını *haydi* dercesine hızla ileri geri kıpırdattı.

Hafif bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Elimi uzatıp gizlice kavradım parmaklarını. Anında sıkıca tuttu. Parmak uçlarıma dokundu. Bu sırada ise hızdan falan bahsediyordu. Peki, benim kalp hızım ne olacaktı? Çok seviyordum. Kalbimi patlatmak üzereydi sevgisi. İçime bile sığmıyordu. Nasıl olduğunu bilmediğim bir şekilde kalbimin her köşesinde dikiliyordu. Kalbimin kapıları ise onu içeri aldıktan sonra kilitlenmişti. İçeride kalmıştı. Ne

olacaktı şimdi? Elim Murathan'ın eline sıkıca kilitlenmişken ne olacağını Ferdi Baba söyledi:

"Çiçekler açsın,

Böcekler ötsün,

Kırlarda sevgililer el ele koşsun.

Ben razıyım.

Yeter ki sen gel.

İsterse her gün yağmur yağsın."

On dakikada eve gelmiştik. Kapıyı bize açan ise Gülhan abla ve Ahsen ikilisi olmuştu. Evimi özlemiştim. Kapıyı açar açmaz yüzüme vuran ılık havası bile benim için paha biçilmezdi. "Gökçen," diyerek bacaklarıma yapıştı Ahsen.

Aslıhan abla ve Gökalp hızla içeri geçerken Murathan, Ahsen'e uzanıp benden önce kucakladı. Tabii, minik bir cümle ekleyerek: "*Yengene* yol ver bakalım, dayıcığım." Günlerdir ben Ahsen'i kucağıma almak istiyordum, o da bana gelmek istiyordu. Ama Murathan her seferinde Ahsen'i havada yakalıyor, bu sevgi girişimlerimize engel oluyordu. Kolum ağrır diye tedirgindi muhtemelen. Her zamanki gibi haklıydı. Bir şey diyemiyordum.

Gülhan abla bıyık altından güldü bu cümleye. Ben ise Murathan'ın belini dürtükledim hafifçe. Tamam, çok edepli bir insan değildim ama yine de bir tık utanıyorduk yani. Umursamadı bile. Güldü üstelik. Ahsen'in yanağına sulu bir öpücük bırakıp kucağından indirdi. Siyah montunu çıkarırken ben de benimkini çıkarıyordum. Kendi montunu astı. Yanına ise benimkini.

"Anneannemle Lili teyzem bir sürü yemek yaptı!" diye bağırdı Ahsen neşeyle. Salona doğru koştu. "Haydi yiyelim, anne!"

Evdeki baş döndürücü yemek kokusu Ahsen'in bunu söylemesine hiç gerek bırakmıyordu zaten. Önümüzde elinde kocaman tabaklarla annem ve Neslişah teyze belirdi. Çılgın ikili yine döktürmüştü anlaşılan. Bizi görünce durdular. İkisi de ellerindeki borcamlarla kocaman gülümsedi. "Geldiniz mi, çocuklar?" diye gördüğü hâlde yine de geldiğimizi onaylatması gereken millî anne sorusunu yöneltti Neslişah teyze. "Haydi, yemekler soğumadan gelin sofraya."

Geçmiş, yine acımasız bir darbe indirdi duvarlarına. Zihnimde sayısız anı uçuştu. Babamlarla yapılan akşam sefaları, rakı sofraları, tepsilerle iki ev arasında taşınan yemekler, uzun sofralar, neşeli kahkahalar... Anılar her zamanki gibi can yakan bir uzaklıktaydı. Salona ilerledik. Ve odadan içeri

girince hiç de yanılmadığını anladım. Salondaki masa böyle bir ziyafeti daha önce hiç görmemişti muhtemelen. Birkaç saniye ben bile seçemedim kaç çeşit yemek olduğunu. Mantılar, börekler, sarmalar, içli köfteler ve fellah köfteleri...

Neslişah teyze ve sanatı, der susardım!

Annem de güzel yemek yapardı ama hakkını yiyemezdim, Neslişah teyze açık ara bir lezzet gurmesiydi. Bilge yoktu. Okuldaydı muhtemelen. Benim yanımda durmak için rapor almıştı. Dün yaka paça kovmuştum *artık işine git,* diye. O da bu ziyafette olsun isterdim oysa. Keşke bugün kovsaymışım.

"Ay, hoş geldiniz," diyerek leoparlı gömleği ile halam girdi içeri. Makyajı tamdı. Bu, hayatın normale döndüğünün kanıtıydı.

"Siz ne yaptınız böyle?" diye mırıldandım masaya ağzım açık bakarken.

Güldü halam. "Valla biz değil, Neslişah abla yaptı." Bana döndü. Gülümsemesi büyüdü. Tam yanımdan geçerken kıçıma minik bir şamar çakıp kulağıma eğildi. "Kaynanan muazzam bir şef. Vallahi yine düştün dört ayak üstüne, zilli."

İstemsizce güldüm. O tekrar mutfağa yönelirken ben ellerimi yıkamak için banyoya ilerledim. Salona döndüğümde hepsi masada yerlerini almıştı. Neslişah teyzenin yanında benim için bırakılan boşluğa ilerledim. Murathan'ın yanında tabii ki Gökalp vardı. Ama şu an bunu bile umursayacak durumda değildim. Sandalyeye oturunca bakışlarım önce yemeklerde gezindi. Sonra ise sofrada oturanlarda. Benim olan herkes buradaydı. Göz açıp kapayıncaya kadar giden kim varsa buradaydı.

Tıpkı küçüklüğümdeki gibiydi.

Ama iki eksikle.

Bakışlarım masanın iki ucuna kaydı. Bir ucunda Murathan ve Gökalp vardı. Diğer ucunda Ahsen ve Gülhan abla. Oysa bizim yemek masalarımızın bir ucunda babam, diğerinde Yusuf amcam otururdu. Gülerlerdi, eğlenirlerdi, rakı sofrası var ise neşeyle kadehlerini kaldırırlardı. Masa uzundu. Mesafe fazlaydı. Ama dostlukları bakiydi.

"Pamuk kızım," diyen Neslişah teyzenin sesini duyunca dolu gözlerimi ona çevirdim. Uzanıp, ortadan kocaman bir borcam dolusu zeytinyağlı fasulyeyi alıp gözüme dayadı. "Bundan al," dedi benim almamı beklemeden tabağıma bırakarak. "Sen seversin diye yaptım. Bol bol ye, kızım."

Evet. Severdim. Hep yapsın diye Neslişah teyzenin başını yerdim hatta. Gözlerimdeki buğu kocaman bir buluta dönüştü. Tek bir kere göz kırpsam yağmur gibi akıp giderdi. Bunu bile hatırlıyor muydu yani? Yüzümde nasıl bir ifade varsa bir eli narince yanağımı okşadı. Gülüşü ise küçük Pamuk'un neşeli bir kahkaha atmasına neden olacak kadar sıcaktı.

"Aslıhan kızım, kek aldın mı?" dedi annem. "Sen seversin." Aslıhan ablanın tabağına bir dilim kek bıraktı. Aynı şekilde Gülhan abla ve Murathan'a da uzattı tabağı. Herkes büyük bir açlıkla tabağına abanıyordu ki Aslıhan ablanın tok sesi bir bomba misali düştü masanın tam ortasına.

"Zor olmuyor mu senin için, Leyla teyze?"

"Ne?" derken oldukça masumdu annem.

Aslıhan abla derin bir nefes verdi. İfadesi buz gibiydi. "Bir daha görmek istemeyip, hiç düşünmeden arkanı döndüğün insanlara böyle sıcak davranmak zorunda kalmak. Yeniden yüzlerine bakmak."

Masaya hacminden ağır bir sessizlik çöktü. Herkesin bakışları ikisine kilitlendi. "Aslıhan abla," diyen Murathan'ın sesinde *sakın yapma,* diyen bir uyarı tonu vardı.

Ama Aslıhan abla bu uyarıyı asla ciddiye almamıştı. Çatalını sertçe annemin tabağına bıraktığı keke sapladı. Sert bakışlarını anneme dikti. Günlerdir anneme karşı olan soğuk davranışlarının farkındaydım. Ama bunu ben de beklemiyordum. Masadaki herkes kadar şaşkındım. "Sıkıldım ben senin bu saçma düşünceli hâllerinden." Kelimeler tükürür gibi çıkıyordu dudaklarından. "Zerre önemsemediğin insanlar için kendini böyle zorlamana gerek yok."

"Abla," diye uyardı Gülhan abla. Kucağındaki Ahsen bile susmuş, sessizce dinliyordu.

"Ne?" diye öfkeli bakışlarını ona çevirdi Aslıhan abla. "Haksız mıyım, Gülhan? Kaç gündür bir neşeli hâller, sarılmalar, öpmeler... *Aslıhancığım, Murathancığım, Gülhancığım, Neslişahcığım...*" Öfkeli bakışlarını anneme dikti. Ellerini ciddiyetle masanın üstünde bağladı. "Madem bu kadar kıymetliydik senin için neden tek kalemde sildin? Anlatsana bize biraz, Leyla teyze?"

Ölüm sessizliği... Evet. Ortamı özetleyecek tek kelime buydu.

"Aslıhan," dedi annem. Ama sesi çıkmamıştı bile. Çaresiz bir bakışla baktı Aslıhan ablaya. O ise acımasızca bıçaklarını saplamaya devam ediyordu.

Güldü önce. Ama oldukça manidar bir gülüştü bu. "Kek yaptın demek bize?" dedi önündeki keke bakarken. "Ne güzel ya! Leyla teyze en sevdiğimiz kakaolu kekinden yapmış çocuklar, görüyor musunuz?" Murathan ve Gülhan ablaya baktı. "Bizim için hem de. Nasıl mutluyum şu an, anlatamam! Çünkü bu kek her şeyi unutturacak bize." Öfkeli bakışları tekrar annemi buldu. "Tıpkı çok sevdiğimiz Leyla teyzemizin bizi tek bir anda unutması gibi."

"Aslıhan, yeter!" diye araya girdi Neslişah teyze. Daha doğrusu şiddetle bağırdı.

Ama Aslıhan ablanın durmaya hiç niyeti yoktu. Yıllardır kapakları kapalı olan ama birden önü açılan bir baraj gibi döküyordu bütün kinini anneme.

Yüzünü ekşitti. "Bence de yeter, anne," dedi. "Biz ne yapıyoruz burada, Allah aşkına? Eski günleri mi yâd ediyoruz yani şimdi? Ne günlerdi, değil mi?" Bakışları hepimizde gezindi. En son annemde durdu. "Güzel günlerdi, değil mi, Leyla teyze? *Geri gelmez ama yaşatırız* falan yapıyoruz şu an galiba. Hatta o kadar gelmişiz bir araya, babamları da analım isterseniz."

Bu cümleyi kurar kurmaz annemin gözlerini usulca kapattığını gördüm.

Masanın iki ucunu işaret etti Aslıhan abla. "Boş tabak koyalım her zamanki yerlerine." Sesi gittikçe daha da öfke doluyordu. "*Aramızda değiller artık ama kalbimizde yaşıyorlar* falan diyelim. Sanki birbirimize çok sahip çıkabilmişiz gibi, sanki geride bıraktıkları şeyleri çok koruyabilmişiz gibi analım onları da haydi! Onlar gittiği anda dağıldığımıza göre böyle bir şey yapmaya da pek gerek yok aslında ama olsun. Biz yine de analım ya. O kadar bir araya gelmişiz yıllar sonra. Kaçırmayalım bu anı."

"Aslıhan abla!" diye Murathan aniden bağırınca herkes olduğu yerde irkildi.

Ahsen ise korkarak ağlamaya başlamıştı. Gülhan abla hızla Ahsen'i kucakladı. "Tamam, anneciğim. Bir şey yok," diye teselli vererek masadan uzaklaştırdı kızını.

Masaya yine ağır bir sessizlik çöktü. "*Ölüm bir eve girince sağ kalanları da biraz öldürüyor,*" diyordu Peyami Safa. Nerede okuduğumu bilmediğim bir kitabından kalmıştı bu söz aklımda. Anlamını bilmediğin ama diline dolanan yabancı şarkılar gibi benim de bu cümle takılmıştı o sıralar aklıma. Altını defalarca çizmiştim. Ama üzerine hiç düşünmemiştim. Şu an anlıyordum Peyami Safa'yı. Çünkü bu masada oturan herkes bir parça ölüydü.

Bakışlarımı Gökalp'e çevirdim. Ne olduğunu anlamamış ama ürkmüştü. Yabancı gibi bakıyordu herkese.

"Aslıhan," diye söze girdi annem kısa bir sessizliğin ardından. Sesi zor çıkıyordu sanki dudaklarından. Canımı acıtmıştı sesindeki bu ton. "Kızım..." dedi yine zorla.

"*Kızım,* deyip durma bana!" dedi Aslıhan abla en net şekilde. "Zoraki samimiyetini istemiyorum."

En sonunda Gökalp de yükseldi:

"Annemle böyle konuşamazsın!"

Annem, elini yanındaki Gökalp'in elinin üstüne atıp anında susturdu. "Sen karışma," diye mırıldandı. "Haklı. Bırak konuşsun."

Murathan'ın sinirle alnını ve çenesini ovuşturduğunu gördüm. Neslişah teyze ise derin nefesler alıp veriyordu. Canan halam son derece sessizdi. Masadan kalkan Gülhan ablanın geri dönmeyeceği ise netti. Annemin kaçtığı her şeyin altında ezildiğini görebiliyordum. Zaten yıllarca bunun yükü ile dertlendiğinin de farkındaydım. Unutmak istemişti babamı. Acısı ancak öyle hafifler sanmıştı belki de. Ona babamı hatırlatacak ne varsa arkasını dönmüştü. Gökalp ve bana bile. Evlatlarını bile görmemişti. Başka kimi görebilirdi ki? Belki de o yüzden kesmişti iletişimi, o yüzden yakmıştı numaralarını, kırmıştı telefonu.

Çünkü Neslişah teyze, Aslıhan, Gülhan ve Murathan bir parça da olsa babamdı. Babam ise annemin en derin yarası...

"Ben," diye yine kısık ve güçsüz bir sesle konuştu annem. Derin mavilikllerinin dolduğunu görebiliyordum. Ama çenesi dikti. "Ben..." diye kendini yineledi. "O sıralar pek iyi değildim. Ne yaptığımdan haberim yoktu. Hatırlamıyorum bile çoğunu. Sonradan size ulaşmak istedim ama..."

Antidepresanlarla ayakta duruyordu çünkü. O hatırlamıyordu ama ben hatırlıyordum. Çocuklar, büyükler için bir var olup bir yok olan bir masaldı belki. O yüzden annem o sıralar beni yok saymıştı. O isterse vardım, istemezse yoktum. Ama yanılmıştı. Ben hep vardım. En çok da beni yok saydığı zamanlarda vardım. Ama asla kızgın değildim ona. Kızamazdım. Haklıydı kendince ya da ben haklı bahaneler bulmuştum ona. Bilmiyordum.

"İyi değildin?" diye sordu Aslıhan abla. "İyi değildin, öyle mi?"

"Abla, uzatma artık!" dedi Murathan. Onun da sesi öfke yüklüydü. "Geçmiş gitmiş şeyler."

Aslıhan abla bunu duymamıştı bile. "İyi değilmiş, Murathan," dedi şaşkınlıkla. "Duydun mu?" Bakışlarını da sesini de yine öfke bürüdü. "Çünkü eşin ölmüştü, değil mi, Leyla teyze? Çünkü kocan şehit düşmüştü, çocukların yetim kalmıştı. Peki, bize ne olmuştu, hiç düşündün mü? Biz iyi miydik sence? Seninki kayıptı da bizimki neydi? Ali Alptekin şehit düştü de Yusuf Karakurt'a ne oldu? Benim babama ne oldu, Leyla teyze?"

Ağır bir sessizlik.

Annemin gözleri duyduklarının ağırlığıyla kapanırken yanağına doğru sessiz bir yaş süzüldü. Aslıhan abla ise öfkeyle içinde tuttuğu ne varsa kusmaya devam etti: "Günlerce aradık ya biz seni!" Sesi artık hem öfkeli hem ağlamaklıydı. "Günlerce... Aylarca... Bir kere bile açmadın." Artık gerçekten çatallaşıyordu sesi. Eskisi kadar öfke dolu değildi. Kırgındı. "Onca anıyı tek kalemde sildin attın. Annem *Leyla,* diye feryat etti; Gülhan, *Ali amca,* diye sayıkladı. Babamla birlikte biz Ali amcanın da yasını tuttuk, sizin acınıza da ağladık. Murathan aylarca, her gece *Pamuk,* diye ağladı, kendince hep seni haklı çıkardı. *Hastadır, işi vardır, telefonu bozulmuştur, ondan arayamı-*

yorlardır, dedi. Hepsini dinledim. Hepsini duydum." Elini iki kere, sertçe kalbinin üzerine vurdu. "Daha on dört yaşında benim yüreğim sızladı. Sen onca feryada nasıl sessiz kaldın?"

Annemin gözyaşları artıyordu. Ama artık tek ağlayan o değildi. Yanımdaki Neslişah teyzenin de omuzlarının sarsıldığının farkındaydım. Bir şey söylemek istedim ama ilaçlardan ve uykusuzluktan uyuşan beynim, durgun bir gölden farksızdı. Kelimeleri seçmek zordu. Bakışlarımı Murathan'a çevirdim. Gözlerimiz kesişti. Sinirli ama bir o kadar da üzgün bakıyordu kehribarları. Çaresizce başını sağa eğdi. "Aslıhan abla," dedi bu kez daha sakin bir sesle. "Ne olursun, yapma artık." Bu bir istekten ziyade yakarıştı.

"Ben mi yaptım sence?" dedi Aslıhan abla. Sesinde artık yoğun bir üzüntü hâkimdi. Bu kadar mı içerlemişti minik Aslıhan, Leyla teyzesine? "Sizin en azından gidecek bir yeriniz varmış ya," derken halamı işaret etmişti. Gözlerini ilk defa buğulu görüyordum. Ben küçükken bile onu ağlarken gördüğümü hatırlamazdım oysa. Hep sertti. Hep dikti. "Sığınacak bir kapın varmış, sana destek olan bir ailen varmış. Bak görümcene! Ne güzel, dağ gibi durmuş arkanda. Sen kötü olsan bile bakmışlardır mutlaka çocuklarına. Benim annemin de kocası öldü. Ama oturup acısını bile yaşayamadı. Senin gibi ne yaptığını bilemeyecek bir hâle gelemedi. Güçsüz olamadı. Dağılamadı. Belki istedi ama yapamadı. Biz o şansı vermedik ona çünkü." Dudakları titredi. "Benim annem üç çocukla ne yaptı, nereye gitti, hiç düşündün mü, Leyla teyze?"

Annemin yaşlı gözleri Neslişah teyzeye döndü.

"Sığınacak tek bir çatı bulamadık biz," diye devam etti Aslıhan abla. "Kimse istemedi bizi. Sokakta yattık. Ev bulamadık, parkta yattık. Eşyalarımızı koyacak yer bulamadık. Babamın ne kadar sevdiği eşya varsa sattık. Postallarından başka hiçbir şeye sahip çıkamadık. Senin yasını tutarken sırtını sıvazlayan eller varmış, peki ya benim annem?" Yanağına doğru bir gözyaşı sessizce süzüldü. "Benim annemin sırtını senden başka sıvazlayacak kimi vardı? Bizi senden başka sevecek kim vardı? Acımızı sizden başka anlayacak kim vardı? Sizinki acıydı da bizimki neydi, Leyla teyze? Ali'nin çocukları yetim kaldı da Yusuf'un çocuklarına ne oldu?"

"Aslıhan..." dedi Neslişah teyze. Ağlıyordu. Kelimeler zorlukla dökülmüştü dudaklarından. Geçmişin hesaplaşması herkes için ağırdı.

Kısa bir an sustu Aslıhan abla. Kırgın bakışları annemdeyken yanağına doğru bir yaş daha süzüldü. Lakin hemen sildi bu yaşı. Tekrar öfkeli bakışını kuşandı. Çenesini yukarı dikti. "Senin için burada değilim," dedi en net şekilde. "Gökçen ve Gökalp için geldim. Ne olursa olsun, Ali amcanın çocuklarının yeri başka bende. Sen ne kadar babamı hiçe sayarsan say, ben Ali amcayı hiç edecek kadar kalpsiz değilim. Burada oluşumdan kendine

bir pay çıkarma. Annemler seni affedebilir. Geçmişi silebilir. Saygı duyarım ama ben onlar kadar yüce gönüllü değilim. Çok özür dilerim." Hızla masadan kalktı. "Size afiyet olsun."

Salondan çıkıp gitti. Ardından bize kalan ise önümüzde soğuyan yemeklere dakikalarca, sessiz bir şekilde bakmak oldu.

10. BÖLÜM

"Sizin hiç babanız öldü mü?
Benim bir kere öldü kör oldum.
Yıkadılar, aldılar götürdüler,
Babamdan ummazdım bunu, kör oldum."

CEMAL SÜREYA

"Haydi, baba! Haydi!"

Botlarının iplerini bağlarken başında sabırsızlıkla bekleyen Aslıhan'a dikti bakışlarını Yusuf. "Tamam, kızım. İki ayağımı bir pabuca soktunuz. Kaçıyor sanki kar!"

Arkadan Gülhan atladı sırtına. Kollarını boynuna dolayıp yanağını babasının kulağına yasladı.

"Ya erirse karlar, baba? Kardan asker yapamayız o zaman."

Yusuf'un gülüşü büyüdü. "Erimez." Bir koluyla sırtındaki Gülhan'ı tutup tek hamlede yerden ayaklandı. "Murathan," diye bağırdı içeri doğru. "Haydi, evlat!"

"Geldim, baba," diyen Murathan'ın sesi geldi derinlerden. Yusuf bir koluyla sırtındaki Gülhan'ı tutarken diğer elini Aslıhan'a uzattı. Aslıhan, ona uzanan eli kavradı. Yetmedi, babasının koluna sıkıca sarıldı. En sonunda kapıda Murathan göründü. Başına yeşil bir bere takmaya çalışan annesinden kaçmaya çalışıyordu ama kapının önünde yakalandı. Neslişah, tek hamlede geçirdi bereyi kafasına.

"Anne, saçımı bozdun!" diye yükseldi Murathan.

Kafasına şamarı yedi. "Sus!" dedi Neslişah. "Attırma benim kafamı. Kış günü bağrın boğazın açık geziyorsun. Sonra bir hafta yatak döşek yatıyorsun."

Ofladı Murathan. Bereyi tutup geri çıkarıyordu ki "Evlat," diyen babası ile durdu. "Sultanım ne derse o. Annelerin sözü ikiletilmez. Bak, ben de içlik giydim. Yapacak bir şey yok."

Huysuz bir bakış attı Murathan. Ayaklarını sürüyerek dışarı çıktı.

"Karla çok oynamasınlar, Yusuf. Hasta oluyorlar sonra," diye uyardı Neslişah.

"Karla oynamaya gidiyorlar, Nesli. Nasıl karla oynamayabilirler?"

"Canım çok oynamasınlar işte. Allah Allah!"

"Tamam, bir şey demedim," diyerek eşinin bu yükselişine karşı vitesi geri taktı Yusuf.

Murathan ise botlarını giymişti. Babası ve ablaları merdivenlere yönelirken o karşı kapıya yöneldi.

"Nereye?" dedi Aslıhan. "Pamuk aşağıda."

"Pamuk eldiven almadan inmiş," diye mırıldandı. Karşı dairenin kapısını vurmaya hazırlanıyordu ama kapı ondan önce açıldı. Leyla teyzesi ve hafif şiş göbeği ona bakıyordu. Söylediklerine göre karnının içinde bir bebek varmış. Oradan bir Gökçen daha çıkacak olması biraz ürkütücü gelmişti Murathan'a. Ama bu sefer erkek olacakmış. Öyle demişti Ali amcası.

"Ay gel Leyla, gel. Ben de şimdi seni çağıracaktım," dedi Neslişah karşıdan. "Çay hazır. Bunlar oynasınlar. Biz sıcak sıcak içelim çayımızı."

Güldü Leyla. İleri doğru bir adım atıyordu ki önünde dikilen Murathan yüzünden durmak zorunda kaldı.

"Pamuk eldiven almadan inmiş aşağı, Leyla teyze. Eldivenlerini verir misin?"

"Öyle mi?" dedi Leyla geri dönerken. "Almamış mı, Ali? Öyle bir heyecanla çıktılar ki evden, kar kaçıyor sanki." Geri dönüp Gökçen'in odasına ilerledi.

"Aferin benim oğluma," dedi Yusuf gururla. "Nasıl da düşünürmüş Pamuk'u!" Neslişah'a döndü. "Aynı ben, değil mi, sultanım?"

"Ya..." dedi Neslişah alay eder gibi. "Sorma. Sen ayağını kaldırmışsın, o basmış."

"Kabul et, benziyor," dedi Yusuf. Gülüşü büyüdü. "Az okul çantanı taşımadık biz de senin bit kadar boyumuzla."

Güldü Neslişah.

"Biz de senin az ödevlerini yapmadık. Taşıyacaktın tabii."

Sırtındaki Gülhan'ı hafifçe yukarı iteledi Yusuf. Dudaklarında imalı bir tebessüm belirdi.

"Peki hâlâ çantanı taşıyor olmam..."

Kıkırdadı Gülhan.

"Ben çanta değilim, baba. Gülhan'ım."

"Ortak üretim bir çanta," dedi Neslişah.

Yusuf'un gülüşü derinleşti.

"Gelince bir ödev kontrolü daha yapalım seninle. Yeni ödevler atalım çantaya."

Neslişah'ın gözleri hafifçe irileşirken utangaç bir gülüş belirdi dudaklarında. "Yusuf!" dedi uyarıcı bir sesle. "Kaç kere dedim şunu çocukların yanında yapma diye."

"Ne yapmışım?" dedi Yusuf. Yatabildiği kadar masum ayağına yattı. "Ödev kontrolü yapalım dedim." Aslıhan'a döndü. "Bunda yanlış bir şey mi var, kızım?"

Ciddiyetle cevapladı Aslıhan.

"Hayır."

Neslişah bakışlarıyla kınarken Yusuf'un dudaklarında imalı bir sırıtış vardı. Tam o an Leyla geldi. Eldivenleri Murathan'a verdi. Diğer elindeki bereyi ise Aslıhan'a uzattı. "Bu da senin için." Bu rengârenk bir Çılgın Bediş beresiydi.

Bereyi ellerine aldığı an gözleri ışıldadı Aslıhan'ın. Annesine günlerce yalvarmıştı bundan örmesi için. "Leyla teyze!" diye neşeli bir çığlık atarken yerinde hoplamaya başlamıştı. "Çılgın Bediş şapkası bu! Sen mi yaptın?"

Bir eliyle minik kızın çenesini kavrayıp şefkatle okşadı Leyla.

"Benim kara kuzum ister de ben yapmaz mıyım?"

Bereyi büyük bir heyecanla göğsüne bastırdı Aslıhan. Yerinde üç kere hopladı. En sonunda ise durduramadığı coşkusuyla Leyla teyzesine sıkıca sarıldı.

"Hamile hâlinle bir de bununla mı uğraştın be, Leyla?" dedi Neslişah.

Ona sarılan Aslıhan'ın sırtına doladı kollarını Leyla.

"Ne uğraşması? Bir günde bitti zaten. İstediği gibi taksın benim kara kuzum."

"Çok teşekkür ederim, Leyla teyze," diyerek ayrıldı Aslıhan. Leyla'yı kendi boyuna çekip yanağına kocaman bir öpücük bıraktı. Bereyi ise neşeyle taktı başına. Hepsi gülerek izledi bu heyecanlı hâllerini. Leyla karşı daireye geçerken Yusuf ve çocuklar aşağıya inmek için tekrar merdivenlere yönelmişlerdi. Apartmandan çıktıklarında beyaza bürünmüş bir lojman bahçesi ile karşılaştılar. İlk defa kar görmüyorlardı. Ama her sene ilk defa görmüş gibi heyecanlanırlardı.

Biraz ilerleyince lojmanın arkasında kalan büyük ağacının altında buldular Ali ve Gökçen'i. Neşeli kahkahaları dolduruyordu her bir köşeyi. Gökçen minik kartopları yapıp Ali'ye atmaya çalışıyor; Ali ise her kar topunun önüne bilerek atlayıp vurulmuş gibi gerçek bir oyunculukla sağa sola düşüyordu. Bu Gökçen'i daha çok eğlendiriyor, neşeli kahkahaları artıyordu.

Aslıhan, Ali amcasını görünce kocaman gülümsedi. Babasının elini bırakıp Ali'ye doğru koştu. Onları gören Ali ise durmuş, gülerek gelişlerini izliyordu. "Ali amca, bak!" diye bağırdı Aslıhan koşarken. "Leyla teyzem bana Çılgın Bediş beresi örmüş."

Aslıhan'a uyup beresine büyük bir heyecanla baktı. Biliyordu. Sabaha kadar uyumayıp örmüştü eşi bunu. "Çılgın Bediş de kimmiş be? Bizim kıza daha çok yakışmış." Aslıhan'ın yanağından minik bir makas aldı.

Yanaklarını acıtacak derecede gülümsedi Aslıhan. Ellerini kafasına sarıp yerinde hoplamaya devam etti.

Ali ise bakışlarını Yusuf'a çevirmişti.

"Lan, nerede kaldınız? Gece çıksaydınız. Erken oldu bu."

"Anca, oğlum," dedi Yusuf. "Sende bir çocuk var, bende üç. Hepsini aynı anda anca toparlıyoruz."

Çocuklar kendi dünyalarına geçmişti bile. Aslıhan beresi ile dans ediyor, Gülhan yerdeki karlar ile oynuyor, Gökçen ise "Kepçük!" diye bağırarak Murathan'a koşuyordu.

Önüne dikilip heyecanla yerinde hoplayan kıza hafif bir tebessümle baktı Murathan. Cırtlak mor montu, aynı renklerdeki beresi, atkısı, kızaran yanakları ve burnundan akan sümükleri ile ona bakıyordu. Bakışları ellerine kaydı. Parmak uçları kıpkırmızıydı. Üşüdüğüne emindi. "Uzat bakayım elini," dedi. Cebine attığı eldivenlerini çıkarıp giydirmeye başladı ama Gökçen anında elini geri çekmişti.

"İstemiyorum," dedi omuzlarını yukarı kaldırıp indirerek.

Murathan giydirmek için tekrar ileri atıldı.

"Üşüyorsun. Gel buraya."

"Bana ne!"

İnada inattı. Bu eldivenleri giydirecekti. Gökçen neşeli bir kahkaha atarak kaçmaya başlarken o da peşinden koşmuştu. Ağacının etrafında dört tur attılar. Kavga her zamanki gibi oyuna dönüşmüştü. En sonunda durup, "Çok koşma!" dedi Murathan. "Hasta oluyorsun sonra."

Gökçen bu sefer de neşeli kahkahalar atarak Murathan'ın etrafında dönmeye başlamıştı. Bu enerjisine yılgın bir şekilde baktı Murathan.

"Neden hiç yorulmuyorsun sen, Pamuk?"

"Neden yorulayım?" diye çok makul bir soru yöneltti.

Derin bir nefes verdi Murathan. Ellerine kaydı gözleri. Parmak uçları morarmaya başlıyordu. Kıyamıyordu. "Gel, bak, sana ne öğreteceğim," dedi olduğu yere eğilip.

Durdu Gökçen. Anında yanına koştu. "Ne?" dedi heyecanla. "Yeni bir şey mi öğrendin okulda?"

"Evet," dedi. "Kardan heykel yapmayı öğrendim." Elini cebine attı. Normalde takmayacaktı ama Pamuk'a eldiven taktırmanın başka yolu yoktu. Kendi eldivenlerini giydi.

"Kardan heykel mi?" dedi Gökçen şaşkınlıkla. "Kardan adam gibi mi?"

"Bu başka," dedi Murathan. "Ama önce eldivenlerimizi takmalıyız." Yeşil eldivenlerini eline geçirdi.

Boş boş baktı Gökçen.

"Benim eldivenim yok."

Bu anı bekleyen Murathan, zafer kazanmış bir şekilde Gökçen'in kırmızı eldivenlerini cebinden çıkardı.

"Al. Seninkiler burada."

Aldı Gökçen. Takmaya çalıştı ama beceremedi. Üç parmağı tek bir yere girmişti. Çıkaramıyordu. "Sıkıştım. Kepçük, sıkıştım. İmdat!" Panikle elini Murathan'ın gözüne dayadı.

Murathan eldiveni elinden çıkardı. Hepsini doğru parmağa denk getirerek taktı. Aynı şeyi diğer eline de yaptı. Gökçen'in kafasında sağa kayan beresini düzeltti. Gözüne dolan saçlarını berenin içine iteledi. Montunun şapkasına dolan karları silkeledi. Yamulan tipini elinden geldiğince düzeltmeye çalıştı. Gökçen ise artık kırmızı olan minik ellerine sırıtarak baktı. Murathan ise onu izledi. Öylece. Sebepsizce.

"Haydi, kardan heykel yap," diyerek tekrar ona dönen Gökçen ile bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

"Ne yapalım?" dedi.

"Teletabi."

"Abartma. Onu yapamam."

"Keloğlan."

Sinirlenmeye başlıyordu. "Yok, yedi başlı dev çizeyim, Gökçen! Öyle bir şey değil bu. Basit şeyler söyleyeceksin."

"Basit şey ne?" diye bir soru daha yöneltti Gökçen.

Dertli bir nefes verdi. İş başa düşmüştü. "Bak şimdi..." dedi önüne dönüp. Birkaç saniye baktı önündeki kara. Bütün cesaretini toplayarak iki işaret parmağı ile karın üzerine orta büyüklükte bir kalp çizdi. Sonra ise dikkatlice parmaklarını çizdiği yerlerden karın altına geçirdi. Ve kardan kalbi tek hamlede yerden söktü. Kalıp hâlinde yerden çıkan kalp şekli ile Pamuk'a döndü. "Bunun gibi basit bir şey," dedi hafif bir tebessümle.

Gözleri ışıldadı Gökçen'in. "Bunu nasıl yaptın?" dercesine heyecanla baktı Murathan'a. "Ben de," dedi ileri uzanıp. "Ben de sana kalp yapacağım. Ben de sana kalp vereceğim. Ben de. Ben de."

Gülüşü büyüdü Murathan'ın. İyi ki annesi beresini takmıştı. Kızaran kulaklarını saklamanın tek yolu buydu. Gökçen ileri uzanıp Murathan'ın yaptığı gibi kalp şekli yapmaya çalıştı. İlk üç denemede başaramadı. Ama dördüncü de-

nemede karın üzerinden kalbi sökmeyi başarmıştı. Neşeyle döndü Murathan'a. Elindeki kardan kalbi kırmamaya çalışırken neşeli bir kahkaha attı.

"Yaptım. Ben de kardan heykel yaptım, Kepçük."

Güldü Murathan. İleri uzanıp bir kalp daha yaptı. Karın üzerinden söktü. En neşeli hâliyle Gökçen'e dönüyordu ki kafasına inen bir kar topu ile sağ yanına devrilip karı yapıştı. Bunu beklemiyordu.

Onlara doğru gelen Ali, "Ne yapıyorsunuz bakayım siz orada?" diye bağırıyordu.

Yusuf ise tam peşindeydi. "Lan, şeytanı mı taşlıyorsun!" diyerek yere yapışan Murathan'a koştu. "El kadar çocuğa öyle kar mı atılır? Kurşun yeseydi daha iyiydi çocuk."

Murathan'ı tutup yerden kaldırdı. Ali ise Gökçen'in elindeki kardan kalbe ters bir bakış atmış, hızla elinden alıp arkasına savurmuştu. "Hızlı atmadık herhâlde," diye bir savunma yaptı. "Oynuyorduk Murathan oğlumla. Ne var?"

Murathan darbenin şokundaydı. Kafasında yamulan beresini düzelten babasına melul bir bakış attı. Oynamıyorlardı. Niye yemişti yani bu darbeyi? "Ben bir oynayacağım seninle!" dedi Yusuf ters bir bakışla. "Çocuktan betersin be, birader. Sal lan şu çocukları."

Huysuz bir bakış atmakla yetindi Ali. "Karışma bana. Asıl sen sal beni." Gökçen'in elini kavrayıp kendine çekti. Elindeki eldivenleri fark ettiğinde çatık kaşları hafifçe havaya kalktı. "Hani eldiven takmayacaktın, mavişim?"

"Kepçük taktı," dedi Gökçen. "O takarsa ben de takarım."

Bu, Ali'nin yediği ilk darbe değildi. Ama yine de acı vericiydi. Yusuf keyifle güldü. "Nasıl keyiflendim şu an, anlatamam. Öyle ki şu karı avuç avuç yiyebilirim yani." Gökçen'in yanağından bir makas aldı. "Aferin sana, Gökçen kız. Doğru yoldasın."

Ali, "Lan si-" diye yükseliyordu ki durdu. Çocuklara bakıp burnundan derin bir nefes verdi. Yusuf, Murathan'la birlikte keyifle ilerlerken yanındaki kızına dikti bakışlarını. "Zerre yardımcı olmuyorsun, mavişim."

Güldü Gökçen.

En dertli ifadesiyle ilerledi Ali. Kardan askerin yarısını yapmışlardı zaten. Diğer yarısı için beraber çalıştılar. Onları camdan izleyen eşlerine kısa bakışlar atıyordu Ali ve Yusuf. Çocuklar ise neşeyle karda oynuyor, yuvarlanıyor, kardan askeri yapmaya çalışıyorlardı. Her yıl çocuklarla beraber oynadıkları bir oyundu bu. Kardan asker yapmak... Onların uydurduğu bir oyundu ama eğlenceliydi. Ali ve Yusuf da her zamanki gibi çocuklarına uymuş, yaşa başa bakmadan birbirlerine kar savuruyor ve ciddi ciddi bununla eğleniyorlardı.

"Neden kardan adam değil de asker yapıyoruz, baba?" diye sordu Murathan. Kardan askerin kafasını elleri ile ovuşturup düzgün bir şekil vermeye çalışıyordu. Yamuk durmamalıydı.

Yusuf da oğlu gibi kardan askerin bedenindeki yamuklukları düzeltmeye çalışıyordu.

"Askerin sadece eli silah tutan biri olmadığını bilin diye."

"Ben de asker olacağım," dedi Murathan. Elleri daha da hızlandı. "Senin gibi üniformam olur mu, baba?"

Bakışlarını oğluna çevirdi. Gülümsedi.

"Olur tabii. Ama marifet üniformada değildir. Yürektedir Herkes asker olur ama herkes Türk askeri olamaz. Biz yüreğimize giydiririz üniformayı. Sen de yüreğine giydir. Tamam mı, evlat?"

Başını aşağı yukarı salladı Murathan.

"Kardan askerimizin de mi yüreğinde üniforması? O yüzden mi giydirmiyoruz ona?"

"Yok," dedi Yusuf. "Annen kızıyor üniformayı kardan adama giydirip çamur ediyoruz diye. Ondan."

Murathan güldü.

"Annemden mi korkuyorsun, baba?"

Derin bir nefes verdi. "Bu hayatta iki şeyden kork, evlat. Bir düşmanın sessizinden, iki kadının haklısından. Annen, her konuda haklı. Bu beni korkutur."

Gülüşü, minik bir kıkırtıya dönüştü Murathan'ın.

"Gül sen, gül," dedi Yusuf da gülerken. "Seni de göreceğim ben büyüyünce, sıpa."

Dikleşti Murathan. "Ben kimseden korkm-" diyordu ki kafasına yediği bir kar topu ile yana sendeledi. Kelimeleri ağzının içinde yuvarlanıp gitti. Bakışlarını karın geldiği yöne çevirdi. Görüntü yanıltmamıştı. Sırıtan Pamuk ona bakıyordu. Dişlerini sıktı. "Kız, seni var ya!" diye bağırdı. "Cadı! Kara gömeyim o kafanı da gör sen! Gel buraya!"

Gelmedi Gökçen. Gülüp kaçtı.

Arkalarından bakan Yusuf'un dudaklarında yarım bir tebessüm vardı. Çünkü kaçarken birdenbire yere yapışan Gökçen'i, oğlu biraz önceki sinirinin aksine şefkatle yerden kaldırıyor, "Bir yerini vurdun mu? Canın acıyor mu?" diyerek sağına soluna bakıyordu.

"Senin neden korktuğun şimdiden belli ya..." dedi oğluna bakarken. "Haydi, neyse."

Devam ettiler kardan askeri yapmaya. Genel hatları bitince giydirme kısmına başladılar. "Şimdi karışıklık yok. Herkes sırasını biliyor zaten," dedi Yusuf kardan adamın yanına geçip. "İlk kim geliyordu kardan askerin yanına?"

"Ben," dedi Gülhan neşeyle. İleri koştu.

"Nesin sen?" diyerek oyunu başlattı Yusuf.

Güldü Gülhan. "Ben askerin gülen yüzüyüm. Yardım ederim." Kardan askerin ağzı için elinde tuttuğu taşlarla gülen bir dudak çizdi. Geri çekildi.

"Sıradaki," dedi Ali.

"Ben," dedi Yusuf elini havaya kaldırıp.

"Nesin sen, baba?" dedi Murathan.

Elinin içindeki taşı kardan adamın sol gözüne batırdı Yusuf.

"Ben askerin sol gözüyüm. Her şeyi izlerim. Görürüm."

"Sıra bende," dedi Aslıhan. İleri atıldı.

"Nesin sen?" dedi Gökçen neşeyle el çırparak.

Askerin sağ gözüne de o bir taş batırdı. "Ben askerin sağ gözüyüm," dedi. "Gördüğümü asla unutmam."

"Sıra bende," dedi Murathan.

"Nesin sen?" dedi Ali.

Elinde tuttuğu çalılardan ikisini kardan askerin sağ ve sol tarafına batırarak kol yaptı Murathan.

"Ben askerin koluyum. Düşene el uzatırım. Kimseyi tek bırakmam. Unutmam."

"Sıra bende!" diye bağırdı Gökçen. Başındaki bereyi çıkarıp ileri koştu. Boyunun yetmeyeceği aşikâr olduğu için Ali kızını kucaklayıp kardan adamın hizasına getirdi. Gökçen, başındaki mor bereyi özenle taktı kardan askerin başına.

"Nesin sen, Gökçen kız?" dedi Yusuf.

"Ben askerin yurduyum," diye yıllardır ezbere bildiği oyundaki kısmını söyledi Gökçen. "Baş üstünde tutulmaktır hakkım."

Güldü Ali. Kızının yanağına kocaman, sulu bir öpücük bıraktı. "Sıra bende," dedi Gökçen'i bırakmadan.

"Nesin sen?" dedi Yusuf.

Boynundaki lacivert atkıyı çözüp kardan adamın boynuna doladı. "Ben askerin eviyim. Sıcak tutarım. Sarıp sarmalarım." Cebinden bir taş çıkardı. Askerin burun kısmına yapıştırdı.

"Lan, ne yapıyorsun?" dedi Yusuf aniden yükselerek. "Senin sıran geçti."

"Niye geçsin, lan?" dedi Ali geniş geniş. "Bir de oğlum var benim. Daha doğmadı diye niye hakkını yiyorsunuz? Ona vekaleten şimdilik burun bende. Seneye oğlum takacak inşallah."

"Aynen," dedi Yusuf. "Direkt burun sen ol hatta. Her boka burnunu soktuğun için sana daha iyi gitti gibi."

İkisi yine yoğun bir laf kavgası içine girip, beş dakika sonra hiçbir şey olmamış gibi gülüp eğlenirken çocuklar kar topu oynamaya, dışarıdan bakan birinin sıradan bir kardan adam diyeceği ama onlara göre kardan askerin etrafında dönmeye devam ettiler. Hep beraber fotoğraf çekildiler. Elleri, burunları, yanakları soğuktan kıpkırmızı olmuştu. Ama attıkları kahkahalar sıcacıktı.

Ertesi yıl Ali'nin bir oğlu oldu. Ama kardan askeri bir daha hiç yapamadılar. Çünkü ne İzmir'de Ali'nin mezarının üstüne ne de Adana'da Yusuf'un mezarının üzerine tek bir kar tanesi dahi düşmedi.

Çocukluk, yaşam köklerinin inşa edildiği en temel dönemdi. Hiçe sayılırdı çoğu zaman, görünmezdi, bilinmezdi. Ama insanın kumaşıydı. Söylenen her söz, her hareket, her davranış hatta en küçük bir detay bile çocuk için hayata dair birer ilmek, kumaşına atılan bir düğümdü. Eğer az düğüm atılırsa ilmekler seyrekleşir, kumaş tutunamaz, parçalanırdı. Eğer çok düğüm atılırsa ilmekler sıklaşır, kumaş küçülür, sertleşirdi.

Biz beş çocuktuk. İlmekleri sıkı sıkı atılan beş çocuk. Gökçen, Gökalp, Aslıhan, Gülhan ve Murathan. Başka çocuklar babasız kalmasın diye babalarını vatanın kara bağına gömen beş çocuk...

Önümüzde artık buza dönüşmüş yemeklere bakarken çok da bir şey düşünemiyordum. Yaklaşık beş dakika önce Aslıhan ablanın masanın ortasında pimini çektiği bombanın şoku vardı herkesin üzerinde. Kimse konuşmuyordu. O, masadan kalkıp gitmişti ama biz hareketsizce duruyorduk dakikalardır. Hareket ettiğimiz saniye elimizde kalan son can parçaları da yere düşüp kırılacaktı sanki.

Şaşkındım. Aslıhan ablanın anneme bu kadar içerlediğini tahmin edemeyecek kadar şaşkın. Oysa şaşırmamalıydım. Bazı yaralar kapanmıyordu. Hele de çocuklukta açılanlar. En iyi ben bilirdim bunu. Anlamsızca Murathan'a bile bunun kinini kusan bendim. *Niye gelmedin, niye aramadın, niye merak etmedin,* diye bağıran bendim. Hem de asıl unutan kendim değilmişim gibi yüzsüz ve bencilce yapmıştım bunu.

Geçmiş, geleceği içinde saklayan bir aynaydı. Eğer o aynaya yeterince bakarsanız istediğiniz her şeyi gösterirdi size. Çocuklar bu aynada sadece kendilerini görürlerdi. Yanılırlardı. Her çocuk, anne ve babasının bu dünyadaki aynasına vuran yansımalarıydı. Yıllarca kendimi görmüştüm ben bak-

tığım her aynada. Oysa baktığım annemin yansımasıydı. Annem üzüntüsü için kaçmıştı; ben ise ondan gördüğümü, öğrendiğimi yansıtmıştım kendi aynama. O kaçmıştı, ben unutmuştum. O saklanmıştı, ben kesip atmıştım. Sadece fiziksel olarak benzediğimizi sanırdım. İkimizin de acılarla baş etme yolunun *bencillik* olduğunu yeni anlıyordum.

Donuk bakışlarım anneme döndü. Hıçkıra hıçkıra ağlamıyordu. Başı önündeydi. Ama gözlerini kapattıkça sessiz gözyaşlarının yanağından süzüldüğünü görebiliyordum. İçim eziliyordu. Ne olursa olsun, ne yaparsa yapsın annemdi o benim. Hataları bunu değiştirmezdi. Neslişah teyze de yanımda hıçkırarak ağlıyordu. Canan halam tepkisiz, Gökalp şok içinde, Murathan ise bir hayli sinirli duruyordu.

Kendi ifadem konusunda ise bir fikrim yoktu. Yutkundum zorlukla. Uykusuzluk ve yorgunluk yüzünden ağrıyan başım, şu an yoğun stresten patlama noktasına gelmişti. İlaçlar ise tepkilerimi sınırlandırıyordu. Beynim uyuşmuş gibiydi. "Anne," diyebildim en sonunda. Sesim titremişti.

Başını önünden kaldırmadı. Omuzları hafifçe sallandı. Benden değildi bu kaçış. Tam yanımda oturan Neslişah teyzedendi. Farkındaydım. "Kaldır başını, Leyla! Bana bak!" dedi birdenbire Neslişah teyze. Sesi yoğun, ağladığı için kısık ve çatallıydı. Ama buna rağmen güçlüydü.

Annem başını önünden kaldırmadı. Neslişah teyzenin yanımdan kalktığını hissettim. Annemin yanında boşalan Gülhan ablanın sandalyesine oturdu. Yönünü anneme çevirdi. Ellerini kavradı annemin. Kendisine çevirdi. Direnmedi annem. Başı yerde, siyah saçları yüzüne dökülürken bu çekiştirmeye uydu. Yüzünü iki eliyle sıkıca avuçladı Neslişah teyze. Yerden kaldırıp yüzüne bakmaya zorladı.

Ama annemin kan çanağına dönen gözlerini görünce bütün uyuşan duygularıma rağmen benim de içimde bir şeyler kopmuştu. Hatalı olabilirdi ama yaşadıkları da normal değildi. Bunu en iyi ben biliyordum. Karnı bunında gömmüştü eşini toprağa, acısını yaşamasına fırsat kalmadan bir çocuk daha getirmişti dünyaya. Yetmezmiş gibi bir de yanında sürekli ağlayan, huysuzlanan, *baba,* diye feryat eden küçük bir kızı vardı. Güçlü olamamıştı belki Neslişah teyze gibi. Ama her ağaç aynı güçle duramazdı ki onu savuran rüzgâra karşı. Bu, ağacın suçu değildi. Kimse *neden yıkıldın,* diye ağacı suçlayamazdı. Tıpkı yıkılmayan ağaçlara *neden yıkılmadın,* denilmeyeceği gibi. Tıpkı rüzgâra *neden yıktın,* diye sorulamayacağı gibi.

Annemin rüzgârı onu yıkmıştı. Kendi çocuklarını bile hiçe sayacak kadar derin bir yastaydı. Gözü başka kimi görebilirdi ki? "Özür dilerim, Nesli," dedi Neslişah teyzenin gözlerine, yaşlı gözlerle bakarken. "Seni bu kadar yalnız bıraktığım için çok özür dilerim."

Neslişah teyze başını iki yana salladı. "Bırakmadın," dedi net bir dille. "Asla bırakmadın. Sen bakma Aslıhan'a. Bilirsin, o esip gürler öyle." Ellerini annemin yanaklarından çekip sırtına sardı. Sıkı sıkı bastı bağrına. "Bırakmadın," diye yineledi kendini. "Bakma sen ona. Bırakmadın."

Annem artık hıçkırarak ağlıyordu. "Çok özür dilerim, Nesli. Çok özür dilerim, Nesli," diyen mırıltısı gözyaşları içinde boğulup gidiyordu.

Bakışlarım Gökalp'e kaydı. Üzgün ama ne olduğunu, ne yapacağını bilemez bir şekilde bakıyordu. Derin bir nefes verdim. Sandalyemi geri itip ayağa kalktım. Canan halam ve Gökalp'in bakışları bana döndü. Murathan'ın bakışları ise hâlâ önündeki boş tabaktaydı. Lakin belirginleşen çene kemikleri onun da pek hoş bir ruh hâlinde olmadığını özetliyordu. Sıkı sıkı sarılan annemle Neslişah teyzeye ilerledim. Yanlarına gidince ikisinin sandalyesinin arasında kalan konumda eğildim. Ayrıldı kolları ama annem ağlamaya devam ediyordu.

"Anne," diye mırıldandım. Kucağındaki eline uzandım, yumruk yapmıştı ellerini. Ne zaman çok üzülse kendini dünyaya kapatmak ister gibi ellerini sıkardı. Babamın ardından aylarca açamamıştım ben bu yumrukları. Sıkıca kavradım elini. Parmaklarını açsın diye zorladım. Direnmedi. Usulca serbest bıraktı parmaklarını. Canan halam belirdi yanımda. O da annemin elini sıkıca kavradı.

"İyi değildi o zaman," dedi halam, Neslişah teyzeye. Onun da bakışları üzgündü. "Gerçekten iyi değildi, Neslişah abla. Sonradan aramak istedi. Ben şahidim. Ama u-"

Neslişah teyze başını hızla iki yana salladı. Halamın kelimelerini tamamlamasına izin vermedi. "Açıklamaya gerek yok," dedi kararlı bir sesle. "Geçmişte kaldı. Benim kırgınlığım da yok kızgınlığım da."

Acılar beraber sarılamamış olabilirdi ama bunun yükünün sadece annemin omuzlarına bırakılması benim bile canımı yakıyordu. Neslişah teyze için de üzgündüm. Bu kadar zorluk çektiklerinden Murathan bahsetmemişti. Şaşkındım, ne yapacağımı bilemedim. Omzundan öperdim ben annemin. Ellerinden öperdim Neslişah teyzemin. İkisi adına o yüzden mi tarifi zor bir üzüntü vardı içimde?

Aniden Murathan sandalyesini şiddetli bir sesle geri itip ayağa kalkınca bakışlarım ona döndü. Gözlerini bana hiç değdirmiyordu. Kaşları çatık, kulakları kıpkırmızıydı. O kulaklar sadece iki sebepten bu hâle gelirdi: Birincisi utanmak, ikincisi sinirlenmek. Ve biz sıklıkla ikinci seçeneği yaşardık.

Beni yanıltmayacak bir sinirle salon çıkışına ilerlerken olacağı anlamıştım. Bir kaosun daha ayak sesleriydi bunlar. Hızla peşinden ilerledim ama onun büyük adımları çoktan holün en ucundaki odaya varmış, büyük bir öfkeyle kapıyı açmıştı. "Ne yapıyorsun sen?" diyen sesi geldi kulağıma. Şu

anlık görüş alanımda sadece geniş sırtı vardı. Tam adımlarımı hızlandırıp yanına varmıştım ki "Ne yapıyorsun sen!" diye bağırınca ben bile irkildim. Adımlarım olduğu yere çakılıp kaldı.

"Ne var?" dedi Aslıhan ablanın ters sesi. "Hesap mı vereceğim sana?"

Bir adım attı ablasına doğru. Peşinden ben girdim odaya, benim ardımdan ise Gülhan abla.

"Yirmi yıl önce olmuş bitmiş işler, lan!" diye bağırmaya devam etti Murathan. "Yeri, zamanı mıydı bunun? Ne gerek vardı şimdi buna?"

Aslıhan ablanın ifadesi Murathan'la kapışacak cinstendi. İkisi de sinirliydi. Küçükken çok kavga etmezlerdi ama edince Gülhan abla ve Aslıhan ablanın kavgası gibi küçük olmazdı. İkisi de savaştaymış gibi girişirlerdi birbirlerine. Laflarını da tekmelerini de asla sakınmazlardı. Anlaşılan durum hâlâ aynıydı.

Murathan'ın koluna dokundum usulca.

"Murathan, biraz sakinleş."

"Kırk yılın başı huzurlu bir nefes aldık lan burada!" diye beni umursamadan öfkesini kusmaya devam etti. "Mahvettin her şeyi! Mahvettin!"

Murathan'ın üzerine yürüyüp, "Düzgün konuş benimle!" diyen Aslıhan ablanın önüne Gülhan abla geçti. Ellerini omuzlarına atarak durdurmaya çalıştı.

"Abla, yapmayın artık."

"Ne yapma?" dedi Gülhan ablaya dönüp, gözlerini kocaman açarak. Sinirli bakışları tekrar Murathan'ı buldu. "Bir ben mi unutmadım yapılanları? Hepiniz bu kadar yüce gönüllü müsünüz gerçekten? Aylarca, yıllarca arar diye bekledik. Telefon numaramızı değiştirmedik. Bir kere bile arayıp sormadı. Şimdi gelmiş, hiçbir şey olmamış gibi *Aslıhancığım,* diyor. Bir bana mı ağ-"

"Bir kere de düşün!" diye şiddetle bağırdı Murathan. Alnının ortasında bir damar patlamak ister gibi atıyordu. "Kırıp dökmeden önce bir kere de başkasını düşün, lan! Babam böyle yapmanı mı isterdi?"

"Babam, asıl gözünün içine baktığı insanlar tarafından tek bir darbede unutulmak istemezdi, Murathan."

Kelimeler ağzından âdeta ateş topu gibi çıkıyordu. Yakıyordu. Farkında değildi.

İkisi de burunlarından derin nefesler alıp verirken öfke dolu bakışlarla bakıştılar birbirlerine. Kısa bir an için sessiz kaldılar ama aralarındaki bakışma, ortamın gerginlik seviyesini bir hayli artırıyordu. "Kimsenin kimseyi umurumda yok!" dedi Murathan aynı tersliği ile. Sinirle ovuşturdu çenesini.

Tekrar Aslıhan ablaya çevirdi bakışlarını. "Ne geçti eline? Bunları söyledin de ne geçti eline? Söyle! Geri mi geliyor zaman? Geri mi geliyor kayıplar? Söyle!"

Çenesini yukarı dikti Aslıhan abla. "Hepinizin söylemek isteyip de dile getiremediği şeyleri bir tek ben söyleme cesareti gösterdim diye mi suçlu oldum?" Sesi de bakışları da öfke yüklüydü. "Hiçbiriniz inkâr edemezsiniz, Murathan. Söylediğim her şey sizin sustuklarınızdı!"

Bakışlarım Murathan'a döndü. Kehribarlarında yoğun bir öfke vardı. Dişlerini sıkıyordu. Ama Aslıhan ablanın bu cümlesini de asla inkâr etmiyordu. Gülhan abla arada kalmıştı. İkisine de yalvaran bakışlarla bakıyordu. Derken odaya ikisinin sinirini de beşe katlayacak bir sinirle Neslişah teyze girdi.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" dedi beni bile korkutan bir sesle. Bakışlarım ona döndü. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu ama bakışları öfke doluydu.

Neslişah teyze odaya girer girmez öldürücü bakışlarını birbirlerinden çektiler. Murathan sinirle dudaklarını dişledi. Aslıhan abla yolmak ister gibi elini saçlarına daldırıp geri savurdu. Gülhan abla ise yine iki arada bir derede kalmış bir şekilde öylece bakıyordu.

"Ne yapıyorsunuz siz?" diye daha yüksek bir sesle bağırdı Neslişah teyze.

Murathan'ın sinirinin Karakurtlar için genetik bir miras olduğunu unutmuştum. Şu an çok net bir şekilde hatırlatıyorlardı. "Kızına sor onu!" dedi Murathan ters ters.

Sinirli bakışları Murathan'a döndü. Sol elini kaldırıp işaret parmağını Murathan'ın yüzüne doğru salladı.

"Bir daha ablana sesini yükselttiğini duyarsam Murathan, kocaman olmuşsun demem, evire çevire döverim seni!"

Neslişah teyze cakanı bozmak istemem şu an ama oğlun Bordo Bereli.

Gerçi Neslişah teyze için bunun bir önemi yoktu. İki adım attı bize doğru. Murathan'ın kolundan kavrayıp odanın çıkışına iteledi.

"Çık git gözümün önünden!"

"Anne!" dedi Murathan. Oldukça sinirliydi. Hatta şu an her şey oldukça sinirliydi. Koltuk bile.

"*Anne* deme bana!" dedi Neslişah teyze. Tekrar iteledi. "Çık dışarı. Çık!"

Dişlerini sertçe dudağına geçirdi Murathan. Ama bu sefer ikiletmedi. Bakışları yine bana değmedi. Bilerek kaçırıyordu gözlerini, farkındaydım. Ne zaman benden gizlemek istediği bir şey olsa yapıyordu bunu. Arkamızda aralık kalan kapıyı kırmak ister gibi kavrayıp açtı. Ve aynı siniriyle odadan

çıktı. Başka bir taraftan Ahsen'in ağlama sesi yükseldi. Neslişah teyze, bu kez Gülhan ablaya yöneldi. Onun da kolunu kavrayıp odanın çıkışına ilerletti.

"Sen de git, bak şu çocuğa. Hepiniz bir oldunuz, huy sahibi edeceksiniz el kadar yavruyu. Yüreğine indi çocuğun. Yürü!"

İkiletmedi Gülhan abla. Odadan çıkıp Ahsen'in yanına ilerledi.

Neslişah teyzenin yakıcı bakışları en sonunda Aslıhan ablaya döndü. Onun ise çenesi dik, bakışları öfkeliydi. Kısa bir an ters ters bakıştılar. "Tek kelime dahi edersen, Aslıhan..." dedi Neslişah teyze tane tane ama buz gibi bir sesle. "Senin o dilini koparırım!"

Neslişah teyze ve üç sinirli kardeşi ayırma yöntemleri der, susarım.

Sinirli bakışları anlık gölgelendi Aslıhan ablanın. "Haklıydım," dedi dişlerini sıkarak. "Sen de biliyorsun."

"Haklı olman, insanları böyle kırıp dökebileceğin anlamına gelmez!" dedi Neslişah teyze. "Hiç mi saygı öğretemedim ben sana?"

Aslıhan ablanın zaten gölgelenen bakışları daha da gölgelendi. "Anne..." dedi isyan eder gibi.

"Sus!" dedi Neslişah teyze anında. "Haklı olabilirsin, kırgın olabilirsin, alınmış olabilirsin ama senin karşındaki öğrencin değil. Annen yaşındaki kadınla böyle konuşamazsın. Her ne olursa olsun, Leyla'nın da üzerinizde en az benim kadar hakkı var. Bunların hiçbirini yok sayamazsın." Kaşları daha da çatıldı. "Sakın bana burada *ama o bizi yok saydı* edebiyatı yapma, Aslıhan. Geçmişin hesabını sormak sana düşmedi!"

Aslıhan ablanın bakışlarındaki öfke sönmüştü belki ama yerinde daha ağır bir duygu belirmişti: Hayal kırıklığı. Neslişah teyze başka hiçbir şey söylemedi. Murathan'ı aratmayacak bir şekilde odanın kapısını açıp kendini dışarı attı. Bakışlarımı Aslıhan ablaya çevirdim. Ellerini saçlarına daldırdıktan sonra yüzünü avuçladı. Bir iki saniye öylece bekledi. Ellerini yüzünden çektiğinde öfkeli bakışların hedefi bendim.

"Ne var, Gökçen? Sen de *anneme böyle davranamazsın,* diye bağırıp çağıracak mısın?"

"Hayır," dedim sakince.

"Ne var o zaman?" dedi ters ters.

Derin bir nefes verdim. Arkamı dönüp odanın kapısını kırmak isteyen Karakurt ailesinin aksine sakince kapattım. Olur da kaostan ölmeden Murathan'la bir hayat kurabilirsem evimizin kapılarının çelik veya demirden olması konusunda minik bir ders almıştım bugün. Zira kapı kolu gevşemişti. Arkamı döndüğümde Aslıhan abla hâlâ ters ters bakıyordu. Umursamadım. İlerleyip sakince arkasındaki koltuğa oturdum.

"Konuşmak istiyorum," dedim. "Sakince."

Gözlerini devirdi.

"Konuşacak bir şey yok."

"Senin varmış anlaşılan."

Derin bir nefes verirken yönünü tamamen bana çevirdi.

"Bu meselenin seninle alakası yok, Gökçen."

"Az önce bağırdığın kadın benim annem, Aslıhan abla."

Durdu. Hâlâ sinirli bakıyordu ama az önceki sinirinin söndüğünü hissedebiliyordum. "Ne konuşacağız?" dedi ters bir küçümseme ile. "Annenin yaşadığı zorluklardan falan mı bahsedeceksin sen de?"

"Hayır," dedim hiç düşünmeden. "Kendi yaşadığım şeylerden bahsedeceğim."

Gözlerini devirdi. "Allah aşkına, ne yaşamış olabilirsin sen, Gökçen? Çocuktun. Çoğunu hatırlamadığına bile eminim. Halanlar el bebek gül bebek bakmıştır size. Bizim gibi oradan oraya sürüklenmiş değilsiniz."

Öfkesi, gözünün önünde duran bir perde gibiydi. Kendisi dışında başka hiç kimseyi görmüyordu. Derin bir nefes verdim. "Az önce dedin ya, Ali'nin çocukları yetim kaldı da Yusuf'un çocuklarına ne oldu, diye..." Bakışlarımı gözlerine diktim. "Aynı şeyi şu an ben sana soruyorum o zaman. Yusuf'un çocukları yetim kaldı da Ali'nin çocuklarına ne oldu sence, abla?" Cevap vermedi ama öfkeli ifadesinin gölgelediği bakışlarını da benden koparmadı. Konuşmanın bir faydası var mıydı, bilmiyordum ama yine de susmadım. Konuşmaya devam ettim: "Hem insanın babası ve bütün sevdikleri tek bir gecede yok olunca çocuk olsa bile unutamıyor. Tıpkı senin unutamadıkların gibi." İşaret parmağımla iki kere başıma dokundum. "Hepsi burada."

Yine sessiz kaldı. Ama ters bakışları dalgalanmaya başlamıştı.

Devam ettim konuşmaya: "Ben o zamanlar sanırdım ki çok şımarıklık yaptım diye siz beni terk ettiniz." Yutkundum. "Çok sonra anladım gerçekleri. Evet, annemin yaptığı doğru değildi. Savunacak değilim. Öfkende haklısın, biz sizin kadar zorluk çekmedik. Bunda da haklısın. Birbirimize iyi gelebilirdik, bunda da haklısın. Ama siz en azından birbirinize tutunup dimdik durabilmişsiniz, abla. Biz dağıldık."

Sessizliği devam etti. Sert bakışları ise artık tamamen dağılmıştı.

"O kadar korktum ki o zamanlar. Yıllarca tuttuğunuz ellerimi hepiniz aynı anda bırakınca o kadar yalnız kaldım, o kadar ne yapacağımı bilemedim ki kolum kanadım kırılmıştı sanki. Tutunacak kimseyi bulamadım. Anneme tutunayım dedim. Ama annem de paramparçaydı. Bana uzatacak tek bir dalı dahi kalmamıştı. Aylarca yüzüme bakmadı. Gökalp'i bile doğur-

mak istemedi. Doğunca yüzüne bakmadı. Emzirmedi. Sevmedi. Kucağına almadı. Tek yaptığı ağlayarak babamın fotoğraflarına bakmaktı. İlaç içerdi, ağlardı, uyurdu. Başka hiçbir şey yapmazdı. Acısına öyle gömülmüştü ki bizi fark etmedi. Bizim de babamızın şehit düştüğünü göremedi."

Bakışları daha da yumuşadı.

"Bunlar bir bahane değil belki. Haklısın, sonradan arayabilirdi. Utandı, korktu muhtemelen. Anlatamaz o kendini çok. Neslişah teyze içinde ne varsa döker ama annem dökemez. Susar, içine atar; yutar, kabuğuna kapanır." Durdum. Dilimi kuruyan dudaklarımda gezdirdim. "Güçlü olan Neslişah teyzeydi. Benim annem hep kırılgandı. Hep daha nahifti."

Öylece dinliyordu.

"Dağıldık biz, abla," diye devam ettim. "Keşke ben de sokakta yatsaydım ama annem iyi olsaydı. Siz sadece Yusuf amcanın ölüsüne ağladınız. Ben hem babamı gömdüm o toprağa hem de annemin kendini diri diri nasıl gömdüğünü izledim aylarca."

"Sonra..." diye mırıldandı kısık bir sesle. "Nasıl toparladınız?"

Anneme karşılık ben sizi gömdüm, saçlarımla beraber bütün anıları kesip attım, diyemedim. Dilimin ucundan dökülmedi kelimeler. Omuzlarımı yavaşça yukarı kaldırıp indirirken dudak büzdüm. "İlaçlar, tedavi falan... Bir şekilde zamanla düzeldi. Yeniden kalktı ayağa. Yine elimi tuttu. Gökalp'i aylar sonra bağrına bastı. Haklısın, yan yana olsaydık böyle olmazdı belki. Yaralarımızı beraber sarardık. Düşünce birbirimizi kaldırırdık. Ama olmadı. Bu saatten sonra bazı şeyleri değiştiremeyiz, Aslıhan abla."

Gözleri doluyordu. Görebiliyordum. Ama o, bu görüntüye şahit olmama izin vermedi. Hızla diğer yanına çevirdi başını. Gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. "Murathan bir konuda haklı," dedi daha sakin bir sesle. "Babalarımız böyle olmamızı istemezdi, Gökçen. Yıllarca bir arada tuttukları aileleri böyle olsun istemezlerdi."

"Biliyorum," diyebildim sadece. Ama zaman, akıp giden bir nehirdi. Geri alamazdık. İnsana kalan sadece anılardı. En azından bunlara sahip çıkamaz mıydık?

Sessiz kaldık. Gürültülü bir sessizlikti. Dayanamayıp bölen ben oldum: "Ama şunu bil, Aslıhan abla, annem sizi asla unutmadı. Ne zaman televizyonda Çılgın Bediş oynasa kanalı değiştirmezdi. İzlemezdi ama sanki sen izliyormuşsun gibi bekler, bitene kadar değiştirmemize de izin vermezdi. Bana bebek alırken hep bir tane fazladan alırdı. Bana vermezdi. Gülhan abla için saklardı. O söylemezdi ama ben anlardım. Peynirli poğaça yapardı. Murathan'ın en sevdiklerinden. Üç tanesini hep ayırırdı bir köşeye. Sanki Murathan yine gelip yiyecekmiş gibi."

Öylece baktı önce. Gözlerini kapattı. Dilini dudağında sakince gezdirirken derin bir nefes verdi. Dudakları titredi ama hemen toparladı ifadesini. Tekrar açtı gözlerini.

"Sizi unutan bendim," dedim. "Annem değil." Bakışları artık ne öfkeliydi ne de boş. Üzgündü. "Zamanı geri alamayız," diye devam ettim. "Ama bu anı istediğimiz gibi yaşayabiliriz. Babalarımız ayrı kalmamızı istemezdi. Üstelik tekrar bir araya gelmişken birbirimizi kırmamızı da istemezlerdi. Onlar... Ne olursa olsun birbirlerini affederlerdi, abla. Biz de affedemez miyiz?"

Cevap vermedi. Öylece baktı yüzüme. Ama bakışları üzgündü. Üzgün ve hüzünlü. O hep sinirliydi. Hep sessiz ve tersti. Kendi dünyasında yaşardı çoğunlukla. Dergi okur, şarkı ezberlerdi. Çok arkadaşı yoktu. Arkadaş ister gibi bir hâli de yoktu. Ama üç kardeş içinde en ince düşünen oydu. Küçükken de şimdi de. Kızardı Gülhan ablaya ama ödevlerini yapardı. Bağırırdı Murathan'a ama kendi çizgi film sırasını ona verirdi. Terslerdi beni ama kucağında uyuturdu. Aslıhan ablaydı işte. Önce döver, sonra severdi.

Oturduğum yerden ayaklandım. Söyleyecek daha fazla bir şeyim yoktu. Anlar mıydı anlattıklarımı, bilmiyordum ama temennim, anlaması yönündeydi. Elimden başka bir şey gelmiyordu. Aramızda soğukluk olsun istemiyordum. Eskisi gibi olalım istiyordum. Çok mu şey istiyordum? Düşüncelerim kadar ağır hareketlerle kapıyı açıp dışarı çıktım. İlerleyemedim lakin. Yüzüm kapıya dönük bir şekilde birkaç saniye bekledim.

Babalarımız böyle olsun istemezlerdi, cümlesi döndü durdu zihnimde. Bizim bu hâlimiz, kemiklerini sızlatıyor muydu onların? Birbirlerinden bir saniye bile ayrılmayan Ali ve Yusuf'un ailelerinin bu hâli, onları üzüyor muydu? Cevapları zihnimin hiçbir köşesinde bulamadım.

"Abla," dedi arkamdan Gökalp. Yavaşça ona döndüm. Olayı idrak edememiş, boş ama çatık kaşlarla bakıyordu yüzüme. Kendi durumunu kendisi özetledi: "Burada ne halt döndüğünü artık bana anlatacak mısınız?"

Kaçış yoktu. Onun da artık bazı şeyleri bilmesi gerekiyordu. Ama üzücü olanları değil. Çünkü hiçbir çocuk, annesinin onu doğurmak istememesinin yükünü omuzlamamalıydı. Ben de bu yükü Gökalp'e vermedim. Her zaman yaptığım, en iyi bildiğim şeyi yaptım. Üzücü bütün detayları Gökalp'ten de silip attım.

Yatağımda yavaşça doğruldum. Gözlerim, içine kum doldurulmuş gibi sızlıyordu. Ağırlaşmış eklemlerim uyuşuktu. Birkaç saniye öylece bekledim. Derin bir nefes alıp verirken elim istemsizce boğazıma gitmişti. *Ölülerin en derin sessizliği, yaşayanların en ağır çığlıklarını bastırabilir,* derdi üniversitede bir hocam. Gecelerimin özeti artık bu cümleydi.

Aynı kâbuslar, farklı versiyonlar: Ebû'l Sam ve Jinda'nın boğazımı sıkan elleri, Zehra'nın yaşlı gözleri...

Derin derin nefes alıp vermeye devam ettim. Elim bu kez alnıma gitti. Terli alnımı avuç içimle silerken aynı şekilde terden boğazıma yapışan saçlarımı geri ittirdim. Ne zaman uyumak istesem aynı kâbuslar üzerime çökekleniyordu. Olaylar farklıydı ama sonuç asla değişmiyordu. Bir deniz kenarında oluyordum bazen. Sam'ın elleri aniden bileğimden yakalayıp beni suya çekiyor, boğuyordu. Ölüyordum. Bir evde oluyordum. Sam, Murathan'a işkence yaparken bana izletiyordu. Sonra ise elleri her zamanki gibi boğazımı kavrıyordu. Ölüyordum. Yemyeşil bir ormanda oluyordum. Bu sefer de Jinda boğazıma kalın bir halat geçirip beni asıyordu. Ölüyordum. Hep ölüyordum. Zihnim dipsiz bir çukurdu. Üzücü bütün detayları silen Pamuk'tu sanırım. Çünkü ben, bu konuda asla onun kadar başarılı olamıyordum.

Güçsüzce kalktım yataktan. Boğazım ve dudaklarım kurumuştu korkudan. Bakışlarımı komodinin üzerine çevirdim. Babamla göz göze geldik önce, birkaç saniye baktım gülen yüzüne. Sürahi boştu. Elim tekrar boğazımı sardı. Sanki gerçekten boğuluyormuş gibi nefes alamıyordum. Komodinin üzerindeki telefonuma uzandı elim. Saat üç buçuktu. Murathan'dan bir arama ya da mesaj yoktu. Ofladım. Telefonu cebime attım. Sürahiyi kulpundan kavrayıp ayağa kalktım. Önceden ışık varken asla uyuyamayan ben, şimdi ışık kapandığı an uyuyamıyordum. Her an biri gelecekmiş gibi endişeliydim.

Işık açıkken biri gelse ışık beni kurtaracaktı sanki. Öyle de bir stratejik dehaydım işte. Paytak adımlarla odanın çıkışına ilerledim. Ama kapının hemen yanındaki boy aynamda yüzümü görünce durdum. Tipim sahura uyandırılan, saçı başı birbirine karışmış, beyaz atletli dayılarla kapışırdı. Bordo bir şort vardı altımda. Üzerimde ise siyah, bol bir tişört. Bacaklarım morluklarla doluydu. Bu tip karşısında besmele çekip yüzümü ekşittim. Kabaran saçlarımı geri savurup sağını solunu düzelttim. Yanağımdaki morluk epey hafiflemişti ama hafif sarılıklar vardı. Dudağımdaki yara küçülmüştü. Ama yine de kabukları oradaydı.

Boşta kalan elimle yanağımı parmakladım. Cildim de kaçırılmamın şokunu yaşıyordu bence. Kurumaya başladığını hissediyordum. Ölümden döndüğümüze göre kil maskesi yapıp gözlere salatalık yerleştirmeye devam edebilirdik. Aynadaki aksime huysuz bir bakış atıp çıktım odadan. Derin bir sessizlik vardı evde. Holün ışığını açtım. Annem, halam, Gökalp ve Neslişah teyze salonda; Bilge kendi odasında, Aslıhan ve Gülhan ablalar ile Ahsen ise misafir odasında uyuyorlardı. Olaylı yemekten sonra herkes sessizce kendi köşesine çekilmişti. Kimsenin söyleyecek sözü yoktu. Çoğunu tüketmiştik.

Gökalp ise her zamanki gibi sakince karşılamıştı anlattıklarımı. Empati yetisi ve olgunluğu, her zaman benden daha fazlaydı. Bunu bir kez daha anlamıştım. *Kızma Aslıhan ablaya,* demiştim. *O kötü biri değil. Annem de kötü biri değil,* demişti anında. Ama bir şey söylememişti Aslıhan ablaya. Annemin elini bir saniye bırakmamıştı sadece. Erkek kardeşler, ablaları için mal olabilirdi. Ama bazen ağzı yüzü yenilesi mallardı işte.

Murathan ise Neslişah teyzenin onu kovmasından sonra geri gelmemiş, aramalarımı yanıtlamamış, mesajlarıma dönmemişti. Canımı sıkıyordu. Uykulu ve bıkkın adımlarım mutfağa yöneldi. Işığı açıp içeri girdim. Elimde sürahi ile ilerliyordum ki arkamda bir kıpırtı hissedince irkilerek döndüm. Gördüğüm suretle anlık korkum hızla dağıldı. "Kızım," dedi annem uykulu bir bakışla. "Neden kalktın bu saatte?"

Panikataksal sorunlarım var artık benim. Ne olur, aniden gelmeyin!

Toparlamaya çalıştım korkmuş ifademi. Annemin daha fazla benim için endişelenmesini istemiyordum. Kâbuslarımdan haberi yoktu. İyi olduğumu sanıyordu. Murathan dışında hiç kimse fark etmemişti her uykumdan korkmuş bakışlarla uyanışımı. "Suyum bitmiş," dedim elimdeki sürahiyi hafifçe aramıza kaldırıp.

Bana doğru ilerledi. "Hay Allah! Elimden sürahiyi alıp mutfağın köşesindeki damacanaya yöneldi. Suyu doldurmaya başladı. "Unuttum ben ona su koymayı. Senin de uykun bölündü." Tebessüm ettim bu hâline. Sürahiyi doldurunca tekrar bana döndü. Bakışları yüzümde gezinirken, elini alnıma atıp saçlarımı geri iteledi. "Niye bu kadar terledin sen?" Cevap vermemi beklemeden, elini tişörtümün içine sokup sırtıma dokundu. Kaşları daha da çatıldı. "Ne bu hâl, kızım?"

Kâbuslarla derin bir münasebetimiz var, anne, diyemedim tabii. "Odam biraz fazla sıcaktı," diyebildim.

"Gel, değiştirelim üzerini," dedi dünyanın en önemli işiymiş gibi. "Soğuk vurur, hasta olursun. Hem niye atlet giymedin sen? Bu soğukta böyle mi yatılır, kızım?"

Tebessümüm büyüdü. Biraz daha zorlarsa havlu da yerleştirecekti sırtıma. "İyiyim, anne," dedim yorgun bir sesle. "Hallederim ben, merak etme. Haydi, sen uykunu açma daha fazla. Kaç gündür perişan oldun. Dinlen biraz."

İyi madem, der gibi bir bakışla baktı. Sonra ise su soldurduğu sürahiye yöneldi. "Bu soğuk oldu," dedi suyun birazını dökerken. "Terlisin. Su kaynatıp dökelim." Engel olmama fırsat vermeden ısıtıcıya su doldurup çalıştırdı. "Ağrın var mı?" diye sordu.

Sırtımı mutfak tezgâhına dayadım.

"Hayır."

"Olursa söyle bak."

Güldüm.

"Ne yapacaksın? Okuyup üfleyecek misin?"

Ters bir bakış attı. Yeterliydi.

"Doktorum ben, anne. Kendi başımın çaresine bakarım. Merak etme."

"Aynen," dedi küçümser gibi bir ses tonuyla. "Gördük nasıl baktığını."

Haklıydı. *Kaçırıldın, Gökçen. Hem de teröristler tarafından.* Yapacak bir savunmam olmadığı için sessiz kaldım. "Anne..." diye mırıldandım kısa bir sessizliğin ardından.

Dalgın bakışları bana döndü. Huzurlu bir tebessümle baktı.

"Efendim, annem?"

"Nasılsın?"

Huzurlu tebessümü söner gibi oldu. Ama hemen toparladı. "İyiyim." Elini kaldırıp şefkatle okşadı yanağımı. "Kızım yanımda. İyi. Neden kötü olayım?"

Dişlerimi dudağıma geçirdim ama sormadan da edemedim.

"Aslıhan abla konusunda..."

Gülümsemesi gözle görülür bir şekilde soldu bu defa. Bakışlarını kaçırıp tekrar suyun ısıtıldığını belirtmek adına sesler çıkaran ısıtıcıya döndü. Derin bir nefes verdi. "Kötü değilim," diye beklediğimden çok başka bir cevap verdi. "Tam tersine. Rahatladım."

Bakışlarım sorgular bir hâl aldı.

Tekrar bana döndüğünde yüzündeki huzurlu gülüş yine yerli yerindeydi. "Yıllardır içimde yaraydı yaptığım. Hataydı, farkındaydım ama geri de dönemedim. Asıl herkes yaptığım şeyi unutmuş gibi davransaydı kötü hissederdim. Hesap sorulması..." Bir saniyelik duraksamanın ardından devam etti: "Rahatlattı."

Kendi iç mahkemesinde yargılanmaktansa başkalarının mahkemesinde yargılanmayı kabul ediyor gibiydi. İnsanın içinde kurduğu mahkemede hem suçlu kürsüsünde hem hâkim koltuğunda kendisi varsa boynuna ilmeği geçirip ayağının altındaki tabureyi itmesi daha kolaydı. Çünkü insanın en çok kendine merhameti yoktu.

"Haklı Aslıhan," dedi. "Kırgınlığında da kızgınlığında da haklı."

Birkaç dakika sessiz kaldık. O önüne baktı, ben ise yere. "Sonradan neden aramadın, anne?" diye istemsizce aklıma gelen ilk soruyu yönelttim. "Neden benim aramamam için telefon defterini yaktın?"

Rehberdeki bütün Murathan, Yusuf, Neslişah, Aslıhan ve Gülhan Karakurtları aradığım için eve kolum kadar fatura gelmişti. Dedem kıyamamıştı kızmaya. Ama annem yine kendinde değildi. Sinirle yakmıştı rehberi. Sonra da içinde gerçek numaraları olan, benim asla bulmaya fırsatımın olmadığı defteri... Unutmak için kaçmıştı. Cevapları biliyordum aslında. Yine de ondan duymak istedim.

Bakışları bu kez hafif mahcup bir hâl aldı. "Hatırlamıyorum bile o anı, Gökçen. Kendime geldiğimde her şey yanmıştı." Gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi.

Üstelemek istemedim. İlk defa konuşuyorduk bu anları. Yıllarca hiç yaşanmamış gibi davranmış, üzerine beyaz bir çarşaf örtmüştük. Birimiz, acıyla baş etmek için unutmayı seçerken diğerimiz, kaçmayı seçmişti. Sessiz kalayım dedim ama başaramadım. "Ben Silopi'ye gelmeseydim, Murathan burada olmasaydı," Birkaç saniye duraklayıp öyle devam ettim: "Aramayacak mıydın yine?"

Derin bir nefes daha verdi.

"Biz Neslişah ile sen Silopi'ye gelmeden çok daha önce konuşmaya başlamıştık zaten, Gökçen."

Şaşırma sırası bana geçmişti. Olduğum yerde dikleştim.

"Nasıl yani?"

Dalgın bakışları önünde, sesi yorgun ve üzgündü. "Numaralarını yıllar önce tekrar bulmuştum ama cesaret edemedim aramaya. *Bakmaz Nesli yüzüme,* dedim. *Konuşmaz benimle.*" Saniyelik duraksadı. "Ama gizli gizli haberlerini alırdım bir iki arkadaştan. Murathan ne yapıyor? Nerede çalışıyor? Aslıhan ne iş yapıyor? Gülhan'ın kızının adı ne? Hepsini öğrenirdim gizlice. Yine de korkardım aramaya. Ama bir gece, yıllar sonra ilk defa babanı gördüm rüyamda. Konuşmadı benimle hiç. Sırtını döndü ilk defa bana. O konuşmadı ama ben anladım bana neden sırtını döndüğünü. Bütün cesaretimi toplayıp aradım Nesli'yi." Burukça gülümsedi. "Sadece *Nesli,* dedim. Hemen tanıdı."

Gözlerim dolmaya başlıyordu. O ise durmadı. Yıllardır omuzlarına yük olan ne varsa dökmeye devam etti: "Hatam çok. Biliyorum, bunu söylemek için çok geç kaldım ama..." Sesi titriyordu. "Sana yaşattığım her şey için özür dilerim, kızım."

Cevap vermedim. Dolu bakışları yüzümdeyken yaslandığım tezgâhtan hafifçe doğruldum. Kollarımı gövdesine sardım. Kendime çekip yanağına derin bir öpücük bıraktım. "Hiçbir şey için özür dilemek zorunda değilsin, anne." Kollarımla sıkı sıkı sararken başını, boynundaki anne kokusuna gömdüm. Sakince sıvazladım sırtını. Çünkü annelerin de bazen yaslanacak

bir omza ihtiyaçları olurdu. "İyi bir anne oldun, iyi bir baba oldun," diye devam ettim. "Yıkıldın ama ayağa kalkmasını bildin. Pes etmedin. Tek bir an bile senin kızın olduğum için pişman olmadım." Boynuna derin bir öpücük daha bırakıp geri çekildim.

Sanki anne ben, evlat oymuş gibi bir ifade vardı yüzünde. Tebessüm etti. Yanağına bir damla yaş süzüldüğünde belli etmemeye çalışarak sildi. "Hangi ara büyüdün de bu kadar olgun düşünür oldun sen acaba?" dedi gözyaşının aksine neşeli bir sesle. "Nerede benim kızım?"

Güldüm. *Kızın büyüyordu, anne.* Kaynayan suyu sürahiye dökmeye başladı. Kısa bir sessizlik çöktü aramıza. Tek ses ısıtıcıdan sürahiye dökülen suyun sakin sesiydi. Tekrar tezgâha yasladım sırtımı. Önümdeki duvara kilitlendi bakışlarım. Dalıp gittim öylece. Bu aralar bakışlarım sık sık dalıyordu. Zihnimde o kadar çok şey dönüyordu ki hiçbirinin ucunu yakalayamadığımdan boşluğa bakmak daha cazip geliyordu.

"Gökçen," diye mırıldanan annemin sesi ile dalgın bakışlarım bölündü.

Bakışlarından sevmediğim bir şey söyleyeceğini anlayabiliyordum. Yanılmadı. "Burada işe devam etmesen..." dedi. "Görevlendirme isteyip başka bir yere gi-"

Lafını anında böldüm:

"Saçmalama, anne."

"Kaçırıldın, Gökçen!" dedi ters ters. "Nasıl bırakayım ben artık seni burada?"

"İyiyim ben, anne." İstemsizce ters çıkmıştı sesim. "Sorun yok."

Çaresiz bir bakış attı.

"Gökçen."

"Anne," diye ondan daha yüksek sesle konuşarak sesini bastırdım. "Gitmiyorum hiçbir yere. Sil o fikri aklından. Bir ay raporum var. Bitsin, işime devam edeceğim. Bu kadar."

Derin bir nefes verdi.

"Murathan yüzünden mi?"

Sevgili olduğumuzun farkındaydı. Zaten fark edilmemesi imkânsızdı. Temas bağımlısı goril elimi bırakmıyordu. Çenemi yukarı diktim. Evet, onun yüzündendi. Artık altı yaşımda değildim. Sevdiklerimin elimden çekip alınmasına göz yumacak, bir kere daha bütün anılarımı silecek güçte değildim. O zamanlar hiçbir şey bizim elimizde değildi. Ama artık her şey bizim elimizdeydi. Bir kere daha kaybetmeyecektim.

Sorusuna karşılık, "Sevgiliyiz," dedim açık açık.

"Farkındayım," dedi doğal olarak. Dertli bir nefes verirken, önüne dönüp sürahinin kapağını kapattı. "Buraya gelmeden önce de anlamıştım ya, neyse..." diye homurdandı.

"Ne zaman anladın?"

Tekrar bana döndü. "Konuşmamızın en alakasız yerinde, *bir daha seçme şansın olsaydı, yine asker olsaydı bile babamla evlenir miydin,* dediğin an." İmalı imalı baktı.

Annelerden cidden bir şey kaçmıyordu. Zaten ben de kaçıramamışım. Ama böyle bir tepki beklemiyordum. Kararlı duruşum bocaladı. Benim adım aslında *Angela* falan mıydı? Amerikalı modern bir ailenin çocuğu muydum? Annemin böyle tepki vermesi normal mi? Boş boş göz kırpıştırdım.

"Kızmadın mı?"

"Niye kızayım?"

"Ne bileyim..." dedim ne diyeceğimi bilemez bir şekilde. "En son Koray'a yaptıklarından sonra..."

Çocuk beni evden almaya geldi diye balkondan aşağı bir kova su dökmüştü kafasına. Hem de *pardon oğlum, görmedim,* diyerek. Bunu babam yapsaydı zerre kadar şaşırmazdım ama annem yapınca uzun uzun kavga etmiştik o zamanlar kendisiyle. Ki haklıymış. Keşke kovayı da kafasına fırlatsaymış kürtaj gazisi herifin!

Yüzünü ekşitti.

"O çocuk işe yaramazın tekiydi. Yine olsa yine yaparım."

Güldüm.

"Murathan işe yarar yani, ha?"

Tebessüm ederken başını aşağı yukarı salladı. Birkaç saniyelik duraksamanın ardından "Zorlanacaksın," dedi en net şekilde.

Önce tepkisiz kaldım. Ne demek istediğini ölçüp tarttım. Sonra ise net bir cümle belirdi zihnimde. "Biliyorum," diye mırıldandım.

O yüzden kaçmıştım haftalarca. O yüzden savaş üstüne savaş vermiştim aklım ile kalbim arasında. Ama kaçış imkânsızdı. Kalbimin içinde o vardı. Kalbimin kapıları kapalıydı. Üstüne üstlük içeride o varken kilitlemiştim kapıları. O içeride kalmıştı, ben kaçamamıştım. Bütün yollar ona çıkmıştı. Ateşine âşık bir pervane gibi dönüp durmuştum etrafında. Kanatlarım yanacaktı ya da eriyip gidecektim bir mum gibi. Ama sonunda ona karışacaktım yine. Anlamalıydı beni.

Sesimi duymuştu sanki. *Anlıyorum,* der gibi başını aşağı yukarı salladı. Ama bakışları bunun tam tersiydi. Aklımda ise tek bir cümle canlanmıştı.

Kızlar, annelerinin kaderini yaşar, Gökçen. Ensemden soğuk bir nefesin ürpertisi geçti sanki. "Memnun değil gibisin?" diye mırıldandım.

"Benim fikrimin bir önemi var mı?"

Yoktu. Sessiz kaldım. O da bunu net bir cevap olarak almıştı zaten. "Pek memnun değilim. Yalan yok. En son istediğim şey, zorluğunu bildiğim bir hayatı kızımın yaşaması."

Derin bir nefes verdim. "Aynı şeyleri ben de çok düşündüm, anne. Direndim, kaçtım, kovdum," diye mırıldandım. Başımı önüme eğdim. Birkaç saç tutamım boynumu sıyırıp omzuma döküldü. "Ama..." Gerisi gelmedi. Ben de bu eylemlerin hiçbirinin gerisini getirememiştim zaten.

"*Sen askersin, ben İzmir'den başka hiçbir yere gitmem,* diye zamanında çok kez terk etmiştim babanı."

Böyle bir şeyden haberim yoktu. Güldüm istemsizce.

"Gerçekten mi? Bahsetmemiştin bundan hiç."

Gökalp büyümeye başlayıp "*Benim babam nerede?*" sorusunu soracak yaşa geldikten sonra anlatmıştı tanışma hikâyelerini. İkimizi de yatakta yanına alırdı. *Ortak arkadaşlarımız vardı, o şekilde karşılaştık babanızla,* diye uzun uzun anlatmaya başlardı. Sonrası klasik bir aşk hikâyesiydi aslında. *Tanıştık, âşık olduk, evlendik,* diyerek kestirip atardı.

Burukça gülümsedi. "Güzel anıları bilin istedim sadece." Bakışlarını tezgâha çevirdi. Bir noktaya kilitlenip baktı öylece. Ne düşündüğünü tahmin etmek zor değildi. Babam vardı gözünün önünde. Yüzünde bunca yıl sonra bile onu düşününce beliren huzurlu ifadeden anlıyordum bunu.

"Sonra?" diye sordum.

"Sonrası siz," diyerek bakışlarını bana çevirdi. Bu sefer dudaklarında derin bir tebessüm vardı. "Hiç de pişman olmadım. *İzmir'den başka bir yerde yaşayamam,* dedim de ne oldu? Yanımda baban varken Hakkâri cennetti ama yanımda o yokken İzmir cehennem oldu. Birini çok sevince acısının üzerine bile güller ekiyor insan. *Başka biriyle bir ömür mü yoksa babanla on yıl* mı diye sorsalar bir an bile düşünmeden babanı seçerdim."

Sessiz kaldım. Küçüklüğüme dair anılarda hep babamın annemi daha çok sevdiğini düşünürdüm oysa. Annem sessizdi. Sessiz ama derin...

"İnsan nereye giderse gitsin, kaderinden kaçamıyor," diye devam etti. "Ben kaçmaya çalıştım. Kendi korkularımdan kaçarken sizi görmedim. Peşimde sürükledim. Ama artık çocuk değilsiniz. İstesem de peşimde sürükleyemem. Sen nasıl mutluysan ben de öyle mutlu olurum." Derin bir nefes verirken mavi gözlerine yoğun bir hüzün kuruldu. Gülümsedi. "Zaten Murathan... Ne olursa olsun, babanın onaylayacağı tek kişi olurdu."

Buruk bir tebessüm belirdi dudaklarımda.

"Onaylar mıydı gerçekten?"

Gülüşü derin bir tebessüme dönüştü. "Yani," dedi önce. Kafasını sağa sola salladı. "Önce bir topuğuna sıkardı ama."

Minik bir kahkaha attım.

"Ama bir tek sen Murathan'la birlikteyken gözü arkada kalmazdı. Aynı şey benim için de geçerli." Bu noktada ciddileşti. "O yüzden lütfen bir daha yüreğime bu denli indirme, Gökçen. Yoksa bu sefer seni dinlemez, saçından sürükleyerek İzmir'e götürürüm." Tebessüm etmekten başka bir şey diyemedim. "Yine de kendim öğrenmek yerine senin söylemeni isterdim," diye devam etti.

Ben aylarca kendime bile söyleyememişim be, anne. Sana ne diyeyim?

"Özür dilerim," diyebildim sadece.

Annem bu özrüme rağmen *niye hemen söylemedin* temalı söylenmesine devam ederken, birden mesaj gelince telefonu hızla cebimden çıkardım. Ekranı açtım.

Murathan ♥: Ne yapıyorsun iki saattir mutfakta? Odaya gel artık.

Anında dikleşti omuzlarım. Odamda mıydı? Hem de ev insan kaynarken. Hem de annem ve annesi buradayken. Yok artık!

"Halan kaç gündür başımı yedi niye bana söy-" diye sızlanan annemin sözünü hızla böldüm.

Telefonu iki elimle göğsüme bastırdım. "Uykum geldi benim." Kadın bu ani ve yersiz yükselişimden dolayı boş boş baktı. Ben ise tatlı tatlı sırıttım. "Birden bastırdı," diye saçmalamaya devam ettim. "Kaçmadan gidip yatmam lazım."

Hızla yanından geçiyordum ki "Kızım, su," deyince durdum.

"Ha, evet," dedim şaşkın şaşkın. "Su için gelmiştim ben, değil mi?" Tezgâha ilerleyip suyu aldım. Diğer yandan elimdeki telefonu cebime sıkıştırma derdindeydim.

Tam suyu almış geri dönüyordum ki annem, "Gel, üzerini de değiştirelim. Terli kıyafetlerle uyuma," deyip peşime takılınca hızla durdum.

Aniden yükseldim. "Olmaz!" dedim. Kadın yine öylece kaldı. "Şey..." dedim bir yalan düşünmek adına zihnime süre kazandırmak için. "Ben değiştiririm, anne. Sen bölme uykunu." Gülerek geriledim. "Hatta şu an gidip hemen değiştiriyorum."

Ama annem ciğerimi biliyordu.

"Üşenme ama!"

"Yok canım," dedim tatlı tatlı. "Doktorum ben, malum. Sağlık konusunda asla üşenmem. İlle de sağlık, ille de sağlık." Güldüm. Neden gülmüştüm? Çenem çıksın! Elimi kolumu anlamsızca sallarken geriledim. "Haydi, sen de hemen yat." Ben gerileyerek mutfaktan çıkarken o da bana doğru ilerledi. Mutfağın ışığını kapatarak hole çıktık. "İyi geceler sana, annelerin balı," dedim yanağına kocaman bir öpücük bırakarak.

Güldü.

"Deli kız."

Durumu daha da garipleştirmemek adına gülerek geriledim ama bu, durumu daha da garipleştiriyordu sanırım.

"Haydi, gir bakayım içeri," dedim salona doğru elimi sallayarak.

"Gidiyorum işte, kızım. Acelen ne?"

Yavuklum odamda, anne!

"Ne acelesi, canım?" dedim yine tatlı tatlı. "Uykun kaçmasın diye dedim." Biri beni sustursun. "O zaman ben hemen gideyim," diye saçmalamaya devam ettim. "Terim soğumadan..."

Daha fazla saçmalamamak adına hızla arkamı dönüp Kemal Sunal'ın postacı yürüyüşü ile odama ilerledim. Tam kapımın önüne gelince tekrar arkamı döndüm. Çok şükür ki annem salona geçmişti. Görünürde yoktu. Tek temennim, üzerimi değiştirip değiştirmediğimi kontrol etmek adına odama gelmemesiydi. Hızla odanın kapısını açtım. Ve beklenen görüntü tam olarak buradaydı: Yatağımın üzerinde yayılmış bir Kepçük. Hızla kapıyı kapattım.

"Murathan." Tavana bakan ifadesiz bakışları bana döndü. Kapıyı kilitleyecektim ama kapılarımızda kilit bile yoktu. "Ne işin var senin gece gece burada?" dedim kısık bir sesle.

"Ne demek ne işin var?" En umursamaz hâliyle baktı. "Uyumaya geldim."

"Annemler içeride!"

"Biliyorum," diye çok geniş bir cevap daha verdi.

"Murathan, salak mısın sen?" diye çıkıştım. Yanına ilerledim. "Biri gelse şu an yanıma, ne diyeceğiz?"

"Uyuyoruz," diye bir geniş cevap daha verdi.

Umutsuzca baktım. Odam ben en son bıraktığımda ahırdan hâlliceydi. Ama şu an masamın üstü toplu, dağınık yatağım bile düzenliydi. Kendileri güldü bu ifademe. Yatakta duvar kenarına kaydı.

"Kara sularımın bir kilometre içerisindeysen asla senden ayrı uyumam, Pamuk. Buna alışsan iyi olur."

Yatakta bana yer açarken yaralı olmayan koluma doğru uzandı. Bileğimi kavrayıp yanına çekti. Direnmedim bu çekişine. Neden direnecektim ki? Yanına uzanınca o hafifçe doğruldu. Ayak ucumuzdaki battaniyeyi üzerine çekti. Bacaklarımı ve sırtımı örttü. Ama onun üzeri açık kalmıştı. Uzanıp ben de onun üzerine çektim battaniyeyi. Yaralı kolumla bunu yaptığımdan canım acıdı ama umursamadım. "Ben kızgınım sana," diye mırıldandım battaniyeyi omuzlarına çekerken. Sıkı sıkı örttüm bedenini. "Kaç kere aradım. Neden cevap vermedin?"

Yastıkta aşağı kayıp yüzünü tamamen benim yüz hizama getirdi. Derin bir nefes verdi. Gözlerini yavaşça açıp kapatırken süzülen kirpiklerine takıldı bakışlarım. Kalbim ağrıyordu yüzüne bakarken. Yüreğim tatlı tatlı sızlıyordu sevgisinden. Böyle bir şey miydi aşk?

"Ne diyeceğimi bilemedim," diye mırıldandı. Bakışları yüzümün her noktasında gezindi. En son gözlerimde durdu. "Ablam adına çok özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok," dedim sakince. "Haklıydı kendince."

Kaşları çatıldı.

"Haklı falan değildi. Geçmiş gitmiş işler. Deve kini var kızda. Uzadıkça uzatıyor."

"Bana birini hatırlattı," diye mırıldandım.

Kimden bahsettiğimi anlamıştı hemen.

"Ben kin tutuyorum da böyle mi tutuyorum? Kendi kendime söylenip susuyorum."

Aynen...

Bu bakışımı da çözmüştü.

"Ne? Susmuyor muyum?"

Güldüm.

"Susmuyorsun. Susturuyorum."

Anında sinirli ifadesi dağılırken çapkın bir ifade kuruldu yüzüne. "Bak. bunu inkâr edemem işte," dedi dudaklarıma doğru. "Bu konuda bayağı başarılısın."

Gülüşüm büyüdü. O da tebessüm ederek bakıyordu. Birkaç saniye sessiz kaldık. "Siz..." dedim en sonunda. "İyi olacak mısınız?"

"Hangi konuda?"

Genişliğe bak. Konya Ovası mübarek!

"Kavga ettiniz ya, Murathan."

Boş vermiş bir ifadesi vardı. "Biz Aslıhan ablamla her zaman kavga ederiz, Gökçen. Ama ertesi gün hiçbir şey yokmuş gibi devam ederiz. Kardeşliğin olayı budur. Bilirsin."

Biliyordum. Gökalp ile kardeşlik kariyerimizin özetiydi bu. Yine de tereddütle baktım.

"Ama bu sefer biraz ciddi gibiydiniz."

Derin bir nefes verdi.

"Düşünme sen bunları. Hallederiz. Aile prensibi olarak başkalarına kin güderiz biz. Birbirimize değil."

En azından kinci genleri olduğunu kabul ediyordu. Bu da bir şeydi. Ama nasıl düşünmeyecektim? Üzgündüm her şey adına, herkes adına, en çok da kaybolan yıllara. Neden aileden birileri öldüğünde çoluk çocuk, herkes acının şahidi olarak geride kalıyordu ki? Neden *özlemek* diye bir şey vardı? *Hatırlamak* neden vardı? Geriye kalanlar yaşamasın diye mi? *Acı zamanla geçer, yaralar kapanır* sözü ne büyük yalandı! Yirmi yıl önce verdiğimiz kayıpların yaraları bile hâlâ kanıyordu hepimizde. Biz geride kalanlar, asla tam olamayacak olanlardık. Yarım kalmaya mahkûm olanlardık.

"Niye sokakta kaldığınızı bana söylemedin?"

Gözlerini devirirken ofladı. Yoğun küfür barındıran bir ifade vardı yüzüne. "Abartıyor. Sokakta kaldığımız falan yok. Anneannemlerden ayrıldığımız ilk gece hemen ev bulamadık. Bir gece bankta oturduk sadece. Ben bile unuttum. Ama ablamın kafası çok ayrı bir kulvarda. Bir insan neden yıllarca bunun kinini tutar, lan?"

"Kin değil," dedim. "Kırgınlık, Kepçük. Ve insan en çok sevdiğine kırılır. Ben de beni arayıp sormadın diye sana kırgındım, sen de seni unuttum diye bana kırgındın."

Sessiz kaldı. Öylece baktı yüzüme.

Elimi kaldırıp yavaşça okşadım alnına düşen birkaç saç tutamını.

"Sen de kırgın mısın, anneme?"

"Asla," dedi kesin bir şekilde. "Hiçbir zaman olmadım. Bütün yükü onun omuzlarına yıkamayız. Numaranızdan bulamasak bile başka şekilde ulaşabilirdik biz de size. Yapmadık. Leyla teyze kaçmayı seçti, annem ise kovalamamayı. Suçlu yok bu konuda. İkisi de haklı kendine göre."

"Sen de Aslıhan ablayı suçlama o zaman. Anlayacaktır o da annemi. Bazı şeyleri zamana bırakmamız lazım."

"Leyla teyzeyi çok üzdü," diye mırıldandı. Sesi oldukça üzgündü. "Ne olursa olsun, bu kadar sert konuşmamalıydı."

"Ben de öyle sanıyordum ama tam tersi. Annem, *rahatladım*, dedi. Üzerindeki yükü atmış sanki. Kendi içinde, kendi kendini yargılamaktansa başkasının mahkemesinde yargılanmak daha az canını yakıcı belki de," diye mırıldandım hâlâ saçlarıyla oynarken.

Derin bir nefes verdi. Saçlarımdaki elime uzandı. Sıkıca kavradığı elimi kalbinin üzerine ilerletti. Eli sıkıca kapladı elimin üzerini. Onun elinin altında görünmüyordu bile benim küçücük elim. Bu görüntü anlamsızca hoşuma gidiyordu. Onda kaybolmuşum gibi geliyordu. Bence fazla romantiktim. Dışa yansıtamıyorsam ne vardı yani? Hakkım yeniliyordu.

"Neden mantıklı konuşuyorsun sen?" dedi huysuz bir terslikle. "Sevmedim bu Pamuk'u. Benim Pamuk'umu istiyorum."

İstemsizce güldüm.

"Nasılmış senin Pamuk'un?"

Çapkın bir gülüş belirdi dudaklarında.

"Deli. Ama bir gör, nasıl güzel deli. Beni de öyle öyle etti kendine deli."

Minik bir kahkaha kaçtı dudaklarımdan.

"Neydi bu şimdi?"

"İltifat, kızım," dedi ciddi ciddi. "Seninkilerden iyi. Neyini beğenmedin yani?"

Kınayıcı bir bakış attım.

"Pardon da nesi varmış benimkilerin?"

Ciddi duruşunu bozmadı.

"Kamyon arkası sözlerinden hâllice..."

Bu sefer ben de ciddileştim. Başımı yastıktan hafifçe geri çektim.

"Sen yine benim romantizmimi mi sorguluyorsun?"

"Tövbe," dedi anında. "Sustum. Sakın, Gökçen!"

"Yazıklar olsun be!" dedim ters ters. "O kadar romantizm yapıyoruz sevgilimize, duyduğumuz sözlere bak. Öyle olsun, komutan. Al hançeri, vur kalbime; al kanlara boyansın. Ama fazla derine inme koçum, orada sen varsın."

Anında yüzünü ekşitti. Yatakta sırtüstü dönüp elini şakaklarına attı. "Migrenim tutacak sanırım," diye homurdandı ağzının içinde.

"Neden, hurma gözlüm?" dedim içli içli. "Bir tanem. Aşkım. Kurt bakışlım. Aslan yelesi saçlım. Kudretli ve kuvvetlim. Neden, gülüm?"

Gözlerini kapatıp *ya sabır* dercesine derin bir nefes verdi.

"Ne olur sus, Gökçen. Şakak kemiğime levye ile vuruyorsun şu an."

Kulakları kızarıyordu. Eğlendiğimi belli eden minik bir kahkaha attım. "Kurt bakışlarında hayat bulduğum," diyerek eğlenceme devam ettim. Kendi kendime daha çok güldüm. Şahsen çok eğleniyordum.

Ters bakışları bana döndü. "Ben sana *sen güzel söz söylemesen de olur*, demedim mi?" dedi huysuz bir ifadeyle. "Hani sadece sevecektin?"

"Seviyorum işte."

"Sevme kızım beni böyle! Gerekirse tuvalet fırçası ile sev beni. *Salak* de. *Gerizekalı* de. *Allah seni akıllı şereflendirsin* de. Vur ağzıma. Yapış kulağıma!"

"Yaranamadım yavrum, yaranamadım..." diye mırıldandım.

Bunu duyar duymaz yüzünü daha çok ekşitti. Elini şakaklarından çekip yandan en ters bakışını attı. "Hatırlatma şunu istersen," dedi ters bakışlarını sesine de yansıtarak. "Hâlâ telefonum sessizde geziyorum senin yüzünden."

Güldüm.

"Komik mi?" dedi aynı tersliğiyle.

"Evet," dedim hemen. "Bayağı komik." Elimi ağzıma kapatıp, böğürerek gülmeme engel olmaya çalıştım.

"Ciddi ciddi gülüyor musun sen şu an?"

Cevap olarak daha çok güldüm.

"Bir orduya rezil ettin beni, Gökçen," dedi. Sesi oldukça huysuzdu. "Adım *şap öpeyim mi Karakurt*'a çıktı senin yüzünden. Kıdemli üsteğmenim ben, farkında mısın?"

Böğürerek gülmemek için yüzümü yana çevirip yastığa gömdüm.

"La havle!" diyen ters sesi geldi kulağıma ben sessizce gülmeye çalışırken.

Gülüşümü kontrol altına alınca yüzümü gömdüğüm yerden kaldırdım. "Hayır, madem kıdemli üsteğmensin, nasıl askeriyeye gidene kadar anlamazsın zil sesinin değiştiğini?" dedim hâlâ gülerken. "Ne biçim Bordo Berelisin sen?"

Ters bakışı sürüyordu. Ama tavana atıyordu bu bakışlarını. Bir elinin baş ve orta parmakları hâlâ şakak kemiklerindeydi. "Senin yüzünden!" diye yükseldi. "Akıl mı bıraktın?"

Gülüşüm tatlılaştı. "Bırakmadım mı?" En sevdiğim aktivite, cevabını bildiğim soruları tekrar sorarak onaylatmaktı.

Tavandaki bakışları en tersinden bana döndü.

"Soruyor musun bunu ciddi ciddi?"

Evet der gibi bir mırıltı çıkardım. "Soruyorum tabii." Keyifli bir ifade belirdi yüzümde. "Demek en başından *yandırıyordun* sen bana?"

Ters bakışı sürerken dertli bir nefes verdi.

"Ben kendimi bildim bileli *yandırıyorum* sana, Gökçen."

Keyifli gülüşüm büyüdü.

"Biz de size karşı boş değildik yani."

Bakışları tavandayken dudağının kenarında yarım bir gülüş belirdi. Hoşuna gitmişti, belli. Giderdi tabii. Kırk yılın başında romantik iltifatlarda bulunuyorduk burada.

"O değil de keşke Zülfikar'a söyleseydim, şu şarkının çaldığı anı videoya alsaydı," dedim tekrar sesli gülerken. "Bu anı kaçırdığım için hep üzülüyorum."

Yarım gülüşü silindi. Yetişkin bir Murathanazor saniye başı sinirlenebilirdi. Yine sinirlendi. Ben ise bir minik kahkaha daha attım. Cidden bu anı kaçırdığım için çok üzgündüm. Hastanede bir gün boyunca *Yaranamadım* söylemem önemli değildi. Keşke bir dakikalığına Murathan'ın o şok ifadesini görebilseydim.

"Komik mi gerçekten bu? Rezil oldum diyorum bir orduya, kızım!"

Cevap olarak gülmeye devam ettim. Yeterli bir cevaptı.

"Gökçen, seni var ya!" dedi sinirli sinirli. Ve sonrasında her şey aniden oldu. Yanımda hızla doğruldu. Ve saniyesine onu üstümde, kendimi onun altında buldum. Kollarını iki yanıma yasladı. Yatak, bastırdığı yerlerden hafif içeri çökerken beni de içine çektiğini hissediyordum. Zira gözleri, hiç düşünmeden içine atlanacak bir kuyudan farksızdı benim için. Bacaklarını iki yanımda hissediyordum. Tam kasıklarımın üzerinde varlığını hissetmek, içimdeki kelebekler için iyi bir haberdi belki ama benim için değildi.

Yalan. Benim için de iyi haberdi.

"Demek komik," dedi yüzünü yüzüme daha çok yaklaştırırken.

Ölümden döndüm ben, adam! Canıma kastın mı var? Dur, biraz toparlanayım. Heyecandan Hakk'a koşabilirdim ama çaktıracak değildim. En cilvelisinden tebessüm ettim. Hatta kıkırdadım usulca.

"Evet, komik."

Bakışları, ezberlemek ister gibi yüzümün her köşesinde yavaşça gezindi. En son dudaklarımda durdu. "Bu yara ne zaman geçecek?" diye mırıldandı dudaklarıma doğru. "Daha fazla dayanamayabilirim."

Gülüşüm derinleşti. Yara sızladı, kalbim kıpırdandı. "Yarasız yerden öp diyorum işte," diye mırıldandım beklenti içinde. İnşallah hıçkırmazdım. Kalbimin artık buna alışması gerekiyordu. Ama o, bu düşüncemin aksine göğüs kafesime deli gibi vuruyordu. Sonsuza kadar sürecek miydi kalbimin bu perişanlığı?

"Ben de o kadarı bana yetmez diyorum."

Bana yetersin.

"Bana yeter. Ne olur azıcık öpsem?" dedim huysuz bir bakışla. Bu noktada durdum. İçimden geçirecektim ben bunu. Sesli mi söylemiştim? *Dilin düğümlensin, Gökçen!*

Güldü. Evet. Hemen tepemden bana bakan gözleri ince bir çizgi hâlini aldı. Gülüşü sürerken dişlerini dudağına geçirdi. Saçma bir utangaçlık hissettim. Eğleniyordu goril. Huysuz bakışımı sürdürdüm. "Öpmeyeceksen çekil şu tepemden!" dedim yan dönmeye çalışarak.

Beni durdurmak adına üzerime daha çok eğilip, dev cüssesini göğsüme yaslayınca bu girişimim başarısız oldu. Bedeninin baskısını kasıklarımda ve göğsümde hissedebiliyordum. Gözlerini kapatıp dudaklarıma doğru derin bir nefes verdi. Öylece durdu birkaç saniye. Gözlerini tekrar açtığında kehribarlarında yoğun bir tutku vardı. Yüzü, yüzüme daha çok yaklaştı. Dudağımın yara olmayan tarafına narin bir buse bıraktı ama geri çekilmedi. Yumuşacık dudakları benim dudaklarıma değince içimde ince bir şeyin koptuğunu, midemde sayısız kelebeğin uçuştuğunu hissettim.

Dudaklarımızın üzerinde öylece beklerken aynı anda içli bir nefes kaçtı dudaklarımızdan. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Dudağımın aynı köşesine bir öpücük daha bıraktı. Cevap olarak kollarımı kaldırıp boynuna doladım. *Ölene kadar âşık olamazsın,* diyen Serdar Reis... İzle şimdi şovumu. Ellerim ensesindeki saçlara ilerledi. Dudakları, dudaklarımdan yanağıma indi. Derin bir öpücük de oraya bırakıp boynuma ilerledi. "Terliyim," diye mırıldandım o boynuma gömülmüşken, parmaklarımı saçlarına daldırarak.

Beni banyoya sokup hortumla yıkama ihtimali vardı. Belirtmek zorundaydım bunu. Ama umursamadı söylediğimi. Hatta boynumdan derin bir nefes çekti içine. "Burası benim yuvam. Bahçem..." diye mırıldanan boğuk sesi ulaştı kulağıma. Derin bir nefes daha çekti boynumdan. "Çiçek bahçem."

Gülüşüm büyüdü. Kedi gibi başını boynuma sürtüp derin bir öpücük bırakınca gözlerim istemsizce kapandı. Elimin altındaki başını daha çok çektim boynuma.

"Çok korktum, Gökçen," diyen boğuk sesi yükseldi boynumdan. "Bu kokuyu bir daha hissedemeyeceğim, yolumu kaybedeceğim, yine yuvasız kalacağım diye çok korktum."

"Ben de korktum," demekten öteye geçemedim. Kokusuyla sarıp sarmalanmışken cümleleri toparlamak zordu. Boynumda bir noktaya daha derin bir öpücük bırakınca kasıklarımda anlık beliren bir karıncalanma hissettim. Saçlarının arasındaki elim birkaç tutamı çekiştirdi. Boğuk bir hırıltı yükseldi boynuma gömülü dudaklarından. "Hassasiyetime oynuyorsun," diyen homurtusu yükseldi.

Güldüm.

"Neymiş hassasiyetin?"

"Sen," derken derin bir öpücük daha bıraktı boynuma. Buradaydım. Buradaydı. Ben onun kollarındaydım, o benim kollarımdaydı. Dünyamda her şey yerli yerindeydi. Yapboz bu kadardı.

Dudakları boynumdan göğüs boşluğuma doğru ilerledi. Bir eli tişörtümün altına sızıp göbeğime doğru uzandı. Parmak uçlarında ve dudaklarında ateş vardı. Dokunduğu her yer yanıyordu. Bir elim saçlarındayken diğeri geniş omuzlarına dolandı. Sarıp sarmalanmak, her bir yarasına bulanmak istedim. Gözlerimi kapatıp kendimi daha çok ona bırakıyordum ki tutkuyla kapanan gözlerim, holden ses geldiğinde panikle açıldı.

"Kim açık bıraktı bu ışıkları, ayol?" diyordu halam.

Sıkı sıkı Murathan'ın boynuna doladığım kollarım gevşedi. O da geri çekti kafasını gömüldüğü yerden. Birkaç saniye bakıştık.

"Sesi sen de duydun mu?" dedi boş bir şaşkınlıkla.

"Hı hı," dedim anında. "Halam."

"Ne halası, kızım?" dedi aynı şaşkınlığıyla. "Baban." Bakışlarını baş ucumuzdaki babamın fotoğrafına kaldırdı. Burnundan soluyan bir nefes verdi. "Beş dakika sal bari be! Hiç mi insafın yok?"

"Halam geliyor, halam!" dedim kısık sesli bir panikle. "Ne saçmalıyorsun sen?"

Omuzlarına ellerimi dayayıp geri ittim. Zerre kıpırdamadı. Biberonu elinden alınmış bebek gibi huysuz bakışlarla bakarken, sessiz kalıp o da hole kulak kesildi birkaç saniye. "Gidip yatar şimdi. Boş ver," dedi geniş geniş.

"Manyak mısın? Basılacağız burada, sendeki rahatlığa bak. Çabuk kalk, git."

"Nereye gideyim, lan?"

"Ne bileyim ben?" dedim çaresizce. Bu yöne gelen halamın topuklu terlik seslerini duyunca ise paniğim büyüdü. Murathan'ı üzerimden geri ittim. Sağ olsun, zorlamadan yana devrildi. Battaniyeyi kafasına kadar çektim. "Sakın buradan çıkma."

"Bu mu çözümün?" dedi goril. "Nasıl fark edilmeyebilirim ben burada?"

Haklıydı, dağ gibi adamdı. Ama ses yaklaşıyordu. "Kalk, dolaba falan gir," dedim örtüyü başından geri çekip.

Ofladı. Ama beklenmedik bir atiklikle üzerimden geçip yataktan kalktı ve aynı hızla yatağımın altına girdi. Çok sorgulama fırsatım olmamıştı çünkü aynı saniyelerde kapı açılmıştı. Hayattaki bütün şansımı kullandığım anlarda ilk ona girebilirdi. Bakışlarımı kapıya çevirdim. Halam üzerindeki be-

"Hala," dedim.

Uyku mahmuru gözlerinde sorgular bir ifade vardı.

"Sen hâlâ uyumadın mı, kız?"

"Şimdi uyuyordum."

"Gözün açıkken mi?"

Mantıklı bir soru.

"Aklıma bir şey takıldı da."

"Ne?"

Hiçbir yalan bulamayınca birkaç saniye boş boş bakıştık. "Ay, ne bileyim?" diye aniden yükseldim. "Sen birden sorunca unuttum. Neden öyle aniden giriyorsun odaya? Korktum ya!"

"Kız, neyine korktun?" dedi. "Zurna mı çalacaktım gelmeden önce? Hasbünallah!" Bana doğru ilerledi. "Ağrın sızın var mı diye sormaya geldim. Var mı bir şeyin?"

Var, hala. Bende de kalp var. Vallahi gelemiyor artık yoğun strese.

Yarakta doğrulup sırtımı başlığa dayarken, "Yok," dedim. "İyiyim. Merak etme."

Yanıma geldi. Uzanıp battaniyeyi üstüme çekti. İyice kapattı bedenimi. Deliydi biraz belki ama çoğu zaman bizi büyütmek uğruna evlenmediğini hissederdim. Kendi çocuğuymuş gibi bakmıştı Gökalp ile bana. Fedakârlık etmişti çoğu şeyinden. Görücülerini reddetmişti hep. Ben ortaokuldayken babaannemle yoğun bir şekilde kavga ettiklerini hatırlıyordum.

"Senin de evin barkın, çocuğun olmasın mı?" demişti babaannem.

"Benim zaten iki çocuğum var!" diye bağırmıştı halam da.

O zaman anlayamamıştım bu cümleyi. Çok sonraları idrak edebilmiştim. Annem Gökalp'e bakmayı reddedince elinde biberonla saatlerce Gökalp'i yediren, geceleri bekleyen, altını değiştiren, aynı zamanda benim ağlama nöbetlerimi sakinleştiren oydu. Annelik, bir yerde de emek vermek demek değil miydi? Halamın bizim üzerimizdeki emeği ödenmezdi.

"Işıkta uyuyamıyorsan gece lambasını açayım mı?"

Tebessüm ettim.

"Gerek yok, hala. Uyurum birazdan."

"Bu yatağın diğer tarafına ne olmuş öyle?" deyince az önce Murathan'ın yattığı yere çevirdim bakışlarımı. Biraz dağılmıştı tabii. Normalde onun yattığı yer hiç bozulmazdı ama malum, az önce anormal bir konumdaydık.

"Uyku tutmayınca dönüp durdum yatakta."

Başını aşağı yukarı salladı. Sonra birden yatağımın kenarına oturdu. "Kız, bana bak," dedi sırıtarak. "Murathan'la aranız nasıl bakayım?"

İyi, hala. Hatta şu an tam olarak oturduğumuz yatağın altında.

"İyi," dedim normal bir hava vermeye çalışarak. "Neden kötü olsun?"

"Biraz ters çocuğa benziyor," dedi. Tekrar sırıttı. "Ama sevdim. Belli, körkütük âşık sana."

İstemsizce güldüm.

"Hiç yalnız kalamadık ki ifadeni alayım," dedi heyecanla. "Anlat bakalım. Nasıl oldu bu iş?"

"Yani..." dedim kelimeleri toparlamak adına. "Ne anlatayım, hala? Öyle birden oldu."

Yüzünü astı. "Uf, aman!" dedi huysuzca. "Vallahi formdan düşmüşsün sen. Böyle mi dedikodu verilir?"

Kurban olduğum halam, cidden sırası değil. Sus.

Ama onun için sırasıydı. Durmadı. Sinsi bir ifade daha belirdi yüzünde. "Neslişah abla bir mutlu bir mutlu, anlatamam sana. *Gelinim, kızım,* diye dolaşıyor ortalıkta."

Salak bir ifade belirdi yüzümde. Bana hiç öyle dememişti oysa. Murathan da bundan bahsetmemişti.

"Gelinim mi diyor gerçekten?"

"Vallahi, kız," dedi neşeyle. "Ama senin de alacağın olsun. Duydum ki hastanedeki o yağız, yakışıklı sarı papatya da sana yürüyormuş. Egemen miydi adı? Halan oralarda sürünsün, sen burada bolluk içinde gez. Halası aç yatarken tok gezen yeğen mi olur, zilli?"

Murathan'ın yatağın altını yumruklayarak kırmaması duası... Âmin.

"Ne bolluğu, hala?" dedim doğal olmaya çalışarak. "Arkadaşım o benim sadece. İnanma sen dedikodulara."

Murathan'dan başkası yalan, hala. Ne olur, sus!

"Ee, Ayşegül söyledi," diye devam etti susmamaya. "Bayağı yürümüş sana. Hatta çocuk senin için gelmiş buraya."

Ağzın kırılsın, Ayşegül.

"Yok canım, daha neler!" dedim gerginlikle gülerken. "O şey, biraz rahat bir arkadaşımız. O yüzden öyle dedikodular çıktı. Yoksa öyle bir durum yok yani."

"Kız, keşke olsaymış ya," dedi üzgün üzgün. "Sana niyet, bana kısmet olurdu. Onu da ben alırdım. Vallahi tereyağı gibi çocuk."

Çapkınlığı asla sınır tanımıyordu.

"Abartma, hala."

"Tabii, sen bulmuşsun dalyan gibi adamı, böyle konuşuyorsun rahat rahat."

Gözlerimi devirdim.

"Hareketlere bak, şükürsüz!" dedi yüzüme tükürür gibi. "Biz birini bulamıyoruz, bunun şu ifadesine bak."

Huysuz bakışlarımı sürdürdüm. O ise bana daha çok sokuldu. "Gökçen," dedi *seni gidi hınzır* bakışı atarken.

Boş bir bakışla kafa salladım.

"Ne?"

"Seviştiniz mi?"

Sorusu karşısında bana inme inerken yatağın altındaki Murathan'dan minik bir öksürük sesi yükseldi. Şoku bir kenara bırakıp onun sesini bastırmak adına peş peşe öksürdüm. Hala, sen beni yaktın, yaktın!

Çok şükür ki fark etmemişti halam sesi. "Kız, ne?" dedi şaşkın şaşkın. "Gerçekten seviştiniz mi yoksa?"

Yatağın altında bu muhabbeti duyan Murathan'ın varlığı yüzünden utançtan patlamak üzereydim. Yalan öksürüğüm sürerken, "Ne sevişmesi, hala ya?" diye çıkıştım.

"Bilemiyorum artık ne sevişmesi," dedi imalı bir sırıtışla. "Onu da sen anlatacaksın."

"Hiçbir şey yapmadık," dedim hızla. "Minnoş minnoş takılıyoruz biz." Örtüyü daha çok çektim üstüme. İmkân olsa bu örtüyle boğardım kendimi şu an.

Siz minnoş minnoş takılırken Barbaros'un takozunun kırılan koltuğunun zılgını getirdim, dedi soldaki melek.

Küçümsedi bu sözümü. "Ne minnoşu be? Bence yan yana ateşle barut gibisiniz," dedi aynı imalı gülüşüyle. "Bilemiyorum yani ama pek minnoş çift etkisi almadım sizden."

"Ay ne yaptık da o etkiyi alamadın acaba?" dedim kınayıcı bakışım eşliğinde. "Kaç gündür el ele tutuşmaktan başka ne yapıyoruz sanki?"

"Ha, önceden yaptınız yani?"

Yılmış bir bakış attım.

"Hala!"

"Ay, tamam," dedi yüzünü ekşiterek. "Demedik bir şey."

Allah'tan demedin.

"Ama vallahi ben buradan hemen gitmem, kızım. Yeminle İzmir'de Nuh'un gemisinde yaşıyormuşum. Bir de buraya bak! Cennet kız, cennet! Her karışından yakışıklı asker çıkıyor." Elini kalbinin üzerine attı. "Süphanallah. Hele o Timur denen adam..."

"Sübyancı mısın sen, hala?" dedim ters ters. "Kaç yaşında çoluğa çocuğa yürüyorsun!"

"Kız tövbe de, ne sübyanı? O kadar da düşmedik." Çapkın bir bakış attı. "Ama bu, gözlerimin bayram etmesine engel değil yani."

Güldüm.

"İnan, sana ne diyeceğimi bilemiyorum artık."

"*Ya nasip* de," dedi neşeyle. "*Rast gelsin, halacığım,* de." Birden ciddileşti. "Ama bak sevişirseniz onu da kesin de."

"Hala!" diye en sonunda yükseldim.

Yüzünü ekşitti. "Coşma hemen, zilli." Oturduğu yerden ayaklandı. "Al, gidiyoruz işte." Yüzüme eğilip, alnıma derin bir öpücük bırakarak geri çekildi. "İyi geceler, kuzucuğum. Korkarsan hemen gel yanıma."

Ne zaman kâbus görsem direkt yanına gider, sessizce gövdesine sokulurdum küçükken. Hüzünlendirmişti bu detay beni. Zaten bu aralar her şeye anlamsızca hüzünlenir olmuştum. Ölüm, duygusal anlamda çok derin ufuklar açıyordu insanda.

Tebessüm ettim. "İyi geceler." Tatlı bir gülüş gönderdi. Poposunu kıvırıp, terliklerini tıkırdatarak çıkışa yöneldi. Ve çok sağ olsun, beni daha fazla rezil etmeden odadan çıktı. Birkaç saniye bekledim ilerlemesini. Gittiğine kanaat getirince hızla yataktan aşağı eğildim. "Murathan," dedim kısık bir sesle.

Anında başını dışarı uzattı. Ama yüzünde muazzam bir sövme ifadesi vardı. "Birincisi, suyunu, toprağını sikeyim o sarı papatyanın. İkincisi, peşimi bırakmayan, gaipten gelen sesler yüzünden sevişemiyoruz. Üçüncüsü, bu yatağın altını en son ne zaman süpürdün sen? Burun deliklerime örümcek ağ attı iki dakikada."

"Konumuz bu mu?" diye çıkıştım.

Yatağın altından tamamen çıktı ama elinde beni derin utançlara sürükleyecek bir şeyler vardı: Bir sütyen, Sünger Bob'lu bir pijama altı ve beyaz, düz bir tişört...

"Evet, ondan daha mühim konularımız var," dedi ayaklanırken. "Mesela bunların neden yatağın altında olduğu gibi." Elindeki çamaşırlarımı yatağın üzerine savurdu. Biri hariç. Sütyenim. Canım mor, çiçekli sütyenim. Harbiden neden oradaydı onlar?

Yeniden almaya üşenip yatağın altına ittin çünkü, Gökçen.

"Seksen beş mi?" dedi sütyenin beden kısmına hayal kırıklığı ifadesiyle bakarken. "Doksan olduklarına emindim oysa."

Bugün utançtan patlamamam mucize olacaktı. Hızla çekip aldım sütyeni elinden. "Hayırdır?" dedim ters ters. "Yetmiyor mu sana seksen beş?"

Dudak büzdü.

"Yani..."

Sinir, utangaçlığımı bastırdı. Tehditkâr bir bakış kuşandım. "Yani derken? Ayrıca bayağı göğüs ölçmüşlüğün var galiba? Kendinden bu kadar emin olduğuna göre."

Duraksadı. Sonra ise şöyle bir cevap verdi:

"Mesleki deformasyon."

Bakışlarım daha da sertleşti. "Mesleki mi?" dedim sinirle. "Lan, ben seni dağa taşa yolluyorum sanıyorum, sen filmlerdeki gibi görevlere mi gidiyorsun yoksa?"

Güldü. "Nasıl görevlermiş onlar?" En umursamaz hâliyle üzerindeki gri kazağı tek hamlede çıkardı. Masama doğru ilerledi. Kaslı sırtına ve esmer tenine içli bir bakış attım ama şu an sinirliydim. Oyuna gelmemeliydim. Gelebilirdim belki, emin değildim.

"Dünyayı kurtaracak bir silahın şifresini almak adına, olur olmadık kadınlarla birtakım naneler yeme gibi görevler." Oturduğum yerde dikleştim. "Yara izlerinden biri için *Moskova'da oldu*, demiştin. Ne yaptın sen Moskova'da? Ne göreviydi bu?"

Kazağını katlayarak masamın önündeki sandalyemin üzerine bıraktı. Dudaklarındaki gülüş ise büyüyordu.

"Acilen dizi izlemeyi bırakman lazım, yavrum."

"*Hayır* demedin," dedim şüpheyle. "Gidiyor musun gerçekten öyle görevlere?"

Bana yönelip yatağın üzerine attığı tozlu kıyafetlerimi aldı. İlerleyip onları da kapının kenarına bıraktı.

"Yarın bunları makineye at. Sakın yine dolaba tıkma. Kontrol edeceğim."

Ben ne diyordum, adam bana ne anlatıyordu! "Cevap vermiyorsun şu an bana, farkında mısın?" dedim hem şaşkın hem sinirli bir şekilde.

Yine güldü. Uzanıp elimden sütyenimi kaptı. Onu da masanın üzerine bırakıp tekrar bana ilerledi.

"Veriyorum."

"Ben niye duymuyorum o zaman?"

Kaslarına bakarken odaklanamıyorsun çünkü, Gökçen. Ne derse çeşitmidi şişin. Şu görüntüye bak. Heybetli, görkemli...

Işığı kapatmak için ilerliyordu ki, "Kapatma!" dedim hemen.

Durdu. Bakışları bana döndü. Birkaç kez göz kırpıştırdı. Sonra ise derin bir nefes verdiğini, kabaran göğsü fazlasıyla belli etmişti. Karanlıkta uyuyamadığımı, hâlâ korktuğumu, ani şeylerde yüreğimin ağzına geldiğini fark eden sadece oydu. Kapatmadı ışığı, tekrar bana döndü. Altında siyah bir kargo pantolon, çıplak *hay maşallah* vücudu ve boynunda, canıma kastı varmış gibi sallanan asker künyesi ile sonum olmaya niyetli bir şekilde ilerledi. Yanıma geldi. Üzerimden tek hamlede geçip duvar köşesine bıraktı kendini. Sonra ise anında elimi kavrayıp kendine çekti bedenimi. İstemsizce çıplak vücuduna yapışmış buldum kendimi.

"Görmüyorsun," diye mırıldandı bakışları hayran hayran gözlerime kilitlenmişken.

Önümde bu şekilde dolaşırken ben başka ne görecektim ki?

Boynundaki künyesine kaydı bakışlarım. Başıma belaydı. Her detayına alev almak zorunda mıydım ben? Zinciri hafifçe çekiştirdim. "Neyi görmüyormuşum?" dedim küskün küskün.

"Her zerremi seninle doldurmuşken başkasına asla var olamayacağımı."

Düştüm. Kalkamadım.

"Böyle sözler söyleyerek beni yumuşatabileceğini düşünüyorsan..." Ciddiyetimi bozup nazlı nazlı tebessüm ettim. "Çok doğru düşünmüşsün." Bu, anında ciddileşip boynundaki zinciri sıkmama engel değildi. Kolyeyi sıkıca kavrayıp yüzünü yüzüme yaklaştırdım. "Ama bu da bir cevap değil. Gidiyor musun öyle görevlere, gitmiyor musun?"

Bakışları önce kavradığım kolyeye eğildi. Sonra ise tekrar gözlerime değdi.

"Böyle yaparak sana olan hassasiyet seviyemi artırıyorsun, haberin olsun."

En cilvelisinden güldüm. "Edepsizleşme." Gülüşüm silinirken başımı hafifçe geri çektim. "Bak, hâlâ cevap vermiyorsun."

"Uyuyalım," dedi cevap olarak. Kolu belime dolandı. Daha çok sokuldu dibime. *Lanet olası Bordo Bereli sırları.*

Yüzümü çıplak göğsüne gömdüm. Çenesini başımın üzerine yasladığını hissediyordum. Dudaklarım tam göğsündeki yaranın üzerine denk gelince canımın yandığını hissettim. Bu acıya asla alışamayacaktım sanırım. Derin bir yara olarak kalacaktı. Onun teninde, benimse kalbimde. Öpünce bütün

yaraların geçeceğini düşünen dudaklarım, onun yarasına narin bir öpücük bıraktı. Acılarının izlerini dudaklarıma hapsetmek ister gibi narin ama derin bir öpücük.

"Saçımı örmedin," diye mırıldandım.

"Uyuyunca öreceğim."

"Neden?"

"Manzaram güzel oluyor."

Güldüm kendi kendime. Zaten bedenime dolanmış olan kolları daha da sarıldı bedenime. Göğsünden içeri sokmak ister gibi sarıldı. Yüzüm yine sıcak göğsüne değerken onun dudaklarını saçımda hissediyordum. Sütyen giymemiştim. Sadece ince bir tişört vardı aramızda. Hassasiyetine oynuyor olmayı umursamadan onun sıcaklığına sokuldum. Birkaç dakika sessizce bekledik yuvalarımızda. "Kepçük..." diye mırıldandım tam uykuya geçmek üzereyken.

O olduğunu onaylayan bir ses çıkardı.

"Zehra'yı araştırman bitmedi mi?"

"Hayır."

"Bitince yanıma getireceksin, değil mi?"

"Bakacağız."

"Neslişah teyze bana gerçekten *gelinim* mi diyor?"

"*Kayınçom* mu demeli?"

Beline dolanmış elimle sırtına minik bir tokat attım. Yeterli bir mesajdı.

Bıkkınca bir nefes vererek, "Evet, Gökçen. *Gelinim* diyor. Hatta alnımdan öptü. Bunu sadece onu gururlandıracak eylemlerde bulunduğum zaman yapar," dedi.

Güldüm kendi kendime. Hoşuma gitmişti. "Kepçük," dedim yine.

Yine o olduğunu onaylayan bir mırıltı çıkardı.

"Ben yokken ağladın mı?"

"Evet."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Ne kadar?"

"Sus da uyu."

Sesi bu defa çok huysuz çıkmıştı. O yüzden sesimi kestim. Ama beş dakika falan sürdü. "Kepçük," dedim yine.

"Ne var?"

"Esir düştüğünde cidden beni mi gördün?"

"Evet."

Yine güldüm kendimce. "Kepçük," dedim birkaç dakika sonra tekrar.

"Zıkkım, Pamuk! Uyusana artık!" diye aniden yükselince başımı geri çektim. Göğsünde karanlığa gömülen gözlerim birden aydınlığa geçince bulanıklaşmıştı ama kısa bir an sürdü bu. Hemen düzelmiş ve tepemde bana ters ters bakan kehribarlar görüş alanıma girmişti.

Kafasına şamarı çakmak vardı ama yaraları böyle apaçık gözümün önündeyken kıyamadım. Kapalıyken vururdum. "Battaniyeyi üzerimize çekmedik. Üşüdüm," diye mırıldandım gözlerimi kırpıştırarak.

Bunu beklemiyordu sanırım. Gözlerime bakarken çatık kaşları yumuşadı. Dertli bir nefes verdi. Kolunu bedenimden çözüp doğruldu. Ayak ucumuzda toplanan battaniyeyi alıp üzerime çekti. Sırtımı sıkıca örttü. Tekrar uzandı yanıma. Benim aksime o, beline kadar çekti battaniyeyi. Üzerinde bir şey yoktu. Üşürdü. Ben battaniyeyi kavrayıp üzerine doğru çekerken onun bakışları yüzümdeydi, hissedebiliyordum. Sıcacık parmakları tişörtümüm içine sızmış, bel oyuntuma doğru ilerliyordu. Tekrar sokuldum gövdesine. Parmakları yavaşça ileri geri gidip geliyordu çıplak sırtımda. Sütyenimin olmayışını umursamadım. Umursayacak bir şey de kalmamıştı artık zaten. Dokunuşları beni daha da mayıştırırken minik bir daire çizdiğini hissettim belime. Beni içine alıp ona hapseden bir daire.

Uyku bastırdıkça bastırdı. Ertesi sabah uyandığımda yanımda Murathan yoktu. Ama saçımda varlığının nişanesi olan örgü, ucunda ise mavi kelebekli toka vardı.

Hastane koridorunda sessizce ilerlerken bakışlarını kolundaki saatine indirdi Alican. On iki buçuktu. Geç kalmamıştı. Hemen önündeki hasta kabul kısmına ilerledi. Aralarındaki camdan sadece yüzünü görebildiği kumral bir kadın vardı karşısında. Saçları ensesinde sıkı bir atkuyruğu ile toplanmış, donuk bir ifadeyle önündeki bilgisayara odaklanmıştı.

"İyi günler," dedi Alican. "Kolay gelsin."

Kadının bakışları bilgisayardan koptu. "Sağ olun," dedi kibarca. "Buyurun?"

"Bir hastanın oda numarasını öğrenmek istiyorum."

Kadın önündeki bilgisayara döndü.

"İsmi neydi?"

"Zehra," dedi. "Zehra Alkhatip."

Klavye sesi yükseldi aralarında sadece. Sabırsızca sağa sola baktı Alican. Kolu alçılı bir çocuk, yorgun bir kadın ve tekerlekli sandalyeyle ilerleyen bir dede vardı etraflarında sadece.

"Bir hafta önce jandarma tarafından getirilmiş," diyen sesle tekrar önüne döndü.

"Evet."

"Yakını yok diye girilmiş kayıtlara. Refakatçisi siz mi olacaksınız?"

Değildi. Ama şu an yapacak başka da bir şey yoktu. "Aynen," diye mırıldandı. "Benim. Oda numarası nedir?"

Kadın gerekli bilgileri verince hızla ilerlemeye devam etti. İstekli olduğu bir görev değildi ama Murathan Komutan'ı bir tek ona güvenip yolladığı için de içten içe gururluydu. İlk defa ondan özel bir görev almıştı. Zehra Alkhatip denen kızı Silopi'ye götürecekti. Terörist değildi kız. Komutanı öncesinde uzun uzun araştırmıştı. Kaçak yollarla bile gelmemişti Türkiye'ye. Resmî ve geçici koruma kaydı vardı. Ailesi ve iki kardeşi ile girişi vardı ülkeye. Çıkış yoktu. Ailesi de ortada yoktu. Yaklaşık yedi aydır hiçbir iz yoktu ailesinden. Tahmin edilir bir senaryoydu Alican için. Gelen istihbarat raporu ise bu tahminini doğrulamıştı. Ailesi, kaldıkları köyde örgütün bir baskını sonucu katledilmişti. Kız ise aylardır kayıptı.

Yaşamak zorunda kaldığı şeyleri bir kâğıt üzerinden okumuştu buraya gelmeden önce. Ama Murathan Komutan'ının, kızı neden Silopi'ye götürmesini istediğini bir türlü anlamıyordu. Fikir yürütebiliyordu. Gökçen Hanım'ın bıraktığı notu o da okumuştu. Ama yeni bir hayat burada da kurulabilirdi. Silopi'ye götürmeye ne gerek vardı? *Çok düşünme, emirleri sorgulama,* derdi Zülfikar Komutan'ı. Öyle yaptı. Anlık beliren düşüncelerinden hızla sıyrıldı. Seri adımlarla söylenen bölüme ve odaya ilerledi. Hedefine varınca durdu. Bakışlarını kapıya dikti. Oda numarasına baktı birkaç saniye.

156.

Tam elini kapı koluna atıyordu ki kapı açılınca geriledi. Odadan erkek bir doktor ve arkasından genç bir hemşire çıkmıştı. Doktorun yaşlı ama ağır bir havası vardı. Yoğun aklar düşmüştü yer yer siyah kalan saçlarına. Beyaz önlüğünün yakasındaki *Prof. Dr. Engin Çokgüler.* yazısını gördüğünde Murathan Komutan'ının verdiği bilgiyi hatırladı.

"Doktorunun adı Engin Çokgüler. Ben konuştum. Gidince benim selamımı söyle. Başka hiçbir şey söyleme. Gerisini o halleder."

"Buyurun?" dedi doktor ağır bir sesle.

Soy ismine ters bir ifadesi vardı. Pek de gülmüyordu. "Murathan Karakurt'tan selam getirdim," dedi Alican sadece.

Adamın çok gülmeyen yüzü anında ışıldadı. Derin bir tebessüm belirdi dudaklarında. "Benden de selam söyle Karakurt'a," dedi dostça bir tebessümle. Arkalarında kalan kapıya çevirdi bakışlarını. Gülen ifadesi soldu. "Zehra'nın durumu iyi. Hastaneden çıkabilir. Ama iyi bir bakım alması şartıyla. Karakurt'a söyledim. Sana da söylüyorum. Yarası derin." Üzgün bir nefes verdi. "Vücudunda yoğun darp izleri var. O söylemiyor ama cinsel istismara da uğradığını düşünüyorum ben. Yarası sadece vücudunda değil yani. Aynı zamanda psikolojisinde. Sakin ve nazik yaklaşmalısınız. Çok göz teması kuramıyor. Özellikle erkeklerle. Uzun uzun ona bakılmasından da rahatsız oluyor."

Ne söyleyeceğini bilemedi Alican. Öylece baktı sadece. "Anladım," diye mırıldandı en sonunda.

"Söyle Karakurt'a, sık sık arayacağım. Ona göre," dedi doktor. Başka hiçbir şey söylemedi. Yanından geçip ilerledi. Hemşire ise hemen Engin Bey'in peşine takılmıştı. İkisi birlikte koridorda uzaklaşırken birkaç saniye baktı arkalarından Alican. Derin bir nefes vererek odaya ilerledi. Açık kapıdan içeri süzüldü.

En son hatırladığı, yerde kanlar içinde yatan siyah, karman çorman saçlı bir kız ve bedeninden yayılan ekşimsi kötü kokuydu. Yine bunu bekledi. Ama bu sefer öyle bir görüntü yoktu karşısında. Yatak boştu. Pencerenin önünde zayıf bir beden vardı. Odada ise ince, ruhu okşayan, zarif bir ses...

"Sedayem kon sedaye to,
Bê şeb pervâne miduzed
Negâhem kon negâhe to,
Berayem xâne misazed.
Bexend ey sobhe nurani,
Pes ez şebhaye tulani
Ke her e'câze lebxendet,
Mera bigâne misazed..."

Ne dediğini anlayabiliyordu Alican. Farsça bir şarkı söylüyordu:
"Bana seslen, senin sesin geceyi kelebeklerle süslüyor,
Bana bak, senin bakışın bana yuva oluyor.
Ey aydınlık sabahım, gülümse bu upuzun gecelerin ardından,
Senin gülüşünün her mucizesi beni kendime bigâne yapıyor."

Sesinde garip bir hüzün vardı. Buraya gelene kadar asla üzgün hissetmemişti ama şu an üzerine derin bir hüzün çökmüştü. Bir adım attı pencerenin önündeki bedene doğru. Üzerinde pembe bir hastane önlüğü vardı. Zayıf, küçük bir şeydi. Siyah saçları ise en son gördüğü gibi karman çorman değildi. Parlak ve kıvırcıktı. Sessiz bir adım daha attı. Zehra başını pencerenin pervazına dayamış, dalgın bakışlarla dışarıyı izlerken şarkısını söylemeye devam ediyordu:

"Bebar ey âbiye aram,
Ber sehrâye xoşke men
Sexer bagem derextanem
Berayet lâne misazed."

"Ey huzurun mavisi, benim kurumuş çölüme yağmur ol.
Seher vakti; bahçem, ağaçlarım sana yuva yapacak."

Bir adım daha attı. *Artık yandan yüzünü görebiliyorum,* diye düşündüğü anda kız şarkısını söylemeyi kesip, aniden ona dönünce yüzünü tamamen görebildi. Hatırladığı gibiydi. Yuvarlak, çocuksu bir yüz; kırmızı yanaklar, buğday ten, küçük bir burun, üst dudaktan daha kalın bir alt dudak. Bir tek gözler yeni eklenmişti bu masum çehreye. Toprak gibi içinde en koyu tonu barındıran bir kahverengi.

Kız, arkasında birden beliren beden yüzünden irkilmişti. Korku dolu bir ifade bürüdü yüzünü. İki adım yana doğru gerileyerek Alican'dan uzaklaştı.

"Kimsin sen?" dedi bozuk Türkçesiyle. Göz bebekleri korkuyla titredi.

Alican'ın bakışları kızın boynuna kaydı. Yoğun morluklarla doluydu. Aynı zamanda elleri ve bilekleri de. Doktorun söylediğini anımsadı. *Yoğun darp izleri var. O söylemiyor ama cinsel istismara da uğradığını düşünüyorum.*

"Sakin ol," dedi ürkütmemek adına. Bir adım geri giderek uzaklaştı.

Erkekler onu tedirgin ediyor. Çok göz teması kuramıyor. Üsteleme, Alican. Sakin yaklaş, diye tekrarladı içinden. Ama kızın sakin olmaya pek niyeti yoktu. Korku ve telaş dolu gözlerle taradı odayı. Kapı tarafında Alican olduğu için o taraftan kaçamayacağına kanaat getirmiş olmalıydı ki yanındaki dolaba koştu. Hızla açtı. Dolabın askılık yerindeki demiri çıkarıp eline aldı. Sıkıca kavrayıp döndü Alican'a.

Alican ise birkaç saniye öylece kaldı. Boş bakışları Zehra ve elindeki boru arasında gidip geldi.

"Onlar mı gönderdi seni?" dedi kız.

"Hayır," dedi anında. Kız elindeki demir boruyla üzerine doğru gelince bir adım geriledi. "Önce bir sakin mi olsan, Zehra?"

"Adımı da biliyorsun, he mi?" dedi kız. Hâlâ korkuyordu. Titreyen ellerinden bunu görebiliyordu Alican. "Bağırıp herkesi toplarım buraya. Defol! Rahat bırakın beni. Bırakın artık peş-" diye bağırarak boruyu yüzüne doğru rastgele sağa sola sallıyordu ki Alican daha fazla dayanamadı. Burnunun ucunda sağa sola sallanan boruyu tek eliyle kavradı. Boru durdu. Zehra durdu. Birkaç saniye göz kırpıştırarak bakıştılar.

"Sakin ol. Korkma," dedi daha da korkutmamak adına yumuşak bir sesle. "Onlardan falan değilim. Sana yardım etmeye geldim."

Sıkıca kavradığı borudan ateşe değmiş gibi hızla çekti ellerini Zehra. İki adım geriledi. Bakışları kapıya kaydı. Boru yüzünden Alican gerilediği için kapının önü artık boştu. Kızın ne yapacağını anlayan Alican derin bir nefes verdi. Tam Zehra kapıya koşuyordu ki ondan önce davrandı. Üç koca adımda kapı tarafına geçip Zehra'nın önüne dikildi.

"Bir dursan diyorum artık."

Zehra tam kaçacakken, önüne çıkan bu beklenmedik beden yüzünden durup yine korkuyla geriledi. Bir adım daha atsaydı önündeki bedene çarpacaktı. Ani hareketi yüzünden yarası acımış olmalıydı ki elini karnına atıp yüzünü ekşitti.

Bu hâline bakarken derin bir nefes daha verdi Alican. Ne yapıyordu? Bu kız kaçırılmıştı, ailesi belki gözünün önünde yok edilmişti, tecavüze uğramıştı, dövülmüştü. Kim bilir, daha neler görmüştü. Ürkütmemeliydi. İki elini birden teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Sakin ol," dedi daha yatıştırıcı bir sesle. "Anlıyorum. Beni tanımıyorsun. Korkuyorsun. Ama ben onlardan değilim, Zehra."

"Kimsin o zaman?" Bakışlarını sürekli kaçırıyor; siyah, kıvırcık saçlarını yüzüne dökmeye çalışıyordu.

"Alican," dedi. "Alican ben."

Kıvırcık saçlarının arasından attığı ürkmüş ve yabani bakışı sürüyordu kızın.

Elini indirip cebine attı Alican. Zehra'nın yine ürkerek bir adımla gerilediğini görünce hızla çıkardı cebindeki cüzdanı. "Cüzdan sadece," diye açıklamasını yaptı. "Korkma."

Zehra cevap vermedi. Korku dolu gözlerle bakıyordu sadece.

Cüzdanı açtı Alican. Cüzdanın sol tarafına takılmış *Özel Kuvvetler Komutanlığı* armasını Zehra'ya doğru çevirdi.

"Askerim."

Bir armaya baktı Zehra bir de Alican'a. Bakışları hâlâ şüphe doluydu.

Cüzdanı geri çekip bu sefer de Özel Kuvvetler kimlik kartını çıkardı. Onu da Zehra'ya çevirdi. "Bak, o armamdı. Bu da kimlik kartım," diye açıklama yapmaya devam etti. "Daha da inanmazsan mecburen üniforma giyip geleceğim."

Birkaç saniye ürkekçe karta bakmaya devam etti Zehra. Hızlı yazamazdı ama okuması iyiydi. Önce ismi okudu: Astsubay Çavuş Alican Tokmak. Bakışları kartta tek bir noktaya kilitlenmişti: Türk bayrağı. Dudakları titredi birden. Alican bunu beklemiyordu. Zehra ise dudakları gibi titreyen elini kimlik kartına doğru uzattı. İşaret parmağının ucuyla narince dokundu kartın köşesindeki kırmızı-beyaz bayrağa. "Türk müsün?" Sesi titremişti.

Anlamsızca yine üzüldü Alican. "Türk'üm," dedi hiç beklemeden. "Türk askeriyim."

Zehra'nın titreyen eli usulca geri çekilirken gözünden de bir damla yaş sessizce süzülmüştü yanağına. Tek ama ağır bir gözyaşı tanesiydi Zehra için. Çünkü yaşadığı onca şeye rağmen günler sonra gözünden akan tek yaş buydu. Alican ise kartını cüzdanına koyup tekrar cebine atmıştı. Karşısındaki kız artık önceki kadar yabani ve korkmuş bakmıyordu ama hâlâ tereddütlerle dolu olduğunu görebiliyordu.

"Korkma benden," dedi. "Sana yardım etmeye geldim."

"Ne için?"

"Yeni bir hayat kurman için."

"Benim hayatım yoktur," dedi bu kez hiç beklemeden. Sesi üzgündü. "Kimsem de yoktur. Kim yardım edecekmiş bana?"

Durdu birkaç saniye. Ne diyeceğini ölçüp tarttı zihninde. En sonunda ise ona güven vermek adına tek bir isim geldi aklına.

"Gökçen."

Duraksadı Zehra. Şüpheli bakışları kısıldı. "Gökçen?" dedi soru sorar gibi.

"Gökçen," diye yineledi Alican. "Doktor Gökçen adına geldim."

Bakışları titredi kızın. Net bir şekilde görmüştü bunu Alican. "Kurtulmuştur?" dedi titreyen bir sesle.

Tebessüm etti Alican.

"Kurtuldu."

"Beni unutmamıştır?"

"Unutmadı."

Güldü Zehra. Gözyaşları artık engel olamayacağı bir şekilde akarken günler sonra ilk defa güldü. Alican ilk defa o an gördü bir insanın gözyaşlarının umut dolu gülüşüne nasıl karıştığını. Bunun nasıl yüreğe dokunan bir portre olduğunu. Ve Zehra'nın çenesinin sol köşesindeki minik ama derin gamzeyi.

İstemsizce o da tebessüm etti. "Şimdi," dedi sakince. "Seni ona götürmeme izin verir misin, Zehra?"

Cevap vermedi Zehra. Gözyaşları coşkun bir nehir gibi yüzüne akmaya devam etti. Başını yere eğip kıvırcık saçlarını yüzüne döktü. Birkaç dakika sessiz kaldı. Burnunu çekerek başını yerden kaldırdığında bakışları artık eskisi kadar ürkek değildi. Neyi kalmıştı ki? Neden korkuyordu ki? Kaybedecek başka neyi vardı ki?

Kafasındaki bütün riskleri sıfırladı. Ama yine konuşmadı. Sadece başını aşağı yukarı salladı.

"Biz şimdi neyi kutluyoruz, ağabey?" diyerek koltukta daha da yayıldı Emek.

Bakışlar Hasan ağabeye döndü. "Neyi olacak?" dedi dertli dertli. "Oğlumun dolandıracak daha çok adama ulaşabilecek seviyeye gelmesini kutluyoruz."

Gülmek istedim. Hatta hafifçe güldüm. Ama Hasan ağabeyin acılarıyla beslenmek pek etik gelmiyordu kulağa. Dişlerimi dudağıma geçirerek daha çok gülmeme engel olmaya çalıştım. Lakin bu, içinde bulunduğumuz olayın komik olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Hasan ağabeylerdeydik. Ama tabii ki Mete'nin dolandıracak daha çok adama ulaşabilecek olmasını kutlamıyorduk. Mete'nin okuma yazma öğrenmiş olmasını kutluyorduk. Enteresan bir kutlamaydı. İlk defa birinin okuma yazma partisine katılıyordum. Daha önce böyle bir parti türü olduğundan bile haberim yoktu. Bence kimsenin yoktu. Zeynep abla kendi uydurmuştu. Bize de uyum sağlamak düşmüştü.

Barut Timi, annemler, Neslişah teyzeler ve Bilge olarak hepimiz buradaydık. Aybüke bugün taburcu olmuş ve aramıza katılmıştı. Tek eksikler, nöbeti olan Ayşegül ve Alican'dı. Ortam küçük, Bordo Bereli ekip ise büyüktü. Öyle ki normal şartlarda beş kişinin oturacağı koltuğu şu an sadece Zülfikar, Barbaros ve Timur kaplıyordu. Üç kişilik kısmı Timur'un kapladığının altını çizmek isterdim çünkü halam haklıydı. Adam *Ağrı Dağı* gibiydi. Heybetli, görkemli ve korkutucu.

Diğer koltuklara ise kalan elemanlar dağılmıştı. Gülhan abla içeride bir yerde Ahsen'le ilgileniyor; annem, teyzem, Neslişah teyze, Duru ve Aslıhan

abla masanın hazırlanmasına yardım ediyordu. Ben de yardım etmek istemiştim ama hepsi birden *olmaz,* diyerek üzerime yürüyünce sakince geri sinmiştim.

Olaylı yemeğimizin üzerinden iki gün geçmişti. Hiç konuşmayan Aslıhan abla dışında her şey normaldi. Daha doğrusu annemle hiç konuşmayan Aslıhan abla dışında her şey normaldi. İkisi de birbirinden köşe bucak kaçıyordu. Annem, Aslıhan abladan tek bir adım bekliyordu oysa. Ama Aslıhan abla inatla atmıyordu o adımı. Bazı şeyleri zamana bırakmaktan başka çaremiz yoktu. Ama akşamları oturup uzun uzun Neslişah teyzenin şen kahkahasını, anılarını dinlemek; Gülhan abla ile dedikodu yapmak paha biçilemezdi.

Ahsen geceleri benim yanımda yatmak istiyor, Gülhan abla da yere yatak atıp benim odama geliyordu. Uzun uzun konuşuyorduk. Birbirimizin hayatında kaçırdığımız şeyleri anlatıyorduk. Eşiyle nasıl tanıştıklarını, nasıl evlendiklerini de uzun uzun anlatmıştı. Lise aşkıymış. Başta Neslişah teyze izin vermemiş evlenmesine. *Oku,* demiş. Ama o pek oralı olmamış. *Evleneceğim, vermezseniz kaçacağım,* diye kafa tutmuş. Adam her gün istemeye geliyormuş Gülhan ablayı. Neslişah teyze de her gün kovalıyormuş.

Sonra Murathan girmiş devreye. Girmez olsaymış. Gülhan ablanın eşini birazcık hırpalamış. Ama adam hırpalanmaya rağmen ertesi gün bir daha kapılarına dayandığında, Neslişah teyzenin bir daha kovmasına izin vermeden Murathan almış içeri. Tek bir şey söylemiş:

"O korkuya rağmen vazgeçmediyse tamamdır, olur bundan. Zorlama sen de, anne. Bırak evlensinler."

Evlenmişler. Ama evlendi diye okumayı bırakmamış Gülhan abla. Sınava hazırlanıp üniversiteyi kazanmış, işletme bölümünü bitirmiş. Mezuniyet hediyesi ise Ahsen olmuş.

Bazen Aslıhan abla bile katılıyordu sohbetlerimize. Konuşmuyordu pek. Dinliyordu genelde. Murathan hakkında soru sormuştu sadece. *"Nasıl sevgili oldunuz?"* demişti. Ben ise millî cevabımı vermiştim:

"İnan, biç anlamadım, abla. Birden oldu."

Samimi bir tebessümle bakmıştı bu cevabıma karşı.

Ahsen ise biz konuşurken sanki anlıyormuş gibi bizi dinliyor, biz gülünce gülüyor, en son kucağımda uyuyakalıyordu. Bu, gece sohbetlerinden memnun olmayan tek kişi Murathan'dı. Pencereden yanıma gelemiyor diye delirmek üzereydi. Gece uyuyamıyormuş, migreni tutmak üzereymiş, bu nasıl işmiş, kendi ailesini o kovarmış, ben de hemen benimkileri kovmalıymışım. Bir yerde haklıydı. Çünkü onun ailesi en azından sadece geceleri işgal ediyordu. Benim ailem hem geceyi hem gündüzü işgal ediyordu. Çünkü

ağzı kırılası bir erkek kardeşim vardı ve şu an yine tam olarak Murathan'la aramızda oturuyordu.

Her zamanki gibi.

Bakışlarımı yanımda oturan kardeşime çevirdim. Sırıtarak dinliyordu ortamdaki herkesi. Kafamı geri atıp diğer yanında kalan hurma gözlüme bakmaya çalıştım. İfadesizce bakıyordu önüne ama hâlinden memnun olmadığı bariz belliydi. Bakışlarımı tekrar Gökalp'e çevirdim. O da bana döndü. Sırıttı. Kesinlikle beyni yoktu. Ters ters bakarak önüme döndüm. Etraf insan kaynamasa kafasını koparacaktım salağın. Beş saniye yalnız bırakmıyordu Murathan'ı.

"Hasan," diyerek içeri girdi Zeynep abla. Sesi uyarı ve kınama doluydu. Elindeki tabakları masaya bıraktı. "Deme öyle çocuğuma."

"Ne var, Zeyno?" diye yükseldi Hasan ağabey. "Yalan mı? Okuma yazma öğrendi diye pasta kesiyoruz. Çok güzel bir iş yaptı çünkü."

"Yaptı tabii," dedi Zeynep abla gururla. "Aslan oğlum benim."

"Ya bırak," dedi Hasan ağabey. "Her harf başına on lira aldı benden. MEB bile eğitim için benim kadar para dökmemiştir. Biz çocuk yapmamışız ki. Seninle el ele verip ülkeyi hortumlayacak yegâne şahsı indirmişiz dünyaya."

Herkes hafifçe gülerken Zeynep abla yılmış bir bakış attı.

"O bizim oğlumuz, Hasan."

Hasan ağabeyin bakışı daha da derin bir hâl aldı.

"Ben de onun için üzülüyorum be, Zeyno'm."

"Çocuk stratejik bir deha," dedi Barbaros. "Siz ne anlarsınız? Sonuna kadar Metecan'dan yanayım ben."

Derken odaya kucağındaki Ahsen'le birlikte Gülhan abla girdi. "Hasan ağabey," dedi. "Yanlış anlaşılma olmasın, bunu başka türlü nasıl söyleyeceğimi bilmediğim için böyle söylemek zorundayım. Oğlun, kızımı pazarlıyor."

Barut Timi'nden aniden devasa bir gülüş yükselince irkildim. Yanıma döndüğümde ise Murathan'ı da gülerken gördüm. Herkes gülünce, irkildiğimi belli etmemeye çalışarak ben de gülümsedim. Ahsen ise annesinin kucağından aşağı atlayıp bana doğru koşmuştu. Gelip kucağıma kuruldu. Artık kolum iyiydi. Ama dikişler duruyordu, zorlamamalıydım. Kardeşim biraz salak olsa da Allah'tan ince düşünceli bir çocuktu. Bunun farkında olmalıydı ki benden önce Ahsen'i o kucakladı.

"Şaka yapıyorum de lütfen," dedi Hasan ağabey şok içinde.

"Diyemiyorum," dedi Gülhan abla. "Mutfakta kızımı öpen herkesten bir lira istiyor."

Zeynep abla, "Ay, tövbeler olsun!" diyerek mutfağa koşarken Hasan ağabey yine dertliydi.

"Al işte," diye mırıldandı dertli dertli. "Pezevenkliğe de başladı."

Herkes yine gülerken ortama mekânın sahibi giriş yaptı: Mete. Bilge'nin eline yapışmış, geldiğimizden beri *öğretmenim odamı da gör, öğretmenim kitabımı da gör, yatak örtüsünü de gör, camı da gör, kapıları da gör*, diye sağa sola çekiştirip duruyordu.

"Lan, oğlum!" diye yükseldi anında Hasan ağabey. "Ne yapıyorsun sen?"

Umursamaz bir bakış attı Mete.

"Ne yapmışım yine?"

"Para karşılığı konuşur bu şimdi bir de," dedi Emek.

Mete sırıttı. Fena bir çocuktu. Eline sıkı sıkı yapıştığı Bilge'yi bu kez balkona sürükledi.

"Balkonumuzu da görün, öğretmenim."

"Metecan!" diye birden yükseldi Barbaros. Bakışlar ona dönünce, yersiz yükselişini anlayıp geri sindi. Tatlı tatlı güldü. "Yani Meteciğim, canım benim, rahat bıraksana artık sen Bilge Öğretmen'ini yavrum, evladım. Neden sıkboğaz ediyorsun kadını öyle iki saattir? Bir otursun artık, değil mi?" Yanındaki boş sandalyeyi işaret etti. "Şöyle, şuraya bir gelsin. Dinlensin."

Ahsen saçlarımın ucuyla oynarken bıyık altı bir gülüşle baktım Bilge'ye. Tontiş yanakları kızarıyordu. "Sorun yok," diye mırıldandı tatlı bir gülüşle. "Yorulmadım."

"Olmaz," dedi Mete. "Görmesi lazım." Bilge'yi balkona sürüklemeye devam etti. Çaresiz, anaç öğretmen Bilge ise peşine takıldı. İkisi balkona geçerken birden Barbaros da oturduğu yerden kalktı.

"Ben sizin balkona daha önce hiç bakmamıştım, Hasan ağabey. Bir bakayım, izninle."

Yüzlerde imalı bir sırıtış belirdi. Herkes her şeyi biliyor ama çok güzel bilmezlikten geliyordu. Buna Barbaros ve Bilge de dâhildi.

"Aynen," dedi Hasan ağabey. "Yeni fayans yaptılar. Bak bakalım, güzel döşemişler mi?"

"Aynen," diye onayladı Barbaros ciddi ciddi ve hızla ilerlemeye başladı.

"Derin bir nefes de al. Beynin açılsın," diye bağırdı peşinden Zülfikar.

"Tabii," diyerek ciddi ciddi bunu da onayladı. Balkon kapısını açıp gözden kayboldu. Arkayı pek dinliyor gibi değildi.

Ardından gülen Süleyman, "Bu çocuğa ne zaman baksam benim ilk zamanlarımı görüyorum. Aynı mallık. Aynı alıklık," dedi. Bakışlarını yanındaki Aybüke'ye çevirdi. "Değil mi, Aybüke'm?"

Aybüke cevap olarak gözlerini devirdi.

"Ağrın var mı, Aybüke?" diye sordum. "Sabahki ilaçlarını içmiş miydin?"

Bakışları bana döndü. Sıcak bir ifadeyle gülümsedi.

"İyiyim. Sorun yok."

"Kaplandır Aybüke Başkan, kaplan!" dedi Zülfikar gururla. "İyi olacak tabii."

Aybüke dudağında *eyvallah* dercesine havalı, yarım bir gülüş varken koltuktan kalkınca Süleyman da onunla aynı anda ayaklandı. "Nereye?" dedi panikle.

Ters ters baktı.

"Asıl sen nereye? Niye kalktın?"

"Ee, sen kalktın."

"Otur şuraya, Süleyman," dedi dişlerini sıkarak. "Tuvalete gidiyorum."

Rahatlamış bir ifadeyle hemen geri çöktü.

"Ha, tamam o zaman."

Ya sabır temalı bir baş hareketi yaparak odadan çıktı. Süleyman Bey, siz aşkın son yıkılmaz kalesisiniz.

Yanımdaki Gökalp ve Ahsen ise büyük bir aşk içindeydi. "Göku cici," diyerek yüzünü okşayan Ahsen'e karşı anında eriyip gitmişti Gökalp. *Göku,* Ahsen dilinde Gökalp demekti. Isırılarak sevilesi bir çocuktu.

Gökalp, yüzünde gezinen minik ellere peş peşe öpücükler bıraktı.

"Ya, cicin miyim gerçekten?"

Ahsen kıkırdadı.

"Anneye gidelim, Göku."

Beni dinlemiyordu ama Ahsen'in sözünü ikiletmedi. "Haydi, gidelim," dedi neşeyle. Ahsen'i tek koluna alıp çok şükür ki aramızdan kalktı. Ben senden razıyım, Ahsen. Aramız boşalınca anında Murathan ile kesişti bakışlarımız. Meydan Pamuk'undu. Hızla yana kayıp dibine sokuldum. İfadesiz yüzüne anında derin bir gülüş kuruldu. Elimi sıkıca elinin içine kenetleyip kucağına çekti. Biz yan yanayken, kavuşmanın neşesini yaşarken ortamda yeni bir goygoy dönüyordu.

"Benim kanımın etkisi geçmiş," diyordu Zülfikar dertli dertli. "Geçmiş olsun, Sülü'm."

Süleyman ise çok farklı düşünüyordu.

"Böyle daha iyi. Öyle zırt pırt, gevşek gevşek gülünce elim ayağım birbirine giriyordu, oğlum."

"Lan, ne biçim çiftsiniz siz, ben bir şey anlamadım sizden. Dışarıdaki saf, sen ondan da saf," dedi Zülfikar söver gibi. "Hiç komutanınızdan feyzalmamışsınız. Değil mi, Murathan Komutan'ım?"

Murathan'a döndü bakışlar. O ise tam bana hafif bir tebessümle bakıyordu ki anında ciddileşip önüne döndü. Birkaç saniye baktı ona dönen gözlere. "Ne var?" dedi en sonunda.

"Diyorum ki hiç size çekmemiş bunlar, komutanım. Kadın ruhundan anlama yetileri sıfır," dedi Zülfikar. "Komutanım öyle mi ama?" Gururla kabarttı omuzlarını. "Hey yavrum, hey!" Bana döndü bakışları. "Akademide çok can yakmış komutanım, yenge. Yığınla kadın subay aşk mektupları, çikolatalar falan sıkıştırıyormuş dolabına. Nami bizim dönemlerde bile alıp yürümüştü komutanımın."

Huzurlu ifademin üzerine kezzaplar dökülmüştü âdeta. *Ne yapmışlar, ne yapmışlar?*

"Zülküfçüğüm," dedi Murathan'ın tehdit dolu kibar sesi. "Neler diyorsun sen öyle?"

Güldü Zülküf.

"Ne demişim, komutanım? Popülaritenizden bahsediyorum yengeye. Nasıl bir parça kaptığını bilsin."

Gözüm seğiriyor olabilirdi. "Öyle tabii," dedim gülümsemeye çalışarak. Murathan'ın elinin içindeki parmaklarımı hareketlendirip tırnaklarımı avuç içime geçirdim. "Devam et sen, Zülfikar. Başka?"

"Bence etme," dedi Emek.

Zülfikar duymadı ama. "Bak şimdi, yenge..." diye heyecanla anlatmaya devam etti. "Bir kız vardı. Deli divaneymiş komutanıma. Adı..." duraksadı. Bakışlarını yanındaki Timur'a çevirdi. "Akademide, Murathan Komutan'ım için erkek yatakhanesine sızan kızın adı neydi, komutanım?"

"Zülfikar," dedi Hasan ağabey usulca. Susması için bir uyarıydı sanırım. Ama o ciddiye almamıştı.

"Yok artık!" diye yükseldi. "Saçmalama, Hasan ağabey. Zülfikar değildi. Ha! Hatırladım!" diye aniden yükseldi. "Esra. Çok güzel harundu valla. Sonra bir iş için görüşmüştük kendisiyle. Ben de oradan hatırlıyorum."

Kaşlarım havalandı. Tırnaklarımı avucuna daha çok geçirdim. "Ee..." dedim muazzam bir merakla. "Sonra?"

"Sonrası yok," dedi Süleyman. Zülfikar'a döndü. "Ama senin sonran var, kardeşim. Sus."

"Anlat sen, anlat," dedim saçma neşemin aksine tırnaklarımı daha da bastırarak. "Çok merak ettim şu an. Girmiş mi yatakhaneye, Murathan'ın yanına?"

Duraksadı Zülfikar. Bir bok yediğini yeni fark etmişti sanırım. Arkadaşlarına baktı. Ona bakan üzgün bakışları görünce tekrar bana döndü. O arada yanımdaki Murathan'la denk düştü bakışları. Ama ona bakan nasıl bir bakış varsa yutkundu. "Gir- Girmemiş," dedi kekeleyerek. "Veya girmiş mi? Girmemiş de olabilir." Yanına döndü. "Girmiş mi, Timur Komutan'ım?"

Timur yine ifadesiz ama netti.

"O giremedi ama sana bir şey girdi gibi şu an."

Zülfikar hafifçe yutkunmakla yetindi. Normal şartlarda ifadesine katılarak gülerdim ama gülemedim. Bakışlarımı Murathan'a çevirdim. En öldürücü bakışlarını Zülfikar'a kilitlemişti. Sinirle soludu. "Zülfikar," dedi sakin ama bir o kadar da sinirle. "Allah senin belanı versin."

Ağlamaklı bir ifade vardı Zülfikar'ın yüzünde.

"Emredersiniz, komutanım."

Elimi bir hışımla elinden çektim. Sanıyordum ki burnum kanayacaktı. Dolabına aşk mektubu atıp çikolata vermek de neydi? Hayır, bir kere çikolata sevmezdi o. Baklava severdi!

"Haydi bakalım, sofraya," diye Neslişah teyzenin sesi yükselince, Murathan'a en ters bakışımı atarak yanından kalktım.

"Timur Bey!" diyerek elinde tuttuğu bir borcamı kıçıyla uyumlu bir şekilde sağa sola sallayarak odaya girdi halam. "Duydum ki İzmir köfte çok severmişsiniz. Hemen yaptım."

Hala... Of be hala...

"Yanlış anlamayın ama halanız beni bir tık ürkütüyor, Gökçen Hanım," diye mırıldandı Timur tam yanımdan geçerken kulağıma doğru. Sonra ise halama döndü. Yine netliğini konuşturdu.

"Yanlış duymuşsunuz. Nefret ederim."

Sinirli olmama rağmen güldüm. Masaya ilerledim. Sığabilmemiz için masa, salonun ortasına doğru uzatılıp yanına bir de mutfak masası eklenmişti. Mutfaktan sürekli yemek taşıyan ekip keyifle sandalyelere kuruldu. Barbaros, Bilge ve Mete üçlüsü balkondan çıktı. Bir şeyler konuşa konuşa karşıma oturdular. Aybüke odaya girdi. Kendi özgür ve hür iradesi ile ilerleyip Süleyman'ın yanına oturdu. Neslişah teyzemin yanındaki sandalyeyi çekip oturduğumda Gökalp, yanımdaki boş yer için uçarak bana ilerliyordu ki bu sefer Murathan ondan önce davrandı. Hızla hatta ışık hızıyla bıraktı

kendini yanımdaki sandalyeye. Kapı girişindeki Gökalp ise umutsuzca Canan halamın yanına çöktü.

İşte, bu beni bir tık keyiflendirmişti. Sana sinirliydim ama aferin, goril. Sofra yine binbir çeşitle donatılmıştı. Sarmalar, dolmalar, poğaçalar, kısırlar, mantılar, içli köfteler ve daha çeşit çeşit yemekler. İnşallah bu ziyafet de boğazımıza dizilmezdi. Bir şok daha kaldıramazdım. En sonuncu masa krizimizden sonra ne zaman yemeğe otursak bir gerginlik çıkacak sanıyor, tedirgin oluyordum. Bakışlarım Aslıhan ablaya kaydı. Kucağındaki Ahsen'e gülerek bir şeyler yediriyor, annem ise Neslişah teyze ile bir şeyler konuşuyordu.

Derin bir nefes vererek döndüm önüme. Bu kadar çeşit içinde anlık olarak bocaladım. Ne yeseydim? Önce neyden başlasaydım? Delirmek üzereydim. Hepsi efsane görünüyordu. Bütün hanımlar güçlerini birleştirince ortaya şölen çıkmıştı. Seçim yapmak zordu ama üşengeç olduğumdan uzaktaki yemeklerden önce önümdeki kısır tabağına uzanıyordum ki Murathan benden önce davrandı. Kısır dolu kâseyi alıp bana yaklaştırdı. Yandan ters bir bakış attım. Oldukça melul bakıyordu. Kısırın içindeki kaşığı alıp tabağıma biraz aldım.

Şeytan diyor, indir kaşığı alnına. Aşk mektuplarıymış!

"Sen de yiyecek misin?" dedim triple.

"Yiyeyim mi?" diye mırıldandı. *Bir aslan gibi kükrüyordun. Şimdi ne oldu sana, Karakurt?*

"Yeme," dedim ama kıyamazdım. Onun da tabağına bir kaşık kısır koydum. Hatta iki kaşık. Severdi adi adam. Kıyamıyordum.

"Aybüke'nin bavulunu bize bıraktın mı, Süleyman oğlum?" dedi annem. İyileşene kadar bizde kalması için ısrarcıydı annem. Tabii, ben de.

Bakışlar ikisine döndü. Süleyman'ın, Aybüke'nin tabağına zeytinyağlı dolma bırakan eli durdu. Göz ucuyla baktı yanındaki Aybüke'ye. Cevap Aybüke'den gelmedikçe konuşmamayı tercih etti. Gözümdeki saygınlığı biraz daha arttı.

"Yok," dedi Aybüke kibarca. "Askeriyeye götürdük."

Kaşları çatıldı annemin.

"Ne demek askeriyeye götürdük. Ben sana ne dedim, kızım?"

Mahcup bir ifadeyle başını sağa eğdi Aybüke.

"İyi niyetinizi anlıyorum ama gerçekten gerek yok buna. İyiyim ben. Bir iki gün daha dinlenip dönerim işime. Hiç zahmet vermeyeyim size."

Asıl senin yokluğun zahmet bana, diyerek Süleymanlaşmama çok az vardı. "Zahmet verdiğin falan yok," dedim. Bakışlarımız kesişti. Sadece iki kişi

yanımdayken tam anlamıyla güvende hissediyordum ben. Bir, Murathan. İki, Aybüke. "Yanımda kal," derken bakışlarım da sesim kadar savunmasızdı. "İkimiz de tam iyileşene kadar en azından. Olmaz mı?"

Uzun uzun baktı. Sert değildi bakışları, aksine yumuşacıktı. Masada ise ağır bir sessizlik vardı. Bütün bakışlar bizdeydi.

"Gökçen abla, bana elli kuruş verirsen ben seninle ka-" diyen Mete'nin ağzına Hasan ağabey hızla bir dolma teperek susturdu.

Aybüke ise kısa bir bakışmanın ardından usulca düşürdü omuzlarını.

"Bakma öyle, lütfen."

Tam olarak öyle bakmaya devam ettim.

Yüzünü ekşitti. Yanımdaki Murathan'a kaydı bakışları. Komutanı da benimle aynı fikirde olduğunu belirten bakışlarla bakıyor olmalıydı ki ifadesi daha da ekşidi. "Şimdiden net bir dille söylüyorum, Gökçen," diye mırıldandı. "Sadece bir hafta."

Güldüm. Neşeyle kıpırdandım yerimde. Sandalyede amaçsızca sağa sola iteledim popomu. İlkokul arkadaşım yatıya gelecekmiş gibi saçma bir mutluluk belirmişti içimde. Bu ifademi görünce onun da dudaklarında yarım bir tebessüm belirdi. Bu kadını ilk gördüğüm an bu kadar seveceğimi düşünmemiştim oysa. Hayat yanıltmacalar ve yanılmalardan ibaretti.

Masada herkes ayrı bir konuda tartışmaya başlamıştı. Huzurla döndüm yemeğime. Ama bakışlarım ilerideki çikolatalı pastaya değince ufak bir gözüm seğirdi. Bakışlarımı yanıma çevirdim. Sakince yemeğini yiyordu. Tekrar önüme dönerken laf çakmadan duramadım. "Çikolatalı pasta ister misin, Murathancığım? Seversin sen çikolatalı şeyleri, malum."

Yandan yandan bakıştık. *Yapma* der gibi bir ifadesi vardı. *Bana ne, oğlum! Yapacağım!*

Gözlerimi devirerek önüme döndüm. Derin bir nefes verdiğini duydum. "Zülfikar," dedi. "Bol bol ye sen canım benim. İhtiyacın olacak."

Zülfikar'ın poğaçaya uzanan eli durdu. Murathan'a baktı. Yutkundu. Sonra ise önüne dönüp iki poğaça daha aldı tabağına. Emek ve Süleyman ise, "Al, kardeşim," diyerek ne kadar yemek varsa önüne yığmaya başladı. Kıtlıktan çıkmış gibi yedirdiklerine göre Zülfikar'ı zor bir savaş bekliyordu.

"Hava güzel olacaktı, kuracaktık şu sofrayı dışarı..." dedi Hasan ağabey keyifle. "Oh, mis."

Herkes güldü. Yoğun bir kar vardı dışarıda. Ama böyle de ortam sıcaktı. Daha güzeldi. Hep birlikteydik. Bundan daha kıymetli ne olabilirdi ki? Aylardan ocaktı. Yeni yıla dağda hipotermi krizi geçirip, kurşunlanarak girmiş olduğum gerçeğini uzun süre aşamayacak olsam da ocak güzel bir

aydı. Çünkü ocak, bu evrenin bana verdiği en güzel varlığın ilk nefes almaya başladığı aydı. 19 Ocak, Murathan'ın doğum günüydü.

Romantik düşüncelerimi Barbaros'un, "Gökçen Hanım, siz de anneniz kadar hamarat mısınız?" deyişi böldü. Annemin yaptığı İzmir bombalarını bütün bütün yutuyordu.

Yumurta kırabiliyorum, Barbaros. Bence yeterli.

"Pek değil," dedim gülümsemeye çalışarak. Bakışlarımı Bilge'ye çevirdim. Gülüşüm büyüdü. Göz kırptım. "Bizim evde yemekler genelde Bilge'den sorulur."

Utanarak gülümsedi şöbiyetim. Barbaros ise çaktırmama gereksinimi duymadan alık alık bakıyordu Bilge'ye.

Gökalp kocaman bir kahkaha attı. "Ablam ve hamaratlık, ha?" Bir hayvani gülüş daha attı. "Ablamın tek mutfak bilgisi bisküvili pastadan ibaret. Onda bile arayıp anneme bisküvi markası sorar."

Gerçekten ağzın da kırılsın artık, Gökalp. Kırk tane bisküvi vardı. Ben ne bileyim hangisi en iyisiydi yani!

"Olabilir," dedi Duru benden önce. "Kadın olduğu için illa yemek yapmayı bilecek diye bir kural yok. Hayati bir ihtiyaç bu. Sadece kadına atfedilmesi saçma. Mesela senin mutfak hakkındaki bilgin ne, Gökalp?"

Gökalp boş boş göz kırpıştırdı. Ben ise keyifle sırıttım. Duru yargı makinesi kanalını aktive etmişti. Şimdi Gökalp düşünmeliydi. "Menemenin domatesten yapıldığını bilmesi ki onda bile anneme hangi domates daha iyi diye sorar," derken keyifli olan bu defa bendim. İntikam... En sevdiğim yemek olur kendileri. Daima sıcak tercih ederdim.

"Tam olarak bundan bahsediyorum işte," dedi Duru. "Neden yemek yapmak deyince akla sadece kadın gelir ki? Kendi kendinize yemek yapamayacak kadar aciz oluşunuzla neden gurur duyarsınız, hiç anlamam."

Bir an duraksadı herkes.

"Hiç sormadım sayın bu soruyu," diye mırıldandı sorduğu sorudan bin pişman olan Barbaros.

"Ben de hiç konuşmadım sayın," dedi Gökalp olduğu yere sinerken.

Hasan ağabey ise derin bir nefes vermişti. "Sus, Duru!" Tabağına yemeklerden bir kule inşa ediyordu. "Şu an keyfimi kaçıracak tek şey, senin konuşmaya devam etmen. Sakın bu güzel anıma bunu yapma, ağabeyciğim."

Gözlerini devirdi Duru.

"Siz merak etmeyin, Gökçen Hanım. On numara yemek yapar komutanım," diyerek Murathan'a methiyeler dizmeye başladı Emek. "Bize bir Adana kebabı yapmıştı zamanında, daha iyisini hâlâ yemedim."

"He valla," dedi Zülfikar. "Bir keresinde Tu-" Gerisini getiremedi çünkü yanındaki Süleyman, anında ağzına bir kurabiye tıktı.

"Tuğrul," dedi hızla. "Tuğrul Komutan'ımla muazzam bir ziyafet çektiler valla bize, Gökçen Hanım. Bir görseniz. Aklınız şaşar yani."

Şaşacağına emindim. Yine bir boklar gizlenmişti. Bunu anlamayacak kadar salak da değildim çok şükür. "Tu-" ile başlayan kız isimleri... Say, Gökçen. Tuğba, Tuana, Tuğçe, Tuğsem, Tuyuğ...

Abartma, Gökçen. Yok, Murabba!

Yanımdaki Murathan'a diktim bakışlarımı. O da anında bana baktı. Tek kaşımı havaya kaldırdım. Göz kırpıştırdı. Bir yutkundu. Kızaran kulaklarıyla tekrar Zülfikar'a döndü.

"Şu börekten de verin Zülfikar'a. İyice toparlasın gücünü."

Yutkundu Zülfikar. Ağlamaklı bir ifadeyle önüne dönüp ciddiden yemeklere abandı. Diğer yanındaki Barbaros ise teselli vermek ister gibi başını okşuyordu.

"Bana bir lira verirseniz ben yemek yapmayı öğrenirim," diye araya atladı Mete.

"Şu an keyfimi kaçırarak ikinci şey de senin konuşman, oğlum," dedi Hasan ağabey. Elini cebine atıp bir lira çıkardı. Yanındaki oğlunun eline tutuşturdu. "Al şunu. Yarım saat sus. Huzurla yemek yiyeyim."

Mete sırıttı. Parayı sıkı sıkı kavrayıp minik parmakları ile dudaklarına hayalî bir fermuar çekti.

Birkaç dakika huzurla yemeğine odaklanabildi Hasan ağabey. Başının iki belası da sessizdi. Herkes havadan sudan konuşurken Murathan'ın, saçlarımı ezmemeye özen göstererek kolunu sandalyemin arkasına doladığını, saçlarımın ucuyla nazikçe oynadığını da hissediyordum. Dönüp bakmadım. Masa yine bildiğimiz gibiydi. Herkes tekrar yemeklerine döndü. Gülhan abla Ahsen'le uğraşıyor, Canan halam Timur'un tabağına bir şeyler yığıyor, diğerleri ise kendi hâlinde muhabbet ediyordu.

"Gökçen," dedi.

Bakmadım.

"Pamuk," dedi.

Bakmadım.

En son, "Yavrum," diyen sesi kulağıma aşırı egzotik bir şekilde gelince midemde sayısız karınca gezindi. Karşı koymak oldukça zordu. Hafifçe ona çevirdim başımı. Ama gözleri ve canıma okuyan kirpikleri ile karşılaşınca anında önüme döndüm. Gözlerine bakarsam erirdim. Dik durmam lazımdı.

"Ne var?" diye mırıldandım. Bir lokma fellah köftesi attım ağzıma.

"Saçmalıyorsun şu an."

Önüme bakmaya devam ettim.

"Aynen. Daha da saçmalamamı istemiyorsan kes sesini."

Anında kesti. Derin bir nefes vererek döndü önüne.

"Bir çay daha alabilir miyim ben, Zeynep yenge?" demişti Zülfikar kibarca.

Duru ise zerre şaşırtmamıştı.

"Alabilirsin tabii. Mutfakta, ocağın üzerinde."

Ortama anlık bir sessizlik çöktü. Zülfikar ve Duru arasında gitti geldi gözlerim. İkisi de birbirine ters ters bakıyordu.

Derdli bir nefes verdi Hasan ağabey. "Al işte. Kaçtı bütün keyfim." Elindeki çatalı masanın üzerine bıraktı.

"Ay çok ayıp, Duru," dedi Zeynep abla. "Denir mi öyle misafire?" Ayağa kalkıp Zülfikar'a uzattı elini. "Ver bardağını, ben getireyim, ablacığım."

"Gerek yok," dedi Zülfikar. Oturduğu yerden havalı bir şekilde ayaklanıp bardağını aldı. "Kendi işimizi kendimiz görürüz, elimiz kolumuz var çok şükür." Bakışları Duru'daydı.

"Ne güzel," dedi Duru gıcık bir tebessümle. "Ne mutlu sana."

Zülfikar çenesini yukarı dikti. Havalı bir şekilde geri çekiliyordu ki aynı saniyelerde Barut Timi elemanları boşalan bütün bardaklarını gözüne dayayınca havalı duruşu bocaladı. Bir saniyelik duraksamanın ardından sandalyesine geri çöktü.

"Halledemezmişim. Mümkünse demliği alalım buraya, yenge. Teşekkürler."

Neşeli ve samimi kahkahalarla yenildi önümüzdeki yemekler. Anılar anlatıldı, şakalar yapıldı. Mete'ye gülündü, Ahsen sevildi. Uzun zamandır hissetmediğim kadar huzurlu hissettim kendimi. Bir yere ait olmanın verdiği güven, paha biçilemez bir duyguydu. Sofrayı topladıktan sonra bizimkiler beni yine sokmamıştı mutfağa. Ahsen'le oynama görevini vermişlerdi. Mete'nin odasındaydık. Pencerenin önündeki koltuğa tünemiş, dışarıyı izliyorduk.

"Bak," dedi minik parmağını cama yaslayıp. "Karlar ülkesi."

Lapa lapa kar yağıyordu dışarıya. İzmir'e hiç bu kadar yağmazdı oysa. Uzun zamandır görmemiştim. Zihnimde yoğun kar gördüğüm anlar vardı ama bu anlar İzmir'e değil, Hakkâri'ye aitti. Çünkü bu kesik anıların içinde babam ve Yusuf amcanın da sureti vardı. Yıllar sonra ilk kez gördüğüm karda hipotermi geçirmem de hayatın bana yaptığı şakalar listesine birinci

sıradan girecek cinstendi. Birkaç çocuk ve ailesi olduğunu tahmin ettiğim yetişkin grubu kar topu savaşı yaparak eğleniyordu lojmanın önünde. Kahkaha sesleri buradan bile duyuluyordu. Baktım öylece. Bir şeylerin yokluğu belli belirsiz sızladı içimde ama ne olduğunu seçemedim.

"Elsa gibi," diye coşkuyla el çırptı Ahsen. Bana döndü. "Le riz go, le riz go..." diyerek kollarını iki yana açtı.

Isıracaktım bu yavruyu. Kocaman bir kahkaha attım bu aksanlı İngilizcesine. Keşke götünü ısırabilsem, Ahsen. Onun yerine iki elimle suratına yapışıp yanağına sulu bir öpücük bıraktım.

"Elsa'nı yesinler senin!"

Güldü. Bir kolunu boynuma sarıp tekrar pencereye döndü. Dayanamayıp poposuna minik bir sille çaktım. Yaramaz bir çocuk değildi. Kendini sevdirmeyi ise fazlası ile biliyordu. Kolunu boynumdan çekip önüme geldi. Saçları ve bebek şampuanı kokusu yüzüme doldu. Daha çok sokuldu dibime. "Kar topu!" dedi birdenbire. Yüzünü bana çevirdi. "Kar topu oynayalım mı biz de?"

"Şimdi mi?"

Yok, yazın oynarsınız, Gökçen.

"Hı hı," dedi hevesle. Önümden çekildi. Koltuktan aşağı atlayıp elime yapıştı. "Haydi, haydi."

Durmaya pek niyeti yoktu. İşime gelirdi. Ben de ne zamandır oynamak istiyordum ama beklenmedik şeyler yaşanmıştı. Mesela kaçırılmam gibi beklenmedik, küçük şeyler...

"Tamam ama önce anneye sormamız lazım," dedim oturduğum yerden kalkarken.

"Olur," dedi neşeyle. "Hem annemler de gelir."

Elimden çekerek odadan çıkıyorduk ki aniden önümüze dikilen bir bedenle durduk. Murathan bütün heybetiyle dikiliyordu. "Dayı," dedi Ahsen neşeyle. Beni satıp Murathan'ın bacaklarına yapıştı. "Biz kar topu oynayacağız."

Murathan bir bana baktı bir Ahsen'e. "Ne zaman?" dedi anlamsız bir bakışla. Yere eğilip Ahsen'i kucakladı. "Şimdi mi?" Ahsen anında kollarını dayısının boynuna dolamıştı.

İyi, bu anlamsız soruyu düşünen tek ben değilmişim. "Evet, şimdi," dedim. "Ne var? Yasak mı?"

Anında kıvırdı. "Yok yavrum da," diye homurdandı. "Soğuk. Üşütmeyin sonra."

Güldüm.

"Kar topu soğukta oynanır zaten, Murathan."

"Evet, dayıcığım," dedi Ahsen de bilmiş bilmiş. "Kardan adam bile yapılır."

Saniyelik yüzü düştü. "İyi ki dediniz," diye homurdandı.

Tipini yerdim ama tripliydim. Ahsen'e uzandım. Ama kucaklayamadım. Kucağından kendime doğru çekip yere indirdim. Elini tuttum. "Gidiyoruz biz," dedim en havalı hâlimle. "Geliyor musun?"

Bu teklifim karşısında şaşırmıştı.

"Nereye?"

"Kar topu oynamaya."

"Saçmalama," dedi *yok artık* der gibi. "İçeride askerlerim var benim. Önlerinde çocuk gibi kar topu mu oynayacağım?"

Aman, komutanlığını yesinler! "Gelmiyor musun şimdi?" dedim tek kaşımı havaya kaldırarak.

Cevabı netti:

"Asla."

10 Dakika Sonra

"Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum, Pamuk."

İsyanını ve sinirini umursamadım. Ayaklarımla yerdeki karı iterek ilerledim. Kendimce neşe dolu bir kahkaha attım. En büyük kozumla ulaşmıştım amacıma: Göz kırpıştırmak.

Ahsen, Gülhan abla ile beraber birazdan inecekti aşağıya. Ben biraz heyecan yapıp Murathan'la önden inmiştim. Günlerdir bunun hayalini kuruyordum. Tripli olsam bile kaçıramazdım.

"Çocuğuz sanki!" diye söylenmeyi sürdürdü kaynanam. "Ne yapacağız yani? Harbiden kar topu mu atacağız birbirimize şu an? Oldu olacak götümüzün altına poşet koyup kayalım." Tam bunu derken yanımızdan poşetin üzerine oturttuğu minik kızını çeken bir adam geçti. Adam da çocuk da gülüyordu. Bok atar gibi baktı adamın arkasından. "Bu adam teğmen, ha! Tipe bak."

"İnsanlar eğleniyor. *Askerler karda oynayamaz* diye bir kural mı var? Sen de biraz eğlencenin tadını çıkar be, Kepçük."

"Sus, Gökçen," dedi ters ters. "Migrenim tutacak şimdi yine. Düştüğümüz hâle bak."

Durdum. Yüzümü ona çevirdim. Siyah montu ile beraber karın üzerinde oldukça zıt bir görüntü çiziyor, bakışları ile kurşun atıyordu. Ben ise beyazdım. Bembeyaz şişme montum ve hâkî yeşili beremle Murathan'ın

tam aksiydim. Her zamanki gibi ikimiz de en zıt hâlimizdeydik. Bıkkınca baktım.

"Gelmeseydin. Zorladım mı?"

"Evet, zorladın!" diye yükseldi. "O gözlerini boncuk boncuk açıp yüzüme bakarsan ne yapmamı bekliyorsun? Kırk kere dedik yapma şunu diye!" Sinirle ilerledi bana doğru. Aynı sinirle elime yapıştı. "Bari yürü de lojmanın arkasına gidelim," deyip ilerledi. Beni de ilerletti. "Biri görse gitti bütün faça."

Kahkaha attım bu hâline. Bu adamı sinirlendirmek, bana ayrı bir zevk veriyordu. İlerlerken alttan alttan yüzüne bakmaya çalıştım.

"Ya sen büyüdün, komutan oldun da karizman çizilir diye mi korkuyorsun?"

Adımları hızlandı. Bana bakmıyordu. Bizi gören gerçek bir savaşa gittiğimizi düşünebilirdi. Tam apartmanın köşesini dönüp, arkaya varınca durdu. Yüzünde ise tabii ki en ters bakışı vardı. "Savaş istiyorsun demek," diye mırıldandı. "Al sana savaş!"

Sonrası ışık hızında cereyan etti. Öyle ki ne oldu, nasıl oldu, idrak edemedim. Anlamadım, anlayamadım. Elimi bıraktı. Bir saniye kadar önümde bekledi. Sonrası ise kelimenin tam anlamıyla tufandı. Önce ayaklarım yerden kesildi. Kendimi tepetaklak Murathan'ın omzunda buldum. Minik bir çığlık kaçtı dudaklarımdan. Hemen sonra yumuşak ama soğuk bir zemine fırlatıldım.

Evet, fırlatıldım! Ciddi ciddi fırlatıldım! Bir kar yığınının içine atılmıştım!

Yüzüme, gözüme kar dolunca kendime gelmek adına gözlerimi kırpıştırdım. "Lan!" diye bağırdım fırlatıldığım kar yığınının içinde ayı yavrusu gibi sağa sola dönerek kalkmaya çalışırken. Kalkamadım. Yuvarlandıkça daha çok batıyordum. Nere fırlattı lan bu bordo goril beni? Kuzey Kutbu'na mı? Neredeydim ben? Burası neresiydi? Ben kimdim?

"Ağzın kırılsın senin inşallah, Kepçük!" diye bağırdım kalkmak için hâlâ uğraşırken.

Güvendiğin dağlara karlar mı yağdı, Gökçen? İçinde bu kadar öfke mi vardı, Murathan? Her şeyden önemlisi insan sevdiğine böyle yapar mıydı?

Bordo gorilin kocaman bir kahkaha attığını duydum. "Eğlence istemiyor muydun?" Gülüşü şiddetlendi. "Ben eğlendim şu an." Çılgınca gülüyordu.

Fırlatıldığım yerden zorlukla ayaklanırken, "Eğlencene sıçayım!" demeden edemedim. "Yağlı güreş mi yapıyoruz lan gadagoş?"

Resmen nevrim dönmüştü. Sağa sola sendeledim. Berem gözümün önüne gelmişti. Geri itip beni nereye attığına bakmak için arkamı döndüm. Yolun ortasından kenara yığılan kar kümesinin içine atmıştı. Fırlatıldığım yere ise fotokopim çıkmıştı. Hayvani bir gülüş daha attığını duyunca bakışlarımı ona çevirdim. En ters bakışımı attım. Gülerken gözleri öyle bir kısılmıştı ki beni görmediğine emindim. Anında yere eğildim. Kocaman, sertleşmiş kar yığınını kucakladığım gibi suratına fırlattım. Daha doğrusu fırlatmaya çalıştım.

Sadece elini kaldırdı. Sadece elini... Ve kar yığını, Kaptan Amerika'nın kalkanına yapışmış gibi avucuna çarpıp yeri boyladı.

Adam Bordo Bereli, Gökçen. Kurşuna kafa atıyor. Senin kar topuna mı vurulacak?

Evet. Vurulacak!

"İndir o elini," diye bağırdım. "Yüzüne atacağım!" Tekrar yere eğildim.

"Ben dümdüz dursam bile sen o karı bana atamazsın, Pamuk," dedi hâlâ gülerken. Bayağı bayağı küçümsüyordu beni.

Daha da hırslandım. Kar topunu avuçlarımda sıkıp suratına fırlattım. Dışarıdan bana bakan biri gülle ya da bomba fırlattığımı düşünebilirdi. Ama attığım bomba hedefine ulaşmak yerine Murathan'ın koluna usulca değip ağzı gözü yamulmak suretiyle yeri boyladı.

Bir kahkaha daha attı. "Hizana eğileyim mi?" dedi eğlenen bir sesle. "Daha kolay atarsın."

En huysuz bakışımı attım. "Defol git!" dedim arkamı dönüp, tekrar ev yönünde ilerlerken. "Oynamıyorum seninle kar topu falan."

"Beni dışarı çıkaran sensin," diyerek koluma yapıştı. "Nereye?"

"Ebene!"

"Hani oynayacaktık? Ne diye çıkardın beni o zaman?"

Durdum. Yönümü tekrar ona çevirdim. "Sen oynuyor musun sence?" dedim ters ters. "Fırlattın lan beni! Karşı cepheye attığın bomba mıyım ben?" Kolunu geri iteledim. "Bırak. Gideceğim. Oynamıyorum."

Kolumdan çekip tekrar durdurdu.

"Bu yaşta bile mızıkçılık yaptığına inanamıyorum, Gökçen."

"Ben mızıkçı değilim. Sen anormalsin," diye cırlamaya devam ettim. "Ne olur azıcık benim seviyeme insen! Nasıl savaşayım ben seninle? Adi köpek! Normal bir insanım ben!"

Ciddi ciddi güldü.

"Benim de özel güçlerim yok herhâlde. Ben de normalim."

"Değilsin!" diye yükseldim. "Konuşturma beni şimdi." Ulu orta *Bordo Berelisin*, diye bağırtacaktı beni adi adam!

"Ah Pamuk, ah," dedi gülüşü büyürken.

"Ne?" dedim gözlerimi açarak. Zevkten binbir köşe olmuş bir ifadesi vardı. Bu son fırsattı. Yere eğilip bir kar topu daha sıktım elimde. Refleksleri on numaraydı! Anında kafasını yana çekiyordu ki durdum. "Gel buraya," dedim ters ters. "Bu kar topunu kafana çakacağım, sen de zerre kıpırdamayacaksın."

Yok artık der gibi baktı.

"Ve bunun adı kar topu savaşı mı olacak?"

Anan savaşı olacak! Kusura bakma, Neslişah teyze ama oğlun çok sövülesi bir insan. Elimdeki kar topunu kafasına yapıştıracaktım ama gözümün önüne kafasına aldığı darbeler ve hafızamdan asla silinmeyen işkence görüntüleri gelince elim öylece kaldı. Çığlıkları ve acılı feryatları yankılandı kulaklarımda. Havadaki elim hafifçe titrerken bakışlarımın buğulanmaya başladığını hissettim. Ani ruh değişimi, peşimi bırakacak gibi değildi. Kıyamıyordum ki...

"Böyle mızmızlanacaksan en başından oynayalım diye çağırmasaydın," diye huysuzlanmaya başladı.

Vazgeçtim. Kıyıyormuşum. Elimde sıktığım kar topunu yandan kafasına çaktım. Kar anında dağıldı. Onun kafa ise yerli yerindeydi. Ama minik bir sendelemişti.

"Madem ben mızıkçıyım, o zaman gece odana girmeye çalışan Esra ve dolabına aşk mektubu atan diğer kızlarla oyna!" diye çok anlamsız bir yükselme yaşadım.

Önce göz kırpıştırdı. Sonra ise gayet makul bir tepki verdi.

"Ne alaka lan şu an?"

Çok sinirliydim. Bakın, şakanın sırası değildi, arkadaşlar. Gerçekten sinirliydim.

Adama bütün sevgili şecereni döken sensin, Gökçen, dedi sağdaki melek. *Şimdi bunu mu kıskanıyorsun? Seni mantığa davet ediyorum.*

Reddediyordum! Böyle, mantık olmadan takılacaktım ben.

Gözlerimi devirdim. Trip atarak, arkamı dönüp ilerliyordum ki kolumdan yakaladı. "Bir dakika," dedi kafaya yediği darbenin aksine gayet mutlu bir şekilde. Gövdesine çekti bedenimi. "Bir gel bakayım sen şöyle yamacıma."

Dudak büzüp omuzlarımı *gelmiyorum* dercesine kaldırdım.

"Gelmiyorum."

"Gel, gel," dedi benim aksime mutlu mesut.

Gittim tabii. Ama nazlı nazlı. Ellerimi ellerinin içine aldı. Yine yok olmuşlardı onun avuçlarının içinde. Yavaşça okşayarak, üşüyüp kızarmaya başlayan ellerimi ısıtmaya çalıştı. Gerçekten mutlu görünüyordu.

"Kıskandın mı sen?"

"Yok, canım," dedim yalandan bir kibarlıkla. "Odana kızlar girmeye çalışmış, uğruna aşk mektupları yazılmış. Niye kıskanayım? Çok normal şeyler bunlar."

Yine güldü.

"Üzgünüm ama çekici bir subay olmak benim suçum değildi, Gökçen."

Gözümle bomba atabilsem atardım. Tam olarak öyle baktım işte. Gülüşü büyüdü. Yaklaşıp çatık kaşlarımın arasına minik bir öpücük bıraktı. "Kıskandığın kişilere bak," diye mırıldandı sıcacık nefesi alnımdayken. Elleri, ellerimi bıraktı ama anında belime dolanıp sıkı sıkı sardı, sarmaladı. Sıcak gövdesine yasladı bedenimi. Bakışları hayran hayran gezindi yüzümün her bir köşesinde. Minik kar taneleri usul usul düştü üzerimize. "Senin saçının bir teli ederler mi acaba?" dedi sesinin en müptelası olduğum tonuyla.

Yanağımı tam kalbinin üstüne yasladım. Benim olana... Huysuz ama yapışık bir şekilde yanağımı göğsüne sürttüm. Bu sevdiğim içindi. Kafamı hafifçe geri çekip göğsüne minik bir kafa attım. Bu da kızdığım içindi. "Etmezler mi?" diye mırıldandım.

"Bir de soruyor musun?"

Evet, soruyorum. Sen de onayla yani. Ne olmuş?

"Esra kim?"

"Ne bileyim kim?" Sesinde gerçekten boş bir ton vardı. "Akademi zamanlarında dolaşırdı peşimde. Hatırlamam etmem. Ayrıca odama girdiği falan yok. Bakma sen o Zülfikar devamsızına."

Başımı kaldırdım, çenemi göğsüne dayayıp bakışlarımı alttan yüzüne diktim.

"Aşk mektupları?"

Bakışları bana eğildi.

"Birini bile okumadım."

"Neden?"

"İlgimi çekmedi."

"Neden?"

Belli belirsiz bir tebessüm belirdi dudaklarında. Bir eli hâlâ belimdeyken diğerini yüzüme doğru uzattı. Beremden dökülen birkaç saç tutamını parmak uçları ile tekrar berenin içine sokuşturdu.

"Çünkü birileri ben bile fark etmeden öyle bir kök salmıştı ki içime, başkasına yer kalmamıştı."

Kalbim bir fena. Ne yapacaktık şimdi?

"Esra denen kızı hatırlamam mesela," diye devam etti. "Ne yüzü ne sesi var kafamda. Gelsin şuraya, *ben Esra'yım,* desin, yine tanımam. Ama senin yirmi yıl önceki hâlini bile ezbere bilirim." Çapkınca gülümsedi. Hafifçe sağa eğdi başını. "Bende durumlar böyle yani."

Bende de durumlar Leyla yani. "Bu aralar ağzın bayağı iyi laf yapıyor senin," dedim şüpheyle süzerken. "Etkilenmeye devam ediyorum." Kendinden emin şekilde gülümsedi. Gülecektim bu ifadesine ama kendimi tuttum. "Bu zamana kadar bunu hiç sormamıştım ama şu an sormazsam ölecekmişim perilerim geldi," dedim ciddi ciddi. "Daha önce sevgilin oldu mu?"

"Hayır," dedi hiç düşünmeden. "Ben pek insan sevmiyorum, bilirsin."

Şüpheyle süzdüm.

"Kaçırmak istediğin biri vardı. O kimdi o zaman?"

Bakışları bir an boş bir hâl aldı. "O kimdi lan?" diye sorduğum soruyu tekrar bana yöneltti.

"Bana mı soruyorsun?" diye çıkıştım. "Sen kendin dedin 'Biz de sevdik, kaçırdık mı?' diye. Madem ciddi bir şey yoktu, o dediğin neydi?"

Baktı. Baktı. Baktı. Sonra bir aydınlanma geldi ifadesine. En sonunda ise yüzüme doğru böğürerek güldü.

Şaşkın şaşkın baktım.

"Komik mi? Ciddi bir şey tartışıyoruz burada."

Başını hafifçe yukarı kaldırarak gülmeye devam edince heybetli âdemelması ile göz göze geldim. Gerçekten bu adamın her noktasına düşmem normal değildi. "Ciddi ciddi tartıştığımız şeye bak," dedi tekrar bakışlarını bana eğip. "Sevgilimin kendini kıskanması..."

"Ne?"

Gülüşünü silmedi.

"Senden bahsediyordum, Gökçen. Azıcık ucundan bir itiraf yapalım dedik sözde ama götümüzde patladı."

Boş boş baktım önce. Ben miymişim? "Bu nasıl itiraf be?" dedim en sonunda. "Ben nasıl üstüme alınabilirim bu itirafı? Salak."

"Aynen," diye mırıldandı. "Benim salak."

Yüreğime indirdi, gelmiş ne diyordu şimdi? "Sensin tabii," dedim. "Günlerce uyuyamadım ben kimi bu kadar çok sevmiş olabilirsin diye. Şimdi bana ne diyorsun!" Gel de dövme. Uyuz olduğumu belirten bir bakış attım.

"Niye o kadar takıldın ki?" Belimdeki elleri sıkılaştı. Anlamsızca sağa sola sallanmaya başladık. Derin derin baktı yüzüme. "Benim lügatimde senden öte cümle yok. Kepçük için Pamuk var. Murathan için Gökçen var. Bu kadar."

İşini biliyordu vesselam. Ne yapacağımız basitti. Sevecektik mecburen. En nazlısından tebessüm ettim. Ama tripli bakışımı bozmadım. "Aferin," dedim atarlı ama tatmin olmuş bir şekilde.

Güldü gözlerime bakarken.

"Şu kıskançlığı ben yapsam yılın medeniyetsizi ödülünü vermiştin."

Doğru. Ama bu inkâr etmeme engel değildi. "Hâlâ öylesin," dedim. Göğsünden hafifçe geriledim. "Az önce kara fırlattın beni."

"Oynayalım dedin."

"Öldür demedim."

"Ama ölmedin."

"Allah razı olsun, Murathan. Çok incesin."

Sen adam olmazsın temalı bakışımı atıp kollarından ayrılıyordum ki izin vermedi.

Daha sıkı sarıldı kolları bedenime. Ben sarılmadan öylece bekleyince ise kaşları usulca çatıldı. "Sen de sarılsana!" diye yükseldi aniden.

Bana ne dercesine omuzlarımı yukarı kaldırıp indirdim.

"Git, Esra sarılsın."

"Lan, başlayacağım şimdi Esra'ya ha! Bir de bana kinci dersin!" derken yine oldukça sinirliydi.

"Senden öğrendim işte," diye diklendim.

"Her boku böyle hemen öğrensen benden keşke," diye lafını çaktı iki arada bir derede.

İşime geleni alır, gelmeyeni bırakırdım, koçum. Bu işler böyle.

"Ayrıca burada beni konuşuyoruz konuşmasına ama sana ne demeli?" diye isyanının seviyesini artırdı.

Kaşlarım çatıldı.

"Ben ne alaka?"

"Konuşturma beni şimdi, Gökçen!" diye sinirle soludu. Kolları bedenimden çözüldü. "Tayfun'un ayrı, Mert'in ayrı, Koray'ın ayrı, Etem'in ayrı.

Alfabeyi turlamışsın resmen, bir de Esra laga lugası yapıyorsun." Elini burnuna attı. Bir adım geriledi. Sinirden burnu kanayacaktı sanırım.

Bu konunun malum yerlerimizde patlayacağını bilmeliydim. "Sen onları unutmadın mı ya?" diye mırıldandım. Oysa bastona binsek bile unutmazdı. Biliyordum.

"Unutulacak gibi mi sence?" diye yükseldi.

Değildi. Farkındaydım. Tam olarak bakakaldım. Silahın ucu bana nasıl dönmüştü, bilmiyordum ama kabak yine bir şekilde benim kucağımda kalmıştı.

"Asıl ben oynamıyorum," dedi sinirli sinirli. "Gidiyorum." Ciddi ciddi arkasını dönüp ilerlemeye başladı. "Bir de gitmiş, vasıfsız piçin teki tarafından aldatılmış," diye homurdanıyordu bir yandan da. "Deli olacağım ya."

Hızla ilerleyip önünde durdum. "Nereye?" dedim harfleri uzatıp, en masum bakışlarımı atarken. Yüzüme bakmadan ilerlemeye devam etti. Trip atmanın dozunu fazla kaçırmıştım sanırım. Hurma gözlüm küsmüştü. Hızla ilerleyip önünü kestim. "Murathan, bir dur ya. Yine yersiz kıskançlık yapıyorsun."

Durdu.

"Sen mi söylüyorsun bunu gerçekten? Ağzıma sıçtın iki saattir, kızım. Sen yapınca iyi, ben yapınca yersiz mi oluyor?"

Haklıydı.

"Ya, tamam," diye huyuna gitme taktiğini devreye soktum. "Saçmaydı ama kıskandım. Ne yapayım?" Masum masum göz kırpıştırdım. "Özür dilerim."

Birkaç saniye en ters ifadesiyle baktı. Sonra ise burnundan öfkeli bir nefes verdi. *Ya sabır* modunda başını sağına çevirdi. İki adım atıp dibine sokuldum. "Kıskandığın adamlara bak," diye mırıldanarak onun az önce söylediği şeyi kendi kozum hâline çevirdim. Kollarımı usulca beline doladım. "Onların hepsini bir araya getirsen bir sen eder mi acaba?"

Bakışları göğsüne yapışmış yüzüme eğildi. Gözlerime bakarken sinirli bakışı sihirli bir değnek değmiş gibi dağılıyordu. "Etmez mi?" diye o da benim sorumu bana yöneltti.

Güldüm.

"Bir de soruyor musun bunu?"

Birkaç saniye öylece baktı. Sonra ise dudakları usulca yukarı kıvrıldı. Sadece bakıyorduk birbirimize ama aramızda yine sadece bizim bildiğimiz dilde konuşuyorduk aslında. Kimse duymuyordu. Sadece biz duyuyorduk. Sadece biz okuyorduk.

Ne yapacağım ben seninle, diyordu.

Seni diyordum ben de. *Çok sevi.*

Kolları sakince omuzlarıma dolandı. Sıcacık oldum. Bıraksalardı sonsuza kadar kalırdım burada. Yer yerinden oynar, dünyanın ekseni kayar, her şey yerle bir olurdu. Ama ben buradan asla ayrılmaz, bir adım geri atmazdım. Benimdi bu gövde. Bana ait bir kalp vardı bu göğüs kafesinin içinde. Tıpkı benim göğüs kafesimin içinde ona ait bir kalbin varlığı gibi...

"Sevgiden sayma sen onları," dedim yumuşak bir sesle. "Arayış say. Kepçük'ü aradım hepsinde. Onun bana baktığı gibi baksınlar istedim, onun elimi tuttuğu gibi tutsunlar istedim, onun böyle sıcacık sarılması gibi sarılsınlar istedim." Çenemi göğsüne yaslayıp göz kırpıştırdım. "Ama seni, senden başka hiçbir yerde bulamadım."

Romantik değilsin, diyenler utanır mı? Sanmam.

Birkaç saniye baktı gözlerime. Çocuksu bir ışıltı geçti gözlerinden. Kulakları kızarıyordu.

"Sen benim için..." diye devam ettim romantizmime. "Şu kar kadar..." Durdum. Yerdeki kara bakarken göz kırpıştırdım. "Bu karın tanesi kadar..." diye durdum. "Bu karın..." dedim. Yine durdum. "Bu kar..." Yine durdum. *Evet, Gökçen. Bu bir kar.* Bu cümle nasıl bir iltifatla tamamlanacaktı?

"Bir kar tanesi kadar eşsiz," diyen Murathan, içine düştüğüm girdaba son verdi.

"Evet! Aynen öylesin işte!" diye yükseldim anında. Bir kolumu belinden çözdüm ve sırtına *sana helal olsun,* dercesine silleyi çaktım. "Yapıyorsun bu sporu, komutan."

Sesli bir şekilde güldü bu kez. Omuzlarımdaki kolları sıkılaştı. Her an bir yere kaçacakmışım gibi tedbirliydi. Öylece baktı bir süre. Işıl ışıldı gözleri. Ateşimdi kirpikleri. Tutunuyordum şu uzun, kıvrık kirpiklerine; atıyordum kendimi göz göre göre ateşe. Erimemek elde değildi. Kar taneleri sessizce yağdı üzerimize. Bakışlarımdan ona olan aşkım belli oluyor muydu acaba? Olmalıydı. İçimde tutabileceğimden fazlasıydı. İkimiz de birbirimize içli içli, âşık âşık bakıyorduk ki birden bir şey oldu.

Yandan şiddetle gelen bir kar topu Murathan'ın kafasına çarptı. Aşk dolu bakışları solarken kaşları ışık hızıyla çatıldı. "Lan, ana-" diyerek yükseliyordu ki kar topunun geldiği yöne çevirdi bakışlarını ve küfrü ağzında söndü.

Gökalp sırıtarak bize el sallıyordu. "Ne yapıyorsunuz orada?" diye bağırdı neşeyle. "Herkes önde. Haydi, siz de gelin!"

Gökalp, kısa ve net bir şekilde şunu söyleyeceğim: Sen en güzel anlarımın katilisin.

"Kusura bakma, yavrum ama ben bu çocuğu biraz hırpalayacağım artık," diye mırıldandı Murathan.

"Tabii," dedim bir an bile beklemeden. "Buyur."

Kolları bedenimden çözüldü. "Geliyoruz, koçum. Geliyoruz," diye bağırdı Gökalp'e doğru. Aynı hızla yere eğilip karı avuçladı. Elleri arasında sıkarak Gökalp'e doğru ilerledi ve yaklaşır yaklaşmaz üzerine savurdu. Ama ne savurma... Götüne denk gelen kar topu ile hoplaya zıplaya kaçmaya başlamıştı Gökalp. Murathan ise umursamadan üst üste, şeytan taşlar gibi atıyordu kartoplarını. Çok dolmuştu.

"Murathan ağabey!" diye bağırıyordu Gökalp gerilerken. "Ağabey, bir dur!" Erkekler neden daha az yaşar? İşte, cevap.

Murathan bir kar topu daha savurdu. "*Gel,* demedin mi?" diye bağırdı. Dişlerini sıktığını sesinden anlayabiliyordum. "Geliyoruz işte, koçum."

Gökalp'in *gelme,* der gibi bir hâli vardı. Murathan ise kaç gündür her haltta aramıza giren Gökalp'e kinini kusuyordu. Acımasız bir enişteydi. Gökalp bunu yeni öğreniyordu. Gülerek ilerledim peşlerinde. Lojmanın önüne tekrar döndüğümde ise tanıdık yüzler gördüm. Asıl eğlence buradaydı. Gülhan abla ve Duru yerde kar yuvarlıyordu. Aslıhan abla, elinden tuttuğu Ahsen'le yere eğilmiş, kara bir şeyler yazmaya çalışıyor; Mete, Bilge ve Barbaros ise minik bir kar topu savaşı yapıyorlardı. Barbaros, Mete'nin Bilge'ye attığı her topun önüne geçiyor, kurşun yemiş misali sağa sola düşüyordu.

Tam o an Zülfikar çıktı apartmandan. Hızla yerden kalıp hâline gelmiş bir kar yığınını kucakladı. Yüzünde intikam dolu bir ifade vardı. Duru'ya doğru ilerliyordu. Hem de oldukça sinsice. Derken tam yerde kar yuvarlayan Duru'nun yanına gelip kafasından aşağı bıraktı kucağındaki bütün karları.

Şaşkınca kaldı Duru birkaç saniye. Hatta minik bir çığlık attı. Şoku atlattığında ise öfkeyle doğruldu yerden. "Geberteceğim seni!" diye kükredi.

Güldü Zülfikar. Aşırı zevk almış bir ifade ile gerilerken, Duru'nun yerde bulduğu bir taşın üzerine kar doldurduğunu görünce ifadesi soldu. "Lan, saçmalama. Manyak anarşist!" diye bağırdı.

Ama Duru durmadı. Zerre acımadan savurdu taşlı kar topunu. Erkekler neden daha az yaşar? İşte, ikinci cevap.

Süleyman, Aybüke ve Timur yoktu görünürde. Aybüke sevmezdi büyük ihtimalle. Süleyman da o çıkmayınca asla çıkmazdı. Timur'dan bahsetmiyordum bile. Emek ise bizi balkondan izlemeyi seçmişti. Gülerek bakıyordu şu an aşağıya. Aslıhan abla ve Ahsen'in yanına ilerledim. "Aslıhan abla," dedim şaşkınca.

"Tek kelime dahi etme, Gökçen," dedi en net şekilde. "Zorla çıkarıldım."

Güldüm. "Teyze, kardan adam yapalım," dedi Ahsen. Yerden kalkıp bana ilerledi. "Yenge, kardan adam yapalım."

Yenge? Yenge? Bir anlığına bocaladım. Murathan çocuğun yanında ara ara söylüyordu. Al işte. Çekip almıştı yavru. Aslıhan ve Gülhan ablalar anında kocaman bir kahkaha attı.

"Fenasın, Ahsen," dedi Aslıhan abla yarım bir gülüşle.

Gülhan abla ise daha çok eğleniyordu.

"Haydi, yengesi. Kardan adam için yardım et kızıma."

Ahsen aldığı gazla daha da coştu. "Haydi, yenge!" dedi elimi çekiştirerek.

İstemsizce güldüm. Yengeni yesinler. Derken Gökalp can havliyle yandan koluma yapıştı. "Abla!" dedi nefes nefese. "Murathan ağabeye bir şey de. Karda boğmaya çalıştı az önce beni. İçimde biraz Allah korkusu varsa yorulur." Nefes nefese kalmış, saçları kara bulanmıştı.

"Gel, oynayalım, oğlum," diye bağırdı arkadan Murathan. Elinde bir kar topunu sıkarak bize doğru yaklaşıyordu. "Neden kaçtın? Gel hele, gel."

Bayağı kinlenmişti. *İşin zor, Gökalp.*

"Yenge, kardan adam," dedi Ahsen yine.

Gökalp bir durdu. Nefes nefese kalan ifadesi bocalarken, "Ne diyor bu?" dedi bana dönüp. "Sana mı diyor?"

"Yok, sana diyor," diye homurdandım. Murathan az daha kara gömseydi kafanı keşke.

"Kim öğretti bunu bu çocu-" diye şoke olmaya devam ediyordu ki arkadan kafasına bir kar topu daha yiyince üç adım ileri sendeledi. Öğreten tam olarak buradaydı Gökalp. Ve sana en ağırından kinliydi. Türkiye'nin güncel *en iyi kin tutanlar* listesine Demet Akalın'ı bile sollayarak birinci sıradan giriş yapabilirdi.

"Ağabey, terörist miyim ben!" diye isyan etti en sonunda. "Canıma okudun. Bir dur da toparlanayım."

Murathan elinde bir kar topunu daha sıkarak ilerliyordu. "Niye, koçum?" diyordu bir yandan da. "*Gel,* demedin mi? Geldik işte." Gülle atar gibi savurdu kar topunu yine. Hem de dişlerini sıkarak. "Gel lan bu-" derken kar topunu savurdu ama cümlenin gerisi gelmedi.

Çünkü Gökalp üzerine mermi gibi uçan kar topundan kaçmak için yere eğilmiş, kar topu ise onun hemen arkasında dikilen Aslıhan ablanın ortama memnuniyetsiz bakışlar atan suratının ortasına çarpmıştı. Ama ne çarpma... Yüzyılda bir gerçekleşen meteor düşmesine denkti. Çünkü Aslı-

han abla kardeşinden yediği Bordo Bereli kar topu ile olduğu yere sırtüstü yapışmıştı. Birkaç saniye herkes öylece bakakaldı.

"Teyze öldü," dedi Ahsen en sonunda.

Ölmemişti Aslıhan abla. Yerden hafifçe doğrulurken şoku atlatan ben ve Gülhan abla yanına koşmuştuk. Gökalp ise en acımasız kahkahasını salmıştı. "Abla, iyi misin?" dedim tam yanına eğilip.

Aslıhan ablaysa oturdu önce. Ağzına dolan karı tükürdü. Kirpiklerine yapışan kar taneleri yüzünden zorlukla araladı gözlerini. Öldürücü bakışları anında Murathan ve Gökalp'e döndü. Bu bakışı Gökalp de görmüş olmalıydı ki gülüşü yavaşça soldu.

"Gökalp," dedi Murathan sakince. "Arkama geç, koçum. Burası biraz karışacak."

Bence de geçmeliydi. Çünkü Aslıhan abla burnundan soluyan bir boğa gibi yerden ayaklanıyordu. "Geberteceğim sizi!" dedi dişlerini sıkarak.

Murathan oldukça sakindi.

"Gel, bu sefer işimizi sakince konuşarak halledelim, Aslıhan abla."

Aslıhan ablanın konuşmak istemediği netti. "Beyinsiz!" diye bağırdı sinirle Murathan'a doğru ilerlerken. "Ablanım ben senin. Saygısız! Nasıl vurursun bana?"

Murathan güldü. Evet, ciddi ciddi güldü.

"Dram yapma."

Önüne gidip sağına soluna vurmaya çalışan Aslıhan ablanın kafasına şiddetli bir kar topu daha yapıştırdı. Sanırım kendince bir şeylerin intikamını alıyordu yine. Fena bir beydi. Su uyurdu, o uyumazdı. Ama *ne olursa olsun biz küsmeyiz, aramızda hallederiz,* derken haklıydı. Şu an net bir şekilde görüyordum bunu. Olan ise onların arasında kalan canım kardeşim Gökalp'e olmuştu. Aslıhan ablanın Murathan'a atamadığı her bir darbe ona iniyor, ikisi de oradan oraya çekiyordu garibimi. Gülerek izliyordum bu hâllerini.

"Ne yaşanırsa yaşansın, bence her şey yine eskisi gibi," diye mırıldandı tam yanımdaki Gülhan abla.

Anlamamıştım. "Efendim?" dedim bu durumumu belli etmek adına.

Bakışları bana döndü. Gülümsedi. "Hiç," dedi huzurlu bir tebessümle. "Haydi, kardan adam yapalım." Yerde kar ile oynayan Ahsen'e döndü. "Değil mi, yengesi?"

Ahsen boncuk boncuk gözlerini bize kaldırdı. Soğuk yüzünden kızaran kırmızı yanakları ve başındaki pembe beresi yüzünden kapanan gözleri ile gülümsedi. "Evet, yenge. Haydi. Sizi bekliyorum."

Güldü Gülhan abla. "Emir büyük yerden, yengesi. Kızım beklemeyi sevmez." Hafifçe kulağıma eğildi. "Bu arada iyi ki geldin, Gökçen. Murathan evde kalacak diye aklım çıkıyordu. Senden başka kimse yola getiremezdi bu huysuzu."

Gülüşüm büyüdü. İşte, gerçek kardeş sevgisi buydu.

"Defolu ürün almışım gibi hissediyorum."

Oldukça netti.

"Özünde iyi çocuktur. Bilirsin. Çok sinirlenirse lütfen terk etme, olur mu?"

Bu sefer kahkaha attım. Bakışlarım Murathan'a döndü. Gökalp'i önüne kalkan yapmış, oldukça sakin ama neşeli bir ifadeyle Aslıhan ablanın darbelerini savuşturmaya çalışıyordu. Terk etmek mi? Bir adım ötesine gidebileceğimi, gitsem bile nefes alabileceğimi sanmıyordum artık.

"Garip hissediyor musun sen de?" diye mırıldandım bakışlarımı Gülhan ablaya çevirip.

"Ne gibi?"

Babamlar her an şu binaların birinden çıkıp gelecekmiş gibi...

Bu düşüncemi sesli dile getiremedim. Ama o anlamıştı. Birkaç saniyelik duraksamanın ardından yarım bir gülüş belirdi dudaklarında. Gözlerinden minik bir ışıltı geçti. "Kardan asker," diye mırıldandı. "Kardan asker oyununu hatırlıyor musun, Pamuk?"

Hatırlıyordum. Net değildi görüntüler. Ama oradaydı. Varlığı belliydi. Bulanık ve karışık. Görüntüler vardı, sesler yoktu.

"Unuttuysan da hatırlatırız," dedi Gülhan abla ben cevapsız kalınca. Yerdeki Ahsen'e eğildi. "Anneciğim, yeni bir oyun oynayacağız şimdi seninle."

Heyecanlıydı Ahsen.

"Ne?"

"Kardan asker," dedi Gülhan abla. Sesinde heyecanlı bir kıpırtı vardı. Ayağa kalkıp Murathan ve Aslıhan ablaya döndü. "Abla, Murathan! Kardan asker oynayalım," diye bağırdı.

Durdu ikisi de. Bakışlarını Gülhan ablaya çevirdiler. Birbirinin birebir aynısı olan kehribarları sessizce baktı bu isteğe. "Herkes burada," diye sessizliği böldü Gülhan abla. "Yine oynayalım."

Anlık bir sessizlik daha oldu. Ortamdaki tek ses arkada Bilge, Barbaros ve Mete'den yükselen kahkahalardı.

"Herkes burada değil," diyerek kimsenin dile getiremediğini hiç zorlanmadan döktü dilinden Aslıhan abla.

"Burada," dedi Gülhan abla. Yüzünde derin bir tebessüm vardı. Bakışları Gökalp ve Ahsen arasında gidip geldi. İki eksiği vardı Karakurt ve Alptekin ailesinin. Ama iki de fazlası vardı artık. Gökalp ve Ahsen... Parmaklarımı kavrayan Ahsen'in eliyle bakışlarımı müptelası olduğum beyden çektim. Kardan asker yapma gibi ciddi meselelerimiz vardı. Edebî düşüncelerin sırası değildi.

Ve yaptık.

Gülhan abla zorla çekmişti hepimizi oyunun içine. Dakikalarca kar yuvarladık. Kocaman üç top yaptık. Murathan kucakladı hepsini, üst üste koydu. Bir yandan da *niye yapıyoruz bunu, çok saçma,* diye söyleniyordu. Gerekli cevabı Ahsen kucağına tırmanıp, yanağına sulu bir öpücük bırakarak vermişti. Yine yanaklarını birbirlerine yapıştırıp dakikalarca öyle durmuşlardı. Kardan adamın genel hatlarını tamamlayınca herkes derin bir nefes verdi. Sırada ayrıntılar vardı. Kısa bir sessizlik daha çöktü aramıza. Bir şey soruyorduk bu noktada. Yusuf amcanın başladığını hatırlıyordum. Ama neydi, bir türlü çıkaramıyordum şu an.

"Herkes sırasına geçsin," diye bağırdı Gülhan abla neşeyle.

Gülümsedim. Hatta gülümsedik. Murathan'ın yanına ilerledim. İfadesizdi. Ama bir kolunda Ahsen varken ben yanına gider gitmez diğer kolunu omzuma dolamıştı. "Hallederiz demiştim," diyen sesi, bu soğuya rağmen içimi sıcacık yapmıştı. Kucağındaki Ahsen boynuna daha sıkı sarılırken ben de kolumu beline dolayıp dibine sokuldum. Ve ilk defa kendimi, benim ailemin içinde hayal ettim. Murathan, ben ve çocuklarımız. Olur muydu? Olur muyduk?

"Ne yapıyoruz şu an?" dedi diğer yanıma gelen Gökalp.

Cevap veremedim. Zira bundan sonrasını ben de pek hatırlamıyordum.

"Kardan askeri giydireceğiz," dedi Murathan.

"Senin gibi asker mi, dayıcığım?" dedi Ahsen.

Bakışlarımı ikisine çevirdim. Gülümsüyorlardı birbirlerine. "Evet, dayıcığım," dedi Murathan. "Benim gibi asker."

"İlk ben," dedi Gülhan abla. Hızla kardan adama koştu. Durdu. Bakışlarını bize çevirdi. "Ee," dedi. "Sorsanıza." Yüzü düşmüştü. "Gerçekten unuttunuz mu oyunu yoksa?"

Unutmuştum. Varlığının izi zihnimdeydi ama okunması imkânsızdı. Kar gibi eriyip gitmişti sanki yaptığımız onca kardan asker. Bunun üzüntüsü çöreklendi yüreğime. Oysa en güzel anılarımız bunlardı belki. Unutmak isteyeceğim en son anıları yine en başta silmiştim. Benim sessiz bıraktığım soruyu Aslıhan abla cevapladı: "Nesin sen?" diye mırıldandı sessizce.

Yüzü tekrar ışıldadı Gülhan ablanın. Elindeki taşları kardan askerin yüzüne batırıp gülen bir dudak çizdi.

"Ben askerin gülen yüzüyüm."

Kulaklarımda minik bir Gülhan sesi yankılandı: *Yardım ederim,* dedi. Bundan sonrasında nereden hatırladığımı bilmediğim bir şekilde sıranın Yusuf amcada olduğunu anımsadım. *Sıra bende,* diyen gür sesi yankılandı kulaklarımda. Anılar canlıydı. Sürekli şekil değiştiriyorlardı zihnimde. Ama bu an netti.

Yusuf amcanın sırası olduğu için anlık bir sessizlik çöktü ortama. Onun yerine Murathan bir adım attı öne. "Sıra senin, dayıcığım," dedi kucağındaki Ahsen'in eline bir taş tutuşturarak.

"Ne yapacağız, dayıcığım?"

Kardan adamın yanına gelince, "Nesin sen?" diye sordu Gülhan abla.

Murathan, Ahsen'e taşı takması gereken yeri gösterdi. Ahsen ciddiyetle taşı takarken ise kulağına eğilip bir şeyler mırıldandı. Geri çekildiğinde Ahsen gülerek söylemişti kulağına mırıldanılan sözleri.

"Ben askerin sol gözüymüşüm."

Güldük. Yusuf amcanın sırası torunundaydı. Hiç görmediği, göremeyeceği torununda...

Aslıhan abla ilerledi bu kez. Diğer gözüne de taşı o yerleştirdi. "Nesin sen, teyze?" diye sordu artık oyunu çözen Ahsen.

"Ben askerin sol gözüyüm," dedi Aslıhan abla. "Gördüklerimi asla unutmam."

Murathan kucağındaki Ahsen'i bıraktı. Üç adım atıp ilerimizdeki dal parçalarının içinden iki tanesini aldı. "Nesin sen?" dedi Aslıhan abla.

Murathan elindeki çalıları askerin sağ ve sol tarafına taktı. "Askerin kolları." Başka hiçbir şey söylemeden geri çekildi.

Bakışlar bana döndü. Onlar için hatırlaması kolaydı belki ama benim için zordu. Silinen çoğu anımla birlikte uçup gitmişti birçok şey belki. Tutamamıştım. Tutunamamıştım. Ama her şeyi silen zihnim, kardan adamın tepesindeki kırmızı beremin görüntüsünü silememişti. Kardan adama doğru ilerledim.

"Nesin sen?" dedi Murathan.

Bakışlarımı ona çevirdim. Ne yapacağımı ölçüp tartmak ister gibi bakıyordu yüzüme. Hatırlayıp hatırlamadığımı düşünüyordu kendince. Tekrar kardan askere döndüm. Başımdaki hâkî yeşili bereyi çıkardım. Kardan askerin başına taktım. Önceden boyum yetmezdi oysa. Babam kucaklardı beni. Şimdi ise kardan adamdan uzundum, babam ise yoktu.

"Ben askerin yurduyum," diye zorlanmadan döküldü kelimeler dudaklarımdan. Gerisi de vardı. Ama o tutamayacağım kadar uzak bir anıydı. Puslu ve karışıktı. Lakin bu kadarı bile Murathan'ın dudaklarında samimi bir tebessümün belirmesi için yeterli olmuştu. Elime uzandı. Sıkıca tutup yanına çekti. Parmakları nazikçe okşadı parmaklarımı.

Bakışlarım Gökalp'e kaydı. Bir köşede durmuş, ne yapacağını bilemez bir şekilde bakıyordu. Fazlalık gibi hissediyordu muhtemelen. Oysa burada en önde durması gereken oydu. Tam ona doğru ilerliyordum ki benden önce Aslıhan abla ileri atıldı. Boynundaki siyah atkıyı çözüp Gökalp'e uzattı.

"Sıra Ali amcadaydı."

Olayı hâlâ idrak edemeyen Gökalp atkıya da boş bakışlarla baktı. Aslıhan abla ve atkı arasında gidip geldi mavi gözleri. "Artık senin," dedi Aslıhan abla.

Gökalp'in bakışları bana döndü. Kızardım ama çok da severdim. Hâlâ çocuk gibi onay bekliyordu bazı şeyler için. Gülümsemem büyürken başımı aşağı yukarı salladım. Babamın sırası, Gökalp'teydi.

"Eskiden senin adına da Ali amca oynardı," dedi Gülhan abla. "Atkı Ali amcadaydı. Burun sende." Göz kırptı. "Artık hem atkı hem burun sende."

Babamın Gökalp adına oynadığını hatırlamıyordum. Ama Karakurt ailesinde yine her şey tamdı. Her anı canlıydı.

Gökalp elini uzatıp atkıyı alırken bakışları hafif buğulu, ifadesi ise son derece duygusaldı. "Beni de mi düşünürdü babam?" dedi. Sesi titremişti. Belli etmezdi ama yarımlığı hep içinde yaraydı. Görebiliyordum. Belki de bu yüzden bencil olan ben, düşünceli olan oydu hep. Çünkü benim zihnimde bana ait bir babam vardı. Onun zihninde ise kocaman bir boşluk.

"Düşünürdü tabii," dedi Aslıhan abla.

Gülümsedi Gökalp. Ama öyle bir tebessümdü ki bu, ben bile ilk defa görüyordum bu ifadeyi yüzünde. Mutlu ama buruk, üzgün ama heyecanlı. Bir adım attı öne doğru. Sonra tekrar bize döndü. "Ee," dedi. "Bana da sorsanıza neyim diye."

Güldük. "Nesin sen, Gökalp?" dedi Gülhan abla.

Bakışları Murathan'a döndü.

"Neyim ben, ağabey?"

"Evisin," dedi Murathan.

Heyecanla ileri atıldı Gökalp. Askerin boynuna atkıyı doladı. Yere eğildi. Bir taş alıp burnuna taktı. "Ben askerin eviyim," diye kendine düşen kısmı mırıldanarak geriledi. Ama dudaklarındaki tebessüm yerli yerindeydi.

Yanımıza geldiğinde hepimiz kardan askerimizin karşısındaydık. Dudaklarımızda aynı derin tebessüm vardı. Babalarımız şimdi huzurlu muydu? Emanetleri yine bir aradaydı. Kırık dökük de olsa yan yanaydı. Ali ve Yusuf, bizi izliyor muydu?

"Kabul edelim, çok çirkin oldu," diyerek huzurlu anımıza ilk darbeyi indiren Aslıhan abla oldu.

Haklıydı. Gece görsem böbreğimi düşürürdüm.

"Doğru," diye onayladı Murathan. "Şu yamukluğa bak. Başıma ağrı girdi bakarken."

"Bir haltı da bozmayın," diye isyan etti Gülhan abla. "Nesi var? Gayet düzgün işte."

Aralarındaki kavga büyürken ben kardan askerden bakışlarımı koparmadım. Çirkindi ama bizimdi. Biz ise artık beş yetişkindik: Aslıhan, Gülhan, Murathan, Gökçen, Gökalp. İlmekleri sıkı sıkıya birbirine düğümlenmiş, ne kadar büyürlerse büyüsünler bir yanları hep çocuk kalan beş yetişkin.

Bakışlarımı lojmana çevirdim. Babamlar yoktu. Ama mutfak penceresinden bizi gülerek izleyen annem ve Neslişah teyze, yıllar önceki gibi yan yanaydı.

Batan güneşe doğru çevirdi bakışlarını Murathan. Kolundaki saatine baktı. Beşi beş geçiyordu. Bu sefer eşit sayıları yakalamış olmanın huzuruyla gülümsedi. Nizamiyede akşamüzeri sessizliği vardı. Gözündeki siyah güneş gözlüklerini hafifçe yukarı ittirdi. İki kolunu birden arkasına atıp birbirine bağladı. Omuzlarını dikleştirdi. O böyle ifadesizken yanındaki Barut Timi üyeleri acıyan gözlerle bakıyordu karşıya.

"Komutanım," diye bağıran Zülfikar'a baktı o da. Üzeri çıplaktı. Altında sadece kamuflajı vardı. Karlara bata çıka koşuyordu parkurda.

Dudakları keyifle iki yana kıvrıldı.

"Söyle, Zülküfçüğüm."

Nefes nefese kalmış bir şekilde koşuyordu Zülfikar. Soğuk yüzünden ağzından çıkan buhar görüşünü iyice bozarken içten içe kendine sövmekle meşguldü. "Yetmez mi?" diye bağırdı. "Bir buçuk saat doldu."

Yanındaki Timur'a döndü Murathan.

"O kadar oldu mu, lan?"

"Yok," dedi Timur ifadesizce Zülfikar'ı izlerken. Yanındaki Barbaros'a döndü. "Ne kadar oldu, lan?"

Barbaros arkadaşına acıyan gözlerle bakıyordu.

"Bir saat on üç dakika, komutanım."

Zülfikar'a döndü tekrar Murathan. On üç dakikayı duymamıştı. "Bir saat olmuş daha, Zülküfçüğüm. Yemeği de çok yedin gibi. Biraz daha eritelim. Formdan düşmeni istemem."

Koşarken acılı bir ifade belirdi Zülfikar'ın yüzünde. Ağzının içinde bir küfür mırıldandı.

"Bir şey mi dedin, canım benim?" dedi Murathan. "Duyamadım tam."

Evet, demişti. Sesli de dile getirdi.

"*Şu dilimin Allah belasını versin,* dedim, komutanım."

Gülümsedi Murathan. "Katılıyorum." Karşısında çıplak koşan askerine bakarken askerî montunun fermuarını daha çok çekti. "Bu akşam bayağı soğuk olacak diyorlardı."

"Eksi dört," diye mırıldandı Emek. Montuna sarıldı.

Vay be, dercesine dudak büzdüler. Zülfikar ise acılar içindeydi. "Kötü bir şey demedim ki komutanım," dedi zorlukla. Yere yatıp karlar üzerinde çıplak sürünme kısmına geldiği için daha da acılar içindeydi. "Gökçen Hanım'a sizi övüyordum."

"Başçavuş Şahin," dedi Murathan sakince.

Süründüğü yerden kalktı Zülfikar. Sanıyordu ki artık bir göğsü yoktu.

"Emredin, komutanım."

"Biz seninle en son dersimizde hangi atasözünü işlemiştik?"

Bitmişti Zülfikar. Acılı ifadesi büyüdü.

"*Sözünü bilmeyen çavuşlar, döner bokunu avuçlar,* komutanım."

Memnuniyetle gülümsedi Murathan. "Güzel. Ama pek öğrenememişsin ɔi geldi bana. Bu dersimizin konusu ne olsa?" Yanındaki Timur'a döndü. Sence ne olsun, Tönge?"

Zülfikar'a baktı Timur. Birkaç saniye düşününce aklında sadece şu söz belirdi:

"Sıçılacak ağız, göte yakın gidermiş, komutanım."

Başını aşağı yukarı salladı Murathan. Mantıklıydı.

"Tedariksiz sıçmaya giden domala domala taş ararmış," dedi Emek.

Bir düşündü. Bu da olabilirdi.

Son fikri Barbaros sundu:

"*Hızlı giden atın boku seyrek düşermiş* nasıl, komutanım?"

Timur, Emek ve Murathan aynı anda ona dönüp boş bir bakışla baktılar. Birkaç saniye sürdü bu boş bakışma. "O ne alaka, lan?" dedi Timur.

Duraksadı Barbaros.

"Ne var? Olmadı mı? Hep cümle içinde kullanmak istemiştim bu sözü. Buraya da mı olmadı?"

Derin bir nefes verdi Murathan. Uğraştığı adamlara, seçmece gibi eline düşen time bazen hayret etmeden duramıyordu. "İkinci bir emre kadar sakın ağzını açma, Barbaros," dedi ters ters. Barbaros sessizce önüne dönerken o, bakışlarını Zülfikar'a çevirdi. Tekrar keyiflendi. Esra'ymış! Esra kimdi lan? Ciddi ciddi hatırlamıyordu. Bu ibne nereden hatırlıyordu? Daha da kinlendi.

"Barbaros'un bu yanlış cevabı yüzünden sporuna yarım saat daha ekliyorum, Şahin Başçavuşum." Kolundaki saate baktı. "Bir saat daha koşacaksın yani." Keyiflendi.

Ama Zülfikar keyifli değildi. "Ne?" diye kükredi. "O da mı benim suçum, komutanım?"

"Evet," dedi Murathan.

Barbaros dilini ısırdı.

"Senin de dilini sikeyim, Barbo!" diye bağırdı kıpkırmızı bir yüzle Zülfikar. "Çekin vurun, komutanım! Götüm düştü soğuktan. Hiç mi vicdanınız yok sizin?"

"Vicdan mı?" dedi boş boş. "O ne lan?" Kaşlarını çattı. "Asker ocağı, karı kucağına benzemez. Koş Şahin, koş! Karıya kıza koşar gibi değil, ecelinden kaçar gibi koş!"

Gerçekten de öyle koştu. Murathan'ın keyifli gülüşü ise büyüdükçe büyüdü. Derin bir nefes verirken çay ocağından çayları da gelmişti. Büyük bir keyifle sıcak çaylarını içerken acılar içinde koşan Zülfikar'ı film izler gibi izlediler.

"Bu bir süre daha idare eder çenesinin yaylarım," dedi Murathan çayını yudumlarken.

"En az on gün," dedi Barbaros.

"Belki on beş," dedi Emek.

Sessiz kaldı Timur.

Zülfikar ise koştu, süründü. Koştu, süründü...

11. BÖLÜM

"Seni sevdim,
Seni birdenbire değil, usul usul sevdim.
'Uyandım bir sabah' gibi değil, öyle değil.
Nasıl yürür özsu dal uçlarına,
Ve günışığı sislerden düşsel ovalara.

...

Seni sevdim...
Artık tek mümkünüm sensin."

GÜLTEN AKIN

"La la la la la!" diye aynı anda bağırarak şarkılarına giriş yaptılar Aslıhan, Gülhan ve Gökçen. Salonun ortasına yan yana dizilmiş, ciddi bir iş üzerinde çalışıyorlardı. "Cici Kız dans koreografisi."

"Ah kalbim, ben senden çok çektim, söyle nedir bu hâlin?" diyerek ilk girişi yaptı Aslıhan. Elini ampul takar gibi sağa sola çevirdi ve ekledi: "Valla sen delisin, delisin."

"Olmaz ki, böyle çarpılmaz ki, çıldırmışsın sanki," dedi Gülhan. O da aynı şekilde ampul takar gibi elini sağa sola çevirdi. "Valla sen delisin, delisin."

Poposunu kıvıra kıvıra Gökçen atladı bu kez öne. "Ne olmuş birden gördüysen onu, ömründe ilk gördüğün erkek o mu? Aman sus sus, sakın duymasınla-" Gerisine nefesi yetmeyince, durup yutkundu. Derin bir nefes alarak devam etti: "Göğsümden koparırım, atarım seni!"

Tam o an odaya giren Murathan ise hepsine umutsuz bir bakışla bakarken söylendi:

"Cidden delisiniz."

Umursamadılar. Hepsi aynı anda odanın ortasında zıplayarak şarkıya devam ettiler. Murathan ise koltuğa oturmuş, yüzünü ekşiterek bakıyordu bu ortama. Başını umutsuzca iki yana salladı. Yanındaki kumandayı alıp televizyonu açtı. "Red Kit" saati yaklaşıyordu. Televizyonun sesini açtı. Bir reklam dönüyordu. Tarlada bezelye ve domates toplayanlara, "Ali'nin karnı acıktı!" diye anlamsızca bağıran kadını hafiften duyuyordu ama kızların sesi her şeyi bastıracak kadar güçlüydü. Öyle ki kadın evinden bağırınca başka ildeki tarladan adam bakıyor ama o tam karşısında duymakta zorlanıyordu.

"Ali'nin karnı acıktıysa git yemek yap, teyze," diye terslendi ekrana.

Kızların çığlıkları arttı.

Oflayarak kumandayı yana savurdu.

"Gidip odanızda oynayın, Aslıhan abla! Çizgi film sırası bende!"

Aslıhan cevap olarak şöyle dedi:

"Delisin, delisin!"

"Gülhan abla!" dedi bu kez.

Ondan da "La la la!" şeklinde bir cevap aldı.

Gökçen'e seslenmeyecekti bile. Onu durdurmak imkânsızdı. Uyarıya bile gerek yoktu. Tekrar kumandayı alıp televizyonu son ses açıyordu ki Gökçen hoplayıp, poposunu kıvırarak ona doğru ilerledi. Eline yapışıp oturduğu koltuktan kaldırmaya çalıştı.

"Sen de gel, Kepçük. Beraber oynayalım. Sen de gel."

Net bir cevap verdi:

"Defol başımdan, Pamuk! Yine bütün misketlerimi sağa sola atıp kaybetmişsin zaten. Sinirliyim sana. Uzak dur benden."

"Ya ama..." diye huysuzlandı Gökçen elini bırakmadan. "Hepsinden bir daha alırım ki. Valla. Seninle oynayayım." Göz kırpıştırdı. "Noğlar..."

Arkadan Aslıhan'ın şarkıya devam eden sesi yükseldi:

"Senden bana hiç rahat yüzü yok. La la la!"

Kolundan geri itelemeye çalıştı Gökçen'i.

"Yapışma, Pamuk."

Lakin Gökçen bir adım bile gerilememişti. "Lütpen," diyerek gözlerini kırpıştırmaya devam etti. Kafasını hafifçe sağa eğdi. "Noğlar, noğlar."

Baktı önce. En derininden ofladı sonra. Omuzları çöktü istemsizce. Elini uzatıp minik kızın alnına düşen saçları geri itti. "Çok terlemişsin." Alnındaki ve saçlarının dibindeki terleri avuç içiyle sildi. "Başka oyun oynayalım. Şarkı söylemem ben."

"Bu güzel ama," dedi Gökçen sabırsızca yerinde kıpırdanarak.

"Beş dakika sabit dur. Terlemişsin diyorum!" diye çıkıştı.

Anında hareket etmeyi kesti Gökçen. Ama bu sefer de elleri saçma sapan hareketler içindeydi. Umutsuzca baktı Murathan bu hâline. Leyla teyzesi Gökçen için "İçinde kurt var sanırım, beş dakika durmuyor," derken oldukça haklıydı.

"Bu güzel," diye diretti Gökçen. "Bundan oynayalım."

Yüzünü ekşitip salonun ortasında tepinen ablalarını işaret etti.

"Neresi güzel bunun? Saçma sapan hareketler."

Ofladı Gökçen. Tam kulağını kavrayacaktı ki hızlı bir refleksle yana çekti kafasını Murathan. Zafer dolu bir gülüş kuşandı. "Yemezl-" diye gururlu ifadesini dile dökecekti ki Gökçen, bu sefer iki eliyle kulaklarına yapışıp, sağa sola çekiştirince gurur dolu ifadesi soldu. Kulaklarındaki küçük ama güçlü elleri geri itip ateş saçan gözlerle ileri atıldığında ise Gökçen çoktan neşeli bir kahkaha atarak kaçmıştı.

Murathan arkada, o önde, her zamanki kovalamaca başladı. Gökçen hızlıydı lakin. Ani bir manevra ile Murathan'ın odasına girdi ve canını kurtarmak adına masanın üzerindeki kitaplarından birine yapıştı. Açıp yırtmak için iki yana çekiyordu ki durup Murathan'a döndü. Onu kurtaracak tek şey buydu.

"Yaklaşma, yırtarım."

İstemsizce durdu Murathan. Kitaplarının köşesi kırışsa kriz geçirirdi. Yırtılması, ölüm fermanı demekti. Sinirle soludu. "Gel, ben senin ağzını yırtayım. Gel." İleri bir adım attığı an Gökçen kitabı iki yana çekince çaresizce durdu. "Gökçen!" diye bağırdı.

Dil çıkardı Gökçen.

Murathan ise yumruklarını sıkıca sıkıp sinir olduğunu belirten bir ses çıkardı.

"Şarkı söyle," dedi Gökçen.

"Ne?"

"Sen de şarkı söyle, kitabı bırakayım."

"Pamuk, cidden döverim seni," dedi Murathan tane tane. "Sapanının ipini koparırım, paramparça ederim bütün oyuncaklarını. Ağacın üzerine çıkarır, daha da indirmem seni!"

Bana ne, dercesine omzunu yukarı kaldırıp indirdi.

"Ben de senin bütün odana sümük sülelim."

Elini saçlarına daldırıp sinirle çekti Murathan. "Ne istiyorsun?" diye bağırdı "Bela! Ne?"

Güldü Gökçen.

"Şarkı."

Sakinleşmek adına gözlerini kapattı Murathan. Gözlerini geri açtığında ona bakan hatta göz kırpıştıran mavilikler yüzünden dertli nefesi büyüdü. "Bahçesi var, bağı var, ayvası var, narı var," diye homurdanarak aklına gelen ilk şarkıya giriş yaptı ağzının içinde, dişlerini sıkarak. "Atamızdan yadigâr, bizde ata-"

"Ya hayır," dedi Gökçen huysuzca. "İstemiyorum Atabarı. Başka söyle."

"Ne söyleyeyim? Ne?" diye yükseldi sinirle. "Deli etme beni de bırak şu kitabı."

Bana ne, dercesine omuzlarını yukarı kaldırıp en kudurtucu şekilde aşağı indirdi Gökçen. Üstüne bir de sırıtarak kitabı iki yana çekiyordu ki Murathan, "Sakın!" dedi gözlerini kocaman açarak.

Durdu.

"Söyle o zaman."

Derin bir nefes verdi. El mahkûm başka bir şarkıya geçiş yaptı. "Kara sevda... Kara sevda..." diye mırıldandı ağzının içinde.

"Ne?" dedi Gökçen. "Duymuyorum ki."

"Kara sevda, kara sevda dedikleri daha ne olabilir ki?" diye sinirle bağırarak şarkıyı daha yüksek sesle söyledi. Aynı siniriyle devam etti: "Kara sevda, kara sevda, seni benden kim ayırabilir ki? Çocukça bir aşk deyip de geçme, sakın gülme hâlime. Nasıl olduğunu anlayamadım ama..." Bu noktada durdu. Nefessiz kaldığı için derin bir nefes verdi. Söylediği şarkıyla karşısında sağa sola sallanan Gökçen'e bakarken sesi daha da kısıldı. "Seviyorum seni delicesine," diye tamamladı.

Neşeli bir kahkaha attı Gökçen. Kitabı kapatıp güzelce masanın üzerine geri bıraktı. Hatta köşesini minik elleri ile düzeltti. Hızla Murathan'a ilerledi. Elini tutup hopladı.

"Bir daha söyle. Noğlar, bir daha söyle. Sen söyle, ben oynayayım. Bir daha söyle, Kepçük. Bir daha söyle."

Murathan ise patlama noktasındaydı.

"Gel, bak ben sana ne söylüyorum şimdi, cadı!"

Geleceği anlayan Gökçen ani bir refleksle kaçarken o da peşine düştü. Her zamanki gibi muazzam bir kovalamaca başladı. Ta ki tam yatak odasına girecekken Gökçen'in ayağının altındaki hol halısı kayıp onu kapı yerine yanındaki duvara sümük gibi yapıştırana, ardından da gerisin geri kıç üstü oturtana kadar.

Sonrası şiddetli bir ağlama, Gökçen'in kafasında bir yara, Murathan'ın kıçında ise izi çıkan otuz sekiz numara bir anne terliği oldu.

Aynadaki aksime bakarken oldukça ifadesizdim. Birkaç saniye boyunca sürdü bu donuk bakışlarım. Elimi kaldırıp yanaklarımı sıktım, kaşlarımı yukarı kaldırdım, yanaklarımı şişirdim, saçlarımı geri savurdum, yüzüme sağ ve sol profilden baktım. Günlerdir herkesin dilinden düşürmediği o cümleyi ben de kendi kendime yönelttim:

"Kaşık kadar mı kalmıştı benim suratım?"

Şüpheyle baktım aynadaki aksime. Hangi kaşıktı mesela? Yemek, çay, tatlı? Herkes sürekli aynı şeyi söyleyip duruyordu. Zaten psikolojik olarak

haraptım. Bir de hangi kaşığa döndüğünü kestiremediğim yüzüm için ef kârlanıyordum. Çünkü ciddi manada gözlerimin altı mosmor, bakışlarım yorgun, yanaklarım ise bir tık çökmüştü. Bence servis kaşığı. Ya da dondurma?

Abart, Gökçen, dedi soldaki melek. *Yok, inşaat malası!*

Düşüncelerimi toparlamak adına derin bir nefes verip parmak uçlarımı acıyan gözlerime bastırdım. Kum vardı sanki gözlerimde. Acıyor, batıyor, yanıyorlardı. Uyuyamıyordum. Bu sebepten kafamı asla toparlayamıyordum. Nöbetlerde bile bu kadar uykusuz kalmamıştım. Kulaklarımdaki uğultular susmuyor, sürekli silah ve bomba sesleri yükseliyordu. Yaralı bedenler, feryatlar, ağlamalar, kanlar içindeki Zehra, kan gölüne dönen vücuduyla bana koşan Aybüke; alnından vurulmuş, açık gözlerle bana bakan Ebû'l Sam, başımdaki soğuk namlu, tanınmaz hâldeki Murathan ve acı dolu inlemeleri bir türlü etkisini azaltmıyor, her geçen gün biraz daha üzerime çökeleniyordu.

Evin içinde bile takip ediliyormuşum, biri beni izliyormuş gibi geliyordu. En ufacık yüksek sesten veya ani hareketten ürker olmuştum. Yediklerimi midem almıyordu, çoğu zaman kusuyordum. Her şey zordu. En zoru ise ev insan doluyken bürün bunları belli etmemeye çalışmaktı. Dudağımdaki yara varla yok arasıydı artık. Kolumdaki dikişler yarın alınacaktı. Morluklarım da zamanla iyileşiyordu ama ruhuma zamanın iyi gelmediği açıktı.

Ofladım. Biraz önce bir kâbustan daha korkuyla uyanmanın huzursuzluğu vardı üzerimde. Makyaj masamın üzerindeki telefonuma kaydı bakışlarım. Saate baktım. 11.35! İçeriden annemlerin sesleri geliyordu. Ne konuştukları anlaşılmıyordu ama büyük ihtimalle toparlanma telaşı içindeydiler. Akşama Neslişah teyzenin, Gülhan ve Aslıhan ablanın uçağı vardı. Bizden ise Gökalp gidecekti. Finalleri varmış üstün zekânın. Ölmediğime göre eğitim hayatına devam edebilirmiş. Annem ve halam biraz daha kalacaklardı. Beni hemen bırakmaya gönülleri razı değilmiş. Hatta onlara kalsa iznim bitmeden onlarla İzmir'e gidip biraz da orada kalmalıymışım. Dedem ve babaannem de görmek istiyormuş beni.

Ama ben istemiyordum. Ben sadece tek bir kişiyi görmek istiyordum. Neredeydi o köpek? Nerede?

Adam işte, dedi sağdaki melek. *Biraz mantığa davet ediyorum seni.*

Ben de kırk kere *gelmiyorum oraya,* demiştim. *Bana ne! Mantığa hayır, mantıksızlığa evet! Sonsuza kadar serseri!*

Dağınık tipime huysuz bir bakış attım. Daha da dağınık görünmek istemiyordum evdekilere. Yıllar sonra pek hoş bir karşılaşma olmamıştı zaten. Ayrıca yeterince endişelenmişlerdi benim için. Daha fazla kimsenin kalbine yük olmak istemiyordum. İyi değildim ama iyi görünmek istiyordum. En

azından bu kadarını yapabilirdim. Telefonuma uzandım yine. Açıp daimî müşterisi olduğum ismin üzerine tıklayarak kısa ama net bir mesaj yazdım:

Niye beni hiç aramıyorsun? Ayrılıyorum senden!

İyi değilim, demiştim.

Telefonu huysuzca masanın üzerine bırakıp aynı huysuz bakışımı sürdürdüm. Dünden beri görmemiştim. Bu, canımı sıkan bir durumdu. Zaten ev kalabalık diye görüşemiyorduk. Geceleri o yanımda olunca daha iyi uyuyordum. Gülhan abla ve Ahsen varken irkilerek uyandığım kâbuslarımı belli etmemeye çalışmak zordu. Bu beni daha da yoruyordu. Uykusuzdum. Huysuzdum. Günlerdir uykusuzdum. Daha da huysuzdum. Biraz daha Murathan'ı görmezsem isyan bayrağını çekecektim.

Ayrıca dün öğrendiğim Esra, çikolatalar, aşk mektupları ve gizemli Tuvardı. Topu benim kirli geçmişime atıp kaçmıştı ama bu benim ömürlük trip atmama engel değildi. Yirmi yıl önceki düğününde çeyrek takılmayan yengelerin hiçbir şeyi unutmaması gibi ben de bunu asla unutmayacaktım.

Asla!

Murathan'ın cevabı, aydınlanan ekranda belirdi.

Murathan ♥: Uyuyacağım yazdın ya.

Eeee?

Murathan ♥: Rahatsız etmemek için aramadım, yavrum.

Bu mesaj atmana engel değil.

Murathan ♥: Cevap vermeyecektin.

Bu yine de yazmana engel değil.

Murathan ♥: Anlaşıldı. Uyuyamamışsın.

Gel.

Murathan ♥: İşteyim, Pamuk.

Ben değilim.

Murathan ♥: Evet. Raporlusun çünkü.

Sen de al.

Murathan ♥: Saçmalama.

Bordo beren mi, ben mi?

Murathan ♥: Saçmalamaya devam ediyorsun.

Bordo berenle aynı anda denize düşsek ilk onu mu sudan alırsın, beni mi?

Murathan ♥: Saçmalığın sınırları aşıyor.

"SEN" DEMELİYDİN. "SENİ KURTARIRIM, HAYATIMIN ANLAMI!" DEMELİYDİN!

Git, bordo berenle sevgili ol!

Ayrılıyorum senden!

Sürün.

Öküz kulaklı goril. Köpek!

Engelliyorum. Sakın arama beni bir daha.

Telefonu huysuzca masanın üzerine savurdum. "Gelsen ne olur sanki..." dedim küskün küskün. "Özledim belki. Özlemimden geberiyorum belki."

Bir de bayıl istersen, Gökçen, dedi sağdaki melek.

Haklıydı. Ama umurumda değildi. Ciddi ciddi engellemek için telefona tekrar uzanıyordum ki ekran gelen bir mesaj sesi ile birlikte parladı. Kısa ama derin anlamlar içeren bir mesaj atmıştı: Mavi bir kelebek ve siyah bir kalp. Bu onun dilinde *seni seviyorum,* demekti.

Minicik kalbe ve kelebeğe bakarken istemsizce içli bir nefes kaçtı dudaklarımdan. Huysuz bakışım dağıldı. Aynadaki aksimle göz göze geldim. En ters bakışı bu kez kendime attım. "İşinde gücünde çocuk, Gökçen," diye yükseldim kendime. "Ne diye kendinle birlikte onu da darlıyorsun? Senin şu mallıklarını çektiği için mevlit okutup güllü lokum dağıtacağına çocuğun burnundan getiriyorsun." Bakışlarımı kendimden çekip ayaklandım. "İnanamıyorum sana," diye kendime söylene söylene dolabıma ilerledim.

Ne kadar özenli giyinirsem o kadar iyi görünürdüm ev halkına. İspanyol paça, koyu renkli kot pantolonlarımdan birini ve yuvarlak yaka kırmızı kazağımı aldım. Hızla pijamalarımı çıkarıp giydim. Çıkardığım kıyafetleri yere eğilmeden, ayağımın ucuna takıp yukarı kaldırarak aldım. Yatağın üzerine savurdum. Tam ilerliyordum ki durdum. Geri döndüm. Katlayıp güzelce dolaba yerleştirdim. Kendimi dünyanın en temiz ve düzenli insanı gibi hissederek tekrar makyaj masama ilerledim. Mor ve çökmüş göz altlarıma kapatıcı sürdüm. Yüzümün bir yanındaki hafif sarıya dönmüş morlukları fondötenle kapattım. Bakışlarımdaki ölü balık etkisi gitsin diye biraz maskara sürdüm. Son dokunuşu ise kırmızı rujum ile yapmıştım. Üşenmemiş, üstüne bir de saçlarımın uçlarına hafif maşa yapmıştım.

Tekrar baktım kendime. Önceki hâlime göre şahaneydim. En azından hayat belirtisi taşıyordum artık. Daha fazla aynaya bakmak istemiyordum. Kendimden gözlerimi kaçırarak telefonumu aldım ve odamdan çıktım. Lakin odamın kapısını açar açmaz yoğun bir yemek kokusu çarptı yüzüme. Anlaşılan Neslişah teyzem gitmeden önce son şovunu yapıyordu. Halam haklıydı. Kaynanam doğaüstü bir şefti.

Odamın kapısını çekerken aynı anda yan odadan Gülhan ablanın isyankâr sesi yükseliyordu:

"Ahsen, perişan ettin beni. Bir dur artık!"

"Oynayalım," dedi Ahsen istekle. Yana doğru ilerledim. Kapı hafifçe aralıktı. Yerde bavul toplayan Gülhan ablanın sırtına atlayan Ahsen'i görebiliyordum. Minik bir tebessüm belirdi bu manzara karşısında dudaklarımda. Gülhan ablanın gerçek bir bebeği olduğu fikri hâlâ garip geliyordu.

Gülhan abla ise isyanına devam ediyordu.

"Kızım, sırası mı? Bak, babaya gideceğiz. Toparlanmamız lazım. Biz de bu evde bir hafta mı kaldık yoksa iki sene mi, belli değil yani. Nasıl bu denli yaymış olabiliriz her eşyayı?"

"O kadar dağıtma dedim," dedi Aslıhan abla. Sesi her zamanki gibi ifadesizdi. Görünürde yoktu. Karşı koltuktaydı büyük ihtimalle.

"Aynen abla," diyerek çıkıştı Gülhan abla. "Sen her şeyi bilirsin. Tamam. Aynen."

"Başlama yine, Gülhan."

"Asıl sen başlama," diye yükseldi. Sırtındaki Ahsen, tepesinden takla atma noktasına gelince sinirle döndü geri. "Sen de bir dur, Ahsen! Git, Gökalp ağabeyinle oyna."

"Sabahtan beri Gökalp'le zaten," dedi Aslıhan abla. "Atçılık oynayalım diye perişan etti çocuğu. Uyuyakalmış salonda. Elleme, yoldan önce dinlensin biraz."

Tepesine atlamaya devam eden Ahsen yüzünden en yılmış hâliyle ofladı.

"Aynı Ali amca değil mi? Her şeyiyle."

Net bir cevap verdi Aslıhan abla:

"Fazlasıyla."

Sessiz kaldılar bir an. Önündeki bavulda bir şeyleri düzeltmeye devam etti Gülhan abla. "Sen hazır mısın?" dedi Aslıhan ablaya. Sesi daha sakindi. "Hazırsan sen oyna biraz Ahsen'le."

"Değilim. On dakika idare et, alırım birazdan."

Tam yanlarına gidip Ahsen'i almak için odanın kapısını açacaktım ki duyduğum başka bir soru ile durdum. "Leyla teyze ile hiç konuştunuz mu, abla?" dedi Gülhan abla.

Adımlarım ve kapıya uzanan elim durdu. Evde köşe kapmaca oynuyorlardı hâlâ. Dünkü kardan asker oyunundan sonra Gökalp ve Aslıhan ablanın arası daha iyiydi ama annem ve Aslıhan abla cephesindeki soğuk savaş sürüyordu. Göz göze dahi gelmiyorlardı.

"Ne konuşacağız? Söyleyecek bir şey yok," dedi Aslıhan abla. Sesi aniden kısılmıştı. Önceki kadar gür çıkmıyordu.

"Evet. Çünkü sen söyleyecek söz bırakmadın."

"Sen de başlama, Gülhan," dedi ters ters. "Çekemem artık."

"Fazla çıkıştın, abla. Haddinden fazla hem de. Biliyorsun, değil mi?"

Sessiz kaldı Aslıhan abla. Derin bir nefes verdiğini duydum sonra.

"Haksız değildim."

"Sana haksızsın diyen yok zaten. Ama yine de üslubun çok yanlıştı. Daha sakince anlatabilirdin kırgınlığını."

"Sen kırgın değil misin?" diye sordu Aslıhan abla. "Bir ben mi üzerini kapatamıyorum bazı şeylerin?"

"Kırgındım," dedi sakince. "Ama çocukken. Büyüdükçe anlıyor insan büyüklerin bazı şeyleri neden yaptığını. Herkesin hayatla savaşma biçimi farklıdır, abla. Kimi kaçar, kimi yüzleşir. Kimse kimseyi *sen kaçtın, sen yüzleştin,* diye yargılayamaz."

Sadece kısa bir an sessiz kaldı Aslıhan abla.

"Nereden öğrendin kız sen bu edebiyatı?"

Gülerek, "Kaptık senden bir şeyl-" diyen Gülhan ablanın lafı, Ahsen tarafından ileri savrulup, yüzüstü bavula yapıştırılınca yarım kaldı. "Ahsen!" diye yükseldi.

Ahsen bunun harika bir oyun olduğunu düşünerek neşeli bir kahkaha atmıştı. İki adım geriledi. Ellerini ağzına kapatıp kıkırdamaya devam etti. Ama iki adım geriler gerilemez kapı aralığından bakışlarımızın kesişmesi bir olmuştu.

"Yenge!" diye bağırdı neşeyle.

Harika! Kırk yılda bir kapı dinleyelim dedik, onda da çoluk çocuğa yakalandık.

Durumu garipleştirmemek adına hızla odadan içeri daldım. Hem de kocaman bir gülümseme eşliğinde. "Ahsoş," dedim tatlı tatlı.

Ağzını yediğim koşarak bana doğru ilerleyip bacaklarıma iki koluyla sıkıca yapıştı. "Yengem," dedi içli içli. Sahiplenme ekini öyle bir uzatmıştı ki dünyada benden başka yenge yoktu sanki. Gülüşüm büyüdü. Yere eğilip yüzünü iki elimle kavradım. İleri büzüşen dudakları ile ayrı bir tatlı olurken ben yanaklarına sulu iki öpücük bıraktım. Sevmelere doyamayacağım bir yavruydu.

"Hah!" dedi Gülhan abla. "Aynen kızım, yengen. Gidin biraz evcilik oynayın, haydi." Bana baktı. "Gökçen, Allah aşkına oyala biraz. Öldürdü

beni." Önündeki dağınık bavula döndü. "Bu gidişle değil akşama, yarın akşama bile toparlanamam ben."

"Kalsaydınız biraz daha," diye mırıldandım.

Gerçekten kalmalarını istiyordum. Sıcacık hissediyordum. Araya yıllar girmemiş gibi tanıdık bir huzur vardı hepsinde. Hep beraber yemek yemek çok güzeldi mesela. Sonra hep beraber çay içmek, sohbet etmek... Neslişah teyze mantı dükkânından bahsediyordu; annem bizim mahalleden, Gökalp'in çocukluğundan, benim lise asiliklerimden... İkisi de ilgiyle, sanki kaçırdıkları her şeyi ezberlemek ister gibi dinliyordu birbirlerini. Ben ise derin bir tebessümle bakıyordum bu hâllerine. Birbirimizde kaçırdıklarımızı telafi etmek için çok da sağlıklı bir yöntem değildi bu belki ama benim için yine de özeldi. Güzeldi.

Neslişah teyze ve annemin şen kahkahalarını dinlemek, Gülhan ve Aslıhan ablalar ile dedikodu yapmak, Ahsen ile oynamak paha biçilemezdi. Kafamdaki susmayan sesler için sığındığım tek liman bunlardı. Sanki ne kadar çok ses olursa o kadar sessizdi kafamdaki çığlıklar. Ama ne zaman kendimle baş başa kalsam bütün çığlıklar karabasan gibi yapışıyordu boğazıma. Yalnız kalma fikri artık benim için fazlası ile korkunçtu.

"İsterdik, Pamuk," dedi Gülhan abla üzgün bir bakış ve sesle. "Ama dükkânı çok boş bıraktık. Birikmiş siparişler vardı. Daha fazla bekletemeyiz."

Neslişah teyzenin mantı dükkânından bahsediyordu. Anlattıklarına göre bayağı ünlü bir müesseseymiş. Melul bakışlarım Aslıhan ablaya döndü. Koltuğun üzerindeki minik el bavulunu düzenliyordu. "İznim bu kadardı, Pamuk," dedi *yapacak bir şey yok,* der gibi. "Direkt Yozgat'a geçmem lazım."

Derdi ifadem büyüdü. Ahsen ise kırmızı dudaklarını mıncırıp, "Ağzına ne oldu?" demekle meşguldü.

Ne mi oldu? Biz süslenmişiz, kızın dediğine bak. Dayısı kılıklı!

"Sen iyisin hem," dedi Aslıhan abla hafif bir tebessümle.

Gülümsedim. "İyiyim," dedim ama dışım onları, içim beni yakardı.

"Yine geliriz bir araya zaten," dedi Gülhan abla neşeyle. "Bundan sonra ayrılık yok."

Bundan sonra ayrılık yok. Kısa ama güzel bir cümleydi. Gülüşüm derinleşti.

Gülhan ablanın yüzünde ise imalı bir ifade belirmişti.

"Hem bence çok yakın zamanda hayırlı bir iş için tekrar buluşacak gibiyiz."

Aslıhan abladan sesli bir kahkaha yükseldi.

"İşte, buna katılıyorum."

Ahsen'in minik elini elimin içine hapsedip yerden ayaklandım. "Ay, demeyin şöyle," diye mırıldandım utangaç bir ifadeyle.

"Gelinimizi tanımasak gerçekten utangaç sanacağız yani," dedi Gülhan abla daha çok gülerken. "Şu hâllerine bak."

Çizdiğim imaja bakar mısınız? "Aşk olsun yani, abla," dedim gülen ama aynı zamanda kınayıcı bakışımla.

"Olsun, olsun," dedi kendinden emin bir şekilde. "Bol bol olsun."

"Olan olmuş zaten," dedi Aslıhan abla da gülerek. "Sen onu bunu bırak da bavulunu topla, Gülhan. Murathan'ın *ne zaman defolup gideceksiniz* triplerini çekemeyeceğim artık."

Ağzın da kırılsın, Murathan. İkide bir *ne zaman gideceksiniz*, diye söylendiği doğru ve kahredici bir detaydı. Migreni son noktaya vurmuş, bir gece daha bensiz uyursa acil servislerden toplarmışım onu.

Güldü Gülhan abla.

"Biz gidince neler olacaksa artık?"

Gözlerimi kıstım. "Görümce değil misiniz?" dedim içli içli. "Hepiniz aynısınız." Kınayıcı bakışım sürerken Ahsen'le beraber çıkışa yöneldim. "Gel, yengeciğim. Gidelim bu fitne anan ve teyzenin yanından."

Arkadan ikisinin de kahkahaları yükselirken Ahsen ile beraber en asil ve gururlu hâlimizle çıktık odadan. Lakin istemsizce ben de gülüyordum.

"Haydi, ev gezmece oynayalım," dedi Ahsen neşeyle.

"Oynayalım bakalım," diye mırıldandım. İlk önce mutfağa ilerledik el ele. Annem ve Neslişah teyze buradaydı.

"Ay, o en üst kattaki Neriman var ya, ta İngilterelere gitmiş diyorlar," diyordu Neslişah teyze.

Annem ise şaşkındı.

"Albay karısı Neriman?"

Onayladı Neslişah teyze. "Boşamış o albayı da. Vurmuş kıçına tekmeyi. Hatırlamıyor musun, lanetin biriydi o adam zaten. Bizim adamların da burnundan getirirdi. Bayağı hastalanmış sonra zaten."

"Aldığı ahlardandır," dedi annem.

"Ne güzel etmiş de boşamış karısı," dedi Neslişah teyze içli içli. Güldü ikisi de.

Biz ise Ahsen'le el ele, öylece bakıyorduk. "Ne yapıyorlar?" diye sordu Ahsen.

Dedikodu, yavrum. İnsan ırkının asırlardır etkisini asla kaybetmeyen yaşam gücü. "Bilmemen daha iyi," diye mırıldandım. "Gel, salona bakalım."

Salona ilerledik. Burada ise Rönesans tablosunu aratmayacak bir ortam vardı. Sol köşedeki televizyonda bağıran *Gelinim Mutfakta* yarışmacıları, televizyon açık olmasına rağmen telefonundan bir şeyler izlerken gülen halam ve leoparlı terlikleri, sağ taraftaki koltuğun birinde ise sığır gibi yayılmış, uyuyan Gökalp vardı.

"Göku'ya ne olmuş?"

Üç saat boyunca seninle atçılık oynamış, Ahsenciğim.

"Biraz yorulmuş Göku."

"Şimdi senin odana," dedi neşeyle.

Emir büyük yerdendi. El ele odama ilerledik. İçeri girince ise anında elimi bırakıp tek bir hedefe koşmuştu. Derdi anlaşılmıştı bizim miniğin. Kırk tane ıvır zıvır dolu, bir çocuk için en güzel oyun alanı olabilecek yer... Makyaj masamdı hedefi. Her gece gözü orada kalıyordu zaten ama Gülhan abla izin vermediği için yaklaşamıyordu.

Hemen tırmandı koltuğuma. Bir de poposunu sağa sola kıvırarak kendine yer açtı. Ama ileri uzanmak için sandalyesinin çok geride kaldığını görünce masum bakışları bana dönmüştü. Tatlı bir tebessümle ilerledim yanına. "Gel bakalım," diyerek kucakladım. Zorlayınca kolumdaki dikişler biraz acımıştı ama umursamadım. Sandalyeye oturup Ahsen'i kucağıma aldım. İlerleyip masaya ulaşacağı konuma getirdim miniği.

Sabırsız parmakları masanın üzerinde hızla hareket ederken, "Annem sana sorarsam dokunabileceğimi söyledi," dedi. "Dokunabilir miyim, yengem?"

Isıracaktım, o olacaktı.

"Dikkatlice bakabiliriz hepsine. Kapaklarını açmak yok ama."

Keyiflendi kendi kendine. Fondötenlerimden birine uzandı. "Bunun rengini biliyorum ben. Kahperengi," dedi büyük bir gururla.

İstemsiz bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. Doğrudur. Fondöten bir renk olsa kahperengi olurdu zaten. Aldatıcı ama asla vazgeçilemeyen...

"Kahperengi değil, kahverengi."

"Hayır, kahpe," diye diretti. "Dayım öğretti bana bütün renkleri."

Yana eğilip yüzüne yandan bakmaya çalıştım.

"Öyle mi?"

"Öyle."

"Başka ne öğretti dayın sana?"

Fondöteni bırakıp bir göz kalemine uzandı. "Sayılar," dedi harfleri uzatarak. "Renkler, hayvanlar. Kuşlara su bile veriyoruz birlikte. Çok gelmiyor ama. Hep işi var. Çok işi var."

Tebessümüm derinleşti. Kepçük ve sınır tanımaz öğretme sevdası... "Sana bir sır vereyim mi?" diye mırıldandım kulağına.

Bakışları hemen bana döndü. "Hı hı," dedi tatlı tatlı.

Yanağına düşen birkaç saç tutamını geri ittim.

"Bana da bütün sayıları ve renkleri dayın öğretmişti."

Fazlasıyla şaşırdı.

"Sana da mı?" Onaylayan bir mırıltı çıkardım. "Ama sen kocamansın. Her şeyi bilmiyor musun? Büyükler her şeyi bilir."

Sana bir sır daha vereyim mi, Ahsen? Büyükler aslında hiçbir bok bilmez. Ama bu sır şimdilik bende kalsın. Gülhan abla ile *kızıma küfür mü öğretiyorsun sen,* diye kavga etmek istemem.

"Küçükken senin kadardım. Dayın da senin kadardı. İkimiz de küçücüktük yani. Dayın bildiği her şeyi bana da öğretirdi."

Güldü kendi kendine.

"Benim dayım küçücük olmaz ki. Kocaman o."

Değil mi, Ahsen? Kocaman... Ah, o omuzlar, o endam, o boy pos... Bir de küçüklüğünü görsen... Ah, o fil kulaklar, ah... Yaktın beni Kepçük-ül Murathan. Ben aşka gelmiş, efkârla hurma gözlümü düşünürken Ahsen bir toka tutuşturdu elime.

"Haydi, saçımı yapalım."

Tokaya baktım. Pembe, kurdeleli tokalarımdan biriydi. *Benim böyle bir tokam var mıymış ya,* diyeceğim bir tokaydı hatta. Sorgulamadım lakin. Alıp bir köşeye atmıştım muhtemelen. Kendimi geri çekip iki elimle ipek gibi yumuşak, koyu kahverengi saçlarını arkaya topladım. O ise makyaj fırçalarımı yüzüne sürerek gülüyordu kendi kendine.

"Bunu nasıl sürüyorsun ya?" dedi kahkahalarının arasından zorla. "Gıdıklıyor!"

Saçlarını toparlamaya çalışırken daha çok karıştırmış olabilirdim. Ama bu söylediği, beni de güldürmüştü.

"Büyüyünce alışıyorsun."

Elindeki fırçaya iğrenen bir bakış attığını gördüm aynadan. "Büyümek istemiyorum," dedi en net şekilde.

İnan ki ben de istemezdim, Ahsen. Saçına yaptığım atkuyruğu bitince ellerimi geri çektim. Bakışlarımı aynaya çevirdim. "Bitti," dedim neşeyle.

Ama Ahsen'in aynadaki tipine bakarken neşeli gülüşüm bir tık solmuştu. Atkuyruğu daha çok inme inmiş bir katır kuyruğu gibi olmuştu. Şöyle özetleyeyim: Murathan'ı anksiyete krizine sokacak kadar yamuk, *ben senin yapacağın işe yardırayım, Gökçen,* dedirtecek kadar feciydi.

Ahsen yavrum da saçına bakarken göz kırpıştırdı. İkimiz de aynadan bakıştık kısa bir an. "Bu böyle yandan atkuyruğu," diye fevkalade mükemmel bir açıklama yaptım. "Büyükler hep yapar."

Aynen, Gökçen. Şahsen ben inandım.

Arkadan minik bir gülme sesi yükselince, kucağımdaki Ahsen'le beraber aynı anda sandalyede yan dönüp arkaya baktık. Karşımızda ise müptelası olduğumuz bir şahsiyet vardı. Kapı önünde dikilmiş; üzerinde krem rengi, boğazlı bir kazak, kot pantolon, bütün heybeti ve dudaklarındaki tebessümü ile bize bakan Murathan.

"Dayıcığım!" diye şakıdı Ahsen.

Ben ise âşık bir gülüşle karşılık vermiştim. *Müptelası olduğumuz bir bey,* demiştim. Daha kırk dakika önce *işteyim,* demişti oysa. Işınlanmayı bulmuş olma ihtimali kafamı kurcalıyordu.

Bize bakarken gülüşü büyüdü. Odadan içeri tamamen girip kapıyı kapattı. "Yengem bana saç yapıyor," dedi Ahsen, Murathan bize doğru ilerlerken.

"Daha çok yapamıyor gibi," diye mırıldandı.

Tam önümüze gelince Ahsen anında beni sattı. Kollarını ona doğru uzattığında eğilip kucakladı. Ahsen kollarını boynuna sarıp koala gibi dayısına yapışırken, ben hâlâ sırıtarak onu izlemekle meşguldüm. Ne zaman Murathan'ı görse sıkı sıkı yapışıyordu. Haklıydı. Anlayabiliyordum. "Hani işin vardı senin?" dedim sırıtık bir ifadeyle. Oturduğum yerden ayaklandım. İlk defa görüyormuş gibi anlamsız bir heyecan belirmişti içimde.

Daha dün kara savurdu bu adam seni, Gökçen. Az nazlan be, kızım.

Bana ne, nazlanmayacağım, dercesine dibine daha çok sokuldum. Ahsen'i tek koluyla kucağında sabitlerken diğer eli bana uzandı. Yarım bir gülüş vardı dudaklarında. Omzuma dökülen saçları nazikçe geri iterken, ileri doğru bir adım atıp bana daha çok yaklaştı. "*Gel,* dedin," dedi yoğun bir sesle. "Geldim."

Alnıma derin bir öpücük bırakırken istemsizce kapandı gözlerim. Bir kolum sırtına uzandı. Vücudumu bedenine daha çok yasladım. Gülüşüm büyüdü. "Hani işin vardı," diye mırıldandım yeniden.

"Hepsini Timur'a kilitledim."

Kıkırdadım.

"Söver mi?"

"Muhtemelen."

Alnıma bir öpücük daha bıraktı.

Gülüşüm derinleşirken barutla karışık Murathan kokusundan bir nefes çektim içime. Biraz sıkılmam gerekmiyor muydu benim bu beyden? Birazcık da olsa aşkımın sakinleşmesi gerekmiyor muydu? Neden zerre azalmıyordu içimde? Yanıp biteyim, aşkından kül olayım istiyordu zannımca. "Her *gel* dediğimde hemen gelecek misin böyle?" diye mırıldandım nazlı nazlı.

Dudakları alnımdan geri çekildi ama bu kez de saçlarımda hissediyordum sıcak nefesini.

"Kıça tekme yemeyeceğime emin olsam gelmeyeceğim ama işte..."

Derin gülüşüm söndü. Kaşlarımı çattım.

"Cidden beni senden ayrılmaya zorluyorsun."

"*Tövbe* de," dedi ciddiyetle. Bir eliyle kafamı kavrayıp dudaklarını yine alnıma yapıştırdı ama bence tamamen dudakları ile bana kafa atmıştı. Oldukça haşin bir sevgi gösterisiydi. Hoşuma giderdi.

"Annemle babam da böyle yapıyor," dedi Ahsen gülerek. Geri çekildim ona bakmak adına. Dudaklarını ileri doğru büzmüştü. "Muah, muah."

Kocaman bir kahkaha patlattım. Lakin Murathan gülmüyordu.

"Devam etme, Ahsen. Her an migrenim tutabilir."

"Kan kocalar, Murathan," dedim gülerken. "Normal değil mi?"

"Sen de sus," dedi ciddiyetle. "Kapatın şu konuyu."

"Ablanı mı kıskanıyorsun sen?"

Gözlerini devirdi. Yeterli bir cevaptı.

Bir kahkaha daha attım. "İnanamıyorum sana." Gerçi enişteşini hastanelik etmiş adamdı. Şaşırmıyordum.

"Lavuk," diye homurdandı. "Dua etsin harbi adam çıktı. Dinlene dinlene hoplatırdım yoksa."

"Duydum," dedim imayla. "Adamı hastanelik etmişsin."

Aşırı ciddi duruyordu.

"Dayak, damadın şanındandır."

"Allah Allah," dedim küçümser bir gülümseme ile. "Gökalp seni dövse hoş mu?"

Güldü. *Yiyorsa dövsün*, diyordu bu bakış. Dememişti ama ben anlamışım. Doğruydu. Murathan elini sallasa yelinden yıkılırdı bizimki. *Özgüvüm. Gökalp ama enişten Bordo Bereli.*

"Ben o konudaki sıramı çok ufaktan savdım, Pamuk," dedi. "Ali amca sağ olsun, her fırsatta sevme ayağına hallederdi işini."

Doğruydu. Ara ara babamın Murathan'ı sevme bahanesiyle sağa sola savurduğunu anımsıyordum. Gülüşüm dudaklarımdaydı. Daha da büyüdü.

"Ona rağmen vazgeçmedim diyorsun, ha?"

Tek kaşı usulca havaya kalktı. "Tabii kızım, ne sandın?" Sesi oldukça kendinden emindi. "*Kendimden geçerim, senden vazgeçmem*, diyor Müslüm Baba. Bilmem, bilir misin? Aynen ondan işte."

Bilirdik tabii. Ama bilmemek daha çok işime gelirdi. Minik bir kıkırtı kaçtı dudaklarımdan.

"Ne diyor devamında? Biraz mırıldan bakayım. Tam çıkaramadım ben."

"*Dünya tersine dönse* diyor," diye şarkıyı büyük bir ciddiyetle düzyazı okur gibi söylemeye başladı. "*Vazgeçmem. Gökteki güneş sönse vazgeçmem. Sensizlik, inan ki ölümden beter. Canımdan geçerim, senden vazgeçmem.*" Derin derin baktı. Derin derin gülümsedi. "Güzel demiş. Bence tam da benim için demiş."

Eriyip gitmeye en yakın ifademle baktım. "Ebru Yaşar da *seni anan benim için doğurmuş, hamurunu benim için yoğurmuş*, demiş," dedim tatlı tatlı. "Bilir misin, hurma gözlüm? O da benden sana gelsin."

Güldü goril. Ama tam o an salak saçma, en anlamsız, en alakasız şekilde dudaklarımdan bir hıçkırık kaçınca erime ifadem bıçak değmiş gibi kesildi. Onun ise keyifli gülüşü en göz kısılan hâline büründü.

"Heyecanlanmadım," dedim hızla. "Şu an gerçekten heyecanlanmadım. Bu-" *Hıçkırık.* "Çok alaka-" *Hıçkırık.* "-sız oldu." *Hıçkırık.*

İmayla, "Tabii, canım," dedi.

Hıçkırdım. Gerçekten alakasız olmuştu.

Ahsen bile gülmüştü bu hâlime.

"Yenge hıklıyor."

Bordo goril yine güldü. "Yengen beni her görüşünde hıklıyor, dayıcığım," dedi keyifle. "Öyle bir etkim var üzerinde."

Haklıydı. Cevap olarak yine hıçkırdım ama bu terslenmeme engel değildi.

"Evet, Ahsen. Dayın-" *Hıçkırık.* "-da ne zaman beni görse ku-" *Hıçkırık.* "-lakları kızarır." Elimi uzatıp hafifçe kızaran kulağına dokundum. "Öyle bir etkim var üzerinde." *Hıçkırık.*

Ciddileşti.

"Hayır. Kızarmıyor."

Tekrar ciddi manada kızaran kulağına dokundum. "Bu ne o zaman?" Hıçkırırken güldüm.

Ters bakmaya meylediyordu ki Ahsen, "Saçım acıyor, yengem," deyince ona dönmek zorunda kaldık.

"Yengen ezelden beri o işten anlamazdı zaten," dedi Murathan. Elini belimden çözüp Ahsen'le beraber yatağımın üzerine ilerledi. "Gel bakalım," diye mırıldanarak, yatağımın üzerine oturup Ahsen'i dizlerinin üzerine çekti. Kocaman elleriyle uzandı saçlarına. Özenle taktığım tokayı çözmeye başladı.

"Kırıcısın," dedim yalandan bir sitemle. Hıçkırdım. İlerleyip yanlarına oturdum. "Farklı bir model denedik biz. Değil mi, Ahsoş?"

Murathan saçlarını açmıştı. Uslu uslu bekliyordu Ahsen. "Hı hı," diye beni onayladı. "Büyükler böyle yaparmış, dayıcığım."

"Kim o büyük? Bülent Ersoy mu?" diye lafını çaktı goril.

Gözlerimi devirmekle yetindim. Nefesimi tutup bu hıçkırık krizini dizginlemeye çalıştım. Yani sen gel, adamla öpüşürken hıçkırma. Sarıl, sarmala, sütyensiz uyu, hıçkırma. Müslüm Gürses'ten şarkı söylesin, daha doğrusu okusun, hıçkır. Vizyon eşittir bendim. İçimden ona kadar sayarak tuttuğum nefesi bıraktım. Hıçkırığımın geçip geçmediğini kontrol etmek için bekledim. Geçmişti. Minik çaplı anlamsız krizim durunca bakışlarımı yanıma çevirdim.

Kocaman elleri ile nazikçe Ahsen'in saçlarını toplayan Murathan'ı izledim sessizce. Sonra dikkatlice örmesini, yüzündeki aşırı ciddi ifadeyi, uzun kirpiklerini... Bana söylediği bir söz düştü aklıma: *"Ablalarımdan örgü örmeyi öğrenmiştim. Saçlarına daha çok dokunabilmek için."* Kontrol edemediğim bir tebessüm kuruldu dudaklarıma. Düşündüm. Kızımız olmuş. Bizim kızımız. Murathan'ın kucağında, böyle saçlarını örüyor. Ben de onları izliyorum. Kucağımda oğlumuzla. Ne yapardım?

Kıskançlıktan göt baş yırtardın, Gökçen.

Doğru. Yaşanırdı bu.

Ama ne olursa olsun, ikimize ait bir yuvamız olurdu. Kana kana içsem doymazdım. Ölene kadar sevsem bıkmazdım. O benden bıkar mıydı? Bıkmasın. Ya sıkılırsa benden? *Senin arkanı mı toplayacağım hep,* derse? Demesin. Avuç içlerimi yatağın üzerine dayayıp daha çok öne eğildim ki yüzünü daha net görebileyim. Dünyanın en ciddi işini yaparmış gibi bir ifade vardı yüzünde. Benim saçlarımı örerken de böyle mi bakıyordu?

Bakışları birden bende durunca Ahsen'in saçlarındaki kocaman elleri yavaşladı. Birkaç saniye bakıştık öylece. En sonunda ise muazzam bir Adanalı tepkisi verdi:

"Ne bahtın öyle?"

"Hiç," dedim. "Hayal ettim."

Tokayı örgünün ucuna takmaya başladı.

"Neyi?"

İçimde tutmadım. Dilimi ısırmadım. Aklımdan, kalbimden geçen neyse direkt döktüm.

"Nasıl bir baba olacağını."

Tokadaki elleri durdu. Birkaç saniye bekledi. Örgüyle işi bitmişti. Elleri Ahsen'in saçlarından ayrılırken bakışları bana döndü. Dudaklarında hastası olduğum yarım tebessümü vardı.

"Hayalindeki performansımız iyi mi bari?"

Nazlı ama bir o kadar da cilveli bir bakış ve gülüş kuşandım.

"Eh işte... İdare eder. En son çocuğun ağzını ıslak mendille çitilediğini düşününce hayal etmeyi bıraktım."

Güldü bu cevabıma. Hem de sesli sesli. Gülüşü hafifçe sakinleşirken bakışları yüzümün her yerinde gezindi. Birkaç saniye bir şey söylemeden öylece baktı. Ahsen ise kucağından aşağı atlamış, "Saçımı anneme göstereceğim," diyerek odadan çıkmıştı. Sağ olsun, kapıyı da kapatarak bizi yormamıştı.

Birkaç saniye sessizce, hiçbir amaç olmadan -Hint dizisi çekiyormuş da iki buçuk saatlik süresini doldurmak istiyormuş gibi- bakıştık.

"Sen ne baktın öyle?" dedim onun az önceki ifadesini taklit ederek.

"Ben de hayal ettim," diyen sesi kalbime zarardı.

"Neyi?"

"Çocuğumuza nasıl güzel bir anne olacağını."

Berdan Mardini gibi *senden çocuğum olsun istiyorum,* diye bağırma isteğimi zor dizginledim. Güldüm. Ama burukça. "İki çocuk büyütürsün," dedim kendimi ima ederek. "Bela üstüne bela eklenir başına."

Cevap için beklemedi.

"Şikâyet etmem."

"Her şeyi senden öğrenir. Ben asla senin kadar iyi olamam bu konuda." Buruk bir gülüş vardı dudaklarımda. "Biliyorsun, değil mi?"

Dağınıktım. Pasaklıydım. Sorumsuzdum. Bencildim. Kötü şeyleri çevreden değil, annesinden öğrenirdi. Ayrıca içimde hareket eden bir şeyle do-

kuz ay nasıl yaşayabilirdim? Tırnakları vardı, saçları vardı; elleri, kolları vardı. Ve bu, içimde duracaktı! Bu fikir beni hep korkuturdu. Kadın doğumda intörnlük yaparken doğumda bayılmış bir doktordum ben. Atlatamadığım bir travma olmuştu. Hocamın geri kalan bütün doğumlara inatla beni sokmaya devam edip bu travmamı aşacağıma olan inancı sayesinde kendime gelmiştim ama ne gelme... Bir de bana sorulmalıydı o günler.

"Benden öğreneceği şeyleri herkesten, her yerden öğrenir, Pamuk," diye mırıldandı. Bakışlarını gözlerimden bir saniye bile ayırmıyordu. "Ama senden öğreneceklerini başka kimse öğretemez. Tıpkı benim öğrendiklerim gibi."

"Ne öğrettim ki ben sana? Her şeyi bana öğreten sensin."

"İyi kalpli olmayı," dedi hiç beklemeden. "Merhameti. Başkasının acısına bile gözyaşı dökmeyi. Koşulsuz şartsız sevmeyi..."

Öylece bakakaldım kehribarlarına.

"Bana kalsa bir köpeğin başını dahi okşamazdım," diye devam etti. "Huylanırdım. Yaklaşmazdım. Ama senin için kargalara bile su verirdim. Oyun oynamazdım, kitap okurdum, çizgi film izlerdim. Ama sen isteyince en salak oyunları bile oynardım. Ben hep siyahtım. Sen ise kalan bütün renklerim." Derin bir gülümseme kuruldu dudaklarına. "Öyle yani..."

Dibim tütüyordu. Gelmiş miydi kokusu?

"Ama bak, en çok da sabretmeyi öğrettin," dedi öncekine göre daha yüksek ve neşeli çıkan bir sesle. "Antik Yunan sabır öğretisi gibi çocuktun. Bazen ciddi manada saçını başını yolmamak için zor tutardım kendimi."

"Allah Allah," dedim küçümser bir gülümseme ile. "Sanki sen dünyanın en tatlı çocuğuydun. *Defol, Pamuk. Git başımdan, Pamuk. Sus, Pamuk.* Ne söylesem tersleyip bağırıyordun be! *Oyun oynayalım, Kepçük.* Hır. *Gel dışarı çıkalım, Kepçük.* Hır. *Ödev yaparken sessizce yanında durayım bari, Kepçük.* Hır. Her şeye hır. Hâlâ hır."

Güldü.

"Bunu söyleyecek en son insan sensin, Pamuk."

"O niyeymiş?"

"Dediğin gibi hâlâ herkese *hır*," dedi çapkın bir gülüşle. "Ama doğdun doğalı bir tek sana *mır* valla, Gökçen."

Ağzına vurarak sevsem kim engel olabilirdi bana? Başımı hafifçe sağa eğip, tatlı tatlı tebessüm ederek baktım yüzüne.

"Bir kere miyavla da bakayım nasıl mırlıyorsun dersem ne dersin?"

Cevap şaşırtmadı.

"Bokunu çıkarma."

Gülmeden edemedim.

O ise derin bir nefes verdi yüzüme bakarken. Yatağın kenarına yasladığım elime uzandı. Dünyanın en narin şeyine dokunur gibi dikkatle kavradı. Parmaklarımı okşadı önce. Tek, tek, tek... Sonra ise elinin içine sıkıca sarıp kucağına çekti elimi. Elinin üzerindeki damarlara bakarken, içli bir nefes vererek daha çok yanına kaydım. Bir doktorun beyinin eli böyle olmalı işte. Bol damarlı.

O bana baktı. Ben ise dünyamın en güzel resmine, birbirine kenetlenmiş ellerimize.

Ellerimin üzerinde hâlâ yer yer belli olan morluklarda gezindi parmak uçları.

"Uyuyamadın mı yine?"

"Uyudum," diye yalan söyledim.

Yüzümü dikkatle taradı kehribarları.

"Niye yüzüne bunları sürdün o zaman?"

İstemsizce bocalamış bir gülüş belirmişti dudaklarımda.

"Ne sürmüşüm? Ruj var sadece."

"Yanağındaki izleri kapatmışsın," dedi hiç beklemeden. "Gözlerinin altına da bir şeyler sürmüşsün."

Askerliği bırakıp yarın hastanede röntgen cihazı olarak işe başlayabilirdi. Ayrıca bir erkeğin makyaj bilgisi en fazla bu kadar olmalıydı: *Bir şeyler sürmüşsün.*

"Çok az sürdüm," dedim şoke olmuş bir gülüşle. "Nereden anladın?"

"Ben senin yüzünün her bir detayını ezbere biliyorum, Pamuk," dedi hiç beklemeden, zerre tereddüt etmeden. Bakışları hâlâ bendeyken gözlerime değen bakışları kalbime aktı. "Üç küçük benin var mesela," diye devam etti. Hafifçe bana doğru dönüp parmağını yüzümün sol tarafına uzattı. Yanağıma dokundu. "Biri burada," dedi. Şakak kemiğime ilerledi. "İkisi burada. Minik. Yan yana. Gözüm kapalı bulurum yerlerini." Varla yok arası bir temasla saçlarıma doğru ilerletti parmağını. "Bir yara izin var," dedi. Alnıma düşen saçları hafifçe geri itip sol tarafımda, saçlarımın en dibinde kalan, dikkatli bakılmazsa belli bile olmayan yara izinde durdu. "Dümdüz duran duvara bodoslama çaktığında olmuştu."

Ben hatırlamıyordum bunu oysa. Oradaydı o yara. Kendimi bildim bileli vardı. Ama sebebini hatırlamıyordum.

"Böyle gülünce gözlerinin kenarlarında üç çizgi belirir," diye devam etti. Parmakları gözlerime ilerledi. Hafifçe gezindi göz kenarlarımda. "Uykusuzsan bakışların düşer. Huysuz olursun. Kaşlarının arasında ince bir çizgi beli-

rir. Sinirliysen yanaklarına hafif bir kırmızılık gelir. Daha bir güzel olursun. Daha bir perişan edersin beni."

Derin derin baktım yüzüne, gözlerine. Söylenecek çok şey vardı belki ama "İlk fırsatta kirpiklerini saymam farz oldu," dedim bütün güzel cümleler yerine.

Gözleri kısılan, en sevdiğim gülüşle güldü. Aynı şekilde karşılık verdim kendisine. Ama onun bakışları yavaşça soldu bana bakarken. Önüne dönüp tekrar avucunun içinde kaybolan elime dikti bakışlarını. Sessiz kaldı birkaç saniye. "Benim yüzümden," diye mırıldandı parmakları elimi okşarken.

Duraksadım.

"Ne?"

"Artık kaşının arasındaki çizik hiç gitmiyor. Uyuyamıyorsun. Titreyerek uyanıyorsun, uyurken inliyorsun." Sesi oldukça üzgündü. "Zayıfladın, yediğin her şeyi kusuyorsun, her şeyden korkuyorsun, ürküyorsun." Bakışları elimden yüzüme döndü ama içimi ezen bir yük vardı bakışlarında. "Eskisi gibi gülmüyorsun. Eskisi gibi bakmıyorsun." Tekrar önüne eğdi başını. "Bütün renklerin solmuş gibi. Benim yüzü-"

"Hayır!" diye yükselerek cümlesini tamamlamasına engel oldum. "Hiçbir şey senin yüzünden değil. Asla değil, Murathan. Ben biraz korktum, evet. Toparlamaya çalışıyorum ama sorun yok."

Duraksadı. Yutkundu. Âdemelması ağır ağır hareketlendi. Ama bakışlarını bana çevirmedi. Kurtulduğumdan beri böyleydi. Üzgün üzgün bakıyordu sürekli bana. Işık açık uyuyorum diye bile bir saat gözlerini kaçırmıştı benden. Suçlu falan değildi oysa. O nişana gitmek için bu denli ısrar eden benken hiç değildi hem de.

"Bana bak," dedim. Bakmadı. Elinin içindeki elimi daha çok sıktı sadece. "Murathan, bana bak." Yine bakmadı. Yatakta yan döndüm. Bir bacağımı önümde katlayarak daha rahat bir konuma gelirken elimi elinin içinden hızla çektim. Ama anında yüzünü avuçlarımın arasına alıp kendime çevirdim. Yeni tıraş olmuştu. Kölesi olabileceğim millî losyon ve barut kokusu, her zamanki gibi içimde sayısız kelebeğin uçuşmasına neden oluyordu. Tıraş olmasına rağmen hafifçe çıkmış sakalları battı parmak uçlarıma. İstemsizce sakalları uzamış, kanlar içindeki görüntüsü belirdi zihnimde. *Sakalsız,* diye düşündüm. Onu görmek isteyeceğim görüntü buydu. Sakalsız... Parmak uçlarıma hafifçe batan sakallar... Parmak uçlarıma hayat veren sıcak ten...

"Sen varsan ben de varım," dedim bakışlarımı gözlerinden çekmeden en net şekilde. "Sen iyiysen ben de iyiyim."

Bakışları kuyuya taş atılmış gibi dalgalandı. Böyle bakmamalıydı. Canımı yakıyordu. "Ben iyiyim," dedi sakince. "Sen değilsin ama."

"İyi değilsin," dedim hiç beklemeden. "Sen böyle olduğun için toparlanamıyorum ben de. Güç ver bana. Yıkılırsan yıkılırım. Yapma."

Baktı öylece. Derin bir nefes verdi sonra. Başını aşağı yukarı salladı yavaşça. Kocaman bir adam değil de uysal bir kedi yavrusu gibi yüzünü kavrayan avuçlarıma daha çok sürttü yüzünü. Miyavlamamıştı belki ama şu ifadesi ve hareketiyle miyavlamış kadar olmuştu.

"Boş boş konuşuyorsun," diye homurdandım yalandan bir dudak büzüşle.

Yanaklarındaki ellerimi kavradı iki eliyle. Avuç içlerime minik bir öpücük bırakıp kucağına çekti tekrar. Önüne baktı birkaç saniye için. Sessizliğe gömülüyordu yine. Bunu derin düşüncelere gömüldüğünde yapardı. İstemiyordum o düşüncelere gömülmesini.

Hafifçe öne eğilip yüzüne alttan bakmaya çalıştım. Ve aklıma gelen en makul öneriyi sundum. "Onu bunu bırak da sen, öpüşelim mi?" Yaram geçmişti. Bence bütün sorunları bu çözebilirdi.

Önce tepkisiz kaldı. Birkaç saniye önüne bakarken göz kırpıştırdı. Sonra ise ağır çekimde başını bana doğru çevirdi. Tekrar gözleri bana değdiğinde, gözlerine az önce kurulmuş olan hüzün aniden silinmişti sanki. Nasıl beceriyordu bu ani duygu değişimini asla anlamayacaktım. Bordo Bereli yetisiydi sanırım. "Duygusal bir konuşma yapmaya çalışıyorum burada, Gökçen," dedi tane tane.

"Ee," dedim en boş vermiş şekilde. "Öpüşmeyelim mi yani?"

Huysuz ama tatlı bir ifade vardı yüzünde. "Ev insan kaynıyor. Beni sınama şu an, Gökçen." Dudaklarıma indi bakışları. "Zaten gözüme sokmak ister gibi sürmüşsün yine o kırmızı ruju."

Katıdan gaz hâline geçerken dibine daha çok sokuldum. Kadınsı bir tebessümle iki yana kıvırdım dudaklarımı anında. "Kırmızı ruj benim imzamdır, Murathan. Neslişah teyzeleri o olmadan uğurlayamam."

Dudaklarında millî çapkın gülüşü belirdi. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Nefesi yüzüme vurunca en içlisinden bir nefes verme isteği belirdi içimde ama zorlansam da tuttum kendimi. Burun uçlarımız birbirine değdi. "Sürmesi senden, uğurlama sonrası silmesi benden o zaman," diye mırıldandı dudaklarıma doğru. İkimizin de bakışları, dudaklarımız ve gözlerimiz arasında gidip geldi.

Güldüm. Arsız!

"Hay hay," diye mırıldandım *başım gözüm üstüne* der gibi. Yüzümü aniden yüzüne daha çok yaklaştırıp dudaklarımı dudaklarının üzerine hafifçe dokundurdum.

Derin bir nefes verdiğini hissettim. "Annemleri yaka paça kovduracaksın bana," diye isyan etti. Ama konuştukça dudaklarımız yine birbirine değiyordu, onu bilmem ama bu durum benim içimi daha bir hoş yapıyordu. Sonsuza kadar kalabilirdim bu şekilde. Sonsuza kadar nefesinde nefes bulabilirdim.

Hafifçe güldüm.

"Bence durmalısın," diye isyanına devam etti. "Yoksa ben duramam. Başlamışken bölünürsek de ağır olay çıkarırım."

"Geri çekil o zaman," dedim sakin ama kadınsı bir sesle.

"Hiç benlik değil," diye mırıldandı. "Ama irademle oynamaya devam etmemeni öneriyorum."

Sakınmadım kendimi dudaklarından.

"O dediğin de pek benlik değil."

"Her türlü zorlu şart için eğitimli olduğumu hatırlatmama gerek var mı?"

Benim de kim olduğumu hatırlatmama gerek vardı sanırım. Bu iddiasına karşılık yavaşça alt dudağını dişlerimin arasına aldım. Isırmadım. Hafifçe öne doğru çekip bıraktım sadece. Ama son derece yavaş hareketlerle. Kim olduğumu hatırlatmak için yeterliydi. Hafifçe geri çekilince bakışlarımı gözlerine diktim. Bunu beklemiyor olmalıydı. Alık bir ifade vardı yüzünde. Birkaç saniyelik duraksamanın ardından, "Siktir!" dedi ağız dolusu. "Çin işkencesinden betersin, Gökçen." Bir kolu aniden belime dolandı. Dudakları hızla dudaklarımı sarıp sarmalıyordu ki kapı ışık hızıyla açıldı.

"Ahsen seninle mi, Gö-" diyerek odaya daldı Gülhan abla.

Basıldık! Sonunda ciddi ciddi basılmıştık!

Anında yüzümü geri çektim. Öyle bir çekişti ki ışık hızı insan suretine bürünseydi direkt benim suretime bürünürdü. Önüme dönüp az önce ortamı ateşe veren ben değilmişim gibi dünyanın en masum bakışını kuşandım. Murathan'ın eli belimde öylece kaldı. Ama bel oyuntumu hafifçe sıkmasından sinir yüklemesi yaptığını anlayabiliyordum.

"Ay, tövbe!" diye yüzünü yana çevirdi Gülhan abla. "Ne yapıyorsunuz siz öyle?"

Murathan derin bir nefes verdi. "Yakantop oynuyoruz," diye yükseldi aniden.

Birtakım yakıcı şeyler oynadığımız doğruydu.

"Bu odaların girişinde ne diye kapı var?" diye yükselmeye devam etti. "Bir kere de çalın lan şu zıkkımı. İki *tık tık* yapmak bu kadar mı zor?"

Gülhan abla şaşkın bir bakışla baktı. "Ben ne bileyim burada olduğunu. Görmemişim bile geldiğini," diye mantıklı bir savunma yaptı. "Ahsen ve Gökçen var diye girdik herhâlde kapıyı çalmadan."

"Her yerden zırt pırt çıkıyorsunuz kaç gündür!" diye onu umursamadan isyanına devam etti Murathan. "Allah kitap aşkına, bir gidin artık ya. Kaçta sizin uçağınız?" Kolunu belimden çözüp ayağa kalktı. Gülhan ablaya ilerledi. Yanına gidince ise koluna yapışıp dışarı çekiştirmeye başladı. "Haydi, bırakayım havaalanına."

"Daha beş saat var," dedi Gülhan abla şok içinde. "Şimdiden gidip ne yapacağız?"

"Öncesinde kalkan uçakları sayarsınız. Haydi. Valla yeter. Gına geldi bana," diye saçmalamaya devam etti Murathan. Ciddi manada delirmişti sanırım. Zira Gülhan ablayı kolundan çekiştirerek ilerletirken oldukça ciddi görünüyordu. Kapıya atacaktı görümcemi!

"Murathan," diyerek ben de peşlerinden koşmuştum.

Onlar önde kavga ederek ilerliyor, ben arkalarından Murathan'a saçmalamaması konusunda yalvarıyordum ki zil çaldı. Bunu fırsat bilen Gülhan abla hızla kolunu geri çekti. "Salak!" dedi Murathan'a ağız dolusu. "Ablama diyeceğim seni. Görürsün sen. Beyinsiz."

"Nasıl korktum, anlatamam," dedi Murathan uyuz uyuz. "Elim ayağım titriyor, ha."

Kardeş, her yaşta kardeşti işte. İster evli, çocuklu olsun ister en bordosundan bereli olsun. İkisi minik bir laf kavgası içindeyken başımı iki yana sallayarak kapıya ilerledim. Ama kapıyı açar açmaz gördüğüm suret yüzünden aniden kapıyı yüzüne kapatma isteğimi zor frenlemiştim. Fedai Bey, ellerinde kırmızı güller, üzerinde lacivert bir takım elbise, yüzünde ise saçma bir gülüşle bana bakıyordu.

Birkaç saniye şok içinde bakakaldım. Ne işin var senin burada, Fedai?

Ben öylece kalakalmışken Fedai Bey'in gülüşü büyüdü.

"Merhaba, Gökçen Hanımcığım."

Bittik!

Yanımda aniden beliren Murathan'ın heybetli bedenini ve kokusunu hissetmemek imkânsızdı. Bakışlarımı usulca ona çevirdim. Fedai Bey'in gelişi şaşırtıcı olmuştu ama Murathan'ın yüzündeki ifade hiç şaşırtıcı değildi. Kaşları çatık, ifadesi ise sinir yumağı olmuş bir şekilde Fedai Bey'e ve elindeki güllere bakıyordu. Baştan aşağı süzdü adamı önce. Fedai Bey ise aniden yanımda belirip bakışları ile ona mermi atan Murathan'dan biraz tırsmıştı sanırım. Gülüşü ufaktan soldu.

Gerçekten bittik.

Bana baktı önce. "Kim bu?" dedi söver gibi. Tekrar adama döndü. "Kimsin lan sen?"

"Fe-Fedai ben," dedi kekeleyerek. Elindeki çiçek buketini bana doğru uzattı. "Hastaneye sizin için gönderdiğim çiçekler yanlış adrese gitmiş sanırım. Ben de bu defa kendim getireyim dedim. Üzerimde hakkınız çok, malum."

Ne kadar da güzel yapmışsınız öyle, Fedai Beyciğim. Acının buruk tebessümü...

Çiçekler doğru adrese gelmişti. Ama anlaşılan geri götüren kuryeler Murathan'ın eceli gelen farenin nerelerle oynadığı mesajını gerekli yerlere ulaştırmamıştı ki hâlâ aynı yerlerle oynanmaya devam ediliyordu. Bakışlarımı tekrar Murathan'a çevirdim. Fedai Bey'in kurduğu cümle karşısında yüzünde fevkalade bir ifade vardı. Şaşkınlık, sinir, inanamamak...

"Ne iyi yapmışsınız," diye mırıldandım gülümsemeye çalışarak. "Buyurun içeri." Hafifçe geri çekildim içeri girmesi adına. Adam da ayakkabılarını çıkarıp içeri girmeye hazırlanıyordu ki kapının önünde yalı kazığı gibi dikilen Murathan'la burun buruna gelince durdu. Boş boş göz kırpıştırarak yutkundu.

"Arkadaş kim?" dedi tedirginlikle bir Murathan'a bir bana bakarken.

"Sevgilisi," dedi Murathan ama sesinin önünde çakmak çaksak apartman havaya uçardı. Çok özür dilerim ama bu adamın siniri bir gün benim gerginlikten işememe neden olacaktı vesselam.

"Öyle mi?" dedi Fedai Bey gülümsemeye çalışarak. Geriledi. "Gi- Gideyim ben o zaman," deyip geri dönmüştü ki ileri atılıp durdurdum.

"Olur mu öyle şey, Fedai Bey? Gelin lütfen." Murathan'ın koluna yapışıp yanıma çekmeye çalıştım. "Yol versene adama, hayatım."

Çene kemikleri uyuz olduğunu fazlası ile belirtirken tip bakışlarını yavaşça bana çevirdi. Gözlerimi hafifçe büyüterek bunu yapmaya bir son vermezse ruhunu götünden çekeceğimi belli ettim. Anladı sağ olsun. Burnundan soluyan bir nefes verirken bir adım gerileyip adama yol açtı. Diğer yanıma geçti.

"Buyurun, Fedai Bey," dedim en kibar şekilde.

Murathan'ın bakışları adamın nasıl içinden geçtiyse, "Gelmeyebilirim," diye mırıldandı.

"Hayır," dedim anında. "Buyurun. Lütfen."

"Sağ olun," diyerek kibarca ilerledi adam. Bakışları yanımda dikilen Murathan'a değdiğinde, anında gözlerini kaçırarak koşar adım ilerledi. Bir-

kaç adım ilerleyince durdu. Kapıyı kapatırken sırtı bize dönük olan Fedai Bey'in arkasından işaret diliyle saniyelik bir kavga yaşadık.

Sinirle elini bize arkası dönük Fedai Bey'e doğru açıp bu *ne alaka* hareketi yaptı.

Ne bileyim, dercesine kaşlarımı yukarı kaldırdım.

Kulağıma eğildi.

"İntihardan, kanserden ölemeyince beni mi yokluyor lan bu adam? Sikicem-"

Koluna minik bir tokat atarak susturdum. Dudaklarımı oynatıp gereken cevabı sessizce verdim. *Sakin ol, gebertirim seni!* Tam o an Fedai Bey bize dönünce ise kocaman tebessüm ettim. Güldü o da. Ne yapsın adam? Garibim...

Elindeki kırmızı gülleri bana uzattı. "Buyurun," dedi kibarca.

"Çok sağ o-" diyerek alıyordum ki goril benden önce kavradı çiçekleri. Ama ne kavrama... Fedai Bey hafifçe yana sendelemişti çiçeklerin elinden hızla kapılması, daha doğrusu sökülmesi sebebiyle. Zaten ufak tefek bir şeydi adam.

"Eyvallah," dedi çiçekleri alır almaz. "Zahmet etmişsin."

"Estağfurullah," der gibi bir şey mırıldandı ağzının içinde.

Elindeki çiçeklere boka bakar gibi bakarak sağa sola salladı. "Güzel çiçekler. Mezar üstünde falan çok güzel dururlar. Açarlar yani ortamı." Bana döndü ağzını kırdığımın salağı. "Değil mi, hayatım?"

Fedai Bey anlık bir titredi sanki.

Deli olacağım. Güldüm ortamı yumuşatmak adına. "İlahi, hayatım," dedim koluna hafifçe dokunarak. "Çok güldürüyorsun beni." Kahkaha şelalesinden arıtılmış bir yudum suydu âdeta. O kadar güldüm ki ağzına şamarı çakmak istiyordum.

O zerre gülmeden bakarken ben aynı mesut ifademle önümüzde öylece kalan adama döndüm. "Buyurun, içeri geçelim, Fedai Bey," dedim tatlı gülüşümü bozmadan.

Tam o an, "Ay, kim geldi?" diyerek, salondan terliklerini tıkırdatarak halam çıktı. Holün ortasında ortama aşırı yabancı bir şekilde dikilen Fedai Bey'i görünce durdu. Bekledi. Bir omzunu hafifçe aşağı indirdi. Baştan aşağı süzdü adamı. Sonra ise dudaklarına en cilveli gülüşünü kondurup saçlarını geri savurdu.

"Buyurun. Kime bakmıştınız?"

Sana bakmadığı kesin, hala.

"Benim misafirim," dedim. "Fedai Bey. Hastalarımdan biri." Yanımdaki Murathan'ın delici bakışlarını üzerimde hissedince cümleyi düzeltttim. "Yani hastaneden hastalarımdan biri. *Geçmiş olsun* demeye gelmiş."

"Öyle mi?" dedi canım halam harfleri amaçsızca uzatarak. "Çok memnun oldum." Elini bütün işvesi cilvesi ile Fedai Bey'e uzattı. "Canan ben. Gökçen'in halası."

Fedai Bey ona uzatılan eli kavradı. Utangaç bir ifade ile tebessüm etti.

"Çok memnun oldum."

"Ben de," dedi halam anlamsızca içli içli bakarken. "Çok hem de." Bakışırken el sıkışmaya devam ettiler. Arka fonda *Only You* çalması normal miydi? Bence değildi. "Buyurun içeri," dedi halam sağa sola kıvırırken. Elini İngiltere prensesi gibi saçma bir asillikle geri çekti. "Ne içersiniz, hemen getireyim size."

Fedai Bey masumdu.

"Çay... Varsa tabii. Yoksa su."

Halam ise fenaydı. "Ay, ne suyu? Yoksa da koyarız bir çay," dedi anlamsızca egzotik bir sesle. Kadınsı bir gülüşle Fedai Bey'i salona yönlendirdi. Adam salona geçerken o da kıvırarak mutfağa ilerledi. Jöle gibi kadındı, vesselam.

Birkaç saniye sessiz kaldık.

"Nedense birden sinirim geçti," diye mırıldandı bordo goril aşırı sakin bir sesle. Elindeki gülleri sağa sola sallayıp, inadına duvara vururken keyifli bir gülüşle mutfağa ilerledi. "Canan hala, Fedai Bey dul, biliyor musun? Karısı Şaziye, en yakın arkadaşı Necati'ye kaçmış. Üstüne bir de sen kanser ol. Sevgiye nasıl muhtaç adam, bir bilsen..."

"Lan, senin sümüklü mendilinin benim yatağımın üzerinde işi ne?" diye bağıran Barbaros'a dikti bakışlarını Zülfikar.

Battaniyesine sıkı sıkı sarıldı. Burnunu çekti. Öksürdü. "O yanlış cevabı vermeseydin bir saat daha fazladan koşmayacaktım," dedi grip yüzünden kısık bir sesle. "Bana ne, oğlum? Sen de hasta olacaksın."

"Lan, boş boş konuşan sensin," dedi Barbaros. Yatağının üzerindeki sümüklü mendile ayağıyla bir tekme atıp aşağı savurdu.

"İyilik de yaramaz size, nankörler," diye mırıldandı Zülfikar en dramatik ifadesiyle battaniyesine daha çok sarılarak. Sesi bir tık borazanı andırıyor, bu durum sinirini daha çok bozuyordu. Yakışıklı sesine neler olmuştu böyle? "Övelim dedik. Reva mıydı bu bana? İki saat çıplak koştum lan karda.

Komutanım beni ensesiyle bile sikti. Biriniz de demedi ki *Zülfikarcığım, bir şeye ihtiyacın var mı? Bir sıcak çay verelim mi?*"

"Sen kendi başını yakıyorsun hep, ağabey," dedi alt ranzadan Emek. "Hiç adamın sevgilisinin önünde eski mevzular açılır mı?"

"Ne bileyim bu kadar kızacağını, lan?" diye isyan etti. "Ne kadar popüler bir adam olduğundan bahsediyordum."

"İyi bok yiyordun," diye homurdandı Barbaros.

Zülfikar ağlamaklı ifadesiyle battaniyesine daha çok sarıldı.

"Nerede benim vefakâr Aliş'im. Bana ne fayda varsa ondan var."

"Murathan Komutan'ım özel bir iş için yolladı onu," dedi Emek.

"Aliş!" diye bağırdı Zülfikar. "Aliş'im! Seni de mi aldılar benden, Aliş'im!"

"Lan, çocuk burada olsa ağzına sıçardın," dedi Barbaros. "Boş dram yapma. İşin gücün şov."

"En azından bir nane limon kapar gelirdi lan bana kantinden," dedi Zülfikar sitemkâr bir sesle. "Sizin gibi it değil Aliş'im. İnsan lan, insan. Gebersek on gün sonra kokumdan anlarsınız siz ancak. Vicdansız köpekl-" Ulu orta şiddetli bir şekilde hapşırınca cümlesi yarım kaldı.

Yüzünü ekşitti Barbaros.

"İşimiz yok da oturup senin nazlanmanı mı çekeceğiz, lan? Askeriye burası. Götün yemiyorsa git, *Barbie* giydirme oyna."

Güldü Emek.

"Aynı anda altı *Barbie* ile oynayıp orayı da karıştırır, ağabey. Aman diyeyim."

Zülfikar sümüklü peçetelerinden birini ranzanın alt kanndaki Emek'e savururken Barbaros kocaman bir kahkaha atmıştı.

"Barbaros ağabey," dedi Emek sümüklü peçeteden kıl payı kurtulup. "Bu arada Bilge yenge ile ne durumdasınız?"

Aklma Bilge'nin tatlı yüzü düşünce salak salak sırıttı Barbaros.

"Yengeniz, değil mi lan?"

"Yengemiz tabii," diye onayladı Emek. "Bayağı yol almış gördüm sizi bu aralar. Kar topu oynamalar falan..."

Gururla kabarttı omuzlarını Barbaros.

"Ee, yapıyoruz biz de bir şeyler, oğlum."

"Ne yapıyorsun acaba?" dedi Zülfikar küçümser bir bakışla. "Bahsetsene biraz."

Duraksadı Barbaros.

"Konuşuyorum."

Güldü Zülfikar.

"Doğru. Senin için bu büyük bir mucize. Lan, şimdiye sizin bu kızla sevgili olmanız lazımdı. Murathan Komutan'ım evlenecek neredeyse, sen hâlâ Mete'nin götünü bekliyorsun."

Yattığı yerde doğruldu. Çaprazındaki ranzada kalan, yeşil battaniyelere sarılmış Zülfikar'a baktı.

"Mete'ye laf edenin alayını kayışlarım. Ben bugün buradaysam sizin akıllarınızla değil, Metecan'ın dolandırıcılık meziyetleri sayesinde buradayım. Emeğe saygı lütfen!"

Şiddetle hapşırdı Zülfikar. Burnunu çekti acı içinde. Ama susmadı. "Lan, ben olmasam sen kızın karşısına mı çıkabiliyordun acaba?" Hapşırdı. Burnunu çekti. "Nankör!"

Küçümser bir bakışla baktı Barbaros.

"Timur Komutan'ımın çok sevdiğim bir özdeyişi var, kardeşim. Bilmem, bilir misin? Ben çok severim. Der ki *el sikini görmeyen, kendi sikini piyade tüfeği sanırmış*. Sen de böyle ancak kendi sikine bak, dur. Tamam mı? Ben o sırada kendi işimi çoktan hallediyorum zaten."

Güldü Zülfikar. "Kıza mezhebini sorarak mı?" Gülüşü şiddetlendi. "Ölene kadar buna güleceğim demiştim. Bakın ölüyorum. Hâlâ gülüyorum."

İster istemez Emek de gülmüştü.

"Kız, biz şimdi neyiz diye sorarsa aman diyeyim, bu sefer de *elhamdülillah Müslüman'ız* deme, ağabey."

İkisinin de gülüşü şiddetlendi.

"Lan, susun," dedi Barbaros ters ters. "Ben şansıma tüküreyim ki o olay sizin yanınızda oldu zaten."

Gülmeye devam ettiler. Barbaros ise en yorgun ama küfür dolu bakışını atıyordu. "Sülü nerede? Beni bir tek o anlar," dedi gözlerini devirerek yatağa geri devrilirken.

Tam o an askeriyenin diğer ucundaki Aybüke'nin odasının olduğu koridorda yedi yüzüncü turunu atıyordu Süleyman. Bir aşağı bir yukarı gidip gelirken bir postallarının gıcırtısı bir de dertli nefes alışverişi yankılanıyordu boş alanda sadece. Koridorun ucunda elinde siyah, küçük bavulu ile Aybüke'yi görünce durdu. Baştan aşağı siyahtı kurban olduğu. Siyah pantolon, siyah postallar, siyah mont; siyah saçlar, gözler, kaşlar. İçli bir nefes verdi istemsizce. Bahtı karaydı ama ne güzel karaydı... Sabırla bekledi yanına gelmesini.

"Ne yapıyorsun sen iki saattir burada?" dedi Aybüke yanına gelince. Bavulu yere bıraktı. "*Bekleme*, demedim mi ben sana?"

"Ben giderim gitmesine de..." diyerek asıl konuya giriş yaptı. "Sen gitmesen mi be, dağ çiçeğim?"

Gözlerini devirirken ofladı Aybüke.

"Jinda kayıp, Süleyman. Gökçen'in hayati tehlikesi geçmiş değil yani. Murathan Komutan'ımın kesin emri var. Yanında olmam lazım. En azından şu Jinda denen kadından bir ses çıkana kadar yalnız bırakamam."

Bir kere daha Murathan Komutan'ının ona olan güvenini sarsamazdı. Daha önce koruyamamıştı ama bu sefer ne olursa olsun koruyacaktı Gökçen'i. Hepsini bilse de Süleyman anlamak istemiyordu. Bu, akşamları artık Aybüke'yi göremeyeceği anlamına geliyordu. Yemekleri onsuz yiyeceği anlamına geliyordu. Bu fikirden hoşlanmamıştı. Onun timden ayrı gittiği görevlerde bile dönüşü için gün sayardı. Yüzü düştü istemsizce.

"Ben tek kalıyorum ama..." diye homurdandı.

Boş boş baktı Aybüke.

"Hayatın mı tehlikede, Süleyman?"

"Sen yokken evet."

Yüzünü ekşitti.

"Salak salak konuşma."

"Pansumanın ne olacak?" diye bir bahane daha attı öne.

"Doktorun yanına gidiyorum, Süleyman."

Doğruydu. Yüzü yine düştü.

"Yemeklerini güzelce ye."

İfadesiz bakışı sürüyordu Aybüke'nin.

"İyi ki dedin. Sen demesen hiç aklıma gelmezdi yemek yani."

Umursamadı bile Süleyman bu terslenmeyi.

"Zırt pırt Gökçen Hanımlara gelsem Murathan Komutan'ım ne yapar dersin?"

Cevap netti.

"Götüne G3 yemek istemiyorsan yapma bunu."

Tadı kaçtıkça kaçıyordu. Dertli bir nefes verirken, elini alnına atıp yana döndü. Birkaç saniye sindirmeye çalıştı bu gidişi. Aybüke'den minik bir gülme sesi yükselince hızla bakışlarını ona çevirdi. Bu aralar çok sık gülüyordu. Alışmadık götte ise don hiç durmuyor, eli ayağı birbirine girmeye devam ediyordu. Birkaç saniye boyunca boş bakışlarla baktı hâlâ gülerek ona bakan Aybüke'ye.

"Niye güldün?" dedi tedirginlikle.

Gülüşü derinleşti Aybüke'nin. Başını yavaşça iki yana salladı.

"Çocuk gibisin, Süleyman."

Yüzü düştü. "Özlüyorum ben seni, kızım," diye homurdandı ağzının içinde. Bakışlarını yanına çevirdi. "Ne anlarsın sen?"

Cevap için birkaç saniye bekledi.

"Anlamadığımı nereden biliyorsun?"

Bakışlarını tekrar ona çevirdi Süleyman. Dudaklarındaki yarım gülüşte takılı kaldı. Kelimeleri aldı başını gitti. Öylece bakakaldı.

"Akşam kızlar uyuduktan sonra gelebilirsin belki," dedi Aybüke sakince. "Zili çalma ama. Beni ara. Açarım belki kapıyı." *Belki* kısmını fazlası ile vurgulamıştı. Aynı gülüşle Süleyman'ın yanından geçip ilerledi.

Ama Süleyman ilerleyemedi. Sanıyordu ki dizleri tutmuyordu. Duyduğu şeyleri sindirmek adına birkaç saniye bekledi.

Biraz ilerlemişti ki durdu Aybüke. Tekrar arkasını dönüp, az önce bıraktığı konumdan zerre kıpırdamayan Süleyman'a bakarken gizli tutmaya çalıştığı bir gülüş vardı dudaklarında. "Bavulumu alıp gelsene," dedi. "Ben mi taşıyayım yaralı hâlimle?"

Girdiği transtan çıktı Süleyman. Ama bilinci tam anlamıyla yerinde değildi. "Ha?" dedi boş boş. "Ha," dedi tekrar aydınlanmış bir şekilde. "Bavul. Ben alayım tabii." Yere eğilip bavulu aldı. Tekrar doğrulup ilerledi. Yanına gidince yan yana yürümeye başladılar.

"Kaçta geleyim?" diye sordu Süleyman hevesle. "Kaçta uyur kızlar?"

"Saçmalama. Söylediğime pişman etme, Süleyman."

"Bir kere *gel*, dedin. Geri alamazsın."

"Vazgeçtim," dedi Aybüke. "Sakın cidden geleyim deme. Açmam kapıyı."

Dinlemedi Süleyman. Kaçta gelmesi gerektiğini sordukça sordu. Aybüke ise tersledikçe tersledi.

O sırada askeriyenin bir diğer odasındaki Timur ise başını gömülü olduğu evraklardan kaldırdı. Derin bir nefes verdi. Şakaklarını ovuşturdu. Dertli nefesi büyürken hâlini tek bir cümle ile özetledi:

"Senin aşkının ceremesini omuzlayan kaderimin, bahtımın talihini sikeyim ben, Karakurt."

Elindeki poşeti sıkıca kavradı Leyla. Sabahtan beri balkonda beklemiş, kargocu kapıyı çalmadan bu paketi almak için uğraşmıştı. İstediği gibi ses-

sınır alabilmişti. Derin bir nefes aldı. Fazlasıyla gergindi ama yapabilirdi. Omuzlarını kabarttı. Minik bir öksürükle boğazını temizledi. Yolculuk bir buçuk saate çıkacaklardı evden. Adana'ya dönüyorlardı. Aslıhan ise Ankara'ya.

Affedilmesi zor bir hata yapmıştı. Her şeyin farkındaydı. Ait hissettiği de haklı yoktu. Ama bu defa hiçbir şey yapmadan durmak istemiyordu. Kaçmak, hiçbir sorununu çözmemişti. Acı bir tecrübeyle öğrenmişti. Yıllar. Kaçtığı her şey, yıllar sonra en ağır şekilde vurulmasını yüzüne. Söyleyecek sözü yoktu. Ama verecek minik bir şeyi vardı Aslıhan'a.

Yıllardır sandığının en derinlerinde bekleyen minik bir şey.

İçerideki salondan diğerlerinin sohbet ve kahkaha sesleri yükselirken Aslıhan yine odaya çekilmişti. Onun yüzünden gelmiyordu içeri. Leyla'nın olduğu ortamlardan kaçıyordu, farkındaydı. Kapının önüne gelince durakladı. İçinde hiçbir zaman bastıramadığı kaçma dürtüsü belirdi. *Aksama sonra. Kurcalama*, diye fısıldadı. Ama geri itti bu sesi. Artık bunu yapmak istemiyordu. Çünkü bazı şeyleri hayatın akışına bırakmak insanı daha büyük hareketlere sürüklüyordu. İnsan, kendi hayatının rehberine kendi yön vermeliydi.

Bir eli poşeti sıkı sıkı tutarken diğer elini kapıyı tıklamak için kaldırdı. Gözlerini kapatıp bir derin nefes daha verdikten sonra toplacağı cesaretle kapıya iki kere vurdu.

"Evet," dedi Aslıhan'ın ifadesiz sesi.

Kapı kolunu kavradı. Açıp odadan içeri süzüldü. Toplanmış iki saç vardı odanın içinde. Solda kalan koltuğun köşesine kıvrılmış, kalınlık bağlığına yerleştirdiği kitabı okuyordu Aslıhan. Ama çalan kapıyla bakışları o yöne dönmüştü. Gördüğü yüzle ise ifadesi hafif bir bocalamıştı. Kısa bir an sessizce bakıştılar.

"Gelebilir miyim?" diye mırıldandı Leyla en sonunda.

Sessiz kaldı önce. Dili sakınca dudaklarında gezinirken başını aşağı yukarı salladı. Bu hareketten cesaret alan Leyla odaya girip kapıyı kapattı. Elinde büyüttüğü bir çocuğa yabancı kalmak çok garip geliyordu. Ama bunu onlara yapan oydu. Omuzlarındaki ağırlıkla sessizce ilerledi. Koltuğun en ucunda Aslıhan varken diğer ucuna da o oturdu. Birkaç dakika konuşmadı ikisi de. Birbirlerine kaçamak bakışlarla baktılar.

Minik bir öksürükle boğazını temizledi Leyla. "Söylediğin her şeyde haklıydın," dedi mırıltı şeklinde.

"Haklı olmasam söylemezdim zaten," dedi Aslıhan anında.

"Doğru," diye onayladı Leyla.

Kısa bir an için yine sessiz kaldılar.

"Gökalp'i doğurmak istememişsin," dedi Aslıhan birden. "Doğru mu?"

"Doğru."

"Neden?"

"Ali gibi bir babanın yokluğunda büyümesin diye."

Önündeki kitaptan kopardı bakışlarını Aslıhan. Yanındaki kadına baktı. "Gökçen?" dedi soru sorar gibi. "Onu neden hiçe saydın?"

Leyla cevap için yine beklemedi. Ve yıllardır içinde tuttuğu sessiz yasını ilk defa sesli dile getirdi: "Ali'nin peşinden ben de gidersem benim arkamdan da çok ağlamasın diye."

Bakışları şok dolu bir hâl aldı Aslıhan'ın.

"İntihar da mı ettin yoksa?"

İstemsizce gülmüştü Leyla. "Hayır." O da bakışlarını Aslıhan'a çevirdi. "Ama düşündüm."

Sinirli bir şaşkınlık vardı Aslıhan'ın üzerinde. "İnanamıyorum sana. Haydi, bizi geçtim, çocukların için dik durmalıydın," diye çıkıştı istemsizce. "Bunu düşünmemeliydin bile."

Kızı yaşındaki birinden azar yemek garipti ama söylediği her şeyde de haklıydı. "Biliyorum," dedi. "Fark etmem biraz zaman aldı sadece. Bir kadın anne olduktan sonra büyür, Aslıhan. Ben çocuklarımın gelişiyle değil, Ali'nin gidişiyle büyüdüm."

Birbirlerine baktılar birkaç saniye için. Lakin Aslıhan hemen kaçırdı gözlerini. Bakışlarını önündeki kitaba eğdi tekrar. Neye baktığını bilmeden baktı sadece.

"Kendimi savunacak değilim. Doğru şeyler yapmadım, düşünmedim. İyi bir anne olamadım o zamanlar için. Kendi acıma gömüldüm. Diğer herkese kör kaldım. Sizin de bizimle aynı durumda olduğunuzu anlayamadım," dedi Leyla sakin bir sesle. "Affa layık değilim. O yüzden af dileyecek de değilim. Kaçmamalıydım. Yanınızda olmalıydım. Yusuf'un üzerimizde emeği çok. Silip atmamalıydım. Neslişah tek dostumdu. Sırtımı dönmemeliydim. İstersen benimle ölene kadar konuşma. Hakkındır. Bir şey söyleyemem. Ama bazı şeyleri değiştirmeye de artık gücüm yetmez, Aslıhan." Derin bir nefes verdi. Kucağındaki poşeti koltukta aralarına bıraktı. "Bunun için de geç kaldım. Biliyorum. Ama yine de al. Sahibini bekliyordu yıllardır. En azından o ait olduğu yerde dursun artık. İster at ister sakla."

Bakışlarını aralarındaki poşete çevirdi Aslıhan. Göz ucuyla baktı. Dişlerini sıktı. Bakışları usulca tekrar Leyla'yı buldu. İkisinin de yüreğinin orta yerinde taş gibi ağır bir acı olduğundan belki de kederliydi bakışları.

Gülümsedi sadece Leyla. Başka bir şey söylemedi. Yavaşça oturduğu yerden ayaklandı. Minik adımlarla, dik bir duruşla odadan çıktı. Birkaç dakika bekledi arkasından Aslıhan. Daha fazla tutamadığı merak duygusu, bakışlarını yanındaki siyah poşete çevirmesine neden olmuştu. Karışan duygularını toparlamak adına derin bir nefes verirken önüne döndü. Elinin altında hâlâ açık olan kitabın, gözüne batan ilk cümlesinde durdu bakışları.

"...iyi de affa değer olanı zaten herkes affeder. Asıl af, affa layık olmayanı da affetmek değil mi? Tıpkı vicdan gibi. Onu kaybetmeye en fazla hakkımız olduğu anda koruyabildiğimiz şey değil miydi vicdan?"

Kitabı kapattı. Nazan Bekiroğlu, *Mücella*. Yanındaki poşeti aldı. Tereddütlü ama bir o kadar da kararlıydı elleri. Poşetin içinden gri bir hediye paketi çıktı. Poşeti tekrar koltuğun üzerine bırakıp paketi açtı. İçinden çıkarıp elinde tuttuğu şey ise içinde tarifi imkânsız sızının belirmesine neden olmuştu. Kırmızı bedeni, sarı burnu olan örgü bir ayıcık vardı elinde.

Sesler doluştu zihnine çok eskilerden.

Burnu sarı olsun tamam mı, Leyla teyze, diyordu neşeyle. *Çılgın Bediş'in ayısı gibi. Aynısı olmalı. Birebir aynısı. Yaparsın, değil mi?*

Benim kara kuzum ister de yapmam mı? Yaparım tabii, diyordu Leyla teyzesi.

Burnunun ucunun sızladığını hissetti. Genzi yandı. Dudakları titredi. Gözlerini kapatıp gözyaşlarına hâkim olmaya çalışırken elindeki örgü ayıcığa geçirdi parmaklarını. Ama bütün direnişine rağmen yanağına doğru tek bir damla gözyaşının süzülmesine engel olamadı. İçinde yanan ateşi söndürmeye denizler yetmemişti yıllardır. Ta ki o tek bir damla yaşa kadar.

"Ahsen. Ama artık gitmemiz lazım, anneciğim. Uçak gidecek bak," diyerek Ahsen'i Gökalp'in kucağından sökmeye çalıştı Gülhan abla ama nafileydi.

Yanağını daha çok yapıştırdı yanağına. Kollarını sıkıca sardı boynuna. *Bırakmayacağım*, der gibi omuzlarını yukarı kaldırıp indirdi. "Göku'yla gideceğim."

Sırıttı Göku. Pek şikâyetçi değildi.

Omuzları çöktü Gülhan ablanın. "Sen burada kal o zaman," diye çıkıştı. "Ben giderim babana. Gelme sen. Bana kalır baban. Oh, mis!"

Ahsen korna sesi duymuş kedi gibi anında kulaklarını yukarı dikmişti. "Babam mı?" Hızla kolları geri çözüldü. Gökalp'in kucağında debelenip kendini yere indirtti. "Babama gidelim," dedi kararlı bir sesle. Gülhan ablanın eline yapıştı.

Geriye kalan ise sırtından bıçaklanmış bir Göku oldu. Şok içinde bakıyordu Ahsen'e. "Yazıklar olsun," dedi içli içli. "Siz kızlar hep aynısınız."

Güldü Ahsen. Hem de kıkırdayarak. Herkes öldürür sevdiğini, Gökalp. Bu işler böyledir. Kimi bir bakışıyla yapar bunu, kimi Ahsen gibi saniyesinde satan sözlerle.

Havaalanındaydık. Gökalp ve Aslıhan abla aynı uçakla gidecekti. Yozgat'a uçak yokmuş. Mecburen Ankara'dan aktarma yapacaktı Aslıhan abla. Gülhan abla ve Neslişah teyze ise Adana yolcusuydu. Kalkış saatleri aynıydı. On beş dakikaya içeri geçmeleri gerekecekti. Murathan ekibe su, Ahsen'e ise çikolata almaya gitmişti. Bir yanımda annem ve Neslişah teyze vardı. Konuşmalara doyamamış, hâlâ kendilerine dedikodu yapacak bir alan buluyorlardı. Diğer yanımda halam ve Aslıhan abla vardı. Aslıhan abla her zamanki gibi sessizdi. Kitabına gömülmüştü. Halam ise klasik halamdı.

"Ay, bu Fedai Bey'in soyadı ne?" diye kırkıncı kere Fedai Bey temalı sorularından birini yöneltti. "*Facebook'tan* ekleyeyim." Cebinden telefonunu çıkardı. Heyecanla baktı bana.

Ciddi manada adama yürümüştü. Öyle ki çaylar, kahveler havada uçuşmuş; Murathan'da gazı verdikçe vermişti. Gariban Fedai Bey ise kalakalmıştı panter gibi üzerine atlayan halamın karşısında.

Yılmış bakışlarımı halama çevirdim.

"Ekleme, hala. Ekleyip ne yapacaksın?"

"Güllü, güvercinli, yanar dönerli kandil mesajı göndereceğim," dedi beni muazzam bir şekilde kınayarak.

Yüzümü ekşittim.

"Sakın adama yürüyeyim deme. Hastam o benim. Etik kurallara aykırı."

"Senin hastan," dedi geniş geniş. "Benim değil." Diğer yanındaki Aslıhan ablaya döndü. Koluyla dürtükledi. "Haksız mıyım, kız?"

Aslıhan abla bakışlarını kitaptan çekmedi. Ama cevapsız da bırakmadı.

"Teorik olarak haklılık payın var. İnkâr edemem."

"Adam kanser hastası," dedim. "Karısı aldatmış, en iyi arkadaşı sırtından vurmuş, işi batmış, intihar etmiş."

"*Sen de musallat olma adama,* demek istiyor sanırım," diye mırıldandı Aslıhan abla.

"Ya, tamam işte," dedi halam zerre umursamadan. "Ben ona iyi geleceğim. Yaralarını saracağım." Elini âdeta *ah, Romeo,* diyen *Juliet* gibi kalbinin üzerine bastırdı. "Bunca cefa birbirimizi bulmamız içindi belki de."

Aynen, hala. Sen Fedai Bey'i bul diye kaçırıldım ben. Sen yoksun diye kanser oldu adam. Aynen.

Ne diyeceğimi bilemez bir şekilde oflayıp önüme döndüm ama karşıdan bize doğru gelen muhterem ve muhteşem kişiyi görünce oflamam kocaman bir gülüşe dönüştü. İlerledi bize doğru Murathan. Annemle Neslişah teyze'ye birer şişe su verdi. Bana göz ucuyla minik bir bakış atıp Gülhan abla ve Gökalp'in yanına ilerledi. Elindeki beyaz poşetten iki şişe su çıkarıp birini Gülhan ablaya diğerini Gökalp'e verdi. Ahsen'in boy hizasında eğilip ona da gofret uzattı. Dayısının yanaklarını şapur şupur öptü Ahsen.

Tebessüm ediyordum bu hâllerine. Tabii, halam yağmalamasaydı. "Sana aşk da bize naşk mı, zilli?" diye mırıldandı kulağıma. "Ne olur söyle kız soyadını. Beni hastaneye getirtme bak."

Aşk dolu bakışlarım dağıldı. Yerine en yılmış bakışım kuruldu. "Unuttum, hala," dedim her bir harfi fazlasıyla vurgulayarak. "Sonra öğrenirim. Tamam mı?"

Zafer kazanmışçasına güldü. "Ha, şöyle." Oturduğu yerde bile kıvırttı. Cıva gibi kadındı vesselam. Kulağıma eğildi. "Bu iyiliğine karşılık ben de sana bir iyilik yapacağım şimdi. Halalar bu günler içindir."

Ne yapacak diye bakarken o birden ayağa kalktı. Ona bakarken Murathan'ın önümüze kadar geldiğini fark etmemiştim. Ayağa kalkar kalkmaz Murathan'la acayip senkronize bir şekilde hareket ettiler. Murathan ona bir şişe su uzattı. O suyu aldı, kenara çekildi. Ve halamın boşalan koltuğuna, yani yanıma kendini bıraktı Murathan.

Göz kırptı ayaktaki halam. Suyu açıp içerken kıvıra kıvıra Gökalp'e doğru ilerledi. Murathan elindeki poşetten bir şişe su daha alıp yanındaki Aslıhan ablaya uzattı. Aslıhan abla ona uzatılan suyu sessizce aldı. Murathan ise montunun yakalarını düzeltti. Omuzlarını dikleştirdi.

"Bak, ne buldum..."

Bakışlarım ona döndü.

"Ne?"

Elini montunun cebine attı. Merakla baktım ne çıkacak diye. Elini cebinden çıkarıp sıkı sıkı sıktığı avucunu bana doğru uzattı. Açtı. Minik bir şıpsevdi sakızı vardı elinin içinde. Gördüğüm şeyle saçma bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Hatırlıyordum. Küçükken çok severdim bunu. Tadı diğer sakızlara göre hep daha güzel gelirdi. Bazen bunlardan alırdı Kepçük, Pamuk'a. Bazen de meybuz.

"İnanamıyorum," diye mırıldandım neşeyle. Avucunun içinden aldım sakızı. "Hâlâ satılıyor mu bunlardan?" Çocuksu bir kıpırtı belirmişti içimde. Anlamsızca kıpırdandım yerimde. Hızla paketi açmaya başladım. "Meybuz da satılıyor mudur hâlâ?" diye mırıldandım.

"Vardır," dedi. "Ama tadı eskisi gibi değil."

Sakızı paketinden çıkarıp ağzıma atarken ona da en tatlı bakışımla bakıyordum. Etrafımız aile bireyleri ile dolu olduğu için edepli takılmak farzdı. Gülhan ablaya basılmamız yeterli olmuştu şahsen. Hafifçe kulağına doğru yaklaşıp kısık bir sesle mırıldandım:

"Ondan da bulur musun bana?"

İfadesini görebilmek adına yüzümü geri çektiğimde dudaklarında yarım bir gülüş vardı. Yanındaki Aslıhan ablaya baktı hafifçe. Çenesini kaşırken tekrar bana döndü. Ve çok romantik bir cevap verdi:

"Dağları deler getiririm."

Minik bir kahkaha attım. Sakızı ağzıma atarken elimdeki şıpsevdi sakızı paketine takılmıştı bakışlarım. Şöyle bir not vardı: *Aşk, birbirinin gözlerinde hayatın anlamını okumaktır.*

"Bak, bu çok doğru," diye mırıldandı kulağıma eğilerek. Uzanıp boşta kalan elimi kavradı. Başını hafifçe geri çekip derin derin baktı gözlerime. "Biz de bir çift maviliğe mühürledik varı yoğu."

Gel beni sev, diyordu. Başka seçenek göremiyordum ben. Sevgi sözcüklerime, "Hurma gö-" diye giriş yapıyordum ki elini aramıza kaldırarak durdurdu beni.

"Sakın devam etme, Gökçen!"

Gülüşüm büyüdü.

"Ama benim de sana romantik bir şeyler söylemem gerekli şu an."

"İnan, hiç değil."

Bir kahkaha daha attım. Kendimizce eğleniyorduk ki "Kusacağım sanırım," diyen Aslıhan ablaya döndü bakışlarımız. İfadesiz bakışları hâlâ elindeki kitaptaydı. "Tekme tokat kavga ettiğiniz hâlleriniz şu an daha cazip geliyor."

"Otuz yaşında yine saç baş girelim mi yani, Aslıhan abla?" dedi Murathan. "Bu mu beklentin?"

Gözlerini devirdi Aslıhan abla. Yeterli bir cevaptı.

"Saat geldi," diye bağırdı Gülhan abla. "Toparlanalım."

Herkes ayaklanırken Gökalp yine Murathan'ın dibinde bitmişti. Çok bile ayrı kalmıştı zaten. Hafifçe güldü Murathan, Gökalp'in ona bakan hayran bakışlarına karşı. Elini saçlarına daldırıp karıştırdı.

"Bir derdin olursa ne yapacağını biliyorsun."

Saçma bir heyecanla gülerken başını aşağı yukarı salladı Gökalp.

"Ağabeyimi arayacağım."

Aynen öyle, der gibi gülümsedi Murathan. Omzuna iki kere dostça vurduktan sonra kendine çekti. Buna dünden razı olan Gökalp ise hemen yapışmıştı Murathan'a. Biz genetik bir kodla donatılmış olarak Kepçük'e yapışmaya meyilli doğuyor olabilir miydik acaba?

Bana döndü Neslişah teyze. "Güzel kızım," dedi tatlı tatlı. "Pamuk kızım." Elimi sıkıca avucunun içine aldı. Ben duygusal bir konuşma beklerken o çok başka bir konuya geçiş yaptı. "Buzluğa bir sürü mantı yapıp attım. Nöbet dönüşlerinde at onları suya, beş dakikada haşlanırlar. Güzelce ye. İçli köfte de koydum birkaç paket. Onları da ister haşla ister kızart. Tamam mı, yavru-"

Murathan böldü canım Neslişah teyzemi.

"Yemez içli köfte Gökçen, anne. Yapma dedim o kadar. Soğanlı o."

"Benim büyüttüğümü bana mı öğretiyorsun, oğlum?" diye lafını çaktı Neslişah teyze. "Soğansız yaptık herhâlde."

Murathan annesine *bari şurada bozma, anne* temalı bakışını atarken gülmemek adına dişlerimi dudağıma geçirdim. Tam o an Neslişah teyzenin bana doğru açılmış kollarını ve sıcacık gövdesini görünce, iki koca adımda göğsüne sinip başımı omzuna yasladım. Bütün çocukluğum burada, bu omuzdaydı. Yanan genzim ve sızlayan burnum, olacakların habercisi olarak gözyaşlarını hazırlamaya başladı. Sıkı sıkı sardım kollarımı bedenine. Daha önceden bir veda şansım bile olmamıştı hiçbirine. Hepimizin içinde kalan en büyük yara buydu. Belki de hayat bu yüzden böyle bir şans sunmuştu bize. Bir daha görüşebilmek, veda edebilmek için birbirimize.

O zaman neden ağlıyordum şu an? Geri çekildiğimizde Neslişah teyzeyi de ağlarken görmenin içime bir nebze de olsa su serptiğini asla inkâr edemezdim. O bile ağlıyorsa ben hayli hayli ağlayabilirdim. "Ağlama," dedi yanağımı şefkatle okşayıp gözyaşlarımı silerken. "Bu sefer ayrılık yok. Ne zaman istersen Neslişah teyzen yanında." Anneme döndü. Gözyaşlarını silerken beni bırakıp ona doğru ilerledi. "Hem en yakın zamanda hayırlı bir iş konuşmak için tekrar bir araya gelmek farz sanki bize, ha Leyla?"

Anladık, Karakurt ailesi. Konuşacağız hayırlı işi. Tamam.

Hafifçe gülümsedi annem. İkisi de kollarını açıp sıkı sıkı sarıldı birbirine. Hiçbir şey söylemediler ama ikisinin de eli sanki yıllar önce birbirlerine veremedikleri desteği vermek ister gibi sırtlarını sıvazlıyordu.

"Katılıyorum," dedi halam. "Tez vakitte konuşalım bence de."

"Hala!"

"Haklı kadın," dedi Murathan onun yerine. Dudaklarında yarım bir gülüş vardı. "Sonuna kadar senciyim ben, Canan hala." İmalı sırıtışı eşliğinde Gülhan ve Gökalp'in yanına ilerledi.

"Ben bu çocuktan razıyım," dedi halam arkasından. "Küçükken arkasından neden o kadar ağladığını şimdi daha iyi anlıyorum. O zaman tanısaymışım ben bile seninle ağlarmışım, kız."

Gözyaşlarımın arasından güldüm. Murathan'a kaydı bakışlarım. Yanağımdaki ıslaklıkları siliyordum bir yandan da. Ahsen'i yerden tek hamlede kucaklayıp yanağına devasa bir öpücük bıraktı. Aynı saniyelerde Gülhan abla da kolunun altına sindi. Huzurlu bir tebessümle sarıldı kardeşine. Derken diğer yanına da Aslıhan abla sokuldu. Ahsen yüzünden sarılamayınca ön tarafa geçti.

"Dikkat et," dedi Aslıhan abla.

"Arayınca aç," dedi Gülhan abla.

"Bana toka al," dedi Ahsen.

Murathan ise üçünün de başının üzerine minik bir öpücük bırakmakla yetinmişti. Akan burnumu çekip gözyaşlarımı silmeye çalışırken, gülerek baktım bu hâllerine. Hepsine sıkıca sarıldım. Onlar da Gökalp'i sıkıca sarıp sarmaladı. Hele Neslişah teyze... Kerpetenle ayıracaktık neredeyse. Murathan, *bana bile bu kadar sarılmadın, anne,* diye hafifçe yükselince bırakmak zorunda kalmıştı.

Benim ağlayışım ise şiddetli bir hâl almıştı. Aile olmak, illa aynı kandan olmak demek değildi ki. İki ayrı aileydik biz. Ama bir o kadar da tek bir aile. Ayrı düşmüştük yıllarca. Görmemiştik birbirimizi, duymamıştık sesimizi. Ama ister görme ister duyma, ailen değişmezdi. Farkında değillerdi belki ama Yusuf Karakurt ve Ali Alptekin en sağlam temeller üzerine kurmuştu bu aileyi. Dağılmıştık. Tarumar olmuştuk, kırgındık birbirimize, yaralıydı kalbimiz bir parça, kayıplarımızın telafisi yoktu. Ama yine de bir aradaydık. Yine de buradaydık. Çünkü kayıplarımız büyüktü. Tıpkı birbirimize olan bağımız gibi. Çünkü yaralarımız aynı yerdendi. Tıpkı acılarımız gibi. Çünkü biz geride kalanlardık. Kayıplarımız yerine tutacağımız, yine birbirimizin elleriydi.

Vedalaşma ve sarılma işi bitince hepsi ilerledi. Bu havaalanına ilk adım attığım an belirdi zihnimde. Bavulun üstüne oturmuşum, kimsem yok. Boş boş bakıyorum etrafa. Bavulun tekeri kırılıyor. Düşüyorum. Ama tam o sırada iki sıcacık el tarafından yakalanıyorum. Hayatımın eksenini kaydıran iki olay vardı benim evrenimde. Birincisi, Hakkâri'den gitmem; herkesin benden gitmesi. İkincisi, Silopi'ye gelmem; herkesin bana geri gelmesi. Ekleme şansım olsa bir de şunu eklerdim:

Kepçük'ten gitmem, Murathan'a geri dönmem.

İlerideki alanı geçince farklı yöne ayrılacaktı hepsi. Gökalp ve Aslıhan abla bir yana, Neslişah teyze ve Gülhan abla bir yana, biz bir yana. Ben

içli içli ağlıyordum, annem ise içini parçalayarak. *Bu bir ayrılık değil,* diye Neslişah teyzenin söylediği şeyi defalarca tekrar ettim içimden. *Bu bir ayrılık değil. Bu bir ayrılık değil.*

Biz arkalarından bakarken Aslıhan ablanın adımları yavaşladı. Durdu. O durunca ilerleyen ekip de durdu. Bakışlar ona döndü. Bize çevirdi yüzünü aniden. Adımları yolları tekrar yürüyüp tam annemin karşısında dikildi. Birkaç saniye baktılar birbirlerine. Annem yaşlı gözlerle, o ters bakışlarıyla. Yine bir gerginlik mi çıkacak korkusu ile hafifçe Murathan'ın elini kavradı parmak uçlarım. O ise tamamen elinin içine aldı elimi.

"Ben yapılanı unutmam," dedi Aslıhan abla. Kelimeler dudaklarından acele ama kendinden emin bir şekilde dökülüyordu. "Senin bizi hiçe sayışını da bu aileyi bu kadar ayrı tutuşunu da annemi yalnız bırakışını da asla unutmayacağım."

Murathan'ın elinin içindeki elim daha çok sıktı parmaklarını. Gerginliğimi anlamıştı. Ama benim aksime o oldukça sakindi. *Sakin ol,* dercesine okşadı parmakları elimi.

"Ama deneyeceğim," dedi Aslıhan abla beklenmedik bir şekilde. "Unutmasam bile affetmeyi deneyeceğim. Babam için, Ali amca için, küçük Aslıhan'ın en sevdiği teyzesi olduğun için. Deneyeceğim." Bakışlarında sertlik hafifçe dağıldı. "Hemen yapamam ama deneyeceğim. Bana biraz zaman ver. Olur mu?"

Kalbimin üstünde kaç gündür tonlarca taş vardı da birden bir el hepsini kaldırmıştı sanki. Bir gerginlik mi çıkacak korkusuyla Murathan'ın elini sıkan parmaklarım gevşedi. Annem ise dolu gözlerle kocaman gülümsedi. "Olur," dedi kısık bir sesle. "Sen ne zaman gelirsen ben istediğin yerde olurum."

Bakışlarını sert tutmaya çalışıyordu Aslıhan abla. Ama zorlandığını ben bile anlayabiliyordum. Başını hızla aşağı yukarı salladı. "İyi," dedi ters ters. "İyi bak," duraksadı. Ama devam etti: "Kendine." Bakışlarını kaçırarak ilerlemek adına geriye doğru bir adım attı. "Güçlü dur. Yıkılma öyle her şeye. Benim tanıdığım Leyla teyze böyle yapmazdı. Yine tanıdığım Leyla teyze ol." Bir adım daha geriledi. "Hoşça kal."

"Hoşça kal," diye mırıldandı annem derin bir tebessümle. "Sen de kendine iyi bak." Kendi ellerini tutuyordu sıkı sıkı annem. "Aslıhan," dedi tam o arkasını dönecekken. "Bir kere sarılsam... İzin verir misin?"

Bakışlarını ne yapacağını bilemez bir şekilde kaçırdı Aslıhan abla. Minik bir öksürükle boğazını temizledi. Annemden kaçırdığı bakışları Murathan ve benimle kesişince ise anında tekrar kaçırdı bakışlarını. Cevap vermedi. Onun yerine yerinden asla hareket etmeden başını yavaşça aşağı yukarı salladı.

Dudaklarından minik bir hıçkırık kaçarken gülümsedi annem. Gözyaşları arttı. Ona doğru iki koca adım atıp sıkıca göğsüne çekti. Tepkisiz kaldı önce Aslıhan abla. Sonra ise gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. İki koluyla sarmasa da annemi, bir kolu usulca ilerledi sırtına. Yavaş ama sakince sarıldı. Tam diğer kolunu da kaldırıyordu ki durdu. Elini sıktı. Tekrar geri düştü kolu. Birkaç saniye sonra ise aniden geri çekti kendini. Hızla arkasını döndü. Bir daha bize bakmadan, hızlı adımlarla diğerlerinin yanına ilerledi. Yanlarına gidince ise Neslişah teyze elini tutmuş, sanki küçük bir çocukmuş gibi avuç içine derin bir öpücük bırakmıştı.

Aferin benim kızıma, der gibi.

İlerlemeye devam ettiler. Murathan'ın elinden ayrıldı elim. Anneme yaklaştım. Hâlâ ağlarken bakışlarını bana çevirdi. Gözlerindeki yaşlar, içimde en derin yaranın üzerine aktı sanki. En nefret ettiğim şeydi onu ağlarken görmek. Bir kolumu omzuna dolayıp kendime çektim. Benden tarafa olan omzuna derin bir öpücük bıraktım her zamanki gibi. *Senin omzundaki yük, benim de yükümdür, anne,* deyip yaralarından öper gibi.

Ağlarken gülümsedi. "İyiyim ben," dedi. "Çok iyiyim. Merak etme."

Yanağıma düşen bir yaşı diğer elimle silerken gülümsemekle yetindim. Neslişah teyze, Gökalp ve diğerleri ise uzaklaştıkça uzaklaştı. En az beş dakika anlamsızca baktık arkalarından.

"Haydi, dönelim biz de artık," dedi halam annemin koluna girerek.

Hepimiz aynı fikirdeydik. Tam arkamızı dönmüş ilerliyorduk ki Murathan cebinden telefonu çıkardı. Biri arıyordu. Ve evet, hâlâ telefonunu iletişim modunda kullanıyordu. Cevapladı aramayı. "Söyle," dedi sadece.

Önüne bakarken, bir yandan da benim elimi tutmak için elini hafifçe sırı geri hareket ettirdiğini fark edince gözyaşlarımı silmeye çalışmama rağmen istemsizce güldüm. Bir türlü bulamıyordu elimi. Tam *nerede lan bu elim* temalı huysuz bir bakışla bana dönüyordu ki çilesine son vermek adına ben elini tuttum. "Tamam," diye net bir cevap daha verdi konuştuğu kişiye, elimi tutmuş olmanın verdiği rahatlıkla tekrar önüne dönerken telefonu kapatıp cebine attı.

Annemler lavaboya giderken ben de onlarla gidecektim ki elimi daha sıkı kendine çekip durdurdu. "Sen dur," dedi.

Boş boş baktım.

"Niye?"

Gözleri bir noktada durdu. Birkaç saniye baktıktan sonra tekrar bana döndü. "Sana birini getirdim," dedi en sevdiğim hatta müptelası olduğum ses tonuyla. Benim boş bakışım sürerken omuzlarımdan tuttu iki eliyle. Ve yavaşça bedenimi geri çevirdi. Döndüm dönmesine ama hâlâ boş bakışlarla

bakıyordum. Murathan'ın bir dağ gibi heybetli cüssesi arkamda, güvenli elleri omuzlarımda, uğruna kurşunlar yediğim yüzü ise tam kulağımın dibindeydi.

Bir elini omuzumdan çekip diğeriyle ileride bir noktayı işaret etti.

"Orada."

Dediği noktaya odaklandım. Genç bir kız vardı karşımda. Dolu dolu gözleri; kıvırcık, siyah saçları, buğday teni ve gülen dudaklarıyla bana bakan genç bir kız.

Nefesim boğazımda asılı kaldı sanki. Boş ifadem yavaşça dağılırken yerine yine dolmaya başlayan gözlerim kuruldu. Hayat en karanlık hâline büründüğünde dahi güçsüz, sönmeye yüz tutmuş bir umut ışığını bir köşede saklardı. Çünkü karanlığın özü aslında aydınlıktı. Bunu bana öğreten tek bir kişi vardı. İsminin anlamı bile aydınlık olan, karanlık saçlarına rağmen aydınlık gözlerle bana bakan bu kişiye bakarken ismi dudaklarımdan sessizce süzülmüştü.

"Zehra..."

DEVAM EDECEK...

Yere yatmış, ellerinde silahları ile önlerindeki hedef tahtasına bakan askerleri tekrar tekrar süzdü Murathan. Bakışları onun için normal, askerler için gerginlik vericiydi. Ortamdan yükselen tek ses hafif bir rüzgâr uğultusuydu. Bir iki dakika daha sürdü bu sessizlik.

"Serhat!" diye bağırdı en sonunda Murathan.

Silahına sıkı sıkı sarılan askerlerden biri olan Serhat, "Emredin, komutanım," dedi kararlı bir sesle. Gözlerini kıstı ve karşısındaki hedefe odaklandı bütün dikkatiyle. Lakin duruşu, sesi kadar kararlı değildi.

Çünkü hedef, Serhat'ın ve diğer bütün askerlerin arkadaşı olan Abdullah'ın sağ elinde tuttuğu bir tahtaydı. Dikkatini toplamaya çalıştı Serhat. Bakışlarını Abdullah'a dikti. Abdullah'ın gözünde zerre kadar korku yoktu. Ama onda vardı. Belli etmemeye çalışıyordu ama şakaklarından süzülen ter pek yardımcı olmuyordu.

"Tahmini ne zaman hazır olursun, bebeğim?" dedi Murathan sahte bir kibarlıkla.

Yutkundu Serhat sadece. "Hazırım, komutanım," diye mırıldandı. Parmağı silahının tetiğinde oyalandı. Vurabilir miydi? Belki de vuramazdı. Abdullah'ı vurursa ne yapacaktı? Rüzgâr çoktu. Kurşunu etkiler miydi? Etkilerdi. O zaman ne yapacaktı? Derin bir nefes daha alıp bütün soruları silmeye çalıştı zihninden. Aldığı nefesi sakince bırakırken dudaklarından tek gözünü kıstı. Silahını daha sıkı kavradı.

Tam bütün cesaretini toplamış, tetiği çekiyordu ki ortamdan yükselen başka bir silah sesiyle elini tetikten, gözünü dürbünden çekti. Daha doğrusu çekmek zorunda kaldı. Aynı şekilde yanındaki diğer askerler de. Artık bütün bakışların tek bir ortak noktası vardı. Silahını karşıya doğrultmuş, hedef tahtasını tutan Abdullah'ın başındaki kepi tek bir kurşunla uçuran Komutan Karakurt.

Abdullah dâhil herkes bocalamışken, "Öldü!" diye bağırdı Murathan var gücüyle. Silahını geri indirip alev gibi yanan kehribarları ile askerlere döndü. "Sen kendini toparlayıp ateş edene kadar arkadaşın öldü, Serhat Demet!" Yerdeki askerine ilerledi sert adımlarla. Serhat'ı yakasından kavradı. "Abdullah Kaya senin yüzünden şehit düştü, Serhat Demet!"

Kelimeler Serhat'ın yüzüne tükürür gibi dökülmüştü dudaklarından.

"Ben..." diyebildi sadece.

Lakin Murathan cümlesini tamamlamasına izin vermedi.

"Taşak mı geçiyorsun lan sen benimle? Oyun mu oynuyoruz lan biz burada?"

Bocaladı Serhat tam dibinde, en sert hâliyle ona kenetlenmiş kehribarlara bakarken. Zorla yutkundu. "Ha- Hayır, komutanım." İstemsizce kekelemişti.

"O zaman tereddüt etme!" diye bağırarak yakasından geri itti askeri Murathan. "Askerlikte tereddüde yer yok! Tereddüt edersen elin titrer. Elin titrerse silahın titrer. Silahın titrerse de böyle bir saniye içinde arkadaşın senin gözünün önünde kafaya kurşunu yer!" Yerden ayaklandı. Göz ucuyla hedef tahtasını tutan Abdullah'a bakıp tekrar askerlere döndü. "Abdullah Kaya gözünüzün önünde şehit düşsün mü, asker?" diye bağırırken ellerini sırtında bağlayıp eski yerine ilerledi. Tekrar aynı yere gelince önüne döndü. Çenesini yukarı dikti.

"Hayır, komutanım!" diye bağırdı hepsi aynı anda.

"Güzel," dedi tatmin olmuş bir şekilde. "Bir, iki, üç. Ateş!"

Az önce tereddüt eden Serhat bu sefer hiç düşünmeden bastı tetiğe. Tereddüt etmedi. Elini ve silahını titretmedi. Hedefi tam on ikiden vurduğunda ise Murathan'ın dudaklarında yarım bir gülüş belirdi. İşte, modern eğitim buydu. Atış sırası diğer askere geçti. Hepsi hedefi vururken tahtayı tutan Abdullah gözlerini bir kere dahi kırpmamıştı.

Askerler atışa devam ederken sakin adımlarla çıktı eğitim alanından Murathan. Mavi gökyüzüne baktı. Masmaviydi. Tek bir bulut dahi yoktu. *Soluk bir mavi.*

Her zamanki gibi her şey sıkıcıydı. Sakince ilerlerken ön bahçede Timur'u her zamanki hâlinde gördü. Tek başına bir banka oturmuş, bir elinde tuttuğu kitabı okurken diğer elinde tutuğu sigarayı içiyordu. Adımlarını ona çevirdi. Yanına gidince hiçbir şey söylemeden kendini banka bıraktı.

Timur bakışlarını kitaptan kaldırmamıştı bile. "Hayırdır?" dedi Murathan gelir gelmez sigarasını dudaklarından çekerek. Yanındaki çöp kutusuna uzandı. Önce sigarayı kutunun üzerine basıp söndürdü. Sonra kalan kısmı kutuya attı. "Beni mi özledin, Karakurt?" Rütbe varken Murathan'ın önünde sigara içmezdi. En yakın arkadaşı da olsa üniforma giyildiği an komutana saygı esastı.

"Siktir git, Timur," dedi Murathan düşük bir ifadeyle.

"Yanıma gelen sensin."

Ters ters baktı Murathan.

"Ben mi siktir olup gideyim?"

Timur bakışlarını kitaptan çekmemişti.

"Çok istiyorsan..."

En ters bakışını atmaya devam etti Murathan. Timur inatla bakışlarını kitaptan çekmeyince ise oflayarak önüne döndü. Kollarını göğsünde bağladı. Dik dik baktı etrafına.

"Ters günündesin yine, komutanım. Askerlik aşkı ile yanıp tutuşan gençlerin ağzına sektire sektire sıçmamışsındır inşallah."

Sıçmıştı. Cevap vermedi bu sebepten.

"Sıçmaktan beter etmişsin anlaşılan," diye mırıldandı Timur.

Bakışlarını Timur'a çevirdi lakin güneş yüzünden kısık gözlerle bakabiliyordu.

"Askeriye lan burası. Altlarını bezleyip ağızlarına biberon mu vereceğim?"

Yarım ağız güldü Timur. Bakışlarını elindeki kitaptan çekip o da Murathan'a baktı en sonunda. Lakin cevap vermedi. Sessiz kaldı. Murathan ise başka bir soruya geçti: "Sen ne okuyorsun yine?" Başını öne eğip kitabın adına bakmaya çalıştı. Ve gördüğü isimle hafifçe yüzünü ekşitti. *Divan Şiirinden Seçmeler...*

"Şaka mısın lan sen?" dedi ters ters.

"Ne var?" dedi Timur ifadesizce.

"Oğlum beş birinci okuyuşun bu zıkkımı. Şunun içindeki şairler bile kendi beyitlerini bu kadar okumamıştır. Bir sal lan artık."

"Bunu bana diyen adamın dolabı İkinci Yeni şairleri ile dolu," diye mırıldandı Timur.

"Lan, ben okuyorum da senin gibi bokunu mu çıkarıyorum? Okuyup kenara atıyorum."

"İşine bak, Karakurt," dedi Timur sadece. Tekrar kitabına döndü.

Onu bildi bileli Divan Edebiyatı'na ayrı bir zaafı vardı Timur'un. Askerî lisede aynı sırada otururken de elinde böyle kitaplar olurdu, harp okulunda aynı odada kalırken de. Çoğu kişi bilmezdi onun bu zaafını. Lakin Murathan bilirdi. Her şeyini bildiği gibi.

"Divan Edebiyatı dile gelse yaka paça kovacak seni be, Tönge."

Yine sessiz kaldı Timur. Kitaptan kaldırmadı kafasını.

"Bari bir beyit de bana oku, lan," dedi muhabbet açmak adına.

Göz ucuyla baktı Timur.

"İlgini çeker mi, komutanım?"

"Çekmez," diye net bir cevap verdi.

"O zaman?"

"Merak."

İkisi de bakıştı kısa bir an. "Şu an rütbedeyiz, değil mi?" diye sordu Timur.

Sırıttı Murathan. Küfür gelecekti. Tek kalkan rütbesiydi. "Fazlasıyla," dedi keyifle.

Tip bir bakış atarak önüne döndü Timur.

"Sayfa söyle."

"Yirmi üç."

Sayfaları çevirdi Timur. Söylenen kısımda durup sakince okumaya başladı:

"Aşk mıdır ki can-ü dil mülkünü yağma eğleyen. Aşk mıdır sinem içre gelip de can eyleyen."

"Muhibbi," dedi Murathan.

Timur bakışlarını ona çevirdi. İstemsizce şaşkın ve sorgular bir şekilde bakıyordu artık.

"Ne var?" dedi Murathan bu bakışın farkına vararak. "Zırcahil sandın sen bizi galiba."

Güldü Timur sadece. "Ee," dedi sonra. "Anlamı ne? Engin bilgilerinle bir de açıkla bu beyti bize, Karakurt."

Çok mütevazı bir şekilde başını aşağı yukarı sallayarak onayladı Murathan. Tabii ki açıklardı. Kitabı Timur'un elinden alıp kısaca göz gezdirdi beyte.

"Sevgilinin gönül mülkünü yağma eğleyen aşk mıdır? Cansız göğsümün içinde gelişi ile tekrar bana can veren aşk mıdır?"

"Etkiledin beni, komutanım," diye mırıldandı Timur.

Cevap vermedi Murathan. Diğer sayfadaki beyti okumakla meşguldü.

"Merdüm-i dideme bilmem ne füsun etti felek,

Giryemi kildi hün eksimi füzün etti felek.

Sirler pençe-i kahrımdan olurken lerzan

Beni bir gözleri ahuya zebun etti felek," diyordu Yavuz Sultan Selim. Yani namıdiğer Selimî.

Bu sefer açıklama sırası Timur'a geçmişti. "Bilmem, gözlerime felek nasıl bir büyü yaptı ki gözümü kan içinde bıraktı, aşkımı artırdı, diyor," dedi

sakince. Murathan'ın kehribarları dikkatle kelimeler üzerinde süzülürken o devam etti: "Benim pençemin, gücümün korkusundan aslanlar bile titrerken felek, beni bir ahu gözlüye esir etti."

Satırların üzerinde gözleri gezindi sakince. Kısa bir duraksamanın ardından kitabı tekrar Timur'a uzattı. "Bayılıyor bunlar da bazı şeyleri abartmaya," diye huysuzlandı aynı tersliğiyle.

Timur sesli bir şekilde güldü.

"Hikâyesini bilir misin sen bu gazelin?"

"Bilmiyorum desem anlatacak mısın?"

"Hayır," dedi Timur. "Merak ediyorsan bulup oku, amın-" Rütbede olduğunu hatırlayınca, küfrünü ağzının içinde yuvarlayarak yutmak zorunda kaldı.

Güldü Murathan.

"Eyvallah, Tönge."

Ciddiyetle cevap verdi:

"Her zaman, Karakurt."

"Harbiden, nasıldı lan bunun hikâyesi?" dedi Murathan çok da emin olamayarak. "Yavuz Sultan Selim'i seven bir kız varmış. Karşısına çıkınca ölmüş mü, neydi lan o? Anlatıyorlardı hani okulda."

"Siktin attın hikâyeyi, Murathan."

Ters bir bakış attı.

"Hâlâ rütbedeyiz."

Minik bir öksürükle toparladı durumu Timur.

"Özür dilerim, komutanım."

"Aferin," dedi Murathan ciddiyetle. "Affettim. Devam et şimdi anlatmaya."

"Anlattığın gibi," dedi omuz silkerek. "Bir Türkmen kızı Yavuz'a görür görmez sevdalanmış. Karşısına çıkınca ise gözlerine bakamamış. Heyecandan ölmüş. Ama kızın gözleri öyle güzelmiş ki ilk ve son defa görmüş olmasına rağmen unutamamış Yavuz Sultan Selim. Onun için yazmış bu gazeli."

"Aynısını anlatmışım işte. Ne diye siktin attın dedin?"

"Canım öyle demek istedi."

Tıp tıp baktı Murathan. İfadesizce baktı Timur. "La havle ya," diyerek önüne döndü Murathan. "Acayip enteresan bir adamsın, Timur," dedi. Sonra ise başka bir konuya geçiş yaptı. "Ayrıca Yavuz da Türkmen kızı da abartmış. Birini seveceksen sindire sindire seversin. Görür görmez ölmek, bir görüşte şiir yazmak nasıl bir abartı?"

"Sevda denen bok biraz da abartma işidir, komutanım," dedi Timur tam karşılarında ağlamaya yakın bir ifadeyle onlara doğru gelip geri dönen, yanından geçen askerlere bulaşan Süleyman'ı işaret ederek. "Bakınız, şekil A."

Boş boş baktı Murathan dertli Süleyman'a.

"Ne yapıyor o mal yine?"

Süleyman'ın pek sevgilisi Aybüke aylardır yoktu. Görevdeydi. Süleyman ise hasretinden birtakım prangalar eskitiyordu.

"Abartıyor," diye net bir cevap verdi Timur. Sonra ise ekledi: "Şöyle olacağıma şerefimle bir ömür yalnız kalırım daha iyi."

Güldü Murathan.

"Niye? Seni de gözleri bir ahuya zebun eder belki felek, Tönge."

Sövmek isterdi Timur ama rütbede olduklarından aksi bir bakış atmakla yetindi.

"Uzak durmasını tercih ederim."

Gülüşü büyüdü Murathan'ın.

"Dua et de benden önce seni zebun etmesin o felek," dedi Timur imayla.

"Siktirsin gitsin yoluna!" dedi en net şekilde. "İşim gücüm var, uğraşamam." Yüzünü ekşitti başındaki bordo bereyi iki eliyle düzeltirken. "Çekilecek insan değilim ben, bilirsin. Kimsenin başını yakmaya lüzum yok."

"Doğru," dedi Timur. "Biraz şeysin."

"Neymişim?"

Cevap yine netti:

"Senin de dediğin gibi... Çekilmez."

Tip bakışı büyüdü Murathan'ın.

Timur ise güldü.

"Ne var? Yalan mı?"

Değildi. Ama böyle yüze söylenmeli miydi? Huyluydu. Çekemiyordu hiç kimseyi. Laf çakmadan, sinirlenmeden duramıyordu. Ne yapabilirdi? Tip bakışını bozmadı. "Lan, ben en azından konuşuyorum da çekilmiyorum. Sana ne demeli? Konuşurken de çekilmiyorsun susarken de."

"En azından ben dakika başı sinirlendiğim için yanımdan kadın kaçırmadım."

Yine sinirleniyordu.

"Kimi kaçırmışım lan?"

"Nazan Teğme-" diyordu ki Murathan susturdu.

Ona yürüyen teğmenlerden biriydi. Sürekli etrafında dolaşırdı. Bir dü şünmüştü Murathan olabilir mi diye. Güzel kızdı. Kumral saçları, derin kahverengi gözler falan. Lakin olacak gibi değildi. Her şeye alınıyordu kız. En sonunda şu an hatırlamadığı bir konuda istemsizce yükselerek kızı yanından kaçırmayı başarmıştı. Neye yükselmişti? Hatırlayamıyordu. Masası dağınıktı. Ona mı yükselmişti? Eksik belge getirmişti bir iki kez. Yoksa ona mı?

"Açma şu konuyu," dedi konuyu hatırlayamadığı için ekşimiş bir yüzle. "Ne desen alınıyordu. İşim gücüm yok, onun nazını mı çekeceğim?"

"Çekmez misin?"

"İşim olmaz," diye kısadan cevabını verdi. "Ayrıca bir şey yoktu zaten. Hep sizin abartmalarınız. Yanımızdan dişi sinek geçse *aa, oo,* diye göz kaş yayıyorsunuz."

"Kendimi bu gruba almıyorum," dedi Timur. "O grubun lideri geliyor."

Lidere baktı ikisi de. "Komutanlarım!" diye bağıran Zülfikar onlara doğru geliyordu. Peşinde ise müritleri: Emek, Barbaros ve Alican.

"Ne haber?" dedi Zülfikar geniş geniş. Murathan'ın yanına oturmuş, sırıtırken Murathan'ın attığı ters bakış yüzünden sırıtan ifadesi usulca soldu. Ciddileşti. "Yani nasılsınız? Afiyettesiniz inşallah, komutanım?"

Cevap için beklemedi Murathan.

"Seni görene kadar öyleydim, Zülfikar."

"Hasan ağabey nerede?" dedi Timur. "Görmedim bugün hiç."

Emek cevapladı:

"Mete'nin öğretmeni çağırdı. Bizimki eğitim hayatına hızlı bir giriş yapıp okulun ilk gününden bir çocuğa hayali arkadaş satmış da."

Herkes güldü. Ama alışılmış bir durum olduğundan üzerinde durmadılar. "Ee?" dedi Zülfikar. "Ne konuşuyordunuz bakalım?"

"Seni hiç alakadar etmez," dedi Murathan.

Güldü Timur. Sesli şekilde hem de. Murathan ona bakınca ise *çekilmezsin demiştim,* dercesine bir bakış attı. Sinirlenmeye başlıyordu. Diğerlerine döndü. "Lan, ben mi daha çekilmezim yoksa Timur mu?" dedi hızla. "Hemen cevap verin. Bu bir emirdir."

Ortama ağır bir sessizlik çöktü. Birkaç dakika öylece bakıştılar.

"Cevap versenize lan!" diye yükseldi Murathan. "*Emirdir,* dedim."

"Şimdi şöyle ki..." dedi Barbaros. Gerisini getiremedi. Diğerleri gibi.

"Ne?" dedi Murathan. "Lan Zülfikar, konuş."

Derdiydi Zülfikar.

"Ağzımı açtırmayın, başımı yaktırmayın, komutanım."

Timur keyifle gülerken, Murathan oturduğu yerde dikleşerek döndü Zülfikar'a.

"O ne demek, lan?"

"Yani komutanım, demeyeyim diyorum ama..." diye cümleye girdi Zülfikar.

"Bence de deme, kardeşim," diye uyaran Barbaros'u ciddiye almadan devam etti Zülfikar.

"Yanınıza gelen herkese bakışınız ile F16 atarsanız işiniz zor. Yeni gelen subay kızlardan birine *neden beren yamuk,* diye bağırıp ağlatmışsınız geçen. Bakın, o kız size hayrandı oysa. Allah'tan sizin ağlattıklarınızı sakinleştirecek geniş omuzlarım var."

Ofladı Murathan. "Bağırmadım," dedi tane tane. "Güzelce *düzelt o bereni,* dedim."

"Bunu şu anki bakışınız ile dediyseniz beni bile ağlatmak üzeresiniz." Timur keyifle gülünce ona döndü Zülfikar. "Siz de aşağı değilsiniz şimdi, Timur Komutan'ım. Hiç gülmeyin. Yanınıza gelen, can sıkıntısından kendini boğazlar." Elindeki kitabı işaret etti. "Şuraya bak! Yirmi birinci yüzyıl olmuş, siz hâlâ on altıncı yüzyıl şiiri okuyorsunuz. Nesiniz siz? Seyit Timurî mi?"

Bu sefer sırıtma sırası Murathan'a geçmişti. Somurtma ise Timur'a. "Zülküf..." dedi Timur tane tane ve oldukça sakin bir şekilde. "Dübürüne kerkinir yerle yeksan, tarumar edersem o zaman görürsün kim Seyit Timurî. Veled-i zina!"

Herkes gülerken Zülfikar şaşkındı. "Oha!" dedi hayran hayran. Yanındaki Emek'e döndü. "Adam olayı aştı. Edebî bir üslupla sövüyor, lan." Elini sıktı komutanının. Yetmedi, öpüp alnına koydu. Orijinal işe saygısı sonsuzdu.

Herkes hunharca gülüyordu. Telefonu çalınca gülerek elini cebine attı Murathan. Arayan annesiydi. Yerinden kalktı. Bir iki adım uzaklaştı. Ekibe arkasını dönüp açtı telefonu. "Oğlum," diyen annesinin sesiyle gülüşü derinleşti.

"Anne."

Gülme sesi geldi annesinden. Severdi annesinin gülüşünü. Hep gülsün isterdi. Bunu en çok hak eden oydu çünkü. Her şeye rağmen dimdik duran annesi.

"Nasılsın, oğlum?"

"İyi," dedi arkada gülme sesleri yükselen ekibe kısa bir bakış atıp tekrar önüne dönerek. "İş güç işte. Aynı şeyler. Siz ne yapıyorsunuz?"

"Bu aralar yoğunuz. Çok fazla sipariş var. Yetiştireceğim diye canım çıkıyor."

Güldü Murathan.

"Gülhan ablam yardım etmiyor mu?"

"Etse ne olacak? On güne bir mantı kapatıyor. Faydadan çok zararı var. Sen olsan bir güne bitmişti tüm siparişler."

"Aman diyeyim, her yerde anlatma mantı kapattığımızı, Neslişah Sultan. Klasımı sarsma benim."

Güldü yine Neslişah.

"*Anasının oğlu,* derler. Ne olmuş yani?"

Şu an üzerinde tam babasının oğlu olduğunu gösteren bir üniforma vardı oysa.

Güldü sadece. "Meşgul etmeyeyim ben sizi o zaman. Kapatıy-" diyordu ki annesi anında durdurdu.

"Dur, kapatma oğlum. Ben ne demeye aradım, ne diyorum. Aklımı karıştırıyorsun." Sessiz kaldı. Dinledi sadece. Neslişah ise lafı evelemedi, gevelemedi. Murathan'ın kulağına net bir şekilde süzüldü tek bir cümle: "Gökçen oraya geliyormuş."

Algılayamadı.

"Gökçen kim?"

"Ne demek kim?" dedi Neslişah ters bir sesle. "Bizim Gökçen işte. Ali amcanın kızı."

Durdu Murathan. Bekledi. Sonra ise tek bir soru döküldü dudaklarından:

"Pamuk mu?"

Sesi gizli bir kelime fısıldar gibi kısık çıkmıştı. Zira yıllardır dökülmemişti bu isim dudaklarından. Hatırlardı ara ara ama buruk bir tebessümden öteye gitmez, adını zikretmezdi. Tek bir an hariç.

Zincir sesi, kendi kanının demir tadı, çığlıklar, kırık kemikler, göğsündeki yara, acı...

Hatırlamak istemediği anılardı bunlar. Bu anların en sonunda gördüğü kız çocuğu ise zihninin bir yanılsamasıydı ona göre. Esir düşmüştü. İşkence görmüştü. Aç ve susuzdu. Ölüyordu. Hayatı film şeridi gibi gözünün önünden geçerken ömrünün ilk dokuz yılını kaplayan kişinin de gözünün önünde belirmesini normal karşılamaya çalışmış, üzerine durmamış; durmamak için kendini zorlamıştı.

Ama şu an saniyesinde zihnine doluşan yığınla anıyı tutamadı. Önce mavi gözler belirdi zihninde. Sonra dağınık, siyah saçlar ve bebek şampuanı kokusu. Bembeyaz, yumuşacık ten; minik eller, uçları bükümlü parmaklar, sürekli *Kepçük* diye bağıran cırtlak ses, dakika başı bela, kahkahalar, kavgalar, ağlamalar, gülmeler. Bütün çocukluğu...

"Evet," dedi Neslişah hemen. "Pamuk."

Yine konuşamadı. Bunu beklemiyordu. İsmini zikredip derin mavilikler gözünün önünde belirince kalbindeki yara izinin üzerinde oluşan ince sızıyı ise asla beklemiyordu.

"Doktor olmuş," dedi annesi onun sessizliğine rağmen.

Yine konuşamadı ama dudağının sol kenarı usulca yana kıvrıldı. Derin ama en anlamlı şekilde.

"Doktor mu olmuş?" diye tekrar onaylatma gereksinimi hissetti.

Zihninde *ben doktor olacağım,* diyerek oradan oraya koşuşan bir kız çocuğu vardı. Demek başarmıştı.

"Evet," diye onayladı annesi. "İlk görev yeri Silopi. Yarın geliyor. Dur bakayım, kaçta inecekti uçağı... Unuttum birden. Leyla demişti ama. Hay °Jlah! Bekle, bakayım bir. "

Şaşkınlığı artıyordu.

"Leyla teyzeyle mi konuşuyorsun sen?"

"Evet," diyerek yine onayladı annesi. "Bayağıdır konuşuyoruz biz zaten. O aradı ilk beni."

Cevap vermedi Murathan. Şaşkınlığı buna değildi. Aklında sadece tek bir cümle dönüyordu: *Gökçen oraya geliyormuş.*

"Ha!" dedi annesi buldum edasıyla. "Dört gibi inecekmiş. Onun senin gideceğinden haberi yok ama Leyla'nın içi rahat değil. *Murathan bir baksın,* dedi. Sen alırsın havaalanından, değil mi?"

Cevap için beklemedi.

"Alırım. Merak etmesin."

Arkadan annesine seslendi birileri. "Buyurun," dedi Neslişah. "Tabii, tabii. Hemen bakıyorum." Başkası ile konuşuyordu. Müşteri gelmiş olmalıydı. "Oğlum, ben şimdi kapatıyorum," dedi tekrar Murathan'a odaklanıp. "Akşam ararım. Fotoğrafını da atarım Gökçen'in. Tanıyamazsın şimdi."

"Gerek yok fotoğrafa, tanırım," dedi. "Çok yorma kendini. Görüşürüz," diye de ekledi. Bir cevap beklemedi. Telefonu kapattı. Ama cebine atmadı. Telefon elinde, bakışları boşlukta öylece kaldı birkaç dakika.

Gökçen demek, eski güzel günler, anılarındaki tek renk, neşe, kahkaha; kalbinde ise sızı demekti. Dolabının en altına kilitlediğini sanıyordu onu.

Sonsuza kadar orada kalacağını sanıyordu. Zorla kilitlemişti oraya. Kırk kilit vurmuştu üzerine. Nereden çıkmıştı şimdi yine?

Bir iki dakika ne yapacağını bilemeden kaldı öylece. "Barbaros," diye bağırdı arkasını dönmeden.

"Emredin, komutanım."

"Yarın araban bende."

"Neden, komutanım?" Bakışlarını yavaşça arkasına çevirdi. Baktı. O da Barbaros'a yetti. "Emredersiniz, komutanım."

"Oha!" dedi Emek. "İzin gününde dışarı mı çıkacaksınız, komutanım? Tarihte bir ilk."

Yine baktı. Bu bakış da Emek'e yetti. Yutkunup o da sustu.

Timine muazzam bir şekilde gözlerini devirerek önüne döndü. Seri adımlarla karargâha ilerledi. Aklına gelen tek bir şey vardı. Bunun için odasına yöneldi. Koridorda onu selamlayan askerleri her zamanki gibi minik bir baş selamıyla onayladı. Odasından içeri girince direkt masasına ilerledi. Telefonu alıp istediği numaraya ulaşabilmek adına ikiye bastı.

Açıldı telefon. "Levent Çavuş," diye ulaşacağı kişiyi belirtti kısaca.

Cevap şöyle geldi:

"Ben değilim, komutanım."

Derin bir nefes verdi. Gerçekten sınanıyordu. Sonra *Karakurt sinirli* oluyordu. "Lan, oğlum, acemi misin sen?" dedi dişlerini sıkarak. "Levent Çavuş'u bağla şu telefona."

"Ha, öyle..." dedi asker bocalamış şekilde. "Özür dilerim, komutanım. Hemen bağlıyorum."

Derin bir *la havle* çekti telefondan gelen bekleme sesini dinlerken. "Emredin, komutanım," dedi Levent'in gür sesi.

Beklemedi. Konuya girdi hemen.

"Araştırmanı istediğim bir isim var. Akşama dosyası önümde olsun."

"Emredersiniz, komutanım. İsim nedir?"

Duraksadı. Dilini sakince dudaklarında gezdirdi ve yıllar sonra ismini ilk defa sesli telaffuz etti. "Gökçen... Gökçen Alptekin. İzmirli. Baba adı Ali. Anne adı Leyla. Babası 2001 Hakkâri karakol baskını şehidi. Başka bir şey bilmiyorum. Ne yapmış, nerelerde okumuş, hepsini bul bana."

"Emredersiniz, komutanım," dedi Levent tekrar.

Daha önce de araştırmıştı onu. Ölümden döndüğünde... Hiçbir amacı yoktu ama merak etmişti ne yaptığını, nasıl büyüdüğünü. Ama önüne gelen dosyanın kapağını açamamıştı bir türlü. Eli gitmemişti. *Bırak*, demişti

kendi kendine. *Minik Pamuk olarak kalsın zihninde. Çocukluğunu bozma. Anıları bozma.* Hem görüp ne yapacaktı? Ne geçecekti eline?

Bırak, Murathan. Üstüne zorlukla toprak attığın sandığı açma. Olduğu gibi bırak. Üzerindeki tozları silme.

Telefonu kapatıp kendini koltuğuna bıraktı. Başındaki bereyi çıkarıp masanın üzerine savurdu. Derin bir nefes verdi. Şu an anlamsız bir ateş basmıştı. Zerre huyu değildi ama üniformasının yakasındaki iki düğmeyi açtı. Dirseğini koltuğun koluna yaslayıp başparmağını dudağına attı. Yavaşça oyalandı parmakları dudaklarında.

Aynı anda tekrar sayısız anı doldu aklına. Tutamadı. Kucağında sallıyordu. Biberonunu tutuyordu. İlk adımları ile ona geliyordu. Kavga ediyorlardı. Yemek yiyorlardı. Tekme tokat birbirlerine giriyorlardı. Gülüyorlardı. Ağlıyorlardı. Uyuyorlardı. Televizyon izliyorlardı. Oyun oynuyorlardı. *Yapışma,* diyordu. Kovuyordu. Ama o geri ittikçe Gökçen sülük gibi daha çok yapışıyordu.

Çekilecek gibi değildi. Sürekli zırlıyordu. Allah'ın belası bir çocuktu. Nazlıydı. Yaramazdı. Beş dakika durmazdı. Susmazdı. Sürekli soru sorardı. Pisti. Pasaklıydı. Kavgacıydı. Dediğim dedikti. Her şeye ağlardı. En ufak darbede derisi morarırdı. Toza alerjisi vardı. Saçında toka sevmez, et ve soğan yeme-

Durdu.

Elini dudağından çekti. Dikleşti. "Ben bunları nerden hatırlıyorum, lan?" dedi kendi kendine. "Beynini sikeyim senin, Murathan. Bunları mı sakladın lan sen içeride?"

Cevap gelmedi. Huysuzca ofladı. Oturduğu yerde dikleşirken başını sağa sola salladı. Minik bir öksürükle boğazını temizledi. Masanın üzerine fırlattığı beresini alırken duruşunu dikleştirdi. Ayağa kalkıp odadan çıktı. Önce ne yapacağını bilemedi. Amaçsızca gezindi askeriyede. Sonra kendini dışarı attı. Eğitim alanına geçti. Elinden geldiğince düşünmedi bazı şeyleri. Her zamanki gibi zihninin en gerisine itti, üzerine toprak attı.

Günlük hayatına devam etti. Yemek yedi. Zülfikar'a sövdü. Birkaç askere sebepsizce bulaştı. Akşama doğru eline Gökçen'in dosyası ulaştı. Açmadan odasına gitti. Hevessiz bir şekilde dosyayı komodinin üzerine savurup üzerini çıkardı. Duşa girip çıktı. Gövdesi çıplak bir şekilde elindeki havlu ile saçlarını kurularken yatağına ilerledi. Havluyu kuruması için yatak başlığına asıp yatağa uzandı. Alışılagelmiş düzeninde devam ediyordu her şey. Ama başını yastığa koyar koymaz o düzeni tepetaklak oldu. Daha fazla kendini tutamadı.

Hızla yattığı yerden doğrulup baş ucundaki komodinin üzerinden mavi kapaklı dosyaya uzandı. Eline alıp dikleşti. Yavaşça araladı. Ama fotoğrafının denk geldiği köşeden elini inatla çekmedi. Son hâlini bir fotoğraftan görmek istemedi. İlk sayfada üstünkörü gezindi gözleri. Birkaç bilgiye odaklandı ilk olarak.

Medeni hâli: Bekâr

Dokuz Eylül Üniversitesi-Tıp Fakültesi

Telefon numarasında durdu. Yanındaki telefonunu alıp kaydettı numarayı. Yarın bulamazsa arardı. Gökçen yazdı sadece. *Pamuk değil, Gökçen. Sadece Gökçen.* Telefonu bırakmasıyla eş zamanlı olarak dosyayı da bırakıyordu ki bakışları an altta bir noktaya takılınca durdu.

Üzümlerin Nesli Tükeniyor eylemi sebebiyle tutuklanma.

Üzümlerin neyi?

İnanamadı. Bir daha okudu. Okuduğu şey değişmedi. Yüzünü ekşitti. "İnanamıyorum sana, Pamuk," diye mırıldandı.

Bu kızın hâlâ altı yaşında olmadığına gözüyle görmeden inanamayacaktı. Dosyayı kapattı. Fotoğrafa inatla değdirmedi gözlerini. Tekrar komodinin üzerine savurdu. Yatağına kurulup, gözlerini kapattı. Birkaç dakika sonra geri açtı. Tekrar doğruldu. Dosyaya uzandı hızla. Kapağı tekrar açıyordu ki durdu. Gitmedi eli. Ölümden döndüğü zamanki gibi açamadı eli dosyanın kapağını. Nedendi? Bilemedi.

Derin bir nefes verirken dosyayı tekrar bıraktı. Sırtüstü uzandı yatağına. Kolunu kıvırıp tek elini başının arkasına attı. Hiçbir şey düşünmeden baktı beyaz tavana. Birkaç dakikayı daha böyle ezdi. Elini göz hizasında kaldırıp babasından ona kalan yadigâra, parmağındaki al yıldızlı yüzüğe baktı.

"Unutmuştur değil mi, baba?" diye mırıldandı başparmağı ile yüzük üzerindeki ay-yıldızı okşarken. Cevap gelmedi.

Hatırlayacağını sanmıyordu. Küçüktü o. Çok küçüktü. Küçücük... Muratban ise unutulandı. Uzun zaman önce kabullenmişti bunu. Derin bir nefes daha verirken gözlerini kapattı. Ve zihninin en altında gömülü olan anılara her zamanki gibi elini sürmeden, etrafından dolanarak uzaklaştı. Derin bir uykuya daldı. Uyudu. Uyandı. Standart bir güne daha açtı gözlerini. Kahvaltısını yaptı. Zülfikar ve Süleyman'a sövdü. Bir iki askere bulaştı. Bağırdı. Sinirlendi. Ama çok da yükselemedi. İzin günüydü. İçinden gelmiyordu huysuzlanmak. Saat 12.00 olana kadar oyalandı. Tekrar odasına gidip üniformasını çıkardı. Düzgün bir şekilde astı dolabına. Siyah bir pantolon ve gömlek giydi önce.

Durdu. Aynadan kendine baktı. "Düğüne mi gidiyorsun lan?" diye ciddi bir soru yöneltti kendisine. "Ne bu tip?"

Hızla çıkardı üzerindekileri. Koyu renkli bir eşofman ve gri tişört giydi. Yine baktı. "Aynen, oğlum," dedi. "Kızı alıp spor salonuna götürürsün. Battal Gazicilik oynar, eski günleri yâd edersiniz." Ofladı. "Ben ne yapıyorum lan şu an?"

Ciddi ciddi ne yapıyordu?

Fazla düşünmedi bu kez. Koyu renkli bir kot pantolon ve düz, hiçbir numarası olmayan bembeyaz, bol tişörtlerinden birini giydi. Siyah deri ceketini de hızla üzerine geçirip saçlarını geri iterken kapıya ilerledi. Lakin çıkamadı. Kontrol edemediği bir dürtüyle geri döndü. Tekrar aynaya baktı. Saçlarını hafifçe geri itti. Sağını solunu düzeltirken aklında kırmızı ışıklı tabelaya yazılı bir düşünce belirdi.

O böyle gidiyordu ama belki Pamuk görünce tanıyamayacaktı onu. Hatırlamayacaktı. *Sen kimsin lan,* diyecekti. O zaman ne yapacaktı?

Düşündü bir iki saniye. Cevap bulamadı. Yüzünün düşmesine ek olarak keyfi kaçtı. *Neyse ne,* diye düşündü derin bir nefes verirken. Al ve sadece evine bırak, Murathan. Başka bir şey bekleme.

Gömülü olana dokunma.

Dokunmadı. Yine etrafından dolandı ve odadan çıktı. Barbaros'un arabasına binip radyoyu açtı. Ama radyonun açılmasıyla arabanın motorundan enteresan sesler yükselince hafif bir korkuyla radyoyu kapattı. Patlamak istemezdi. Hele hele bu arabanın içinde patlamayı asla istemezdi. Sessizce ilerledi. Havaalanına geldiğinde ise aynı sakinliği ile indi arabadan. Son derece dikkatlice arabanın kapısını kapatıyordu ki bakışları ayağının dibinde bir noktaya takılınca hareketleri yavaşladı.

Minik bir şey vardı tam ayağının yanında, kaldırım kenarında. Küçücük, mavi bir şeyler. Unutmabeni çiçekleri...

Birkaç saniye eli kapıda, bakışları yerde kaldı. Kaşları sorgularcasına çatılırken başını usulca sağa eğdi. En derinlerdeki anılar, rafların üzerindeki tozları üflemeye hazırlanırken durdurdu Murathan. İzin vermedi. Lakin bunu yapmak her geçen saniye biraz daha zorlaşıyordu. Dikkatlice mavi çiçek kümesinden bir tanesini kopardı. Daha önce de var mıydı bunlar burada yoksa o mu hiç dikkat etmemişti, bilmiyordu.

Tozlu raflar sallandıkça sallandı. Lakin var gücüyle yine tuttu. Tozların, anıların üzerinden atılmasına izin vermedi. *Onları gömmek kolay olmamıştı. Sakın gömülü olana dokunma, Murathan.*

Dokunmadı. Ama çiçeği de bırakmadı. İncitmemeye çalışarak ceketinin cebine attı. Fazla sıcak olduğunu hissedince ceketi çıkarıp sürücü koltuğunun arkasına astı. Kapıyı kapattı. Saat ikiydi. Uçağın inişine daha iki saat vardı. *Keşke sabah namazına müteakip gelseydim,* diye kendine söve söve

havaalanına ilerledi. Yapacak bir şey yoktu. Mecburen bekleyecekti. İçeri girip boş banklardan birine oturdu. Kollarını göğsünde bağlayıp başını geri attı. Zihnini boşaltmak adına hep bunu yapardı. Böyle eğitim almıştı. Çoğu zaman işe yarardı.

Derin bir nefes al, Murathan.

Aldı.

Sonra ise onu bırak, Murathan.

Bıraktı.

Sıyrıl. Bütün düşüncelerden sıyrıl, Murathan.

Sıyrılamadı.

"Verdiğiniz aklın felsefesini döndüre döndüre sikeyim!" diye homurdandı ve en sonunda dünden beri içinde tuttuğu bütün öfkesini patlattı. Dişlerini sıktı. "Lan, Pamuk... Lan, Pamuk... Senin burada ne işin var be, kızım?"

Terör bölgesiydi burası. Doktorculuk oynayacak başka yer mi yoktu? Adı gibi emindi bir ayağının hâlâ bokta olduğuna. Yine adı gibi emindi bir belaya bulaşacağına. Üzüm eylemi geçmişinden dolayı emin olmuştu. Ama her ne olursa olsun bırakamazdı. Sıradan biri değildi o. Gökçen'di. Pamuk'tu. Bütün çocukluğuydu. Babasıydı. Ali amcasından kalan emanetti. Elini tutmaya söz vermişti.

Gökçen hatırlamazdı. Ama o hatırlıyordu. Neden hatırlıyordu? Gömülü değil miydi bunlar? Neden hatırlıyordu? Sabah ne yediğini hatırlamıyordu ama Pamuk'un soğan ve et yemediğini hatırlıyordu. Olacak iş miydi? Değildi!

Huysuz bakışlarla bakındı etrafına. Düşüncelerden sıyrılıp kurtulabilecek gibi değildi. Tozlu raflar sallandıkça sallanıyor, üzerindeki tozları atmak için çırpınıyordu. Tutabildiği kadar tuttu yine de. Gözlerini kapatıp bekledi saatlerce. Biraz bile hareket etmedi. Saat tam dörde vurduğunda ise yerinden hareketlendi. Ellerinde bavullarla ilerleyen insanları görünce oturduğu yerden kalktı. Çenesini yukarı dikip ellerini pantolonunun cebine attı. Hiçbir duygu belirtisi yoktu içinde. Öyle ki adımları bile yavaş ve hevessizdi. Çocuklu aileler geçti önünden. Tombul dayılar, amcalar, teyzeler. Derken bir kadın belirdi biraz ileride. Genç bir kız. Siyah saçlı, mavi gözlü... Yanında ise minik bir kız çocuğu vardı.

Çocuğu mu vardı?

Baktı bir iki saniye. Ona dair hatırladığı şeyler bunlardı. Hatta ezbere bildiğini şu an fark ettiği şeyler... Siyah saçlar, mavi gözler, pamuk ten... Bu kadının ise yüz hatları daha sivriydi. Gözlerindeki mavi ise donuk. Gökçen mavisi değildi bu. O mavi başkaydı. Nerede görse hatırlardı. Nerede görse bilirdi mavinin o tonunu. Açık mavi. Gökyüzü gibi. Ortasına doğru koyu-

laşan tonlar. Unutmabeni çiçeği gibi... Göz bebeklerine en yakın noktalarda iki üç parça şeklinde süzülen yeşil ton. Unutmabeni çiçeğinin yaprakları gibi...

O, bu rengi ezbere bilirdi.

"Değil," diye mırıldandı. "Bu değil."

Kadın ve elini tuttuğu kız yanından geçip giderken kısa bir an baktı arkasından. Tekrar önüne döndü. Bu sefer de elinde bavulu ile ilerleyen başka bir kıza takıldı bakışları. Mavi gözlü. Sarı saçlı. Siyah kaşlı. Öylece baktı. *Lütfen saçlarına bunu yapmamış ol, Pamuk,* diye düşünerek kesin bir sonuca varmak adına kıza doğru bir adım attı. Gözlerinden tanırdı. Daha yakın bakmalıydı. Ama birden durdu. Adımları olduğu yere çakıldı. Adım atmak istedi. Atamadı. İlerlemek istedi. İlerleyemedi. Sarı saçlı kızın arkasından gelen başka bir simaya takılı kaldı.

Elindeki kocaman, kırmızı bavulu ite kaka, zorla hatta sağa sola yalpalayarak iteleyen bir kız vardı karşısında. Daha doğrusu kadın. Siyah saçlı, mavi gözlü, pamuk tenli bir kadın... Kot pantolon ve mavi tişört vardı üzerinde.

Mavi...

Onu en son gördüğünde de mavi bir kelebekli toka vardı saçlarında.

Mavi...

Kadının gözleri ona değmedi. Bavulunu başka bir bavulun yanına getirdikten sonra oflayarak baktı etrafına. Yanaklarına doldurduğu nefesi sıkıntı ile üfleyip elini saçlarına attı. Geri itti. Beyaz gerdanı daha çok serildi göz önüne. Etrafına bakmaya devam ederken bakışları Murathan'a değmemişti bile. Sıkıntıyla ofladı ve olanlar oldu. Geçmişin rafları üzerindeki bütün tozları tek bir nefeste üfledi sanki. Gökçen'in dudaklarından süzülen tek bir *of* nidası. Yıllardır en derinlerde tuttuğu, gömmek için tırnaklarını kırarak yeri eştiği, sonra ise avuçlarını kanatarak üzerini kapattığı ne varsa önüne döküldü.

Geçmişin tozunun toprağının içinde kaldı Murathan.

Önce tam kalbinin üzerindeki derin yaranın hafifçe sızladığını hissetti. Sonra ise midesinde kıpırdayan minik karıncalar. Baktı sadece. Bakakaldı. Önce minik bir kız çocuğu belirdi karşısında. Minik Pamuk... Murathan'ın bu hayattaki en buruk parçası. En derinlerde minik bir sızı. Sağa sola baktı minik kız. Saçlarını savurdu. Derken büyüdü. Gökçen oldu. Savurduğu saçları Murathan'ın boynuna dolandı. Birkaç saniye nefes alamadı.

Türkmen kızı ve Yavuz, diye düşündü. *Hakkınızı yedim. Affola...*

Aradan insanlar geçti, silüetler geçti. Hepsi aktı gitti. O sadece baktı. İzledi. Gözlerini bir saniye bile çekmedi, çekemedi. Sanki yıllardır nefessiz kalmış da şu an kavuşmuş gibi derin, boğuk ama ciğerlerinden kopan bir

nefes döküldü en sonunda dudaklarından. Derin bir nefes... Kızın mavi gözleri tereddütle sağı solu tararken bir anlığına kesişti bakışları. Uzun değildi bu süre. Belki bir saniye. Ama Murathan için bir asır. Zira biliyordu. Hatırlıyordu o gözlerdeki büyüyü. O gözler, küçük Murathan için zehirdi. Büyüydü.

Belki de bu yüzden daha önce de araştırmasına rağmen bakamamıştı o dosyaya. Zor kurtulmuştu bu gözlerdeki büyüden. Üzerine kırk kilit vurarak... Bir kere daha bakarsa başına geleceklerin farkındaydı. Gitmek isterdi. Görmek isterdi. Yerini öğrendiği an bir fotoğrafla yetinmezdi. Yanılmamıştı.

"Sıçtık," diye mırıldanabildi en sonunda. Durumunu gayet güzel özetlediğini düşünüyordu.

Kızın gözleri bir kere daha gözlerine değip, onu tanımadan bir yabancı gibi geçip gidince içinin en kuytularında saklanan mimik Murathan'ın boynu büküldü.

Unuttu, dedi. *Unuttu bizi...*

Zorlukla yutkundu. Kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı hafifçe. Sinirlenmeye başlıyordu. Beyninden ve içinden geçen bütün bu düşünceler ve kalbinin üzerindeki sızı yüzünden kendi kendine sinirleniyordu. Görür görmez yine böyle olmamalıydı. O da unutmuştu. Aklına gelmezdi. Şu an böyle olmamalıydı. *Beni bir gözleri ahuya zebun eden felek,* diye geçirdi içinden. *Elime geçme, elini kolunu malum yerlerine sokmazsam bana da Murathan demesinler.*

"Bunca zaman sonra şart mıydı bu yani?" diye mırıldandı huysuzca. Gözlerini kapattı. Başını sağa çevirip derin bir nefes verdi. Sanıyordu ki migreni tutuyordu. Hâlâ üzerinde böyle bir etkisinin olması başına belaydı. Hoş şeyler olmayacaktı. Hissedebiliyordu. Ayrıca önceden sümüklüydü. Bu neydi şimdi? Sümüklü, pis ve pasaklı büyümesi gerekmiyor muydu bunun? Daha çok sinirleniyordu.

Bu neydi şimdi? Bu niye güzeldi?

Cevabı çok derinlerden, sesini yıllardır duymadığı minik Kepçük verdi:

O sümüklü, pasaklı ve pisken de güzeldi. O bize hep güzeldi...

Cevap veremedi kendine. Öylece kaldı. Yıllardır sıkıca tuttuğu anılar üzerine hücum ederken küçük Murathan'ın en büyük korkusu da yine kırmızı harflerle belirmişti zihninde. *O seni unuttu, Murathan. Boşuna çırpınma. Pamuk, Kepçük'ü unuttu. Gökçen, Murathan'ı tanımaz.*

Kalbinin üzerindeki yarada hissettiği sızı büyürken öne doğru sakin bir adım attı. Kızın sırtı ona dönüktü. Sağa sola bakmaktan vazgeçmiş, bavulunun üzerine oturmuştu. Lakin sıkıntılı bakışları yine etrafındaydı. *Bavu-*

lunu taşıyacak birini arıyor, diye düşündü az önce bavulunu zor getirdiğini gördüğü için.

Beklenti içinde olma, Murathan. Beklenti içinde olma.

Yavaş ama kararlı bir şekilde ilerledi. Duraksamadı. Durmadı. Tam kızın arkasına gelince ise başını hafifçe sağa eğip yandan bakmaya çalıştı yüzüne. Gerçekten o muydu? Ona göre oydu. Kızın saçları yüzüne dökük olduğu için çok da netleşemedi görüntüsü. Kalbi anlamsızca deli gibi atıyor, bu daha çok sinirlenmesine neden oluyordu. Kaşları kendi ruh hâli yüzünden çatıktı. Önüne geçmek adına bir adım attığı anda, kızın üzerine oturduğu bavulun tekerinden bir ses geldi önce. Tekeri kırıldı. Hızla yana doğru yuvarlanıp gitti. Buna ek olarak kız da sendeledi.

"Lan, lan, lan!" diye bağırarak gerisin geri devriliyordu ki ani bir refleksle sırtından yakaladı. Murathan'ın avuçlarının içine düştü bir kuş misali.

Pamuk düştü. Kepçük tuttu.

Yıllar sonra ilk kez bir çift kehribar ve mavilik birbirine değdi. Aradan yirmi yıl geçmişti. Gözyaşları aktı. Unutulan anılar aktı. Kahkahalar, sıkıca kenetlenmiş kalpler aktı. Dünyasının ekseni kaydı. Kurulan bütün düzenler yıkıldı. Gökçen tekrar Murathan'a geldi.

"Pamuk?" dedi Murathan sesini ifadesiz tutmaya çalışarak. Zihninde en derinlere attığı korkusu tekrar fısıldadı kulağına aynı cümleyi.

Pamuk deme, Murathan. Pamuk değil, Gökçen. Pamuk deme. Kepçük demedi. Murathan'ı biliyor, Kepçük'ü değil. Sakın bir daha Pamuk deme. Senin Pamuk'un değil. O seni unuttu, Murathan. Pamuk olsa bile seni unuttu. Tanımaz. Sakın yine yenilme. Sakın uzun süre gözlerine bakma.

Tersten ona bakan, göz kırpıştıran, oldukça tanıdık ama artık bir nebze yabancı kalan simada aniden beliren ifadeyle dünyasının ekseni daha çok kaydı. En sonunda kızın dudaklarından dökülen tek bir kelime ise değil dünyasının ekseninden kaymasının, yörüngeden tekme tokat atılacağının en büyük kanıtıydı.

"Murathan..."

İfadesiz kaldı Murathan. Zorlandı ama başardı. Otuz iki diş sırıtma isteği ile yanıp tutuşurken mimik oynamadı yüzünde. Ama Kepçük güldü. En neşeli kahkahasını atarak güldü hem de. Derinlerde yatan korkusu anında tuz buz olurken *unutmadı,* dedi Kepçük. *Pamuk, Kepçük'ü unutmadı. Unutmaz, dedim. Kimse inanmadı. Unutmadı. Unutmadı...*

İçine sıcak sular aktı Murathan'ın. Etraf siyah beyazdı, önünde ise bir çift mavilik vardı. Tek renk. Sesli dile getirmedi ama kaçınılmaz olanın farkındaydı. Daha önce de kaçamamıştı. Yine kaçamayacaktı. *Gözlerine bakma,* demek boşunaydı. Bir kere baktıysa artık kaçışı imkânsızdı. Biliyordu.

Gözler büyülü. Gözleri büyülü...

Midesinde uçuşan kelebeklere ve kalbinin üzerindeki ince sızıya öfkeliydi. Bunca zaman sonra bile üzerinde böyle bir etkisi olduğu için, sadece adını hatırladığı için bile bu denli mutlu oluşuna kızgındı. Başına sol şakak kemiğinden bir ağrı girmesi an meselesiydi. *Pamuk değil,* diye geçirdi içinden. *Seni hatırlıyor olabilir. Ama o Pamuk değil. Aynı değil. Sakın, Murathan. Sakın. Senin Pamuk'un değil. O sadece Gökçen.*

"Yerin rahat geldi herhâlde. Kalkmayı planlamıyor musun?" dedi tutamadığı düşüncelerin etkisi ile sert çıkan bir sesle.

Göz kırpıştırdı kız. "Kalkayım tabii..." diye mırıldandı kısık bir sesle. Bakışlarını sağa sola kaçırdı tedirginlikle. İleri doğrulmaya çalıştı ama kalkamadı. Altındaki bavul daha çok geri kayınca minik bir çığlık attı üstelik. Amaçsızca çırpındı yine de doğrulmak adına.

Bacaklarını bavulun arkasında sabitleyip ellerinin sıkıca tuttuğu sırtı ileri ittirdi. Kalkmasına yardım etti. Işık hızıyla doğruldu kız bavul üzerinden. Murathan'ın bakışları ise saniyelik bedenini süzdü. Mavi tişörtü, düşmesinin etkisi ile göbeğine kadar sıyrılmış ve belini açıkta bırakmıştı. Kıvrımlı vücut hatları...

Murathan, sol şakak kemiğine bir darbe daha vurulduğunu hissetti. Bu kız küçük değil miydi? Gerçekten bu neydi şimdi? Kaşları daha çok çatıldı. Gökçen ise doğrulur doğrulmaz tişörtünü aşağı çekip yüzünü ona dönmüştü. Bir iki saniye amaçsızca bakıştılar. Konuşmak istedi Murathan. Lakin ne diyeceğini kestiremedi. Ağzını açtığı an, *bunca zaman sonra başıma bela diye mi geldin sen,* diyerek yükselebilirdi. Kalbinin üzerindeki ağırlık başına gelecekler konusunda minik bir fragman izletiyor gibiydi.

Çok şükür ki Gökçen, "Merhaba," diyerek onu bu dertten kurtardı.

Başını yavaşça aşağı yukarı salladı. "Merhaba," dedi. Ama daha fazla gözlerine bakamadı. Kaçmak adına yerdeki bavullara uzandı. İkisini de alıp arkasını döndü. *Gözlere bakma. Gözlere bakma.*

Birkaç saniye sonra Gökçen yanında bitince kalbinin üzerindeki sızı büyüdü. Geçmişten bir anı belirdi zihninde.

Arkasını dönüp gidiyordu. "Defol başımdan, Pamuk," diye tersleniyordu. "Yapışma."

Dinlemiyordu Pamuk. Beş saniye sonra dibinde bitiyordu. Koluna yapışıp en tatlı gülüşü ile bakıyordu. "Yapışacağım," diyordu kararlılıkla. "Kepçük nereye, Pamuk oraya!"

Boğazında hâkim olamadığı bir yumru belirirken sessiz ama boğuk bir nefes aldı bu yumruyu yutmak adına.

"Sen nereden duydun benim geleceğimi?" dedi Gökçen. Sesi, zihnindeki ile aynı değildi. Cırtlak, kulak yırtan bir sesi vardı küçükken. Şimdi ise su gibiydi. Duru, yalın, sakin...

"Annem aradı," dedi kısaca. Adımları kaçmak ister gibi hızlandı. Kaçamayacaktı, farkındaydı. Hiçbir zaman kaçamamıştı. Ama yine de denedi. Başaramadı. Tıpkı her zamanki gibi. Onun adımları hızlandıkça Gökçen daha da hızlı koşturuyordu peşinde.

"Ben kendim hallederdim aslında ama annem biraz pimpirikli," dedi hızlı hızlı ona yetişmeye çalışırken. "Kesin o söylemiştir Neslişah teyzeye de. Rahatsız ettik seni de. Kusura bakma."

Kusura bakardı. Neden hızla geliyordu peşinden? Neden yine yapışıyordu? Hoşuna gidiyordu. Hoş değildi. Siniri artıyordu. "Sorun yok," deyip kestirip attı.

Pamuk olsa konuşur durur, diye düşündü. *Ben sussam da konuşur. Hep konuşur. Değişmiş ol. Konuşma benimle. Sessiz kal. Sert bakışlarımdan korkmayan tek kişi Pamuk'tu. Sen, o olma. Kork benden.*

"Nasıl tanıdın ki hemen beni?" diye neşeyle konuşup bir yandan da ona yetişmek için koşturması, bu dileğini anında Murathan'ın yüzüne geri fırlatmıştı. "Annen fotoğrafımı falan mı gönderdi? Şahsen ben seni asla tanıyamazdım. Çok değişmişsin."

Biliyordu. O da Gökçen'i tanımazdı. Yani tanımayacağını düşünüyordu. Ama yanılmıştı. Gözlerini unutması imkânsızdı. Tıpkı az önceki gibi. *Gözleri, büyünün kaynağıydı.* Ama Gökçen'in onu tanımaması şaşırtıcı değildi. Zaten hatırlayan hep oydu, bir ceza gibi. Unutan ise Gökçen, bir ödül gibi.

Dönüp bakmadı yüzüne. Dakikalar geçtikçe daha çok Pamuk'a benziyor oluşu can sıkıcıydı. "Gözlerinden," dedi aniden. Bunu demeyi beklemiyordu. Lakin bozuntuya vermedi. Dönüp bakmadı ama Gökçen'in ona baktığını hissedebiliyordu. "Uçaktan inen tek mavi gözlü kadın sendin," diye toparlamaya çalıştı. "İlk dakikadan sakarlığını da göz önünde bulunduracak olursak çok bir seçenek kalmıyordu geriye."

Aferin, Murathan. Bir de bavulu kızın kafasına çak, oğlum! Tam olsun!

Kendine de sinirlendi. Siniri sol şakak kemiğine bir darbe daha indirdi. Kızdan ses çıkmadığını görünce bakışlarını göz ucuyla ona çevirdi. Telefonu ile uğraşıyordu. Sevgilisi olabilirdi. İndiğini haber veriyor olabilirdi. Derken aniden çaldı telefonu. Göz ucuyla baktı Murathan. *Sevgilisi ise açar,* diye düşündü. *Ya da mesaj atar.*

Ama Gökçen çok daha başka bir tepki vermişti. Aramayı kapatıp yüzünü ekşitti. Başka kimseye de mesaj atma gereksinimi duymadan telefonu cebine attı. Bu, sevgiliye verilecek bir tepki değildi. Murathan anlamsızca

keyiflendi. Ama başındaki ağrı, onu kendine getirmek ister gibi sol tarafına bir darbe daha indirince kendine geldi. *Saçmalama, Murathan. Saçmalama*... Dudaklarında beliren yarım gülüşü silip tekrar önüne döndü. Bakışlarını ifadesizleştirdi her zamanki gibi. Adımlarını hızlandırdı. Kendinden kaçtı ama o ne kadar kaçarsa Gökçen o kadar hızlı geldi peşinden.

Pıtır pıtır. Hızlı hızlı. Tam yanına.

O an anladı Murathan bazı şeylerden kaçmanın faydasız olduğunu. Bitiğini sandığı lakin derinlerde gizlenen, hâlâ içinin en kuytu köşesinde duran, göğsünden başlayıp her bir hücresini içine katarak derinleşen o inme azının azalmadan yerli yerinde durduğunu. Gözleri yine gözlerine değmesin diye ne yapmalıydı, bilmiyordu. Bildiği tek bir şey vardı. Tek bir gerçeğin farkındaydı. Havaalanından dışarı çıkıp bakışlarını mavi gökyüzüne diktiği an ise bu acı gerçekle derin bir nefes vermek zorunda kalmıştı.

Gökyüzü artık maviydi. Soluk mavi değildi.

Gökçen mavisi...